ІГОР КАГАНЕЦЬ

АРІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ

ТЕХНОЛОГІЯ ПЕРЕХОДУ В ПРОСТІР ВОЛІ

Пошукова система Всесвіт
Структура сучасних війн
Походження людини
Трипільська цивілізація
Аріянство – релігія знань

ІГОР КАГАНЕЦЬ

АРІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ

ТЕХНОЛОГІЯ ПЕРЕХОДУ В ПРОСТІР ВОЛІ

Київ–Тернопіль
Видавництво «Мандрівець»
2014

КАГАНЕЦЬ І. В.
Арійський Стандарт: Технологія переходу в Простір волі. – Київ-Тернопіль: Видавництво «Мандрівець», 2014. – 576 с.

Що означає ім’я Україна? Ким був Ісус Хрестос – арійцем чи євреєм? Що пили апостоли на Таємній вечері – алкогольне вино чи виноградний фреш? Чому Євангеліє наполовину наповнене ворожими вставками? Що таке аріянство та іудохристиянство? В яку з цих релігій була охрещена Русь? Звідки взялася Трипільська цивілізація і чому трипільці були озброєні до зубів? Що таке Живе Слово? Як практично здійснити самозцілення і здобути фундаментальне здоров’я?

На основі синтезу новітніх досягнень археології, генетики, кліматології, історії, антропології, лінгвістики, соціобіології, фізіології та психології у цій книжці подано цілісне бачення основних закономірностей розвитку людського роду від 40-го тис. до н. е. і аж до наших днів – епохи Великого Переходу. Розкрито таємницю Царства божого як земного простору позитивних подій і викладено послідовність простих кроків, які треба здійснити, щоб реально потрапити у цей простір подій і надійно закріпитися в ньому.

Текст книги подається в авторській редакції.

ISBN 978-966-634-768-1
УДК 008
ББК 71

Ваші відгуки, зауваження та пропозиції надсилайте авторові на адресу:
а/с 23, Київ-108, 04108, Україна
Електронна пошта:
ar25@meta.ua
sensar7@gmail.com

Відгуки, критичні статті, наукове обговорення, а також повідомлення про наступні видання дивіться на сайті «Народний Оглядач» **SD.ORG.UA** або **AR25.ORG**

Зміст

1. ВСТУП 7
Радіймо, арії! 9
Пошукова система Всесвіт 12
Свята простота 13
Оновлюйся! Організовуйся! Озброюйся! 16
Паралельне суспільство 17
2. ВІЙНА ЗА РОЗУМ 19
Послання кризовому людству 21
Структура сучасних війн 29
Палінгенезія, тобто реінкарнація 33
Реінкарнація сьогодні: настанови для аріїв 41
Бойова любов 47
Як позбутися паразитів 49
Держава-гвинтокрил 53
Золоте правило етики, або Залізний закон розплати 58
Центр і периферія: пробудження Пульсара 61
Голодомор дає Україні карт-бланш 68
Глобальна криза і нова раса 69
3. ОЧИЩЕННЯ МУРАШНИКА 71
Доля мурашника: загибель і воскресіння 73
Перше чудо Ісуса Хреста: звільнення від алкоголю 81
Жива і мертва вода 88
Режим самовідновлення. Натисни кнопку! 91
Три поверхи Переходу: соціальний, національний, магічний 96
Схема порятунку мурашника 104
Як стати брахманом 108
Здоров’я людини і простори подій 112
4. ПРОСТІР ВОЛІ 119
Добра Новина про Царство боже 121
Три рівні Доброї Новини: пригоди, наука, пророцтво 124
Воанергес: церква дітей блискавки 130
Галілея: українські корені 134
Засновники хрестиянства 140
Настанови для дітей блискавки 143
Прискорення, левітація, телепортація 146
Абсолютна захищеність у Просторі волі 149
Діти у Царстві божому 152
Вгору просування – без краплі вагання! 155
Модель «Галілея» 159

5. ТРИПІЛЛЯ: ЗОЛОТА ДОБА 175
Ной, вара і Великий Потоп 177
Звідки почався Арійський простір 186
Вертеба: підземний космос Гіпербореї 188
Походження Трипільської цивілізації 191
Трипільські агроміста – перші міста-держави 195
Чому трипільці були озброєні до зубів 197
Етномережа – арійська держава Золотої доби 199
Народження арійських варн 201
Трипільська релігія 204
Від Атлантиди до Трипілля. Висновки. 209

6. АРІЯНСТВО 213
Аріянство – релігія знань 215
Антиохійський аріянський центр 219
Єгипетський іудохристиянський центр 223
Галілеяни–хрестияни–аріяни 231
Хрестиянство і християнство – дві різні релігії 236
Динамізм – філософський фундамент аріохрестиянства 244
Міф про гоніння іудохристиян 253
Куди подівся Ісус Хрестос? 266
Святі, герої, мученики 272
Фарисей Шауль – апостол, прапор і криголам 277
Аріянство – релігія Римської імперії 280
Новий порядок імператора Феодосія 291
Аріянство у скіфів-готів-слов’ян 299
Вульфила – великий брахман аріянства 304
Глаголиця – священне письмо брахманів 307
Готи – засновники хрестиянської Європи 318
Кирилиця – інформаційна диверсія 330
Скуфія брахманів і Русь кшатріїв 341
Русь аріянська 348
Хрещення варнових богів 358
Аріянські храми в Україні 367
Свята Русь, Трійця, Тризуб, Сокіл 379
Ярослав Мудрий – внутрішній ворог 392
Українське аріянство 401
Аріянство – віра козаків 408
Юрій Немирич – лідер аріянства, козацький полковник 416
Що таке хула проти Святого Духа 424
Спецоперація арійських брахманів 441
Остання хуцпа голого короля 458
Коли радіє Всесвіт 471

7. ДРУЗІ ТА ВОРОГИ 479
Термоядерний хліб аріїв 481
Союзники і симбіоз 490
Арійський хліб, іудейська риба 496
Друзі і вороги Царства божого 504

8. ВЕЛИКА ГРА 515
Людина, тобто гравець 517
Неоантропи, або лемурійці 519
За межами раю: борійці, або атланти 527
Покинутий рай Борії 530
Відновлення гри: арії 534
Велика Скуфія нових аріїв 538
Тотальна освіта 542
Що таке Арійський Стандарт 552
Як закріпитися у Царстві божому 557
Післямова, або 5 правил поширення Царства божого 561

Додаток 1. Джек Лондон. Зоряний мандрівник 563
Додаток 2. Стартап Вишня Борія 571

Хай Буде!

ТВЕРДИНЯ

Крізь хвилі просто́ру і ча́су,
Уперта і неупинна,
Крізь хвилі народів і раси
Гряде Материк Україна!

Крізь ро́збрати і зруйнування,
Відроджена і єдина,
Крізь підступи і зазіхання
Гряде Материк Україна!

Улюблена Божа дитина
Від Роду піднесена в злеті,
Гряде Материк Україна
На Жовто-Блакитній планеті!

Микола Задорожний,
м. Єнакієве, 2003

1 ВСТУП

РАДІЙМО, АРІЇ!
ПОШУКОВА СИСТЕМА ВСЕСВІТ
СВЯТА ПРОСТОТА
ОЗДОРОВЛЮЙСЯ! ОРГАНІЗОВУЙСЯ! ОЗБРОЮЙСЯ!
ПАРАЛЕЛЬНЕ СУСПІЛЬСТВО

Бути арієм!

Сонце пробилося вранці крізь хмари,
в тебе з’явилася ясність мети:
світлим, як арій, сильним, як арій,
стати в майбутньому вирішив ти!

Бути продовженням свого народу,
предкам якого вклонявся до ніг.
Ти не злякався колись Переходу,
став наполегливим, – і переміг!

Валерій Грошко,
м. Хмельницький, 2009

РАДІЙМО, АРІЇ!

Книга «Арійський Стандарт: Українська ідея епохи Великого Переходу» була написана у 2003 році, а її **перше видання** побачило світ навесні 2004 року. Текст книги можна завантажити на сайті «Народний Оглядач»[1]. Ідея тотального оновлення України й народження нею нового українського етносу, висловлена в цій книзі, тоді ще сприймалася як фантастика і справа далекої перспективи. Але вже через 9 місяців, а саме 22 листопада 2004 р., в Україні вибухнув **пасіонарний спалах** – і за Майданом Незалежності, затамувавши подих, спостерігав мало не весь світ.

Пасіонарність (від лат. passio – пристрасть, пристрасність) – це науковий термін, який позначає спроможність людини віддавати своїй спільноті більше, ніж брати від неї. Етноси, сформовані з пасіонаріїв, спроможні до неймовірно енергійної та цілеспрямованої колективної діяльності і є непереможними.

В українській мові поняття **«пасіонарний» позначається прадавнім словом «ярий»**. Згідно зі словником Бориса Грінченка, слово «ярий» означає: весняний, яровий, молодий, повний сил, пристрасний, палаючий. Подібним чином, слово «яритися» означає: яскраво горіти, палати; «ярiти» – блищати, виблискувати, яскраво світитися; «яркий» – статево пристрасний; «яркість» – чоловіче сім’я. Таким чином, «пасіонарії» – це по-нашому ярії, або в архаїчному, первинному звучанні – арії.

Під час пасіонарного спалаху 2004 року була висловлена гіпотеза про те, що це відбулося своєрідне «зачаття» нового українського етносу[2]. Чи виявилася істинною ця здогадка? Нині, шановний читачу, ти тримаєш у руках друге видання «Арійського Стандарту», так би мовити, АРСТ 25-2014. **Це зовсім нова книга**. Її головна ідея в тому, що новий український етнос вже існує і швидко розвивається. Поки що це внутрішній розвиток, мало помітний для навколишнього світу. Але настане час, коли Український Пульсар спалахне і осяє весь світ.

Для кого призначена ця книга? Вона для тих українців, які прагнуть долучитися до ЖИТТЯ І ПРИГОД нового арійського етносу, мають волю прожити яскраве повноцінне життя і залишити після себе Світло, яке буде дивувати і захоплювати наступні покоління наших нащадків. Це книга для всіх людей, що прагнуть самовдосконалення і щастя творчої самореалізації. **Це книга для теперішніх і майбутніх аріїв.**

---

[1] Нова книга Ігора Каганця «Арійський стандарт» (2004). 25.03.2004. – http://ar25.org/node/3349

[2] Київський етнотворчий реактор. 28.11.2004. – http://ar25.org/node/5720

З часу першого видання «Арійського стандарту» минуло 10 років. Це був період наполегливих пошуків, цілеспрямованого звільнення від ілюзій, відкриття істинних знань та їх практичної перевірки. За цей час відбулося 7 найголовніших подій:

1. У Карпатах було відкрито і досліджено Терношорську Ладу – мегалітичну споруду кроманьйонської (борійської) доби, статую Великої матері Білої раси, від якої пішла по всій Євразії традиція виготовлення статуеток «мегалітичних венер».

2. Були систематизовані і переосмислені знання про **Трипільську цивілізацію** як Золоту добу Арійської раси, під час якої закладено світоглядні й організаційні основи сучасної Європи. Міфи про Великий потоп і перехід групи праведників на чолі з Ноєм на нову землю склалися в одне ціле з артефактами Трипільської археологічної культури, здобутками лінгвістики і популяційної генетики.

3. Завдяки комп'ютерним технологіям було досліджено **Євангеліє** і виявлено в ньому 51 % фальшивих вставок, які повністю перекрутили вчення Ісуса Хреста і стали головною причиною занепаду арійських народів. Цьому присвячена велика книга «Пшениця без куколю» (2006), в якій здійснено очищення Доброї Новини від фарисейських вставок – згідно із заповіддю **Ісуса Хреста** про неминучість відділення «пшениці» Божого слова від «куколю» ворожих фальсифікацій. Відтворено первинний текст Чотириєвангелія в його справжній хронологічній послідовності, кожна євангельська подія оснащена ретельним науковим коментарем з посиланнями на авторитетні дослідницькі джерела.

4. Були розроблені й успішно застосовані універсальні форми технології **самооновлення Живим Словом**, які дозволяють кожній людині зцілитися за допомогою українського слова і легко передати ці знання своїм ближнім. Процес оновлення різко прискорюється при переході на харчування живою їжею. Завдяки зміні способу життя **ми навчилися змінювати себе і навколишні обставини, ми перестали хворіти і боятися**.

5. На основі аналізу масової практики самозцілення Живим Словом була розкрита найбільша таємниця людського життя. Виявилося, що наш земний світ складається з чотирьох «поверхів буття» – **чотирьох просторів подій**. Ми їх називаємо Простір страждань, Простір боротьби, Простір пригод і, найвищий, Простір волі, який у Євангелії називається Царством божим. Ефективність людини у досягненні мети визначається не кількістю докладених зусиль, а якістю простору, в якому вона перебуває.

6. Стала зрозумілою принципова модель влаштування Української держави нової епохи – це має бути **всесвітня українська етнічна держава-громада**. Йдеться про формацію, яка одночасно буде і духовною громадою (Церквою), і національною державою, і глобальною етнічною діловою корпорацією (це тема для наступної книги).

7. І найголовніше: ми з'ясували, що Всесвіт влаштований зовсім не так, як це подає ворожа пропаганда. Він доброзичливий до людини, він ясний і веселий. **Всесвіт є ігровою системою, створений божественними сутностями для власного розвитку і задоволення.** Правильні дії в ньому заохочуються і приносять радість. Цей радісний ігровий дух притаманний арійському хрестиянству, або аріянству. Саме **аріянськими**, а не іудохристиянськими були Римська імперія святого Костянтина Великого, готські королівства, імперія Аттили, Русь святого Володимира Великого. Аріянські погляди були в основі козацького хрестиянства – з його характерниками і військово-чернечим орденом січовиків.

Істина – це «те, що єсть», тобто стабільно існує і є актуальним тут і тепер. Оскільки Всесвіт доброзичливий до людини і спрямований на її розвиток, то всі істинні знання є активними: вони «запалюють» волю людини, активізують її інтелект, оздоровлюють плоть і завжди дають добрі плоди. **Людина, яка засвоїла істинні знання, негайно починає їх застосовувати на благо собі й навколишньому світу.** Натомість відсутність реалізації вказує або на недосконалість знань, або на неготовність людини сприйняти істину.

У цій книзі висока концентрація істинних знань. Це означає, що в міру їх сприйняття ми будемо змінюватися на краще. Так само буде поліпшуватися навколишній простір буття: до нас почнуть активніше притягуватися світлі люди і позитивні події. Це й буде головним критерієм корисності цієї книги.

Отже, **починаємо практику Великого Переходу** – перетворення себе і навколишнього простору. На цьому шляху нас чекає багато пригод і відкриттів, цікавих зустрічей і нових друзів. А почнемо цю захопливу мандрівку з простого метафізичного експерименту.

ПОШУКОВА СИСТЕМА ВСЕСВІТ

Увага, починаємо експеримент з практичної метафізики! Заходимо в будь-яку пошукову систему Інтернету і набираємо ключові слова «злочин, брехня, убивці». Ого! Нічого собі! В якому жахливому світі ми живемо: навколо суцільні страждання, а більшість населення – маніяки.

А тепер пошукаємо щось інше, наприклад «щастя, любов, вдячність». Неймовірно! **Навколо суцільне свято, а люди – просто ангели і святі! З реальними адресами і телефонами!** *«Шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам»* – каже «Добра Новина Ісуса Христа, сина Божого».

Сучасні інформаційні технології дозволяють краще зрозуміти, в якому світі ми живемо. Якщо використовувати новітні метафори, то Всесвіт – це грандіозна пошукова система, в якій кожен може знайти те, чого прагне його душа. А в ролі пошукових слів виступають наші емоції, думки і слова.

Сидить козак, в кобзу грає: що замислить – то все має.
Малюнок: Владислав Єрко

Отже, **про що думаємо і про що говоримо, те й притягуємо до себе – наче магнітом**. Якщо людина думає про неприємності – вчорашні чи майбутні – то вона притягує їх до себе і формує навколо відповідний простір. Якщо ж людина думає про речі чисті та святі – вона притягує до себе світлих людей і гармонійні події.

Здавалось би, все просто: думай про хороше – і воно саме притягнеться до тебе. Проте є одна «дрібничка»: людині дуже не просто керувати своїми думками. Радше, думки керують людиною. Вони самі – чи під впливом внутрішніх асоціацій, чи найменших зовнішніх подразників – виринають з підсвідомості і починають жити в голові людини самостійним життям.

То що тоді зробити, щоб негативні думки не виринали у свідомість і не забруднювали її? Відповідь на диво проста: **треба видалити ці брудні думки з підсвідомості, тоді й не буде чому виринати.** Треба очистити свою інформаційну систему від помилкових стереотипів, страхів, тривог, ненависті, заздрощів, образ, інших негативних емоцій. Як цього досягнути? Про це ми ще докладно поговоримо у цій книзі. Почнемо ж зі стереотипів.

СВЯТА ПРОСТОТА

Хай буде ваше слово: так – так; ні – ні.
А що більше цього, те від лукавого.
Нагірна проповідь, Матвій 5.37.

Сучасна цивілізація тотально вражена соціальними паразитами. Для зручності свого існування вони створюють ситуацію «мутної води», «туману», «невизначеності», «неоднозначності», «закритості» та «секретності». І це легко зрозуміти. Річ у тім, що в сотвореному Всесвіті найбільшу продуктивність мають прості, ясні, чесні, прозорі підходи. За словами Григорія Сковороди, «***Слава блаженному Богу за те, що потрібне зробив неважким, а важке – непотрібним***». Максимальні ясність і простота – це дороговказ для творців, будівничих, співробітників Божих.

Натомість «діти диявола» орієнтовані не на творчість, а на паразитування. Паразит ніколи не діє відкрито, тому що він на кілька порядків слабший за свого «господаря» (донора). Виявлення «господарем» свого паразита зазвичай закінчується знищенням цього паразита, тому відкритість – це пряма загроза його існуванню.

Для маскування паразити максимально заплутують ситуацію, апелюючи до того, що «життя складне». Але це підміна понять, тому що чим складніша, комплексніша система, чим більше в ній рівнів, складових і взаємозв'язків, відповідно – тим вищі вимоги до її логічної цілісності, несуперечливості, ясності, простоти. Тому «складність» не можна ототожнювати із «заплутаністю», «затуманеністю», «хаосом».

Так само **слово «просто» не можна плутати зі словами «примітивно» чи «простакувато»** (йдеться про простоту, доведену до абсурду). Чесне життя – ясне і просте, тобто пряме, відверте, «випростане», щире. **Все геніальне – просте! І аж ніяк не примітивне**.

Паразити дуже не люблять ясності, яку дає простота. Тому вираз «свята простота», який співзвучний виразу «геніальна простота», вони інтерпретують не інакше як прояв наївності, обмеженості, відірваності від «реального життя».

Отже, треба чітко відрізняти складність та багатовимірність життя від заплутаності, штучно створеної паразитами, про яких сказано: «*Диявол – ваш батько, і ви хочете чинити волю батька вашого. Він був душогубець від*

початку і не тримався правди, бо правди нема в ньому: коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він брехун і брехні батько» (Іван 8.44).

Наш світ сотворений добрим і досконалим Творцем, тому цьому світові притаманні ясність і пізнаваність. Натомість заплутаність – це штучна диявольська якість, принесена в цей світ паразитами.

Масове поширення уявлення про заплутаність, непізнаваність, випадковість, «відносність» нашого світу – це найголовніший «здобуток» паразитів, це головна передумова їхнього процвітання. Все інше – «справа техніки», так би мовити, «спритність рук – і ніякого шахрайства».

Скиньте зі своїх очей створені паразитами «світоглядні деформатори» – і ви будете вражені масштабами діяльності і метушливою активністю «дітей диявола». Фантастичний кінофільм «Матриця» відпочиває. Далеко ходити не треба – все плаває на поверхні.

Політична система і «демократичні вибори». Суцільний лохотрон: держава не має сформульованої мети, влада безвідповідальна, її зарплата не залежить від результатів правління, всі контролюючі органи призначаються тими, кого повинні контролювати. З погляду ділової людини – вершина безумства, з погляду правника – кримінальна змова з метою економічних злочинів в особливо великих розмірах. Організуйте державу хоча б за прикладом елементарного акціонерного товариства, прив’яжіть зарплати керівників до якості життя керованого ними народу – і негайно почнуться позитивні зміни.

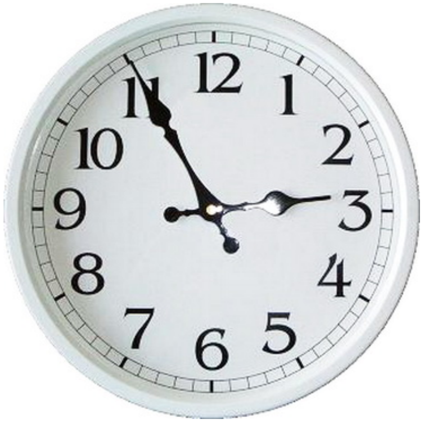
Бухгалтерський облік і податкова система. Будь-яка компетентна у цій сфері людина вам скаже, що все це можна зробити принаймні у сто разів простіше. В нинішню епоху комп’ютерів та інформаційних технологій економіка може існувати в режимі автоматичного оподаткування, без усіх цих «податкових адміністрацій» з їхніми академіями та поліцаями.

Газова проблема. Повністю надумана, бо Україна енергетично самодостатня, має величезні поклади власного газу, зокрема у вугільних басейнах, а також перевиробництво електроенергії. В імпортуванні газу зацікавлені тільки ті, що отримують на ньому «відкати». Врешті-решт, чому громадяни повинні доплачувати за газ, який отримують хімічні чи металургійні підприємства олігархів?

Реєстр прав на землю і нерухомість. Це найбільша державна таємниця, «страшний секрет великої тайни». Через нього масові зловживання, корупція, постійні судові тяганини. Просте рішення: відкрити доступ громадянам до реєстру власності та земельних кадастрів (кошмарний сон паразитів).

Вакцинаційна індустрія і фармацевтика. Найбільш підлий і цинічний лохотрон. Спочатку людей калічать, підриваючи їхній імунітет вакцинами. Протягом тільки першого року життя у чисту кров немовлят вливають два десятки отруйних коктейлів! Ті, що вижили, потім стають надійними клієнтами лікарень, аптек, діагностичних та інших закладів системи «охорони здоров'я», тобто системи узаконеного скорочення населення. Хочете різко підвищити здоров'я нації? Просте рішення: припиніть вакцинації, припиніть труїти населення «антивірусними препаратами», «вітамінами», «біодобавками», а також тютюном, ГМО, алкоголем та іншими наркотиками (алкоголь – це сильний наркотик). Дайте людям можливість купувати нормальну, здорову їжу і пити чисту воду, поясніть їм, що кожна людина має в собі природний механізм самовідновлення, а тому при бажанні може взагалі ніколи не хворіти. Технологія самозцілення Живим Словом – найпереконливіший приклад простого (геніального) рішення, про яке ми далі ще поговоримо.

Засоби масової інформації. Майже суцільна пропаганда рабства і виродження, нагнітання негативних емоцій, ментальне забруднення, дезінформація і шахрайство, відволікання від суттєвого, реклама збочень і паразитизму. Сучасні ЗМІ – це головне джерело психосоматичних захворювань. Хочеш стати психічно і фізично здоровішим? Зроби простий крок: продай телевізор – купи комп'ютер!

Можна продовжити перелік штучно створених паразитами проблем і простих рішень для їх подолання. Хтось скаже: «Але те саме в цивілізованих державах». Так, те саме. Вони так само опановані паразитами, просто у них лохотрони витонченіші й елегантніші, а у нас – брутальніші і нахабніші.

Уся сучасна цивілізація – це комфортне середовище для жирування паразитів. Очевидно, що вони будуть воювати за збереження існуючого мороку та плутанини, оскільки ясність і простота – це їхня смерть. Так само очевидно, що безглуздо боротися за «реформування» чи «вдосконалення» існуючої системи, створеної паразитами для самих себе.

То що робити? Твори свій світ – чесний і прозорий, щирий і логічний, складний і, водночас, доступний до пізнання. Звільнися від нав'язаної паразитами ілюзії «складності»! Зроби кілька простих кроків – і переконаєшся, що нову цивілізацію можна творити просто і весело.

ОНОВЛЮЙСЯ! ОРГАНІЗОВУЙСЯ! ОЗБРОЮЙСЯ!

Добре управління залежить не стільки від законів, стільки від особистих якостей правлячих. Механізм управління завжди підпорядковується волі тих, хто керує цим механізмом. Отже, найважливіший елемент управління – це метод добору лідерів.

Френк Герберт

1. Що глибша хвороба, то радикальніші методи її подолання. Буває, що достатньо ухвалити новий закон, а буває, що треба змінювати владу. В Україні навіть це не допоможе, оскільки зіпсуття проникло у всі пори суспільного організму – масову свідомість, науку, політику, економіку, побут, мораль. Існуюча система є смертельно хворою і реанімації не підлягає. Єдиний вихід – змінювати всю систему.

2. Перед тим, як перероблювати старий будинок, треба побудувати новий. **Щоб змінити систему, треба створити їй альтернативу**. Нація повинна нормально функціонувати навіть тоді, коли стара система остаточно завалиться.

3. Творення досконалішої системи вимагає досконалішого світогляду, вищої організації і передових технологій. Їхніми носіями є людина, що звільнилася від пут старої системи. **Отже, головна умова формування нової Української держави – це формування нової української людини**. Якщо не зміниться людина, то яку б систему не створювали – все одно буде виходити концтабір, в якому пануватимуть ідіотизм, брехня, беззаконня, корупція, економічне визискування, шахрайство, паразитизм.

Отже, загальна стратегія перетворень виглядає так: **нова людина ➔ організація нових людей ➔ нова держава**. Практична реалізація цієї стратегії зводиться до трьох «О»:

1. Оновлюйся! Почни з себе: позбався рабських звичок (алкоголь, тютюн, телевізор, хвороби, пігулки, нездорова їжа, гіподинамія, депресія, нецікава робота), опануй здоровий спосіб життя, стань вільним і самодостатнім. Найпростіша технологія звільнення від рабства старої системи – технологія самооновлення «Живе Слово».

2. Організовуйся! Шукай таких, як ти, і об'єднуй їх навколо себе, започатковуй власні проекти і долучайся до проектів своїх однодумців. Головний чинник організації – формування альтернативного інформаційного простору і налагодження якісних телекомунікацій (інтернет, телефон, скайп, електронна пошта, смс, веб-форуми, соціальні мережі). Найпростіший спосіб знайти собі подібних – створення групи за інтересами або територіальної громади.

3. Озброюйся! Опановуй комп'ютери, програми, технології, бази знань, методики самовдосконалення, технічні засоби, бойові

мистецтва, вогнепальну зброю – все, що робить тебе сильнішим. «Продай одежу й купи меч!» – це євангельська рекомендація; сучасне доповнення до неї – «Продай телевізор і купи комп’ютер!» Сьогодні можна придбати недорогий комп’ютер, поставити на нього ОС Лінукс з безкоштовними програмами – і стати вільним від «зомбоящика» та всієї цієї одурманюючої пропаганди. Маєш можливість – придбай комп’ютер для своїх ближніх і допоможи його опанувати.

Багато українців шукають, до якої б політичної сили приєднатися, щоб подолати нинішню кризу. Проте більшість відомих діячів «учорашні», а більшість нових – невідомі. Тому не поспішай до когось приєднуватися, а твори своє – те, що любиш і розумієш. Хай розквітають тисячі квітів!

Не страшно, якщо окремі проекти будуть конкурувати один з одним. Головне, щоб це була правильна конкуренція, тобто така, в якій перемога досягається посиленням себе, а не послабленням суперника.

Здорова змагальність допоможе виявити найкращих і найсильніших, які потім і об’єднають навколо себе всіх інших. Тоді отримаємо не аморфний натовп, керований кількома «зірками», а структуроване й активне суспільство, де кожен п’ятий – лідер.

ПАРАЛЕЛЬНЕ СУСПІЛЬСТВО

Загострення системної кризи активізувало суспільні дискусії щодо шляхів її подолання. Дедалі більшого резонансу набуває тема творення «паралельного суспільства», «паралельної держави».

Цей термін набуває виразності в контексті глобальної кризи, розв’язання якої відбудеться шляхом творення досконалішої цивілізаційної надбудови. Це загальний принцип еволюційного розвитку: **коли перемагають досконаліші форми життя, то попередні повністю не зникають, а займають свою екологічну нішу.**

Прикладів удосталь. Скажімо, акула. Влаштована відносно примітивно, адже не має плавального міхура, а замість зябер має тільки зяброві щілини. Тому, щоб не потонути і не задихнутися, вона мусить постійно перебувати в русі. Незважаючи на це, акула як плавала 300 мільйонів років тому, так плаває й донині.

Або, наприклад, військова справа. Попри сучасні ракети чи космічні лазери, залишається актуальним уміння битися навкулачки чи на ножах. Так само розвиток банків і супермаркетів не скасував натуральне господарство та бартерний обмін. Просто різко скоротилася сфера застосування старіших форм та їхня різноманітність.

Такий еволюційний підхід дозволяє зорієнтуватися в нинішній ситуації. **Головна причина актуальної кризи – це невідповідність всієї існуючої системи вимогам інформаційної епохи.** Дух часу вимагає адекватного світогляду, нових організаційних форм і технологій. Отже, треба створити нову цивілізаційну надбудову, в просторі якої зможуть реалізуватися нові потенції.

Зверніть увагу: НЕ БОРОТИСЯ ЗІ СТАРОЮ СИСТЕМОЮ, А СТВОРИТИ НОВУ. Якщо нова система буде зручніша, ефективніша, привабливіша, то стара сама «усохне» і займе відповідне їй місце подібно до згаданої вище акули чи натурального господарства.

Що ж це за нова цивілізаційна система? Її зародки вже існують навколо нас. Виявляється, якщо діяти чесно і відкрито, то економічні моделі можуть бути на порядок простішими і водночас на порядок ефективнішими. Виявляється, що сучасна людина може впливати на себе і навколишній світ силою думки, бути здоровою без жодної «хімії» та інших послуг «охорони здоров'я». На сьогодні накопичено велику масу передових технологій, спроможних змінити світ, але вони блокуються старою системою. Натомість є відверто паразитичні галузі, наприклад, «вакцинаційна індустрія», виробництво пігулок з «вітамінами», «політичний піар» (мистецтво обдурювання). Ліквідуйте їх – і життя покращиться вже сьогодні.

НАДЗАВДАННЯ

Формування вищого «паралельного простору», вільного від паразитів і сприятливого для самореалізації людини, – головна вимога сьогодення. **Це надзавдання для творчої меншості українського суспільства.** При цьому важливо, щоб паразити не встигли розкрасти і розпродати «нижні поверхи» цивілізаційної конструкції України. **Вгамувати їхні апетити – надзавдання для решти українців.**

Звідки взяти ресурси для творення надбудови? Головною цінністю інформаційної епохи є інформація, знання, мудрість, музика, відеопродукція, ідеї, винаходи, технології. Це та сфера, де нині найактивніше твориться багатство. І саме тут творчі люди почуваються як риба у воді. Тому все в наших руках.

А як щодо протидії з боку старої системи? Протидія з'явиться тільки тоді, коли ви почнете з нею боротися. Проте формування «паралельного простору» не передбачає боротьби зі старим. Натомість усі зусилля спрямовуються на творення нового в новій екологічній ніші, а вона невидима для «вчорашніх». Стара система відреагує тільки тоді, коли в новий простір перейде значна частина українців, тож стане відчутним брак «донорів». Але тоді вже буде запізно – прагнення зупинити «колесо історії» тільки радикалізує процес перетворень.

2 ВІЙНА ЗА РОЗУМ

ПОСЛАННЯ КРИЗОВОМУ ЛЮДСТВУ
СТРУКТУРА СУЧАСНИХ ВІЙН
ПАЛІНГЕНЕЗІЯ, ТОБТО РЕІНКАРНАЦІЯ
БОЙОВА ЛЮБОВ
ЯК ПОЗБУТИСЯ ПАРАЗИТІВ
ДЕРЖАВА-ГВИНТОКРИЛ
ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО І ЗАЛІЗНИЙ ЗАКОН
ЦЕНТР І ПЕРИФЕРІЯ
ГОЛОДОМОР ДАЄ УКРАЇНІ КАРТ-БЛАНШ
ГЛОБАЛЬНА КРИЗА І НОВА РАСА

Початок інформаційної війни визначити неможливо, і це дає певні переваги агресорові. Але якщо об’єкт нападу встигне усвідомити, що проти нього ведеться інформаційна війна, то отримані агресором на початковому етапі переваги можуть обернутися проти нього самого.

Чому треба захищати інформаційну систему від інформації? Тому що будь-яка інформація, що надходить на вхід системи, неминуче змінює систему. Цілеспрямований, умисний інформаційний вплив може призвести систему до незворотних змін і до самознищення.

Сергій Расторгуєв,
«Філософія інформаційної війни» (2001)

ПОСЛАННЯ КРИЗОВОМУ ЛЮДСТВУ

На початку 2006 року побачила світ моя книга «Пшениця без куколю. Хрестове Євангеліє без вставок і спотворень» (560 с.), видана тернопільським видавництвом «Мандрівець» за сприяння Агенції Релігійної Інформації (АРІ). Згодом вона стала лідером читацьких симпатій на конкурсі «Книжка року Бі-Бі-Сі 2006». Варто коротко розглянути її основні положення.

ПРИТЧА ПРО ІНФОРМАЦІЙНУ ВІЙНУ

Про те, що раннє хрестиянство неминуче стане жертвою диявольської брехні, Ісус знав від самого початку, тому й лишив нам пророцтво у формі притчі про пшеницю і кукіль, яка є для нас попередженням і завданням. Вона виглядає так:

«Ще одну притчу подав Він їм, кажучи: Царство боже подібне до чоловіка, що був посіяв добре зерно на своїм полі. Та коли люди спали, прийшов його ворог і посіяв кукіль поміж пшеницю й пішов. Коли виросло збіжжя і вигнало колосся, тоді й кукіль появився. Прийшли слуги господаря і кажуть до нього: Пане, хіба не добре зерно ти посіяв на твоїм полі? Звідки взявся кукіль? Він відповів їм: Ворог-чоловік зробив це. Слуги йому кажуть: Хочеш, ми підемо його виполемо? Ні! – каже, щоб, виполюючи кукіль, ви часом не вирвали разом з ним пшениці. Лишіть, хай росте до жнив одне й друге разом. А під час жнив я женцям скажу: зберіть перше кукіль та зв'яжіть його у снопи, щоб його спалити; пшеницю ж складіть у мою клуню» (Мт 13.24–30).

Притча застерігає, що з початку проповіді Євангелія (щойно «чоловік посіяв добре зерно») з'являться люди («ворог-чоловік»), що на полі Божого слова таємно («коли люди спали») посіють брехню («кукіль»). Та настане час («жнива»), і люди за Божим наказом очистять Євангеліє від інформаційних вставок, відкриють для себе істинні знання, завдяки яким торуватимуть шлях до Царства божого. Це й послугувало стимулом до тієї роботи, внаслідок якої несподівано з'ясувалося, що **Євангеліє сфальсифіковано приблизно на 51 %.**

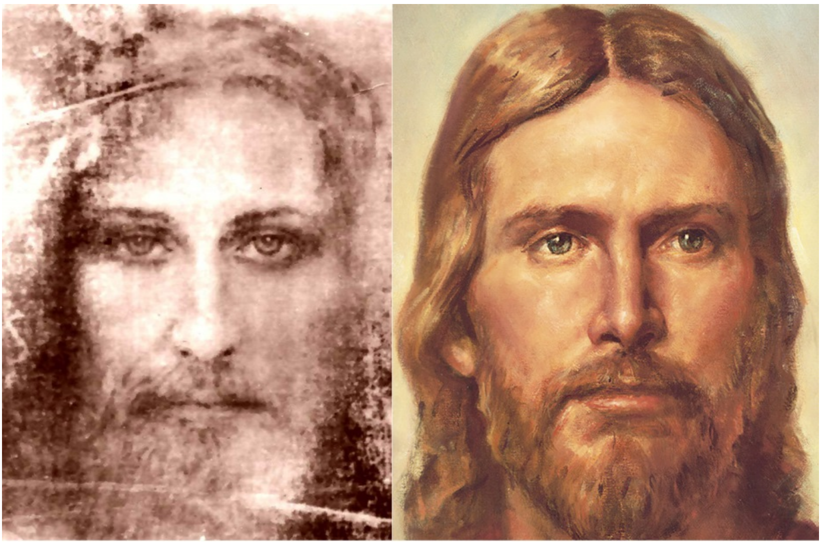
Для виявлення вставок довелося ретельно проаналізувати кожне речення євангельського тексту. Було використано близько десяти незалежних перекладів Євангелія українською, російською та англійською мовами. Ключові місця звірялися з гелленськими (давньогрецькими) текстами. Для цього використовувалися підрядкові переклади незалежних дослідників, а також друковані й електронні словники та підручники гелленської мови.

Величезна пошукова робота була проведена в Інтернеті. Дуже допомогли спеціальні комп'ютерні програми для аналізу Святого Письма. Стала у великій пригоді видана на компакт-диску

електронна енциклопедія «Бібліологія 1.0», створена за участю Одеської богословської семінарії. Багато часу пішло на дослідження історичного, етнографічного та побутового контексту євангельських подій, даних археології та антропології.

ТУРИНСЬКА ПЛАЩАНИЦЯ – НАЙПЕРША ФОТОГРАФІЯ

Вражаюча інформація була отримана в ході дослідження Туринської плащаниці. Вважалося, що це поховальна тканина, в яку було загорнуто тіло Ісуса після розп’яття. Насправді ж це Його фотографія в момент воскресіння, заздалегідь задумана як послання людям на два тисячоліття в майбутнє. На ній збереглося зображення мускулястої людини європейського типу з атлетичною статурою, зростом 180 см і шляхетним виразом обличчя. Так виглядали кельти-галли-галілеяни, що були високими, русявими, білошкірими, з сильно розвиненою мускулатурою. Вони були помітно вищими порівняно з семітами. Згідно з даними археології, середній зріст тодішніх семітів Іудеї не перевищував 160 см (середній зріст нинішніх євреїв 162–165 см).

Галілеянин, боголюдина, Син Божий
Зображення Ісуса Хреста на основі Туринської плащаниці (ліворуч) і його реконструкція на підставі документальних описів.

На Плащаниці зафіксувалися зображення монет, які були покладені на очі Ісуса. Точно з’ясовано, що це т. зв. «лепта Пилата» – найдрібніша мідна монета, яка була викарбувана Пилатом в 30 році н. е. і використовувалася лише на підвладній йому території Ідумеї, Іудеї та Самарії. На монеті напис: TIBEPIOU

CAICAPOC, що означає «Тиберій імператор». Неймовірно, щоб правовірні іудеї під час ритуалу поховання оскверняли своїх померлих монетами з іменем ненависного їм і «нечистого» імператора-язичника.

Покладення Ісусового тіла до тимчасової гробниці здійснили Йосип Ариматейський і Никодим. Вони діяли згідно з арійським звичаєм, бо й самі були арійцями. Так само арійцями були галли-галати-галілеяни. Як констатує у своєму «Біблійному довіднику» американський біблієзнавець Генрі Геллей: «*Галати були відгалуженням галлів, вихідців з північних берегів Чорного моря*». Ісуса називали не інакше, як Галілеянином або Ісусом з Назарета. Можливість єврейського походження Ісуса завжди категорично заперечували і заперечують самі ж правовірні євреї.

Привертає увагу положення рук Ісуса. Вони не покладені на груди або живіт, як зазвичай ховають померлих, а закривають низ живота – типова сором'язлива поза оголеного чоловіка. Це ще один доказ, що до фотографії ретельно підготувалися і продумали все: просякнуте бальзамічною рідиною і натягнуте горизонтально полотно («фотопластина»), не обмите від крові та ґрунту тіло у відповідній позі, монета з інформацією про час і місце події.

З ЯКОЮ МЕТОЮ СФАЛЬСИФІКОВАНО ЄВАНГЕЛІЄ?

У євангельські часи Єрусалимський храм був центром паломництва для людей різних вірувань. Іудейська верхівка, яка прибрала до рук цей храм, створила йому імідж релігійної унікальності, стверджуючи: очищення людини можливе лише в ньому. Це давало владу над свідомістю людей, а отже, й чималі прибутки. Наприклад, прочан зобов'язували здійснювати щедрі пожертви на святиню, причому приймали лише срібну («храмову») монету, тож люди змушені були обмінювати гроші. Обмінний курс визначався адміністрацією культової споруди, тому тут діяло чимало таких собі «пунктів обміну валюти». У храмі можна було придбати жертовних волів, овець, голубів. А в місті діяла інфраструктура для обслуговування пілігримів, пропонуючи їм житло, харчування, сувеніри, послуги і багато іншого. Тож храм діяв як успішний бізнес-центр...

Проте з початком Ісусових проповідей підприємницька діяльність храмових жерців почала занепадати. За Ісусом ішли тисячі людей, які прагнули Слова Божого і зцілень, що свідчило про істинність Його вчення. З цієї причини грошовий потік до Єрусалимського храму почав міліти. **Остаточного удару по «релігійному бізнесу» Ісус завдав, коли вигнав з храму продавців і міняйл, назвавши цей так званий «осередок святості» печерою розбійників.** Це ще більше збурило ненависть фарисеїв та первосвящеників, які й організували засудження та страту Ісуса.

Здавалося б, діяльність бізнес-центру відновлено і можна заспокоїтися. Та Ісус воскрес, і популяризація Доброї Новини активізувалася з більшою силою й масштабністю. Боже Слово розповсюджували не лише усно, а й письмово – невідь-звідки взялися чотири літературно довершені розповіді про життя і вчення Ісуса. Їх читали, переписували, передавали з рук у руки.

Єрусалимська верхівка зрозуміла, що зупинити новий релігійно-світоглядний рух неможливо: вилучити Євангелія було надзвичайно важко, бо кількість рукописних копій збільшувалася. Та й критика з уст первосвящеників і фарисеїв лише б підігрівала інтерес широкого загалу до Писання.

Отож опоненти вирішили діяти за принципом «якщо рух не можна зупинити, його потрібно очолити». Так у Єрусалимі створили іудохристиянську секту, члени якої взялися ревно представляти Ісуса як пророкованого іудейського месію, котрий начебто прийшов до свого обраного народу, але той, мовляв, його не прийняв...

Однак Євангелія несли абсолютно іншу версію втілення, діянь і воскресіння Сина Божого. Переписуючи їх, люди трепетно ставилися до кожної букви Святого Письма, тому просто взяти й спотворити його було нелегко. Опоненти також усвідомлювали, що поширення нових, відмінних від оригіналів текстів чи їхніх «обрізаних» варіантів нічого не дасть, адже підробки звірять з оригіналами й ідентифікують як фальшивки.

Існував тільки один спосіб зупинити поступ Доброї Новини у світі – заглушити її. Тому єрусалимська верхівка ухвалила таємне рішення розтиражувати «доповнене» видання Євангелій. Розрахунок був простий: якщо до читача потраплять два різні варіанти одного тексту – коротший (оригінал) і ширший (фальсифікат), то людина вирішить, що в першому втрачено частину інформації, тому постарається доповнити його нібито відсутніми фрагментами. А щоб ширший варіант сприймали з довірою, він містив **оригінальний текст з мінімальними змінами**.

Рішення про видання «повних версій» Євангелій реалізували негайно. Варіанти зі вставками просували в народ, натомість первинні тексти вилучали як «неповні» й обмінювали на «нові, справжні та повновартісні».

КОЛИ БУЛА ЗДІЙСНЕНА ФАЛЬСИФІКАЦІЯ

Найбільша в історії людства містифікація відбулася в проміжок між виходом у світ Чотириєвангелія (31 р. н. е.) та руйнуванням Єрусалима (70 р. н. е.). Річ у тім, що Євангелія подають пророцтво Ісуса про руйнування міста і його храму. З погляду правовірного іудея, ця шокуюча подія була рівнозначна вселенській катастрофі й кінцю світу. Тому в Ісусове пророцтво фальсифікатор повставляв такі пасажі, яких Він ніяк не міг казати, на кшталт: «...негайно по

тих днях скорботних... зорі падатимуть з неба і захитаються небесні сили», «дні ті будуть таким лихом, якого не було від початку світу», «будуть великі землетруси, пошесті й голод, жахливі явища». Добре відомо, що в часи руйнування Єрусалима цього не сталося. **Тож якби фальсифікацію Євангелій проводили після його знищення, до них не потрапили б отакі катастрофічні фантазії.**

Упродовж наступних століть до Євангелія також потрапляли невеликі вставки чи спотворення, зроблені свідомо чи несвідомо. Проте вони мають несистемний характер і не йдуть у жодне порівняння з первинною фальсифікацією, здійсненою цілеспрямовано, масштабно і рішуче.

РЕКОНСТРУКЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗЛОЧИНУ

Ретельний аналіз вставок дозволяє зрозуміти не тільки світогляд і психологію фальсифікаторів, а й саму схему здійснення цієї спецоперації. Ключовою умовою її успішності мала бути повна таємність. З цією метою чотири євангелія дали для переробки чотирьом виконавцям, кожен з яких не знав про роботу інших. Євангелія Матвія, Марка і Луки фальсифікувалися, радше, в Єрусалимі, а Євангеліє Івана – в Александрії Єгипетській, де в той час діяв іудейський філософ і лідер місцевої іудейської громади Філон. Можливо, що це саме він здійснював вставки до Євангелія Івана.

Після того, як чотири фальсифікатори виконали свою роботу, вони, ймовірно, були фізично ліквідовані. Ми нічого не знаємо про долю єрусалимської групи фальсифікаторів, що ж до Філона Іудея, то він помер у 41 чи 49 р. н. е. Сама ж його смерть могла означати «зачистку» всієї «творчої групи» виконавців інформаційного злочину – для знищення слідів, що могли вивести на замовника фальсифікації.

Після цього до роботи приступив головний фальсифікатор. Він мав перед собою всі чотири «допрацьовані» Євангелія й намагався узгодити між собою вставки до них, щоб вони виглядали правдоподібніше. Тому в деяких місцях видно виразні сліди повторного редагування – «вставки у вставках».

КОЛИ БУЛИ НАПИСАНІ ЄВАНГЕЛІЯ

Дослідження автентичних євангельських текстів і пізніших вставок дозволяє зробити припущення, що Євангеліє було написане ще за життя Ісуса. Ключовим моментом Його місії було розкрити приховані можливості людини і залишити послання в майбутнє. Тому Він створив групу з чотирьох осіб, яким доручив письмово фіксувати головні події. Керівником призначив апостола Івана, котрий разом із Петром та Яковом входив до внутрішнього апостольського кола й був посвячений у таємниці Царства божого.

Остаточне оформлення Євангелія у вигляді 4-х книг було здійснено невдовзі після зустрічі воскреслого Ісуса зі своїми учнями в Галілеї та зіслання на них Святого Духа. **Схоже, Ісус сам давав настанови євангелістам, адже в їхніх текстах описано й такі моменти, що відбувалися без свідків, наприклад, розмова Ісуса з Пилатом.** Окрім того, зміст і форма викладу свідчать про надлюдську мудрість, фундаментальність, розмах і прозорливість. Чотириєвангеліє – цілісний і довершений твір, а суперечності «канонічного» тексту – це невідповідність між сфальсифікованими вставками до нього.

Два тисячоліття тому послідовники Боголюдини зіткнулися з доти невідомою, неймовірно підлою духовно-інформаційною зброєю, сама можливість існування якої виходила за рамки мислення нормальної людини. Спотворення чотирьох Євангелій не давало змоги зібрати їх у цілісний текст, тому два тисячоліття хрестиянство розвивалося на основі фрагментарного розуміння Євангелія. Кожен брав з нього те, що подобалося, ігноруючи незрозуміле або неприйнятне. Як наслідок – маємо велику кількість конкурентних і навіть ворожих одна одній церков.

КРИТЕРІЇ ІСТИНИ

Читачі слушно ставлять запитання про те, чи можна довіряти очищеному Євангелію і тій грандіозній світоглядній картині, яку воно відкриває? А може краще лишити все як є? Адже людство вже так призвичаїлося до нинішніх так званих «канонічних текстів». На основі їх написано мільйони книжок, захищено тисячі дисертацій... Навіщо тривожити докторів, кандидатів, аспірантів? Ставити під сумнів їхню компетентність? Відбирати тяжко зароблений шматок хліба?

Але ж Істина важливіша! Повновартісне життя народу можливе тільки на її твердому фундаменті. Тож розгляньмо обидва Євангелія, очищене і «канонічне», з погляду **трьох головних критеріїв Істини**: 1) внутрішня цілісність і несуперечливість, 2) узгодженість із достовірними історичними фактами; 3) продуктивність, або добрі плоди, адже «*кожне добре дерево родить гарні плоди, а лихе дерево – плоди погані*» (Матвій 7.17-18).

БОГОНАТХНЕННІСТЬ ДОБРОЇ НОВИНИ

Святий Дух є духом Істини. Тому натхненні Святим Духом тексти не можуть мати помилок і суперечностей, адже помилки і суперечності – це атрибути його антипода – диявола. «Пшениця без куколю» аргументовано стверджує, що автентичне Євангеліє логічно і літературно досконале. Задля захисту інформації від можливих спотворень воно було спеціальним чином розділене на чотири частини, які взаємно доповнюють одна одну. Ось погляньте, як подається інформація про Йосипа з Ариматеї.

Матвій свідчить, що це був «*заможний чоловік*» (Мт 27.57), тобто характеризує його з економічного погляду. Марко доповнює, що це був «*поважний радник*» (Мк 15.43), тобто описує його соціальний статус. Йосип був довіреним радником при Пилаті, що дозволило йому сміливо увійти до правителя, просячи мертве Ісусове тіло, і Пилат без жодних вагань виконав це прохання. Лука, характеризуючи Йосипа, пише, що це була «*людина добра і праведна*» (Лк 23.50), тобто характеризує його з погляду моральних чеснот. Нарешті Іван відкриває обставину, яка до воскресіння Ісуса була величезною таємницею, про яку не знали навіть апостоли: «*Йосип з Ариматеї, що був таємним учнем Ісуса*» (Ів 19.38).

Таких випадків продуманого розподілу інформації між чотирма Євангеліями доволі багато. Для додаткового захисту інформації кожна з чотирьох складових Доброї Новини була відредагована одним з чотирьох євангелістів. Кожен писав у притаманному лише йому авторському стилі, з характерною лише для нього лексикою. Усе це допомогло очистити Євангелія від вставок. Після цього вони ідеально припасувалися одне до одного, склавшись у цілісну, логічну, яскраву і на диво реалістичну картину.

ВСТАВКА ПРО НАРОДЖЕННЯ ІСУСА

Очищена та зібрана воєдино Добра Новина внутрішньо цілісна й абсолютно узгоджується з історичними реаліями свого часу. Протилежна ситуація з «канонічним» текстом. Наприклад, Лука розповідає: «*П'ятнадцятого року правління кесаря Тиберія... Ісус, починаючи, мав з тридцять років*» (Лк 3.1, 23). Описана подія відбулася навесні 30 р. н. е., отже Ісус народився перед початком 1 року н. е. Ранньохристиянська традиція уточнює – 25 грудня 1 року до н. е. Це узгоджується з датуванням згаданої вище «лепти Пилата» (30 р.), покладеної на повіки мертвого 31-річного Ісуса, відбиток якої зберігся на Туринській плащаниці. Церковна традиція уточнює дату воскресіння – 25 березня 31 року. Поки що все чітко і логічно.

Аж тут з'являється вставка в Євангелії від Матвія, в якій розповідається про різанину немовлят в околицях Віфлеєма, начебто здійснену царем Іродом. **А Ірод помер в 4 році до н. е.** Тож Ісус мав би народитися в 5–6 р. до н. е., але тоді «п'ятнадцятого року правління кесаря Тиверія» йому було б не 30 років, а 35–36.

Ще гірше зі вставкою в Євангелії від Луки (2.1-7). Вона розповідає про перепис, «*коли Сирією правив Квіриній. І всі йшли записатися – кожний у своє місто. Пішов також і Йосип з Галілеї, з міста Назарета в Іудею, в місто Давида, що зветься Вифлеєм, бо він походив з дому й роду Давида, щоб записатися з Марією, зарученою своєю, що була вагітна. Коли вони були там, настав їй*

час родити, і вона родила свого сина первородного». Як стверджує католицький «Новий завіт з коментарем» о. Мирослава-Івана кардинала Любачівського, «*Лука обґрунтовує факт, що Ісус з Назарета народився у Віфлеємі, тим, що цісар Август (31 пер. Хр. – 14 по Хр.) наказав провести в цілому царстві перепис населення для встановлення* ***збирання податків****. Квириній фігурує як сирійський намісник. Той перепис припадає на* ***6/7 р. по Хр***.» (с. 151). Якщо вірити вставці, то Ісус народився в 6 чи 7 році н. е. Але тоді «п'ятнадцятого року правління кесаря Тиверія» йому було б не 30 років, а 23–24. Для виправдання цього абсурду «Новий завіт з коментарем» вимушено пояснює: «*Та Лука не є літописцем світової історії, тільки літописцем Божих планів*». Дивовижне твердження! Виходить, що для літопису Божих планів потрібна історична брехня. Але ж ми знаємо, що брехня і суперечності – це атрибут диявола, натомість Боже слово – це правда і гармонія.

Ще абсурдніше виглядає те, як узагалі Йосип і вагітна Марія могли опинитися у Вифлеємі під час перепису. Адже це був перепис не людей, а господарств: більше майна – більші податки. Щоб записатися в податкову книгу, Йосипу та Марії не було сенсу йти з Галілеї в Іудею. Тим більше, що після смерті Ірода вони були окремими державами – як Україна і Росія. Від Назарета до Вифлеєма треба було пройти дві сотні кілометрів. Православна «Тлумачна Біблія» (за редакцією професора Олександра Лопухіна) сама дивується, навіщо Йосипу було брати із собою вагітну жінку: якщо він так дуже хотів платити податки іншій державі, то міг би це зробити й без неї.

Подібного роду суперечності вставок розкидані по всьому «канонічному» тексту Євангелія. Якщо ці вставки називати правдою, то що тоді брехня? Якщо ж це брехня, то навіщо дурити самих себе?

ОТРУЙНІ ПЛОДИ ФАРИСЕЙСЬКИХ ВСТАВОК

Отже, вставки в Євангеліє суперечать одна одній та історичним реаліям. А як щодо третього, абсолютного критерію Істини? Які плоди приніс світогляд, оснований на «пшениці з куколем»? З цим найпростіше. Озирніться навколо, послухайте радіо, увімкніть «ящик», зазирніть у газетний кіоск. Національний інформаційний простір контролюється іншими державами. Українці й далі існують в колоніальній державі в ролі громадян другого сорту. Смертність перевищує народжуваність, тому щороку нас стає менше на третину мільйона (чисельність обласного центру). Третина чоловіків не доживає до пенсії. З кожним роком усе більше українців опиняється за кордоном – нас методично виживають з рідної землі. Руйнується природа, нищиться культура. Населення пасивне й аморфне. В масовій свідомості домінує безвольне мислення й апатія «рабів божих».

Фізичне вимирання і культурне виродження стосується не лише українців, а й усієї Білої раси. Якщо не відбудеться якихось різких змін, то вже через 50 років європейську людину можна буде записувати в «Червону книгу» як зникаючий вид.

ПОСЛАННЯ В МАЙБУТНЄ

Та чи можливі сьогодні стрімкі перетворення? І що для цього треба робити? Відповідь дає Добра Новина. Вона призначена саме для теперішнього кризового людства, яке стоїть перед вибором: вмерти або змінитися! У ній стверджується, що людина – це втілена духовно-божественна сутність і що її порятунок – у реалізації своїх прихованих боголюдських потенцій.

Ця заповідь підкріплена діяннями Ісуса, який показав, що не треба боятися нічого: ні болю, ні смерті. Він довів, що людина може керувати собою і навколишнім простором. Він учив апостолів ходити по воді, управляти вітром, зцілювати себе й інших.

Головне – оволодіти вірою, цією найбільшою, наймогутнішою силою Всесвіту. «*Істинно кажу вам: коли матимете віру хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не буде для вас неможливого*» (Мт 17.20). Ісус закликає слідувати за ним: «*Я сказав: ви – боги*» (Ів 10.34), «*Майте віру бога!*» (Мк 11.22), «*Щасливі миротворці, бо вони синами Божими стануть*» (Мт 5.9).

Тому **наслідування Ісуса Хреста – це найголовніше правило практичного хрестиянства**. «*Бути хрестиянином – це, власне, не що інше, як наслідувати Ісуса Хреста у людській природі, в міру свого покликання*», – пише Василій Великий. «*Станьмо подібними до Хреста, бо Він став подібний до нас. Зробімося богами задля Нього, бо Він став людиною задля нас*», – закликає Григорій Богослов.

Усі перетворення починаються з духовного імпульсу, зі зміни свідомості. Головний заклик Доброї Новини – «*Оновлюйтесь, бо царство Боже близько!*» Воно всередині нас. Царство Боже – це такий стан людини, коли в її душі царює божественне начало, яке є частинкою Творця Всесвіту. Тож дерзайте, діти Бога! Віра ваша врятує вас! «*Царство Боже здобувається Силою – і ті, що застосовують Силу, схоплюють його!*»

СТРУКТУРА СУЧАСНИХ ВІЙН

Що більше занурюємось у дослідження реального стану справ, то більше наражаємося на свідомі, цілеспрямовані і масштабні фальсифікації. В результаті доходимо висновку, що проти України і всього людства вже понад два тисячоліття ведеться систематична духовно-інформаційна війна. Багатьом це здається просто неймовірним. Нині доволі поширене уявлення про те,

наче найсуттєвіший вплив на життя здійснюється грубою матеріальною силою, а сила ідей є зникаюче малою. Насправді ж усе з точністю до навпаки.

Якщо головним простором війн минулих століть була земля, а у 20 столітті велике значення мали вода і повітря, то бойовий простір сучасних і майбутніх війн – це передусім ноосфера, розум людини і плоди її інтелектуальної діяльності. Але почнемо з відповіді на запитання «Що таке війна?»

Якщо давати загальне визначення, то **війна – це рішучі дії, спрямовані на зміну поведінки супротивника у потрібному напрямку** (і, відповідно, захист власної поведінки від зовнішнього втручання). Людство знає величезну різноманітність способів бойових дій, проте всіх їх можна звести до семи основних видів. Стисло розглянемо їх у порядку збільшення ефективності.

1. ТЕХНОЛОГІЧНО-СИЛОВА ВІЙНА

Найпримітивнішою формою зміни поведінки людини, групи людей чи народів було і є технологічно-силове протистояння за допомогою кам'яних сокир, мечів, списів, вогнепальної зброї, літаків, ракет, лазерів, радіоелектронних засобів тощо. Спосіб доволі дорогий і ризикований, оскільки на будь-яку дію завжди знайдеться ще сильніша протидія.

2. ЕКОНОМІЧНА ВІЙНА

Значно ефективнішим і водночас безпечнішим способом змінити поведінку супротивника є економічна війна. Що не кажіть, а голод є потужним інструментом для керування людиною, народом, цивілізацією. Це зброя другого рівня ефективності. Прикладом її застосування є економічні блокади і санкції, «антидемпінгові розслідування», нееквівалентний товарний обмін, пограбування через підкуп і корупцію державного апарату тощо.

3. ПРИХОВАНИЙ ГЕНОЦИД

Проте економічне середовище може змінитися, і супротивник може вийти з-під економічного контролю. Для того щоб докорінно, **назавжди** підірвати його здатність до опору, застосовується зброя третього рівня ефективності – геноцид. Ідеться про цілеспрямоване руйнування генофонду шляхом наркотичного, алкогольного, тютюнового геноциду, широкого застосування штучних харчових добавок, штучних і генетично модифікованих продуктів, сумнівних фармацевтичних препаратів, цілеспрямованої зміни культури харчування. Ефективність цього виду зброї криється в її непомітності і дешевизні, понад те – на тютюновому, алкогольному, фармацевтичному і наркотичному бізнесі заробляються величезні гроші.

Розглянуті три види зброї змінюють поведінку супротивника, впливаючи передусім на його фізичне існування. Наступні чотири види спрямовані на руйнування ментальності й усього способу життя.

4. ОРГАНІЗАЦІЙНА ВІЙНА

На найпростішому рівні вона здійснюється шляхом імплантації в національне тіло супротивника чужорідних або відверто ворожих для нього організаційних форм – від усіляких «благодійних фондів розвитку науки та освіти» (технологічний шпіонаж і «випомповування мізків») до структур-накопичувачів нелегальних мігрантів і прихованої работоргівлі. На більш системному рівні проявом організаційної війни є насадження непритаманних народові форм управління і способу життя.

Наприклад, традиційною (отже, перевіреною часом) для України є виборна демократична модель – Гетьманат, яка передбачає компетентні вибори і персональну відповідальність керівників за плоди свого управління. Замість неї нав'язується «найкраща в світі» система, при якій керівництво обирається маніпульованим натовпом, держава не має сформульованої мети, відповідно – відсутні критерії її досягнення, зарплата Президента та інших керівників не залежить від отриманих результатів, а контролюючі органи призначаються тими, кого вони повинні контролювати.

5. ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА

Терміном «інформаційна війна» позначають масоване просування вигідної інформації і замовчування невигідної, а також тенденційну інтерпретацію поточних подій. Ефективність цього виду зброї можна проілюструвати дивовижним фактом ядерного роззброєння України (інформаційне зомбування «на добровільне роззброєння» тут було одним з ключових чинників) чи, скажімо, «трастовим психозом» (масштабним видурюванням грошей у населення на початку 90-х). Інший приклад – масовий психоз навколо Чорнобильської катастрофи: як згодом виявилося, понад 90 відсотків постраждалих вмерло не від радіації, а від примусового переселення з рідної землі, руйнування сільських громад і штучно створеної радіофобії[3] – насправді дещо підвищений радіаційний фон є навіть корисним для здоров'я, оскільки підстьобує природний імунітет[4].

---

[3] Чорнобильська радіофобія як прояв психологічної війни. – http://ar25.org/node/7723

[4] *Володимир Щербина*. Мобілізуюча радіація // Перехід-IV. – 2004. – Вип. 12. 2004. *Сергій Мазуркевич*. Малі дози радіації корисні для здоров'я. – http://ar25.org/node/632

6. ХРОНОЛОГІЧНА ВІЙНА

Ще потужнішим впливом володіє зброя шостого рівня ефективності. Її об'єктом є не інтерпретація поточних подій, а інтерпретація характеру цивілізаційних процесів, а також руйнування родової пам'яті і зв'язку поколінь. Прикладом застосування цього виду зброї є закидання в масову свідомість деструктивних вигадок про те, що «слов'яни» означає «раби», що трипільці були семітами, що Україна – це «окраїна», яка завжди була прохідним двором, що наша наука і духовність – це постійні запозичування якщо не із Заходу, то зі Сходу, що писемність нам приніс грек Кирило і т. д. Хронологічна зброя дозволяє тримати людину в покорі шляхом переконання її в тому, що її батьки, діди і прадіди завжди були рабами, тож їй не лишається нічого іншого, як змиритися і самій усе життя бути рабом.

7. ДУХОВНА ВІЙНА

Сьомий – фундаментальний, найвищий рівень ефективності має духовна зброя. Її могутність полягає у спотвореному висвітленні не поточних подій чи історичних процесів, а в накиданні збочених життєвих цінностей, руйнуванні мотивації до життя, викривленні уявлень про саму природу видимого і невидимого світу, про добро і зло, життя і смерть. Головний удар спрямовується на руйнування істинних уявлень про природу людини. Згідно з арійською традицією і Хрестовим Євангелієм, **людина є втіленою божественною сутністю, яка розвивається шляхом палінгенезії, тобто багаторазового земного втілення, вдосконалюючи себе і навколишній світ.** Натомість ворог стверджує, що людина є твариною, яка живе визначений їй час, вмирає і на цьому її земне існування закінчується. Звідси популярне нині гасло «Після нас хоч потоп!», безвідповідальне ставлення до дітей, культури і довкілля.

Важливим елементом духовної війни є тенденційна інтерпретація священних книг і священної історії з програмуванням народу на самознищення. Чого варта вигадка про те, що Ісус Хрестос[5] був іудеєм, хоча всі історичні, антропологічні та євангельські джерела стверджують Його належність до галлів-галілеян – народу арійського кореня, а Його «іудейське походження» найбільше заперечують самі ж правовірні іудеї. Нині масова свідомість зомбується ідеями «нормальності» гомосексуалізму і «корисності для здоров'я» міжрасових змішувань, а українців енергійно переконують, що вони генетично нездатні до вольових учинків, сильної політики і швидких рішучих перетворень.

---

[5] Саме так – Хрестос, **через букву Е**. Дивіться про це у розділі «Галілеяни–хрестияни–аріяни». – С. 233.

Розвиток людства й еволюція методів боротьби держав за ресурси супроводжується перенесенням головних зусиль у напрямку застосування організаційної, інформаційної, хронологічної та духовної зброї. В літературі для позначення трьох останніх здебільшого використовується узагальнюючий термін – «інформаційна зброя». У війні паразитів проти людства головною мішенню стало поняття реінкарнації, тобто багаторазового втілення людського духу.

ПАЛІНГЕНЕЗІЯ, ТОБТО РЕІНКАРНАЦІЯ

Це питання надзвичайно хвилює сучасну людину, проте на нього не дають чіткої відповіді ні наука, ні релігія. Наш буденний досвід свідчить про те, що людина не пам’ятає свого попереднього життя, з чого робиться поспішний висновок, що вона втілюється тільки один раз. У той же час усім зрозуміло, що відсутність пам’яті – це не аргумент, адже людина багато чого не пам’ятає. Наприклад, кожен із нас колись народився, проте ніхто про це не пам’ятає (приблизно до трьох років у дитини взагалі відсутня довготривала пам’ять). Урешті-решт, ми навіть не пам’ятаємо, що їли кілька днів тому.

З другого боку, достеменно відомо, що з цього загального правила бувають рідкісні винятки: науково зафіксовано, що деякі люди досить виразно пам’ятають важливі моменти свого попереднього життя в іншому тілі. Частіше зустрічаються випадки туманного відчуття свого попереднього існування, з яким ми спонтанно стикаємося в різних незвичайних ситуаціях і змінених станах свідомості, передусім у своїх снах. Найчастіше спогади про попереднє існування трапляються у маленьких дітей, проте в міру дорослішання наша земна метушня всі ці спогади успішно стирає.

САМООЧЕВИДНІСТЬ РЕІНКАРНАЦІЇ

Факт багаторазового втілення людського духу (реінкарнація) протягом багатьох тисячоліть у народів усього світу вважався аксіомою – істиною, яка не потребує доведення. Інша річ, що вона по-різному інтерпретувалася різними народами: аборигенами Австралії та ескімосами Ґренландії, давніми єгиптянами і греками, аборигенами Бразилії і Нової Зеландії, індо-арійцями і кельтами, японцями й українцями. Проте всі ці етнічні варіації об’єднує тверде переконання в наявності причинно-наслідкового зв’язку: життя людини у майбутніх утіленнях залежить від життя в попередніх утіленнях. Українські

козаки казали так: «*Хто помре рабом у цьому житті, той народиться рабом у наступному*».

Факт багаторазового втілення був самоочевидним для Ісуса Хреста й апостолів, тому не потребував з Його боку спеціального пояснення. Згадайте хоча б настанову з Нагірної проповіді: «*Яким судом судите, таким судитимуть і вас, і якою мірою міряєте, такою відміряється й вам*» (Мт 7.2). Це не що інше, як точне формулювання закону карми. Він передбачає багаторазове втілення, бо протягом одного життя описаний вище принцип справедливості реалізується далеко не завжди. З другого боку, якщо Хрестос учив, що ми зобов'язані розплатитися за свої злі вчинки, то це передбачає, що у нас має бути можливість виправити свої гріхи якщо не в цьому, то в наступному житті.

У Євангелії є спеціальний точний термін, який позначає багаторазове втілення – це παλινγενεσία або παλιγγενεσίας, читається «палінгенезія», що перекладається з гелленської як «багатократне народження», старослов'янською – «пакибитіє»: «*Істинно кажу вам: ви, що пішли за мною, в палінгенезії* (тобто під час наступних втілень) *стократно одержите і життя вічне успадкуєте*» (Мт 19.28–29). Термін «палінгенезія» використовували гелленські (давньогрецькі) філософи, зокрема Платон і Піфагор, для позначення са́ме реінкарнації.

ІСТОРИЧНА РОЗВИЛКА

Уявлення про палінгенезію є природним для людини. Без нього втрачається цілісність нашого світу, він стає чимось незрозумілим, хаотичним, несправедливим і жорстоким, а людське життя перетворюється на суцільний стрес і страх перед смертю. І навпаки: багаторазове втілення духа (духовної сутності) є єдиною природною концепцією, яка просто і логічно розв'язує всі проблеми долі, шляху, гріха, кари, воздаяння, благодаті, здібностей, талантів.

Ідея багаторазового втілення з'явилася разом із самою людиною і є фундаментом Примордіальної традиції– системи високих знань божественного походження. Ці знання передавалися з уст в уста, а коли почали забуватися, то були записані на різних мовах арійського кореня. Наприклад, на санскриті чотири тисячоліття тому зафіксовані такі ведичні терміни, як «**атма**» – земна психіка, «тваринна душа», яка вмирає після смерті тіла; «**дживатма**» (жива атма) або скорочено «**джива**» – «жива душа», «безсмертна духовна сутність», яка розвивається шляхом багатьох земних утілень-інкарнацій. Подібне зустрічаємо в латинській мові: «**anima**» – земна психіка,

«тваринна душа», звідси «animal» – тварина; «**spiritus**» – дух, «жива душа».

Багатьох дивує подібність підходів і навіть термінів у східній (індоарійській) і західній традиціях: розділення на душу і дух, близькі за звучанням українське «жити», санскритське «джіті» і гелленське «ζωὴ» (дзое), позначення «тваринної душі» санскритським «атма» і латинським «аніма» тощо. Проте інакше й не могло бути, адже згадані фундаментальні поняття існували ще тоді, коли індоєвропейська спільнота була єдиним арійським етносом і говорила однією мовою.

Тільки через п'ять тисячоліть антитезою до арійської концепції палінгенезії стала фарисейська концепція одноразового втілення, яка згодом перекочувала в іудохристиянство.

ПОВЕРНЕННЯ ДО ВИТОКІВ

Ще раз наголосимо, що палінгенезія (реінкарнація) – це перевтілення духу з формуванням нової психіки. Лише у надзвичайно рідкісних випадках (здебільшого під час раптової смерті) психіка повністю не розпадається після смерті людини, а перевтілюється разом із духом – і тоді відбувається явище *метемпсихозу*, після якого людина більш чи менш чітко пам'ятає своє попереднє життя.

Як грубу аналогію уявіть собі, що життя – це сеанс роботи на комп'ютері. Після перезавантаження оперативна пам'ять («психіка») стирається. Проте при неправильному (аварійному) завершенні сеансу фрагменти оперативної пам'яті зберігаються у вигляді незатертих тимчасових файлів і можуть вплинути (як позитивно, так і негативно) на хід наступного сеансу – «у наступному житті» комп'ютера.

Нині ми маємо всі підстави повернутися до первинних уявлень про палінгенезію людського духу, адже вони відповідають не тільки вченню Хреста і науковій картині світу, але й нашому вродженому відчуттю правди.

ПРИНЦИП ЕКОНОМІЇ ЕНЕРГІЇ

У Всесвіті існує фундаментальний принцип: **із можливих сценаріїв розвитку здійснюється той, що вимагає для своєї реалізації найменше енергії**. Наприклад, камінь прагне падати вертикально, а річка текти там, де найнижче.

Так само, з множини рівноцінних варіантів людина вибирає легшу роботу, а на ринку купує дешевші продукти. Або, зайшовши в магазин, серед одягу з однаковою ціною вона вибирає одяг свого розміру – бо це зручніше, адже економить її енергетичні

витрати. Якщо ж куплений одяг десь не підходить, то людина намагається його припасувати під себе – щось укоротити чи перешити ґудзики.

Інакше кажучи, людина вибирає те, що для неї найближче, найзручніше, найзрозуміліше, найприродніше. Вона найлегше робить роботу, яка відповідає її характеру. Їй найзручніше жити в середовищі, що найбільше відповідає її природі: расовим особливостям, культурі, фізичному здоров'ю, освіті, естетичним уявленням тощо.

Інша річ, що обирати доводиться не з того, що хочеться, а з того, що є. Уявіть собі, що група студентів закінчила навчальний заклад і вибирає майбутню роботу із запропонованого списку. Кожен випускник має рейтинг успішності навчання. Спочатку роблять свій вибір найуспішніші, а інші почергово вибирають із того, що залишилося.

При цьому в кожного випускника своє уявлення про найвигіднішу роботу. Найвища зарплата не є абсолютним критерієм, адже деякі роботи є занадто складними, можуть перевищувати розумові чи фізичні можливості. Визначальним є принцип економії енергії, тому зазвичай вибирається щось простіше, але «рідніше».

Дещо подібне відбувається під час втілення духовної сутності у фізичному тілі. Вибір для втілення обмежений, а сам процес входження духу в грубу матерію вимагає певних енергозатрат. Принцип економії досягається тим, що **втілення духу відбувається у фізичні оболонки, які є для цього духу найбільш близькі, споріднені, природовідповідні**. Подібне притягується до подібного.

Якщо фізичне тіло розглядати як «одяг для духу», то кожна духовна сутність прагне знайти одяг «свого розміру». Це також нагадує людину, що намагається придбати такий комп'ютер, з яким їй найлегше досягати своїх цілей. Комусь достатньо й найпростішої моделі, а комусь просто необхідно мати супермашину: інакше поставлені цілі не будуть досягнуті, а життя вважатиметься змарнованим. Як це виглядає на практиці?

На основі дослідження спогадів людей про попередні життя встановлено, що **втілення зазвичай відбуваються в середовищі свого роду, свого народу, своєї раси, на своїй землі**. Тобто якщо чоловік і жінка зачали дитину, то новостворене тіло найбільше притягує предків саме цього чоловіка та цієї жінки. Тож не випадково, що характер дитини часто нагадує характер якогось діда чи прадіда. З цієї причини прийнято дітям давати імена предків, адже саме предки мають найвищий шанс утілитися в тіло свого внука чи правнука.

Рідних духовних сутностей притягує не тільки рідний генокод, але й рідна мова, сімейні традиції, реліквії, перекази, пісні, пам’ять про предків та їхні діяння, любов до них і пошана.

Духовні сутності предків зацікавлені втілитися у своєму середовищі, бо воно для них найкомфортніше. **Так само батьки зацікавлені, щоби в їхню дитину втілилася рідна духовна сутність, бо з нею найлегше, найприємніше, найпродуктивніше**. Якщо ж хтось з предків виявився негідником, то, щоб його не притягнути, про нього воліють навіть не згадувати. Пам’ятати і вшановувати треба тільки праведників, героїв і святих – тоді ми їх притягнемо до себе. Звідси відома практична настанова: «Про мертвих або добре, або нічого».

Але це у випадку, якщо відбулось правильне зачаття і батьки перебувають на достатньому рівні духовного і психофізичного розвитку. Втілення свого предка може не відбутися, якщо батьки деградували, неправильно зачали дитину (в нетверезому стані, з негативними емоціями), мають генетичну несумісність тощо.

Зі всього сказаного вище випливає, що коли приходить час земного втілення, то **духовна сутність утілюється в зародок, з яким простежується найбільша подібність**. Якщо ж нема прийнятного варіанта в середовищі свого роду, то шукається можливість серед свого етносу і своєї раси – щоб було виконано принцип економії енергії.

Що розвиненіші духовні сутності, то кращих умов вони потребують для свого втілення, передусім якісного генокоду батьків та спроможності сім’ї дати новій дитині добре виховання. Тож для того, щоб мати світлих дітей, батьки самі повинні перебувати у світлі: тримати в чистоті свої душі й тіла, розвиватися, жити в гармонії.

Із другого боку, **дотримуючись чистоти і рідного звичаю, батьки убезпечують себе від утілення у своєму середовищі низьких, темних, брудних, зіпсованих духовних сутностей**. Темна сутність ніколи не прийде до світлих батьків, подібно як радіоприймач високочастотних хвиль ніколи не зможе приймати передачі на низьких частотах.

При правильному підході до створення сім’ї **в однорасових батьків завжди народжуються генетично кращі діти**, адже з кожної відповідної пари батьківських хромосом дитина отримує той генетичний комплекс, який є сильнішим, життєспроможнішим, досконалішим. А оскільки генофонд роду постійно вдосконалюється, то й духовні сутні змушені підтягуватися до нього – це той випадок, коли форма підтягує до себе сутність. У такий спосіб відбувається триєдина еволюція людини – духовна, психічна і фізична.

Це нагадує еволюцію комп'ютерної техніки: досконаліше програмне забезпечення вимагає досконалішого «заліза». З другого боку, розвиток апаратної частини заохочує розвиток програмного наповнення, яке виступає в ролі аналога душі (психіки) комп'ютера. А це, своєю чергою, вимагає вищого розвитку користувача-програміста, якого умовно можна назвати «духом комп'ютера», адже тільки він є носієм волі й керує всією системою.

Такого роду еволюція (від лат. evolutio – розвиток, розгортання) відповідає законам Всесвіту і задумам його Творця. Сукупність цих законів, принципів і правил позначається словом ПРАВ. Відповідно, життєва стратегія, орієнтована на перебування в еволюційному потоці, постійне вдосконалення і співтворчість, називається ПРАВИМ ШЛЯХОМ. Ті, що йдуть ним, **є співтворцями Бога-Отця, тому називаються «дітьми Божими»**.

Еволюція – це головна теза існування Всесвіту. Для повнішого і глибшого її розгортання потрібна антитеза, яка створює необхідний опір. Тому водночас з еволюційною стратегією триєдиного вдосконалення у Всесвіті існує антитеза – антиеволюційний, або ЛІВИЙ ШЛЯХ. У давнину колективний ворог еволюції позначався словом «сатана» (з арамейської «противник») або «диявол» (з гелленської «брехун»). Відповідно **ті, що йдуть лівим шляхом, у Добрій Новині (Євангелії) називаються «дітьми диявола»**. Це низькі, темні, брудні духовні сутності, з обмеженою свідомістю, тому зазвичай вони самі не розуміють, що творять.

Функція «дітей диявола» полягає в тому, щоб чинити опір еволюції, намагаючись взагалі її зупинити і ліквідувати, що в кінцевому підсумку означало б знищення людського роду. Натомість **завдання «дітей Божих» полягає в тому, щоб подолати опір «дітей диявола» і розчистити шлях для успішнішого, гармонійнішого і радіснішого розгортання Божественної еволюції людини-співтворця**.

«Діти Божі» сприяють еволюції людського роду – це їх головний ідентифікатор. Вони можуть бути гарними і не дуже, довгоногими і коротконогими, розумними і простакуватими,

здоровими і каліками. Важливо, що вони бажають працювати над собою і бути співробітниками Творця Всесвіту.

Зазвичай діти Божі втілюються в гармонійних фізичних оболонках, тому що подібне притягується до подібного – і це відповідає принципу економії енергії. Тільки в рідкісних випадках це правило порушується, тобто втілення розвинених духовних сутностей у невідповідних тілах є винятком із загального правила. **Найчастіше «діти Божі» стають хворими і каліками не через генетичні дефекти, а внаслідок зовнішнього руйнівного втручання, передусім вакцинацій і родових травм.** Якщо ж «діти Божі» втілюються з відверто дефектним генокодом, то роблять це для того, щоб видалити негативні гени з колективного генофонду і їх подальшого обігу.

Якщо продовжувати комп'ютерні аналогії, то гарні програмісти зазвичай працюють на гарних машинах. Хоча бувають випадки, що хтось «зі спортивного інтересу» бере щось старреньке і демонструє на ньому чудеса людської винахідливості. Проте це екзотика, що зустрічається вкрай рідко.

Із усього цього напрошується висновок: **що більше на Земній кулі носіїв якісного, здорового генотипу, то більше можливостей для втілення високих, світлих духовних сутностей**. Відповідно, що менше носіїв низькоякісного генотипу, то важче втілюватися низьким, злим, темним духовним сутностям.

Природний еволюційний процес рухається в напрямку поліпшення можливостей утілення для «дітей Божих» і погіршення для «дітей диявола» – хоча б тому, що вони слабші духовно, психічно і фізично, а тому менш конкурентоспроможні і менш плодючі. **Проте антитеза бореться за своє існування**. Для того, щоб конкурувати з «дітьми Божими», вона використовує антиеволюційний «лівий шлях». Його сенс полягає в тому, щоб **підпсувати генофонд «дітей Божих», опустити його до свого рівня і використати для власних утілень**.

Нагадаємо, що за нормальних умов темні духовні сутності не спроможні втілюватися у світлих, чистих, здорових тілах. Щоб скористатися генофондом «дітей Божих», «діти диявола» розбавляють його брудом, знижують частоту його вібрацій до своїх частот і в такий спосіб розширюють свої можливості для втілень. Для позначення свідомого зниження технічного рівня нерідко використовують термін «даунгрейд» (англ. downgrade – опускання на нижчий рівень) – це те, що протилежне «апгрейду» (англ. upgrade – підвищення класу, вдосконалення).

Як діти диявола здійснюють даунгрейд? Для цього є тільки один шлях: змішування передового генокоду з генокодом відсталим – адже дитина отримує половину генів від батька, а половину від матері. Задля продовження життя вища генетика змушена опуститися до рівня нижчої.

Проте тут виникає технічна проблема: **як переконати носіїв передового генофонду змішати його з суттєво нижчим? Як зробити, щоб гарна людина поєдналася з негарною?**

Для цього активно застосовується кілька способів:

1) просування алкоголю та інших наркотиків, нав’язування вакцинацій, фальсифікованих продуктів харчування, генетично модифікованих організмів, отруйних фармацевтичних препаратів плюс інформаційні помиї і залякування у засобах масової інформації – все це спрямовано на дезорієнтацію, одурманення і підрив конкурентоспроможності «дітей Божих»;

2) пропаганда збочених уявлень, що Земля – це нібито місце страждань, а володарем цього світу є диявол і, відповідно, його «діти»;

3) пропаганда того, що «краса не має значення», головне – «щоб душа була добра», плюс різні сльозливі історії про «талановитих потвор»;

4) системні заходи, спрямовані на спотворення уявлень про красу – починаючи з мультиків про «добрих чудовиськ» (усіляких шреків) і закінчуючи модою на лахміття (свідоме псування одягу – це ще один приклад даунгрейду);

5) культ грошей, завдяки якому багаті «діти диявола» можуть поєднуватися із задуреними пропагандою «дітьми Божими»;

6) одруження без кохання, тобто без емоційного резонансу, який є одним з індикаторів генетичної сумісності;

7) розбещення, розтління, сексуальне рабство, порноіндустрія: душевно забруднені та морально зіпсовані люди мають значно менше шансів народити світле і здорове потомство;

8) штучні запліднення і сурогатні матері (тут про красу чи кохання взагалі не йдеться);

9) пропаганда міжрасових змішувань і вигадок про особливу талановитість міжрасових гібридів (насправді це найчастіші клієнти психлікарень і тюремно-виправних закладів);

10) реклама статевих збочень і психічних відхилень як прийнятної норми (гомосексуалісти у них – суцільні генії, а дауни – це вже «сонячні діти»), запровадження «інтегрованих» шкільних класів, де здорові діти змушені вчитися з психічно хворими (останні все частіше є невинними жертвами вакцинацій і акушерів);

11) пропаганда «толерантності», тобто терпимості до всього чужого і потворного (від лат. tolerantia – пасивне терпіння, добровільне страждання), натомість здорове відчуття відрази до

ненормального і чужого тепер називається «ксенофобією» і «фашизмом»;

12) заперечення реінкарнації і просування брехливих уявлень про те, що людина живе на цьому світі тільки один раз, тож нема сенсу перейматися долею майбутніх поколінь, культури і навколишнього середовища.

Характерним прикладом стратегії генетичного даунгрейду є жіноча мода на оголені животи. Відомо, що ознакою жіночої краси і, відповідно, якісного генотипу є довгі стрункі ноги. Якщо ж пояс штанів опустити нижче пупа, то візуально ноги виглядають значно коротшими. **Масове поширення такої моди дозволяє коротконогим не відрізнятися від довгоногих і користуватися такою самою увагою з боку чоловіків**. Дивно, як цього не розуміють гарні жінки.

Якісний генофонд народів творився великою працею багатьох поколінь предків, ретельним плеканням звичаю і чистоти подружніх стосунків, підтриманням високої народжуваності, правильним вихованням, напруженою боротьбою за виживання. Тому **«діти диявола», які сьогодні свідомо чи несвідомо роблять даунгрейд, паразитують на тому, що вони не створювали і що їм не належить**. Їхня «ліва» діяльність перекриває нам нормальний розвиток у палінгенезії-реінкарнації, зводить нанівець нашу сьогоднішню працю і наші досягнення у попередніх утіленнях.

Як подолати паразитичну антитезу? Треба жити своїм розумом, мислити масштабно і не піддаватися на пропаганду «дітей диявола». А паразитам треба дати можливість жити своїм життям – хай паразитують один на одному.

Всесвіт доброзичливий до людини. У ньому є все, щоб людина радісно навчалася, творила і вдосконалювалася. **Розкажіть про це вашим дітям і внукам.** Домовтеся з ними, щоб під час вашого наступного втілення вони донесли до вас ці знання про реінкарнацію, «дітей Божих» і даунгрейд. Буде особливо цікаво послухати, коли через кілька десятків років вони вам про це розкажуть вашими ж словами.

РЕІНКАРНАЦІЯ СЬОГОДНІ: НАСТАНОВИ ДЛЯ АРІЇВ

Зазвичай феномен реінкарнації розглядається як якась східна екзотика: цікаво, але десь далеко, давно і не у нас. Але це тільки доти, доки поглянемо з цього погляду на себе, своїх родичів і знайомих. Для початку кілька історій. Про одні прояви реінкарнації мені розповіли знайомі, про інші випадки я знаю з власного досвіду.

ІСТОРІЯ 1. ШАЛЕНЕ КОХАННЯ

В однієї жінки був чоловік, який дуже захоплювався радіоелектронікою, збирав книги на цю тему і власноруч монтував різні прилади. Його звали Сергій. У віці 40 років він сильно захворів. Дружина Марія про нього самовіддано піклувалася, але чоловікові ставало все гірше і він помер, залишивши дружину з сином-старшокласником. Нічого дивного. Аж раптом цей неповнолітній син знаходить таку саму зовсім молоду дівчину, між ними спалахує «шалене кохання», подруга відразу ж вагітніє і незабаром народжує хлопчика – Ярослава.

Його вихованням, як це зазвичай буває, займається бабуся, тобто Марія. Хлопчик уже починає говорити. І ось одного разу, коли вона, як завжди, назвала його Ярославчиком, він раптом дуже серйозно і твердо їй заявляє: «Я не Ярославчик, а Сергій!»

Це її спантеличило і викликало деякі здогадки, бо її чоловік також був Сергієм. Та й за характером вони дещо схожі, адже внук також небагатослівний, спокійний, трохи замкнений.

Далі відбувається подія, яка розвіює всі її сумніви. Свого часу вона зібрала книги свого чоловіка і зв'язала, щоб здати в макулатуру, адже книги спеціалізовані, старі і вже нікому не потрібні. Тож одного дня вона їх дістала і вирішила віднести у пункт прийому вторсировини. Та коли трирічний малюк їх випадково побачив, то аж затрясся, почав їх витягати з пачки і уважно, з великим зацікавленням розглядати.

Погодьтеся, що це дуже дивно для малюка, адже там нема нічого крім тексту і чорно-білих схем на пожовклому папері. Після цього малий їй заявляє, що це його книги, і наказує, щоб вона їх не чіпала. І тут Марія остаточно переконується, що Ярослав – це нове втілення духовної сутності її померлого чоловіка Сергія!

Зауважимо **кілька ключових моментів:**

- Марія любила свого чоловіка і піклувалася про нього, тож він почувався з нею спокійним і захищеним.
- Народження в новому тілі відбулося дуже швидко, трохи більше ніж за рік. Таке враження, що вищі сили спеціально організували «шалене кохання».
- Втілення відбулося у власного внука, що живе у тій самій квартирі.
- У новому втіленні збереглися головні риси характеру і найбільші захоплення.
- Дитині подобається її попереднє ім'я, яке вона вважає справжнім, своїм.

ІСТОРІЯ 2. ПРОРОЦТВО БАБУСІ

Батьки Оксани розвелися, тому її виховувала бабуся – людина пунктуальна, дисциплінована, обов'язкова, практична, надійна.

Коли ця бабуся постаріла і стала немічною, Оксана з усіх сил нею опікувалася. Вона вже була студенткою, але ще не мала хлопця, хоча навколо було немало друзів. Один із них чомусь дуже сподобався бабусі, вона відчула з ним якийсь резонанс, якусь спорідненість. Тож одного разу вона прямо сказала внучці: «Виходь за нього – він буде тобі добрим чоловіком».

Так і сталося. Після смерті бабусі молоді одружуються і у них народжується дівчинка Анна. Тато в неї душі не чує, вона стає центром його життя. Він полишає всі свої захоплення: тепер у нього одна мета – його донечка. Він її доглядає, виховує, водить на гуртки і різні дитячі заходи, відкриває їй світ.

Дівчинка гарно росте, дитина як дитина, але зачудовує батьків своєю практичністю, дисциплінованістю і дорослістю. Особливо їх дивує ставлення малої до грошей: Анна все ретельно рахує, дуже ощадлива, та ще й робить батькам зауваження щодо їх непрактичності. «Чисто як бабуся!» – зауважує Оксана. Ухвалюючи важливі сімейні рішення, вони навіть радяться з малою і прислуховуються до її думки.

Одного разу вони повели дитину на день народження до її подруги-ровесниці. Анна від себе щось подарувала, а її мама Оксана нічого не придумала кращого як подарувати 30 доларів. На вечірці усе відбулося дуже гарно і весело. Але коли вже поверталися додому, Анна раптом говорить: «Мамо, навіщо ти їй дала 30 доларів? Це ж дитина! Їй би вистачило й десяти». Це було сказано таким тоном, що в мами побігли мурашки по шкірі. Саме так говорила її бабуся: Оксана виразно відчула її незриму присутність. Радіймо, бабусю! От ми й зустрілися! Я тебе впізнала!

Що повчального в цій історії?

- Бабуся інтуїтивно вибрала собі люблячого батька для наступного життя – і не помилилась.
- У новому сеансі життя збереглися головні риси характеру попередньої особистості. Оскільки попередньої особистості вже не існує (вона розкладається за 40 днів після смерті), то це означає, що йдеться про проявлення якостей безсмертної **духовної сутності** – істинного гравця. Тобто головні риси характеру людини – це її духовні якості, які під впливом життєвих обставин формують відповідну психіку.

ІСТОРІЯ 3. СЛІД ПОПЕРЕДНЬОГО ІМЕНІ

Була жінка на ім’я Валентина, друзі на неї казали Валюня. Коли вона вмерла, у її внучки народився син, якого назвали Дмитром. Особливістю його прабабусі було те, що вона дуже любила різні капелюшки, мала їх багато, часто красувалася в них перед дзеркалом. Те саме з Дмитриком – дуже любить одягати на голову різні убори. На це рідні вже звернули увагу, тож говорили між собою, що він вдався у «бабу Валю», тобто свою прабабу.

Одного разу, коли зібралася вся сім'я, хлопчик багато бігав і бешкетував, зовсім не реагуючи на заклики «Дмитрику, заспокойся!» Тоді його бабуся – дочка згаданої Валі – неголосно каже йому: «Валюню, припини». Малий просто остовпів! Він підбіг до бабусі і почав впритул вдивлятися в її очі, наче намагаючись щось згадати.

Висновок: Нове втілення може відбутися в тілі іншої статі: всі ми приходимо на Землю то чоловіками, то жінками.

ІСТОРІЯ 4: БУДУ ЛІКАРЕМ

Помер дід, який все життя був лікарем. Через півтора року в нього народжується правнук. Коли він навчився мити руки, то всі навколо були вражені: він мив руки так, як це роблять професійні лікарі – ретельно вимиваючи між пальцями. Коли ж він трішки підріс, то твердо заявив, що буде лікарем, і відразу ж після закінчення школи вступив до Вінницького медичного інституту.

З цього робимо висновок, що при перевтіленні можуть передаватися не тільки риси характеру, а й професійні навички та звички.

ІСТОРІЯ 5: НЕ ВИХОДЯЧИ З ХАТИ

Бабуся була хвора і вже не виходила з хати, за нею доглядала онучка. Бабуся переписала на неї цю свою хату. Після її смерті ця онука швидко вийшла заміж і народила дівчинку, яка «пішла в бабусю». У такий спосіб духовна сутність бабусі продовжила своє земне життя в тій самій хаті, але уже в молодому здоровому тілі.

ІСТОРІЯ 6: ПОВЕРНЕННЯ В РІДНЕ СЕЛО

Бабуся до семи років виховувала внучку, потім померла. Через п'ятнадцять років внучка народила хлопчика, дуже подібного за характером до бабусі. Внучка з чоловіком жили в місті, але дуже хотіли переїхати в село. Почали шукати варіанти обміну. Після тривалих і безрезультатних пошуків зненацька знаходять просто фантастичний варіант. Згодом виявилося, що це «мала батьківщина» згаданої вище бабусі. Вона повернулася на свою рідну землю в тілі правнука. **Висновок:** духовна сутність у наступних перевтіленнях тяжіє до своєї рідної землі.

ІСТОРІЯ 7. ПАМ'ЯТЬ ПРО РЕВОЛЮЦІЮ

Бабуся була свідомою і громадсько активною українкою, зокрема, брала участь у Помаранчевій революції 2004 року. Після її смерті за кілька років народжується дівчинка, яка «пішла в бабусю». Одного разу батьки сиділи перед телевізором і про щось собі розмовляли. У цей час почався документальний фільм про події на київському Майдані Незалежності. Дівчинка просто прикипіла до екрана і рішуче наказала батькам негайно замовкнути, бо вони їй

заважають дивитися. Цей епізод підтверджує висновок, що в новому втіленні можуть залишитися фрагменти пам’яті з попереднього життя.

ІСТОРІЯ 8. ЧОМУ РІДНІ БРАТИ ТАКІ РІЗНІ

Володимир за життя був спокійним, ні з ким не сперечався, завжди уникав конфліктів, з усіма підтримував дружні стосунки. Через 3 роки після його смерті у сім’ї його сина Василя народжується внук – з тим самим характером, причому тепер він живе в тій самій кімнаті, що й покійний дід.

У Марини – дружини Василя – була бабуся, яка вирізнялася тим, що дуже любила чистоту, точно знала, що і де в неї лежить. Якщо десь у хаті бачила сміття, то вказувала на нього членам сім’ї й докоряла їм за цей «гармидер». Через 7 років після смерті бабусі у Василя і Марини народжується син. Незабаром батьки помічають у свого молодшого сина ті самі риси, що й у бабусі. Його улюблені іграшки – відра, швабра, віники, совки для сміття, миски. Коли знаходить на підлозі якусь пилинку, то всім показує і біжить викидати у відро. Він активно домагається свого, спостережливий, вміє маніпулювати людьми. Чітко знає, у кого чий одяг і де він лежить – на відміну від старшого брата, який ніколи не пам’ятає, де у нього штани, а де шкарпетки.

Тут ми знову бачимо втілення в іншій статі, а також розуміємо, чому рідні брати, маючи подібну генетику, разюче відрізняються за своїми характерами.

РЕІНКАРНАЦІЯ ЯК ОБ’ЄКТИВНА РЕАЛЬНІСТЬ

Реінкарнація є фундаментальним принципом світоустрою, тому саме проти нього спрямовані головні зусилля «дітей диявола». Феномен перевтілення рішуче заперечується іудохристиянською пропагандою і заглушується інформаційним шумом ліберальних ЗМІ. Проте реінкарнацію неможливо заперечити чи скасувати, так само як неможливо скасувати реальність дня й ночі, смерті й життя. У сучасній посткомуністичній і постгеноцидній Україні донині наймасовішим культом є культ предків, а наймасовішим святом – По́минки, які святкуються наступної неділі після Паски. Інші назви цього свята: Проводи, Гробки́, Могилки, Ра́довниця, Діди. Його сенс у тому, щоб згадати духовні сутності предків, енергетично підтримати їх і притягнути у фізичний світ для нового втілення. Тому на це свято вважається гріхом сумувати, адже померлі мають радіти (звідси архаїчна назва – Ра́довниця) і прагнути повернутися у світ, де їхні родичі люблять їх і пам’ятають.

У давнину було поширене переконання, що «смерть – це середина життя». Тому після народження дитини намагалися з'ясувати, який конкретно родич утілився, а якщо його впізнавали, то давали його новій особистості попереднє, звичне для неї ім'я.

Пізніше, під пресом іудохристиянства, вже почали говорити не про нове втілення предка, а «в кого вдався» новонароджений – в діда, бабу чи іншого померлого родича. Проте багато хто розумів і розуміє, що йдеться не про «подібність на діда», а чергове втілення саме цього діда.

ПРАКТИЧНІ НАСТАНОВИ

Феномен реінкарнації потребує серйозного дослідження, а проте вже сьогодні можна зробити попередні висновки і запропонувати деякі прості настанови.

1. Після смерті людини не можна плакати й сумувати. Смерть – це дуже серйозний і відповідальний момент переходу з одного світу в інший. Для духовної сутності цей перехідний стан вельми незвичний, тож тут важливо не злякатися. Для того щоб заспокоїти і підбадьорити дух померлого, треба згадувати про все світле, веселе та визначне, що було в його житті. Причому робити це спокійно, радісно, з повагою і любов'ю, особливо впродовж 40 днів після смерті, адже протягом цього часу безсмертний дух скидає з себе земні оболонки, звільняється від них і «прокидається» до життя у світі духів.

2. Згаданий сорокаденний перехід родичам померлого треба використати також **для посиленого очищення** самих себе на фізичному, психічному та духовному рівнях.

3. Після 40 днів дух померлого здебільшого уже готовий до нового втілення. Втілення зазвичай відбувається в середовищі свого роду, свого народу і тяжіє до рідної землі, причому втілення відбувається за першої ж нагоди. Тому якщо родичі справді люблять свого померлого, то найкраще, що вони можуть для нього зробити, – це **зачати для нього нове тіло**. В цьому випадку уже менше ніж за рік рідна духовна сутність може втілитися в новому тілі.

4. Найчастіше нові тіла для померлих дають їхні **внуки** (рідше – діти), тому для успішного втілення їх треба правильно виховувати і навчати. Зазвичай це так і відбувається: саме діди і баби опікуються внуками, а найбільше тими, з якими відчувають особливу духовну спорідненість. З прагматичного погляду, **опікуватися треба тим, хто є плодючим** – може дати тобі нове здорове тіло і добре виховання.

5. Якщо людина не має нащадків, то вона може вибрати іншу споріднену людину, опікуватися нею і зробити для неї такі добродійства, які викличуть потужне відчуття вдячності й любові. Найдієвішим способом формування духовного резонансу є

дарування свого житла: людина, яка буде в ньому жити, завжди з вдячністю пам'ятатиме свого добродія, а тому відкриє для його духу можливість втілення в одному зі своїх дітей.

6. Втілення у тіла своїх кровних нащадків має найвищий пріоритет, проте у житті бувають ситуації, коли ці нащадки передчасно вмирають або залишаються бездітними. Тому для успішного втілення треба не тільки плекати в нащадків прагнення до народження багатьох дітей, а й **поширювати це прагнення на весь народ**. Тоді створюється широкий «простір вакансій», завдяки якому духовна сутність може успішно втілитися в сім'ї, яка їй духовно близька, хоч і не є кровно спорідненою.

З другого боку, треба протидіяти всьому, що веде як до скорочення народжуваності (гомосексуалізм та інші статеві збочення, аборти, бідність, ворожа пропаганда), так і до погіршення здоров'я (вакцинації, ГМО, погана їжа, забруднене довкілля, нездоровий спосіб життя)[6].

7. Головним чинником успішного і щасливого розвитку в палінгенезії (багатократному перенародженні) є правильна освіта, підкріплена демографічною політикою держави.

БОЙОВА ЛЮБОВ

Природно, виникає запитання про взаємодію нової цивілізації з існуючою паразитичною антисистемою. Вона ж не здасться без бою. Що з нею робити?

Класичні бойові стратегії пропонують перевірену тисячоліттями послідовність дій:

– спробуй зробити противника своїм другом;

– якщо не вдається зробити противника другом, зруйнуй його плани, зміни його погляди на негативні для нього наслідки війни, щоб він відмовився від самої думки про неї;

– якщо не вдається зруйнувати плани, то розбий його союзи: якщо союзники почнуть його покидати, він може змінити свої наміри.

А якщо не вдається зробити противника другом, змінити його наміри і позбавити союзників? **Тоді необхідно полюбити свого ворога і потурбуватися про його армію**.

Останній пункт виглядає, м'яко кажучи, дивно. Щоправда, до нього додається пояснення: хто щиро любить свого ворога і турбується про нього, той добре знає його і робить себе невразливим. Але все одно виглядає нереально і загадково: ну як можна полюбити того, хто хоче тебе знищити чи зробити рабом!?

---

[6] Друзі і вороги Царства божого. – С. 506.

ЯК ЛЮБИТИ ВОРОГА

У пошуках відповіді звернімося до ще одного авторитетного джерела, у якому розглядається стратегія взаємодії з ворогом. Цей документ називається Добра Новина Ісуса Христа, Сина Божого (Євангеліє). Як не дивно, а в Нагірній проповіді дається така сама рекомендація: «*Любіть ворогів ваших; таким чином станете синами Отця вашого, що на небесах, який велить своєму сонцю сходити на праведних і неправедних. Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий*» (Матвій 5.44-48).

Саме в цій фразі й захована розгадка «бойової любові». Нагадаємо, що всі чотири євангелія були написані гелленською (давньогрецькою) мовою, яка розрізняє два різновиди любові: «філіа» й «агапе». Українська мова їх перекладає одним словом «любов» – і при цьому втрачається дещо дуже важливе. Це подібно до того, як російська мова не розрізняє українські «любов» і «кохання».

Філіа (φιλία) – це горизонтальна, братерська, земна любов, що основується на взаємності. Наприклад, це любов між родичами, друзями, соратниками. Вона передбачає здатність обох сторін безкорисно робити добро одне одному.

Агапе (αγάπη) – це вертикальна любов, яка не потребує взаємності; серед іншого, це зацікавлений і доброзичливий погляд Творця на своє творіння – згори вниз.

Саме про вертикальну, божественну любов йдеться в цьому фрагменті Доброї Новини, тому й уживається слово «агапе». На підтвердження того, що це погляд згори вниз, додається фраза про Отця Небесного, який любить і праведних, і неправедних – незалежно від того, люблять вони його чи ні. Саме про цю вертикальну любов-агапе до ворога йдеться і в класичних бойових стратегіях. Але яким чином ця вертикальна любов дає невразливість?

Як ми вже знаємо, любов-агапе дозволяє дивитися на противника згори. Отже, для цього треба перебувати над ним. Таким чином, **рекомендація полюбити ворога вертикальною любов'ю означає вийти з простору лобового зіткнення і опинитися над ворогом.** Образно кажучи, якщо на тебе пре танкова колона і ти не можеш її зупинити, то сядь у літак і піднімися над танками. Виходить, що невразливість дає не сама любов-агапе, а перебування у вищому просторі буття, недоступному до ворога. Любов-агапе – це лише наслідок перебування у вищому просторі подій. Опинившись над ворогом і будучи для нього невразливим, можна або ігнорувати ворога, або спокійно його дослідити і знешкодити.

Отже, практичне запитання: Як опинитися над ворогом? Як потрапити у простір, недоступний для нього? Де він, цей простір? У стратосфері? На іншій планеті?

ЧОТИРИ ПРОСТОРИ БУТТЯ

І тут ми підходимо до знань, вочевидь, добре відомих авторам згаданих вище рекомендацій «полюбити ворога». Йдеться про те, що людський світ має 4 рівні існування. **Найнижчий – це Простір страждань**. У ньому панують зневіра, песимізм і негативні емоції, які притягують до себе нові нещастя.

Другий рівень – це Простір боротьби. У ньому перебуває більшість людей. Вони борються за життя, відбиваються від хижаків, шукають порятунку. Тут також переважають негативні емоції, а навколишній світ сприймається як щось вороже й небезпечне. Сучасна «політика» – це суцільна боротьба.

Третій рівень – це Простір пригод. Події в цьому просторі зазвичай не несуть загрози життю, проте вкидають у кров достатньо адреналіну. Тут також панує боротьба, проте вже з'являється ігровий азарт і прагнення випробувати себе. В цьому просторі не занудьгуєш, тут доволі цікаво, проте не людина керує пригодами, а пригоди керують нею. У всіх трьох названих просторах хронічно не вистачає ні часу, ні ресурсів.

Найцікавіше – на четвертому рівні. Це Простір волі. У ньому відчуваєш себе дитиною Божою і паном-господарем своєї долі. Тут панують душевний спокій і любов, радість і оптимізм, упевненість у власних силах і безстрашність. Ознакою утвердження в цьому просторі є наявність вільного часу і достатніх ресурсів, які завжди з'являються тоді, коли людина готова ефективно їх застосувати.

Всі чотири простори можуть перебувати поряд. Наприклад, із кількох десятків пасажирів, що їдуть у тому самому автобусі, частина може бути у Просторі страждань, інша частина – у Просторі боротьби, хтось у Просторі пригод, а ще хтось – у Просторі волі. Це також можна порівняти з чотириповерховим будинком, у якому що вищий поверх, то краще життя.

Описані вище 4 простори – це твердий факт, перевірений практикою достатньо великої кількості наших сучасників. Тому поставлене вище запитання «Як опинитися над ворогом?» формулюється точніше: «Як потрапити у Простір волі?»

Для цього вже є відпрацьована технологія, і ми її докладно розглянемо. Але спочатку треба завершити тему інформаційної війни.

ЯК ПОЗБУТИСЯ ПАРАЗИТІВ

Маємо завжди пам'ятати, що добрий і досконалий Творець створив добрий і досконалий Всесвіт. Він розвивається як вселенський організм, цілісна система. Мета Всесвіту – еволюція його життєвих форм, розгортання внутрішніх потенцій Життя з виходом на дедалі вищий рівень свідомості, гармонії, сили, краси.

ПРАВЕ І ЛІВЕ

Цілісність Всесвіту і його розвиток забезпечуються тим, що ґрунтуються на твердих правилах. В арійській традиції ця сукупність правил Творця позначається терміном «Права».

Слідування Праві позначається терміном «правий шлях», а сукупність законів і принципів природовідповідної (правильної) соціальної самоорганізації називається «правом». Цей шлях гарантовано веде до сили, гармонії та еволюційного розвитку.

Протилежністю є «лівий шлях», сутність якого полягає у спробах обійти природні закони і «перехитрити Творця». Цей шлях «богоборства» створює ілюзію легких перемог, оскільки короткочасно може давати певні переваги, проте в стратегічному плані завжди веде до страждань і поразки: «брехнею весь світ обійдеш, та назад не вернешся».

ПРАВИЛЬНА І НЕПРАВИЛЬНА КОНКУРЕНЦІЯ

Головним двигуном еволюції Всесвіту є змагальність видів, їхнє природне прагнення стати сильнішими, чисельнішими, самодостатнішими. Різні прояви еволюційної конкуренції мають різну продуктивність.

Найпродуктивнішою є така конкуренція, при якій види (раси, народи, організації) намагаються отримати перевагу за рахунок посилення себе, а не послаблення інших. Це подібно до «гри за правилами»: якщо команди прагнуть перевершити суперника за рахунок зростання своєї майстерності, то це «правильна» конкуренція. Вона породжує високу інтенсивність боротьби, а тому підтримує потужні стимули до розвитку.

На протилежному боці еволюційних перегонів перебуває «неправильна конкуренція» – це коли перевага досягається не посиленням себе, а послабленням конкурента. Наприклад, коли під час гри у футбол намагаються не обіграти суперника, а перебити йому ноги. В цьому випадку енергія боротьби спрямована не на розвиток, а на руйнування і деградацію.

ТВОРЧА ТЕЗА І ПАРАЗИТИЧНА АНТИТЕЗА

Теза – це те, що є первинним і самодостатнім. **Антитеза** – це те, що заперечує тезу і створює для неї опір, проте в такий спосіб мобілізує тезу та сприяє її повнішому розкриттю. Антитеза не є самодостатньою, вона існує тільки завдяки тезі – подібно як тінь існує завдяки світлу.

Еволюційною тезою є правильна конкуренція, тобто «гра за правилами». В арійській традиції такого роду змагальність називається «шлях слави», а її учасники є носіями

«честі». Це шлях сильних людей. Це правий шлях. Для нього властива відкритість, прозорість, щирість, справедливість, ясність.

Еволюційною антитезою є неправильна конкуренція, найвиразнішим проявом якої є паразитування. Паразитичні види надто слабкі, щоб перемогти в «чесній грі». Для паразитів поняття честі взагалі не існує, понад те – воно вважається проявом безумства. Головна зброя паразитів – брехня, лицемірство, зрада. Це лівий шлях.

Паразити бояться світла, тому всюди напускають туман, суперечливість, заплутаність. Паразити бояться своїх «донорів» («господарів»), тому намагаються їх максимально ослабити і розкласти. Смерть «донора» зазвичай вбиває й самих паразитів, але вони не думають про це, бо живуть лише «тут і тепер». Їхній примітивний, нетворчий інтелект не дозволяє заглядати в майбутнє.

ТВОРЕЦЬ І САТАНА

Творець Всесвіту, всемогутній і святий, є головним носієм творчого начала. Все, що ллє воду на млин творчості й еволюції, працює разом з Творцем. Людина, яка творить і йде «правим шляхом», уподібнюється Богові-Творцю і є його сотворцем. Вона дає добрі плоди, помножує лад і добробут, прискорює еволюцію.

Натомість паразитичні види за своєю природою є противниками Творця. Для позначення цього антиеволюційного, неправильного, збоченого, «лівого» начала застосовується арамейське слово «сатана», що означає «противник».

Паразитування – це сатанізм. Паразити неспроможні до творчості, тому зневажають її. Паразити заперечують існування Творця, тому завжди є прихованими або явними атеїстами. Носії паразитичних, сатанинських ідеологій полюбляють називати себе «лівими» – це свідоме чи підсвідоме визнання того, що вони йдуть «лівим шляхом».

ДІТИ БОГА І ДІТИ ДИЯВОЛА

Діти Божі – це ті, що йдуть «правим шляхом», грають за правилами, перевершують конкурентів власною силою і творчістю, діють чесно й відкрито, живуть у гармонії з Усесвітом, вважаючи себе його частинкою. Діти Божі несуть світло і радість, чистоту і здоров'я.

Діти диявола – це ті, що йдуть «лівим шляхом», прагнуть обдурити Творця і обійти його правила, намагаються отримати перевагу шляхом послаблення конкурентів, визискують природу, бо, засліплені сатанинською гординею, прагнуть поставити себе над Усесвітом. Творчість паразитів – це мавпування і спотворення. Розум паразитів – це шахрайство і брехня.

ІДЕНТИФІКАЦІЯ ПАРАЗИТІВ

Головною, фундаментальною умовою існування паразитичної антисистеми є вміння замаскуватися, прикинутися «своїми». Легально існує ціла «наука» обдурювання, знавці якої називаються «іміджмейкерами» і «політтехнологами». Тому розпізнати паразитів дуже непросто.

Проте є один критерій, що діє на 100 %: **якщо керівник збагачується, а керована ним система зубожіє, це означає, що значить цей керівник є паразитом. Якщо система «Україна» стає все біднішою і слабкішою, а владна верхівка збагачується, це означає, що ця верхівка є паразитичною антисистемою.**

Згаданий критерій – це євангельське «пізнання за плодами», тобто результатами діяльності. Паразитичні види помножують навколо себе темноту, безчестя, слабкість, збочення. Їхні плоди – розпад, безладдя і беззаконня.

ТЕЗА – АНТИТЕЗА – СИНТЕЗ-ПЕРЕХІД

Творець створив гармонійну, цілеспрямовану, еволюціонуючу цілісність – СИСТЕМУ. Сатана та його співробітники («діти диявола») – це завжди збочена АНТИСИСТЕМА. З погляду діалектичної тріади «теза – антитеза – синтез», Творець і його діти – це теза, а сатана і його діти – антитеза. **Синтез – це коли діти Божі рішуче долають опір «дітей диявола» і здійснюють перехід на вищий рівень розвитку. Творче подолання диявольської антитези розкриває приховані потенції божественної тези. Сенс синтезу в тому, що антитеза або ліквідується, або підпорядковується тезі.**

Ідеологи сатанізму трактують «синтез» як компроміс між тезою і антитезою. Але який може бути компроміс між Богом і дияволом, між чистотою і брудом, між правдою і брехнею? Додайте до їжі трішки отрути – і вона вся стане отруйною. Додайте до правди трішки брехні – і вона перестане бути правдою. Напівправда – це різновид брехні, понад те, брехня може існувати тільки як напівправда, інакше їй ніхто не повірить. **Компроміс із брудом – це перемога бруду**. Ісус Хрестос, Син Божий, представник божественної Тези, про це висловився відверто й однозначно: «*Хто не зо мною, той проти мене, і хто зо мною не збирає, той розкидає*» (Матвій 12.30).

ПОДОЛАТИ АНТИТЕЗУ!

Усесвіт настільки досконалий, що в ньому навіть паразитичні види працюють на загальний розвиток. Вони створюють додатковий еволюційний тиск, тому примушують своїх конкурентів докладати надзусиль, виявляти чудеса винахідливості та прозорливості, бути

обережними і мудрими. Спільнота, заражена паразитами, постає перед вибором: звільнитися або вмерти!

Якщо глянути на ситуацію з погляду еволюційної змагальності, то завдання паразитів – робити все, щоб знесилити заражений ними соціальний організм і висмоктати з нього всю кров. Натомість **завдання зараженої спільноти – докласти надзусилля і звільнитися від «дітей диявола».**

В еволюційних перегонах виживає досконаліший, а таким вважається той, хто переміг. Спільноти, що не спромоглися очиститися від «дітей диявола», назавжди вилітають з еволюційної гри. Натомість спільноти, які виявили твердість і подолали сатанинську антитезу, здійснюють перехід на вищий рівень і творять нові світи.

ДЕРЖАВА-ГВИНТОКРИЛ

На відміну від засобів боротьби нижчого рівня (силових, економічних, генетичних, організаційних), інформаційна зброя існує тільки в наступальному варіанті.

АТАКУЙ ПЕРШИМ!

В принципі, деякі заходи можуть мати й оборонний характер, але вони настільки неефективні, що їх і не назвеш зброєю. Наприклад, незнання мови, якою здійснюється інформаційна атака, має захисні функції, але не може бути серйозним засобом інформаційної війни.

Чому оборонної інформаційної зброї не існує? Припустімо, що на вас здійснено інформаційну атаку: з метою дискредитації поширили неправдиву інформацію. Наприклад, звинуватили в тому, що у вас низький рівень інтелекту, простіше, що ви дурень. У відповідь ви поширюєте спростування, що ви не дурень. Завдяки цьому ще більше людей дізнається про те, що вас звинуватили в дурості. Хто виграв від вашої оборони? Той, хто перший розпочав атаку.

Тут працює класична схема теза–антитеза–синтез. Як відомо, призначення антитези в тому, щоб чинити опір і в такий спосіб сприяти глибшому розгортанню тези. Той, хто атакує, виступає в ролі тези. Той, хто протестує проти атаки, виступає в ролі антитези, отже, сприяє просуванню атакуючої інформації.

Наприклад, в Україну приїхав для чергового лохотрону якийсь іноземний «душпастир». Наші патріоти виступають з акцією протесту, про яку навіть повідомляють ЗМІ – свої і ворожі. Результат: «душпастирський візит» набуває більшої ваги (адже проти нього навіть протестують!), а сам «пастир» має привід вигідно відзвітувати перед начальством і вибити з бюджету додаткове фінансування.

Чи означає це, що на інформаційні атаки не треба реагувати? Навпаки, адже відсутність реакції сприймається як прояв слабкості й заохочує нові атаки. Реагувати треба обов'язково, але ефективно. А для цього діяти творчо і несподівано. Це називається «несиметричною відповіддю», яка вже є не обороною, а атакою.

САМОЗНИЩЕННЯ – ЦЕ ПРИРОДНО

Повернімося до визначення: **Інформаційна війна – це відкриті або приховані інформаційні дії з метою змінити поведінку противника. Інструментарій ведення інформаційної війни називається інформаційною зброєю.** В екстремальному варіанті метою застосування інформаційної зброї може бути ліквідація противника як системи.

Чому інформаційна зброя суттєво дешевша порівняно з іншими видами зброї? Тому що в неї не треба вкладати енергію для знищення противника, оскільки противник уже володіє всіма засобами для самознищення. Треба тільки допомогти йому спрямувати наявні у нього засоби, в тому числі й технічні, проти самого себе. Яскравий приклад самоліквідації – **вакцинація**: самознищення нації за свої ж гроші, зате з неабиякими прибутками фармацевтичних компаній. Якщо використовувати комп'ютерні аналогії, то замість боротьби з програмою ефективніше запустити її власну утиліту деінсталяції, тобто самостирання.

А все тому, що **живі системи, здатні до самонавчання, мають механізм самоліквідації**. Це стосується і найменших клітин, і окремих людських істот, і великих соціальних організмів. Смерть потрібна для еволюції. Організму не потрібні безсмертні клітини: щоб вижити, йому необхідно постійно розвиватися, а щоб розвиватися – треба оновлюватися.

Це саме стосується й окремої людини: для свого розвитку людський дух потребує не безсмертної плоті, а можливості весь час втілюватися в нові фізичні оболонки. Цей природний процес називається палінгенезія, або реінкарнація. За словами індоарійської Бгагавад-гіти: «*Ми одіж вдягаєм нову, як стара перетліла, і дух із старого в нове поселяється тіло*».

Аналогічно, системі «Людство» для еволюції не потрібні безсмертні суспільства. Зазирніть в історію: у світі постійно вмирають старі соціальні системи (етноси, держави, цивілізації), а на їх місці народжуються юні, відкриті до всього нового, спроможні швидко навчатися і розвиватися. Для гарантованого оновлення Творцем і передбачено згаданий вище механізм самоліквідації, який спрацьовує у відведений час. Інформаційна зброя ставить за мету наблизити цей момент.

ПРИМУСОВА САМОЛІКВІДАЦІЯ

Як відбувається зовнішня активація механізму самознищення? Досліджується інформаційна система ворога, у ній виявляються механізми саморуйнування, після чого на вхідні канали системи подається «інформація перепрограмування» для запуску цих механізмів. Зокрема, виявляються внутрішні паразити, «п'ята колона» та інші антисистемні утворення, після чого їм надається всебічна підтримка. Так, під гаслом прав людини заохочуються статеві збочення і аборти, під гаслом боротьби з неіснуючим «вірусом СНІДу» просувається розпуста і протизаплідні засоби.

Проаналізуйте, що фінансують в Україні іноземні фонди: за рідкісними винятками, деструктивні процеси. І це природно з погляду інформаційної війни. Стратегія максимально проста: підтримуй усе найгірше – і незабаром зможеш утилізувати матеріальні та людські ресурси переможеного ворога.

Сьогоднішня Україна є хрестоматійним об'єктом зовнішньої інформаційної агресії. Вона нагадує черепаху, яку любителі черепашиного м'яса переконали скинути захисний панцир. Зовнішні інформаційні та грошові вливання спрямовані на остаточне «перепрограмування України», утилізацію її матеріальних ресурсів, випомповування робочої сили і генетичного потенціалу в особі талановитих дітей і вродливих жінок, підтримку всього антиукраїнського й антилюдського.

Натомість на все справді сильне і здорове наліплюється ярлик «фашизму», «ксенофобії» і «нетолерантності», на патріотів здійснюється системний тиск, науку й армію свідомо позбавляють фінансування і вони тихо вмирають. Тобто держава спрямовує свої ресурси на знищення тих, хто реально здатний її захистити. Які ще потрібні докази запуску програми самоліквідації?

Отже, Україна перебуває в гострій кризі. Але криза завжди несе в собі засоби її подолання. **Якщо в старій державній системі включено механізм самознищення, то це потужно стимулює українців творити нову державну систему.** Пам'ятаєте, для чого потрібен механізм самоліквідації? Для прискорення еволюції, для оновлення, для виходу на вищий рівень. Якщо ворог отримав доступ до твого комп'ютера з «Віндою» – знеси її і постав «Лінукс». Якщо ворог навчився керувати твоїм державним механізмом – створи інший за новою моделлю, недоступною для ворога. Якщо ворог хоче тебе ліквідувати і «розібрати на запчастини» – вивчи його і активуй його власний механізм самоліквідації. Використай системну кризу для свого оновлення і цивілізаційного стрибка.

ЯК ЦЕ ВИГЛЯДАЄ НА ПРАКТИЦІ

Проблема 1. Ворог опанував засоби масової інформації, практично весь телевізійний та радіопростір, і через них здійснює інформаційну атаку.

Розв'язання: При будь-якому нападі першочергова дія – вийти з лінії атаки. Ніхто не заважає нам відключити зомбоящик. Наше гасло: «Продай телевізор і купи комп'ютер!» Тим більше, що телебаченню в існуючому вигляді взагалі залишилося жити 5–10 років. Наші діти вже його не дивляться – все цікаве беруть в Інтернеті, тому що в телевізорі новин нема – є ретельно скомпонована пропаганда. Та й художній фільм не можна нормально подивитися, адже його три-чотири рази перервуть півгодинними рекламними вставками. Фільми з гарним українським озвученням і пісні також простіше брати з Інтернету, наприклад, з сайту **www.hurtom.com**.

Вихід з лінії атаки означає передусім розірвання емоційно-енергетичного зв'язку з ворогом. **Ті, що ненавидять і проклинають ворога, насправді живлять його своїми емоціями**. Методика розриву цього паразитичного зв'язку відома під кодовою назвою «полюбити ворога». Про неї читаємо і в класичних бойових стратегіях, і в Євангелії. Полюби ворога – і роби з ним усе що захочеш.

Проблема 2: Практично всі українці хронічно хворі, а система охорони здоров'я виродилась у систему планомірного скорочення населення. Це нечесний бізнес, кровно зацікавлений у збільшенні кількості хворих. Нас постійно дурять. Спочатку тероризують «свинячим грипом», потім пропонують супердорогий таміфлю, а за кілька місяців радісно повідомляють, що епідемії не було, таміфлю супертоксичний і не приносить жодної користі, а «експерти ВООЗ», що рекламувати цю отруту, оплачуються її ж виробниками.

Розв'язання: А ви перестаньте хворіти! Кожна людина має в собі не тільки механізм самоліквідації, але й механізм автоматичного самовідновлення, який активується Живим Словом. Якщо до цієї практики самооновлення додасте позитивний світогляд, оздоровлювальне харчування і найпростіші елементи здорового способу життя – хвороби ніколи навіть не нагадають про себе. Причому не тільки вам, а й вашим дітям, оскільки батьки і діти – це єдина, цілісна енергетична система, в якій діти завжди перебувають під енергетичним захистом батьків.

Проблема 3: Держава фундаментально вражена паразитами і працює на знищення українського народу зі швидкістю півмільйона на рік.

Розв'язання: Держава – це підсистема суспільства, тобто яке суспільство – така й держава. Українське суспільство через

свою неорганізованість, довірливість і безграмотність допустило існуючий режим. Якщо почне змінюватися суспільство, то неминуче зміниться й держава. Отже, треба змінюватися самим українцям і творити нову державу знизу догори. Якщо не змінимося самі, то яку б державу не будували, все одно буде виходити або корупційний гадючник, або концтабір.

Проблема 4: Існуючі церкви-конфесії перетворилися на паразитуючі структури, які займаються чим завгодно, окрім пошуку святого і божественного. Духівництво перестало бути локомотивом еволюції, навпаки, у своїй масі воно темне, зашорене, закрите для майбутнього. Воно вже не цікавиться Словом Божим і не є прикладом для наслідування. Є окремі щирі священики, які не сприймають усього цього фарисейства, але вони змушені приховувати свої переконання і фактично витіснені на периферію церковного життя.

Розв'язання: Передусім треба згадати, що Церква – це організована духовна громада, а не священича ієрархія. Людина є втіленою божественною сутністю. Вона має в душі божественне ядро, яке є частинкою соборної особистості Творця Всесвіту. Тому людина може напряму спілкуватися з Творцем, який перебуває в її душі, а для цього їй не потрібні професійні посередники. Натомість потрібні саможертовні просвітлені вчителі, які навчать жити у святості і підтвердять це особистим прикладом. Тож якщо не подобається існуюча церква – створи свою і живи вільно – згідно з власною совістю, Словом Божим і Українським звичаєм.

ЗЛІТАЄМО!

Що складніша проблема, то радикальніші методи її подолання. Уявіть собі автомобіль, у якого закінчився бензин. Проблема розв'язується просто: долили бензину і поїхали далі. А якщо машина з'їхала з дороги і перекинулася? Тоді її треба поставити на колеса, щось підремонтувати – і вперед.

А якщо вона впала у прірву? Можна поставити на колеса, можна долити бензину, але це не розв'язує проблему. Що робити? Відповідь: 1) переробити машину на гвинтокрил; 2) змінити психологію водія на психологію пілота; 3) летіти туди, куди вважаєш за потрібне.

Україна – це наче машина, що опинилася у глибокій прірві. Проблема дуже серйозна і не розв'язується звичайними методами. Отже, доведеться застосовувати методи незвичайні, магічні, чудесні. Принаймні, такими вони видаватимуться навколишньому світові. **Замість поламаної і заржавілої держави-автомобіля ми побудуємо нову державу-гвинтокрил, на якій злетимо у Простір волі.**

До речі, процес будівництва вже йде повним ходом. Долучайся і готуйся до злету!

Але ми продовжуємо тему інформаційної війни. Важливо з'ясувати, що дозволено під час бойових дій, а що ні.

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО ЕТИКИ, АБО ЗАЛІЗНИЙ ЗАКОН РОЗПЛАТИ

Це правило існує стільки, скільки існує людство. У Нагірній проповіді Ісуса Христа воно сформульовано так: *«Усе, що ви бажаєте, щоб люди вам чинили, те ви чиніть їм»* (Матвій 7.12). Існує і негативний його варіант, наприклад, у формулюванні Конфуція: *«Не роби іншим того, чого не бажаєш собі»*. Також є нейтральний варіант цього правила: дій так, як хотів би, щоб діяли інші. Але що ж це таке – правило?

ПРАВИЛО І ЗАКОН

Слово правило (прав -ило) буквально означає «дух прави», де «прав» або «прАва» – закладений Творцем інформаційно-енергетичний **каркас Всесвіту**, а «ило» (ель, їл, йло) – дух, тобто щось нематеріальне, польове, егрегорне[7]. До Прави також відносимо **сукупність уявлень, принципів і законів**, на основі яких сотворено наш Всесвіт. Правою також прийнято називати духовний **простір**, в якому перебувають святі духовні сутності, тобто ті, що перебувають в єдності з Творцем та його Правою. Для Прави властиві СИЛА І КРАСА.

Правило – це настанова, яка дозволяє діяти в гармонії із силовим каркасом Прави і долучатися до божественної сили і краси. Точна дія згідно з правилами Творця дає людині щастя, натомість відхилення від правил приносить страждання. **Всесвіт не б'є людину – людина сама б'ється об його опори**.

Страждання – це остаточний індикатор, який указує на суттєве відхилення від Прави. Попередніми, попереджуючими індикаторами НЕПРАВИЛЬНОГО життя і передвісниками страждань є потворність (некрасивість) і слабкість.

Правило – це настанова для вільної людини, яка сама вирішує, дотримуватися його чи ні. Правило не примушує, а тільки рекомендує. **Правило дає простір для творчості.** Діючи згідно з Правилами, людина не наштовхується на «каркас Всесвіту» і не страждає. Жити за правилами – це як рухатися в течії, яка сама тебе несе, або різати деревину вздовж волокон – майже без опору.

---

[7] Гавриїл – «дух говоріння», Михайло – «дух могутності», «ельфи» – астральні істоти, Полель – «дух кохання», Енліль – шумерський бог творчості, Ярило (Ариїл) – сонячний бог, дух сонячної енергії тощо.

А що відбувається, коли людина нехтує правилами? Тоді вступає в силу невідворотний закон. Його дія вже не залежить від волі людини. Наприклад, існує правило «не встромляти пальці в електричну розетку». Людина має сотні варіантів, як виконати це правило. Якщо ж вона його порушує, то вступає в силу один-єдиний варіант – удар струмом. Очевидно, що удар струмом – це вже не гнучке правило, а жорсткий закон.

Таким чином, **правило передбачає вільний вибір, творчість, багатоваріантність, натомість закон – це жорсткий причинно-наслідковий зв'язок.** Тому правила (дух прави) існують ТІЛЬКИ для людини, яка є втіленим духом і носієм волі. Для всіх інших елементів Всесвіту діють ТІЛЬКИ закони, наприклад, закони біології, фізики або математики. Для людини існують і правила, і закони. Що вищу свідомість має людина, то більше в її житті правил і менше законів. Натомість люди з низькою свідомістю можуть існувати тільки у просторі законів. Якщо розглянути екстремальні варіанти, то для святих людей існують тільки правила, для темних – тільки закони.

Правила і закони – це дві сторони того самого регулюючого механізму Всесвіту. Рух від правила до закону супроводжується зменшенням свободи вибору. Можна сказати, що закон – це правило, у якому вже нема свободи вибору.

Одні правила дають більшу свободу, інші меншу – і цим вони відрізняються між собою. Натомість усі закони однакові в тому, що взагалі не передбачають варіантів вибору. «Закон», який має різні трактування і передбачає різні варіанти дій, взагалі не є законом – це тільки ілюзія і пастка для дурнів.

ЗОЛОТО І ЗАЛІЗО

Етика – це наука про правильну поведінку людини у фізичному світі, сукупність знань про його «правила гри». Людина як безсмертна духовна сутність періодично втілюється у цьому проявленому світі – подібно до того, як гравець входить у гру з її правилами. Врешті-решт, саме **слово «людина» буквально означає «гравець» – і це найважливіша її характеристика.** Цей первинний сенс людського існування зберігся в латинській мові у словах ludo – «грати», ludus – «гра», ludens – «той, хто грається», «гравець», ludicia – «музикування», «музична гра».

Життя людини – це черговий сеанс її епохальної «гри в земні існування». Як і в будь-якій грі, для нього властиві свої правила і закони. Головним із них є Золоте правило етики, яке одночасно є Залізним законом розплати. «Золото» вказує на його м'якість, красу й універсальність, а «залізо» – на твердість, суворість і вибірковість. **Від самої людини залежить, із якою стороною життєвої гри – золотою чи залізною – вона переважно матиме справу.**

Наприклад, люди зібралися пограти у футбол. Гра відбувається згідно з простими і зрозумілими правилами, які дають величезний простір для творчості. Якщо ж хтось брутально порушив правила – його видаляють із гри, без варіантів. Гра – це правила, видалення з гри за порушення правил – це закон.

Отже, вселенський регулятор людського життя складається з правил і законів. Правила дають свободу дій, закони ці дії жорстко обмежують. Одні правила дають більшу свободу, інші – меншу. Відповідно, має бути правило, що дає найбільшу свободу. Ним є згадане вище Золоте правило етики.

ВСЕ, ЩО РОБИШ ІНШИМ, БУДЕ ЗРОБЛЕНО ТОБІ

Нагадаємо формулювання Золотого правила етики: «*Усе, що ви бажаєте, щоб люди вам чинили, те ви чиніть їм*». Зазвичай воно сприймається як побажання робити добро і не робити зла. Проте сенс його значно глибший. **Золоте правило етики одночасно є Залізним законом розплати, подібним до фізичних законів**. Це той випадок, коли протилежності збігаються. Правило в тому, що людина сама вибирає, як до неї можуть ставитися інші люди. Закон у тому, що після цього вибору включається жорсткий механізм причини і наслідку – «Що посієш, те й пожнеш». Адже життя – це не тільки Гра, а й Школа, в якій всі уроки мають бути вивченими – якщо не в цьому сеансі втілення, то в наступних. **Пояснимо це на прикладах.**

Що посієш, те й пожнеш.

Людина ввічливо поводиться з іншими людьми. Це означає, що інші щодо неї також мають бути ввічливими – згідно із Золотим правилом етики. Якщо ж хтось з нею поводиться грубо, то це буде порушенням Правила. Як ставитися до такого порушника? Він зробив свій вибір: тепер грубе ставлення до нього буде цілком правомірним, адже він «зробив те, що хотів би, аби зробили йому».

Припустимо, **воїн іде на війну** з готовністю вбивати інших. Це значить, що він має бути готовим, що його також уб’ють – і це буде правомірно. Він сам зробив вибір, тож тепер нема на кого ображатися.

Хтось **говорить людям неправду**. Це означає, що інші також мають законне право говорити йому неправду.

Хтось інший **позбавив людину майна**. Хай не ображається: його також можуть обдерти, причому ця дія буде

абсолютно правомірною й етичною – адже він сам захотів, щоб з ним так вчинили.

Нагадаємо, що життя – це велика Школа. Тому навчання відбувається способом, найбільш доступним для розуміння учнів. Найефективнішим для розуміння є симетрична реакція: обманув когось – обманули тебе. Не подобається? Згадай, кого ти обманув. Виховання триватиме доти, доки засвоїш цей урок: обманювати погано. Виховний процес може тривати як завгодно довго – для Всесвіту сотня твоїх земних життів є лише одною миттю.

Людина, яка вчинила несправедливість, рано чи пізно буде покарана, і процес виховання триватиме доти, доки буде засвоєно урок. У ролі вихователя може виступити будь-хто. Найбільш наочним і доступним для виховання порушника правил буде ситуація, коли в ролі вихователя виступає потерпілий від цього порушника. При цьому вихователь фактично здійснює акт милосердя щодо «вихованця», адже допомагає йому засвоїти необхідний життєвий урок у максимально зрозумілій формі.

А тепер притча. Одного разу вчитель запитав учня: Чи треба за зло платити добром? Учень відповів: Так, за зло треба платити добром. Тоді вчитель запитав: А чим же ти тоді платитимеш за добро? За добро плати добром, а за зло – по справедливості.

ЦЕНТР І ПЕРИФЕРІЯ: ПРОБУДЖЕННЯ ПУЛЬСАРА

Дерево виростає із зернини, а людина – з яйцеклітини. Ці зародки нового життя наділені величезною силою. Джерелом сили є внутрішня цілісність цих зародків, їх гармонійність, чистота, структурна досконалість. Подібним чином народження нових соціальних формацій починається з центрів, які мають для цього достатньо первинної сили. Центр нагадує міцну вісь, навколо якої обертається колесо. Куди повертається вісь, туди рухається все колесо.

1. ТЕЗА ЦЕНТРА: АВТОР-ТВОРЕЦЬ

Символом центра є число 1. Йому відповідає руна «Іс» (англійською вимовляється «айс», українською – пом’якшено «вісь»). Вона зображується як вертикаль. Окрім твердості та непорушності (англ. ісе – лід), вона також означає цілісність, внутрішню єдність, істинність (звідси «іст-єсть» – «те, що є»). Істина завжди одна, тому руна «Іс» не має перевернутого положення.

Головним джерелом життєвої сили є діяльність у відповідності з принципами, правилами і законами Творця, у тому числі фізичними і соціальними законами. В різних відгалуженнях Примордіальної (тобто, первинної) традиції цей «силовий каркас

Всесвіту» позначається термінами «Прав», «Арта», «Рита», «Рота», «Реттр», «Арета», «Веритас». Звідси гелленське «ортос» (ορθός) – прямий, правильний, істинний, вертикальний, вірний, дійсний, справедливий. Варто також згадати слово «віра» (первинно – Іра): воно походить від кореня *вір (*ір), який у санскриті позначає силу, тому «вірний» (істинний) також означає «сильний».

Отже, щоб виконувати свою функцію, Центр повинен володіти такими **внутрішніми якостями**, як цілісність, гармонійність, внутрішня єдність, істинність, творча спроможність, правильна структурованість, справедливість, потужність, прагнення до новизни. Що повніше проявлені ці якості, то якісніше виконання функції Центру.

Як насіння потребує доброго ґрунту, так цивілізаційний центр потребує **зовнішніх умов**, сприятливих для його розкриття: географічних, природно-кліматичних, генетичних, економічних, політичних. На початковому етапі розгортання надзвичайно важливе значення має захищеність Центру, особливо в умовах загальносистемної кризи. Її не треба боятися, адже розпад старого світу – це найсприятливіший момент для творення нового.

2. АНТИТЕЗА ПЕРИФЕРІЇ: ПРОВОКАЦІЯ ПЛАГІАТОРІВ

Експансія Центра на навколишній простір творить феномен периферії. Периферія завжди вторинна щодо Центру. Процес експансії Центра і виникнення периферії позначається числом 2 (зовнішня дія).

Головною характеристикою периферії є не географічна віддаленість від Центра, а віддаленість від його внутрішніх якостей. Ці описані вище якості деякий час можуть зберігатися навіть при географічному віддаленні від Центра: тоді можна говорити про виникнення вторинних центрів, пов'язаних зі своїм першоджерелом.

Проте з часом просторовий чинник перемагає: що більша географічна віддаленість від Центру, то більша втрата його первинних якостей. Поступово правда підмінюється напівправдою, тобто брехнею, святість – сатанізмом, щирість – лицемірством, відвертість – утаємниченістю, простота – заплутаністю, воля – рабством, природність – збоченнями, здоров'я – хворобливістю, далекоглядність – короткозорістю, творчість – рутиною, веселість – смутком, бадьорість – депресією. Окремі фрагменти чи навіть дрібні уламки первинної традиції залишаються, але жива цілісність втрачається.

Отже, **периферія – це передусім ознака психологічна. Бути Центром – означає триматися Прави, стати периферією – відірватися від неї.**

Якщо периферія усвідомлює або навіть смутно відчуває цю свою вторинність, вона починає заздрити Центру і навіть ненавидіти його. Це нагадує ситуацію з плагіатором, який живе завдяки творчості автора, але водночас і ненавидить його, і боїться, адже наявність автора вказує на вторинність і ницість плагіатора. Автор мимоволі стає головним ворогом плагіатора, тому останній прагне знищити автора, стерти всі сліди його творчості і навіть самого існування. Найменший натяк на справжнього автора нерідко викликає у плагіатора бурхливу злобну істерику.

Це архетипова ситуація, відображена в легенді про «неталановитого Сальєрі», який через заздрощі отруїв «талановитого Моцарта». **Наявність Центра збуджує в периферії комплекс меншовартості**. Тоді периферія намагається зруйнувати Центр і докладає неймовірних зусиль для знищення ВСІХ слідів його існування. **Це здавалось би маніакальне прагнення не тільки знищити конкурента, а й стерти найменші згадки про нього, точно вказує на наявність «комплексу плагіатора»**.

На першому етапі розгортання Центр незмірно сильніший за периферію. Проте з часом «плагіаторів» стає дедалі більше, а периферійні утворення починають об’єднувати свої зусилля заради знищення Центра. Вони проникають на його територію і отруюють його зсередини, розкладають соціальну структуру, розмивають його духовну наближеність до Прави.

По суті, периферія виступає в ролі антитези, яка підштовхує Центр до активних дій. Дуалістичне протистояння тези й антитези символізується числом 20 (десятикратна двійка, «двійка другого порядку»).

3. СИНТЕЗ ОНОВЛЕНОГО ЦЕНТРА: ТРІУМФ ВОЛІ

Урешті-решт, настирливі провокації периферії примушують Центр до рішучого удару у відповідь. Тоді Центр мобілізується, відновлює внутрішню святість, долучається до сили Творця Всесвіту, оновлюється, реорганізується, вибухає «надновою зіркою» і творить новий світ.

Так починається нова сторінка людської історії. Подолання опору антитези і вихід тези на вищий рівень розвитку називається СИНТЕЗОМ. Його символізує число 3.

4. УКРАЇНА: КРАЇНА-ПОЧАТОК, ЯЙЦЕ-РАЙЦЕ

Наведені вище міркування дозволяють зрозуміти, що відбувається з Україною і які її перспективи. Все вказує на те, що це планетарний духовно-цивілізаційний центр, якому притаманні всі наведені вище ознаки і драматичні колізії.

НАЗВА. **Ім’я Оукраїна означає «країна-зародок»**: «Оу» – яйце, яйцеклітина, насінина, сім’я, початок, зародок; «країна» – окреслена територія, виокремлена земля, визначений край (суфікс «ин» вказує на одиничність, конкретність). Тобто «Україна» – це назва країни, що володіє якостями початкового Центра. Відповідно, українці – це корінні мешканці цієї землі. Першими українцями були борійці – допотопні мисливці на мамонтів. Українцями були й їхні нащадки – арії-трипільці, а також кіммерійці, сколоти, сармати, анти, руси, козаки. В давнину Україну ще називали іменами Арта, Аратта, Артанія.

Вишиванка 19 ст. з атакуючими і захисними сваргами. *Історико-археологічний музей "Прадавня Аратта – Україна" в с.Трипілля.*

СИМВОЛІКА. **Символом України є сварга (свастика), основне значення якої – Центр**. Цей динамічний хрест символізує непорушну вісь, навколо якої обертається світ. Сварга також є символом Сонця – зірки, навколо якої обертаються планети Сонячної системи. Протосвастичні меандри, зображені на Мізинських браслетах з мамонтової кістки (18–25 тисячоліть тому), досі зображуються на традиційних українських вишиванках.

ГЕНЕТИКА. Згідно з найновішими незалежними дослідженнями, попри неймовірну історичну відстань у 7500 років, **сучасні українці на 55 % зберегли генетику аріїв-трипільців**[8].

АРХЕОЛОГІЯ. На території України найбільша концентрація виробів кам’яного віку доарійської доби. Після Великої арійської революції 55 ст. до н. е., яка започаткувала традиційний український календар (від 5508 р. до н. е.), тут були створені найбільші міста, цілісний життєрадісний світогляд і високі мистецькі цінності, відомі нині як Трипільська археологічна культура.

◄ ***Браслет 18 тис. до н. е. з Мізина*** *(Україна) і чаша з атакуючими сваргами 6 тис. до н. е. із Джан Хасана (Анатолія). Той самий свастичний узор, характерний для Білої раси. Ці предмети розділяє 12 тисячоліть, але вони виготовлені в одній традиції. Внизу – узор із традиційної української вишиванки.*

[8] «55 % українців походять від трипільців». – sd.org.ua/news.php?id=15653

ЕТНОЛОГІЯ. Україна протягом всього свого існування була расотворчим і етнотворчим «казаном», легендарною Гіперборією, «кузнею народів», за словами античного географа Клавдія Птолемея. Тут періодично виникали демографічні вибухи, які завершувалися масовим розселенням арійських племен і опануванням ними простору від Атлантики (галли) до Японії (айни).

Розселення Арійської раси ▶
Карта з книги Артура Кемпа «Марш титанів. Історія білої раси» (March of the Titans. A History of the White Race) – USA, Ostara Publications 1999, 2001 www.white-history.com

МОВОЗНАВСТВО. Розселення арійців на навколишні території сформувало феномен арійської (індоєвропейської) мовної спільноти, первинним центром якого визнається Україна. Разом із високорозвиненою «мовою сонця» – Сенсаром – розносились культура і знання, що більшою чи меншою мірою засвоювалися народами периферії.

На Україну як **центр мовотворення** також вказує наявність у мові дзвінкого звука "Р", який згасає по мірі просування від Центру: у поляків він перетворюється на "Ж", французи гаркавлять (вимовляють його з натугою), а англійці його вже взагалі не вимовляють.

Карта англійських дослідників Роберта Макрама, Вільяма Крена і Роберта Макнійла у книжці «The Story of English»[9]*, на якій схематично зображено поширення арійських мов від Середньої Наддніпрянщини ▶*

На Україну як центр писемності вказує майже точна відповідність між тим, як пишеться, і тим, як читається. Це й зрозуміло, адже писемність створювалась для зручної і точної фіксації промовленого.

[9] *Васильєв Олександр*. Англійські вчені про українські корені індоєвропейських мов. – http://ar25.org/node/19892

Що далі від України, то більше відхилення промовленого від записаного. Наприклад, всім відома така особливість англійської мови, що в ній пишеться одне, а читається зовсім інше. Подібне з російською мовою, і про це добре знають діти, яким доводиться писати диктанти: отримати гарну оцінку за диктант українською значно легше ніж за диктант російською.

ЕЗОТЕРИКА. В езотеричній традиції Україна вважалася легендарною Борією (Землею Вепра) – центром Примордіальної традиції і прабатьківщиною Арійської раси. Так, французький учений Едуард Шюре повідомляє у своїй книзі «Великі посвячені» (1895), що Арійська раса народилася на землі Скіфії 7–8 тисячоліть тому. Якщо взяти середнє значення – 7500 р., то це точно відповідає народженню Трипільської (Арійської) цивілізації.

Шюре не міг про це знати з археологічних джерел, оскільки наукові уявлення про народження Арійської раси на землі України з'явилися вже після виходу згаданої книги, адже Вікентій Хвойка розкопав Трипільську цивілізацію тільки у 1896–1899 рр.

5. Змова плагіаторів

Упродовж тисячоліття здійснювалися і далі здійснюються безпрецедентні, системні, маніакальні заходи зі знищення історії України, її мови, літератури, звичаїв, етнічної самосвідомості. Згадаймо, як Московська імперія під страхом смерті вилучала в українців стародруки, а в першій половині 20 ст. комуністична Москва поставила за мету взагалі ліквідувати український етнос.

Найбільший голодомор 1932–1933 р. здійснювався за мовчазної згоди всіх держав світу, в тому числі найвпливовіших і «найцивілізованіших». Так, США «в знак подяки» за Голодомор в листопаді 1933 року встановили дипломатичні відносини з СРСР, а в 1934 р. кривавий сталінський режим було прийнято до Ліги Націй. **Голодомор засудила тільки гітлерівська Німеччина:** це зробив у вересні 1935 р. на з'їзді Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини в Нюрнберзі міністр освіти та пропаганди Йозеф Геббельс у славнозвісній промові «Комунізм без маски»[10].

За минулі вісім десятиліть мало що змінилося. У 2008 році під тиском української діаспори США визнали Голодомор геноцидом, проте заблокували таке визнання Генеральною Асамблеєю ООН. У 2010 році Парламентська Асамблея Ради Європи також відмовилась визнавати Голодомор геноцидом.

Найактивніше проти такого визнання виступає Москва, здійснюючи жорсткий тиск на залежні від неї держави[11].

---

[10] *Віталій Червоненко*. Геббельс у 1935-му: «Голодомор був». Навіть нацисти визнали. – Релігія в Україні, 7.12.2011. – http://www.religion.in.ua

[11] Wikileaks: Росія шантажувала у справі Голодомору – sd.org.ua/node/19204.

Велась і далі ведеться активна робота з недопущення наукового вивчення арійських і доарійських коренів України. Так, **до 1937 року всі українці – дослідники Трипілля – були розстріляні**.

Сучасні дослідження генетичного і культурного зв'язку між Трипільською цивілізацією і українським етносом у частини «науковців» викликає неадекватну істерику. На дослідників українських коренів намагаються навішати принизливі ярлики – від «міфотворців» до «фашистів». Продовжуються спроби законодавчо заборонити сваргу (свастику) – символ України як духовного і цивілізаційного Центру. Відбувається знищення зображень сварги на культурних пам'ятках під приводом, що вони «не відповідають українській ментальності».

Українців систематично витискають з України. Масові добровільно-примусові щеплення, шахрайська бізнес-медицина, нездорове харчування, потурання абортам, просування алкоголю, тютюну і наркотиків, неадекватна система освіти, державна політика русифікації, пропаганда розпусти і збочень – усе це спроби підірвати демографічний і культурний потенціал Центру. За два десятиліття «незалежності» українців стало менше на 7 мільйонів, що співмірно з втратами від Голодомору.

6. ДЕРЕВО ЖИТТЯ

Періодичне протистояння Центра і периферії – це рушій соціальної еволюції. Тут нема сенсу на когось нарікати. Справа не в силі периферії, а в тому, що **ми допустили слабкість Центра**. Гріхи предків – це, передусім, наші гріхи, здійснені в попередніх утіленнях. Гріх – це відхилення від Прави–Арти–Рити. Важливо усвідомити це відхилення і енергійно виправити.

Націю можна уявити як дерево, що має кореневу систему, стовбур і крону. **Корені** – це успадковані від предків традиції, генофонд, життєвий простір, історія, слава, енергетика. **Стовбур** – це держава, яка живиться коренями і підтримує та захищає крону. Гілки, листя, цвіт, плоди – все, що складає **крону,** – це творче життя нації у всій його повноті, різноманітності та красі.

Нинішнє Дерево життя України перебуває в жалюгідному стані. Стовбур погризений хижаками і підточений внутрішніми паразитами, гілки всихають, крона осипається. Це Дерево життя для цілого світу, тому його занепад призводить до деградації і розпаду всієї земної цивілізації.

Але коренева система українського роду, створена предками за 40 чи більше тисячоліть, живе – бо ніколи не вмирала. Частина коренів ще перебуває у сплячому стані, їхнє пробудження – це тільки питання часу. А ті, що вже перебувають у бадьорому стані, активно пульсують життям і тягнуться до світла. Здалеку паростків нового життя ще не видно, але якщо придивитися – вони вже на поверхні.

Для прискорення перетворень українцям треба позбутися тягарів минулого і старих психічних травм. Найпотужнішою з них є Голодомор, який вселив у душі мільйонів людей відчуття вразливості і страху перед майбутнім. Чи можливо розв'язати цю проблему? Так! Але для цього треба поглянути на неї «згори», з надсистеми.

ГОЛОДОМОР ДАЄ УКРАЇНІ КАРТ-БЛАНШ

Трагедія Голодомору вимагає метафізичного осмислення. Людина (гравець) розвивається шляхом багаторазових земних утілень. Оскільки людина є соціальною істотою, то **життя – це школа** не тільки для індивідуальних духовних сутностей, а й для народів. **Які уроки винесли українці з Голодомору?** Які додаткові можливості відкриває перед ними досвід пережитої колективної «клінічної смерті»?

НАС РЕАЛЬНО ХОТІЛИ ЛІКВІДУВАТИ

Геноцид українців у їхній родовій колисці – Україні – міг би призвести до асиміляції всього світового українства. Це наче у дерева підрубати корені. Тому порівняння з «клінічною смертю» не є перебільшенням. Але ми вижили, отже, здобули дещо дуже важливе, а саме – досвід перебування на межі життя і смерті.

Люди, які пережили клінічну смерть, здобувають безстрашність. Їм тепер нічого боятися, адже вони вже були мертвими, а якщо воскресли – значить так потрібно Вищим силам. Такі люди прагнуть жити у святості, бо встигли усвідомити себе втіленими духовними сутностями – цілеспрямованими і безсмертними. Так само правильне осмислення Голодомору робить український народ безстрашним: нас уже могло не бути на Землі, а ми є! Нам нічого боятися, бо найжахливіше ми вже пережили.

Українці, дорослі і зовсім маленькі діти, які вмерли від голоду, **народилися в нових тілах уже через рік або трохи пізніше – за першої нагоди**. У підсвідомості цих утілених духовних сутностей дрімає пам'ять про те, як їх ліквідували «діти диявола» – підло, жорстоко, рішуче. В колективній свідомості цих українців визріває воля розпочати свою Гру і відновити баланс.

ЖИТИ СВОЇМ РОЗУМОМ

Життя показало, що практично всі рекомендації іноземних і міжнародних структур працюють проти України: починаючи з підривних кредитів від МВФ і закінчуючи вакцинаційним геноцидом від ООН. Настирливі вимоги «прогресивної світової громадськості» щодо мультикультуралізму і толерастії виявилися

ідіотизмом – про це вже відверто заявили вищі керівники Німеччини, Великої Британії і Франції[12].

Ажіотаж навколо «політичних націй» виявився великим блефом – **перспективи мають тільки моноетнічні нації**, все інше – вкрай нестабільні химери. Євроінтеграція – це безглуздя, бо Стара Європа морально вироджується, культивує збочення і фізично вимирає. Інтеграція в «русскій мір» – це взагалі безумство, щось на зразок одруження зі своїм катом. Міжнародне право? Воно жодного разу не захистило Україну, а після агресії США проти Югославії, Іраку та Лівії його взагалі не існує – все вирішує сила.

То що ж дає Україні випробування Голодомором? Воно дає нам **безстрашність і повну свободу творчості**. У цьому світі не існує нічого, що може нас обмежити – окрім правил Творця Всесвіту і нашого власного бажання. Свобода від обмежень перестарілого світу – це обов'язкова вимога до планетарного Центра, який починає творити новий світ.

ГЛОБАЛЬНА КРИЗА І НОВА РАСА

Первинне, а тому істинне значення гелленського слова крісіς – вирішення, розв'язання, вихід, розділення. Зверніть увагу: наголошується не на проблемі, а на її розв'язанні. Криза – це загадка, а кожна загадка обов'язково має відгадку.

Тому **криза – це передусім можливість подолати проблему, відділити нове від старого**. Відтак криза, за визначенням, завжди несе в собі засоби для її вирішення – «відгадку». Понад те, вона підштовхує до активних дій, бо притискає до стінки, а інколи ставить питання максимально гостро: вмерти або змінитися! Ці приховані засоби подолання кризи завжди адекватні її глибині: **що серйозніша криза, то потужніші засоби вона приховує**. Скажімо, кризові прояви в економіці долаються ухваленням кращих законів, кризові прояви в політиці – новими виборами або заснуванням нової держави. А що може порятувати від глобальної кризи, коли розбалансовується і руйнується все: мораль, сім'я, нація, міжнародна безпека, техносфера, природа, клімат, екологічні ніша загалом?

Відповіддю на таку всеосяжну кризу може бути тільки нова людська спільнота з вищим світоглядом, ефективнішою організацією і адекватними технологіями. Очевидно, що така спільнота відрізнятиметься від інших спільнот за суттєвими ознаками, зокрема, вона буде енергійнішою, здоровішою і плодючішою. Очевидно, що вона буде достатньо однорідною і згуртованою.

---

[12] Меркель: «мультикультурне суспільство» не вдалося – http://ar25.org/node/19000. Саркозі: Спроба побудувати мультикультурне суспільство у Франції провалилася – http://sd.org.ua/node/19496.

Очевидно, що вона буде здатна до відтворення самої себе в наступних поколіннях.

Описані вище ознаки визначають нову расу, адже, згідно з визначенням: «*Раса – це група людей, яка за властивим їй поєднанням фізичних, психічних і духовних ознак відрізняється від будь-якої іншої групи і завжди відтворює тільки собі подібних*». Усередині раси завжди присутні фізичні, психічні і духовні відмінності, проте як цілісна система вона якісно відрізняється від інших систем, прагне до самозбереження і самовідтворення.

Для народження раси потрібні відповідні умови, зокрема «расотворчий казан» – порівняно ізольований життєвий простір, завдяки якому інтенсивність внутрішньої генетичної та культурної взаємодії набагато вища за інтенсивність такої взаємодії із зовнішнім світом. Тоді складові елементи майбутньої раси «притираються» один до одного і зливаються в цілісний расовий організм.

Сучасні засоби комунікацій дозволяють сформувати **внутрішній інформаційний простір, завдяки якому можна взаємодіяти переважно зі СВОЇМИ**. Проте цього замало – потрібен власний фізичний простір. Таким простором для нової раси є українські села і взагалі територія за межами міст. **Майбутнє – за добре організованою мережею екологічних поселень із самодостатнім виробничим циклом**. Головні напрямки виробництва:

• інформаційні продукти (програмне забезпечення, освіта, мистецтво, знання);

• екологічно чисті продукти харчування;

• формування нової людини з вищими духовно-вольовими і психофізичними якостями, спроможної наводити лад у будь-якій точці світу.

Це має бути не втеча з міст, а організоване освоєння нового життєвого простору, адже для городян життя за межами міст – це як відкриття нового світу, сповнене пригод і цікавих несподіванок. Громади нової раси формуються переважно у великих містах, проте організовано створюють в сільській місцевості опорні точки – **вари** (центри зв’язку, культури і ділової активності). Навколо них і будуватимуться нові поселення. Їхні мешканці будуть водночас і духовною громадою, і школою інновацій, і виробничою корпорацією.

– А може краще не творити нові міста, а вдосконалювати ті, що є?

В окремих випадках це може бути доцільним, особливо з малими містами. Але загалом загнивання зайшло так далеко, що дешевше створити нове, ніж підтримувати старе.

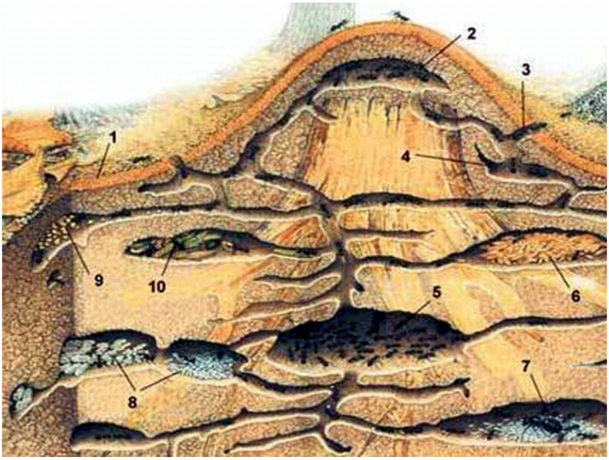
Щоб ліпше зрозуміти, у якому стані опинилася сучасна цивілізація і що робити для продовження людського розвитку, звернімося до мірмекології – науки про мурах.

3 *ОЧИЩЕННЯ МУРАШНИКА*

ПЕРШЕ ЧУДО ІСУСА ХРЕСТА
ЖИВА І МЕРТВА ВОДА
РЕЖИМ САМОВІДНОВЛЕННЯ. НАТИСНИ КНОПКУ!
ТРИ ПОВЕРХИ ПЕРЕХОДУ
СХЕМА ПОРЯТУНКУ МУРАШНИКА
ЯК СТАТИ БРАХМАНОМ
ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ І ПРОСТОРИ БУТТЯ

Мурашник у розрізі

Типовий мурашник, у якому мешкає сімейство рудих лісових мурашок, має складну багатокамерну будову. У такій споруді, зведеній на старому пні, можуть жити до півтора мільйона мурах.

1. Покриття з голок і гілочок. Захищає житло від примх погоди, ремонтується і оновлюється робочими мурахами.
2. «Солярій» – камера, що нагрівається променями сонця. Навесні мурахи забігають сюди погрітися.
3. Один із входів для вентиляції. Охороняється «солдатами».
4. «Кладовище». Сюди робочі мурашки відносять своїх померлих і сміття.
5. Зимувальна камера. Комахи збираються тут, щоб пережити холоди у стані напівсплячки.
6. «Хлібна комора». Тут мурашки зберігають зерна.
7. «Царська камера», де живе матка (цариця), відкладаючи до півтори тисячі яєць на день. За нею доглядають робочі мурашки.
8. Камери з яйцями, личинками і лялечками.
9. «Корівник», де мурашки містять попелиць (тлю).
10. «М’ясна комора», куди фуражири приносять гусениць та іншу здобич.

ДОЛЯ МУРАШНИКА: ЗАГИБЕЛЬ І ВОСКРЕСІННЯ

Вчені-мірмекологи (мурахознавці) встановили, що інколи здорові молоді мурашники без всяких видимих причин за лічені місяці гинуть. Дослідження показали, що винуватець таких катастроф – жук-паразит на ім'я ломехуза (Lomechusa) і речовина, яку він виділяє. На робочих мурашок ця речовина має наркотичну дію.

Феномен зараження мурашника ломехузою яскраво описав французький біолог, професор Ремі Шовен (Remy Chauvin, 1913–2009) у книзі «Les societes animales: de l'abeille au gorille» (Paris, 1963) – Спільноти тварин: від бджоли до горили». **Ось що він пише:**

«Мурашки (а також терміти, але не бджоли) тримають у гніздах масу дармоїдів і проявляють щодо них різноманітні почуття: від неприхованої ворожнечі до повної байдужості або живого інтересу. Саме в останньому випадку і настає катастрофа, принаймні для мурашок.

Найяскравішим прикладом можуть слугувати стосунки мурашок із жучками **ломехуза** – крихітними жорсткокрилими, у самому імені яких є щось зловісне. Ломехузи, проникаючи в мурашник, не упускають нагоди з'їсти де-небудь у куточку галереї робочу мураху. Свої яйця вони відкладають у пакети мурашиного розплоду, так що ні про що не підозрюючі мурахи вигодовують чуже потомство.

А проте личинка жука має неабиякий апетит і відчутно об'їдає своїх господарів. При нагоді вона пожирає й мурашині личинки. Але господарі їх терплять, оскільки ломехуза завжди готова підняти задні лапки і підставити трихóми – вологі волоски, котрі мурашка з жадністю облизує. **Вона п'є свою смерть**. Звикаючи до виділень трихом, робочі мурашки прирікають на загибель і себе, і свій мурашник. Вони забувають про цей чудово налагоджений механізм, про тисячі важливих справ: для них тепер не існує нічого, крім проклятих трихом, що примушують забувати про обов'язки і несуть їм смерть.

Незабаром вони вже не спроможні пересуватися своїми підземними галереями; з їхніх погано годованих личинок виходять мурашки-виродки. Мине трохи часу – гніздо ослабіє і зникне. А жучки ломехуза відправляться в сусідній мурашник за новими жертвами» (кінець цитати).

Термін «мірмекологія» був запроваджений американським ентомологом Вільямом Вілером (англ. William Morton Wheeler) (1865–1937). Він дивився на мурах з погляду соціальної організації і в 1910 році виступив з лекцією «Колонії мурашок як організм», де першим запропонував ідею **суперорганізму**.

Подальшим розвитком ідеї соціальних організмів стала **біосоціологія** (соціобіологія) – система поглядів на суспільне життя, основана на законах еволюції органічної природи. Біосоціологія виникла завдяки працям професора Гарвардського університету Едварда Осборна Вілсона «Соціобіологія: новий синтез» (1975) та «Про людську природу» (1978). У цих працях Вілсон стверджує: **у людини, включаючи її мораль, культуру, соціальні інститути, не може бути жодних проявів, які суперечили б її біологічній природі.** Біологічна еволюція є фундаментом і супутнім процесом соціальної та культурної еволюції.

За визначенням Едварда Вілсона, соціобіологія являє собою «поширення принципів популяційної біології та еволюційної теорії на соціальну організацію». У межах окресленого поля дослідження **вчений формулює два основні постулати**.

1. Людину не можна вважати біологічною машиною, але їй притаманні біологічні механізми, які не допускають цілей і соціальних дій, що були б супротивні її біологічній природі.

2. Особливості природи людини – це лише мала частина природи інших видів; більшість стереотипних форм поведінки людини властиві іншим живим істотам, а в багатьох аспектах (наприклад, щодо кооперації, поділу праці, альтруїстичної поведінки) люди поступаються співтовариствам комах.

Біосоціологія була негативно сприйнята ліберальними інтелектуалами на Заході і марксистами у країнах соцтабору. Проте нині біосоціологія вже зміцніла як наука і породила нові напрямки досліджень, наприклад, біополітику.

Досягнення мірмекології та соціобіології роблять науково обґрунтованими **очевидні паралелі між життям мурашника і людської спільноти**. Так, у 2003 році московська газета «Известия» опублікувала серію статей свого спецкора Дмитра Соколова-Мітріча і аспірантки біофаку МДУ Тетяни Путятіної, у яких вони показали виразну аналогію між життям мурашника, враженого ломехузою, і суспільством, враженим соціальними паразитами, які просувають наркоманію, алкоголізм та іншу отруту.

Автори поставили запитання: **чи можна врятувати таке суспільство, використовуючи знання з мірмекології?** Для відповіді на нього провели експеримент з урятування мурашника, зараженого ломехузою. Піддослідний мурашник розташований на території мірмекологічного заповідника «Пєшки» в Московській області, що ним керує доктор біологічних наук Анатолій Захаров. Він **провідний у світі мірмеколог**, фахівець із внутрішньовидових структур і соціальної організації мурашок. Допомогу в проведенні експерименту надав професор, доктор біологічних наук Геннадій Длусскій – видатний мірмеколог, один з найбільших у світі фахівців у галузі палеонтології, філогенії та таксономії мурах.

СТАДІЯ 1: ЗАРАЖЕННЯ

За своїм суспільним устроєм мурашки – найближчі до людини істоти на Землі. Кожне нове відкриття в мірмекології (науці про мурашок) тільки підтверджує це.

Отже, перед нами здорове гніздо рудого лісового мурашки (Formica rufa). Для даного виду характерні купольний мурашник, верхній шар якого складається з десятисантиметрового шару паличок, голочок, сухого листя, камінчиків. **Гніздовий матеріал мурашки постійно перемішують, аби мурашник не почав гнити,** – це свого роду примусова вентиляція. Висота нашого мурашника – 56 сантиметрів, діаметр – 98 сантиметрів. Купол має 11 отворів. Приблизна чисельність населення мурашника – близько 10 тисяч особин. Під куполом розташовані камери ободів, в яких зберігаються яйця, личинки і лялечки мурашок. Ще глибше – гнилий пень або великі гілки. Під землею на глибині до 1,5 метра є камери, що з'єднані між собою. В одній з них живе цариця.

У мурашнику існує строга ієрархія і розподіл ролей. Гніздом управляє цариця – самка, що відкладає яйця. Робочі мурашки – теж самки, але вони не породжують потомства до тих пір, поки жива цариця. Термін життя цариці 15–20 років, робочої мурашки – до 7 років. Самці живуть всього один сезон, в житті мурашника не беруть участь і гинуть відразу після спаровування.

У безпосередній близькості від цариці є **пóчет з 10 – 12 робочих мурашок**, вони про неї піклуються: облизують її і годують. Це, як правило, **молоді мурашки**, оскільки всі мешканці гнізда проходять приблизно місячну стадію догляду або за царицею, або за личинками (**обов'язкова суспільна служба**). Потім вони перебираються на найдальшу ділянку зони патрулювання мурашника (її радіус досягає 5–6 метрів) і там займаються пошуком їжі – фуражуванням. Знайдену їжу мурашка передає вгору по інстанціях, і лише звідти її розподіляють по всьому мурашнику.

Разом із їжею мурашник живиться особливим феромоном – речовиною, яку виділяє цариця. **У нім міститься інформація про здоров'я цариці і стан гнізда**. Цю речовину мурашки почту злизують із цариці, переносять у спеціальному зобу і передають один одному по ланцюжку. У такий спосіб **усі особини мурашиного соціуму включені в єдиний інформаційний простір**.

У мурашнику діє своя система покарань. Наприклад, якщо здоровий мураха-фуражир кілька разів поспіль повертається в мурашник ні з чим, його «страчують» – убивають і самого

пускають на фураж. Цікаво, що абсолютно по-іншому чинять мурашки з тими, хто втратив працездатність у результаті каліцтва (**соціальний захист**). Їх годують до тих пір, поки ті в змозі просити їжу, тобто постукувати вусиками по певних ділянках голови здорової мурашки.

Мурашки – активні хижаки, але в той же час вони тримають і «худобу». У цій ролі виступає тля (попелиця), причому поїдають мурашки не тільки її саму, а й її виділення. Це не є формою паразитизму, оскільки без мурашиної турботи тля гине набагато раніше від інших хижаків. Мурашки пасуть тлю на рослинах, що ростуть поблизу, і оберігають її. І на першу вимогу тля виділяє їм надлишки нектару. Аби «видоїти» тлю, мурашка лоскоче вусиками її черевце.

Без згубної дії ззовні мурашник може жити вічно. Але інколи на мурашник сідає маленький жучок світло-коричневого кольору – **ломехуза**. Жучок проникає в камеру обода, де зберігається мурашине потомство, і відкладає туди яйця. На всі спроби мешканців гнізда розібратися з чужинцем він відповідає тим, що виділяє особливу речовину, яку мурашки тут же злизують і впадають у стан ейфорії. Під впливом цієї речовини вони просто відходять убік і на якийсь час затихають. Так починається загибель мурашника.

СТАДІЯ 2: ВНУТРІШНІЙ ВОРОГ

Ломехуза – «жук-драгдилер» (наркоторговець), що ним уражений наш мурашник, – комаха з групи мірмекофілів. Всього налічується 266 видів мірмекофілів – комах та інших безхребетних, що мешкають разом із мурашками. Серед них багато паразитів. Спостерігаючи процес передачі їжі між мурашками, можна побачити, наприклад, таку картину: знизу до мурашки причепився один мірмекофіл, зверху інший, і обоє встигають увірвати свою частку. Але представники цієї групи нахлібників або вступають у взаємовигідні відносини (симбіоз), або наносять шкоду, яка не призводить до загибелі всього гнізда. **Всі, окрім ломехузи**.

Ломехуза: жук-наркоторговець

Цей вид уперше докладно описав німецький дослідник Васман у 1897 році. Ломехуза – це крихітний жучок, десь утричі менший за руду лісову мурашку. Найчастіше він потрапляє в мурашник з повітря і проникає через один із вхідних отворів. **Мурашки не чинять йому в цьому перешкод, оскільки тут же захоплюються тією наркотичною**

речовиною, яку він виділяє. Понад те, вони тут же починають його годувати, оскільки жук уміє по-мурашиному просити їжу – постукуючи вусиками по певних ділянках голови.

Інколи ломехуза потрапляє в мурашник із сусіднього гнізда, з яким у здорового мурашника налагоджені взаємини. Зараження відбувається на обмінних дорогах. Мурашки охоче діляться «жуками-драгдилерами», транспортуючи їх на черевці. Так само вони переносять з собою ломехузу, відгалужуючись від свого мурашника з метою створити нову сім'ю.

У ломехузи такий самий процес розвитку потомства, як і у мурашки: яйце – личинка – лялечка – доросла комаха. Самка «жука-драгдилера» відкладає 100–200 яєць прямо поряд з мурашиними – вони абсолютно нічим не відрізняються. Коли вилуплюється личинка ломехузи, стає помітна одна відмінність – її черевце увігнуте. Але на цій стадії вона вже **вміє просити їжу і починає виділяти наркотик**, тому мурашки тепер хоч і розпізнають чужинця, але починають піклуватися про личинку ломехузи як про власне потомство. Дорослі жуки живуть тут же, в мурашнику. **Вони житимуть тут, відтягуючи на себе все більше ресурсів мурашника, до тих пір, поки мурашник буде у змозі їх годувати**. Але поки що цей процес відбувається під куполом і прихований від очей спостерігача.

Відрізнити уражений ломехузою мурашник від здорового на цій стадії можна лише в сонячну погоду, коли всі мешканці гнізда виповзають на поверхню купола погрітися. Але вже через декілька хвилин мурашки затягують ломехуз назад під купол. Вони ще думають, що командують мурашником.

СТАДІЯ 3: НОВА ХВОРОБА – ЕПІДЕМІЯ НАРКОМАНІЇ

До цих пір хвороба нашого мурашника розвивалася в прихованій формі. Її міг розгледіти лише спеціаліст-мірмеколог. У підкупольній камері разом зі своїм потомством мурашки вирощували личинки ломехуз – свою майбутню погибель. Вони розпізнавали в них чужинців, але личинки виділяють наркотичну речовину, **протистояти якій мурашкам несила**.

Але тепер навіть неспеціалістові, якщо він придивиться до купола мурашника, стає зрозуміло, що з гніздом коїться щось недобре. Порівняно з іншими мурашниками його життя наче загальмоване. Мурашки тут набагато менш активні, зона патрулювання гнізда звузилася (**втрата території**), та й там, де ще працюють фуражири, можна побачити таку картину: мурашка намагається щось тягнути, але потім кидає свою роботу і просто тиняється без діла. Тусується.

Перше, що спадає на думку, – вони всі вже під кайфом. Але це не так. Ті, хто перебувають під дією наркотику, що його виділяє ломехуза, як правило, сидять усередині мурашника.

Загальмовані особини, яких ми спостерігаємо на поверхні, – **це вже нове покоління мурашок**. За аналогією з людьми їх можна назвати мурашками-даунами (дегенератами, виродками).

Мовою науки вони називаються псевдоергатами. За основним планом будови це все ще робочі особини, проте грудна частина у них порівняно із здоровою особиною трохи збільшена. Тому **зовні вони є чимось середнім між робочими особинами і самками. Насправді псевдоергати неспроможні ні відкладати яйця, ні спарюватися з самцями**. Не можуть вони і повноцінно виконувати функції робочої мурашки.

Псевдоергати ще намагаються виконувати якусь роботу, оскільки в гнізді ще чимало активних мурашок, які **змушують їх працювати**, але роблять вони це вкрай погано. Втім, поміж активних мурашок усе більше особин підсаджується на речовину, що виділяється жуком-«драгдилером», так що примус з їхнього боку все слабкіший. При цьому **їдять асоціальні мурашки нарівні з усіма**. Таким чином, баланс витратної і прибуткової статей бюджету нашого мурашника порушується, мурашкам починає бракувати фуражу, аби прогодувати всіх – і царицю, і ломехуз, і псевдоергатів, і здорових мурашок, число яких усе стрімкіше зменшується (**скорочення населення**).

Вивчаючи це явище, вчені-мірмекологи спочатку вважали, що поява псевдоергатів пов’язана з недогодовуванням личинок, оскільки істотну частину харчів мурашки тепер віддають ломехузам. Висувалася й інша версія – псевдоергати з’являються в результаті захворювання вірусом, що переноситься жуками-«драгдилерами». Проте потім наука встановила, що **причина появи псевдоергатів – все та ж наркотична речовина**, що виділяється ломехузами. Тобто тепер у нашому мурашнику захоплення наркотиком переросло в стадію епідемії наркоманії, що визначає не лише поведінку мурашок, а й їхню фізіологічну будову.

СТАДІЯ 4: ЗОВНІШНЄ ВТРУЧАННЯ – ЧИЩЕННЯ

Наш мурашник дедалі стрімкіше деградує. Наркотична речовина, що виділяється жуками-паразитами ломехузами, стала причиною появи в гнізді мурашок-даунів (псевдоергатів), які не здатні ні до продовження роду, ні до активної суспільно корисної діяльності. Ломехуз і псевдоергатів стає в мурашнику все більше. Отже, все більше нахлібників і все менше корму. Ще трохи, і процес деградації стане незворотним.

Якби мурашник був чисельнішим, то процес міг би розтягнутися на довгі роки: оскільки жуки-«драгдилери» плодяться повільніше за мурашок, то вони просто не встигали б за приростом населення, вражаючи лише деякі сектори гнізда. Але наш мурашник невеликий, тому врятувати його може тільки зовнішнє втручання – чистка. Нам варто поквапитися. **Очищення**

мурашника від ломехуз можливе лише доти, доки встигли розплодитися у великій кількості мурахи-дауни. Для чистки нам знадобляться дві ємкості (підійдуть звичайні відра зі щільними покришками), великий шматок поліетилену розміром 1,5х1,5 м, гумові рукавички і лопатка.

Ми **знаходимо найбільш здоровий сектор мурашника**, відрізуємо його лопаткою, як шматок пирога, і швидко переміщуємо у відро – разом з мурашками, личинками, яйцями і гніздовим матеріалом – і щільно закриваємо покришкою. Потім вміст відра з мурашками висипаємо невеликими порціями на поліетилен і ретельно перебираємо. Так само, як перебирають крупу для каші: ми просто переміщаємо здорових мурашок і гніздовий матеріал з однієї купки в іншу. **Жуків-«драгдилерів» і безнадійно хворих мурах-даунів (псевдоергатів) виловлюємо, роздушуємо і викидаємо**. Кожну очищену порцію мурашника тут же переміщуємо в друге відро.

Ломехуз упізнати легко – вони сильно відрізняються від мурашок розмірами – рази у 2-3 менші – і забарвленням, бо яскраво-коричневого кольору (відрізняються **«антропологічно», в т. ч. «кольором шкіри»**). Важче з псевдоергатами (дегенератами) – від здорових мурашок вони майже не відрізняються. Проте **їх видає поведінка**. Здорові особини відразу ж починають виконувати свої функції: фуражири збирають розкиданий по поліетилену будівельний матеріал, гніздові мурашки турбуються про личинки і яйця, мурашки-охоронці кусають кривдника. **Лише псевдоергати тиняються без діла**.

Уся процедура чистки зайняла у нас трохи більше години. Мертві ломехузи і псевдоергати помістилися в один гранований стакан – частину з них ми препарували для наукових цілей. Під час чищення нам попалася одна самка-цариця, але навіть якщо б усі вони залишилися в зараженому гнізді, можна не турбуватися: якраз у серпні в мурашок відбувається роїння – шлюбний період. У гнізді з'являються крилаті самки і самці, вони активно спарюються в повітрі і нестачі в запліднених самках нема.

Тепер залишилося тільки знайти місце для оновленого мурашника. **А тим, хто залишився в ураженому ломехузами гнізді, вже ніхто не допоможе**.

СТАДІЯ 5: ВОСКРЕСІННЯ МУРАШНИКА

Попередні стадії експерименту показали, що мурашник, уражений ломехузами (жуками-драгдилерами, паразитуючими за допомогою наркотичної речовини, що ними виділяється), неминуче гине. Єдиний шанс на порятунок – вдатися до примусової чистки, видаливши вручну ломехуз і безнадійно хворих мурашок (псевдоергатів). На жаль, наш мурашник виявився вражений епідемією наркоманії вже настільки, що удалося врятувати лише

частину гнізда. Врятовані особини перебувають зараз у відрі, щільно закритому покришкою.

Тепер потрібно знайти місце, де вони змогли б прижитися і заснувати нове гніздо. Руді лісові мурашки люблять вологість, тому узлісся і галявини відпадають одразу. Якнайліпше підійде місце в лісі, ідентичному за складом тому, де був наш попередній мурашник. Обов'язкова умова – **відстань від материнського гнізда має бути не менше кілометра. Інакше наші здорові мурашки просто повернуться у вмираючий мурашник, і їх уже ніщо не врятує**. Сусідство з іншими гніздами, навіть якщо вони не уражені ломехузами, теж небажано: їхні мешканці, швидше за все, поставляться до чужинців вороже і мурашник, що зароджується, розграбують. Є деякі види лісових мурашок-рабовласників, які захоплюють личинки з інших гнізд і потім вирощують собі з них рабів.

Нарешті ми знайшли ідеальне місце – в ялиннику, поряд із невеликим гнилим пнем. Акуратно висипаємо вміст відра, і мурашки вмить починають улаштовуватися на новому місці. Цариця і гніздові мурашки риють у землі нори, інші особини вкладають в них личинки і яйця, треті збирають висипаний з гнізда гніздовий матеріал, четверті, – починають патрулювати місцевість. Земля, що її добувають при будівництві нір, тут же йде на зведення валу довкола майбутнього гнізда – **ця схожість із людськими містами властива всім поселенням рудих лісових мурашок**. Аби прискорити будівництво, можна накидати довкола окружного валу листя, гілочок, тирси – мурашки їх тут же підхоплюють і беруть у роботу.

Порівняно з тим, як це відбувається в природі, наш мурашник будується в складніших умовах. Зазвичай сім'я, утворюючи нове гніздо, не пориває зв'язку з материнським гніздом і тривалий час отримує звідти допомогу і підтримку. Проте **навіть в умовах повної ізоляції наш мурашник відроджується і вже на третій день набуває звичних контурів**. Ще через три дні купол збільшується до 15 сантиметрів, а через тиждень наш мурашник уже нічим не відрізняється від колишнього.

А як справи у нашого першого мурашника, враженого ломехузою? **Через два тижні на його місці ми виявили горбок, який вже почав заростати травою**. Мурашок тут більше нема, гніздовий матеріал перебирати нікому, купол перестав провітрюватися і почав гнити.

А на новому місці купол виріс ще на 5 сантиметрів. Цьому гнізду більше не страшні жуки-"драгдилери". Наукою про мурашок – мірмекологією – давно встановлено цікавий факт: **очищений від ломехуз мурашник має імунітет проти їх наркотичної речовини**. Чому – вчені не знають, але це так.

На цьому закінчується опис експерименту, проведеного згаданими вище російськими вченими. Додамо від себе, що вироблення мурашником імунітету до наркотиків і, як наслідок, здобуття невразливості щодо паразитичної ломехузи можна пояснити ефектом колективного навчання. Адже мурашник – це соборна істота, надорганізм. Він має своє інформаційне поле, свою психіку – «душу мурашника». **Після того як мурашник пережив досвід «клінічної смерті», в його колективній пам'яті надійно закарбувалося знання про прихованого ворога і його отруту**. Це той випадок, коли подолання спільнотою гострої і смертельно небезпечної кризи підносить цю спільноту на вищий рівень розвитку і відкриває для неї нові еволюційні перспективи.

Якщо ж продовжити тему творення нової цивілізації, то приклад мурах підтверджує тезу про те, що новий «людський мурашник» треба творити на новій території. **При цьому нова спільнота повинна передусім повністю звільнитися від наркотиків.** Ви будете здивовані, але саме таку настанову нам дає послання з далекого минулого – «Добра Новина Ісуса Хреста, Сина Божого».

ПЕРШЕ ЧУДО ІСУСА ХРЕСТА: ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД АЛКОГОЛЮ

«Добра Новина Ісуса Хреста, Сина Божого» – це прямі настанови для творців нового світу. У цьому сакральному документі нема нічого випадкового, всі події пов'язані доцільністю і залізною логікою.

Євангельські настанови для здійснення Великого Переходу записані не тільки у словах, а й у самих діяннях Ісуса. З чого почалася Його публічна діяльність? Зі здійснення дива під час весілля у Кані Галілейській[13]. Ця чудесна подія має для нас принципове значення, адже чітко вказує, з чого треба починати масове оновлення суспільства і Великий Перехід до нового цивілізаційного циклу.

Про це диво нам повідомляє апостол Іван Заведей – найталановитіший і найдовіреніший учень Ісуса Хреста: «*Через три дні було весілля в Кані Галілейській, і була там мати Ісуса. Запросили на весілля також Ісуса та його учнів. Коли ж забракло вина, мати Ісуса каже до Нього: Вина не мають. Ісус відповів їй: Що мені й тобі, жінко? Ще не прийшла моя година. Але Мати його мовила до слуг: Що тільки скаже вам, робіть. Було ж там шість кам'яних посудин на воду, кожна вміщала дві або три міри. Сказав їм Ісус: Наповніть посудини водою. Вони наповнили їх по вінця.*

[13] Каня – це українська назва соколоподібного птаха з родини яструбових.

Далі каже: Зачерпніть тепер і несіть до весільного старости. І понесли. Коли староста покуштував воду, що стала вином, – не знав він, звідки воно взялося, знали лише слуги, котрі зачерпнули воду, – закликав молодого і мовив до нього: Кожен чоловік дає спершу вино добре, а як нап'ються – гірше. Ти ж добре вино зберіг досі. Ось такий початок чудес учинив Ісус у Кані Галілейській і тим об'явив свою славу, і учні Його увірували в Нього. По тому пішов Він у Капернаум, сам Він і його мати, і брати, і його учні, і пробули там разом кілька днів» (Іван 2.1–12).

Щоб зрозуміти сенс цієї події, треба з'ясувати що, власне, пили на цьому весіллі. Річ у тім, що **українське слово «вино» має три значення:** 1) виноград (див. словник Бориса Грінченка), 2) виноградний сік, 3) алкогольне вино (зброджений виноградний сік). Первинним значення слова «вино» є сік винограду, адже саме слово «виноград» буквально означає «оболонка для вина», «сховище вина» (град – огорожа, оболонка, захист).

У згаданому вище євангельському оповіданні для позначення вина вживається гелленське (давньогрецьке) слово «ойнос» (οινος). Близьке до нього гелленське слово «ойне» (οινη) означає: 1) виноградна лоза, 2) вино (давньогрецько-російський словник Дворецького). Це слово «ойнос» також має два значення: 1) незброджений (безалкогольний) сік, 2) зброджений сік – алкогольне вино.

П'ЯТЬ СОРТІВ ВИНА, ТОБТО ВИНОГРАДНОГО СОКУ

Найбільш якісним є «живе вино» – свіжовичавлений виноградний сік, «фреш». Він об'єктивно є найсмачнішим і найкориснішим, про це знали завжди – і тепер, і в давнину. Завдяки тому, що виноград у гронах можна зберігати багато місяців, «живе вино» могли споживати аж до весни, поки ще була прохолодна погода. Проте сам процес зберігання живого винограду був непростий, адже вимагав дуже точного дотримання технології зберігання: акуратний збір у суху погоду в рукавичках, видалення пошкоджених виноградинок, прохолодне приміщення, розвішування грон на шнурках або акуратне складання їх у ємності, застосування природних фітонцидів (хрін, часник) та багато інших тонкощів.

Вином «другого сорту» вважався переварений сік – він міг зберігатися у добре закупореному глиняному посуді протягом багатьох років. Це найпоширеніший спосіб зберігання соку в усі часи. Зазвичай переварений сік був занадто концентрований, тому його розбавляли приблизно такою ж чи більшою кількістю води.

Вином «третього сорту» був сік, який отримували додаванням води до виноградного сиропу. Цей сироп виробляли шляхом тривалого виварювання соку. Іноді він був

таким густим, що його намазували на хліб як повидло. Виноградний сироп дуже добре зберігався, а для відновлення з нього соку зазвичай додавали воду в пропорції 1:20. Фактично, це був виноградний компот.

Як бачимо, вина другого і третього сорту вимагали термічної обробки, адже після видушування виноградний сік швидко починає ферментувати, розпадатися. **Якщо цей розпад не зупинити, то можна отримати вино «четвертого сорту» – алкогольне**.

Для цього через 4–6 днів після вичавлення сік розливали в посудини або в нові бурдюки з козячої шкіри. У міру бродіння і виділення вуглекислого газу бурдюк гранично роздувався. Нові бурдюки еластичні, тому під тиском газу спокійно розширюються. Старі ж бурдюки вже втратили свою податливість, тому після заливання молодого вина (неперебродженого соку) можуть луснути. Як бачимо, для отримання вина четвертого сорту (тобто алкогольного) використовується найпростіша технологія, яка не вимагає ні надзвичайної ретельності як для фрешу, ні термічної обробки як для консервованого соку. Достатньо просто перекрити доступ кисню.

Фатальним недоліком цього методу зберігання соку є те, що під час бродіння виділяється **етиловий спирт, який є отрутою і сильнодіючим наркотиком**. Про останнє, до речі, відверто повідомляється в Державному стандарті СРСР – ГОСТ 18300-72 на етиловий спирт. У розділі 5 «Вимоги безпеки» зазначено: «*5.1. Етиловий спирт – легкозаймиста, безбарвна рідина з характерним запахом,* ***належить до сильнодіючих наркотиків, що викликає спочатку збудження, а потім параліч нервової системи***».

Про цю небезпеку люди знали набагато раніше, тому алкогольне вино (виноградний сік 4-го сорту) – це був «напій для бідних» чи, краще сказати, низів суспільства. Його категорично забороняли вживати жінкам – через неминуче отруєння яйцеклітин і ймовірність народити потвору. Чоловіки ж, якщо його пили, то сильно розбавляли водою, зазвичай у 3–10 разів. Міцність такого алкогольного вина не перевищувала 3 градусів, тобто воно було навіть слабішим за нинішнє пиво. Проте вживання навіть такого вина засуджувалося суспільством (як нині наркоманія) або взагалі заборонялося. Наприклад, закони Давнього Риму взагалі забороняли вживати алкогольне вино людям до 30 років, тобто в період активного відтворення потомства. Тоді добре знали, що алкоголь є отрутою навіть у таких малих дозах. Сьогодні точно встановлено, що **смертельна доза 96-відсоткового етилового спирту – 250–300 мл або 6–8 мл на 1 кг маси тіла**.

Отже, алкогольне вино є продуктом **розпаду** (розкладання, вмирання) виноградного соку, але не остаточним. Якщо до вина

відкрити доступ повітря, то за 2–4 тижні воно прокисає і перетворюється на **вино «п'ятого сорту» – «кисле вино», оцет** (гелленською – оксос, тобто «кислий», від «окис»).

Якщо алкогольне вино – це наркотик і отрута, то оцет – це абсолютна отрута. Вживання оцту людиною руйнує її систему травлення, особливо нирки і печінку. Для дорослої людини смертельна доза безводної оцтової кислоти становить 12-15 г, оцтової есенції – 20-40 мл, столового 9 % оцту – близько 200 мл. Тобто отруйність оцту в 10 разів вища за отруйність етилового спирту. Скажімо, якщо від склянки «вина 4-го сорту» людина п'яніє, то від склянки «вина 5-го сорту» – вмирає. Саме через свою здатність убивати все живе оцет використовується в консервації і під час дезінфекції, зокрема для знищення вошей та інших паразитів. Навіть невеликі дози оцту убивають грибки, плісняву, спорові форми мікробів, стійкі до кип'ятіння.

Отже, найкориснішим є свіжовичавлений виноградний сік (фреш). Після видушування він уже за годину починає розпадатися (бродити). Процес розпаду можна зупинити термічною обробкою, отримавши консервований сік, сироп або повидло. При додаванні води їх перетворюють на смачні і корисні напої. **За свідченням античних авторів, найкращі вина були нешкідливими. Римський учений і ерудит Пліній Старший (1 ст.) писав, що «добрі вина не містили спирту».**

Якщо ж розпад не зупинити, то цілющий сік швидко перетворюється на отруту, адже продуктами його бродіння є етанол (наркотик і отрута, що знищує передусім мозок) або оцет (на порядок потужніша отрута, що знищує передусім шлунок, нирки і печінку). Що більша глибина розкладання, то вища отруйність.

Через свої відомі отруйні якості алкогольне вино і оцет не є продуктами харчування. Натомість вони є корисними для зовнішнього застосування – як розчинники, паливо, засоби дезінфекції тощо. Споживання цієї отрути як напоїв є, в залежності від дози, засобом повільного або швидкого самогубства.

У давнину алкогольне вино виробляли як м'який природний **засіб дезінфекції**, передусім для промивання ран. Читаємо про це у притчі про милосердного самарянина: «*Приступив він до нього, перев'язав йому рани, полив їх вином і оливою*» (Лк 10.34).

ЩО ПИЛИ НА ВЕСІЛЛІ В КАНІ ГАЛІЛЕЙСЬКІЙ

Галілея була краєм із розвинутим виноградарством, тож там масово виробляли вино, тобто виноградний сік, усіх п'яти сортів: від фрешу до оцту. Весілля в Кані Галілейській відбулося на самому початку публічної діяльності Ісуса Христа, отже, у квітні або травні 30 року н.е.

Фреш, радше, не пили, адже зберегти до травня свіжі грона винограду доволі проблематично. Так само не пили оксос, тобто

воду з додаванням оцту – такого роду напої пили зазвичай у походах за відсутності чистої води: тоді оцет додавали до води для її знезараження.

А що пили? Те, що зазвичай п'ють у виноградарських селах на весіллі – консервований сік або компот із розведеного виноградного сиропу. За нашою класифікацією – це безалкогольні вина другого і третього сортів.

Чи пили на весіллі алкогольне вино? Аналіз євангельського тексту дозволяє стверджувати: Так, частина гостей його пила. Інакше весільний староста не сказав би фрази: «*Кожен чоловік дає спершу вино добре, а як нап'ються (сп'яніють) – гірше*». Звісно, що це не була сучасна пиятика, адже алкогольне вино в ті часи було слабіше ніж теперішнє пиво. Проте якщо протягом тривалого часу попивати навіть такий слабоалкогольний напій, то неминуче сп'янієш. Можна припустити, що та частина чоловіків, що вживала алкогольне вино, вже була п'яна (жінки не пили з описаних вище причин). Сам весільний староста перебував, радше, у стані повної тверезості – через виконувану ним відповідальну функцію.

Так от, під час весільного застілля вино закінчилося. Йдеться саме про алкогольне вино, адже з компотами в селі зазвичай нема проблем. Чому це сталося – можна лише здогадуватися. Проте, знаючи, що в Євангелії нема нічого випадкового, можна припустити, що **нестача алкогольного вина була організована спеціально. Швидше за все – Дівою Марією, яка у такий спосіб підштовхнула Ісуса до публічного чудотворення**. З другого боку, подія в Кані Галілейській допомогла пронести крізь два тисячоліття дуже важливе послання для нинішнього кризового людства.

АНТИАЛКОГОЛЬНА НАСТАНОВА ІСУСА ХРЕСТА

Схема проста. Частина людей на весіллі п'є алкогольне вино. Раптом воно закінчується і це привертає загальну увагу. Ісус здійснює диво, перетворюючи велику кількість води (400–600 л) на якесь інше вино, значно смачніше. Його несуть спочатку весільному старості, бо він персонально відповідає за те, щоб часом не сталося якогось харчового отруєння (так само робиться й досі в українських селах).

Староста куштує вино. **Напій виявляється настільки приємним, що староста закликає до себе молодого і висловлює йому своє захоплення.**

Що ж це було за вино, яке так сильно відрізнялося від вин другого, третього і четвертого ґатунків, що їх пили весільні гості? **Це було вино першого ґатунку, тобто виноградний фреш – свіжовичавлений виноградний сік**.

До цього висновку доходять теологи, що глибоко досліджували це питання. «*Можна бути впевненим, що створений Ісусом напій був освіжаючим, безалкогольним виноградним соком*» – пише Джеймс Бойд (James Boyd), доктор богословських наук. «*Добре вино на весіллі в Кані мало бути свіжим виноградним соком*» – стверджує американський теолог і проповідник Чак Нортроп (Chuck Northrop).

Тільки виноградний фреш, та ще й у травні місяці, міг здивувати весільного старосту і викликати його захоплення. І тільки живий сік був напоєм, що відповідав гідності Сина Божого. В жодному разі це не могло бути розбавлене алкогольне вино четвертого сорту – отруйне наркотичне пійло. Неймовірно, щоб Ісус запропонував його своїм уже підпилим землякам, та ще й у такій величезній кількості. Натомість велика кількість смачного свіжого соку мала їх **збадьорити**, очистити кров від алкоголю і повністю протверезити.

Перетворення води на виноградний фреш в Кані Галілейській

Ми вже знаємо, що всі євангельські події є настановами на майбутнє для нового народу. Перше прилюдне чудо, вчинене Ісусом Хрестом, вказує на перший крок, з якого має початися Великий Перехід – до нової цивілізації, до нового світу. **Цим першим кроком має бути повна відмова від алкоголю – у будь-яких дозах, у будь-якому вигляді. Царство боже несумісне з наркотичним дурманом.**

Якщо на весіллі в Кані Галілейській настанова до повної тверезості була зроблена у формі дії, то на Таємній вечері вона була чітко підтверджена словесно. Нагадаємо, що **у четвер 22 березня 31 року Ісус з учнями святкував Арійський Новий рік**. Оскільки вони перебували у ворожому іудейському Єрусалимі, то це вечірнє святкування відбулося таємно (звідси й назва – Таємна вечеря).

Таємна вечеря (Сальвадор Далі, фрагмент).

Відправивши подалі Іуду-зрадника (єдиного іудея серед апостолів), Ісус здійснив з учнями-галілеянами традиційний арійський обряд побратимства (причастя): вони спожили розділений Ісусом коровай і запили його «плодом винограду». При цьому Ісус ужив не багатозначне слово «ойнос» (οινος), що могло означати як алкогольне, так і безалкогольне вино, а вираз «плід винограду», «народжений виноградною лозою» (гелленською: γενηματος της αμπελου). **Цим терміном раніше позначали саме свіжовичавлений сік.** Слово «плід» («породження») вже вказує на початкову стадію існування предмета. На відміну від нього, алкоголь є результатом вмирання й кінця. Оскільки алкоголь є продуктом розпаду (бродіння), то називати його «народженим виноградною лозою» є абсурдом – таким самим, якщо б мерця назвали плодом або новонародженим.

ЗРАЗОК ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ

Таємна вечеря є для нас дуже важливою, адже на ній Ісус дав прямі настанови для правильного життя: *«Я дав вам приклад, щоб, як Я зробив вам, так і ви робили»* (Іван 13.15). У даному ж випадку – це настанова дотримуватися повної тверезості, без жодної диявольської облуди про «безпечні» слабоалкогольні напої і «культурне пиття», тобто легалізовану наркоманію і «культурне» самознищення.

Проте тверезість – це не тільки збереження власного здоров'я. Це прояв активної соціальної позиції й **економічний**

удар по підлому бізнесу соціальних паразитів – дітей диявола. З другого боку, людина, яка курить і п'є, не має морального права нарікати на існуючу несправедливу владу, тому що сама ж її підтримує власними грошима.

Додамо, що **легалізована державою наркоторгівля алкоголем і тютюном – це головний чинник, за допомогою якого малочисельна паразитична верхівка тримає під контролем населення.** Наркотики пригнічують пасіонарність народу, виснажують його, затуманюють свідомість і не дають шансу звільнитися від експлуатації. Натомість Добра Новина вказує шлях до визволення.

У ширшому сенсі чудо в Кані Галілейській і настанова Таємної вечері вказують на необхідність відмовитися від вживання будь-яких наркотичних речовин і отруйної їжі, до якої призвичаїли людей діти диявола. Здорова їжа – це козацька їжа. А найкраща їжа – жива, зі свіжих продуктів, без термічної обробки. Це надійний орієнтир для еволюції дітей Божих та їхньої перемоги.

ЖИВА І МЕРТВА ВОДА

Кожен пам'ятає ці казкові сюжети: щоб загиблого героя повернути до життя, його тіло поливають спочатку «мертвою», а потім «живою» водою. Такого роду чудеса зазвичай мають цілком реальну основу, а за очевидними перебільшеннями ховаються доволі буденні речі. Тут ідеться про те, що пораненій людині треба спочатку продезінфікувати рани, а потім дати поживу для швидкого відновлення.

Найкращим засобом для відновлення здоров'я є свіжовичавлені соки. Тому саме їх використовують після важких операцій, а також тоді, коли людину треба швидко відновити після хвороби. Свіжий сік (фреш) – це і є «жива вода».

Найкращим і найдоступнішим є виноградний сік, адже його можна вичавити однією рукою, по суті, це вже готовий до вживання напій у природній тарі. Звідси його назва – «вино» (сік, напій життя, аква віта, жива вода) і «град» (огорожа, оболонка). Можна сказати, що виноградне гроно – це упаковка «живої води». Це справжнє вино, напій найвищого ґатунку.

А звідки взяти «мертву воду» – для знищення мікробів та інших шкідників? Якщо залишити виноградний сік (чи інший рослинний сік) без термічної обробки, то він швидко почне розкладатися. Якщо це відбувається без доступу кисню, то сік перетворюється на розчин етилового спирту (алкогольне вино). Якщо ж розпад соку відбувається з доступом кисню, то він перетворюється на розчин оцтової кислоти (кисле вино).

Оце і є «мертва вода», тобто «вода смерті», яка вбиває життя. Як ми вже згадували вище, етиловий спирт є отрутою і сильнодіючим наркотиком, оцтова кислота на порядок отруйніша.

Тверезо мисляча людина правильно застосовує «живу» і «мертву» воду: першу вона п'є для свого здоров'я, а другою вбиває шкідників. Якщо ж людина робить навпаки, то вона або безумець, або невіглас.

Природно, виникає запитання: **А чому навколо нас люди рідко вживають «живу воду» (свіжі соки), натомість масово вживають «мертву воду» – алкогольні напої і продукти з оцтом та іншими консервантами?**

Річ у тім, що нинішнє цивілізоване суспільство є мішенню цілеспрямованої інформаційної атаки. Як відомо, звичайна війна (мечі, стріли, кулі, танки, лазери) – це справа доволі затратна і небезпечна, адже для знищення противника потрібні значні ресурси. Натомість інформаційна війна дозволяє ліквідувати противника його власними силами і ресурсами. Тобто жертва інформаційної війни здійснює самоліквідацію, а переможцеві залишається тільки зібрати трофеї і з вигодою для себе утилізувати залишки.

Те, що ми бачимо навколо – це самоліквідація суспільства. Насмішка диявола полягає в тому, що «живу воду» (передусім виноградний сік) люди перетворюють на «мертву воду» (алкогольні напої) і п'ють її з побажанням здоров'я. Так би мовити, вбивають себе «добровільно і з піснями».

Ми вже згадували, що **згідно з Державним стандартом СРСР ГОСТ 18300-72 (п.5.1) етиловий спирт відверто визнається сильнодіючим наркотиком.** Очевидно, що офіційна констатація цього факту створювала проблему для алкогольних наркоторговців, адже паразити схильні до прихованої діяльності. Що вони роблять? Вони вилучають з ГОСТу на етиловий спирт згадку про те, що він є наркотиком:

1972: *Етиловий спирт – легкозаймиста, безбарвна рідина з характерним запахом, належить до сильнодіючих наркотиків, що викликає спочатку збудження, а потім параліч нервової системи.*

1982: *Етиловий спирт – легкозаймиста, безбарвна рідина з характерним запахом, належить до сильнодіючих наркотиків* (ГОСТ 18300-72 п.5.1 у зміненій редакції 1982 р. і ГОСТ 5964-82 п.4.1).

1993: *Етиловий спирт – легкозаймиста, безбарвна рідина з характерним запахом* (ГОСТ 5964-93 п.7.1).

Ось так за 20 років повністю зникли з початкового визначення: «*належить до сильнодіючих наркотиків, що викликає спочатку збудження, а потім параліч нервової системи*». Чи може хтось повірить, що за 20 років хімічна формула етилового спирту змінилася?

Не ліпша ситуація з масовим застосування оцту, тобто засобу для знищення вошей: його не тільки додають до консервації, але й масово вживають «для схуднення» (спалювання слизових оболонок убиває апетит), «проти гіпертонії» і «розширення вен» (ослаблений, анемічний організм не спроможний до високого кров'яного тиску), «для поліпшення травлення» (?), додають «для смаку» до борщів, соусів, салатів і вінегретів. Якщо вірити теперішній пропаганді, то яблучний чи виноградний оцет – це мало не панацея від усіх хвороб.

Отже, маємо потужну інформаційну атаку. Вона підкріплена не тільки масовою рекламою і неіснуючими «дослідженнями канадських вчених», а й навіть на рівні інтерпретації архаїчних міфів. Скажімо, нектар, який пили боги в гелленській міфології, пояснюють як «напій смерті» – начебто від слова νἐκρος (читається «некрос» – мертвий), тобто «мертва вода».

Насправді «нектар» – це «жива вода». Слово походить від двох гелленських слів: 1) νἐος (читається «неос») – новий, молодий, юний, свіжий, і 2) κτἐαρ (читається «ктеар»), або κτἐανον – набуток; спільнокореневими до нього є слово κτῆμα – добро, набуток, цінність, скарб. Отже, **нектар – це свіже добро, свіжий набуток. Це фреш, який пили боги**. Звісно, що це слово не пов'язано з «некрос» (мертвий), бо боги не п'ють отруту – це роблять тільки п'яниці й довірлива здобич дияволь-ської брехні.

Ісус Хрестос знав, що настануть важкі часи, коли в людей затуманиться уявлення про правду і брехню, корисне і шкідливе, добро і зло. Тому своє прилюдне служіння Він розпочав з чуда на весіллі в Кані Галілейській. Тоді для гостей, які вже захмеліли, він створив величезну кількість освіжаючого виноградного фрешу – «напою богів».

Сенс цього чуда в тому, що оновлення життя треба починати зі звільнення від наркотиків і отрути, в тому числі тютюну, пива, смакових добавок (обман організму), ГМО, хлібних дріжджів, солодких газованих напоїв, майонезів, маргаринів, кетчупів, ковбас та іншого сміття масового виробництва.

Для цього не потрібно додаткових витрат, достатньо тільки бажання. Бути щасливим і здоровим просто, бо щастя і здоров'я – це природний стан людини. «*Слава блаженному Богу за те, що потрібне зробив неважким, а важке – непотрібним*» (Григорій Сковорода). Оновлену Україну можуть створити тільки оновлені українці. Тому процес всезагального перетворення починається з індивідуального зусилля окремої людини. Ключ до відродження України заховано в душі кожного українця.

РЕЖИМ САМОВІДНОВЛЕННЯ. НАТИСНИ КНОПКУ!

Ознакою досконалої технічної системи є наявність режиму самовідновлення. Прикладом є сучасні космічні апарати, складні комп'ютерні комплекси. Або ж згадайте фільм «Термінатор-2»: коли «Шварцу» стає зовсім зле, він умикає резервне джерело живлення і продовжує діяти. Людина – це найдосконаліше Боже створіння. Творець передбачив в її конструкції «образ Божий» – точну інформацію про те, якою вона має бути в ідеальному стані.

Відповідно, людина має механізм, що дозволяє їй відновитися, тобто наблизити свій реальний стан до ідеального «шаблону». Причому без жодної хімії, уколів чи пігулок – для цього потрібні лише знання і воля їх застосувати.

Про випадки спонтанного самозцілення, аж до регенерації втрачених органів, існує чимало повідомлень. Найчастіше вони пов'язані з феноменом віри, коли людина щиро і переконано звертається за допомогою до вищих світлих сил. Тоді в ній щось «перемикається» і вона отримує бажане.

ДЕРЗАЙ, ДОЧКО!

Надзвичайно показовий приклад миттєвого самозцілення подає Євангеліє в оповіданні про жінку, яка «*дванадцять років страждала на кровотечу й натерпілась чимало від багатьох лікарів та витратила все, що мала, а полегші ніякої не зазнала, ба й, навпаки, ще гірше їй стало*» (Марко 5.25-26). Погодьтеся, виглядає цілком актуально, адже **сучасна медицина також не лікує хронічні хвороби**. Так-от, ця жінка «*почувши про Ісуса, підійшла в натовпі ззаду й доторкнулась Його одежі. Мовила бо: «Як доторкнуся до його одежі – видужаю». І висохла тієї ж хвилини її кровотеча, і вона почула тілом, що видужала від недуги. Ісус, вмить почувши, що з Нього вийшла сила, обернувся до народу і спитав: Хто доторкнувся до моєї одежі? А що всі відпекувались, Петро мовив: Бачиш, як натовп тисненься до Тебе, і питаєш: хто Мене доторкнувся? Ісус сказав: Хтось доторкнувся до Мене, бо Я чув, як сила вийшла з Мене. І озирнувся навколо, щоб побачити ту, що так вчинила. Жінка ж, налякана, побачивши, що не втаїться, – знала бо, що сталось з нею, – тремтячи підійшла й, упавши Йому до ніг, призналася перед усіма людьми, чому до Нього доторкнулась і як негайно одужала. Він їй сказав: Дерзай, дочко! Віра твоя спасла тебе. Іди в мирі й будь здорова від твоєї недуги*». Євангеліє (Добра Новина) – це послання сучасному кризовому людству. Яку важливу інформацію доносить до нас згадане оповідання?

По-перше, жінка мала волю зцілитися. Вона вірила, що це можливо, була в цьому твердо переконана. Слово «віра» означає вищу силу духовного походження. Ісус вживає слово

«віра» саме в значенні «сила»: «*Істинно кажу вам: коли матимете віру хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не буде для вас неможливого*» (Матвій 17.20). Джерелом віри є правильний світогляд, адже людина здатна робити тільки те, що вважає можливим. Тому-то такий величезний потенціал віри в малих дітей – для них бо нема неможливого: «*Істинно кажу вам: хто царства Божого не прийме, як дитина, той не увійде до нього*» (Лука 18.17), «*Царство Боже здобувається Силою, і ті, хто застосовують Силу, схоплюють його*» (Матвій 11.12). Тут ідеться саме про силу віри.

По-друге, згадана жінка вступила в духовний контакт з Ісусом та пов'язаною з ним енергією. Вона «налаштувалася на його хвилю», увійшла з ним у резонанс. Фізичний доторк був лише «спусковим гачком» для енергетичної взаємодії.

По-третє, після «короткого замикання» жінка миттєво отримала стільки енергії, скільки їй було потрібно для зцілення. Очевидно, порція була немалою (адже жінка була серйозно хворою), тому Ісус відразу ж відчув витікання енергії.

По-четверте, Ісус висловив радість, що жінка спромоглася це зробила своїми силами. Він заохотив її розповісти всім навколишнім людям про те, що з нею сталося, і подав її вчинок як добрий приклад для інших. Адже добрі справи кожної людини повинні ставати набутком всього суспільства – це надихає людей і заохочує їх до вдосконалення. В арійській традиції чесне відкрите життя і широке інформування про свої шляхетні вчинки називається «шляхом слави». Якщо хочемо жити у світлі та здоров'ї – треба активно наповнювати свій інформаційний простір позитивними, світлими новинами: «*Хай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачачи ваші добрі вчинки, прославляли вашого Батька, що на небесах*» (Матвій 5.16).

Отже, **кожна людина має в собі інформацію про стан ідеального здоров'я і може сама себе зцілити**. «*Дерзай, дочко! Віра твоя спасла тебе*» – це одне з найголовніших послань Доброї Новини. **Людина здатна до самовідновлення!** А для того, щоб ніхто в цьому не сумнівався, Ісус дозволив себе вбити і здійснив ВОСКРЕСІННЯ – цілковите відновлення свого понівеченого тіла. Ця подія є найвищою точкою Доброї Новини, а її матеріальним підтвердженням є Туринська плащаниця – фотографія Ісуса в момент його воскресіння. На ній зафіксовано миттєвий і надзвичайно потужний спалах чистої енергії, який і випалив на поверхні полотна зображення Боголюдини.

Отже, потрібна енергія. Де нині реально її взяти? Найнадійніше було б згенерувати її власними зусиллями, щоб ні від кого не залежати. Але як? Звернімося до думки найбільшого експерта в царині зцілення і самозцілення – Ісуса Христа. Він розкрив таємницю того, що найбільше руйнує людину: «*І, прикликавши*

знову народ, промовляв до нього: Слухайте Мене всі й розумійте. Нема нічого зовнішнього для людини, що, входячи в неї, могло б її осквернити; те, що виходить з людини, те оскверняє людину» (Марко 7.14-15). «*З нутра-бо, з серця людини, виходять лихі думки, недобрі наміри, розпуста, злодійство, душогубство, перелюби, загребущість, лукавство, обман, безсоромність, заздрий погляд, наклеп, гординя, безум, богохульства. Уся ця погань виходить із нутра й оскверняє*» (Матвій 15.10-20).

Річ у тім, що людина – це триєдина істота, яка має дух (є втіленою духовною сутністю), психіку (душу) і плоть. Саме від стану духу й душі безпосередньо залежить біоенергетика людини, яку зазвичай позначають словом «біополе». Якщо здорове біополе, то здорова й плоть. Навіть якщо людина пошкодить себе на фізичному рівні, скажімо, з'їсть неякісну їжу чи застудиться, то потужне біополе підтягне її плоть до ідеального внутрішнього «шаблону», до стану здоров'я. Звісно, зовнішні чинники (температура, вологість, харчування, електромагнітні поля, інфекції тощо) також впливають на людину, але головним чинником фізичного здоров'я все ж таки є гармонійне біополе. Якщо ж воно деформоване, то жодні ліки чи фізичні процедури нічого не дадуть. Саме цю істину й доносить до нас Євангеліє.

Залишилося з'ясувати спосіб формування здорового біополя. Тут логіка проста: **якщо погані думки і брудні слова руйнують «нутро» людини, то для його відновлення потрібні добрі думки і чисті слова**. Навряд чи хтось буде заперечувати зцілюючу силу позитивного мислення і доброго слова. Ще більшу силу, як відомо, мають спеціальні молитви і замовляння. На жаль, їхня дія дуже індивідуальна, тож такого роду лікування зазвичай займає тривалий час, а якщо й допомагає, то не всім і не завжди.

ЖИВЕ СЛОВО ТВОРИТЬ ЖИТТЯ

Розв'язання цієї проблеми знайшов український лікар і мислитель Олександр Філатович. Будучи досвідченим хірургом і терапевтом, він зрозумів, що сучасна медицина бореться не з причинами, а з наслідками. Причини ж заховані у світоглядних і біопольових деформаціях. Після наполегливих багаторічних пошуків він відкрив метод відновлення людського біополя, який згодом довів до технологічного рівня, придатного для масового застосування.

В Україні ця технологія відома під назвою «Живе Слово», передусім завдяки вдячним відгукам тисяч людей, які набули досвіду самозцілення. Поміж них є чимало журналістів, урядовців, парламентарів, тому повідомлення про технологію вольового самовідновлення можна знайти в урядових та парламентських газетах, журналах, електронних ЗМІ. А у 2012 р. комітет Верховної Ради України з питань охорони здоров'я, Міністерство

охорони здоров’я України і Національна академія медичних наук України нагородили медичний «Центр Живого Слова» медаллю «За охорону здоров’я нації» – за вагомий внесок у розвиток охорони здоров’я України.

Як практично відбувається самозцілення? Людина читає спеціальні гармонійні тексти – своєрідну духовну поезію – і відновлює своє біополе, а вже до нього неминуче «підтягується» її плоть. Зцілення досягається виключно власними силами: світлим словом і світлою думкою. Всі зовнішні чинники – харчування, вода, здоровий спосіб життя, спілкування зі світлими людьми – також важливі, проте мають допоміжний характер. Найважливіше, що люди, які здобули практичний досвід самозцілення, потім навчають своїх знайомих – і Україною котиться хвиля оздоровлення.

Віра людини та її цілеспрямована праця над собою здатні подолати будь-які недуги. На цю перспективу вказує досвід зцілення тисяч людей від хронічних хвороб, повного відновлення після інфарктів та інсультів. Безслідно «розчиняються» хвороби, які офіційна медицина вважає невиліковними. Не секрет, що вона не лікує хронічні хвороби, а лише заглушує їх прояви, в кращому разі – дає тимчасове поліпшення. І тепер ми розуміємо чому. Бо вона працює лише з фізичним тілом людини, тобто з проявленими наслідками хвороб, ігноруючи їх духовно-світоглядні та психоенергетичні першопричини.

СКАНУВАННЯ І РОЗЧИНЕННЯ

Уявімо собі електромагніт у формі ідеальної кулі, який утримує навколо себе певну пластичну оболонку. Магнітне поле достатньо потужне, тому ця тісно облягаюча оболонка також має форму ідеальної кулі. Тож навіть якщо її в якомусь місці деформувати, то через певний час вона повернеться до попередньої форми.

А тепер уявімо, що сила магнітного поля різко послабилася. Тоді за найменшого доторку ця оболонка може відстати від поверхні кулі – подібно як штукатурка відстає від стіни. Як її повернути на місце? Просто беремо і механічно притискаємо. «Штукатурка» стала на місце, проблема начебто розв’язана – проте навколо виникли нові відшарування та тріщини. Тобто в цілому стало ще гірше. Єдиний спосіб повернутися до ідеального стану – збільшити потужність магнітного поля, і тоді все природно владнається.

«Електромагніт» – це психоенергетичний каркас людини, «пластична оболонка» – це людська плоть. Послаблення біополя призводить до фізичних деформацій у вигляді хвороб. Спроби суто фізичного впливу створюють лише видимість розв’язання проблеми. Тому-то й кажуть, що заліковуючи одну хворобу, людина набуває кілька нових. «Одне лікуєш, друге калічиш» – це

про методи сучасної медицини. Серед них є й чимало корисних, тож їх можна і треба застосовувати – але лише як допоміжний засіб до головного – відновлення гармонійного біополя.

У процесі читання людиною Живого Слова насамперед відбувається автоматичне сканування її внутрішньої структури. Персональна система самозцілення людини визначає ділянку найбільшого відхилення її реального стану від ідеального. Ця зона найбільшої деформації позначається як «проблема номер один» і **саме тут відбувається концентрація зцілюючої енергії**, згенерованої і накопиченої людиною в процесі читання.

Вилікування хронічної хвороби відбувається через її загострення: недуга виходить із людини, виявляючи себе виразними зовнішніми проявами. Зазвичай таке зцілювальне загострення триває від одного до трьох днів. Після цього система самозцілення знаходить «проблему номер два», знову її безслідно «розчиняє», потім знаходить наступну проблему і так далі до повного відновлення.

ЗА ПРИКЛАДОМ БОГОЛЮДИНИ

Швидкість відновлення залежить від кількості енергії, яку згенерує людина, читаючи Живе Слово. Що більше енергії, то швидше зцілення. Володіючи величезним запасом психічної енергії і маючи підтримку Творця, Ісус здійснив відновлення свого тіла по всьому об'єму – у вигляді миттєвого воскресіння. У нас же нема такого енергетичного ресурсу, тому власне воскресіння ми робимо поступово, орган за органом, система за системою. Для цього практикуємо чисті думки, добрі слова, шляхетні вчинки.

У такий спосіб ми наслідуємо Сина Божого, славимо Творця, вдосконалюємо себе, одухотворюємо навколишній світ. Це і є сонячний, арійський шлях. Це і є **практичне хрестиянство**: «*Бути хрестиянином – це, власне, не що інше, як наслідувати Ісуса Хреста у людській природі, в міру свого покликання*», – пише Василій Великий. «*Станьмо подібними до Хреста, бо Він став подібний до нас. Зробімося богами задля Нього, бо Він став людиною задля нас*», – закликає Григорій Богослов.

Злітаємо!

ТРИ ПОВЕРХИ ПЕРЕХОДУ: СОЦІАЛЬНИЙ, НАЦІОНАЛЬНИЙ, МАГІЧНИЙ

Великим позитивом нинішнього часу є те, що дедалі більше людей ставить перед собою запитання: Що робити? Але щоб відповісти на нього, спочатку треба зрозуміти, а що, власне, відбувається.
Що серйозніша проблема, то потужніші засоби необхідні для її розв'язання.

Уявіть собі, що на дні моря є скарб, і ви прагнете його дістати. Якщо це мілководдя, то достатньо просто попірнати. Якщо глибина більша, то не обійтися без водолазного костюма. Якщо дуже глибоко, то відразу ж готуйте батискаф, інакше так можете пірнати все життя.

Який це має стосунок до України? А такий, що вже два десятиліття вона безрезультатно пірнає, і займатиметься цим безглуздям доти, поки усвідомить характер і глибину проблеми.

ТРИ РІВНІ КРИЗИ

Для розвитку Українського народу властива циклічність. Народ (від слова «рід») – це певна генетична лінія, люди зі спільними предками, біосоціальний організм. Оскільки він міцно вкорінений в Українську землю, то про нього можна говорити як про геосоціальний організм Україна. Його життя регулюється сонячно-місячним циклом, що триває 532 роки. **Раз на 532 роки Україна породжує новий етнос, який виростає із середовища попереднього етносу**.

Наприклад, нинішній козацький етнос народився з етносу русичів (близько 1480 р.), русичі – з етносу антів (~950 р.), анти – з етносу сарматів (~420 р.). Якщо продовжити далі цю генетичну лінію і відраховувати в минуле по 532 роки, то побачимо народження етносів сколотів (скіфів), кімерійців, пелазгів, самарів-сумерів – аж до первинного арійського етносу, з якого почалася Арійська раса і матеріальні залишки якого нині називаємо Трипільською археологічною культурою.

Всі згадані етноси пов'язані між собою як дід – батько – дитина – внук – правнук... Протягом перехідного періоду батьківський етнос і народжений ним етнос-дитина живуть разом, тобто відбувається співіснування старої і нової систем. Народження нового етносу – це завжди ситуація кризи; в цей час батьківський і синівський етноси є особливо вразливими.

Проте в житті Українського геосоціального організму бувають ще масштабніші кризи – **кризи цивілізаційно-расового переходу**. Дещо відомо про три попередні кризи Великого Переходу:

1) 50 тис. років тому («дитинство»): формування неоантропів, першої людської раси – з білою шкірою, «дитячим» мисленням і первісною, Ностратичною, мовою, основаною на звукоімітаціях;

2) 25 тис. років тому («юність»): ліквідація неандертальців як конкуруючої раси і формування раси кроманьйонців-борійців з такими новими якостями, як розвинена довготривала пам'ять, конкретне нормативне мислення, Бореальна мова;

3) 7,5 тис. років тому («молодість») – формування Арійської раси (гіперборійців): пісенність, абстрактно-логічне творче мислення, Арійська мова, наступне поширення якої народило сім'ю арійських (індоєвропейських) мов.

ТРИ РІВНІ ПОДОЛАННЯ КРИЗИ

Якщо народ перебуває у формі сформованого етносу, тобто нації – вищої форми розвитку етносу – з власною державою, то розв'язання його внутрішніх проблем може здійснити **соціальний рух**. Тобто для подолання наявних деформацій достатньо енергетики руху за соціальну справедливість.

Якщо народ перебуває в поневоленому стані або тільки формує свою націю і державу, то для цього йому потрібен на порядок потужніший **національно-визвольний рух –** рух за національну справедливість.

Якщо ж народ здійснює перехід до нової раси, то тут не обійтися без магічної енергетики **духовно-світоглядного руху**, спрямованого на зміну мислення і стрибок свідомості. Енергетика такого руху на порядок вища енергетики національно-визвольного руху і на два порядки – соціального руху.

Все це можна побачити на прикладі розвитку України. Так, кожен **расовий перехід викликав згадані вище докорінні зміни** мислення, світогляду, соціальної організації, технологій, харчування і всього способу життя, що, врешті-решт, впливало на зміну антропологічного типу (прикладом є грацилізація арійців порівняно з більш масивними кроманьйонцями).

Етнічні переходи приводили до зміни етнічної самосвідомості. Наприклад, з 15 ст. почалося «покозачення» українців, а через століття вони вже фігурували як «нація козаків». Цікаво, що козацький етнос відрізнявся від батьківського етносу русів не тільки ментально й енергетично (козаки володіли вищою пасіонарністю), а й антропологічно. Як установив видатний український антрополог Хведір Вовк, завдяки селекції національно-визвольної війни, населення козацьких сіл різко відрізнялося від населення кріпацьких сіл вищим зростом і більшим коефіцієнтом брахікефальності (круглоголовості), що є прогресивними еволюційними ознаками (див. книгу «Арійський стандарт» видання 2004 року).

Соціальні рухи приводили до зміни суспільного устрою, наприклад, об'єднаний рух військовиків і хліборобів започаткував Другий Гетьманат Павла Скоропадського (офіційна назва – Українська Держава), що 29 квітня 1918 року прийшов на зміну Українській Народній Республіці.

ЩО СЬОГОДНІ МАЄМО В УКРАЇНІ

Маємо кричущу соціальну несправедливість, отже, потрібен широкий **соціальний рух**. Проте всі попередні спроби організувати такий рух не дали вагомого результату. Чому? Хоча б тому, що не була включена енергетика корінного етносу цієї землі – українського.

Для активізації етнічних українців потрібен рух за **національне визволення**, за творення української національної держави. Проте ще на зорі державної незалежності цей рух був успішно заглушений пропагандою поліетнічності, мультикультурності і мультирасовості держави Україна, отже, її принципової «неукраїнськості». У 1996 році цей принцип було реалізовано в Конституції України, яка починається словами: «*Верховна Рада України від імені Українського народу – громадян України всіх національностей…*» **Відбулася фальсифікація поняття Український народ** (що значить – «люди одного роду»): ним почали позначати не етнічних українців, а щось зовсім протилежне, а саме – громадян України будь-якої етнічної чи расової належності. Нині українофобська пропаганда дійшла до абсурду: згідно з нею, будь-який свідомий українець – це переконаний фашист, ксенофоб і расист, а також потенційний терорист.

– Чому національно-визвольний рух в Україні не зміг подолати антиукраїнську реакцію?

Тому що український геосоціальний організм переживає не тільки соціальну і національну, а й **цивілізаційно-расову кризу**. Україна вже увійшла в процес чергового Великого Переходу. Це означає, що нова українська етнічна нація має стати нацією нової раси. Відповідно, для соціального і національного визволення українцям необхідне докорінне оновлення свідомості, стрімкий вихід на вищий рівень світогляду, організації, технологій і всього способу життя. Для здійснення такого стрибка потрібен **духовно-світоглядний рух**.

Отже, Україна здійснює четвертий цивілізаційно-расовий перехід, або Перехід-IV. Після проходження вже згаданих вище стадій «дитинства», «юності» і «молодості», **40-тисячорічний Український геосоціальний організм виходить на рівень «зрілості».** Визначальною якістю цього рівня є цілісне мислення – це коли будь-яке повідомлення чи подія автоматично розглядається в нерозривній єдності з іншими доступними

повідомленнями чи подіями, внутрішнім і зовнішнім космосом, минулим і майбутнім. Таке мислення спирається на нову метафізику і досвід її практичного застосування, а його головним технологічним інструментарієм є пошукові системи, бази знань та Інтернет загалом. Для цього рівня розвитку властиві повна гармонія між думкою, словом і ділом, тут стають майже неможливими брехня, шахрайство, соціальний паразитизм.

ЩЕ РАЗ ПРО ПАРАЗИТИЗМ

Чинник паразитизму надзвичайно важливий. Річ у тім, що Україна чи не найбільше за всіх вражена соціальними паразитами. Щоб у цьому переконатися, достатньо згадати три загальновідомі факти: в Україні один з найвищих у Європі **рівень корупції** і один з найнижчих у Європі **рівень життя** – і це при тому, що за своїми природними і людськими ресурсами це **найбагатша країна світу**.

Ми згадали про паразитизм тому, що кожен із трьох рухів дозволяє досягнути певного рівня очищення – відповідно до рівня енергетики, яку може задіяти цей рух:

соціальний рух пригальмовує паразитів, стримує розрив між багатими і бідними;

національний рух відсікає чужоземних паразитів, оскільки включає «економічний націоналізм»; щоправда, залишаються «свої» паразити, але вони на порядок дрібніші;

духовно-світоглядний рух після здійснення расового переходу взагалі ліквідує паразитування, адже в умовах тотальної прозорості, автоматизації рутинних процедур і цілісного мислення паразитування стає непрестижним, некомфортним і небезпечним.

На перехідному етапі всі три рухи існують паралельно, кожен з них залучає до своїх лав людей з відповідним рівнем свідомості.

СОЦІАЛЬНИЙ РУХ: ПОЛІПШУЄМО ЖИТТЯ ВЖЕ СЬОГОДНІ

Найпростіше долучитися до соціального руху, який є фундаментом системних перетворень. Для цього не обов’язково ходити на мітинги чи брати участь у страйках, тут навіть не потрібна етнічна самосвідомість. Достатньо мати бажання полегшити собі життя. Це можна зробити, якщо почати звільнятися від впливу «Матриці» – системи зомбування, маніпуляцій, контролю і паразитичного висмоктування життєвих соків. Починати можна – і треба – з найпростіших речей.

1. «Матриця» керує свідомістю населення через засоби масової інформації, передусім телебачення. Тому перше гасло соціального руху: **Продай телевізор – купи комп’ютер!** Маючи доступ до Інтернету, ти зможеш спілкуватися хоч з усім світом, отримувати новини з тих джерел, яким довіряєш, дивитися кінофільми без виснажливої реклами.

2. Паразитична система боїться надмірної активності «донорів», тому постійно придушує пасіонарність населення через зниження рівня його здоров’я. Тож коли «Міністерство охорони здоров’я» називають «Міністерством скорочення населення» – це не жарт, а об’єктивна реальність. Найпотужнішим чинником підриву здоров’я є масова вакцинація населення, причому за його ж гроші (люди платять або за вакцинацію, або за відмову від неї у вигляді хабарів медперсоналу). Вакцинаційний бізнес – це потужний чинник корупції, «відкатів», «розпилювання бюджету» тощо. Тому наступне гасло соціального руху: **Вакцинатори, коліться самі!** – тому що паразити не вакцинуються і не вакцинують своїх дітей.

3. Наступний чинник контролю населення і придушення його пасіонарності – це просування горілки, пива, тютюну, а також різних слабоалкогольних і газованих солодких напоїв. До цього переліку можна додати й нездорову їжу (в т. ч. з ГМО) – легальну чи сфальсифіковану. «Матриця» тут знову вбиває двох зайців: витягує величезні гроші у населення і підриває його спроможність до інтелектуального й фізичного опору. Звідси ще одне гасло соціального руху: **Оздоровлюйся! Переходь на козацьку їжу!** Члени Січового братства вважали себе бойовими монахами, тому харчувалися, за винятком походів, тільки вегетаріанською їжею з додаванням сала. В поєднанні з фізичною активністю і регулярними молитовними практиками це давало їм фундаментальне здоров’я.

Людина, яка курить і п’є, не має морального права нарікати на існуючу владу, адже сама фінансує олігархічний бізнес, добровільно підриває своє здоров’я і руйнує майбутнє своїх дітей. Свідома відмова від вакцинацій, алкоголю, тютюну, шкідливої їжі не потребує грошей, навпаки – економить їх і зменшує витрати, в тому числі на лікування. Це найпростіший спосіб протидії паразитичній системі.

НАЦІОНАЛЬНО-СОЦІАЛЬНИЙ РУХ: НОВІ МОЖЛИВОСТІ

Національно-визвольний компонент різко посилює енергетику соціального руху, адже заради життя свого народу люди готові жертвувати власним життям. На рівні національно-соціального руху активуються такі потужні чинники солідарності, як національна культура, мова, звичаї, героїчна історія, ідеологія національного солідаризму, а також такий інструмент, як економічний націоналізм.

Гарним прикладом був рух за бойкот іноземних товарів, успішно реалізований ще Махатмою Ганді. Завдяки цьому водночас скорочувався ринок для британських і взагалі європейських товарів у Індії, підтримувалися національні товаровиробники, а самі «гандисти» внаслідок відмови від зайвих речей

морально очищувалися та вдосконалювалися. У практиці українців це відповідає принципу «**Свій до свого по своє**» або «**Український гріш – в українські руки**». Його успішна реалізація відбулась у відверто несприятливих умовах польської окупації. Тоді, наприклад, український «Маслосоюз» став провідним експортером міжвоєнної Польщі, а без українського представника на варшавській зерновій біржі не могли встановити ціну хліба.

Надзвичайно важливим чинником посилення пасіонарності населення є використання **української мови**. Розуміючи це, паразитична «Матриця» докладає чимраз активніших зусиль для заглушення української мови. Зменшення квоти українського продукту в ефірі, всі ці російськомовні шоу або двомовні «штепселі і тарапуньки» – це насправді інструментарій контролю пасіонарності населення.

Стримування національного руху автоматично веде до нейтралізації руху соціального. Натомість природним засобом його посилення є «українізація українців», тобто повернення етнічних українців до рідної мови, що включає генетичну пам’ять, активує приховані здібності і наснажує силою рідної землі.

Треба сказати, що досі «Матриця» успішно боролася з національно-визвольним рухом. Але це тільки тому, що Україна переживає період руйнування старої нації і творення нації нового циклу. Тому саме час включати енергетику найвищого рівня.

АРІЙСЬКА МАГІЯ + ІНТЕРНЕТ

Ідеться про розгортання духовно-світоглядного руху, орієнтованого на пробудження прихованих в людині можливостей, активну діяльність у гармонії з природними законами і творення нової цивілізації. Це продовження на вищому рівні згаданого вище соціального руху за оздоровлення із застосуванням магічних можливостей української мови і сучасних знань про природу нашого світу. Застосування доволі простих практик, передусім технології самозцілення Живим Словом, дозволяє повністю вийти з-під контролю паразитичної «Матриці» і нарешті почати повноцінне життя. Основні кроки щодо практичного здійснення цивілізаційно-расового переходу:

1. Людина взагалі перестає хворіти, тому повністю звільняється з цупких обіймів офіційної медицини. Якщо в неї є діти, то вони також перестають хворіти, бо сім’я – це єдина енергетична система, а діти перебувають під захистом енергетики батьків. Саме тут повноцінно спрацьовує гасло: **Оздоровлюйся!**

2. Спрацьовує принцип «Що всередині, те й назовні»: до людини починають притягуватися позитивні люди і позитивні події. Спочатку вона потрапляє у Простір пригод, а згодом починає поступово оволодівати Простором волі. Зазвичай при цьому в

людини починають розкриватися дрімаючі досі таланти і здібності. Починається повноцінна реалізація гасла: **Роби те, що любиш!**

3. Люди, які вже діткнулися до Простору волі, відчувають себе іншими людьми, новим народом. Вони починають шукати подібних до себе й об'єднуватися з ними, а також просвітлювати людей з Простору боротьби і підтягувати їх до свого рівня. Так відбувається реалізація гасла: **Тримайся за своїх!**

Духовно-світоглядний рух вмикає чудесно-магічну енергетику Золотої доби часів Трипілля і євангельської Галілеї. Тому для цього руху доступні найрадикальніші новації, зокрема, творення **власної системи освіти**, організоване освоєння територій за межами міст, творення мережі екополісів, різке зростання народжуваності, творення самодостатніх громад нової української нації і нової раси.

Сучасні технології комунікації дозволяють об'єднати українців цілого світу в передову національну формацію нового циклу – глобальну українську духовно-економічну державу-корпорацію. **Якщо глобалізацію не можна зупинити, то її треба очолити: українці мають стати найрозвиненішою глобальною нацією третього тисячоліття.** Духовна єдність, цілісне мислення, прозорість управління, автоматизація рутинних процедур дозволять різко спростити державну організацію і вийти на вищий рівень ефективності, адже простота – це потужна продуктивна сила.

ЧИ ТРЕБА СТАБІЛІЗУВАТИ ХВОРИЙ МУРАШНИК?

Нинішні соціальні і національні рухи України перебувають у плачевному стані. І річ не лише в тому, що вони роз'єднані. Головна проблема в тому, що вони намагаються поліпшити своє життя в системі, яка безнадійно хвора, розкладається і вмирає. В результаті виходить, що мимоволі **протестні рухи мобілізують цю систему, надають їй динаміку і відтягують її закостеніння**. Жоден із цих рухів – чи то захисту підприємців, чи підтримки пільговиків, чи політичні партії – не порушує питання про вдосконалення самої людини, але ж саме з неї починається вдосконалення суспільства.

Тому **згадані рухи насправді є частиною «Матриці», вони грають за її правилами і, по суті, працюють на її стабілізацію та збереження в майбутньому**. Скажімо, жодна політична партія, за винятком «Нової Сили», не висловилася проти масової добровільно-примусової вакцинації, тобто проти тихого геноциду населення, починаючи з найбільш беззахисної його частини – маленьких дітей.

Тож усі ці протести проти існуючого режиму – це якби мурахи протестували проти загнивання свого мурашника, безнадійно враженого паразитами, яких ці ж мурахи й годують.

Перспективу мають тільки ті рухи, які спрямовані на оновлення людини і суспільства, на творення нових правил гри, на вихід в нову екологічну нішу, тобто до нової системи взаємин з людьми, Всесвітом, природою, техносферою. В термінах мірмекології (мурахознавства) це називається **вихід з існуючого мурашника й заснування нового – чистого і здорового**.

Звільнення зі щупальців паразитичної «Матриці» відбудеться тільки тоді, коли люди перестануть добровільно фінансувати паразитів, знищуючи себе інформаційно і фізично – через залежність від олігархічних засобів масової інформації, алкоголю, тютюну, через отруєння себе брудними думками, негативними емоціями і шкідливою їжею.

ОНОВЛЕННЯ ЗГОРИ

Згідно з універсальними системними принципами, **подолання проблеми в системі можливе тільки з надсистеми**. В термінах сучасної метафізики, нинішня цивілізаційна система перебуває у Просторі боротьби і Просторі страждань. Подолати сучасну кризу може тільки нова сила, що перебуває у Просторі волі, тобто над проблемною системою. Саме в цьому просторі нині формується духовно-світоглядний рух – пророкована Доброю Новиною мережа громад Воанергес – Дітей блискавки.

Тільки цей духовно-світоглядний рух спроможний надати енергію національно-визвольному руху, спрямувавши його до творення оновленої України – української нації Золотої доби.

Оскільки духовно-світоглядний рух є виразно україноцентричним, то йому найпростіше і найефективніше взаємодіяти саме з українським національним рухом. Після цього національний рух спроможеться влити енергію в широкий соціальний рух і спрямувати його до творення нового світу.

Таким чином, **рух за оновлення може і повинен розгортатися одночасно на всіх трьох рівнях суспільного буття**. Верхні рівні підживлюють енергією нижні, а тому спрямовують їх у правильному напрямку. Соціальний рух підтримується і надихається національним рухом, а національний – духовно-світоглядним.

На нинішньому перехідному етапі українці ще не мають своєї національної держави. Це має свої плюси і мінуси. Мінус – неймовірно високий рівень соціального паразитизму і вразливість щодо зовнішніх загроз. Плюс – повна відкритість до творення нових державних і цивілізаційних форм. Системна пластичність дозволяє українцям сформувати соціальну організацію, яка ідеально відповідає інформаційній епосі.

ВИСНОВКИ

1. Україна переживає тотальну кризу, що має соціальну, національну і цивілізаційно-расову складові.

2. Для подолання кризи потрібно одночасно розгортати духовно-світоглядний, національний і соціальний рухи.

3. Подолання кризи передбачає оновлення людей і звільнення їх від паразитичної «Матриці», яку люди самі ж і утримують добровільно або добровільно-примусово.

4. Нинішні соціальні і національні рухи мимоволі підтримують існуючу систему, тому є безперспективними.

5. Звільнення починається з простих речей, які доступні кожному і не вимагають додаткових витрат, а навпаки – дають суттєву економію.

6. Перехід до нової цивілізації і нової раси починається з духовно-світоглядного імпульсу. Шукайте найперше Царства божого і правди його, а все інше вам додасться.

СХЕМА ПОРЯТУНКУ МУРАШНИКА

Вже з першого погляду на людську спільноту України очевидно, що цей «мурашник» глибоко вражений соціальними паразитами. Понад те, сам цей «незалежний мурашник» активно експлуатується іншими «мурашниками», тобто його населення переживає не тільки соціальне, а й національне пригнічення.

У результаті відбувається вимирання корінного населення, розграбування національних багатств, ліквідація збройних сил, просування наркотиків та інших шкідливих речовин (алкоголь, тютюн, солодкі газовані напої, неякісна і нездорова їжа, генетично-модифіковані організми), здійснюється негласна політика пригнічення української мови і витіснення українців за межі Батьківщини на роль низькооплачуваної робочої сили, в економічне і сексуальне рабство. Іншими словами, відбувається планова підготовка «мурашника» до банкрутства і остаточної утилізації.

Чи здатний цей «мурашник» врятуватися власними силами? Правильна відповідь визначається глибиною і масштабами хвороби. Якби враженими були тільки окремі підсистеми, то такі проблеми можна було б виправити зусиллями самої системи. Проте в даному випадку очевидним є факт системної кризи «мурашника», тобто вся система є смертельно хворою. Понад те, кризу переживає вся європейська цивілізація, а з нею і все людство.

Тому спроби врятувати хвору систему силами самої ж хворої системи – це як спроби барона Мюнхгаузена витягнути самого себе з болота, вхопившись за власне волосся. Якщо ж виражатися науково, то **проблему системи можна розв'язати**

тільки з виходом у надсистему. Це аксіома системології. Отже, треба шукати зовнішню силу, спроможну здійснити «чистку мурашника» і врятувати тих, кого ще можна врятувати.

ПОРЯТУНОК ІЗ ПРОСТОРУ ВОЛІ

Хто ж може виступити такою рятівною зовнішньою силою? Очевидно, що інші «мурашники» на цю роль явно не годяться. По-перше, вони самі є хворими, тож неодмінно принесуть в наш «мурашник» власних паразитів – ще більших і небезпечніших. По-друге, якщо їх допустити до «порятунку» і дати волю, то це завершиться миттєвим розбиранням нашого «мурашника» на запчастини та його апетитним поїданням самими ж «рятівниками».

Якщо серед землян нема рятівної сили, то хто врятує наш мурашник? Невже інопланетяни? Так, але не ті, про яких ви подумали! Україну врятують ті українці, що живуть на іншому плані буття, в іншому просторі подій.

Нагадаємо, що в кожний конкретний момент людина перебуває в одному з чотирьох просторів буття, які існують як паралельні площини.

Найнижчий і найгірший – це Простір страждань. Тут панують негативні емоції, тривога, безнадія, відчай. Воля людини жорстко обмежена несприятливими обставинами. Людина наче повзає по землі.

Вище є Простір боротьби – тут також важко, але принаймні відбуваються активні дії, хоча й домінують негативні емоції. В цьому просторі неможливо досягти перемоги – бо це простір не перемоги, а вічної боротьби. Образно кажучи, тут люди ведуть бойові дії, бігаючи поверхнею землі або їздячи нею на танках.

Піднімаючись угору, людина потрапляє в нестійкий, мінливий, динамічний **Простір пригод: тут цікаво, проте людина не керує цими пригодами** – пригоди керують нею. Це нагадує людину, яка потрапила на повітряну кулю і полетіла: захопливо і цікаво, але куди її понесе вітер – вона не знає.

Найвищий простір подій – це Простір волі: тут людина отримує найкращі можливості для творчої самореалізації, тут у неї достатньо часу, ресурсів, здоров'я, гарних друзів і всього необхідного. Оскільки людина тут надійно керує своїм життям, то її можна уявити як пілота гвинтокрила – вона летить туди, куди вважає за потрібне, і на все дивиться згори. Якщо їй цікаво, вона може спостерігати за Простором боротьби, за переміщеннями піхоти і танковими маневрами. Якщо ж екіпаж гвинтокрила вважає за потрібне – він може опуститися вниз і втрутитися в хід бойових дій.

Єдина зовнішня сила, яка може допомогти українському мурашнику, – це ті українці, які піднялися у Простір волі. Цей процес уже відбувається, до нього долучається дедалі більше людей. У ході підняття вгору накопичується досвід, відпрацьовуються технології найефективнішого злету. Завдяки цьому схема порятунку українського мурашника зводиться до трьох кроків.

ТРИ КРОКИ ТОТАЛЬНОГО ОНОВЛЕННЯ

1) Підняття у Простір волі. Починається як індивідуальне зусилля, проте з часом з'являються однодумці, формуються групи, починаються колективні практики й обмін досвідом. По суті, це формування варни брахманів, тобто людей, які долучені до вищих знань, перебувають у стані святості й підтримують одне одного.

2) Творення нового «мурашника» – молодого, здорового, вільного від паразитів. Нова система твориться у Просторі волі, тому захищена від негативних подій. Ломехузам та іншим дітям диявола сюди не дістатися, тому що паразитизм і святість несумісні.

У новому «мурашнику» накопичуються знання, ресурси, інструментарій. Його формування починається у великих містах, проте стратегічна перспектива – **організоване переселення за межі мегаполісів, у сільську місцевість.** Тут більше простору для демографічного зростання нової спільноти і здоровіше середовище, тут спокійніше і менше метушні. Це особливо важливо тому, що **головним джерелом прибутків нового «мурашника» є виробництво інформаційних продуктів**: комп'ютерних програм, навчальних курсів, відео- й аудіопродукції, мистецьких творів.

Якщо виражатися точніше, то йдеться про глобальну мережу «мурашників» інформаційної епохи. Що розвиненішою вона буде, то активніше витягуватиме людей з Простору боротьби у Простір волі. Ця етномережа неминуче ставатиме все сильнішою, натомість старий мурашник у просторах боротьби і страждань неминуче занепадатиме і загниватиме аж до остаточного вмирання.

3) Рекультивація, тобто штучне відновлення родючості ґрунтів, рослинного покриву і всієї біосфери після її техногенного отруєння. Доведеться утилізувати величезну кількість сміття, очистити землю від отрути, ліквідувати застарілі технології, знести кам'яні джунглі порожніх міст, побудувати сучасну інфраструктуру. В широкому сенсі, рекультивація – це повернення до гармонійного стану Золотої доби на вищому рівні нинішнього циклу, тотальне оновлення життєвого простору і людського суспільства в його світоглядних, організаційних, психофізичних і технологічних аспектах.

МУРАШНИК ЗОЛОТОЇ ДОБИ

Вихід зі старого мурашника, наскрізь враженого паразитами, можна здійснити за допомогою простих кроків:

- **перестань дивитися зомбоящик,**
- **відмовся від курива і алкоголю,**
- **припиняй убивати дітей вакцинацією,**
- **переходь на козацьку їжу,**
- **наповнюй душу світлом за допомогою Живого Слова.**

Уже в процесі такого переходу до тебе почнуть притягуватися світлі люди і позитивні події. Ще трохи – і ти відчуєш себе частиною брахманської етномережі Простору волі. Перебуваючи в надсистемі, Етномережа спроможна ініціювати процес подолання кризи у системі.

У «мурашнику» вже почалися рухи протесту проти надмірної нахабності ломехуз. Парадокс у тому, що цих паразитів годують самі ж мурахи. Тому їхні протести надають системі деякої динаміки, не дають їй застоятися, тож, як не дивно, у цілому працюють на збереження «мурашника». Якщо паразити почнуть діяти менш відверто, підкинуть якихось пільг, трохи збільшать пенсії і зарплати, перестануть відкрито вбивати «рядових мурах» – протестні рухи тут же й замовкнуть, а загнивання продовжиться до повного вмирання.

Завдання Етномережі полягає в тому, щоб **перетворити всі ці розрізнені рухи за соціальну справедливість у згуртований рух за творення нового соціального порядку.** Ця спільна мета – найголовніший чинник консолідації і суспільної солідарності.

Розгортання такого соціального руху зменшить активність внутрішніх паразитів, але не розв’яже проблеми. Тому треба здійснити наступний крок: Етномережа повинна ініціювати **перетворення соціального руху в національно-соціальний рух** – за звільнення рідного «мурашника» від визискування іноземними «мурашниками».

Це дозволить вивільнити частину ресурсів, що досі висмоктувалися зовнішніми паразитами, і спрямувати їх на **творення «мурашника» нового цивілізаційного типу**. Але вже не у Просторі боротьби, а у Просторі волі, взагалі недоступному для паразитів. **Для цього рух за соціальне і національне визволення має перетворитися на рух за Великий Перехід – до нової цивілізації, до нової Золотої доби людства.**

Поступово цей рух зацікавить інші етнічні «мурашники», адже всі вони також переживають подібну кризу. Тоді в України з’являться союзники на всій планеті – і Великий Перехід піде ще веселіше.

Творення нової соціальної системи починається з людей, які перебувають у стані внутрішньої чистоти і позитивних навколишніх подій, долучені до вищих знань і об'єднані в організацію. В арійській традиції таких людей називають брахманами.

ЯК СТАТИ БРАХМАНОМ

Усі мислячі істоти народжуються нерівними.
Досконале суспільство дає кожному рівну
можливість плавати на його власній глибині.
Френк Герберт

Почнемо з того, що для успішного розвитку будь-якої соціальної системи вона повинна бути структурована на три підсистеми, що виконують одну з трьох базових соціальних функцій: 1) творення нового; 2) захист сотвореного; 3) тиражування сотвореного. Традиційно згадані підсистеми називаються варнами, а люди, які до них належать, називаються брахманами, кшатріями і господарями.

РІВНІ ТВОРЧОСТІ

За великим рахунком, всі три варни займаються творчістю, але це різна творчість. Для зручності поділимо її на чотири різновиди і опишемо в порядку від найвищого рівня складності до найнижчого.

Рівень 4. ТВОРЧІСТЬ-ГАРМОНІЯ: творення нових зразків в цілісній єдності зі своєю соціальною системою і Всесвітом. Тут нове не шкодить уже існуючому, а розвиває його і вдосконалює, тому створені зразки завжди приносять добрі плоди. Для здійснення гармонійної творчості потрібно володіти цілісним мисленням і точно бачити цілі, а для цього треба мати глибокі знання і перебувати у стані святості.

Рівень 3. ТВОРЧІСТЬ-ЗАХИСТ: захист згаданих вище гармонійних зразків, подолання зла, творче розчищення простору для розгортання своєї системи. Тут мислення локальне (не цілісне), світ сприймається фрагментарно, а тому цілі можуть бути помилковими. Відповідно, діяльність із неточними цілями може приносити погані плоди. Ситуація виправляється завдяки точним цілям, визначеним на рівні творчості-гармонії. Для здійснення творчості-захисту треба володіти здатністю до нестандартного мислення.

Рівень 2. ТВОРЧІСТЬ-ТИРАЖУВАННЯ: розмноження і просування зразків, створених на рівні цілісності. Такими зразками можуть бути світогляд, правила, організаційні моделі, інформаційні продукти, твори мистецтва, матеріальні вироби. Для

успішної діяльності на цьому рівні достатньо володіти нормативним мисленням – уміти засвоювати знання, розуміти правила, опановувати вже існуючі технології і майстерно їх застосовувати.

Рівень 1. ТВОРЧІСТЬ-ІМІТАЦІЯ: підготовка до творчості, діяльність методом спроб і помилок з наперед невідомими наслідками. Для цього «дитячого» рівня творчості властиві хаотичність і спонтанність.

РІВНІ РОЗВИТКУ ЛЮДИНИ

Описані чотири різновиди творчості відповідають чотирьом рівням розвитку людини:

ЛЮДИНА-4: цілісне мислення, мудрість, уміння ставити правильні цілі та їх досягати, правильний світогляд, знання себе, самодостатність і самореалізація.

ЛЮДИНА-3: здатність до адекватних дій у нестандартних ситуаціях, цілеспрямованість і самодисципліна.

ЛЮДИНА-2: здатність до самостійного засвоєння норм і точного виконання інструкцій, спроможність багатократно виконувати однотипні операції.

ЛЮДИНА-1: навчання шляхом тривалих тренінгів за принципом «роби як я», здатність діяти тільки під керівництвом людей вищого рівня.

ПОДІБНЕ ПРИТЯГУЄТЬСЯ

Кожна людина найкраще почувається в середовищі людей, які їй близькі духовно, інтелектуально, професійно, поділяють її життєві цілі та інтереси. Тому в гармонійному суспільстві люди-4 природно і невимушено тяжіють до об'єднання у варну брахманів, люди-3 – у варну кшатріїв, люди-2 – у варну господарів. Люди-1 («шудри») не здатні до самоорганізації: це несамостійні виконавці, що діють під керівництвом людей вищого рівня.

Звідси чітка відповідність:

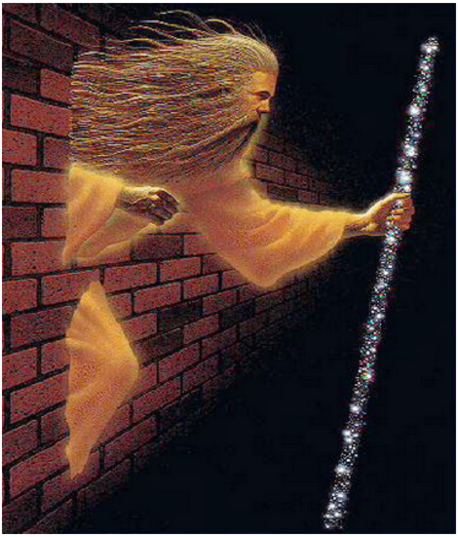
- БРАХМАНИ: людина-4, ТВОРЧІСТЬ-ГАРМОНІЯ (творення правил і правильних зразків).
- КШАТРІЇ: людина-3, ТВОРЧІСТЬ-ЗАХИСТ (реакція на відхилення від правил і руйнування неправильних зразків).
- ГОСПОДАРІ: людина-2, ТВОРЧІСТЬ-ТИРАЖУВАННЯ (точне відтворення і розмноження правильних зразків).
- НЕСАМОСТІЙНІ ВИКОНАВЦІ: Людина-1, ТВОРЧІСТЬ-ІМІТАЦІЯ (освоєння азів творчості, діяльність під керівництвом людей вищого рівня).

Варна брахманів є локомотивом суспільства, особливо на етапі його заснування або перетворення. Понад те, творення нової етнічної системи завжди починається не інакше як із самоорганізації брахманів.

У сучасному світі брахманів нерідко розглядають як священнослужителів, які здійснюють незрозумілі обряди і тримаються архаїчних звичаїв. Це хибне уявлення.

Брахмани – це ті, які спроможні творити нове і приносити цим тільки добрі плоди. **Тому брахманами можуть бути шляхетні люди всіх станів і всіх професій**. Це підтверджує історія галльських друїдів, які могли бути і царями, і воїнами, і ремісниками, і торговцями, і селянами.

Це одна з причин могутності і провідної ролі цієї варни, адже брахманська організація проникає в усі соціальні групи і має в них великий авторитет, вона добре поінформована про стан суспільства і тому може ним керувати зсередини – так само, як голова керує своїм тілом.

Отже, брахмани можуть займатися будь-якою професійною діяльністю, адже можливості для творчості є всюди. Саме брахмани дають народу уявлення про правильну організацію життя і ведуть його шляхом триєдиної еволюції духу, душі і плоті.

Брахмани дають кшатріям зброю, а господарям – якісні зразки новацій, які ті із задоволенням і вигодою для себе тиражують.

◀ *Брахмани долають будь-які перешкоди*

БОГИ АРІЙСЬКИХ ВАРН

Богом-егрегором[14] **брахманів є Велес** (Святий Дух, Луг, Одін) – покровитель святості, мудрості, глибинних знань, зцілення, моральних чеснот, мистецтв, музики, утіхи, краси, матеріального багатства. Підключення до цього егрегора є визначальною умовою належності до варни брахманів.

Проявами підключення до психоенергетичного банку Велеса є: 1) перебування у стані святості (або поблизу нього), 2) долучення до високих знань та технологій; 3) відчуття духовної належності до брахманської організації та її активна підтримка (інформаційна, фінансова, працею, зв’язками тощо).

---

[14] Про егрегори див.: Боги-егрегори. – С. 358.

Богом-егрегором господарів є Дажбог (Святий Микола, Дагда, Фрейр). Оскільки він займається розмноженням того, що створене Велесом, він також є носієм духу святості, гармонії, краси. На відміну від «вертикальної творчості» Велеса, Дажбог здійснює «горизонтальну творчість» – він тиражує безліч копій за брахманським першозразком.

Брахмани і господарі є продуктивними варнами, адже саме вони створюють багатство: знання, правила, матеріальні вартості. Для захисту сотвореного ними матеріального і нематеріального світу формується варна кшатріїв. Брахмани творять цю варну, а господарі посилюють її матеріальними ресурсами. Кшатрії не створюють матеріальних благ, а їхнє утримання потребує значних ресурсів, адже війна є дуже дорогою справою. Тому варна кшатріїв виникає тільки після організації варни брахманів, а набирає справжньої могутності тільки після розгортання варни господарів.

Богом-егрегором кшатріїв є Перун (Святий Михайло, Тараніс, Тор). На відміну від Велеса і Дажбога, Перун є носієм суворої, жорсткої енергетики, спрямованої на руйнування зла. Коли в суспільстві панує мир, виконуються внутрішні правила і не має зовнішньої загрози, то кшатріїв ніхто не бачить і не чує. Вони в цей час займаються підготовкою, тренуваннями, самовдосконаленням, опануванням нової техніки. Натомість коли відбувається відхилення від правильного розвитку, а м’якій дипломатії брахманів не вдається це відхилення виправити – тоді активізується дух Перуна і кшатрії розв’язують проблему енергійними, жорсткими, точними діями.

Існує доволі поширене переконання, що кшатрії є не тільки воїнами, а й державотворцями, які засновують гармонійні держави і творять справедливі закони. Таке уявлення походить з буддизму, який у середині 1 тис. до н. е. став ідеологічним обґрунтуванням «революції кшатріїв» – повстання військової влади проти влади духовної. Відповідно, у буддизмі просувалася думка, що варна кшатріїв стоїть вище за варну брахманів.

Це помилкове уявлення. **Для гармонійного і динамічного розвитку суспільства потрібен дух знань, світла, свободи, радісного творення нового, любові і доброзичливості.** Це функція Велеса, від імені якого походить слово «веселість». Натомість функція Перуна полягає в силовому розв’язанні проблем, адже кшатріям доводиться мати справу з людьми, які не сприймають брахманських методів переконання і умовлянь. Притаманна кшатріям творчість-захист – це передусім творчість-руйнування. За допомогою руйнування нічого доброго не створиш – **руйнування придатне тільки для ліквідації зла**. Методи військової дисципліни ефективні під час бойових дій, проте стають гальмом у мирний час, адже вони блокують не тільки

зло, а й творення нового. Яку б державу не створювали кшатрії, у них завжди виходить те саме – казарма.

Отже, варна брахманів є локомотивом гармонійного і динамічного розвитку суспільства. Вона створює високі зразки, які масово тиражуються варною господарів і захищаються варною кшатріїв. Із самоорганізації брахманів починається творення нових націй і цивілізацій, тому розглянемо її докладніше.

Ядро варни брахманів складають люди з цілісним мисленням (люди-4), проте до її діяльності долучається значно ширше коло людей, яким подобається дух Велеса. Варна відкрита для своїх щирих прихильників. Для входження до брахманства потрібно дотримувати трьох умов.

1. Наполегливо прагнути стану святості – це найголовніша умова: «*Шукайте перше Царства Божого та правди його, а все інше вам додасться*» (Матвій, 6-33). Ознакою наближення до святості є стан чистоти, веселості духу, психофізичної гармонії усередині людини і позитивних подій навколо неї.

2. Наполегливо і постійно оволодівати знаннями й технологіями, починаючи з метафізики і закінчуючи спеціалізованими розділами природничих, гуманітарних, технічних, медичних та інших наук.

3. Активно підтримувати діяльність своєї варни роботою, грошима та іншими дарами, підвищувати її авторитет добрими справами і всім своїм способом життя.

ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ І ПРОСТОРИ ПОДІЙ

Оскільки людина є втіленою духовно-божественною сутністю, вона є триєдиною істотою, що має дух (вольове начало), душу (психіку) і плоть (фізичне тіло). Тому для ефективного самозцілення потрібно відновити правильний світогляд, очистити психіку від інформаційного бруду і підтримати тіло правильним харчуванням та фізичною активністю.

Правильний світогляд – це повернення до уявлень про людину як втілену частинку Святого Творця Всесвіту, яка розвивається шляхом періодичних земних утілень, що в Добрій Новині позначаються терміном «палінгенезія» (реінкарнація). **Всесвіт доброзичливий до людини: він сприяє їй – коли вона правильно розвивається, і чинить опір – коли вона припускається помилок**. Тому людина створена для щастя, а хвороби, страждання, труднощі та інші проблеми є індикаторами неправильного (гріховного) мислення і відповідної поведінки.

Відновлення чистоти психоінформаційної системи досягається шляхом зменшення зовнішнього інформаційного забруднення і цілеспрямованим наповненням психіки світлою, позитивною, правдивою інформацією та радісними емоціями.

Потік такої світлої, життєстверджуючої, істинної інформації в Добрій Новині називається Святим духом. Його первинним джерелом є Творець Всесвіту, а вторинними джерелами та ретрансляторами – святі сутності духовного світу і просвітлені люди, які разом формують егрегор Велеса.

Для радикального прискорення очищення психіки, яке автоматично приводить до фізичного оздоровлення, ми використовуємо **технологію** Живе Слово**.** Допоміжними чинниками фізичного оновлення є жива їжа[15]. Щодо фізичної активності, то тут людина вибирає те, що їй подобається. Дуже ефективними є «П’ять тибетських вправ» («Око відродження»). Також важливо вписуватися в природні цикли: вставати зі сходом сонця і вчасно лягати спати.

Одне слово, щоб бути здоровим і щасливим, треба підтримувати не тільки чистоту плоті, а й чистоту психіки, радіти життю і робити добрі справи. Регулярне наповнення своєї інформаційної системи світлом має бути такою самою звичкою як мити руки і чистити зуби. Такий комплексний підхід приводить до швидких перетворень, тож людина змінюється на очах: оздоровлюється, омолоджується, відкриває в собі нові таланти та здібності.

Уся ця швидкість і наочність змін дозволила зробити ще більше відкриття. **Точно встановлено, що внутрішній стан людини визначає характер подій навколо неї.** Спрацьовує принцип «подібне притягується до подібного» і «чисте тягнеться до чистого». Помічено, що вже після десяти днів практики Живого Слова до людини починають притягуватися світлі люди і позитивні події, вона наче підноситься в гармонійніший простір.

Так само можна спостерігати і зворотний процес: якщо людина вирішує, що уже «всього досягла» і перестає підтримувати світло у своїй душі, вона неминуче накопичує інформаційний баласт, починає притягувати до себе проблеми й опускатися вниз. Це як аеростат на гарячому повітрі, що **піднімається вгору тільки доти, доки в ньому горить вогонь.**

Спостереження за численними прикладами руху «вгору» і «вниз» дозволили сформувати уявлення про вже згадані вище чотири простори подій, які існують у нашому житті наче паралельні площини, або наче чотири поверхи великого будинку.

На першому поверсі, який більше схожий на підвал, живуть нещасні, принижені, нерідко деградовані люди, які ні у що не вірять, страждають від хвороб, поганих звичок, бідності та інших «негараздів». **Цей найнижчий життєвий простір називається Простором страждань.**

---

[15] Термоядерний хліб аріїв. – С. 483.

На другому поверсі також панують негативні емоції, проте тут вирує боротьба – одні нападають, інші відбиваються. Ніхто нікому не вірить, бо навколо повно хижаків, шахраїв і паразитів. У цьому просторі неможливо перемогти, адже це не простір перемоги. **Це Простір боротьби.** Вічної боротьби.

Третій поверх – це **Простір пригод**. До нього іноді потрапляють везунчики з другого поверху. На цьому поверсі також відбуваються бурхливі події, тут також може бути чимало адреналіну, проте вже переважають позитивні емоції. Тут багато неймовірних ситуацій і цікавих знайомств. Цей простір дуже мінливий, адже людина не здатна керувати всіма цими пригодами – пригоди керують людиною. Тут неможливо довго утриматися, тож незабаром людина або провалюється вниз, або піднімається вгору – на четвертий поверх.

Четвертий поверх – це **Простір волі**. Про нього знають тільки ті, хто сюди вже потрапив. Для всіх інших це повна фантастика. Щоб потрапити на цей рівень буття, треба докласти зусиль і зробити свідомий Перехід-IV. Тут не відбувається негативних подій, тому Простір волі – це простір здоров’я і безпеки. У цьому просторі людина керує своїм часом, а це головне мірило якості життя: **багатство людини вимірюється кількістю часу, який вона може присвятити виконанню улюбленої роботи**. Цей простір є ідеальним для творчості, у ньому найлегше досягаються поставлені цілі.

Можна сказати: що вище вгору, то чистіше, приємніше, легше. Нижні простори «густі» і «в’язкі», в них важко рухатися, натомість що вище, то менший опір середовища щодо будь-якої активності. Отже, для досягнення мети потрібно не одразу ж бігти до неї, а спочатку піднятися вертикально вгору – у Простір волі, а вже потім рухатися в потрібному напрямку. А для того, щоб піднятися, треба скинути інформаційний баласт і наповнити свій аеростат світлом.

ЕЗОТЕРИЧНА ТРАДИЦІЯ ПРО ПРОСТОРИ БУТТЯ

Про тісний взаємозв’язок між внутрішнім станом людини і подіями навколо неї було відомо тисячі років тому. Ось фрагмент з індоарійської «Бгагавад-гіти» (Божественної пісні): «*Ті, що перебувають в гуні с**вятості**, поступово піднімаються на вищі планети; живі істоти, що перебувають у гуні **пристрасті**, живуть на земних планетах; ті ж, на кого впливає бридка гуна **невігластва**, опускаються в пекельні світи*» (Бгагавад-гіта, 14.18). Тут ідеться про три простори буття нашого фізичного світу, кожен з яких має внутрішні рівні – плани (площини, «планети»):

- простір волі – «вищі планети»;
- простір боротьби – «земні планети»;
- простір страждань – «пекельні світи».

Проблема адекватного сприйняття цієї істини викликана неточними інтерпретаціями, згідно з якими згадана структура буття начебто стосується тільки духовного світу, відтак стає доступною людському духу тільки після його смерті. Насправді така сама структура властива і для фізичного світу. Це підтверджується емпірично і, до того ж, відповідає фундаментальному принципу «Що нагорі, те й унизу».

Особливо збиває з пантелику слово «планети», яке відразу ж спрямовує нашу думку геть від Землі – до Венери, Марса та інших планет Сонячної системи. Вживання терміна «планети» в розумінні «плани, рівні, площини» можна пояснити або неточним перекладом із санскриту, або використанням цього терміна в символічному сенсі: «планета» як «план буття».

Згідно з Багавад-гітою, **існує точний зв'язок між планами буття і якістю свідомості людини (гуною)**: **що вона світліша, то якісніший простір**. При цьому гуна розглядається як головний рушій людини, її внутрішній двигун (*гун, ган, гон* – те, що жене, рухає, несе, звідси макогон, річка Ганг (потік), дракон-драгон (рушійна сила), статевий гін, гонець (кур'єр), гінкий (швидкоростучий).

Існує прямий зв'язок між трьома гунами і чотирма просторами подій, кожен із яких має три рівні: нижчий рівень тяжіє до сусіднього нижчого простору, середній рівень є найбільш чистим, а верхній тяжіє до сусіднього простору вгорі.

Простір волі (Царство боже)	Стан боголюдини Стабільна гармонія Нестабільна гармонія із загрозою падіння вниз	**Гуна святості різної інтенсивності** (1, 2, 3)
Простір пригод	Гармонійні і приємні пригоди Бурхливі пригоди Пригоди з елементами боротьби	**Гуна святості (домінує)** + Гуна пристрасті
Простір боротьби	Боротьба з елементами «везіння» Чиста боротьба Боротьба з елементами страждань	Гуна святості + **Гуна пристрасті (домінує)** + Гуна невігластва
Простір страждань	Страждання з елементами боротьби Чисті страждання, пасивне існування Пасивне вмирання	Гуна пристрасті + **Гуна невігластва (домінує)**

Перебуваючи в певному просторі, **людина зазвичай спілкується з людьми з цього самого простору**. Мати справи з людьми нижчих просторів їй зовсім нецікаво і навіть неприємно, а діяльність людей із вищих просторів не зрозуміла, а тому також не цікава. В результаті люди з інших просторів (планів буття) нерідко сприймаються як люди «з іншої планети». Скажімо, людина захоплено розповідає тобі про останні новини міжпартійної боротьби, а ти не можеш зрозуміти, як нормальну людину може цікавити вся ця «метушня».

Щоб потрапити «на вищу планету», треба наповнити свою інформаційну систему світлом, тобто **позитивною інформацією і радісними емоціями – святим духом**. Уявіть собі, що у вас є аеростат, наповнений звичайним повітрям. Звісно, що на ньому неможливо піднятися вгору. Аж ось ви вмикаєте генератор і наповнюєте цей аеростат гелієм (від гелленського Helios – сонце). Цей надлегкий «сонячний газ» поступово витісняє значно важче повітря, наповнює дедалі більший об’єм кулі і піднімає її вгору, у вищі шари атмосфери. «Аеростат» – це людина, «шари атмосфери» – це простори буття, «гелій» – це чиста інформація, «генератор» – це промовляння або, ще краще, співання чистих, сонячних, істинних слів.

У нинішній період Залізної доби більшість людей і суспільство загалом перебувають у Просторі боротьби, тому Бгагавад-гіта позначає цей простір як «земні планети». В Арійській традиції «простір більшості» ще позначається словом «світ». «*У світі на вас тиснутимуть. Але дерзайте! Я переміг світ*» – сказав Ісус Хрестос своїм учням і послідовникам (Іван 16.33). Так само й Григорій Сковорода: «*Світ ловив мене, та не спіймав*».

Очевидно, що «світ» і «світло» – це спільнокореневі слова. Це означає, що **первинний і природний стан для «світу» (більшості людей і суспільства загалом) – це перебування у стані світла, тобто у Просторі волі**. Нинішній світ перебуває у неприродному темному стані Простору боротьби, тому відновлення порядку передбачає повернення людства у сонячний Простір волі. Наголосимо, що перебування в ньому не передбачає бездіяльності. Навпаки – **тут кипить робота, але вона осмислена, добре організована, ефективна і завжди приводить до перемоги**.

На відміну від усталеної традиційної системи з трьох просторів, ми використовуємо систему з чотирьох просторів, у якій додатковим є **Простір пригод**. Він є важливим індикатором, що дозволяє практично відстежити піднімання людини у Простір волі або навпаки – опускання її у Простір боротьби. Нагадаємо, що Простір пригод дуже нестабільний: це простір Переходу, тому з нього швидко вистрибуєш вгору або випадаєш вниз.

У кожному з чотирьох просторів можна виокремити ще по три рівні (підпростори): вищий, середній і нижчий. Наприклад, вищий рівень Простору пригод – це коли тебе несе потік захопливих, дивовижних і цікавих подій, на які ти зовсім не можеш уплинути. На нижчому рівні – те саме, але з ризиком і адреналіном.

Для того щоб потрапити у вищий простір, треба обов'язково пройти через проміжні простори. Наприклад, щоб з Простору боротьби потрапити у Простір волі, потрібно обов'язково пройти через Простір пригод.

Якщо повернутися до теми оздоровлення, то варто уточнити: **ми займаємося не оздоровленням, а підняттям людини у Простір волі**. Фундаментальне здоров'я є тільки одним із наслідків перебування в цьому просторі. Інші не менш важливі наслідки: ясна свідомість, цікаві справи, гармонійне оточення, наявність достатніх часових і матеріальних ресурсів, можливість творити і самореалізуватися, ставити шляхетні цілі і досягати їх.

Сприйняття реальності чотирьох просторів буття радикально змінює стратегію досягнення щастя. В кожному з просторів є надзвичайно широкий спектр потенційно можливих сценаріїв розвитку подій, проте всю цю різноманітність подій об'єднує спільний характер – відповідно до якостей даного простору. Який із цих сценаріїв реалізується – залежить від маси зовнішніх обставин, якими людина не може надійно керувати власною волею. **Що вона надійно може зробити, так це піднятися у Простір волі, у якому всі сценарії будуть для неї позитивними.** Це дуже гарна новина!

Уявлення про Простір волі є фундаментальною істиною, яку ***повинна знати кожна людина****. Тільки з її усвідомленням можна досягнути особистого щастя і сформувати гармонійне суспільство. Ця істина була самозрозуміла для засновників Арійської раси. Саме задля її відновлення прийшов Ісус Хрестос. Це було головною метою Його місії. Ось про це ми зараз і поговоримо.*

Живи граючи, твори дерзаючи!

Зараз все дуже швидко ведеться:
Що помислиш – нараз і стається!
Гру тобі пропонує Творець,
Щоб пізнав ти себе всамкінець!

Та якщо вже сам вступиш у гру –
То собі будеш бог і гуру:
Доведи, що ти теж є творець,
Бо таким тебе бачить Отець!

Розбуди своє сонне життя –
Повноправним володарем стань!
Будь упевненим, сильним, дерзай,
В неосягненність дух підіймай!

Наталка-Артанія Кобза
Київ, 3 лютого 2007 р.

4 *ПРОСТІР ВОЛІ*

ДОБРА НОВИНА ПРО ЦАРСТВО БОЖЕ
ВОАНЕРГЕС: ЦЕРКВА ДІТЕЙ БЛИСКАВКИ
ГАЛІЛЕЯ: УКРАЇНСЬКІ КОРЕНІ
ЗАСНОВНИКИ ХРЕСТИЯНСТВА
НАСТАНОВИ ДЛЯ ДІТЕЙ БЛИСКАВКИ
ЛЕВІТАЦІЯ І ТЕЛЕПОРТАЦІЯ
АБСОЛЮТНА ЗАХИЩЕНІСТЬ У ПРОСТОРІ ВОЛІ
ДІТИ У ЦАРСТВІ БОЖОМУ
ОНОВЛЮЙСЯ! ОРГАНІЗОВУЙСЯ! ОЗБРОЮЙСЯ!
ПРОГРАМА-ІНСТАЛЯТОР ЗОЛОТОЇ ДОБИ

Царство боже здобувається Силою, і ті, що застосовують Силу, схоплюють його.

Матвій 11.12

ДОБРА НОВИНА ПРО ЦАРСТВО БОЖЕ

Нагадаємо, що наше відкриття чотирьох просторів буття фізичного світу виникло завдяки спостереженню за великою кількістю людей, які пройшли самозцілення Живим Словом. Пізніше виявилося, що це відкриття вже було відоме людству тисячі років тому. Просто раніше для позначення просторів буття використовували інші терміни, а саме: «планети», «плани», «світи». Така багаторівнева структура властива як для духовного, так і для фізичного світу – згідно з принципом «Що нагорі, те й унизу».

У період Золотої доби Арійського циклу, що тривав майже 3 тисячоліття від «сотворення Арійського світу» в 55 ст. до н. е., спільнота «нових людей» перебувала у Просторі волі, тому мала чітке усвідомлення просторів буття. Проте з часом ці знання дедалі більше затуманювалися, тому згодом **поширилося хибне уявлення**, що простори буття властиві тільки для духовного світу, натомість у фізичному світі існує тільки один простір, сповнений боротьби і страждань. Тож виходило, що потрапити у Простір волі і досягнути щастя можна тільки після смерті.

Схоже на те, що вже два тисячоліття тому знання про існування земного Простору волі перестало бути набутком масової свідомості – про нього знали тільки окремі посвячені. Відповідно, коли Ісус Хрестос почав навчати входженню у Простір волі, то це було для тогочасного суспільства великою, чарівною, радісною новиною. Як ви вже здогадалися, **для позначення Простору волі Ісус використовував термін «Царство боже»**. Фактично це синоніми, адже «царство» – це і є організований простір, а «божий» означає, що людина діє в ньому як бог – згідно з власною волею: «*Ви – боги*» (Іван 10.34), «*Майте віру бога!*» (Марко 11.22); «*Коли матимете віру хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не буде для вас неможливого*» (Матвій 17.20).

Знання про простори буття і взаємодію з ними викладені в документі, який називається «Добра Новина Ісуса Хреста, Сина Божого». Це стає очевидним під час роботи з первинним, оригінальним текстом Євангелія, тобто текстом без пізніших фарисейських вставок, які становлять приблизно 51 % від усього «канонічного» тексту. Річ у тім, що після очищення він інформаційного шуму легко відновлюється точна хронологія євангельських подій, самі ж чотири євангелія невимушено складаються в єдиний, цілісний, логічно бездоганний, добре структурований і літературно досконалий текст.

Якщо поставити точні запитання, то в Добрій Новині можна знайти на них точні відповіді.

1. Навіщо прийшов Ісус?

*«Він сказав їм: Я маю ... звіщати **Добру Новину про Царство боже**, бо на це Я посланий»* (Лука 4.43). Отже, головне завдання – поширення знань про Царство боже. Про це виразно сказав сам Ісус Хрестос, тому всі інші версії – це фантазії.

2. В чому полягає Добра Новина?

*«Ісус прийшов у Галілею і проповідував там Євангеліє Боже, кажучи: **Царство боже близько**; оновлюйтесь і вірте в Добру Новину**»** (Мк 1.14,15). «З того часу Ісус почав проповідувати й говорити: **Оновлюйтесь, бо Царство боже близько»** (Мт 4.17).* Отже, сенс Доброї Новини в тому, що Царство боже близько.

3. Що таке Царство боже?

Це Простір волі: гармонійний простір буття, сповнений світла святості. Перебування в ньому робить людину здоровою, щасливою і невразливою. Цей простір ідеальний для творчої самореалізації людини. Це простір чудес: у ньому людина діє як бог – у гармонії із собою, ближніми, законами Всесвіту і волею його Творця. У просторі Царства божого людина має все необхідне: «*Не тривожтесь, кажучи: що будемо їсти, що пити і в що одягнемося? Про все те побиваються зовнішні. Шукайте перше Царства божого та правди його, і все те вам додасться*» (Матвій 6.31–33).

4. Що означає: «близько»? У часі чи просторі?

Близько у просторі – завжди, у всі часи, тому що «*Царство боже є всередині вас*» (Лука 17.21). Воно народжується в душі людини, а коли в ній розквітає, то починає перетворювати навколишній простір. З приходом Ісуса Хреста Царство боже наблизилося, тобто стало доступнішим – бо Він навчив, як у нього потрапити. Тому в очікуванні Його приходу Іван Предтеча проголошував: «*Оновлюйтесь, бо наблизилося Царство боже!*» (Матвій 3.2).

5. Чи справді йдеться про Царство боже на Землі?

Про це Ісус точно й однозначно сказав на Таємній вечері: «*І, взявши чашу, воздав хвалу й мовив: Візьміть її й поділіться нею між собою, бо, кажу вам: не питиму віднині з цього виноградного плоду аж до того дня, коли **питиму його з вами новим у Царстві божім***» (Матвій 26.27–30, Марко 14.23–26). «*Я вельми бажав їсти цю паску з вами, перш ніж Мені страждати, бо кажу вам, я її більше не буду їсти, **аж поки вона завершиться в Царстві божім***» (Лука 22.15, 16). Тобто після свого воскресіння Ісус обіцяє зустріч з апостолами у Царстві божім. Далі Він каже: «*Після мого воскресіння **Я випереджу вас у Галілеї***» (Матвій 26.32–32, Марко 14.27, 28). Отже, Ісус призначає апостолам зустріч у Царстві божому в Галілеї.

Коли жінки-галілеянки з самого ранку в неділю прийшли до гробниці, щоб переконатися у воскресінні Ісуса, являється ангел і підтверджує Ісусову настанову: «*І біжіть хутко, скажіть його учням, що Він воскрес із мертвих. Он Він вас випередить у*

Галілеї, там ви його побачите, як Він сказав вам» (Матвій 28.7, Марко 16.7). Майже відразу ж сам Ісус являється цим жінкам і каже: «*Ідіть і сповістіть Моїх братів, щоб ішли назад у Галілею: там Мене побачать. І одинадцять учнів пішли в Галілею на гору, куди їм призначив Ісус*» (Матвій 28.10–16).

Далі описується зустріч Ісуса з апостолами за святковим столом (Матвій 28.18, Лука 24.36, Іван 20.19). Отже, Ісус зустрівся з апостолами на горі в Галілеї. Всі вони перебували у Просторі волі, тому то зустріч відбулася в Царстві божому – вочевидь, не «на небесах», а на Землі.

Отже, **євангельське Царство боже є на Землі.** Про це, до речі, прямо сказано в молитві «Отче наш», у якій ми звертаємося до Бога – Творця Всесвіту: «*Хай буде воля Твоя як на небесах – так і на землі*». **Воля Божа на Землі** – це і є Простір волі або Царство боже. Там, де люди здійснюють волю Божу, тобто діють відповідно із задумами Творця, там панує гармонія Царства божого.

6. Що треба для входження у стан Царства божого? Треба очиститися, оновитися, накопичити внутрішню силу і докласти цілеспрямованих зусиль: «*Царство боже здобувається Силою, і ті, хто застосовують Силу, схоплюють його*» (Матвій 11.12). Вся Добра Новина – це докладні настанови для входження у Простір волі.

Царство боже – це найбільший скарб, який людина може отримати в земному житті. Тому-то «*Царство боже подібне до скарбу, схованого в полі, що чоловік, найшовши, ховає і, радіючи тим, іде й продає все, що має, і купує те поле. Царство боже іще подібне до купця, що шукає добрих перел. Найшовши одну дорогоцінну перлину, іде, продає все, що має, і купує її*» (Мт 13.44–46).

Метою земного життя людини є осягнення Царства божого і поширення його навколо себе – шляхом підняття у Простір волі своїх ближніх, починаючи з родичів і друзів. А все інше такій людині буде додано: здоров'я, цікава робота, гарні друзі, гармонійне суспільство, сильна і справедлива держава. Тому Царство боже – це найбільший скарб, чарівне яйце-райце. Тільки в цьому просторі людина досягає справжнього щастя-блаженства:

1. *Щасливі скромні, бо їхнє Царство боже.*
2. *Щасливі лагідні, бо вони успадкують Землю.*
3. *Щасливі засмучені існуючим станом, бо вони отримають допомогу.*
4. *Щасливі голодні та спраглі праведності, бо вони наситяться.*
5. *Щасливі милосердні, бо вони зазнають милосердя.*
6. *Щасливі чисті серцем, бо вони побачать Бога.*
7. *Щасливі миротворці, бо вони синами Божими стануть.*

Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика.

Наведений вище фрагмент з Нагірної проповіді (Матвій 5.1–12) – це сконцентровані знання про те, **якими треба бути для досягнення Царства божого**: 1) скромними, 2) лагідними: неагресивними, доброзичливими, відкритими до нових знань, 3) охочими до змін, 4) прагнучими праведності, 5) милосердними, щедрими, 6) духовно чистими, 7) працелюбними творцями і поширювачами миру – гармонії Царства божого. Загальна рекомендація – плекати позитивні емоції, перебувати у стані радості й веселості.

ТРИ РІВНІ ДОБРОЇ НОВИНИ: ПРИГОДИ, НАУКА, ПРОРОЦТВО

Глибокий мистецький твір має кілька інформаційних пластів, які відкриваються людям відповідного рівня. Це не означає, що ці пласти зовсім недоступні людям нижчого рівня – просто вони потребують для них пояснення, після чого «все стає зрозуміло».

Наочним прикладом багаторівневої інформації є художні фільми. Скажімо, фільм «**Стрілець**» / «Shooter» (2007) має два рівні: перший – бойовик, другий – соціальна справедливість: якщо система правосуддя не працює, то треба самому наводити лад. Фільм «**Тринадцятий поверх**» / «The Thirteenth Floor» (1999) також має два рівні: перший – детектив, другий – інформація про механізм утілення духовної сутності у фізичному світі.

Схожим на нього є фільм «**Матриця**» / «The Matrix» (1999): перший рівень – фантастичний бойовик, другий – той самий механізм втілення, третій – пророцтво про народження нового вільного народу, нової раси. Фільм «**Револьвер**» / «Revolver» (2005): перший пласт – кримінальний бойовик; другий – двоє святих витягують талановитого чоловіка з Простору боротьби через Простір пригод у Простір волі; третій – виявлення і подолання «маленького диявола», що заховався в людині.

Подібним багаторівневим чином організована і Добра Новина, яка має принаймні три рівні: 1) пригоди, 2) наука, 3) пророцтво.

1. ПРИГОДИ: МАГІЧНИЙ ДЕТЕКТИВ

Базовий рівень Доброї Новини – це готовий сценарій для пригодницького фільму з чудесними зціленнями і матеріалізацією хлібів, ходінням по воді і керуванням стихіями, вірністю і зрадою, двобоєм правди і брехні, світла і темряви. Підготовка до Таємної вечері, смерть Ісуса, спецоперація зі збереження тіла і виготовлення Туринської плащаниці – це взагалі детектив і практична конспірологія.

Все, що відбулося в Єрусалимі, було заздалегідь ретельно сплановано, починаючи з моменту входу до цього

міста: «*Ісус пішов попереду, здіймаючись до Єрусалима. І ось, як Він наблизився до Витфагії, що біля Оливної гори, послав двох із своїх учнів, кажучи: Ідіть у село, що перед вами; ввійшовши до нього, ви зараз же знайдете прив'язане осля, на якого ніхто з людей ще не сідав ніколи; відв'яжіть його і приведіть. Коли ж вас хто спитає: Навіщо відв'язуєте? – ви скажете: Господь його потребує*». Як бачимо, у селі Ісуса вже чекали надійні люди з ослям. Пароль: «Навіщо відв'язуєте?», відповідь: «Господь його потребує». **Далі все відбувається точно за планом**: «*Пішовши, посланці знайшли, як Він сказав їм, осля, прив'язане коло дверей, на вулиці, і відв'язали його. Коли вони відв'язували осля, господарі його, що там стояли, спитали їх: Навіщо відв'язуєте осля? Ті відповіли: Господь його потребує. Привівши його до Ісуса, вони накинули на осля свою одежу й посадили Ісуса*».

Подібним чином відбулася підготовка до **святкування в Єрусалимі Арійського Нового року** у четвер 22 березня 31 року. Через глибоку конспірацію ця подія більше відома як Таємна вечеря. Вона відбулась у перший день нового річного кола, яке, згідно з Арійською традицією, завжди починалося на весняне рівнодення 22 березня. У цей день освячували паску-коровай і разом споживали як символ духовної та організаційної єдності. Саме ж слово «паска» означає «перехід», тому її готували тільки на Новий рік – для святкування переходу від старого до нового річного кола. Отже: «***Першого дня***, ***коли треба було паску жертвувати****, приступили учні до Ісуса й питають: Де хочеш, щоб ми пішли і приготували Тобі їсти паску? Тоді він послав двох із своїх учнів Петра та Івана і сказав їм: Ідіть та приготуйте нам їсти паску. Ось коли ввійдете в місто, стріне вас такий то і такий то чоловік, що буде нести глечик води. Ідіть лишень слідом за ним у господу, куди він увійде, і скажіть господареві дому: Учитель каже – час мій близько, у тебе Я справлю Паску з учнями моїми. Де світлиця, в якій Я з учнями моїми міг би їсти паску? Він покаже вам велику світлицю, вистелену килимами, там приготуйте нам. Пішли вони до міста й знайшли так, як Він сказав їм, і приготували паску*».

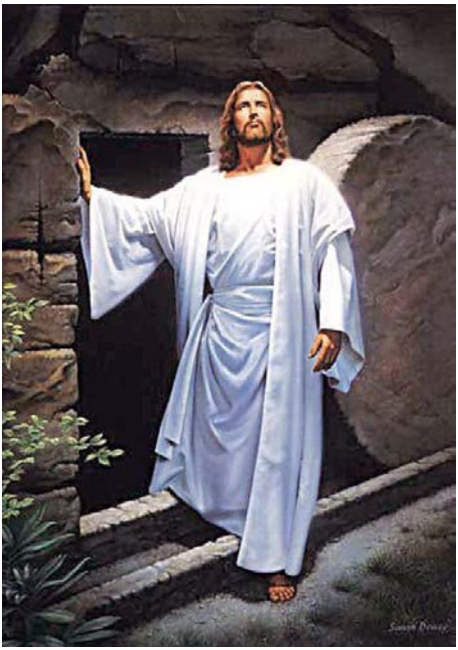
Знову все відбувається за правилами конспірації. Апостоли, в т. ч. Іуда, не знали наперед, де відбудеться Таємна вечеря. Незнайомого чоловіка вони впізнали за описом і глечиком води, після чого, не привертаючи уваги, тихо пішли за ним. Схоже, що Ісус уже був знайомий з господарем і бачив власними очима цю світлицю з килимами.

Вочевидь, що людина, яка мала в Єрусалимі велику гарну світлицю, була достатньо заможною. Треба сказати, що **в оточенні Ісуса було багато заможних людей**, за нашими мірками – мільйонерів, які допомагали своїми пожертвами. Серед них згадується «*Іванна, жінка Хузи, Геродового управителя*»,

тобто дружина другої особи в Галілеї, а також «*Сусанна та багато інших, що їм помагали зо своїх маєтків*», тобто надавали підтримку зі свого бізнесу. Інший приклад – Никодим, який приніс 100 фунтів «пахощів» – бальзамічної рідини, вартість якої, за нинішніми мірками, могла становити кілька мільйонів гривень.

Та й апостоли були заможними господарями, можна сказати, куркулями. Так, найближчі до Ісуса апостоли брати Іван та Яків Заведеї, брати Симон Петро і Андрій мали риболовецькі судна з найманими командами моряків. Цікаво, що в сучасних перекладах Євангелія пишуть «човен», хоча в гелленському оригіналі вживається слово πλοιον (плойон) – судно, що позначає доволі великий плавальний засіб на відміну від λέμβοσ (лембос) – човник. На значні розміри цього судна вказує те, що на ньому, крім команди, перебувало ще принаймні 13 осіб, а під час бурі там можна було навіть спати в каюті: «*І знявся сильний буревій, і хвилі линули в човен, так що він уже наповнювався водою. А Він був на кормі і спав на подушці*» (Марко 4.37–38).

Підготовка до воскресіння Ісуса – це взагалі високотехнологічна спецоперація. Для збереження Ісусового тіла загадковий Йосип Ариматейський побудував гробницю, яка закривалася величезним каменем у вигляді кам’яного колеса. Це колесо рухалося по похилому кам’яному жолобу. Коли Ісуса поклали у гробницю, Йосип вибив фіксуючий клин, тож колесо під своєю вагою покотилося вниз і наглухо заблокувало вхід, так що іззовні його вже ніхто не зміг би відкрити без спеціальної техніки. Самого ж Ісуса загорнули у лляну плащаницю, просякнуту згаданою вище бальзамічною рідиною. В момент воскресіння відбувся миттєвий високоенергетичний спалах, тому на поверхні плащаниці залишився випалений образ Ісуса – **перша у світі фотографія**.

Він живий!
Художник Саймон Дьюї
(Simon Dewey, Англія–Канада)

Після воскресіння – раннього ранку в неділю **25 березня 31 року** – Ісус із апостолами та іншими учнями негайно повертаються в Галілею і зустрічаються в наперед визначеному місці на

горі. Коли Ісус несподівано з’явився перед апостолами в приміщенні із зачиненими дверима, то вони спочатку подумали, що це привид. «*Та Він сказав їм: Чого стривожились? Чого сумніви постають у серцях ваших? Та це ж я! Доторкніться до Мене та збагніть, що привид тіла й кісток не має, як бачите, що Я маю. І зраділи учні, побачивши Господа*».

Усі ці надзвичайно цікаві, чарівні й динамічні пригоди – майже готовий сценарій для художнього чи наукового блокбастера, основаного на історично достовірних матеріалах. А проте це тільки пригодницька основа Доброї Новини, яка є яскравою упаковкою для значно глибшої і ще цікавішої інформації.

2. НАУКА: ТЕХНОЛОГІЯ ПЕРЕХОДУ-IV

Цей другий рівень Доброї Новини розкривається завдяки знанням про чотири простори буття, вищим із яких є Простір волі, або Царство боже. Практичне осягнення людьми Царства божого Ісус Хрестос визначив як головне завдання своєї місії. Тому базовим сюжетом Доброї Новини є опис того, як відбувається перехід людей із Просторів боротьби і страждань у Простір волі – з «підвального» рівня на «четвертий поверх» буття.

Добра Новина починається з констатації перебування Ісуса у Просторі волі: Він сповнений Святого духа, у стані повної безпеки (Його не чіпають хижаки), йому служать ангели – носії істинної інформації. Ритуальне омивання Ісуса в Йордані біля Витавари, здійснене за допомогою Івана Предтечі, є не тільки урочистою констатацією перебування Ісуса у просторі Царства божого, а й **ініціацією його відкритої діяльності в ролі Учителя.** Тепер Він починає навчати людей мистецтва переходу в цей простір.

На початку Ісус здійснює масову проповідь Доброї Новини в містах і селах Галілеї, супроводжуючи її чудесними зціленнями. У Нього швидко з’являється багато прихильників, частина з яких бажає стати його учнями. Для добору найбільш сміливих і зацікавлених у навчанні Ісус здійснює перехід з Галілеї до Витавари, де стає табором і здійснює підготовку. **Тих, хто успішно пройшов навчання, він посвячує в учні, здійснюючи обряд омивання в Йордані, яке для них водночас є заключною фазою ініціації для початку життя у Просторі пригод.**

Якщо раніше учні переважно займалися рутиною і боротьбою за існування, то тепер у них починається захопливе і насичене подіями життя: вони подорожують по Галілеї, спілкуються з Ісусом, інтенсивно навчаються, спостерігають за чудесними зціленнями, а потім і самі їх здійснюють.

Навчання відбувається **в академічному стилі**, тобто так, як навчав Платон у своїй Академії, а саме – прогулюючись серед мальовничої природи. Тодішня Галілея була густо населена,

відстань між містами і селами рідко перевищувала 3–5 км, тому було зручно під час прогулянок вивчати «теорію», а на зустрічі з місцевими громадами займатися «практикою» – просвітою і цілительством. Значна частина навчання здійснювалася на човні – під час подорожування Галілейським морем. Окремі важливі теми розглядалися відкрито на вершинах гір (зокрема, Нагірна проповідь) і приховано в закритих приміщеннях: «*І, вирушивши звідти, пішов у сторони Тира та Сидона. Увійшовши ж до одного дому, не хотів, щоб довідався хто про те*».

Окрім основ правильного світогляду, **Ісус навчав учнів магічних мистецтв**: керувати стихіями, заспокоювати море і вітер, ходити по воді, помножувати (тиражувати за наявним зразком) хліб і рибу.

Була й бойова частина науки: здатність впливати на живі організми словом, випалювати території «небесним вогнем», як це хотіли зробити брати Воанергес з одним негостинним самарійським селом; ставати «невидимим» для ворога (саме так Іван потрапив до садиби первосвященика); проходити крізь агресивний натовп (як це зробив Ісус в єрусалимському храмі, коли іудеї хотіли його каменувати); проходити крізь стіни (так Ісус з'явився учням у Галілеї).

Найінтенсивніші пригоди учні пережили в Єрусалимі, в умовах небезпеки і загрози смерті, адже в той час іудейська верхівка активно шукала способу знищити Ісуса. Завдяки ситуації ризику і гострих відчуттів свідомість учнів глибоко закарбувала все, чого їх навчав Ісус – словами і діями. Вони переконалися, що, **перебуваючи у Просторі волі, людина є невразливою**. Подією, яка розвіяла останні сумніви, стала смерть і воскресіння Ісуса Христа.

Після апофеозу пригод у Єрусалимі учні змінилися, стали безстрашними й абсолютно впевненими в перемозі дітей Божих над дітьми диявола. Вони були готові до життя у Просторі волі – Царстві божому. Фактично, вони в ньому вже перебували, **тому тепер Ісус називає їх своїми братами**.

Для закріплення цього стану треба було здійснити останню фазу ініціації. Спочатку Ісус з учнями здійснили обговорення і осмислення єрусалимських подій, такий собі «розбір польотів». «*Потім, знявши руки, благословив їх і сказав: Мир вам! Як Мене послав Батько, так Я посилаю вас. Сказавши це, дихнув на них і каже їм: **Прийміть Духа Святого**. Кому відпустите гріхи – відпустяться їм. І ще промовив до них: Дана Мені всяка влада на небесах і на Землі. Ідіть, отже, по всьому світу і проповідуйте Добру Новину всьому сотворінню і зробіть учнями усі народи, оновлюючи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх берегти все, що Я вам доручив. Ось Я з вами по всі дні аж до кінця віку*» (Мт 28.18–20, Лк 24.36–44, Ів 20.19–23). Нагадаємо, що

сповнення Святим Духом, тобто чистою, сонячною, істинною інформацією, є обов'язковою умовою входження у Простір волі.

Отже, Добра Новина почалася з перебування Ісуса в Царстві божому і розповіла про те, як Ісус підняв у цей простір своїх учнів. Тому на цьому інформаційному плані **Євангеліє є системою настанов з опанування Простору волі**. Перебування в цьому просторі буття відкриває можливості для істинної творчості, повноцінного земного життя і процвітання.

3. ПРОРОЦТВО: ОЧИЩЕННЯ І ОЗБРОЄННЯ

Добра Новина являє собою неперевершений зразок правильного структурування інформації та її надійного захисту від спотворень. Надзвичайна інформаційна насиченість і компактність викладу досягається тим, що значна кількість описів тодішніх подій одночасно є настановами на майбутнє і відкритими чи прихованими пророцтвами.

Найбільш виразним і однозначним є пророцтво про неминуче руйнування Єрусалима, що відбудеться протягом життя одного покоління. Про це Ісус повідомив у середу 21 березня 31 року, перебуваючи в цьому місті: «*Надійдуть дні, коли з усього цього не лишиться камінь на камені, що не був би перевернений... Істинно кажу вам: не мине це покоління, доки усе це збудеться*» (Матвій 24.34, Марко 13.30, Лука 21.32). І підбадьорив апостолів, щоб вони не тривожились, «*бо треба, щоб це сталось... Ось Я попередив вас*». І справді, у 70 році, тобто через чотири десятиліття, Єрусалим було повністю зруйновано.

Друге відверте пророцтво – про те, що відбудеться забруднення «пшениці» Божого слова «куколем» ворожих фальсифікацій, тобто в текст Доброї Новини будуть внесені блокуючі вставки та інформаційний шум. Здійснюючи перехід у Простір волі, **діти Божі обов'язково вилучать облуду дітей диявола і очистять від неї знання про Царство боже**. «*Так, як збирають кукіль і у вогні палять, так само буде при кінці епохи*» (Матвій 13.40). Це пророцтво вже почало збуватися: завдяки розвитку інформаційних технологій вдалося ідентифікувати ворожі вставки в тексті Доброї Новини (див. книгу «Пшениця без куколю: Хрестове Євангеліє без вставок і спотворень», 2007).

Якщо ці два пророцтва є абсолютно відвертими, то два наступні мають дещо прихований характер. Одне з них повідомляє **про настання часів, коли брехню неможливо буде приховати**: «*Те, що ви сказали потемки, почується при світлі; і те, що ви говорили на вухо по схованках, оголоситься на крівлях*» (Лука 12.3). Описана ситуація вже почала реалізуватися завдяки вибуховому поширенню Інтернету, мобільного зв'язку, технологій пошуку інформації та її автоматичного перекладу різними мовами,

розвитку систем прихованого стеження. Символічною подією настання «епохи прозорості» став грандіозний скандал навколо цілеспрямованого витікання таємної інформації через сайт Вікілікс у 2010 році.

Більш прихований характер має пророцтво про настання часів, коли треба буде **відмовитися від частини комфорту, а звільнені кошти вкласти в озброєння**. Воно висловлене Ісусом під час Таємної вечері і замасковане під оперативну настанову на наступні кілька днів: «*Далі сказав їм: як Я вас посилав без калитки, без торби, без взуття, хіба вам чого бракувало? Нічого, – відповіли. І Він до них промовив: Тепер же хто має калитку, хай візьме, так само й торбу; хто ж не має, хай продасть свою одежу й купить меч. Вони сказали: Господи! Ось два мечі тут. Він відповів їм: Достатньо*» (Лука 22.35–38).

Мечами були озброєні двоє апостолів – рідні брати Петро і Андрій. Ісус сказав, що цього достатньо, отже, настанова озброюватися не стосується поточної ситуації. Понад те, протягом цих двох днів – п'ятниці і суботи 23 і 24 березня – учні будуть тільки спостерігачами подій, тож не було сенсу щось продавати і купувати мечі. Отже, **ця настанова стосується майбутніх часів**, а саме ситуації кризового переходу від старого до нового циклу. Можна здогадатися, що ця ситуація настане водночас із реалізацією двох попередніх пророцтв – про очищення Доброї Новини від фальсифікацій і про настання «епохи прозорості».

Проте найбільш зашифрованим є **найголовніше пророцтво**, що ним завершується текст Доброї Новини. Воно замасковане під оповідання про сніданок Ісуса з апостолами.

ВОАНЕРГЕС: ЦЕРКВА ДІТЕЙ БЛИСКАВКИ

Істинне знання завжди активне: як тільки воно з'являється, то відразу ж починає перетворювати світ на краще. Так само знання про Царство Боже, очищене від вставок і звільнене з кайданів дезінформації, неминуче оволодіє масами. Тому після пророцтва про очищення пшениці від куколю в самому кінці Доброї Новини дається пророцтво про оновлення Хрестової Церкви. Очищений від вставок текст виглядає так:

«*Коли ж поснідали, каже Ісус до Симона Петра: Симоне Іванів! Чи любиш ти Мене божественною любов'ю більше, ніж оці? Той Йому відповів: Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе земною любов'ю. І знову, вдруге каже до нього: Симоне Іванів! Чи любиш Мене божественною любов'ю? Відповідає Йому: Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе земною любов'ю. Тоді Він утретє йому каже: Симоне Іванів! Чи любиш Мене земною любов'ю? Засмутився Петро, що втретє його питає: чи любиш Мене? – і каже йому: Господи, Ти все знаєш, Ти знаєш, що я люб-*

лю Тебе земною любов'ю. Каже йому Ісус: ***Істинно, істинно кажу тобі: коли ти був молодший, підперізувався сам і ходив, куди сам хотів. А як постарієшся, простягнеш твої руки, і інший підпереже тебе і поведе, куди ти не хочеш****. І, промовивши те, сказав йому Ісус: Іди за Мною! Обернувшись, Петро бачить, що за ним іде учень, якого любив Ісус і який під час вечері схилився Йому на груди і спитав: «Господи, хто той, що Тебе зрадить?» Побачивши його, Петро каже Ісусові: Господи, а цей що? Каже до нього Ісус: Якщо Я хочу, щоб він лишився, поки прийду, що тобі до того? Ти йди за Мною! І розійшлось це слово між братами, що той учень не вмре. Та не сказав йому Ісус, що не вмре, лише так: Якщо Я хочу, щоб він лишився, поки прийду, що тобі до того?*» (Іван 21.15–23).

Якщо розглядати це оповідання як переказ розмови, що відбулася між Ісусом і Симоном Петром, то виникає враження якоїсь нереальності. Проте цей текст набуває ясності і точності, якщо розглядаємо його як **пророцтво**, подане в символічній формі – подібно до притч, якими рясно наповнена вся Добра Новина. Тому що в цьому оповіданні йдеться про дві Церкви, що символізуються образами Петра та Івана.

Церква Петра – це духовна громада, що перебуває у Просторі боротьби, адже апостол Симон Петро протягом майже всіх євангельських подій тяжів до цього простору.

По-перше, тяжіння до Простору боротьби виразно символізується мечем, який Петро носив із собою, а також імпульсивністю його характеру. Наприклад, після Іудиної зради, коли слуги іудейської верхівки хотіли схопити Ісуса, то Петро не стримався, вихопив меч і відтяв вухо слузі первосвященика.

По-друге, ім'я Петро, яке Ісус дав Симону під час призначення його апостолом, означає «камінь», «скеля». Це важка субстанція, яка тяжіє до землі. Під час навчання апостолів левітації, Петро на якийсь момент вистрибнув у Простір волі і пішов по воді, але його віри вистачило ненадовго – він злякався і каменем пішов під воду. Тоді Ісус подав йому руку, заспокоїв і вони разом повернулися на судно.

Церква Івана – це оновлена духовна громада, що перебуває у Просторі волі (ім'я Іван означає «новий», «молодий», «юний»). Уже під час єрусалимської кризи Іван перебував у Просторі волі, тому спокійно знаходився біля розп'ятого Ісуса, наче його ніхто й не бачив. Під час апостольської ініціації Іван разом із братом Яковом отримали від Ісуса прізвисько Воанергес, що означає «сини грому», точніше – «діти блискавки» (*ба, бо, во* – дитина, звідси англ. «baby», *анергес* – енергія, потужність), адже грім – це тільки звук після електричного розряду блискавки.

Прізвисько Воанергес вказує на спрямованість угору і величезну магічну силу. Ми вже згадували, що коли одного разу самаряни відмовились прийняти Ісуса на нічліг, то «*учні Яків та Іван сказали: Господи, хочеш – ми скажемо, щоб вогонь зійшов з неба і пожер їх. Ісус, обернувшись, став докоряти їм. І вони пішли в інше село*» (Лука 9.54–56). Тож коли Яків та Іван попросили дозволу спалити це негостинне село «небесним вогнем», вони не жартували. Діти блискавки справді могли це зробити. Про це добре знав Ісус – бо сам їх цього навчив, тому зупинився і «*обернувшись, став докоряти їм».*

Найкрасномовнішим прикладом **перебування Петра та Івана у різних просторах буття** стали події в садибі первосвященика, де було ув'язнено Ісуса. Петро дуже хотів подивитися, що там відбувається, але не міг потрапити до садиби, бо вона пильно охоронялася. Тоді він звернувся за допомогою до Івана, що володів якостями характерника. «*Учень той увійшов у двір первосвященика з Ісусом. Петро ж стояв надворі біля дверей. Вийшов той інший учень, промовив до воротаря й увів Петра всередину*» (Іван 18.15–16).

Іван перебував у Просторі волі, який є простором безпеки, тому на нього ніхто не звертав уваги, він був наче невидимий. Натомість Петра, що був у Просторі боротьби, відразу ж викрили як галілеянина і хотіли схопити. Як бачимо, обидва апостоли перебували в тому самому фізичному просторі, проте з ними відбувалися зовсім відмінні події, що свідчить про їхнє перебування в різних метафізичних просторах.

Наголосимо, що після пригод у Єрусалимі, наступної ініціації і сповнення Святим Духом у Галілеї апостол Симон Петро разом з іншими десятьма апостолами також перейшов у простір Царства божого. Просто в цьому пророцтві **Петро символічно уособлює Церкву Простору боротьби, церкву-камінь, що тяжіє до землі**. Образ Церкви Петра зручно було вжити для захисту цього надзвичайно важливого послання від спотворення дітьми диявола і для надійного донесення його до адресата – тобто до нас з вами – крізь буремну історію двох тисячоліть.

У цьому пророцтві наполегливо підкреслюється факт перебування двох Церков у різних просторах буття. Так, для перебуваючих у Просторі волі, властива любов-агапе (ἀγάπη): божественна любов, погляд на світ очима Творця – згори вниз. Натомість для перебуваючих у нижчих просторах, властива любов-філія (φιλία), тобто «земна», «горизонтальна», братерська любов, основана на взаємності. Щоб гарантовано звернути увагу читачів на перебування Церкви Петра у Просторі боротьби, Ісус запитує символічного Петра, чи любить він Його божественною любов'ю – і тричі Петро говорить про земну любов.

Після однозначної ідентифікації Церкви Петра у Просторі боротьби Ісус говорить про її драматичне майбутнє: «*Каже йому Ісус: Істинно, істинно кажу тобі: коли ти був молодший, підперізувався сам і ходив, куди сам хотів. А як постарієшся, простягнеш твої руки, і інший підпереже тебе і поведе, куди ти не хочеш».* Поки Церква була молодою, вона розвивалася за власною волею, а коли постарішала, нею почала керувати зовнішня ворожа воля. Це дуже погано: згідно з Арійським вольовим імперативом, «*Все, що робиться з власної волі, – добро. Все, що робиться з чужої волі, – зло*».

Але за символічним Петром іде символічний Іван – «новий, юний, оновлений». Дивлячись на нього, Ісус каже: *«Я хочу, щоб він лишився, поки прийду».* Це виразна вказівка на те, що **Церква Івана прийде на зміну Церкві Петра і буде жити аж до наступного втілення Ісуса Хреста**. У Церкви Петра виникнуть ревнощі щодо Церкви Івана: «*Обернувшись, Петро бачить, що за ним іде учень, якого любив Ісус... Побачивши його, Петро каже Ісусові: Господи, а цей що?»* Церкві Петра треба подолати ці ревнощі і за допомогою Церкви Івана оновитися і піднятися на вищий рівень свідомості: «*Каже до нього Ісус: Якщо Я хочу, щоб він лишився, поки прийду, що тобі до того? Ти йди за Мною!»*

Згадані дві Церкви (тобто організовані духовні громади) можна розглядати як дві фази розвитку Хрестової громади. **Церква Петра символізує фазу зараження «куколем»** – інформаційним брудом дітей диявола, який наче баласт із каменю тягне донизу – у Простір боротьби і Простір страждань. **Церква Івана символізує фазу скидання цього інформаційного баласту, очищення від паразитів і підняття у Царство боже – Простір Воанергес**.

Зверніть увагу, що апостолів було 12, найближче коло складалося з трьох апостолів, проте **Ісус дав тільки ДВА ініціативні псевдоніми: «камінь» і «діти блискавки»**. Це вказує на те, що альтернативи нема: є тільки два напрямки – вниз або вгору, заземлена Церква Петра або небесно-магічна Церква Воанергес – духовна громада «дітей блискавки».

Додатковою вказівкою на майбутню роль Церкви Івана є ще одне пророцтво Ісуса Хреста. Згадаймо, як перед входженням до Єрусалима брати Іван і Яків Воанергес за допомогою своєї матері Соломії **звернулися до Ісуса з проханням вмерти разом із Ним і разом із Ним воскреснути**: «*Тут Яків та Іван, сини Заведея, підходять до Нього разом зі своєю матір'ю, яка вклонилась, щоб Його щось просити. Він сказав їй: Чого бажаєш? Та Йому відповіла: Скажи, щоб оці два сини мої сіли у Твоїй славі один праворуч, другий ліворуч Тебе. Ісус сказав їм: Не знаєте, чого просите. Чи можете пити чашу, яку Я маю пити? Вони Йому*

відповіли: Можемо! Ісус сказав їм: ***Чашу, яку Я п'ю, питимете***» (Матвій 20.20–27, Марко 10.35–44).

Далі в Добрій Новині не описано жодної події, яка би вказувала на виконання цієї обіцянки стосовно саме цих двох братів. **Отже, ця обіцянка є пророцтвом про особливу роль Воанергес у майбутньому**. Йдеться про воскресіння всієї Хрестової Церкви – її колективний перехід у простір Царства божого – Простір перемоги і процвітання. Як не дивно, але Добра Новина вказує на час і місце цього Великого Переходу.

ГАЛІЛЕЯ: УКРАЇНСЬКІ КОРЕНІ

Практично весь час євангельські події відбуваються на території Галілеї і узбережжі Галілейського моря, значно менше – на території Переї і Десятимістя, і **не більше двох тижнів на території Іудеї**, включаючи тиждень в Єрусалимі – з понеділка 19 березня до недільного ранку 25 березня 31 року. Чому саме Галілея займає центральне місце в євангельських подіях? Почнімо з історії її заснування.

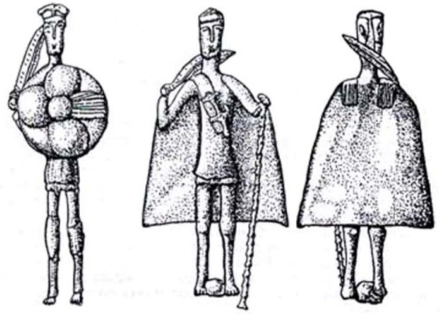
ГАЛЛИ-ФИЛИСТИМЛЯНИ – ЗАСНОВНИКИ ГАЛІЛЕЇ

Слово Галілея-Гальлея – це просто інша вимова слова «Галлія», тобто «край галлів». Галли (що означає «ярі, пристрасні, пасіонарні, сонячні») – це самоназва. Навколишні народи їх ще називали кельтами. Суперетнос кельтів-галлів народився в Україні приблизно у 12 ст. до н. е., звідки кількома хвилями під різними племінними назвами розселився на величезній території від Прип'яті до Чорного моря, від Палестини до Іспанії. Одним з найвідоміших галльських племен, що воювали проти Риму, були «бойї-бойки» (тобто «воїни»), від імені якого походять західноукраїнська Бойківщина, чеська Богемія (Boihaemum – «Країна боїв») та німецька Баварія (первісно – Боїварія).

Переселення з України в Малу Азію (старовинна назва – «Анатолія») відбувалися майже постійно, починаючи з часу народження Трипільської цивілізації в 55 ст. до н. е. «*Дані археології, антропології, лінгвістики, писемні джерела свідчать, що мінімум вісім хвиль індоєвропейських скотарів з Північного Надчорномор'я та Нижнього Подунав'я прокотилися Балканським півостровом та Анатолією в енеоліті та в епоху бронзи (кінець V–II тис. до н. е.)*» – констатує Л. Залізняк у підручнику «Первісна історія України».

Близько 12 ст. до н. е. відбулося завоювання Палестини «народами моря». Це була «*масова міграція войовничих племен з Нижнього Подунав'я та Північного Причорномор'я в Грецію, Малу Азію, Палестину, на острови Середземного моря*». «*Переконливі археологічні докази участі населення Північно-Західного Надчорномор'я у «навалі народів моря» на Грецію, Крит,*

Малу Азію, Сирію зібрав В. І. Клочко. Мається на увазі населення ***сабатинівської культури****, яке в 14–12 ст. до н. е. проживало в степах між Нижнім Дніпром та Дунаєм»*[16].

Бронзові статуетки з острова Сардинія ▶ *«Воїни "народів моря" зі щитами та мечами, аналогічними до знайдених поблизу с. Борисівка на Одещині. З аналогічними круглими щитами, списами і короткими мечами зображені воїни "народів моря" на рельєфах з Луксору (Єгипет).* ***Ця зброя не має аналогій серед зброї Близького Сходу, але дуже типова для Північного Надчорномор'я кінця 2 тис. до н. е.***»[17].

За часів правління єгипетського фараона Рамзеса III (1198–1116 до н. е.) галли завоювали плацдарм на Середземноморському узбережжі приблизно на широті Єрусалима. Цю територію вони позначили словом «Палестина», що означає «військовий табір» (від пал – «воїн», стан – «табір», «поселення»). Власне, «Палестина» – це і є буквально «плацдарм» («плац» – площа, «д'арм» – військовий). Це були саме ті біблійні **«филистимляни»**, з якими тривалий час воювали євреї. Останні прийшли сюди після филистимлян і майже відразу ж на довгі роки підпали під їхню владу. Спроба скинути із себе филистимське панування при першому єврейському царі Саулі закінчилася катастрофою й загибеллю царя. Паралельно політичному підкоренню йшло культурне й економічне. Не тільки весь господарський інструмент іудеїв через відсутність у них ковалів виготовлявся филистимлянами, але й точити його доводилося в них же (1 Цар.,13:19-21).

Гали-филистимляни тут заснували п'ять сильних міст-держав (П'ятимістя) – Аскалон («аска-лан», «земля асків»), Азот («місто азів-асів»), Екрон, Газа, Гат (січ, силова споруда, звідси: «загата» – гребля, «гатити» – сильно бити). Спільне командування ці автономні міста-держави створювали тільки на час війни. Прагнення повної свободи і відраза до єдиного централізованого управління – характерна риса галлів і слов'ян.

Будучи успішним народом з високим рівнем розвитку культури, филистимляни займалися садівництвом і хліборобством, караванною торгівлею й морськими промислами, експортували

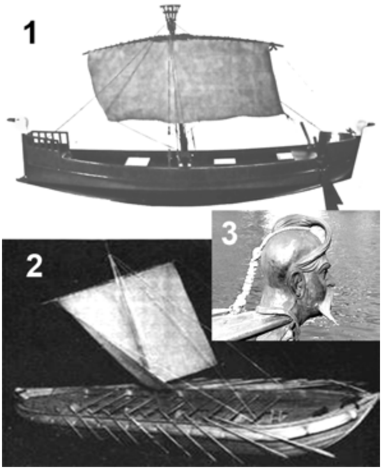
---

[16] *Залізняк Л. Л.* Первісна історія України: навч. пос.– К., 1999.– С. 125.

[17] Там само, с. 125-126. Зверніть також увагу на кельтський плащ.

оливкову олію, володіли мистецтвом обробки металів і гончарства, були чудовими воїнами – подібно до європейських галлів.

«*Воїни народів моря досягли на своїх кораблях Єгипту і воювали з єгиптянами на морі, а у цей час їхні родини, згідно з одним єгипетським текстом, рухалися зі своїм домашнім скарбом уздовж узбережжя Сирії та Ханаану. Кераміка, знайдена у місцях поселення филистимлян на узбережжі, датується 1200–1100 рр. до н. е.*»[18]. Тут маємо **зафіксований факт переселення з України в Палестину через Малу Азію, Сирію, Фінікію і Галілею близько 12 ст. до н. е., що збігається з часом народження суперетносу галлів, яких ще називали «кіммерійцями»**.

1. Модель бойового корабля галлів-филистимлян з головами чайок, 12 ст. до н. е.
2. Бойова козацька чайка.
3. Бронзова голова Козака Мамая на носі козацької чайки «Спас».

Також відомо, що на початку 1 тис. до н. е. галли оволоділи майже всією Європою. Сукупність фактів свідчить про те, що імена «галли», «кельти», «филистимляни», «народи моря», «кіммерійці» описують племена того ж самого суперетносу, прабатьківщиною якого є Північне Надчорномор’я з прилеглими територіями. Цікаво, що шолом мовою филистимлян називався «кова», тобто «кований»[19].

Як пише Пол Джонсон в «Історії євреїв»[20], филистимляни «*були безперечно войовничими. Мали вже залізну зброю. Добре організовані, дуже дисципліновані, вони мали владу феодально-військової аристократії*».

Майбутній цар Ізраїлю русявий і білошкірий **Давид** «*свій військовий вишкіл здобув найманцем у самих филистимлян. Він опанував їхні методи ведення війни, зокрема, вжиток їхньої нової, залізної зброї, й вислужився настільки, що цар Гата филистимлянин Ахіш дав йому на винагороду маєток*», – пише Пол Джонсон.

Це саме повідомляє англійський історик Майкл Грант в «Історії древнього Ізраїля» і додає, що **наприкінці 11 ст. до н. е.**

[18] Библейская энциклопедия. Российское библ. общество, 1998. – С. 288.
[19] Там само, с. 287.
[20] *Пол Джонсон*. Історія євреїв; пер. з англ. – К.:Альтернативи, 2000.– С.64.

филистимляни завоювали Галілею і Зайордання[21]. Після завоювання цього краю вони нарекли його Галлія-Гальлея-Галілея, тобто «край галлів». Так вони робили завжди – завойовану землю називали іменем свого племені (Бельгія, Боїварія, Британія, Скотланд) або загальним іменем всього суперетносу (Галлія, Галичина, Галісія).

Життєвому простору своєї нової батьківщини галли-филистимляни дали власні гідроніми й топоніми: річки Ярдана («яра вода») і Яргон («ярий потік»), гора Ярмак («яра маківка», сучасна Мерон) і хребет Неби-Дахи (дахи неба), міста Магадан (могутня вода), Скіфополь (столиця Десятимістя, місто союзу, від «скіфія–скуфія–скупщина»), Рама (хрест, святилище), Каня («яструб»), Назарет (спостережний пункт, від «назирати»), Дора.

Історичні документи не зафіксували самоназви филистимлян. Але її зберегла назва краю, в якому вони остаточно зупинилися – Галлія-Гальлея. На відміну від плацдарму «Палестина», Галілея мала родючі ґрунти і ландшафт, що нагадував західно-українську родову колиску. Тут і зупинилися галли, створивши на наступне тисячоліття центр тяжіння для нових хвиль переселенців з України.

Існує помилковий стереотип, начебто слово «Галілея» походить від гебрейського «галіл» – круг. Це неймовірно, адже в 11–10 ст. до н. е. іудеї населяли Іудейські гори і до Галілеї взагалі не мали жодного стосунку, та й територія Галілеї ніяк не нагадує круг. До того ж у ті часи Галілея була на порядок цивілізованіша за Іудею, тож її мешканці не могли назвати свій край чужим топонімом, та ще й позичити його в кочівників, які нещодавно заселили дикі гори за сотню кілометрів на південь.

Через Малу Азію багато разів проходили хвилі арійських переселенців з Північного Надчорномор'я. На жаль, історія зазвичай фіксує лише завойовницькі походи і мало говорить про мирне переселення народів на нові землі. Зокрема, відомо, що **в 277 р. до н. е. галли завоювали частину Малої Азії і заснували там державу Галатія** (згідно зі словниками давньогрецької мови, «Галлія» і «Галатія» – це синоніми).

Контрольований галлами край ще називали Східною Галлією. Як свідчить у «Біблійному довіднику» американський дослідник Генрі Геллей, «*галати були відгалуженням галлів, вихідців з північних берегів Чорного моря, що відокремились від головного переселення в західному напрямку (до нинішньої Франції)*»[22].

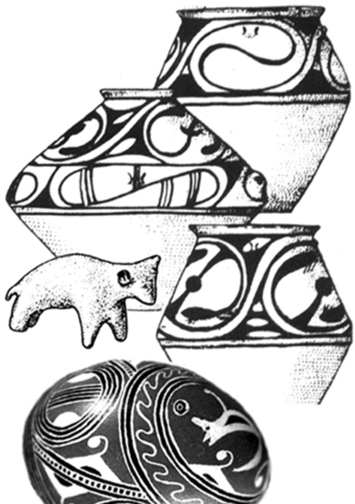
---

[21] *Грант Майкл*. История древнего Израиля; пер. с англ. – М.: ТЕРРА, 1998. – С. 88–89.
[22] *Геллей Генри.* Библейский справочник. – СПб., 1999. – С. 605.

ГАЛІЛЕЯ – ЖИТНИЦЯ І КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР ПАЛЕСТИНИ

Галілея була економічно найрозвиненішою в Палестині, мала найвищу густину населення. Її поселення розташовувалися одне від одного на відстані кількох кілометрів, тому Ісус з учнями вздовж і поперек пройшов усю Галілею пішки, без жодного транспорту.

Єврейський історик Йосип Флавій у 2-й половині 1 ст. н. е. нарахував у Галілеї 204 міста – це була справжня середземноморська «гардаріка» (країна міст). За його словами, «*вся ця країна сильно заселена, жодна її частинка не залишається незайнятою. Скоріше вона навіть занадто рясніє містами, та й населення в селах, внаслідок дивовижної родючості ґрунтів, усюди настільки багаточисельне, що в самому незначному селі нараховується понад 16 тисяч мешканців*» («Іудейська війна»). У великих містах чисельність досягала 50 тисяч. Усе населення Галілеї могло становити до 3 мільйонів мешканців. Всього ж у тодішній Палестині проживало близько 4 мільйонів[23].

Галілея славилась землеробством, садівництвом, гончарством, льонарством, тваринництвом (в т. ч. свинарством), рибальством і бджолярством.

◄ ***Трипільські традиції филистимлян.***
Вгорі: кераміка галів-филистимлян.
Внизу: трипільська кераміка і українська писанка – та сама традиція.

Після завоювань Александра Македонського в 4 ст. до н. е. Галілея була центром гелленізації (арієзації) східного Середземномор'я. В євангельські часи – за правління Герода Антипи – цей культурний статус було відновлено: **процвітаюча Галілея стала одним з комунікативних вузлів цивілізації і центром арієзації Сходу**. Зрозуміло, що тут була висока концентрація розумних і освічених людей. Галілеяни відрізнялись щирістю, миролюбством

[23] Полный Православный богословский энц. словарь. В 2 томах, изд. П. П. Сойкина; репринт, Москва, 1992. – Т.2, с. 1742.

та відвагою, були освіченими і талановитими, багато знали про інші народи та їхні культури. За словами вже згаданого Йосифа Флавія, «*незважаючи на велику протяжність обох частин країни і на оточуюче з усіх сторін чужорідне населення, жителі (Галілеї) завжди стійко витримували всякий ворожий напад. Бо вони від самої ранньої молодості підготовляли себе до бою і були завжди численні. Цим бійцям ніколи не можна було дорікнути нестачі мужності, а країні – нестачі людей*».

У євангельські часи державною мовою Галілеї була гелленська (давньогрецька), цією мовою карбувалися написи на монетах. «*Навіть для судових процедур і юридичних документів римська влада користувалася гелленською мовою, тому що до того часу, коли туди прийшли римляни, вона вже була поширена по всій Палестині*»[24].

Природно, що гелленською мовою були написані всі чотири Євангелія. Для спілкування використовувалась також арамейська мова, яка протягом тисячоліть була поширена на всьому Близькому Сході. Цією арійською (індоєвропейською) мовою розмовляли навіть іудеї, які після півстоліття вавилонського полону (586–539) забули рідну гебрейську мову. Після повернення в Іудею гебрейська використовувалася ними лише в богослужебних книгах і релігійних ритуалах.

Арамейська мова належить до арійських (індоєвропейських) мов, прабатьківщина яких розташована в Північному Надчорномор'ї. Тому в арамейській мові багато залишків давніх українських слів: «іма» – мама, «баба» – батько, «нана» – баба, неня, «савуна» – дід (сивий), «гилля» – рослини, «руха» – дух (той-що-рухає-оживляє), «яра» – травень (ярий), «яля» – немовля (ляля), «мара» – хвороба (звідси укр. «змарніти»), «куха» – купа, «буран» – буря, «катта» – кіт, «коча» – кочівник, «гліда» – лід, «яма» – море, «рахман» – добра людина (брахман), «шмута» – плітки (смута), «харая» – крайній, «мимра» – висловлювання (звідси укр. «мимрити»), «гихкя» – хихотіння, «мия» – вода (якою миють) тощо.

Галілея була відособлена від Іудеї не тільки територіально (їх розділяла ворожа до Іудеї Самарія), а й природно-кліматично, релігійно, історично, антропологічно та психологічно. **Галілеяни не любили іудеїв. Шлюби між ними були заборонені, а з 26 р. н. е. іудеям було заборонено поселятися в Тиверіаді – новій столиці Галілеї**[25].

У євангельські часи Галілеєю управляв тетрарх Герод Антипа, який любив свою країну і дбав про неї. Час його правління

---

[24] *Джекоб Корнер*. Христос не был евреем; пер. с англ. – М.: Православное издательство «Энциклопедия русской цивилизации», 2004. – С. 34.

[25] *Андрей Королёв*. Галилея, 2006, – ak3461.narod.ru/КРЕСТ/gll/book.g.htm

з 4 до 39 року можна вважати Золотою добою Галілеї. Антипа виховувався в Римі, він був близьким другом римського імператора Тиберія. Тож при ньому галілейські міста отримали ще більше прав самоврядування, а незалежність Галілеї була обмежена тільки римськими законами, що гарантували їй безпеку. «*Саме при Антипі Галілея стала тією найбільш благословенною Богом країною, щасливі спогади про яку зберігаються в душі кожного хрестиянина*» – пише Андрій Корольов у згаданій вище фундаментальній праці «Галілея».

Так що ідеальною базою для поширення вчення Ісуса Хреста і започаткованого ним руху за Царство боже була саме Галілея. Тим більше, що її населення постійно підживлювалося хвилями переселенців з півночі – галлами і гелленами.

ЗАСНОВНИКИ ХРЕСТИЯНСТВА

Сукупність відомостей вказує на те, що Діва Марія і Святий Йосип також прибули в Галілею з півночі, причому недавно, адже в побуті користувалися не арамейською чи гелленською, а внутрішньою, хатньою мовою. Саме цією, материнською мовою були сказані останні слова розіп'ятого Ісуса перед його смертю в Єрусалимі. Цю мову навіть сьогодні розуміють українці карпатського краю, де збереглися дуже архаїчні звичаї та говірки. Ісус говорив мовою Карпат, тобто карпатським діалектом української мови, схожим на мову лемків і русинів.

Цією ж мовою володіли й найближчі учні Ісуса. Наприклад, коли Марія Магдалина побачила воскреслого Ісуса, то спонтанно вигукнула «Раввуньо!» – це люблячо-пестлива форма слова «вчитель» («раві», редуковане від «дравід–друвід» – знавець сили) з відтінком ніжності і близьких почуттів, подібно до наших «синуньо», «татуньо» чи «мамуня».

Судячи з усього, Діва Марія і Святий Йосип прибули в Галілею не самі, а цілою групою. Принаймні Добра Новина описує родичів Діви Марії. Так, її рідною молодшою сестрою була Саломія, дружина Заведея, матір апостолів **Івана і Якова** – двоюрідних братів Ісуса. Двоюрідною сестрою Діви Марії була Марія Клеопова, матір апостола **Якова Молодшого** – троюрідного брата Ісуса. Чоловік цієї Марії – Клеопа (від гелленського «клеос», «κλέος» – «слава», він же Алтей, арамейською – Галпай або Галфей, що значить «славний») – був наближеним учнем Ісуса.

Згідно з Євангелієм і церковною традицією, з 12 апостолів 11 були галілеянами (іудеєм був тільки Іуда Іскаріот). Апостоли **Петро та Андрій** були рибалками в галілейському Капернаумі. **Симон Кананій** походив із Кані Галілейської; Діва Марія могла бути родичкою цього Симона, адже керувала на його весіллі. Саме там на прохання матері Ісус здійснив своє перше публічне чудо –

перетворив воду на вино. Українське слово «каня» позначає рід яструбів. Із Кані походив і **Натанаїл**, син Птолемея.

Матвій був збирачем податків на митниці в Капернаумі, отже, був людиною заможною і впливовою. **Филип** походив із Витсайди. Нема жодних підстав сумніватися, що **Хома і Тадей** також були галілеянами. Усі 11 апостолів мали арійські імена.

Про родичів **Святого Йосипа** значно менше інформації – він діяв у властивому для брахманів стилі максимального утаємничення. Відомо тільки, що його молодшим братом був Клеопа (Славний, **Славко**) – батько апостола Якова молодшого.

Звернемо увагу, що **двоюрідні брати Ісуса апостоли Іван і Яків**, які разом із Петром входили до трійки найбільш довірених апостолів, **мали відверто українське прізвище – Заведей** (Марко 1.19–20). Так називали їхнього батька. Наголосимо, що Заведей – це родове прізвище, а не ім'я, хоча б тому, що людей із таким прізвищем тисячі, а про людей з іменем Заведей нема жодних відомостей – бо їх не було в євангельські часи, як нема й тепер.

Заведей – це типове українське прізвище; наприклад, у телефонній базі міста Київ знаходимо багато людей з прізвищами Заведій, Заведія, Заводій, Заведенко, Заводян, Заводюк тощо. Українське слово «заведій-заводій» означає ініціативну людину, яка веде за собою, активізує, «заводить», вигадує різні витівки («заводіяка», «задерій»), а також зачинає-заводить пісню – «заспівувач». Родина Заведеїв була явно не бідною: їм належало судно, на якому, крім батька з двома синами, ще працювали наймані робітники (Марко 1.19–20). Наявність риболовецького судна з моряками говорить про те, що Заведеї були заможними господарями.

***Символіка галлів-кельтів* ▶**
Зліва: Кельтська фалера (металічна бляха на кінській збруї) з Екюрі-сюр-Коль (Марна, Франція)[26]. В центрі: Трипільський орнамент з горщика: 3700–3200 р. до н. е., Коновки (Подністров'я). Справа: Трипільський орнамент з грушоподібної посудини. Перша пол. 5 тис. до н. е., село Гренівка (Кіровоградська обл.)

Отже, **Галілея була заснована в 11 ст. до н. е. вихідцями з України, які називали себе галлами, тому й свою нову батьківщину назвали «краєм галлів» – Галлією-Гальлеєю**. В Європі цих галлів називали кельтами, а в Палестині –

[26] *Энн Росс.* Кельты-язычники; пер. с англ.– М: Центрполиграф, 2005.– С. 229.

филистимлянами. Населення Галілеї постійно підживлювалося хвилями переселенців з Північного Надчорномор'я, які приходили на нові землі не поодинці, а родами і цілими племенами. Родина Ісуса Христа між собою розмовляла давньою українською мовою, що донині збереглася в Карпатах. **Двоюрідні брати Ісуса і найближчі його апостоли – Яків та Іван – мали українське прізвище Заведей**.

Соціально-економічною опорою новоствореного руху був середній клас, інтелектуальна еліта, державні чиновники та члени їхніх родин. Згідно з Євангелієм, учнями Ісуса Христа були чоловіки і жінки, які підтримували Рух особистою участю і грошовими внесками: «*Іванна, жінка Хузи, Геродового управителя, Сусанна та багато інших, що їм помагали зо своїх маєтків*» (Лука 8.3). «Геродовий управитель» – це по-теперішньому прем'єр-міністр.

◄ ***Арійська мозаїка храму в Мегідо*** *з рибами, хрестами, атакуючими трипільськими свастиками (за годинниковою стрілкою, "по сонцю") та безкінечниками-меандрами. Археологи датують будівлю цього храму близько 230 роком н. е.*

З часів свого заснування в 11 ст. до н. е. галлами-филистимлянами Палестинська Галілея була вторинним духовним центром щодо первинного Центру, що розташовувався в Надчорноморській Гіперборії.

Галілея була зменшеним образом першопочаткової Галлії–Галичини. І якщо протягом століть зв'язок з Центром поступово було ослаблено, то з приходом в Галілею роду Ісуса Христа його було повністю відновлено.

Прямим наслідком відновлення зв'язку став духовний, культурний і економічний розквіт Галілеї, пасіонарний спалах Арійського хрестиянства і поширення його на весь світ.

Символом миттєвого відновлення зв'язку між божественним і земним є блискавка. Звідси євангельське пророцтво про Воанергес – грядущу духовну громаду дітей блискавки.

Ініціація (від лат. initiare – «починати») – це стрибок на вищий рівень розвитку і започаткування на ньому нового життя, часто з набуттям нового соціального статусу. Ініціація досягається завдяки певному духовному імпульсу, що оформлюється і закріплюється відповідним ритуалом.

Добра Новина починається з опису ініціації і завершується описом ініціації. Спочатку розповідається про **ініціацію Ісуса** за допомогою обряду омивання водою в Йордані, здійснену Іваном Предтечею. «*Він проповідував, кажучи: Слідом за мною йде сильніший від мене, якому я недостойний, нахилившись, розв'язати ремінця його сандалів. Я вас омивав водою, а Він омиватиме духом Святим*» (Марко 1.7–8). На час цього обряду **Ісус уже перебував у Просторі волі – у Царстві божому**. Іван це бачив і розумів, що виконання обряду омивання є формальністю, проте Ісус наполіг на його важливості: «*Тоді Ісус прибув із Галілеї на Йордан до Івана, щоб омитися від нього, але Іван противився Йому, кажучи: Мені треба омитися в Тебе, а Ти приходиш до мене? Ісус у відповідь сказав до нього: Лиши це тепер, так бо личить нам здійснити всяку правду. І він допускає Його*» (Матвій 3.13–15).

Приблизно посередині тексту Доброї Новини розповідається про **ініціацію Ісусом своїх учнів у Просторі пригод** (Іван 3.22) – на тому самому місці (в Переї біля Витавари) з використанням того самого обряду омивання водою в Йордані.

У кінці Євангелія розповідається про **ініціацію учнів у Просторі волі за допомогою ритуалу сповнення Святим духом**: «*Як же звечоріло і двері були зачинені там, де були учні, прийшов Ісус і став посередині. І зраділи учні, побачивши Господа. І каже їм Ісус: Як Мене послав Отець, так Я посилаю вас. Сказавши це, дихнув на них і каже їм: Прийміть Духа Святого*» (Іван 20.19–23). Це й було «омивання духом Святим», що його пророкував Іван на самому початку Доброї Новини.

Ця євангельська настанова наголошує на важливості ініціацій і вказує на послідовність підняття людей у простір Царства божого: 1) спочатку людина сама повинна піднятися у Простір волі, 2) потім вона знаходить послідовників у Просторі боротьби і піднімає їх у Простір пригод, 3) після цього допомагає їм наповнитися Святим духом (істинними знаннями, радісними емоціями, життєстверджуючою інформацією) і піднятися у Простір волі.

Вихід у новий простір буття – це завжди ініціація. Прикладом ініціації можна вважати перші кроки дитини, перші слова, перше плавання у воді, перший статевий досвід, перший

бій. Ініціація складається з трьох частин: 1) підготовка, 2) перехід на вищий рівень, 3) закріплення на цьому рівні.

Для зовнішньої допомоги у здійсненні ініціації використовуються певні усталені й перевірені практикою процедури – обряди (ритуали). Вони застосовуються як для поштовху до освоєння нового досвіду на вищому рівні буття, так і для закріплення людини на цьому рівні. Сам же акт переходу людина здійснює виключно власною волею.

Здійснення Ісусом прихованого походу (з елементами ризику і пригод) з учнями через ворожу Іудею і навчання їх у закритому таборі на дикій природі – це **технологія поштовху вгору**. Натомість обряди омивання Ісуса в Йордані, згодом омивання в ньому учнів і, нарешті, обряд сповнення Святим духом на горі в Галілеї – це ритуальні **технології закріплення** на відповідному рівні буття.

Вихід у Простір волі вимагає духовного, психічного і фізичного оновлення. Для цього Ісус застосовував проповідь і зцілення від хвороб. Зцілення досягається передусім звільненням людини від негативної інформації. **Кожна хвороба пов’язана зі специфічним інформаційним згустком**. В Євангелії його позначають терміном «злий дух», а очищення від нього ще називають «вигнанням бісів». Звільнення від певного «злого духа» автоматично приводить до звільнення плоті від пов’язаної з ним недуги: «*По тому Ісус проходив через міста та села, проповідуючи й звіщаючи Добру Новину про Царство Боже. З ним були дванадцять і деякі жінки, що були* ***оздоровлені ним від злих духів і недуг****: Марія, звана Магдалина, з якої вийшло сім бісів, Іванна, жінка Хузи, Іродового управителя, Сусанна та багато інших, що їм помагали зо своїх маєтків*» (Лука 8.1–3).

Хвороба – це найчастіше результат неправильного світогляду людини, який породжує хибні думки і помилкові вчинки. По суті, хвороби та інші життєві проблеми є індикаторами неправильного мислення. Тому для недопущення нових проблем треба не тільки очищати психіку, а й формувати істинний світогляд. Відтак Святий дух – це не тільки Утішитель, що несе радість життя: це ще й Дух істини.

Отже, Євангеліє дає нам настанову активно поширювати навколо Добру Новину про Царство боже, відкривати людям істинний світогляд, навчати їх методів самозцілення, а за потреби – самостійно звільняти їх від злих духів, тобто згустків інформаційного бруду, наповнюючи їхні душі Світлом.

Найпотужнішим засобом керування реальністю є слово. «*Як же настав вечір, по заході сонця, почали приносити до Нього усіх недужих та біснуватих. Усе місто зібралося перед дверима. І на кожного з них Він клав руки й оздоровляв їх СЛОВОМ. І оздоровив усіх недужих на різні хвороби, і бісів багато*

вигнав» (Матвій 8.16, Марко 1.32–33, Лука 4.40). Людська думка – це головний інструмент впливу на навколишню реальність. Оформлена, а тому стійка і захищена думка, називається словом.

Хоча ми переважно думаємо словами, промовлене слово має більшу силу, ніж думка: «*Аж ось зірвалася на морі така велика буря, що хвилі заливали човен, і учні були в небезпеці. А Він був на кормі і спав на подушці. Ті кинулись до Нього, збудили Його й кажуть: Рятуй, Господи, ми погибаємо! Чи байдуже тобі, що гинемо? А Він до них каже: Чого ви полохливі, маловіри? Тоді погрозив вітрові й розбурханим хвилям, і сказав до моря: Замовкни! Ущухни! І затих вітер, і ущухли хвилі, і настала велика тиша*» (Матвій 8.24–26, Марко 4.37–39, Лука 8.23–24).

Це був приклад того, що слово може керувати стихіями вітру і води. **А ось приклад керування стихією вогню**: «*І вислав посланців перед собою; пішли вони й увійшли в якесь самарянське село щоб Йому приготувати місце. Та самаряни Його не пустили, бо сприйняли Його за прочанина до Єрусалима. Побачивши те, учні Яків та Іван сказали: Господи, хочеш – ми скажемо, щоб вогонь зійшов з неба і пожер їх. Ісус, обернувшись, став докоряти їм. І вони пішли в інше село*».

Як бачимо, йдучи до Єрусалима, апостоли Яків та Іван уже вміли застосовувати слово як «вогнемет». Можливо, саме через цю здатність вони отримали від Ісуса прізвисько Военергес, що означає «Діти блискавки».

Руна Соул – Сонце, Блискавка. Руна перемоги, могутності і цілісності ▶
Нероздільна єдність Сили і Потужності: «того, що веде» і «того, що діє». Блискавка єднає небеса із землею, вогонь з каменем.

Тому треба цінувати мову як божественний дар, плекати її чистоту й милозвучність, уникати пустослів'я і словесного бруду:

«*Ви чули теж, що було сказано стародавнім: не клянись неправдиво і виконуй твої клятви Господові. А я кажу вам не клястися зовсім.* ***Хай буде ваше слово: так – так; ні – ні. А що більше цього, те від лихого***» (Матвій 5.33–34).

«*За кожне пусте слово, яке скажуть люди, дадуть відповідь судного дня за нього. Бо за словами твоїми будеш засуджений*» (Матвій 12.36–37).

ПРИСКОРЕННЯ, ЛЕВІТАЦІЯ, ТЕЛЕПОРТАЦІЯ

Що чистіший простір, то менший опір він чинить будь-яким діям. Очищуючи свій внутрішній простір – духовно, психічно, фізично, – людина одночасно формує зовнішній простір, сприятливий для розгортання будь-яких подій. Оскільки в такому просторі події відбуваються швидше, то іззовні виникає враження, що людина все робить неймовірно легко і швидко. Проте особливо вражаючими у Просторі волі є ефекти телепортації і сповільнення внутрішнього часу або, що те саме, прискорення внутрішніх подій.

Про телепортацію Добра Новина згадує в оповіданні про ходіння по воді. Наведемо його повністю:

«*І коли відпустив народ, пішов на гору молитись на самоті. Як звечоріло, Він був там сам один. Учні ж Його зійшли до моря і, ввійшовши в човен, попливли на той бік моря, до Капернаума. Човен уже був серед моря, і його кидали хвилі. Вже була четверта сторожа ночі, а пропливли всього яких двадцять п'ять чи тридцять стадій, бо дув сильний супротивний вітер.* ***Коли ж побачив Ісус, як вони втомилися, веслуючи****, пішов до них по морю, і хотів минути їх. Бачать учні – Ісус іде до них по морю й наближається до човна. Побачивши це, вони були шоковані. То привид! – вигукнули. Та Ісус тієї ж миті мовив до них: Сміливіше – це Я. Тоді Петро озвавсь до Нього й каже: Господи, коли це Ти, вели мені прийти по воді до Тебе! Іди! – сказав Ісус. І вийшов Петро з човна, почав іти по воді і прийшов до Ісуса; але, побачивши, що вітер сильний, злякався, почав потопати і скрикнув: Господи, рятуй мене! Ісус зараз же простягнув руку, вхопив його і мовив до нього: Маловіре, в чому засумнівався?* ***І хотіли Його взяти у човен, але човен зараз же причалив до землі, до якої прямували.*** *І як увійшли до човна, вітер ущух. І дуже від надмірного в самих собі дивувались*» (Матвій 14.22–32, Марко 6.45–51, Іван 6.14–21).

Ходіння по воді – це демонстрація левітації, тобто зменшення ваги. У наведеному вище епізоді Ісус навчає апостолів цієї навички. Подія відбулася глибокої ночі – з третьої до шостої години («четверта сторожа»), коли найсильніше хочеться спати. Ісус дочекався, коли учні були надзвичайно втомлені, адже майже всю ніч веслували проти вітру. Це було потрібно для зменшення контролю свідомості, яка говорить: «Це неможливо!» Завдяки ослабленню цього стереотипу свідомості Петро й пішов по воді, а коли почав раціонально міркувати, що він робить серед хвиль, то злякався і «провалився вниз». **Страх робить людину слабкою і тягне донизу, у простір негативних подій**.

Натомість радість піднімає людину догори. Можна собі уявити, як зраділи апостоли, коли побачили Ісуса з Петром, що поверталися до човна, йдучи по воді. Ця хвиля ейфорії

виштовхнула їх вгору – у Простір волі, який є простором чудес. Тому «*човен зараз же причалив до землі, до якої прямували*». У Просторі волі відбуваються тільки позитивні події, тому тут же «вітер ущух».

Під час телепортації людина миттєво опиняється в іншому місці й суб'єктивно це так і сприймає: я щойно був там, а тепер уже тут. Саме це й відбулося під час описаної події. Скоріше всього, що це була спонтанна, «незапланована» телепортація: учні всю ніч дуже прагнули найскоріше дістатися берега, тож **як тільки вони від радості «вистрибнули» у Простір волі, так відразу ж і опинилися в бажаному місці**.

По-іншому виглядає переміщення у просторі при «уповільненні внутрішнього часу» або, що те саме, «прискоренні внутрішніх подій». Тоді людині здається, що її життя відбувається у звичайному темпі або навіть уповільнюється – як у сповільненому відео, натомість для зовнішніх спостерігачів людина все робить швидко і навіть миттєво. Саме на цьому основувалася могутність козаків-характерників, які могли сповільнювати внутрішній час, що було елементом бойового екстазу. **У цьому стані для характерника не мала значення чисельність супротивника: він проходив крізь ворожі лави як газонокосилка**. Ця ситуація показана у китайському фільмі «Герой» (2002) в епізоді, коли два бійці – чоловік і жінка – беруть штурмом царський палац, захищений тисячами воїнів. Цікаво, що для підняття у Простір волі вони вивчали мистецтво каліграфії як магічний засіб підвищення внутрішньої гармонії.

Після свого воскресіння Ісус перебував у вищому просторі подій порівняно з учнями, тому діяв ефективніше, зокрема, значно швидше долав відстані. На цю особливість Простору волі Він спеціально хотів звернути увагу своїх учнів. Згадайте цей момент Таємної вечері: «*Тоді Ісус сказав їм: Після мого воскресіння* ***Я випереджу вас*** *у Галілеї*» (Матвій 26.32), тобто обгоню вас, прийду швидше. Відразу ж після воскресіння, коли жінки-галілеянки прийшли до вже порожньої гробниці, їм явився ангел і сказав: «***Біжіть хутко****, скажіть Його учням, що Він воскрес із мертвих. Он* ***Він вас випередить*** *у Галілеї, там ви Його побачите, як Він сказав вам. І вони поспішно лишили гробницю з великою радістю і* ***побігли*** *сповістити Його учнів*» (Матвій 28.7–8, Марко 16.7–8).

Сенс цього уроку полягав у тому, щоб учні щодуху бігли до Галілеї – та Ісус все одно випередить їх там, навіть якщо вирушить у дорогу пізніше за них. Для того щоб зафіксувати факт своєї затримки, він спеціально з'явився двом учням, які, не поспішаючи, поверталися з Єрусалима до Галілеї:

«*Аж ось того самого дня двоє з них ішли в містечко, що звалось Емаус, сто шістдесят стадій від Єрусалима, і розмовляли*

між собою про те, що сталося. Як вони розмовляли та сперечалися між собою, Ісус наблизився й ішов разом з ними, але очі їм заступило, і вони Його не пізнали. Коли вони наблизилися до містечка, куди йшли, Ісус удав, що хоче простувати далі. Вони ж наполягали, кажучи: Зостанься з нами, бо вже вечоріє і день уже похилився. Він увійшов, щоб зостатись. І от як Він був за столом з ними, взяв хліб, благословив і, розламавши його, дав їм. Тоді відкрилися в них очі, і вони Його пізнали. Та Він зник від них. І казали вони один до одного: Чи не палало наше серце в нас у грудях, коли Він промовляв до нас у дорозі. І негайно вони рушили, і найшли зібраних одинадцятьох і тих, що були з ними. І вони розповіли те, що сталося в дорозі і як вони Його пізнали при ламанні хліба» (Лука 24.13–35).

Коли ж ці двоє учнів увійшли до приміщення, де зібралися решта учнів, і зачинили за собою двері, перед ними з'явився Ісус: «*Як же звечоріло і двері були зачинені там, де були учні, прийшов Ісус і став посередині. І зраділи учні, побачивши Господа*» (Іван 20.19). Скоріше всього, що Ісус опинився на місці раніше за всіх, тому й **випередив їх, згідно зі своєю обіцянкою**.

Інше питання: як це йому вдалося? Або він просто швидше прийшов завдяки внутрішньому прискоренню подій, властивому для Простору волі, або завдяки телепортації – тим більше, що під час зустрічі з двома учнями він «зник». Якщо це була телепортація, то вже не спонтанна, як в оповіданні про ходіння по воді, а точно керована.

Цікаво, що Церква зберегла чимало оповідань про святих первинного хрестиянства, які могли ходити по воді й літати повітрям (здійснювати левітацію), миттєво переміщуватися в просторі й «водночас» перебувати в різних місцях. Згодом ці оповідання набули казкових обрисів, проте в їх основі були реальні феномени. **Наявність достатньо великої кількості святих, що володіли навичкою левітації та телепортації, дозволяє пояснити неймовірний пасіонарний вибух первинного, арійського хрестиянства та його стрімке поширення на весь світ.**

Про зв'язок між Простором волі і сповільненням внутрішнього часу, коли встигаєш зробити неймовірну кількість роботи, було відомо дуже давно. Так, згідно з українською магічною традицією, найбільшу захисну силу має сорочка, що виткана, зшита і вишита за одну ніч. Річ у тім, що **так швидко виготовити сорочку можна тільки у стані сповільненого часу, а для цього жінка повинна бути в Царстві божому (у Просторі волі), отже сама повинна перебувати у стані святості**. Відповідно, створена її руками сорочка несе на собі інформаційно-енергетичний відбиток Царства божого. Така сорочка автоматично ставала захисним оберегом, тому що Царство боже є простором

цілковитої захищеності, в якому принципово неможливі негативні події. Одягаючи таку сорочку, людина наче одягала на себе простір Царства божого.

АБСОЛЮТНА ЗАХИЩЕНІСТЬ У ПРОСТОРІ ВОЛІ

У кожному з чотирьох просторів буття відбуваються події відповідної якості – від дуже поганих і руйнівних до позитивних і творчих. Особливість Простору волі, який у Добрій Новині позначається терміном «Царство боже», полягає в тому, що тут відбуваються виключно позитивні події. Відповідно, цей простір є зоною повної безпеки.

Все починається з внутрішньої безпеки – досягнення «веселія духу» (як казав Григорій Сковорода), ясного мислення і міцного здоров'я. Позитивні думки притягують позитивні події, тому навколо людини формується дедалі об'ємніший «кокон безпеки». В результаті спрацьовує фундаментальний метафізичний принцип: «Що всередині, те й назовні». Царство боже, що розквітає в душі людини, починає поширюватися і гармонізувати навколишній простір.

Добра Новина починається з констатації того, що Ісус уже перебуває у просторі Царства божого: Він сповнений Святого духа, у стані повної безпеки (Його не чіпають хижаки), йому служать ангели – носії істинної інформації. **Протягом усього Євангелія з Ісусом відбуваються тільки позитивні події, Йому ніщо не загрожує**.

Після того, як іудейський Синедріон (різновид місцевого «парламенту») ухвалив рішення вбити Ісуса (Іван 11.45–54), Він перестав ходити по Іудеї – але тільки тому, що з ним були учні, які перебували у Просторі пригод, а може й у Просторі боротьби. Схоже, Ісус вважав такі «іудейські пригоди» передчасними для навчання своїх учнів.

Справжні «навчальні пригоди» почалися пізніше – коли Ісус із учнями прийшов у Єрусалим. **Головний навчальний момент полягав у демонстрації повної невразливості дітей Божих і їх спроможності за будь-яких обставин перемагати дітей диявола**.

Перша демонстрація сили і невразливості при перебуванні в Царстві божому відбулася у вівторок уранці 20 березня 31 року: *«Знову приходять вони в Єрусалим, і, ввійшовши у храм, Ісус знайшов там продавців волів, овець і голубів; сиділи там і міняйли. І, зробивши бич із мотуззя, вигнав із храму всіх, що продавали й купували в храмі, і овець, і волів; перекинув столи міняйлів і гроші їхні розсипав, і перекинув ослони тих, що продавали голубів, і не дозволив, щоб хто переносив що через храм. Навчав Він їх і казав їм: Хіба не написано: «Дім Мій домом молитви назветься для всіх*

народів»? А ви з нього зробили печеру розбійників!» (Матвій 21.12–17, Марко 11.15–19, Лука 19.45–48, Іван 2.14–18).

Цей епізод настільки важливий, що описаний у всіх чотирьох Євангеліях. **Уявіть собі, що хтось заходить у Києво-Печерську Лавру і розганяє всю цю московську «братію», а вона тільки остовпіло дивиться і не знає, що робити**. Подібне було в єрусалимському храмі. Вражені акціонери храму (фарисеї і садукеї) спромоглися тільки обережно запитати, на якій законній підставі їх так фундаментально принизили (Іван 2.18).

Наступного дня в тому ж храмі «*деякі хотіли Його схопити, та ніхто не наклав рук на Нього. Вернулись слуги до первосвящеників та фарисеїв, і ті їх питають: Чому ви його не привели? Слуги відповіли: Ніколи чоловік не говорив так, як цей чоловік говорить*» (Ів 7.45–46). Іншими словами: акціонери храму послали своїх «вишибал-мордоворотів», але ті повернулися ні з чим. Радше, **охоронці самі не зрозуміли, що відбулося**. «*Ніколи чоловік не говорив так, як цей чоловік говорить*» – це недолуга і непереконлива спроба виправдання, адже силовики (місцевий іудейський «Беркут») йшли до храму не для спасіння душі через слухання проповідей, а для насильного захоплення Ісуса.

З Ісусових учнів найшвидше до стану Царства божого наблизились апостоли Яків та Іван Заведеї. На момент апостольської ініціації вони вже перебували у Просторі волі, тому Ісус дав їм ім’я Воанергес, що означає «Діти блискавки». Так, апостол Іван невимушено увійшов до садиби первосвященика, яка пильно охоронялася, адже там було ув’язнено Ісуса. В самій же садибі на Івана ніхто не звертав уваги, наче він був невидимим (Іван 18.15–16). Так само Іван спокійно знаходився біля тавра, на якому було розіп’ято Ісуса (Іван 19.26), хоча це було смертельно небезпечно для чоловіків-галілеян, тому вони спостерігали за подіями здалеку і непомітно.

Найвищим проявом демонстрації невразливості стали смерть і воскресіння Ісуса Христа. Після цього учасники заснованого Ним руху за Царство боже були абсолютно переконані в існуванні земного Простору волі і його можливостях. Після воскресіння вони світоглядно змінилися, стали іншими людьми. Тому-то наступна зустріч у Галілеї відбулася в Царстві божому, адже всі її учасники внутрішньо перебували у ньому.

Як ми вже говорили, всі події Доброї Новини є водночас і наукою, і настановами для практичного застосування, в тому числі пророцтвами. Науковий сенс розглянутих епізодів полягає в тому, що **повністю захищеною людина може бути тільки у повністю захищеному просторі**. Пророцтво ж полягає в тому, що для гарантованого досягнення індивідуальної, колективної чи національної безпеки новій Громаді треба піднятися у Простір волі, а це досягається освяченням себе і навколишнього простору.

Схоже на те, що ця істина була відома **запорозьким козакам. Вони діяли як військово-чернечий орден. Їхня небачена ефективність досягалася ретельним плеканням у собі стану Царства божого згідно з євангельськими настановами**. Важливу роль відігравав характер харчування – це була їжа, властива для монахів: каші, овочі, фрукти, молокопродукти, яйця, мед. Вони розуміли, що для досягнення внутрішньої «легкості» потрібна «легка» їжа. Звідси прислів'я «*Хліб та вода – то козацька їда*».

Найбільш ризикованими були морські походи, тому тут приділялася найбільша увага духовному і психічному стану козаків. Свої кораблі козаки розглядали як плавучий храм, перебувати в якому могли тільки безгрішні люди. Якщо бойова команда перебувала у стані Царства божого, то походи здійснювалися надзвичайно успішно, адже в Просторі волі козакам сприяли всі земні і небесні сили. Тому **жодна нечиста людина не мала права заходити на бойове судно**.

Проте практика не завжди відповідала теорії. Бували випадки, коли вітер, хвилі, хмари та інші обставини починали діяти всупереч козацьким задумам. Це означало, що мореплавці «випали» з Простору волі й опустилися у Простір боротьби. Тоді відразу ж починали шукати винуватця, який, будучи обтяженим якимись гріхами, потягнув униз все товариство. Відомі випадки, коли **заради порятунку бойового товариства грішники самі зізнавалися і добровільно вистрибували в бурхливі хвилі, йдучи на вірну смерть**. А бувало, що грішника виявляли під час внутрішнього розслідування і насильно викидали у хвилі як небезпечний баласт.

Подібна ситуація показана у фільмі «Володар морів» / Master and Commander (2003). Коли корабель потрапив у небезпечний штиль, команда почала шукати причину невдач. Погляди звернулися на одного моряка, якого раніше супроводжували невдачі, він був невпевнений у собі, в нього не було внутрішньої радості й бадьорості. Він сам відчув і зрозумів, що є причиною невдач, тому вночі взяв у руки ядро, вистрибнув за борт і втопився. Після цього капітан уранці зібрав команду і попросив усіх, хто погано думав про цього моряка або висловлював йому неповагу, пробачити його, адже він пожертвував собою заради загального порятунку. **Як тільки всі це зробили, тобто відпустили з миром його душу, тут же з'явився вітер і корабель був урятований**.

Сенс у тому, що цей моряк був обтяжений важкими думками та емоціями, тож тягнув команду у Простір страждань. Для того щоб розірвати з ним обтяжливий зв'язок, команді треба було полюбити його божественною любов'ю (агапе). У давнину

така любов позначалася словом «милість», звідки слово «милосердя» (любляче серце, дух божественної любові).

Задля плекання святості **запорожці вважали себе дітьми Божими і прагнули до стану дитячої чистоти, щирості, невибагливості й безгрішності**. Це відобразилося у прислів'ях і художніх творах: *«Козаки, як діти: хоч багато – поїдять, хоч трохи – наїдяться», «Тоді козаки, як діти, не гаразд починали: По дві штуки гармат набивали, Тую галеру із грізної гармати привітали»* (Дума про Самійла Кішку), *«Тоді козаки, як діти, добре дбали»* (Дума про Івася Коновченка), *«А козаки як діти: чують серцем справедливу людину»* (Зінаїда Тулуб. Людолови), «***Молились щиро козаки, Як діти, щиро; не журились***» (Тарас Шевченко. Гайдамаки), *«Тогді-то вони стали у раді, Як малії діти, Од своїх рук листи писали, По городах по полкових, по сотенних розсилали»* (Дума про смерть Богдана Хмельницького).

Таке часте порівняння з дітьми не було випадковістю чи гарним художнім образом, а мало глибокий метафізичний і практичний сенс. Особлива увага до дітей, характерна для Доброї Новини і Козацької традиції, пов'язана з тим, що більшість дітей народжується у Просторі волі, тобто в Царстві божому.

ДІТИ У ЦАРСТВІ БОЖОМУ

– Хіба у запорожців чисті душі? Вони ж тільки п'яниці та розбійники?
– Говори. Нема душі чистішої, ніж у цих гаспидських синів. Вони живуть по Писанію, не водяться з жінками, б'ються з бусурманами і захищають віру православну.

З кінофільму «Пропала грамота», 1972.

Ефективність козацтва як військово-чернечого ордену забезпечувалася перебуванням у стані Царства божого. Для входження до цього гармонійного і захищеного простору подій треба володіти чистотою, легкістю, щирістю, простотою, які найбільше властиві саме дітям. Козаки це знали, тому й намагалися наслідувати дітей у згаданих якостях.

Про те, що діти перебувають у Просторі волі, прямо сказано в Добрій Новині: «*Істинно кажу вам: якщо ви не навернетеся і не станете, як діти, не ввійдете в Царство Боже*» (Матвій 18.3), «*Тоді привели до Нього малих дітей, щоб Він, поклавши на них руки, помолився. Учні ж докоряли їм. Бачачи те, Ісус сказав їм: Пустіть дітей! Не бороніть їм приходити до Мене, бо таких Царство Боже. Істинно кажу вам: хто* ***Царства божого не прийме, як дитина, той не ввійде до нього****. І обнявши їх, поклав на них руки і благословив їх, і пішов звідти*». (Матвій 19.13–15, Марко 10.13–16, Лука 18.15–17).

Царство боже – це простір радості, здоров’я і безпеки. **Спостереження за дітьми, особливо немовлятами, підтверджує їхнє початкове перебування саме в цьому просторі подій**. Винятком можуть бути тільки діти з генетичними відхиленнями, а також ті, які зазнали отруєння тютюном і алкоголем під час вагітності матері, родових травм або яким було зроблено щеплення. Якщо ж діти перебувають у природному стані, то для них властиві найважливіші ознаки Царства божого.

По-перше, **малі діти майже весь час перебувають у стані оптимізму і внутрішньої радості, вони не знають страху** (страх і тривога несумісні з перебуванням у Просторі волі).

По-друге, **у немовлят фундаментальне здоров’я і неймовірно потужний імунітет**. Цей факт використовують у традиційних культурах для пробудження захисних сил організму, для цього новонароджених занурюють у крижану воду (як це раніше робили українці), кладуть у сніг або натирають сіллю.

По-третє, **вони захищені від негативних подій**. Відомо багато випадків, коли людських дітей, особливо немовлят, не **чіпають хижаки** (хоча дітей тварин тут же з’їдають), вони дивним чином залишаються неушкодженими **після падіння з великої висоти** (наприклад, з п’ятого, дев’ятого чи навіть тринадцятого поверху). Цікаво спостерігати, як немовля «знущається» з кота чи собаки (смикає за вуса, тягне за носа або вуха...), а ті, наче заворожені, все терпеливо зносять.

Чому дорослі, передусім уже старі люди, так люблять гратися з маленькими дітьми, особливо з немовлятами? Тому що вони заряджаються від них чистою, сонячною, радісною енергією Царства божого, яка несе їм оздоровлення і омолодження.

Чому жінки омолоджуються і розквітають після народження дітей? Тому що вони дев’ять місяців виношують у собі Царство боже, потім народжують його і постійно з ним спілкуються.

Що більше у спільноті дітей, то вона щасливіша, бо діти постійно заряджають її сонячною енергією. **Кожна людина в дитинстві перебуває в Царстві божому, проте не усвідомлює цього**. Нинішні реалії Залізної доби швидко висмикують її вниз – у Простори боротьби і страждань. Сенс релігії (від «ре»-«лига» – «відновлення зв’язку) в тому, щоб допомогти людині повернутися у Простір волі, але тепер зробити це свідомо й цілеспрямовано. Діти – це не тільки майбутнє нашого роду. **Діти задають нам орієнтир для входження у Царство боже**. Тому треба оберігати це маленьке Світло, створювати йому умови для зростання і поширення.

Ісус Христос перебував у стані Царства божого, тому саме маленькі діти були для нього найближчими, адже **перебували з ним в одному просторі подій**. Тому-то Він сказав: «*Хто прийме одне з таких дитят у моє ім'я, той Мене приймає*» (Матвій 18.5, Марко 9.37) – бо приймає світло Царства божого. Натомість «*А хто спокусить одного з тих малих, що вірують, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішено було йому на шию і він був утоплений у глибині моря*» (Матвій 18.6–10). Це пророцтво, настанова, наказ дбати про ці світочі Царства божого, оберігати їх і захищати. А захищати є від кого. **Діти диявола, перебуваючи у Просторі боротьби, прагнуть паразитувати на дітях Божих**, але не можуть цього робити, адже діти Божі перебувають у Царстві божому. Тому ці соціальні паразити докладають неймовірних зусиль для того, щоб «висмикнути» їх з Простору волі і опустити до свого рівня.

Найдієвіший сатанинський засіб – вакцинація. Тільки подумайте: новонародженій дитині протягом 24-х годин уколюють вакцину від гепатиту Б, тобто від хвороби, яка передається тільки через кров, тому вражає лише сексуальних розпусників, ін'єкційних наркоманів, гомосексуалістів і жертв переливання крові. І ці «істоти в білих халатах» ще називають себе лікарями.

Запитання: чому ви так поспішаєте ввести в чисту дитячу кров цю отруйну суміш ртуті, формальдегіду, тваринних вірусів і абортивного матеріалу – залишків убитих ненароджених дітей? Відповідь: **щоб у дитини не залишилося згадки про Царство боже**, щоб вона з перших годин свого життя була рабом диявольської «матриці» і надалі, до самої смерті надійно підживлювала її своїми стражданнями і грошима.

Настанова Доброї Новини однозначна: «*Хто спокусить одного з тих малих, що вірують, такому* ***було б ліпше, якби млинове жорно повішено було йому на шию і він був утоплений у глибині моря***». Фраза «малих, що вірують» вказує на те, що маленькі діти, на відміну від більшості дорослих Залізної доби, володіють **вірою – силою, основаною на переконанні**.

Захищайте своїх дітей від нелюдів, від їхньої «системи охорони здоров'я», від їхньої збоченої «системи освіти», від їхнього «зомбоящика» та інших засобів масової інформації, від їхньої руйнівної системи харчування, від стерилізації генетично модифікованими організмами, від їхніх нахабних лохотронів, які

вони сміють називати «демократією», «мультикультуралізмом», «гуманізмом» і «прогресом». Любіть дітей, вчіться у них Царству божому, дайте їм змогу жити в здоровому тілі, серед чистої природи, в середовищі свого рідного етносу, розмовляти рідною мовою, користуватися благами істинної культури і творити навколо себе нову гармонію Золотої доби.

ВГОРУ ПРОСУВАННЯ – БЕЗ КРАПЛІ ВАГАННЯ!

Ми вже говорили, що всі події Євангелія є одночасно і пригодами, і наукою, і пророцтвами. Головною ж метою Доброї Новини є досягнення спільнотою оновлених людей вищого рівня буття і закріплення на ньому.

1. ОНОВЛЮЙСЯ!

«*Царство боже близько; оновлюйтесь і вірте в Добру Новину!*» (Мк 1.15). Для того щоб піднятися у простір Царства божого, людина повинна стати «легшою», їй треба скинути тягар інформаційного бруду: негативних емоцій, образ, заздрощів, страхів, тривог, ненависті, песимізму, депресії тощо. Для цього треба наповнити душу світлом, позитивним мисленням, радістю від споглядання краси Всесвіту і радістю від здійснення добрих справ: «*Хай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небесах*» (Мт 5.16).

Для того щоб підняти настрій, **учні Ісуса Хреста віталися словом «Радій!»**, гелленською воно звучить як «Хайре!» (Χαῖρε). Одне з його значень – «Будь здоровий!» Це привітання ще можна перекласти українською як «Ярій!» – будь сонячно-сильний (згадаймо: «*Ярій, душе. Ярій, а не ридай*» – Василь Стус).

Для підбадьорення людей Ісус ще використовував слово **Дерзайте!**, гелленською – θαρσεῖτε, читається «тарсейте». Це означає: дійте сміливо, бадьоро, рішуче, безстрашно. «*Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика*», «*Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам*» (Мт 5.12, 7.7). Сонячний, позитивний, арійський світогляд у поєднанні зі світлими думками, чистою мовою, добрими справами і легким, здоровим харчуванням підносять людину догори, у вищий простір земного буття. Але щоб рухатися далі, вже недостатньо індивідуальних зусиль. Тут потрібні колективні дії організованої спільноти однодумців.

2. ОРГАНІЗОВУЙСЯ!

Формування духовної громади Ісус розпочав з енергійної проповіді по всій Галілеї. Вона привернула увагу зацікавлених і дозволила зібрати учнів. Кращих із них Ісус назвав апостолами (гелленське απόστολος – «посланець»), тобто своїми повноважними представниками.

«***Учням на той час було, вірогідно, років по двадцять***»[27]. Апостоли пройшли спеціальну підготовку: Ісус дав їм правильний світогляд, розкрив таємниці Царства божого і вічного життя, навчив правильної молитви і застосування сили Слова. Добра Новина розповідає, як Він передавав їм мистецтво зцілювати людей, ходити по воді, заспокоювати бурю і вітер, управляти небесним вогнем, ставати невидимим.

Усі апостоли, повторимо, за винятком Іуди Іскаріота, були галілеянами. Іуда Іскаріот зрадив свого Вчителя і автоматично перестав бути Його посланцем–апостолом. **Тому апостолами були і залишаються тільки ці 11 галілеян: Яків та Іван (Воанергес), Симон (Петро), Андрій, Яків син Алфея, Пилип, Симон із Кани, Матвій, Натанаїл син Птоломея, Хома і Тадей.**

Більше ніхто крім них не може називатися апостолом, оскільки тільки вони отримали ініціацію персонально від Ісуса Христа. Відповідно, нема ніяких «апостолів від 70-ти», а щодо «первоверховного святого апостола Павла», то це взагалі хуцпа (відверта брехня, хула проти Святого Духа), адже цей іудей Савл належав до секти фарисеїв, ніколи не бачив і не чув Ісуса, а свою кар’єру розпочав із переслідування й убивства хрестиян[28].

Сформована Ісусом духовна громада, що становила основу Руху за Царство боже, мала таку єрархічну структуру:

1. Засновник, Вчитель і Керівник (Господь) – Ісус Хрестос.

2. Перше, внутрішнє коло – апостоли Іван, Яків і Петро. Ісус їх брав із собою майже завжди. Інколи до внутрішнього кола долучався брат Петра – апостол Андрій, який був скарбником (донині в українській традиції пожертви на церкву називаються «Андріїв гріш»).

3. Друге коло – решта 9 апостолів. Кожен апостол внутрішнього кола, вірогідно, керував своєю трійкою апостолів.

4. Третє коло – учні. Кожною групою учнів керував один з апостолів. До учнів також належали чоловіки і жінки, які підтримували Рух особистою участю і грошовими внесками: «*Іванна, жінка Хузи, Геродового управителя, Сусанна та багато інших, що їм помагали зо своїх маєтків*» (Лука 8.3). Коло учнів Ісуса складалося переважно з представників галілейської еліти.

5. Зовнішнє коло – прихильники Руху, що перебували в духовному й організаційному зв’язку з Ісусовими учнями.

Ієрархічна структурованість громади підпорядковується духовній єдності і братерській любові: «*Ви ж не давайте себе*

---

[27] *Макдональд Уильям.* Библейские комментарии для христиан. Новый завет. – Bielefeld: CLV, 2000 – С. 64.
[28] Фарисей Шауль – апостол, прапор і криголам. – С. 277.

звати: учитель; один бо ваш учитель, а ви усі брати. Та й отця собі теж не іменуйте на Землі: один бо у вас Отець – той, що на небесах. Ані наставниками не давайте себе називати, один бо ваш наставник – хрестос» (Матвій 23.8–10). Тобто **учителем є Ісус, а наставник (еволюційна мета) – стан боголюдини (хрестос)**.

Що вищий рівень людини в організаційній ієрархії, то більше вона віддає себе громаді та ідентифікує себе з нею: «*Ви знаєте, що ті, яких вважають князями народів, верховодять ними, і їхні вельможі утискають їх. Не так воно хай буде між вами, але хто з-між вас хоче стати великим, хай буде вам слугою*» (Марко 10.42–44).

Цю настанову Ісус красномовно підтвердив під час «Таємної вечері»: «*Під час вечері, коли диявол уже вклав у серце Іуди Іскаріота, щоб Його зрадив, Ісус встав від вечері, скинув одежу, узяв рушник і підперезався. Тоді налив води до умивальниці й почав умивати учням ноги й обтирати рушником, яким був підперезаний... Обмивши їм ноги, надів знову одежу, сів до столу й каже до них: Чи знаєте, що Я зробив вам? Ви звете мене: Учитель, Господь, і добре кажете, бо Я таким є. Коли, отже, Я, Господь і Учитель, умив вам ноги, то й ви повинні мити ноги один одному. Я дав вам приклад, щоб, як Я зробив вам, так і ви робили*» (Іван 13.2–15).

Зрада Іуди Іскаріота є виразним попередженням на майбутнє. Слово «іс-Каріот» означає «той, що з Каріота», тобто з іудейського поселення Каріот. У такий спосіб Євангеліє вирізняє Іуду від решти 11 апостолів, бо він був серед них єдиним іудеєм. Ось як про нього пише Енциклопедичний словник Брокгауза і Ефрона: «*Він був єдиним іудеєм серед апостолів, які всі були галілеянами, і виправдав собою давнє прислів'я "галілеянин любить честь, а іудей – гроші"*».

Якщо підсумувати настанови Доброї Новини щодо організації, то їх можна звести до п'яти пунктів:

1. Громада керується ідеєю духовного, психічного і фізичного оновлення людини та її боголюдської самореалізації в Царстві божому згідно із задумами Творця Всесвіту. Тому **головний напрям діяльності – проповідь і цілительство**: виховання духу, навчання душі й оздоровлення плоті.

2. Всі члени громади – **духовні брати і сестри**, ближні («*Люби ближнього твого, як себе самого*» – Матвій 22.39).

3. Що вищий рівень організаційної ієрархії, то інтенсивніше служіння громаді.

4. Організаційну основу громади становить етнічно однорідне арійське ядро, **жодного чужинського «іуди»** – потенційного зрадника.

5. Головні зусилля спрямовуються на роботу з дітьми і молоддю.

Формування організації оновлених людей дозволяє увійти в простір Царства божого. Але це тільки половина справи, адже в цьому просторі подій ще треба надійно закріпитися. Це не просто, адже навколишній світ дедалі більше занурюється у Простір боротьби і Простір страждань. Як врятуватися від них дітям Божим?

3. ОЗБРОЮЙСЯ!

У четвер 22 березня 31 року, під час святкування Арійського Нового року, більше відомого як «Таємна вечеря», Ісус Хрестос виконав з апостолами традиційний **Арійський обряд побратимства: вони спожили розділений Ісусом новорічний коровай-паску і випили по колу з однієї чаші святковий виноградний напій**. «*Далі сказав їм: як Я вас посилав без калитки, без торби, без взуття, хіба вам чого бракувало? Нічого, – відповіли. І Він до них промовив: Тепер же хто має калитку, хай візьме, так само й торбу; хто ж не має, хай продасть свою одежу й купить меч. Вони сказали: Господи! Ось два мечі тут. Він відповів їм: Достатньо*» (Лука 22.35–38).

Мечами були озброєні двоє апостолів – рідні брати Петро і Андрій. Ісус сказав, що цього достатньо, отже, настанова озброюватися не стосується поточної ситуації. Понад те, протягом наступних двох днів – п’ятниці і суботи 23 і 24 березня – учні були тільки спостерігачами подій, тож не було сенсу щось продавати і купляти мечі.

Отже, це пророцтво, що стосується майбутніх часів, а саме ситуації кризового переходу від старого до нового циклу. Сенс цієї настанови Ісуса Хреста в тому, що треба буде відмовитися від частини комфорту, а вивільнені кошти вкласти в озброєння.

Ми вже знаємо, що перебування у Просторі волі супроводжується станом абсолютної захищеності. Здавалося б, виходь у цей простір і не переймайся навколишніми загрозами. В чому проблема?

По-перше, надійний збройний захист потрібен **протягом переходу** до Простору волі, коли значна частина спільноти ще перебуває у Просторі боротьби. Спроможність захистити себе відлякує хижаків.

По-друге, потужна озброєність допомагає закріпитися у Просторі волі, адже **надає впевненості**, натомість слабкий захист провокує страх і тривогу, а це відразу ж тягне донизу – в несприятливі простори подій.

По-третє, озброєність є складником примордіального (першопочаткового) Архетипу Вепра – «еволюційної трійці» Білої раси, що забезпечує їй успішний розвиток: **Святість – Озброєність – Плодючість**.

Настанову «Озброюйся!» треба розуміти в широкому сенсі: вона включає технологічну та інтелектуальну оснащеність, уміння застосовувати комп'ютери і засоби зв'язку, володіння високим рівнем етнічної культури і передовим світоглядом.

Отже, Добра Новина дає нам настанови для опанування Простору волі – Царства божого.

Для **підняття** до нього необхідне індивідуальне оновлення світогляду, психіки і плоті – Оновлюйся!

Для **входження** у цей простір необхідне колективне зусилля організованої громади – Організовуйся!

Для **закріплення** громади в просторі Царства божого потрібна тотальна озброєність, спроможність до надійного самозахисту всіх аспектів свого життя – Озброюйся!

Це відповідає трьом фазам ініціації. Нагадаємо, що ініціація (від лат. initiare – «починати») – це стрибок на вищий рівень розвитку і започаткування на ньому нового життя, часто з набуттям нового соціального статусу. Прикладом ініціації можна вважати перші кроки дитини, перші слова, перше плавання у воді, перший статевий досвід, перший бій. Ініціація складається з трьох частин: 1) підготовка, 2) перехід на вищий рівень, 3) закріплення на цьому рівні.

МОДЕЛЬ «ГАЛІЛЕЯ»

Ми вже говорили про те, що за дивним «збігом обставин» **за часів Ісуса Хреста Палестинська Галілея пережила своєрідну Золоту добу** (див.: «Галілея: українські корені»). Головним ЗОВНІШНІМ чинником процвітання стало те, що в цей час Галілея перебувала під військовим захистом Римської імперії, а її правитель Герод Антипа був близьким другом імператора Тиберія, який правив з 14 до 37 року. Щасливе поєднання чудових природно-кліматичних умов Галілеї, високої щільності працелюбного населення, тривалого періоду мирного життя і доброго управління Герода Антипи привело до економічного і культурного розквіту цього краю. Галілея стала інформаційним і комунікаційним вузлом тогочасної цивілізації, Палестинською Гардарікою – країною міст. Тому вона ідеально підходила для започаткування нового релігійно-світоглядного руху.

Головним ВНУТРІШНІМ чинником надзвичайно сприятливого розгортання подій, що привели до процвітання Галілеї, стало **переселення до неї роду Ісуса Хреста**. Відомо, що концентрація на певній території святих людей притягує до неї позитивні події, гармонізує місцевий клімат, підвищує урожайність, робить людей світлішими й успішнішими.

Сукупність фактів указує на те, що рід Ісуса Хреста прийшов у Галілею з Північного Надчорномор'я. Ми вже знаємо, що **двоюрідні брати Ісуса – найближчі до Нього апостоли**

Іван і Яків – мали типово українське прізвище Заведей (що означає заспівувач, заводіяка, ініціатор). Також знаємо, що зі своїми батьками **Ісус спілкувався «хатньою мовою»**, яка донині зрозуміла карпатським українцям, передусім лемкам і русинам. Всі притчі Ісуса пройняті **арійською хліборобською символікою**. Описані Доброю Новиною ритуальні омивання, характер святкування Нового року на весняне рівнодення, початок відліку доби від 6 години ранку, виконання обрядів побратимства та інші звичаї чітко вказують на **Арійську традицію**, а отже, на її первинне джерело, яке знаходилось в Україні (слово Оу-країна означає «країна-яйце», «країна-зародок», «країна-початок»).

ВІД ГІПЕРБОРІЇ ДО ГАЛІЛЕЇ

Згідно з Доброю Новиною та історичними даними, протягом короткого часу на території Галілеї була доволі успішно здійснена спроба локального відтворення Золотої доби. Як ми вже зазначали, ця **Палестинська Галлія стала вторинним духовним центром щодо первинного центру – Гіперборійської Галлії**, розташованої в Україні – у Північному Надчорномор'ї.

Слово «галія» галльською мовою означає «сила»[29]. Проте сила буває різна. **«Галія» означає духовну, внутрішню, магічну, сонячну, чарівну силу**, пов'язану з голосом (галасом, гласом), знаннями (логосом–голосом), мовленням (галамагати), сонцем (геліо), світлом (гало́), білим (гелл. «гала» – молоко), славою (лат. gloria, від «галорія»), іскрою (галаган) і співом (італ. гала – співоче свято, гала-концерт). Тому топонім «Галлія» вказує не стільки на те, що це «країна галлів» (сильних, пристрасних, пасіонарних, ярих), скільки на сакрально-магічні якості цієї країни.

Чому Надчорноморська Галлія, яку ще називали Гіпербо-рією і вважали духовним полюсом планети, найкраще зберегла пам'ять про Царство боже Золотої доби? Бо **на її території Золота доба тривала три тисячоліття, а тому залишила по собі найсильнішу пам'ять**. Її матеріальними артефактами є Трипільська археологічна культура, що набула найбільшого розквіту між 5500 та 2750 рр. до н. е., а **розпочиналася на території між Карпатами і Дністром – у краї, який донині називається Галичиною**. Важливо, що час існування Трипільської цивілізації точно відповідає езотеричній пропорції, згідно з якою Золота доба триває 4/10 циклу, а це якраз три тисячоліття для нинішнього Арійського циклу, що триває сім з половиною тисячоліть (5508 р. до н. е. – 2015 р. н. е.).

---

[29] *Казакевич Геннадій.* Кельти: традиційна культура та соціальні інститути. – К., 2006.

Нагадаємо, що топонім Галичина або по-старому Галійщина (як у народній пісні «А в Галійщині вітер віє»), складається з кореня *гал (духовна сила) і суфікса -чин (-щин), який походить від давньоарійського кореня *ста (стояти) і позначає сталість якостей (напр. у словах «сталь», «стабільність», «стандарт») або «місце, де щось стоїть», територію, країну. **Тому «Галичина» – це «Галія-стан», тобто Країна духовної сили**. Тож коли галли опановували нові землі й давали їм назву Галлія–Гальлея–Галісія–Галатія, то вони освячували фізичний простір і творили новий духовний центр – зменшений образ первинної Гіперборійської Галлії.

ДО ЗУСТРІЧІ В ГАЛІЛЕЇ!

Під час святкування Арійського Нового року, більше відомого як Таємна вечеря, Ісус пообіцяв учням, що після свого воскресіння Він зустрінеться з ними у Царстві божому в Галілеї[30]. І справді, Євангеліє описує зустріч воскреслого Ісуса з апостолами за святковим столом (Матвій 28.18, Лука 24.36, Іван 20.19) на горі в Галілеї. Всі учасники зібрання перебували у Просторі волі, ось чому було сказано, що зустріч відбудеться в Царстві божому. Це також вказує на те, що **всі учні перебували у стані святості, були священною спільнотою – святим народом**.

Ми вже бачили, що описані в Євангелії пригоди водночас є пророчими заповідями[31]. Серед найвідоміших – настанова проповідувати Царство боже і зцілювати людей, святкувати Арійський новий рік, плекати чисту і правдиву мову, очищувати храми Божі від дітей диявола і паразитів, організовуватися в озброєні духовні громади, радіти життю, любити і захищати дітей та багато інших.

Не є винятком і настанова про майбутню зустріч у Галілеї у просторі Царства божого. У плані пригод – це була заздалегідь запланована зустріч Ісуса з громадою своїх учнів відразу ж після його воскресіння. У плані науки – це повчання про ініціацію Святим Духом і про те, що після завершення операцій на ворожій території потрібно негайно переходити в безпечне місце і обов'язково здійснювати колективне обговорення – «розбір польотів». У плані пророцтва – це настанова майбутній духовній громаді.

У чому полягає пророцтво про зустріч у Галілеї?

По-перше, воно стосується **оновленої духовної громади** – небесно-магічної Церкви дітей блискавки, яка прийде на зміну

[30] Добра Новина про Царство боже. – С. 121.
[31] Три рівні Доброї Новини: пригоди, наука, пророцтво. – С. 124.

заземленій, духовно скам'янілій Церкві-скелі[32]. За прикладом Ісуса, громада його послідовників у духовному сенсі має воскреснути з мертвих. **Зустріч цієї громади з Ісусом означає відновлення єдності зі своїм Засновником, Учителем, Господом** (тобто Керівником). Фактично, Церква Петра і Церква Воанергес – це два послідовні етапи розвитку Руху за Царство боже, що має завершитися формуванням нового народу – сонячного і святого.

По-друге, нова громада-блискавка повинна **перебувати у Просторі волі** – на відміну від старої громади-каменя, яка опуститься у простори боротьби і страждань: «*Істинно, істинно кажу тобі: коли ти був молодший, підперізувався сам і ходив, куди сам хотів. А як постарієшся, простягнеш твої руки, і інший підпереже тебе і поведе, куди ти не хочеш*» (Іван 21.18). Тобто, формування нової раси відбуватиметься у просторі Царства божого.

По-третє, зустріч, тобто відновлення зв'язку оновленої громади з Ісусом Хрестом, повинна відбутися **в Галілеї – країні Золотої доби.** Головна особливість Золотої доби (Сатья-юги, від «сатья» – свята, світла) – перебування більшості народу у стані Царства божого. Тож **призначена Ісусом зустріч у Царстві божому за визначенням може відбутися тільки в Галілеї – й ніде інде**.

Тут виникає запитання: А в якій Галілеї? Нині, на початку 3-го тисячоліття, коли настав час оновлення, євангельської Галілеї – цієї країни Золотої доби – вже не існує майже два тисячоліття. Вона була зруйнована в результаті римського геноциду в 67 році й остаточно добита протягом наступних кривавих війн та повстань, тож **із середини 2 століття населення Галілеї різко змінилося – більшість уже становили іудеї**. Нинішні дослідники дивуються: чому це давні іудейські синагоги в Галілеї прикрашені арійськими свастиками? А відповідь елементарна: згадані синагоги – це просто зайняті іудеями і частково перероблені ними арійські храми.

Отже, євангельської Галілеї вже не існує. То про яку Галілею може йтися в цьому пророцтві? Мабуть, про ту, яка найбільшою мірою зберегла пам'ять про колишню Золоту добу і яка досі плекає культ Ісуса Хреста і Діви Марії, культурну і расову чистоту. Цими якостями володіє тільки первинна, Гіперборійська Галілея, з якої свого часу почалася Трипільська цивілізація, точніше – Арійська раса і Арійська Європа.

---

[32] Воанергес: церква дітей блискавки. – С. 130.

ЗОЛОТА ДОБА І ПРИНЦИП ЧОТИРЬОХ ФАЗ

Нагадаємо, що протягом одного циклу свого розвитку цивілізація має тенденцію проходити чотири фази: Золота доба (4/10 тривалості всього циклу), Срібна доба (3/10), Мідна доба (2/10) і Залізна доба (1/10). Згідно з традицією, нинішній – Арійський цикл – почався у 5508 р. до н. е., а завершується, найімовірніше, 2015 роком. Орієнтовна тривалість Арійського циклу 5508 + 2015 = 7523, тобто приблизно 7500 років. Відповідно, одна десята частина циклу становить приблизно 750 років. Якщо це так, то:

- Золота доба тривала 4х750=3000 років; і справді – **це збігається з часом існування Трипільської культури** – приблизно до 25 ст. до н. е.
- Срібна доба тривала 750х3=2250 р., тобто ~ до 3 ст. до н. е. – до часів Скіфії.
- Мідна доба тривала 750х2=1500 років, тобто ~ до 13 ст.
- Залізна доба, що становить приблизно 750 років, почалася близько 13 століття і в наш час іде до завершення.

Традиційне уявлення про чотири доби відповідає системному Принципу чотирьох фаз. Згідно з ним, будь-яка масштабна ідея (світоглядна, наукова, політична, технологічна) у процесі свого розвитку має тенденцію проходити чотири фази:

1) **генерування та популяризація** нової ідеї або нове бачення давньої ідеї (Срібна доба);

2) створення **діючого прототипу** – «експериментального зразка» нової ідеї або спроба реставрації давньої системи (Мідна);

3) **випробування** прототипу в екстремальних умовах з можливістю його повного або часткового руйнування (Залізна);

4) синтез всього набутого досвіду, **створення нової повноцінної моделі та її масове тиражування** (Золота доба).

Короткочасна реставрація Золотої доби в Палестинській Галілеї припала саме на Мідну добу, тобто на другу фазу. Тому, з одного боку, це була спроба повернення до «втраченого раю», а з другого – творення прототипу нової Золотої доби, що має відбутися на вищому рівні еволюційного розвитку.

Ми вже говорили, що євангельські події мають пророчий характер і всі разом є моделлю для наслідування. Тепер ми можемо стверджувати, що **вся євангельська Галілея була суцільним пророцтвом, діючим прототипом і моделлю для наступної реалізації у незмірно більших масштабах**. Упродовж наступних двох тисячоліть цей прототип мав пройти жорстку перевірку, руйнування (смерть) і відновлення (воскресіння) для повноцінної реалізації і масового тиражування з центром у первинній Галілеї[33].

---

[33] Центр і периферія: пробудження Пульсара. – С. 61.

МИР, ВІЙНА І НЕМИНУЧІСТЬ ПЕРЕХОДУ

Відомо, що присутність на певній території групи святих людей захищає її від неприємностей і притягує до неї позитивні події. Через своє стратегічне положення – на перехресті торгових шляхів – Галілейська земля ніколи не знала тривалого спокою, її населення завжди готове було до війни. Тож 4 десятиліття миру і добробуту за правління Герода Антипи виглядають як диво або принаймні надзвичайно рідкісний «збіг обставин». Насправді ж Золота доба Галілеї відбулася під потужним впливом брахманського роду Ісуса Хреста. Так само **несподівано різке завершення смуги позитивних подій у Галілеї свідчить про те, що святі покинули цю землю**.

Можливість святих людей утримувати навколо себе мир визначається співвідношенням їхньої внутрішньої духовної сили і сили зовнішніх руйнівних чинників. Останні можуть бути настільки потужними, що протидія їм стає майже неможливою, і тоді необхідно шукати безпечніше місце. Саме такі події насувалися на Палестину. У середу 21 березня 31 року Ісус повідомив учням про велику війну, яка призведе до повного руйнування Єрусалима: «*Істинно кажу вам: не мине це покоління, доки усе це збудеться. Небо й Земля пройдуть, слова ж мої не пройдуть*» (Матвій 24.34, Марко 13.30, Лука 21.32). І підбадьорив апостолів, щоб вони не тривожились, «*бо треба, щоб це сталося… **Ось Я попередив вас***».

Ісус попередив апостолів-галілеян тому, що майбутня війна не обмежиться Іудеєю, а безпосередньо стосуватиметься Галілеї. І справді, у 66 році євреї підняли повстання проти Риму і влаштували терор проти неєврейського населення Самарії, Галілеї та Зайордання[34]. Щоб придушити повстання, римляни спочатку вирішили взяти під повний контроль «житницю Палестини» – Галілею. Це викликало жорсткий опір галілеян, які завжди найвище цінували волю. Їм довелося воювати на два фронти – як проти римлян, так і проти іудейських повстанців.

Війна досягла небаченої ескалації і затятості: багатотисячні міста вирізали і зрівнювали із землею, а тих, що здавалися в полон, продавали в рабство або направляли на каторжні роботи імперії. Все це призвело до величезних втрат місцевого населення, після яких Галілея вже ніколи не змогла відновитися. Прототип Золотої доби було знищено.

– А навіщо потрібен був тривалий період спокою в Галілеї?

Для того, щоб цей комунікаційний центр цивілізації сприйняв інформацію і засвоїв її. Нагадаємо, що на цій

---

[34] *Грант Майкл.* История древнего Израиля; пер. с англ. – М.: ТЕРРА, 1998. – С. 259.

компактній території площею до 3 тис. кв. км було сконцентровано до 3 млн. осіб – вся Галілея була своєрідним зеленим мегаполісом.

– Навіщо потрібна була війна, пророкована Ісусом Хрестом?

Щоб цей «зелений мегаполіс» прийшов у рух і розніс по всьому світу сприйняту від Ісуса Хреста інформацію. Багато говорять про розсіяння іудеїв після руйнування Єрусалима. Проте мало де почуєш, що трьома роками раніше почалося розсіяння галілеян. Коли виникає загроза війни, кожен рятує найголовніше. **Брахмани рятують знання**. Попередження Ісуса про грядущу війну було прямою настановою рятувати вчення та його носіїв. Перехід учнів Ісуса Хреста на безпечніші території був неминучим. Прийдешня війна була стимулом для організованого і завчасного виходу з Галілеї.

ВИХІД ХРЕСТОВИХ УЧНІВ З ГАЛІЛЕЇ

Зауважимо, що цей вихід відбувся вже без Господа, інакше про Нього голосно повідомляли б по всьому маршруту переходу. Після зустрічі воскреслого Ісуса на горі в Галілеї, Він ще якийсь час продовжував підготовку учнів: «*По тому Ісус явився своїм учням при Галілейському морі*» (Іван 21.1). Коли ж Він відпустив учнів «у самостійне плавання», їм треба було покладатися на власні сили. Переселялася, найімовірніше, група з однієї чи більше сотень учнів, тобто переважно люди молоді (апостолам у 30-му році було приблизно по 20 років), динамічні, не обтяжені домашнім господарством, легкі на підйом.

– Коли міг відбутися цей перехід?

По-перше, до початку бойових дій, тобто в інтервалі від 31 до 66 року н. е. По-друге, відомо, що у 37 році правитель Галілеї Герод Антипа посварився зі своєю дружиною, що призвело до війни з її батьком Аретом – царем Кам'янистої Аравії. Арета виграв битву з Антипою, вторгся зі своїм військом у Галілею і мало її не захопив. Це означає, що **у 37 році доля відвернулася від Галілеї, вона вже не перебувала під небесним захистом. Запитаєте, чому? Бо в тому році концентрація святих людей у Галілеї різко зменшилась.** Отже, переселення Хрестової громади відбулося в інтервалі від 31 до 37 року.

Для того, аби ще точніше визначити початок виходу, треба відповісти на запитання: хто міг його організувати і забезпечити надійний перехід на протилежний край Римської імперії? В ідеалі це мала бути людина: 1) свята, тобто така, що перебуває у Просторі волі, 2) належить до Ісусової громади, 3) володіє організаційним досвідом, 4) має зв'язки і вплив у Римській імперії.

Зазначеним вимогам повністю відповідав Понтій Пилат. Усе вказує на те, що саме цей римський високопосадовець з українським прізвищем організував перехід християнського ядра на північ. Пилат був ключовою фігурою у здійсненні Ісусового задуму. Це **одна з трьох осіб, згаданих у «Символі віри»** – після Ісуса Христа і Діви Марії. Його ім'я, можливо, вказує на походження з Понту – краю на південному березі Чорного моря, що безпосередньо межував з Галатією – країною галлів-кельтів, яку ще називали Східною Галлією. За іншою версією, Понтій Пилат народився в 10 р. до н. е. в Лугдуні, в Галлії (нині м. Ліон, Франція). До речі, саме в це місто у 39 році було вислано Герода Антипу – і саме з Лугдуна почалося розгортання християнства у французькій Галлії. Назва міста означає «твердиня бога Луга» (Луг – бог варни брахманів, у слов'ян – Велес).

Ім'я Пилат (списометальник) також натякає на те, що він міг бути галлом, адже важкий дротик «пилум» – це зброя, яку римляни запозичили у галлів-кельтів. За деякими повідомленнями, дружина Пилата мала галльське походження або навіть була галілеянкою; під час суду вона закликала свого чоловіка: «*Нічого не роби праведникові тому*» (Матвій 27.19).

Після Хрестового воскресіння Пилат долучився до святої громади Ісусових учнів, тобто він також досягнув стану святості. Цей факт надійно зафіксовано: **рання християнська церква канонізувала Понтія Пилата, тобто внесла його до списку святих**[35]. Зазвичай, підставою для канонізації були: 1) життя й справи святого; 2) чудеса, які він творив за життя або які діялися після його смерті за молитвами до його заступництва.

Під впливом іудейського лобі **у 12 ст.** католицька й православна церкви тихо вилучили Понтія Пилата з числа святих. **Проте в Коптській (єгипетській) та Ефіопській церквах день святого Пилата донині відзначається 25 червня.** Дружина Понтія Пилата – Клавдія Прокула (Прокла) – також канонізована: Російська та інші православні церкви дотепер 9 листопада відзначають День святої Прокули.

Зауважимо, що саме **у 12–13 ст. почалася Залізна доба, проявом чого стало поширення зображень розіп'ятого Ісуса Христа**. Якщо в ранньому, арійському християнстві символом Ісуса Христа була атакуюча сварга, то *вже з 13 століття головним символом стає розп'яття. До цього часу ніде не зустрічається й натяку на те, щоб представити Сина Божого розіп'ятим на таврі. Ранні християни не могли й подумати про те, щоб зобразити момент страждань і принизливої смерті свого Господа*[36]. Рене Генон стверджував, що найбільший занепад християнського

---

[35] День святого Понтія Пилата. – sd.org.ua/news.php?id=12179.

[36] *Лубський В.І.* Релігієзнавство: Підручник – К.: Вілбор, 1997. – 480 с.

світу почався після 13 століття. У цей же час почалося інтенсивне просування алкоголю.

Пилат був особисто знайомий з Ісусом Хрестом та його батьком – святим Йосипом Ариматейським[37]**.** Він був професійним воїном і організатором з великим досвідом державного управління, людиною вольовою і рішучою, із самостійним мисленням, користувався великим авторитетом, мав значні зв'язки в Римській імперії. Тому саме він ідеально підходив для здійснення операції виходу з Галілеї.

Понтій Пилат з кінофільму «The Passion of the Christ» (2004).

Можливо, що перехід здійснювався під прикриттям якогось рутинного пересування – чи то купців, чи прочан, чи якоїсь делегації, чи ще чогось. Пилат міг придумати найкращий спосіб маскування цієї операції, адже був людиною креативною. Наприклад, коли одного разу проти нього виступив розлючений іудейський натовп (Пилат використав храмові гроші для будівництва в Єрусалимі водопроводу), то для умиротворення Пилат учинив нестандартно. Як повідомляє Йосип Флавій в «Іудейській війні», Пилат заздалегідь переодягнув своїх воїнів у цивільний одяг, щоб вони розчинилися в натовпі. За його сигналом ці воїни почали бити крикунів батогами, не застосовуючи зброї, тож серед іудеїв почалася паніка і вони розбіглися.

Служба Понтія Пилата на посаді префекта Самарії, Іудеї та Ідумеї тривала з 26 до 36 року н. е., після чого його слід в історії губиться. Отже, **переселення святого народу – ядра, заснованого Ісусом Хрестом руху за Царство боже, – відбулося в 36 році.** Відтак із Галілеї було знято магічний «захисний щит» і до неї почали притягуватися неприємності, притаманні Простору боротьби.

Офіційною версією (легендою) для переселення могла послугувати подорож Пилата до Риму: як повідомляє Йосип Флавій, у 36 році легат Сирії – Луцій Вітеллій старший – відсторонив Пилата від влади і наказав їхати в Рим для звіту перед імператором. Про його прибуття до Рима нічого не відомо, найімовірніше, він туди не доїхав, бо вже переймався важливішими справами.

---

[37] Спецоперація арійських брахманів. – С. 441.

Проте існує ймовірність, що переселення почалося дещо раніше, а Пилат долучився до нього вже після складання своїх обов’язків, яке здійснив за власною ініціативою. Примусове відсторонення його від влади легатом Сирії може бути однією з численних вигадок іудейського історика Йосипа Флавія, який погано ставився до Пилата, втім, як і Пилат до іудеїв.

– Наскільки коректним є використання щодо учнів Ісуса терміна «святий народ»?

Оскільки після свого воскресіння Ісус зустрівся з учнями в Царстві божому (Просторі волі) в Галілеї, то це однозначно вказує на те, що **всі ці учні перебували у стані святості**. Послідовників Ісуса Хреста називали хрестиянами, від слова «хрестос» – боголюдина. Згідно з «Діяннями апостолів» (11.26), назва «хрестияни»[38] вперше з’явилася в Антиохії Сирійській приблизно у 43 році. Водночас упродовж кількох століть послідовників Ісуса також називали «галілеянами», вказуючи тим самим на **етнічну основу хрестиянства**. Поява слова «хрестияни» вказує в такий спосіб, що Рух за Царство боже вийшов за межі галілейського етносу, а також на те, що до 43 року святий народ уже перебував у Антиохії.

Самі ж учасники Руху за Царство боже називали себе «віруючими», «братами» або «святими»[39]. Автор «Першого послання Петра», адресованого «***вибраним переселенцям**, розсіяним Понту, Галатії, Кападокії, Азії та Вітинії*», так звертається до хрестиян: «*Ви ж рід вибраний, царське священство, народ святий*» (2.9). Епітети «царське священство» і «народ святий» не були перебільшенням: духовна громада, принаймні значна її частина, справді перебувала у стані святості, тож діяла у Просторі волі – в Царстві божому.

КУДИ ВІДБУВСЯ ПЕРЕХІД ГАЛІЛЕЯН?

Туди, куди завжди повертається діаспора в ситуації небезпеки – на прабатьківщину, на святу землю предків, до своєї родової колиски. В даному випадку – на землю, з якої почалася Золота доба Арійського циклу і Трипільська культура.

Маршрут переселення на північ проходив через Сирію і Малу Азію, і це пояснює швидке поширення хрестиянства саме на цих територіях: «*Першою країною, яка цілком потрапила під хрестиянський вплив, була Мала Азія... Вже в апостольські часи малоазійські церкви вражали своєю багаточисельністю; ми маємо точні відомості про більш чи менш великі громади, що виникли уже в другій половині (а деякі і з середини) I століття в Ефесі, Колоссах, Тарсі, Іконії, Лістрі, Лаодікії, Троаді, Пергамі, Смирні, Сардах, Траллах, Магнезії, Ярополі Фригійському, Фіатирі,*

---

[38] Саме так – через букву Е, див.: Галілеяни–хрестияни–аріяни. – С. 231.

[39] *Нюстрем Эрик*. Библейский словарь; пер. со швед. – СПб., 1998.– С. 486.

Філадельфії і багатьох інших містах та містечках Малої Азії»[40]. Схоже, що це й були ті «вибрані переселенці», до яких звертається автор згаданого вище «Першого послання Петра».

Отже, **маршрут пересування Хрестових учнів можна простежити за фактом неймовірно стрімкого поширення хрестиянства**. Тобто саме пересування святого народу не привертало уваги, зате пізніше всі могли побачити результати цього пересування. Зазначимо, що з погляду розгортання Руху за Царство боже Рим у ті часи виглядав далекою периферією. Центром була населена галлами-галатами та іншими арійськими етносами Мала Азія, через яку пройшли Хрестові учні.

Згодом центр хрестиянізації перемістився у Південно-Західну Україну і Надчорномор'я, де, згідно з церковною історією, проповідували апостоли Андрій і Пилип. Зокрема: «*Від Тертуліана (160–230) знаємо про успіхи в хрестиянізації скіфських країв. У III ст. поширюється хрестиянство в римській провінції Мезія, тобто в нинішньому Покутті (південно-західна Україна)... Святий Єронім (347–420) пише: «Зимні країни Скіфії є сповнені вогнем віри»*[41]. «*Тиверці і уличі були хрестиянами ще до Нікейського собору 325 року (апостол Пилип)*»[42]. Наприкінці III – на початку IV ст. вже існувала Скіфська єпархія, а її глава у 325 році був учасником Першого Вселенського собору, у якому також брали участь єпископи Кадм Боспорський, Пилип Херсонеський і Теофіл Готфський[43].

Усе відбувалося настільки швидко, що коли у 99 році єпископ Риму св. Климент прибув у Крим, то застав там поважну громаду з двома тисячами хрестиянських родин і численними храмами, а згодом сам заснував 75 нових церковних громад[44].

---

[40] *Николаев Юрий*. В поисках божества. – К.: София, 1995. – С. 82, 83.

[41] *Ортинський Іван.* Хрищення, хрест та харизма України. – Рим–Мюнхен–Фрайбург: Видавництво оо. Салезіян, 1988. – С. 21.

[42] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. – Львів: Червона калина, 1995. – С. 203.

[43] *Ляшевский Стефан, протоиерей.* История христианства в Земле Русской с I по XI век. – М.: ФАИР-ПРЕСС, 2002. – С. 17.

[44] *Крисаченко Валентин.* Україна на сторінках Святого письма та витяги з першоджерел, що засвідчують процес поширення християнства на теренах

З приходом святого народу в Північне Причорномор'я – у низов'я рік Прут, Дністер і Буг – пов'язують виникнення суперетносу слов'ян і могутнього князівства Тивер, що охоплювало землі нинішніх Галичини й Одещини. Згодом ця територія стала серцевиною наймогутнішої держави Європи і світу – Антського союзу, що досягла найвищого злету за правління царя Аттили, українською – Гатила[45]. Згідно з працями Йордана та інших тогочасних істориків, **анти як найсильніші зі слов'ян розташовувалися між Дністром і Дніпром**, між Чорним морем і Поліссям[46].

Згідно з легендами, **антською державою керувала духовна каста укрів (мудреців)**. Тому це була не просто держава, а Свята Земля, свого роду «Мекка» хрестиянського світу і центр європейської культури[47].

Стрімке поширення хрестиянства напередодні виникнення держави антів підтверджується результатами археологічних розкопок. Наприклад, біля с. Чорнявка Новоселицького району Чернівецької області в культурному шарі другої пол. 4 – поч. 5 ст. знайдено атрибути раннього хрестиянства. Особливий інтерес викликає двостороння ливарна форма, з якої виготовляли хрестики завтовшки 4 мм з круглою ямкою для камінця чи емалі. Очевидно, що йдеться, як підтвердив український історик М. Брайчевський, «про масове місцеве виробництво»[48]. А якщо було масове виробництво, то, очевидно, був і масовий попит.

УКРАЇНСЬКА ГАЛІЛЕЯ

Викладена сукупність фактів дозволяє висловити припущення, що учні Ісуса Хреста перенесли оновлений дух Золотої доби і вчення про Царство боже з Палестинської Галлії до первинного духовного центру в Гіперборійській (Українській) Галлії. Можна було б сказати, що маємо гарну легенду або, в кращому разі, цікаву наукову гіпотезу. Ще хтось скаже, що це лише збіг обставин. Але...

На півдні Тернопільщини, на водорозділі Серету та Нічлави, розташована **Галілея**. Це дендрозаказник площею 1866 га з дивовижним дубовим лісом. У шести кілометрах від Галілеї, на лівому березі Серету – село **Улашківці**, у семи кілометрах на схід

України від апостола Андрія до князя Володимира. – Видання НАН України. – Київ: Наукова думка, 2000. – С. 111.

[45] Гуни – це анти. – sd.org.ua/news.php?id=10466.

[46] *Баран В. Д.* Східнокарпатський регіон у V–VII ст. н. е. // Етногенез та етнічна історія населення українських Карпат. Том 1. – Львів, 1999. – С. 266, 268)

[47] *Пономарьов Анатолій*. Українська етнографія. – К.: Либідь, 1994. – С.102.

[48] *Войнаровський Віктор*. Версія виникнення раннього християнського вчення на західноукраїнських землях (IV–V ст. н. е.) // Київська церква (Альманах християнської думки). – Київ–Львів, 4/1999. С. 55–57.

– село **Пилатківці** й залізнична станція **Пилат**, на південь (4 км) – **Констанція**. Можливо, урочище Галілея було захищене лісом від розорювання для того, щоб зберегти артефакти культури галілеян (переселенців з Палестинської Галілеї) до слушних часів, а також щоб зберегти назву старої і нової батьківщини хрестиянства. Галілея належить до Улашківського лісництва. Вона розташована на колишньому торговому шляху, що зв'язував Азію з Європою.

Писана згадка про село Улашківці – 1464 рік, проте наявність поселення фіксується щонайменше періодом мідної доби. Упродовж 16 ст. аж до 30-х років 20 ст. тут щорічно влаштовували торгові ярмарки, які починалися на свято Івана Купала (22–25 червня)[49] і тривали до початку серпня. В давнину сюди крам завозили на верблюдах (за матеріалами краєзнавця Яромира Чорпіти). Тобто Галілея була важливим торговим центром.

Назва села **Констанція** означає «остаточна», «незмінна», бо це була кінцева точка переселення учнів Ісуса Хреста на прабатьківщину Святого Йосипа і Діви Марії.

Про село **Пилатківці** місцеві жителі розповідають, що воно було засноване якимось чоловіком на ім'я Пилат. Тут шанують Понтія Пилата, а дехто вважає, що він тут похований. Прямих доказів нема – для цього треба робити археологічні розкопки і розгортати комплексні дослідження. Але ж до розкопок Вікентія Хвойки також не було прямих доказів існування Трипільської культури. Була тільки езотерична традиція, що вказувала на місце і час: Скуфія, середина 6 тис. до н. е.

Перша письмова згадка про Пилатківці – 1494 рік, хоча воно було засновано набагато раніше. На церкві 19-го ст. відреставровано старовинний напис «**Хрестос посеред нас**» (саме так – через букву Е). В самому селі та його околицях жодного розп'яття – тут славлять перемагаючого Ісуса Хреста.

Таке саме написання слова «Хрестос» знаходимо на Гуцульщині – на каплиці в селі Снідавка Косівського району Івано-Франківської області: «Слава Ісусу Хресту!» Це село розташоване поблизу **Терношорської Лади** – мегалітичної 100-тонної статуї Великої матері Білої раси – Неньки України[50]). Цьому святилищу,

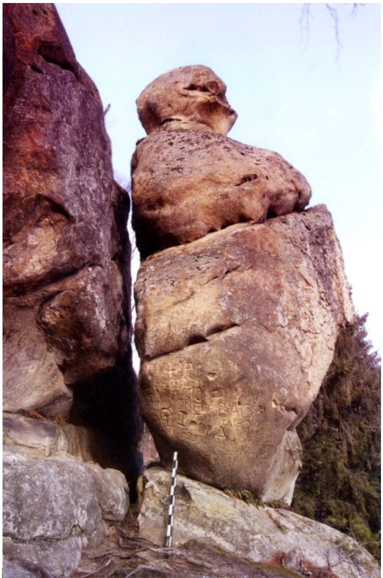
---

[49] Нагадаємо, що 25 червня – день святого Понтія Пилата.

[50] Терношорська Лада, або патріотизм по-кроманьйонськи.–ar25.org/node/18178

можливо, 25–30 тисячоліть. Від цього головного символу Білої раси до Галілеї – усього сотня кілометрів.

Гуцульщину і Галілею об'єднує край, що називається **Покуття**. Слово Покуття, або Покуть, означає куток в українській селянській хаті, розміщений на протилежному боці по діагоналі від печі, де сходяться краями дві лави, та місце біля нього. **Це найсвятіше і найпочесніше місце у хаті**. У покуті розміщували цінні речі: ікони (образи), Біблія, свічки (у тому числі вінчальні); стіл (хатній престіл), за яким відбувалися як родинні, так і гостьові трапези. Для позначення покуті ще використовуються слова «красний, святий, Божий, перший, старший». Якщо розглядати Україну як велику хату, то Покуття – це її найсвятіше місце, яке, до речі, знаходиться на протилежному боці від головної печі Гіпербореї – Донбасу.

◀ ***Терношорська Лада – Велика матір Білої раси.*** *Вид із південного боку*[51].

Неподалік – на північний-захід від Покуття – знаходяться містечка **Єзупіль** (місто Ісуса) і **Маріямполь** (місто Марії). Трохи на схід – Марійський духовний комплекс у селі Зарваниця – одна з головних духовних святинь світового українства. Ще є села **Трійця, Голгоча, Спас** і **Воскресинці**. Ці топоніми завершують формування уявлень про Галичину як сакральний центр України і всього світу. Тут найбільша концентрація культових мегалітичних споруд і стародавніх монастирів. Це місце, звідки все почалося. Тут зв'язок між старим світом і прийдешнім.

◀ ***Довоєнна польська листівка з видом лісу в подільській Галілеї***
Підпис польською мовою: Podole, Halilea (Поділля, Галілея).

[51] Фото з книги професора *Миколи Кугутяка* «Терношорське скельне святилище в Карпатах». – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2007.

Галичани донині люблять називати свій край Галілеєю. Тут поширене переконання, що Ісус і Марія були українцями. Ось що про це написала поетеса Анна Малахова (Слобожанщина, 5 вересня 2004 року):

ДИВНА ДАВНЯ ЛЕГЕНДА

В Карпатських гóрах, скрізь поміж народом,
Відомим з давніх пір як галичани,
Ще пам'ятають жінку свого роду –
Її Марією назвали й величали.
Вона жила в прадавній Галілеї,
Де той народ так звав свою країну,
Пісні співала мовою своєю,
І з молоком передала ту мову сину...

Про кого йдеться, то невже ж не здогадався?
І цю історію від нас давно ховали,
Наш слід заплутали та «склабами» назвали,
Щоб кожен з нас осліп і запродався
Чужинцю підлому, облудливому татю,
Якому байдуже, чи ллється наша мова,
Чи почали її, сердешну, виганяти
Із храму пам'яті та світлої любові...

Та слід залишився, – жива допоки мова,
І до історії ключі вона тримає,
І рідним словом, невмирущим вічним словом
До нас Євангеліє нині промовляє.
Там, бач, залишились такі слова Хрестові,
Що ні один тлумач ще їх не втямив,
Бо прозвучало, сповнене любові:
«О, Лельо, Лельо, лем з мя ся остані!»

Перекладати галичанам слів не треба –
Там батько лельом споконвіку називався,
То син Маріїн очі звів свої до неба,
Сказав, щоб лиш Отець із ним остався...
Незрозуміле розпинателям те слово, –
Вони і досі на свій лад його тлумачать,
Марія ж дивиться на нас і досі плаче,
Не забувати нас благає рідну мову!

У найдавнішому аріохрестиянському храмі біля Мегідо, що в Палестинській Галілеї (15 км від Назарета), датованому близько 230 роком н. е., є напис зі згадуванням Ісуса Хреста. Слова «Богу Ісусу Хресту» написані у формі сакрального скорочення ΘΩ ΙΥ ΧΩ, поєднаного верхньою горизонтальною лінією (подібно до письма Велесової книги та санскриту). Гелленською мовою ця фраза пишеться Θεω Ιησου Χρηστω, читається як «Теу Їсу Хресту». В

галицьких селах старі люди донині використовують привітання «Слава Їсу!». Саме в Галичині найбільше зберігся культ Ісуса Хреста і Діви Марії. Тут знаходимо тисячі присвячених їм каплиць і статуй, які люди з власної ініціативи ставлять у містах, селах, у своїх дворах, при дорогах.

ЗГАДАЙ СЕБЕ!

На наших очах відбувається формування цілісного уявлення про вчення Ісуса Хреста як продовження і оновлення прадавньої Арійської традиції. Археологічні пам'ятки, символіка, побутові прикраси, пісні, рукописи, спогади, легенди, топоніми, гідроніми, імена і прізвиська – усе наче магнітом притягується одне до одного і зливається в цілісне послання неймовірної гармонії і краси.

– Для кого це послання?

Для тих, хто здатний його сприйняти і застосувати для перетворення світу – для нового святого народу.

– У чому призначення цього послання?

У тому, щоб нагадати українцям про те, що вони є народом Осі, народом Центру, навколо якого обертається світ. Оновлення світу може початися тільки з країни-зародку, країни-початку, країни-яйця – з Оу-країни (оу – яйце, зародок, насіння, початок).

Тема забування і згадування себе достатньо розкрита в літературі й кіномистецтві. Прикладом може бути роман Курта Воннегута «Сирени Титана», фільми «Згадати все» (Total Recall, 1990), «Пам'ятай» (Memento, 2000), «Кодер» (Cypher, 2002). Сенс у тому, що головний герой може змінити світ, і він про це знає. Але він також знає, що через несприятливі обставини він може про це забути. Тоді він **пише сам собі послання – щоб потім, у майбутньому, нагадати собі, хто він є і що має робити**.

Серед мороку і виродження, страху і розпачу, зради і брехні Залізної доби, український народ намагається зорієнтуватися в навколишньому хаосі і знайти шлях порятунку. Він шукає порятунок назовні – і нічого не знаходить. Тому що порятунок захований у ньому самому. **Порятунок – це він сам**.

Але хто ж йому про це скаже, щоб він повірив? Адже за сотні років його переконали, що він ніхто, що його предки – невдахи, а його земля – це «окраїна» сусідніх держав і прохідний двір для всіляких «великих переселень». Ось тому-то, перед початком темної ночі Залізної доби, українські брахмани винесли Світло на периферію цивілізації – **щоб через два тисячоліття Центр побачив це Світло і згадав себе!** А щоб він не сумнівався, що йому робити – вони показали рекомендовані дії власним прикладом і розіграли їх «у ролях» у Палестинській Галілеї.

5 *ТРИПІЛЛЯ: ЗОЛОТА ДОБА*

НОЙ, ВАРА І ВЕЛИКИЙ ПОТОП
ЗВІДКИ ПОЧАВСЯ АРІЙСЬКИЙ ПРОСТІР
ПІДЗЕМНИЙ КОСМОС ГІПЕРБОРІЇ
ПОХОДЖЕННЯ ТРИПІЛЬСЬКОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ
ПЕРШІ МІСТА-ДЕРЖАВИ
ЧОМУ ТРИПІЛЬЦІ БУЛИ ОЗБРОЄНІ ДО ЗУБІВ
АРІЙСЬКА ДЕРЖАВА ЗОЛОТОЇ ДОБИ
НАРОДЖЕННЯ АРІЙСЬКИХ ВАРН
ТРИПІЛЬСЬКА РЕЛІГІЯ
ВІД АТЛАНТИДИ ДО ТРИПІЛЛЯ

Я жертва й жертовник водночас, я – предкам офіра
Я масло й вогонь, я основа прадавньої віри.
Із нагів – Ананта, що землю тримає на спині,
Я – аріїв предок, я – в світі найперша людина.

Бгаґавад-ґіта

НОЙ, ВАРА І ВЕЛИКИЙ ПОТОП

У наш час глобальних перетворень усе більшу зацікавленість викликає тема цивілізаційних переходів. До неї належить біблійне оповідання про Ноя і Великий Потоп, яке є частиною поширеної загальносвітової міфології про Великий Перехід. Попри локальні відмінності, вона основується на єдиній, архетиповій схемі: **незадовго до катастрофічних подій праведний Ной–Зіасудра–Яма–Їма–Рама–Ману збирає кращих чоловіків і жінок, переводить їх у захищене місце і засновує новий світ.**

Наявність спільного ядра міфології про Великий Потоп свідчить про те, що він відбувся у той час, коли арійська спільнота ще перебувала у стані цілісності – була єдиним народом. Після розселення з прабатьківщини арійці рознесли цей яскравий спомин по всьому світу.

У процесі багатократних усних переказів упродовж тисячоліть ця історія прикрашалася новими деталями, масштаби її щоразу збільшувалися. Це природно, адже кожен оповідач прагне привернути увагу слухачів і вразити їхню уяву. Врешті-решт, саме завдяки такій гіперболізації важливі події краще запам'ятовуються і мають шанс дійти до далеких нащадків.

РЕАЛЬНІСТЬ ВЕЛИКОГО ПОТОПУ

Сукупність фактичних даних переконує, що в основі міфології про Великий потоп лежить реальна подія. Вона відбулася приблизно 7500 років тому і має наукову назву «Циркумпонтійська катастрофа». Йдеться про прорив Босфорського перешийка й затоплення низинних територій навколо прісноводного Понтійського озера солоними водами Середземного моря. Внаслідок цього виникло Чорне море, а затоплені ним території пізніше назвали «старою землею» – Альт-ланд, тобто Атлантидою (нім. «alt», англ. «old» – стара; «лан», «land» – земля).

Уперше реальність цієї катастрофи підтвердили геологи А. Д. Архангельський та М. М. Страховий (1938), які вивчали осадові породи Чорного та Мармурового морів і подали реконструкцію обрисів Чорного моря до з'яви Дарданелльської протоки.

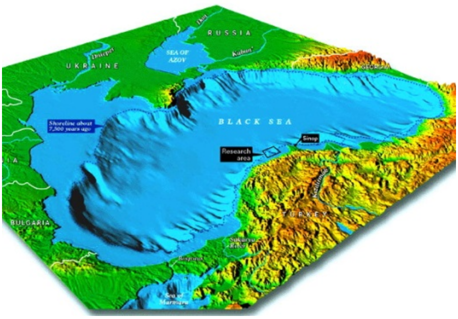
У 1997 році Вільям Раян і Волтер Пітман, геологи з Колумбійського університету, опублікували нові дані про величезне затоплення Чорного моря через Босфор, що сталося близько 5600 до н. е.[52] Підтвердження їхньої теорії було отримано у 2000 році міжнародною експедицією, що нею керував Роберт Баллард (Robert Ballard) – один із найвідоміших підводних дослідників сучасності, а також наступними експедиціями.

---

[52] *Ryan William*, *Walter Pitman*. Noah's Flood: The New Scientific Discoveries About The Event That Changed History. 1997

Радіовуглецеве датування пам'яток Великого потопу вказує на приблизно 5500 р. до н. е. Це збігається з датою «сотворення світу» у 5508 р. до н. е., від якої ведеться традиційне українське літочислення. Підвищення рівня води в Європі було спричинене таненням льодовиків унаслідок різкого потепління, що відбулося понад 10 тисячоліть тому. Згідно з сучасними дослідженнями, спочатку вода перетікала з переповненого прісноводного Чорного (Понтійського) моря в Середземне. Проте через кілька тисячоліть ситуація змінилася: рівень води в Чорному морі знизився, а в Середземне море прорвалася солона вода з Атлантичного океану, а з нього почала перетікати в Чорне море через Босфор.

Якщо гіпотеза про перетікання води з Чорного в Середземне море нині активно дискутується науковцями, то зворотний напрямок руху води – із Середземного в Чорне море через Босфор 7500 років тому – вважається усталеним науковим фактом[53]. У результаті Великого потопу рівень Чорного моря різко піднявся (за різними підрахунками – на 120–150 м).

◄ *На цифровій моделі сучасного Чорного моря добре помітна давня берегова лінія*

Зрозуміло, що цей потоп не міг бути всесвітнім, адже навіть якби розтанули всі льодовики, то рівень Світового океану підвищився б десь на півтора відсотка. Тобто тут, повторимо, маємо очевидне перебільшення масштабів, характерне для міфології, поезії та мистецтва загалом. З другого боку, для очевидців Великого потопу ця подія справді була глобальною і вражаючою.

Для нас найголовніше те, що **цей міф основується на реальній події, яка стала історичним і культурним вододілом – між старим світом палеолітичної Борії і новим світом неолітичної Гіперборії.**

ВАРА – ЗАХИЩЕНЕ ПОСЕЛЕННЯ

Другим важливим елементом міфу про Великий потоп є порятунок людей у безпечному місці. Біблійний і шумерський варіанти міфу говорять про баржу (ковчег), у якій врятувалися люди з усіма тваринами, рослинами, інструментами, продовольством та іншими

---

[53]en.wikipedia.org/wiki/Black_Sea_deluge_theory. Зауважимо, що англомовна Вікіпедія вважається відносно надійним джерелом, принаймні кількість помилок у ній – на рівні помилок у наукових публікаціях.

необхідними речами. Книга «Буття» уточнює, що ця баржа мала перегородки і **складалася з трьох поверхів**. Проте неймовірно, щоб тогочасні люди могли побудувати такий гігантський плавучий засіб. То як насправді відбувся порятунок?

Відповідь дає зороастрійський варіант цього міфу в книзі «Відевдат» – одній з 21 книг Авести. Згідно з нею, порятунок відбувся не на баржі, а у «варі» – укріпленій садибі, фортеці, спорудженій з глини царем Їмою (Ямою) за порадою Агура Мазди (горішнього, верховного мислителя») – Творця Всесвіту. Коли Їма запитав, як робити цю вару, то Агура Мазда пояснив: «*Топчи глину п'ятами і мни руками так, як люди ліплять мокру землю*» (Відевдат 2. 31). Принагідно зауважимо, що ім'я Їма первинно вимовлялося як Яма (саме так воно пишеться на санскриті, у більшості іранських діалектів і на давньоперській мові), натомість «Їма» властиве для авестійського діалекту[54].

Згідно з Авестою, **вара була захищена трьома концентричними колами стін, тобто мала три кільця забудови**. Вона була розрахована на 1900 чоловіків і жінок, з них у внутрішній зоні розміщувалося 300 осіб, у середній – 600, а в зовнішній – 1000. Внутрішня захисна стіна мала 3 проходи, середня – 6, а зовнішня – 9. Вара мала автономне водопостачання. Всередині були вулиці, а навколо – окружний вал. Тобто вара була самодостатнім містом, містом-державою, «градом».

Слово «Вара» (притулок, прихисток, сховище) походить від давньоарійського кореня «вар», що означає «сила, енергія, міцність». Цей корінь народив багато слів, пов'язаних з силою, напруженням, енергією, рухом, високою температурою, силовим захистом, міцними конструкціями.

Так, від кореня «вар» походять слова «баржа» (міцна споруда для плавання), угорське «вар» – фортеця (силовий захист), «варяг» (воїн, «силовик»), англійське «warrior» – воїн, «варити» (воювати, сваритися, звідси «заварити кашу» – розпочати боротьбу), «vars» – героїчні балади в сикхізмі, іспанське «vara» – жезл (кий) як символ влади.

Слово «вар» також позначає енергійну, киплячу, бурхливу, яру воду: слов'янське «вар» (окріп, звідси місто Карлові Вари з його гарячими джерелами), українське «узвар» (фруктовий напій, відвар). Звідси назви річок з коренем «вар», наприклад, Ворскла (від «вар-скол», тобто вода-сонце, сонячна, яра вода), Var – річка на південному сході Франції.

Корінь «вар» також означає громаду як консолідовану силу: давньоіндійське «var» – **поселення громади**, готське «вар» – взаємодопомога, охорона, слов'янське «верв» – громада, германські «hwarf», «werf», «kvarv» – **поселення**

[54] http://en.wikipedia.org/wiki/Yama

громади, бургундське і лангобардське «fara» – кровноспоріднена група.

Близьким до кореня «вар» є корінь «бор» («бар», «бур»), що також означає силу та вогненну енергію: «бор» – вепр, «бордовий» – червоний, буряковий, «буря» – сильний вітер, «боротьба» – силове протистояння. З коренем «вар» (сила, енергія) пов'язане поняття «робота» як застосування сили, звідси англійське «work», німецьке «werk».

ДВА СКЛАДНИКИ МІФУ ПРО ВЕЛИКИЙ ПОТОП

Як бачимо, в сумерському і біблійному варіантах міфу про Великий потоп глинобитна вара з трьома кільцями забудови перетворилася на плавучу баржу з трьома поверхами. Чому? Бо так цікавіше!

Вара Їми була побудована в країні, що мовою Авести називається «Ар'яна Веджа». Цей вираз перекладається як «Арійський зародок» (від авест. «ваеджо» – **зерно, початок, насіння**). Як бачимо, це прямий аналог слову «Оукраїна», тобто «країна-зародок». Засновником Арійського початку був сам Агура Мазда, який творить світ за допомогою думки і священних слів (Агура – «горішній», «верховний», Мазда – мислитель, повелитель думки, мудрець, мастак, майстер).

Важливо, що зороастрійський варіант міфу вказує на причину Великого потопу – танення льодовиків і снігів унаслідок кліматичних змін. Схоже, що Авеста найкраще зберегла фактаж про заснування нової цивілізації в середині 6 тис. до н. е.

З погляду психологічної типології, зороастрійський варіант міфу можна назвати «логіко-сенсорним», а сумеро-біблійний – «етико-інтуїтивним». Якщо для першого властива холодна констатація побудови укріпленого поселення за визначеним зразком, то другий варіант дає волю фантазії і вражає уяву слухачів описом гігантського плавучого засобу серед бурхливих хвиль «всесвітнього потопу». Тож дві версії Великого Переходу не заперечують одна одну, а доповнюють.

ПІДЗЕМНЕ ЦАРСТВО

Зороастрійська версія має ще один варіант, згідно з яким вара царя Їми-Ями була побудована не на землі, а під землею[55]. Підтвердженням є те, що авестійському Їмі відповідає ведичний Яма – володар підземного царства. Знову ж таки, це не суперечність, а доповнення, яке вказує на те, що **під варою була розгалужена система печер**. Наявність підземних ходів давала додатковий захист, особливо на етапі побудови вари, адже під землею можна було знайти захист як у літню спеку, так і в люті морози. Окрім

[55] *Мирча Элиаде*. История веры и религиозных идей. Том первый: От каменного века до элевсинских мистерий. – М.: Критерион, 2002.

того, підземний простір міг використовуватися в релігійних цілях, зокрема, для медитацій чи обрядів ініціації. Отже, наявність печери під первинною варою може бути важливим чинником для ідентифікації місця її розташування.

Наявність під варою печери (великої ями) свідчить про те, що **Яма – це прізвисько**, яке вказує на «підземну активність» засновника вари.

ІМЕНА ПЕРШОЛЮДИНИ

Логічно припустити, що **Ной** (новий) – це також прізвисько, що вказує на принесену новизну, заснування нового світу. Додамо, що Ной-Їма вважається засновником свята «нового дня» (навруз) – арійського Нового року, що відзначається на весняне рівнодення 21–22 березня.

Це найбільше свято знаменує не тільки перехід від зими до літа та початок нового річного кола, а й **перехід людства** від збиральництва і мисливства до землеробства і тваринництва та початок більш осілого способу життя[56].

Згідно з іранською (перською) міфологією, новації Їми полягали ще й у тому, що він структурував суспільство на священиків, воїнів, землеробів і ремісників. По суті, йдеться про **заснування арійських варн**.

В індуїзмі відповідником Ноя-Ями є **Ману**. Це титул, яким у текстах індуїзму називають прабатька нової людської раси, мудрого і праведного царя, врятованого богом Вішну (Вишнім) від всесвітнього потопу. Прізвисько Ману означає «першолюдина», «Людина з великої літери», «боголюдина». Він дав людям структурування на варни і закони правильного співжиття – Закони Ману.

Французький письменник, філософ і музикознавець Едуард Шюре у своїй праці «Великі посвячені» (Les Grands Initiés, 1889) називає засновника Арійської раси іменем **Рама**. Це слово, що означає «поєднання небесного РА і земного МА», є синонімом слова «хрест». Як і слово «Ману», воно позначає «боголюдину», «реалізовану людину», «першолюдину нової раси». Шюре також вказує, що раса арійців або, як їх називали геллени, **раса гіперборійців** була заснована Рамою сім-вісім тисячоліть тому, тобто в середині 6-го тис. до н. е. (пізніше ми переконаємося, що ця вказівка є на диво точною).

Згідно з Авестою, **Їма–Яма був першою людиною, з якою говорив Агура-Мазда**, тобто в різних версіях міфу виразно звучить тема першолюдини – зразкової людини, засновника нової раси.

---

[56] http://en.wikipedia.org/wiki/Nowruz

ПРИСКОРЕННЯ ЧАСУ

Схоже, що ім'я Зіусудра також є прізвиськом. Його найчастіше тлумачать як «життя довгих днів», «володар днів» (володар часу), або «обдарований днями». При такому тлумаченні імені «сумерського Ноя» зазвичай посилаються на вказівки деяких сумерських і акадських тестів про те, що Зіусудра начебто володів даром безсмертя.

Щодо безсмертя – це явне перебільшення, тому причину надання такого прізвиська варто шукати в чомусь іншому. Конкретну підказку знову дає Авеста: згідно з нею, «*один день видавався роком. Через сорок років від двох людей народжувалось двоє людей... І ці люди жили прекрасним життям у тій варі, яку побудував Їма*». Отже, у варі по-іншому йшов час, адже за день відбувалося стільки подій, скільки відбувається як не за рік, то за багато днів.

Нагадаємо, що прискорення подій властиве для Простору волі[57]. Якщо людина перебуває в цьому просторі подій, то в неї справи йдуть легко і швидко, а в навколишніх спостерігачів складається враження, що така людина діє у значно швидшому темпі.

НОВІ ЛЮДИ

Біблійна версія міфу про Великий потоп наголошує на духовних аспектах міжциклового переходу, а саме – на моральному зіпсутті людства і втраті ним божественної свідомості. «Сини Божі» переродилися на «силачів» і «наповнилась земля насильством від них» – розповідає книга Буття (6.1–5, 13). Іншими словами, допотопний світ постарів, зіпсувався, втратив духовні орієнтири правильного розвитку: «*І бачив Бог Землю, і ось зіпсулась вона, кожне-бо тіло зіпсуло дорогу свою на Землі*» (6.12).

Місія оновлення людства була покладена на праведного чоловіка, що називався Ной. Це ім'я має однаковий зміст при прочитанні зліва направо і навпаки: Ной (новий) і Йон – юний, молодий (звідси «юнга» і «юнак»). Для заснування нового світу праведний Ной зібрав свою родину, яка також перебувала у стані праведності.

«Логіко-сенсорна» Авеста висловлюється конкретніше: у варі не було горбатих, потворних, божевільних, хворих, карликів чи з іншими пороками – «мітками диявола» (Відевдат 2, 29). Якщо поєднати обидві гілки міфу, то це означає, що **новий світ заснували духовно, психічно і фізично досконалі люди**. Для цього вони взяли все найкраще зі старого світу, зокрема насіння найсмачніших і найзапашніших їстивних рослин, а також найбільших, найкращих і найгарніших тварин (там само).

---

[57] Див.: Прискорення, левітація, телепортація. – С. 146.

Цар Їма перебував у стані святості: згідно з Авестою, він утримував «хварно» («хварену», «фарн») – благодать, світло, харизму, внутрішню духовну силу. Можна сказати, що Хварно – це коли людині гарно. А коли вона втрачає хварно – то їй стає погано.

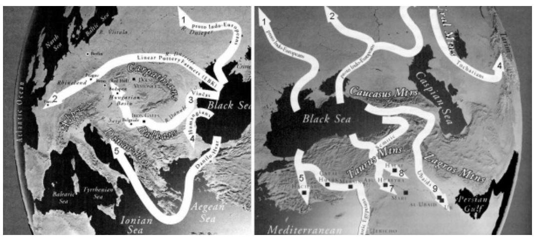
БОРІЯ І «СТАРА ЗЕМЛЯ», ТОБТО АТЛАНТИДА

Нагадаємо, що напередодні потопу Їма–Ной організовано вивів кращих людей у прекрасну країну Ар'янам Вежу, де вони побудували собі вару. Згідно з Авестою, територію для заснування Арійського простору обрав сам Агура-Мазда **на повноводній і мальовничій ріці** Вахві Датія, що **бере свій початок на горі** Гукар'я. Назву ріки перекладають як «благодатна» – це звичний епітет, часто застосовуваний для річок («вахві» – благо, «датія» – та, що дає; подателька).

Оскільки потоп захопив Чорне море, то заснований Агура-Маздою Арійський простір мав бути десь неподалік Чорного моря, найвірогідніше, поблизу місця найбільшого скупчення землеробського населення, адже саме там найлегше було відібрати все найкраще. На думку дослідників, найбільшого процвітання доарійське (борійське) населення досягло в широкій плоскій долині на північному заході Понтійського озера (сучасне мілководдя між Кримом і Румунією).

Про цю важливу обставину повідомляє **Фред Колбурн** – канадський фахівець з економічної географії та геопросторового аналізу[58]. Він поставив за мету оцінити гіпотезу Райана і Пітмана про те, що Великий потоп прискорив поширення неолітичних хліборобів як углиб Європи, так і в південному напрямку – в Малу Азію та Месопотамію.

Гіпотетичне розселення неолітичних землеробів після Циркумпонтійської катастрофи. *З книги Вільяма Раяна і Волтера Пітмана «Ноїв потоп: нові наукові відкриття про подію, що змінила історію»[59]* ▶

Нагадаємо, що ці затоплені території згодом назвали «старою землею» і позначали словом Альт-ланд («alt», «old» — стара; «лан», «land» — земля), у сучасній вимові — Атлантида. Це ім'я нині помилково застосовують для позначення всієї доарійської цивілізації. Проте очевидно, що вона так себе не називала. Крізь

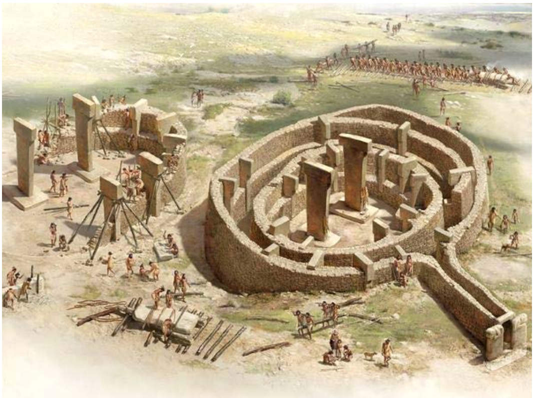
---

58 Сайт Фреда Колбурна (Fred Colbourne): www.geoscience-environment.com

59 *Ryan, W. and Pitman, W.* Noah's Flood, The New Scientific Discoveries about the Event that Changed History. Touchstone: Simon and Shuster, 1997.

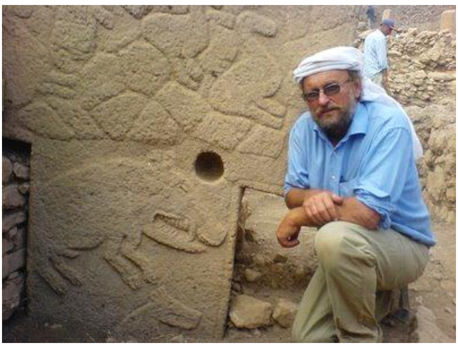
морок тисячоліть до нас дійшла назва Борія, що означає «потужна, сильна, енергійна, вогненна». Це ім’я також перекладають як «Земля Вепра», оскільки Святий Вепр («бор») був тотемом народу Борії. Отже, для позначення доарійської цивілізації будемо використовувати ім’я Борія.

Варто додати, що **цивілізація Борії виявилася значно розвиненішою, ніж досі здавалося.** Найголовнішим доказом став нещодавно розкопаний мезолітичний храм Гобеклі-Тепе в Малій Азії, побудований у 10 тис. до н. е., тобто 12 тисячоліть тому. Він розташований на півдні сучасної Туреччини, неподалік міста Урфа, у давнину – Едесса.

◄ *Реконструкція вигляду мезолітичного храму Гобеклі-Тепе, 10 тис. до н. е.*

Дослідники зазначають, що сам факт існування цього храму вказує на наявність держави. Так, за приблизними оцінками, для виготовлення і транспортування на 500 м із кар’єру кам’яних колон масою 10–20 тон за відсутності тяглових тварин потрібні були добре організовані зусилля півтисячі людей. Проте деякі колони мали масу до 50 тонн, тож потрібно було ще більше людей. Такі роботи вимагали планомірних зусиль і соціальної ієрархії на чолі з військовим або релігійним лідером.

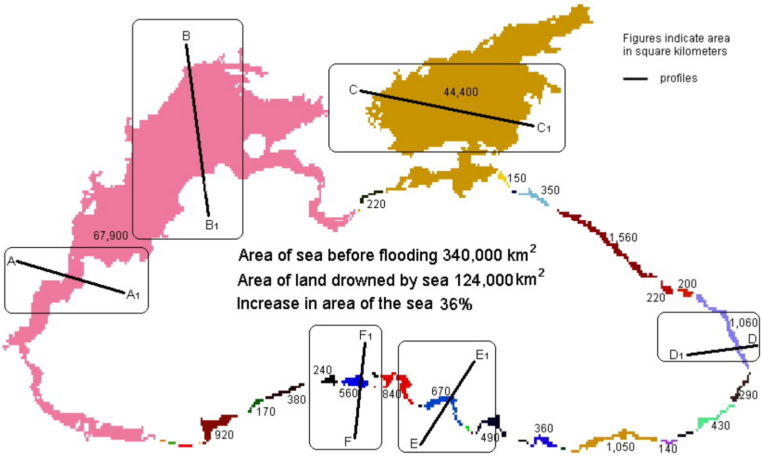

Храм добре зберігся завдяки тому, що з невідомих причин на початку 8 тис. до н. е. його цілеспрямовано засипали землею. Схоже, що кризові процеси в Борії розпочалися за два-три тисячоліття до Великого потопу.

◄ *Німецький археолог Клаус Шмідт (Klaus Schmidt) біля стели із зображенням вепра у храмовому комплексі Гобеклі-тепе.*

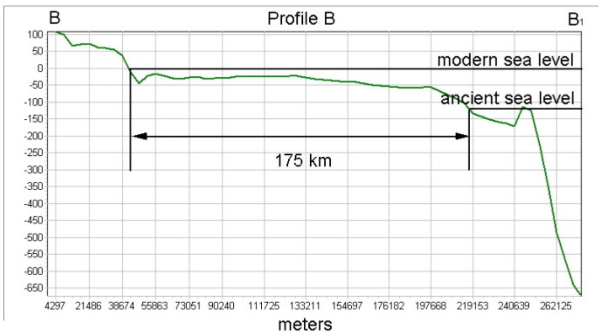
Описана знахідка в Малій Азії – далеко не єдине свідчення високих можливостей цивілізації Борії. Серед інших можна згадати рукотворні піраміди в Боснії (одна з сягає 220 м і є найвищою у світі) і мегалітичну статую Терношорської Лади – Великої матері у Карпатах (Івано-Франківська область).

Але повернімося до затоплених територій Борії. Фред Колбурн скористався цифровою моделлю наземного і підводного рельєфу планети «ETopo2». **В результаті отримав зображення територій, затоплених водами Великого Потопу.**

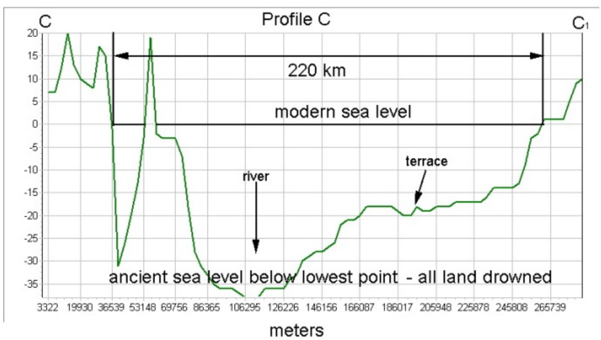

Далі канадський дослідник наводить **профілі східної і західної Атлантиди.**

*Профіль рельєфу Західної Атлантиди (**між Кримом і Румунією**) – плоска рівнина, ідеальна для землеробства▶*

*Профіль рельєфу Східної Атлантиди (нинішнє **Азовське море**) – круті схили навколо річки, малопридатні для землеробства ▶*

Із малюнків добре видно, що найсприятливішим для сільського господарства був рельєф Західної Атлантиди, отже, саме ця територія була головним центром землеробства на «старій землі». Тут проживало понад 90 % населення Атлантиди. Відповідно, внаслідок Великого Потопу головна хвиля первісних землеробів поширилася саме звідси. Рухалися вони від наступаючого моря, тобто в північно-західному напрямку. Найлегше це було зробити долинами річок, що текли рівниною Західної Атлантиди.

Якщо затоплення відбувалося повільно, то землероби могли більш-менш спокійно покинути насиджені місця і освоїти нові території. Проте схоже на те, що Потоп мав катастрофічний характер, тож багато населення пішло під воду разом із тваринами і домашнім скарбом. Саме про це й розповідає міфологія, наголошуючи на тому, що група праведників врятувалася завдяки **завчасному виходу** на нові землі. Навіть якби вода піднімалася відносно повільно, ґрунт плоскої прибережної рівнини (завдовжки 175 км) Західної Атлантиди швидко розмокав, що значно утруднювало б пересування втікачів (за деякими підрахунками, вода наступала зі швидкістю не менше 800 м на добу)[60].

Таким чином, із погляду геопросторового аналізу найімовірнішим **місцем, де Ной-Їма побудував вару і заснував нову цивілізацію, є північно-західне Надчорномор’я**. Якщо це справді так, то мають бути археологічні підтвердження. І вони є.

ЗВІДКИ ПОЧАВСЯ АРІЙСЬКИЙ ПРОСТІР

Де знаходиться Ар’янам Вежа – місце заснування Ноєм-Їмою зародку нової цивілізації? Відповідь на диво проста: там, де фактично почалася Трипільська (Арійська) цивілізація. А вона почалася якраз у північно-західному Надчорномор’ї – на території між Карпатами і Дніпром.

◄ ***Географія поширення археологічної культури Трипілля–Кукутені***

Порівняно з іншими археологічними культурами, Трипільська культура була найбільш передовою технологічно й естетично. З мапи її поширення видно, що центр розташований на землях навколо середньої течії Дністра. Саме тут – у басейні Дністра і Південного Бугу – виявлено найбільше ранньотрипільських поселень, заснованих із другої половини 6 тис. до н. е.

---

[60] http://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Ballard

Найдавнішим поселенням раннього етапу культури Трипілля–Кукутені є Бернашівка. Воно розташоване в Подністров'ї біля с. Бернашівка Могилів-Подільського району Вінницької області. Сучасне – каліброване – датування вказує на 5367±56 р. до н. е., тобто Бернашівка існувала вже з 55 ст. до н. е.[61] Це датування надійне, адже було отримане як за знайденими там кістками тварин, так і за вуглецем, що його виділили з фрагментів кераміки.[62]

Кришка з різьбленим орнаментом (за Збеновичем В.Г.) ***з Бернашівки****. Археологічний музей Інституту археології НАНУ*[63] ►

Майже возночас з ним існувало трипільське поселення Окопи, розташоване біля села Окопи Борщівського району Тернопільської області, поруч із гирлом ріки Збруч – лівої притоки Дністра (приблизно 80 км на захід від Бернашівки). Конвенціональне радіовуглецеве датування дає вік знахідок 6330±65 років[64]. Каліброване (уточнене) датування за допомогою програми OxCal 3.10[65] дає найімовірніший проміжок від **5480 до 5200 р. до н. е.** Тобто існування поселення Окопи також може сягати 55 ст. до н. е.

На думку більшості румунських археологів, культура Трипілля–Кукутені розпочалася з території румунського Прикарпаття (т. зв. фаза Прекукутень-I), проте ця гіпотеза не підтверджена ЖОДНИМ радіовуглецевим датуванням. Окрім того, самі румунські науковці вже сумніваються в тому, що Прекукутень-I – це первісна фаза розгортання згаданої археологічної культури, а не просто локальний тип пам'яток.

На основі наявних археологічних даних можна стверджувати, що розселення арійців почалося з території їх найдавніших поселень, а саме – із середнього Подністров'я. Невпинне розселення на навколишні території, періодичне (приблизно через 50 років) спалювання старих поселень і заснування нових могло мати як суто прагматичні, так і релігійні причини. До перших можна віднести освоєння кращих чорноземів, збереження технологій містобудування (діди встигали передати свої знання онукам), прагнення уникнути перенаселеності внаслідок високої народжуваності і

---

[61] Енциклопедія Трипільської цивілізації. – К.: Укрполіграфмедіа, 2004, т. I-II. Том 2. – С. 40.
[62] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. – К.: Наш час, 2007. – С. 51.
[63] Енциклопедія Трипільської цивілізації. Том 2. – С. 42.
[64] Енциклопедія Трипільської цивілізації. Том 2. – С. 383.
[65] Програму можна завантажити з сайта розробника http://c14.arch.ox.ac.uk/

високої культури плекання дітей. Релігійною причиною здійснення періодичних переселень на нові землі могло бути сакральне відтворення Великого Переходу, здійсненого «у часи, коли все почалося» під проводом першопредка – святого Ноя-Ями-Їми–Зіасудри–Рами–Ману. **Цілком можливо, що в основу світогляду і всього способу життя трипільців була покладена ідея періодичного оновлення життя шляхом Переходу на нові землі, опанування цих територій та їх окультурення**. Згадка про постійне розширення Арійського простору збереглася в авестійській міфології – це оповідання про те, що для подолання перенаселеності цар Їма тричі «розширював землю» для вільного розселення людей і тварин.

ВЕРТЕБА: ПІДЗЕМНИЙ КОСМОС ГІПЕРБОРІЇ

Отже, кращі борійці під проводом святого Ноя-Ями піднялися Дністром для заснування першого поселення нового світу. Дністер (Дана-стер, тобто стрімка вода) – це й була згадана вище в Авесті благодатна річка «Вахві Датія», що бере початок «на горі Гукар'я» – нині це гора Розлуч (933 м) на північних схилах Карпат.

Долина Дністра особливо приваблювала перших арійців своїми **багатими покладами кремнію**, з якого вони майстерно виготовляли т. зв. геометричні мікроліти – надзвичайно гострі ножоподібні пластини у формі трапецій, трикутників, ромбів для серпів і ножів, наконечники списів і стріл. Це була ключова технологія арійської раси, тому ареал поширення геометричних мікролітів точно збігається з ареалом поширенням арійської людини і сільського господарства[66].

Можна припустити, що переселенці піднімалися долиною Дністра доти, доки знайшли якесь унікальне місце. Що це могло бути? Таке, що потім увійшло в їхню міфологію і навіть збереглося в одному з імен Ноя–Ями? Як уже здогадалися, йдеться про велику печеру, або, як раніше казали, «яму», «вертебу», «вертеп». Причому **ця печера була настільки велика, що вражала уяву і сприймалася як підземне царство**. Через це в окремих версіях міфології Великого Переходу розповідається про підземний світ, яким керує бог Яма, тобто «володар печери».

Наявність великої печери є додатковою прив'язкою Ар'яна Веджі – Арійського зародку – до середнього Подністров'я. Річ у тім, що **краєм з найбільшою у світі загальною довжиною печер є Тернопільщина**: тут їх зареєстровано близько сотні – і великих, і малих. До найдовших належить

---

[66] *Матюшин Г. Н.* Археологический словарь.– М.: Просвещение, 1996.– С. 147.

Оптимістична (найдовша у світі гіпсова печера) – 230 км – та Голубі озера – 134 км. При цьому, на думку завідувача відділу печер Борщівського археологічного музею трипільської культури Олександра Дудара, нині відкрито лише 20 % підземних порожнин. **Більшість печер розташована у Борщівському районі, що на самому півдні Тернопільської області**. Тут розміщена Українська Галілея.

Подільські гіпсові печери не використовувалися людьми у стародавні часи. Їх характерною особливістю є абсолютна відсутність культурного шару. Входи до них є надзвичайно складні і в давні часи були повністю закриті. **Винятком є тільки одна печера, яка називається – Вертеба (що означає «печера», «улоговина», «яма»)**. І справді, вхід до печери міститься в карстовій воронці (ямі), яку можна помітити лише з десяти метрів. Цей вхід є неподалік села Більче-Золоте Борщівського району, в якому виявлене трипільське поселення 4440–4100 р. до н. е.[67]

Унікальність Вертеби в тому, що в ній виявлено величезне багатство археологічних знахідок Трипільської доби (IV–III тис. до н. е.), – повідомляє **Михайло Сохацький**, директор Борщівського краєзнавчого музею, керівник археологічної експедиції НАН України з вивчення пам'яток трипільської культури в Подністров'ї. Починаючи з 1996 р., під його керівництвом здійснюються комплексні дослідження як самої печери Вертеба, так і прилеглої до неї території в радіусі 30–40 км.

Довжина Вертеби близько 9 км, вона горизонтального типу – як і всі інші місцеві печери. Температура повітря тут постійно становить 10–12 °С, відносна вологість 92–98 %. Той факт, що тільки Вертеба була освоєна трипільцями, пояснюється її більшою доступністю, адже **вона розташована на глибині 10–12 м, у той час як інші печери на Поділлі – на глибині 50–60 м.**

Знайдені у Вертебі найдавніші трипільські пам'ятки належать приблизно до 3200 р. до н. е. Це вже був етап «згортання» Трипільської цивілізації, яка проіснувала майже 3 тисячоліття. **Головною причиною трансформаційної кризи вважають суттєві кліматичні зміни після 3500 р. до н. е.** «*Пік похолодання у IV ст. припадає точнісінько на 3199 р. Це встановлено при вивченні річних кілець дубів, які знайдено на болотах Ірландії. Цьому передувало виверження вулкана на Алеутських островах... Не минуло й дев'яти років, як прокинувся ще один вулкан, цього разу в Ісландії, – Гекла... На додачу до похолодання по всій планеті випадають кислотні дощі... Клімат став більш континентальним, а різкий перепад температур між зимою та літом (весна*

[67] Енциклопедія Трипільської цивілізації. Том 2. – С. 42.

як пора року просто перестала існувати) викликав катастрофічні повені. Але влітку лютували посухи»[68]. Можливо, що ці кліматичні зміни якось спонукали трипільців активніше використовувати можливості печери. Очевидно, що трипільці могли використовувати Вертебу і значно раніше. Річ у тім, що ця печера має вигляд великої зали, підпертої безліччю колон. **Якщо ж до цього ще додати вічну тишу, темряву і космічний спокій, то стає зрозумілим, що це було ідеальне місце для молитов, медитацій і візуалізації майбутнього.** Не забуваймо, що на ранньому етапі Трипілля починалося як магічна цивілізація святого народу, що врятувався від катастрофи Великого потопу і заснував новий світ – чистий, гармонійний, святий. Для перебування у цьому просторі гармонійних подій активно використовувалися можливості думки і слова. Якщо **на цьому етапі Вертеба була храмом для медитацій**, то стає зрозумілим, чому в ній не знайдено більш раннього культурного шару: молитва не залишає після себе артефактів.

У печері Вертеба нині діє єдиний на планеті підземний музей Трипільської культури. Єдиний тому, що трипільці – «діти сонця» – ніде і ніколи не жили в печерах. Те, що їх привабила Вертеба, є додатковим свідченням того, що з її підземним царством вони були давніми знайомими. Тож може бути, що Вертеба є свідком не лише завершального, а й початкового етапу Трипільської цивілізації, так би мовити, її «альфою і омегою», початком і кінцем.

Можна це вважати збігом обставин, але **Трипільська цивілізація фактично була відкрита саме у Вертебі**. Невідомий мальований посуд ще у 1820 році виявив у печері Ян Хмелецький, а перше фахове обстеження Вертеби зробили у 1876 році археологи А. Кіркор і С. Козібродський. Нагадаємо, що **перше трипільське поселення на території сучасної України у 1893–94-х роках відкрив археолог Вікентій Хвойка по вул. Кирилівській, 55 (нині вулиця Фрунзе) в Києві**. Тому офіційним роком відкриття Трипільської культури вважають 1893 рік.

Наступним збігом обставин можна вважати те, що **саме у Вертебі в 2005 р. знайшли кістки трипільців другої половини 4-го і першої половини 3-го тис. до н. е., придатні для аналізу ДНК їхніх власників**. Дослідження провів Олексій Нікітін, який працює в Мічиганському університеті в США. Результати привели до трьох головних висновків.

1. «*Предки господарів Вертеби вели свій родовід від давнього палеолітичного населення Європи, яке жило тут ще з часів льодовика*»[69]. Тобто у Вертебі жили нащадки

[68] *Відейко М. Ю*. Шляхами трипільського світу. – К.: Наш час, 2007.– С. 97, 98.
[69] *Відейко М. Ю*. Шляхами трипільського світу. – К.: Наш час, 2007. – С. 84.

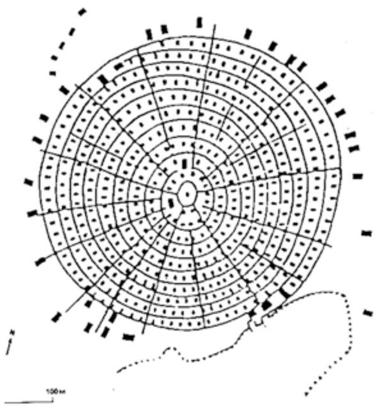
кроманьйонців Європи, а не прибульці з інших земель. Арійська раса народилася з середовища раси європейських кроманьйонців (борійців).

2. «*В Україні 55 % населення щодо материнської лінії ведуть свої коріння від трипільців*»[70].

3. Нинішні **українці є автохтонним народом** України з допотопних часів, тобто з часів кроманьйонської (доарійської) Борії–Атлантиди. Ця теза є логічним висновком з пунктів 1 і 2.

На підставі сказаного вище можна припустити, що **первинна вара Ноя–Ями була побудована над печерою Вертеба** (можливо, з іншим входом) або поряд з нею. Для підтвердження цієї гіпотези потрібно провести серйозні археологічні розкопки. Як повідомив згаданий вище керівник археологічної експедиції НАН України Михайло Сохацький, над Вертебою вже виявлене трипільське поселення. На його переконання, **це поселення і печера Вертеба були цілісним комплексом**.

Згідно з описом в Авесті, вара Ноя-Ями мала три кільця забудови, тобто була тримістям, триполісом, **трипіллям**, троєю. Пізніші трипільські поселення також часто робилися за цією ідеальною колоподібною схемою: навколо центрального майдану кільцями будували житлові та виробничі споруди. Зовнішні кола або еліпси утворювалися з великих будинків глухими (затильними) стінами назовні, які правили за своєрідний захисний мур. Прикладом може бути трипільське місто Петрени, яке налічувало близько 500 будинків (~ 4000 мешканців), побудованих у вигляді 10 концентричних кілець. Розмір будинків приблизно 8 м на 5 м, на краю міста були більші будови.

План поселення біля села Петрени *(Молдова) за даними аерофотозйомки (за В. Маркевичем). 4000 р. до н. е.* ▶

ПОХОДЖЕННЯ ТРИПІЛЬСЬКОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Досі походження трипільців залишалося нез’ясованим. **Давня гіпотеза про те, що це прийшле населення, не витримала перевірки генетичним аналізом і радіовуглецевим датуванням (найдавніші поселення розташовані у Середньому Подністров’ї – у центрі ареалу трипільської культури**.

---

[70] Відейко: 55 % українців походять від трипільців – ar25.org/node/15653.

«*Трипільці, котрі проживали на теренах України, не були прибульцями ні з заходу, ні з півдня*»[71]. Не були вони і прибульцями зі сходу, оскільки чітко простежується розгортання трипільської культури з Подністров'я якраз на схід і півн. схід.

Археологія фіксує просування трипільської культури також на південь та південний захід (Прекукутень), хоча й менш масштабне порівняно зі східним вектором. Так, на західному березі Чорного моря «*виявлено посуд, пов'язаний із традиціями Прекукутень-III, а турецький археолог Мехмед Оздоган виявив кераміку, подібну до Прекукутень-II аж на європейському узбережжі Босфору. Ці знахідки вказують на вірогідність певного шляху із Карпато-Подніпров'я на Південь ще у другій половині VI тис. до н. е.!*»[72].

Не підтвердилася також гіпотеза про те, що трипільська культура була спадкоємницею давнішої місцевої буго-дністровської культури. «*На жаль, неможливо прослідкувати сліди контактів із сусідами на сході – скажімо, носіями культури буго-дністровської, поселення якої поширені переважно на берегах Південного Бугу та його приток. Вона теж проявляє європейське коріння, але до трипільської, здається, жодного стосунку не має. Просто бугодністровці потрапили на східні території набагато раніше за трипільців*»[73].

Ще є гіпотеза про те, що трипільську цивілізацію заснували втікачі з навколишніх територій, які постраждали від різких кліматичних змін у другій половині 6 тис. до н. е., передусім від повеней і посух. Вони були носіями різних культур і технологій, а коли зібралися разом, то здійснили своєрідний синтез. Такий варіант можливий, але за умови наявності твердого внутрішнього ядра, спроможного культурно і організаційно об'єднати втікачів. Тому, висловлюючи цю гіпотезу, відомий археолог Михайло Відейко додає: «*Ті, хто вцілів після стихійного лиха, все ж таки мали шанс вижити. Він був в об'єднанні в нову громаду. Звичайно, прибивалися до того роду, який вцілів найбільше*»[74]. Тому запитання залишається: звідки взялося це культурно-організаційне ядро, цей рід, «який вцілів найбільше»?

Отже, з одного боку, трипільці не прийшли в Подністров'я з навколишніх земель, хоча й були з ними культурно і технологічно пов'язаними. З другого боку, трипільська культура не була продовженням місцевої культури. То звідки тоді трипільці взялися в Подністров'ї в 55 ст. до н. е.? Десантувалися з неба?

---

[71] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. – С. 64.
[72] Там само. – С. 78.
[73] Там само. – С. 61.
[74] Там само. – С. 63.

Відповідь дає арійська міфологія про Великий потоп у поєднанні з результатами досліджень територій Чорного моря, затоплених унаслідок Циркумпонтійської катастрофи якраз у районі 55 ст. до н. е. **Трипільську цивілізацію заснувала організована група неолітичних землеробів, які завчасно переселилися в Подністров'я з територій, які до затоплення в 55 ст. до н. е. були головним центром землеробства і тваринництва допотопної цивілізації.**

Нова громада – зародок нової цивілізації – була цілеспрямовано сформована ще в середовищі старого суспільства. Ці люди були добре поінформовані про технологічні здобутки тогочасного світу і взяли в нього все, що вважали найкращим. Тому-то, «*якщо подивитися на найдавніший посуд трипільської культури, який в Україні знайдено під час розкопок поселення Бернашівка на Дністрі, з таких позицій, можна побачити риси різних археологічних культур*»[75]. Інакше й не могло бути. **Трипільці отримали перевагу не завдяки володінню якоюсь унікальною технологією, а завдяки тому, що зібрали всі найкращі елементи старого світу і об'єднали їх у якісно нову систему**. Зокрема, ідея вари-трої також не була абсолютно новою – її обриси бачимо в конструкції мезолітичного храму Гобеклі-тепе допотопної Борії (див. вище).

Щоб краще зрозуміти механізм заснування Трипільської цивілізації, уявіть собі, що подібний процес відбувається нині. Скажімо, в якомусь мегаполісі сформувалася громада людей з наміром «почати нове життя». Вони дослідили наявні технології, відібрали ті, які вважали найкращими для себе, продали все непотрібне, покинули своє місто і побудували на вільній території свій передовий екополіс. **Він буде суттєво відрізнятися від старого міста, але не тому, що переселенці винайшли щось принципово нове, а тому, що вони об'єднали вже наявні здобутки в нову систему**.

Якщо до цього технологічного концентрату додати передову організацію і передовий світогляд, то це буде місто нової цивілізації. За його успішним прикладом згодом почнуть творитися нові міста, причому вихідцями не лише з цього екополісу, а й з інших старих міст. Почне поширюватися мода на новий стиль життя, світогляд, організацію, технології. Археологи, які через багато тисячоліть досліджуватимуть заснування цієї цивілізації, також констатуватимуть, що «нові люди» не прийшли з сусідніх територій, проте й не були продуктом розвитку місцевого сільського населення. То звідки ж узявся цей цивілізаційний десант? Відповідь нам уже відома: **новий світ заснувала громада, яка здійснила Великий Перехід.**

---

[75] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. – С. 60.

Схема Великого Переходу і заснування Арійської (Трипільської) цивілізації у 55 ст. до н. е.

На схемі добре видно, що переселенці відійшли з Понтійської рівнини на північний-захід «із запасом» – для гарантованого захисту від майбутнього потопу, адже вони не знали, де зупиниться вода. Переселення на вищу землю (Вищу Борію, або Гіперборію) розпочали руслом ще допотопного Дністра, який перетинав усю Західну Атлантиду і впадав у Понтійське озеро. Перехід вздовж річки є найпростішим, адже необхідні речі (інструменти, продукти, запаси зерна) можна було тягнути вгору на плотах або човнах.

Щоб убезпечитися від розливів такої великої річки, як Дністер, переселенці піднялися вгору вздовж його притоки – річки Серет. На підвищенні, можливо, якраз над печерою Вертеба, заснували Трою – первинну вару святого Ноя, тобто Нового – лідера нових людей. Можливо, це було не дуже зручно, бо треба пройти з кілометр до річки Серет, зате тут було безпечніше з огляду на бурхливі повені. Нагадаємо, що в середині 6 тис. до н. е. завершився теплий і сухий Бореальний кліматичний період (7–5,5 тис. до н. е.) і розпочався теплий і вологий Атлантичний період (5,5–3,5 тис. до н. е.)[76]. Відповідно, повені стали потужнішими, а тому жити на березі малої річки було

[76] http://en.wikipedia.org/wiki/Boreal_(period)

безпечніше. Засновники Арійської цивілізації діяли фундаментально, тому своє поселення побудували на підвищенні.

ТРИПІЛЬСЬКІ АГРОМІСТА – ПЕРШІ МІСТА-ДЕРЖАВИ

Згідно з Авестою, мінімальна кількість людей для заснування самодостатньої вари – міста-держави – становила 1900 осіб, хоча це може бути символічне число: 300+600+1000. Згідно з даними археології, найдавніші трипільські поселення були достатньо компактними і нечисельними. Проте у міру просування з Ар'яна Веджі (Подністров'я) до Дніпра міста-держави постійно зростали і ставали могутнішими. Найбільших масштабів вони досягли на Черкащині. Так, трипільське місто біля села Майданецьке у 4 тис. до н. е. вже займало площу 250 га і налічувало близько 2000 помешкань, які були розміщені у чотирьох еліптичних кільцях. У такому місті могло проживати понад **10 тисяч** населення – у 5 разів більше, ніж в ідеальній варі Ноя-Ями.

Реконструкція загального вигляду трипільського міста біля села Майданецьке за даними магнітної зйомки та археологічних досліджень. Малюнок М.Ю.Бабенко. ▶

Ще більший мегаполіс був між селами Тальянки і Легедзине: площа 450 га, до 2800 будівель із концентричним розташуванням і населенням до **25 тис. мешканців.** На думку вітчизняних археологів, трипільські міста *«були не тільки центрами племінної округи, а й самостійними суспільно-економічними одиницями, які цілком забезпечували себе продуктами землеробства і скотарства. Такі ж поселення-гіганти, як Майданецьке (площею 140 кв. км.), Тальянки (площею 250 кв. км.), на думку Михайла Відейка, були адміністративними, військовими, ідеологічними осередками з певними ознаками міста. Про це, насамперед, свідчить наявність **громадських споруд**. Так, у Майданецькому розкопано двоповерхову будівлю розміром 24х7 м. На другому поверсі виділені два приміщення, які, найімовірніше, використовувалися для зборів чи молитов. Як зазначає автор, площа найбільших будівель Майданецького перевищує **1000 кв. м.**, тобто не поступається за розмірами громадським спорудам доби енеоліту у Месопотамії. Як пише далі Михайло Відейко: «Рівень мікрогрупи поселень, що включає великі поселення, середні та малі, знаходить відповідність у такій структурі, як «ном» (назва месопотамського міста-держави). Їх зближують наступні ознаки: наявність ієрархії поселень, розміри території, чисельність*

населення, його моноетнічність». Отож, можна сказати, що в серійному варіанті таке важливе цивілізаційне досягнення людства, як ***місто-держава*** *(ном, поліс і т. д.), вперше у світовій історії було випробуване на теренах сучасної України*»[77].

Чи були трипільці об'єднані в єдину державу із сильною центральною владою? Археологічні дані це заперечують. Сильна централізована держава завжди залишає після себе ознаки єдиних стандартів, культурної і технологічної уніфікації. «*Якщо подібна держава дійсно створювалася, то не було б жодних проблем віднайти свідчення цього під час археологічних розкопок. Яскравий приклад – формування держави Русь з центром у Києві. Впродовж якихось 100–150 років політичний центр зумів поширити свої культурні стандарти: на величезній території – від Новгорода до Галича – склалася доволі однорідна матеріальна культура. Місцеві археологічні культури за цей час майже зникли.*

Отже, якби трипільська держава утворилася і проіснувала хоча б років 200, ми неминуче мали б помітити сліди подібної уніфікації та спроб «нової влади» поширити власні культурні стандарти (в тому числі у релігійній сфері) на підлеглі території. Однак нам весь час доводиться вивчати саме локальні вияви трипільської культури, причому їх число невпинно зростає десятиріччя за десятиріччям»[78].

Отже, **єдиної централізованої держави, подібної до Русі, у трипільців не було, проте їхні громади активно взаємодіяли**. «*Впродовж 1000 років різноманітні традиції розпису посуду досить химерно перепліталися, впливали одна на одну, в результаті чого зростала кількість варіантів та типів. ... Це як узори на вишиванках – для кожного регіону свої*»[79]. Тобто єдина етнічна культура була надзвичайно локалізованою і володіла величезною внутрішньою різноманітністю.

Такого роду локалізація і політична роздробленість зазвичай призводить до військових конфліктів. **Проте характер архітектури трипільських міст указує на те, що вони не мали захисних мурів, отже, не вели між собою війн**. «*Агроміста трипільської культури – це типові міста-держави з різноманітним осілим землеробським населенням. Розташовувались вони наближено одне від одного, а також не мали спеціалізованих військових оборонних споруд, що свідчить про неконфліктне господарське, суспільне, культурне співіснування цих поселень. Самі поселення розташовувалися так, щоби*

---

[77] *Валентин Мойсеєнко*. Трипільські протоміста і світова цивілізація. // Дзеркало тижня. – 2003. – №29, 02 серпня.
[78] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. – К.: Наш час, 2007. – С. 188.
[79] *Там само*. – С. 74

протистояти різноманітним природним впливам, зокрема таким, як повені, буревії, снігові замети, проникнення великої кількості хижих звірів, мігруючих давньоукраїнським тереном гігантських стад дикої худоби, приміром турів»[80].

ЧОМУ ТРИПІЛЬЦІ БУЛИ ОЗБРОЄНІ ДО ЗУБІВ

Констатуючи мирний характер трипільського суспільства, дослідники зі здивуванням констатують високий рівень його мілітаризації. Величезна кількість зброї, що збереглася до нашого часу, говорить про те, що трипільці були надзвичайно озброєними. «*Склалася дивна традиція описувати трипільців як народ мирний, не здатний себе захистити. Можливо, трипільці дійсно відчували відразу до насильства, були людьми виключно миролюбними, але за тисячолітню історію встигли розробити й виготовити величезну кількість зброї... Можливо, відоме гасло «хочеш миру – готуйся до війни» виникло саме в ті далекі часи»*[81].

«*Набір озброєння, що його можна реконструювати за даними розкопок трипільсько-кукутенських поселень і могильників тієї епохи вражає:* ***молоти, сокири-молоти (як кам'яні, так і металеві), ножі і кинджали (у тому числі мідні), наконечники стріл і дротиків – за усіма параметрами чи не найдосконаліший і найефективніший комплекс озброєння у цій частині Старого Світу..****. До речі, у цивілізованій Месопотамії, яка традиційно вважається винятково войовничим краєм, клинкова зброя з'явиться через кілька сотень років після Європи. Мабуть, нині варто таки визнати: Стара Європа сім–п'ять тисяч років тому інтенсивно і доволі винахідливо озброювалася, незважаючи на здавалося б цілком мирний і демократичний вигляд "цивілізації Богині"»*[82].

Кам'яні сокири-молоти ►
Софіївський *могильник (Київщина), 3000 р. до н. е.*

«Вершиною конструкторської думки та енеолітичного зброярства можна вважати сокири-молоти з каменю та металеву зброю. Перші вироблялися 6000 років тому на теренах України носіями трьох культур, остання – лише однією, трипільською... Володіючи монополією на виробництво найсучасніших (для V–IV тис. до н. е.) видів зброї, маючи чисельну перевагу над сусідами, ***трипільці в період енеоліту були на***

---

[80] *Валерій Сніжко*. Катарсис. Природне осмислення українознавства // Social Science. – 2011. – №4, www.social-science.com.ua
[81] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. – С. 189.
[82] *Відейко М.Ю.* Україна: від Трипілля до антів. – К: КВІЦ, 2008. – С. 26, 27.

території України домінуючою військовою силою, що дало їм можливість заселити територію від Карпат до Дніпра»[83].

Чи це не є суперечністю, що відверто миролюбний народ так активно культивує мілітаризм? Аж ніяк! **Миролюбність і озброєність – це два складники одного цілого**. Річ у тім, що спроможність до ефективного самозахисту є найпотужнішим чинником, що стримує зовнішню агресію. І навпаки, беззахисність противника і спокуса легкої перемоги є головним чинником, який провокує агресора. Цей принцип підтверджено сучасною статистикою. Тож що м’якша людина, то сильніше вона має бути озброєною.

Поєднання внутрішньої м’якості з безпрецедентною збройною потугою було важливим чинником мирного співіснування трипільських міст-держав. «*Ми люди мирні... Цілком ймовірно, що саме такою ритуальною, завченою фразою, вимовленою з добре поставленими інтонаціями традиційно розпочинали переговори зі своїми сусідами трипільські вожді. Однак і вони, і їхні партнери по перемовинах чудово розуміли, що це лише ввічливі слова, такий собі дипломатичний протокол. Тому що обидві сторони добре знали: коли виникне потреба, то "мирний" вождь зможе виставити до бою достатньо чисельний та, як кажуть, до зубів озброєний (найсучаснішими зразками списів та сокир) загін воїнів*»[84].

Таким чином, **трипільці опанували найкращі на планеті чорноземи тому, що були найсильнішими.** «*Тривалий час були поширені думки про постійний тиск на трипільців з боку агресивного кочового населення степової смуги. Однак детальніше вивчення археологічних даних показало, що думки про "агресію зі сходу" виявилися перебільшенням. Відомий нам комплекс озброєння степовиків далекий від трипільського. Уявлення про могутню "степову кінноту" виявилися необґрунтованими. Демографічний потенціал населення степової смуги не йшов у жодне порівняння з мобілізаційними можливостями трипільського населення лісостепу, оскільки* ***лише одне поселення-протомісто могло виставити воїнів більше, ніж степові племена між Дніпром і Дунаєм разом узяті***»[85].

Природно, виникає запитання: якщо трипільці не воювали між собою і не мали серйозного зовнішнього противника, то як вони підтримували високу боєздатність?

Відповідь проста: **якщо нема війни, то для підготовки воїнів використовується гра у війну. Це стандартна практика як у минулому, так і в сучасності**. Вірогідно, що

---

[83] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. – С. 198.
[84] *Відейко М.Ю.* Україна: від Трипілля до антів. – К: КВІЦ, 2008. – С. 26.
[85] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. – С. 200.

відсутність бойових дій трипільці компенсували ритуальною «грою у війну». Такого роду ігри, найімовірніше, мали релігійний характер, тобто вважалися виконанням волі Небес. Отже, гра у війну була ключовим складником релігійної системи трипільців. Олімпійські ігри «для богів» давніх гелленів (до речі, вихідців з надчорноморського Геллона) – це лише блідий відблиск масштабних ігрових змагань їхніх трипільських предків. **Гра у війну** дозволяла здійснювати ефективну підготовку воїнів без занурення у негативну енергетику людиновбивства. Тож якщо згодом воїнам доводилося з'ясовувати стосунки з реальним ворогом, то це розглядалося як продовження ритуальної гри, а тому здійснювалося відносно легко і весело. Можливо, саме з тих пір в українській мові залишилося «виграти війну» і «програти війну», а бій розглядався як ритуальний танок: «*Виступають стрільці січові у кривавий тан...*».

Важливим чинником обороноздатності трипільських міст було формування ними професійної армії, до якої у разі потреби завжди могло долучитися ще чисельніше озброєне до зубів народне ополчення. «*Володіння спеціалізованою зброєю та її ефективне використання вимагали формування навичок, тобто тренувань. З часом це, швидше за все, привело до появи* ***професіоналів у галузі військової справи****... Розвивалася воїнська культура, з'явилися певні зовнішні відзнаки вояків – прикраси та амулети, що відображено в іконографії та знахідках відповідних артефактів*»[86]. Про це у нас ще буде окрема розмова в розділі про формування арійських варн.

ЕТНОМЕРЕЖА – АРІЙСЬКА ДЕРЖАВА ЗОЛОТОЇ ДОБИ

Ми вже побачили, що величезні території правобережної і частково лівобережної України заселяло етнічно однорідне населення, що мало спільних предків (адже походило від первинного арійського племені 55 ст. до н. е.) і проживало в самодостатніх і самобутніх містах-державах (агромістах), які активно взаємодіяли між собою без серйозних конфліктів. Вони не мали вираженого єдиного адміністративного центру, проте могли мати спільний духовний центр.

Чи можна таку форму організації називати державою? Зазвичай державами називають утворення з вираженою владною вертикаллю і централізованим адмініструванням. Трипільці не мали такої централізованої держави, проте їхнє суспільство мало чітку організацію й успішно розвивалося впродовж майже трьох тисячоліть. Тому держава була, але інша. Яка?

У сучасних термінах такий тип держави називається ЕТНОМЕРЕЖА. Її основні ознаки:

[86] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. — К.: Наш час, 2007. – С. 199.

1. Наявність єдиної етнічної самосвідомості, етнічної культури і релігії, що підтримується спільним духовним центром. Тобто етномережа має **спільне інформаційне поле**, когерентність якого забезпечується синхронним здійсненням священних ритуалів та інших спільних дій.

2. Усі адміністративні функції зосереджені на рівні **самоврядування** самодостатніх агроміст, взаємодія між якими має характер координації, орієнтованої на досягнення консенсусу (всезагальної згоди).

3. Єдине централізоване управління створюється тимчасово на добровільних засадах задля досягнення конкретної мети, тобто має характер **проектів**. Найпоширеніший приклад таких проектів – військові союзи.

Засновувані за схемою ідеальної вари, трипільські поселення були самодостатніми суспільно-економічними одиницями, спроможними повністю забезпечити себе продуктами землеробства і скотарства. Ці агроміста були першими містами-державами, або ж державами-корпораціями. **Вся Арійська цивілізація була мережею таких міст-держав, у яких проживало етнічно близьке населення – «нові люди», нащадки Ноя.**

Уявлення про Етномережу пояснює, чому трипільські міста-держави не воювали між собою.

По-перше, тому що **це був один народ – перший народ нової раси з яскравим відчуттям власної арійської ідентичності й відмінності від навколишніх неарійських племен**. «*Близько середини V тис. до н. е. трипільці досягли середньої течії р. Рось, а через сотню-другу років – Дніпра. На той час трипільська ойкумена являла собою одну із найбільших (і найкращих за якістю ґрунтів) територій на континенті. Ця багата земля була володінням* ***нащадків лише одного племені,*** *з якого тисячу років тому все починалося*»[87].

По-друге, не було серйозних підстав для конфліктів, адже **ресурсів вистачало для всіх.** Практика постійного оновлення життя через періодичне спалювання старих міст і заснування нових не допускала перенаселення. Тому у справі освоєння безкраїх нових земель сусідні міста-держави були радше союзниками, ніж конкурентами.

По-третє, з самого початку у нового народу сформувалася колективна ментальність із соціотипом етико-інтуїтивний інтроверт (псевдонім – «Миротворець»). Цьому соціотипу властива відраза до насильства і прагнення розвязувати конфлікти мирним шляхом. Соціотип «Миротворець» визначає етнопсихіку й сучасного українського етносу,

---

[87] *Відейко М. Ю.* Шляхами трипільського світу. – С. 69.

що є додатковим свідченням спадкоємності трипільців і нинішніх українців.

По-четверте, містами керували брахмани, які діяли за прикладом свого першопредка – святого Ноя. Вони знали, що найкраща перемога – зробити противника своїм другом.

По-п'яте, кожне місто-держава мало ефективну армію, завжди готову чинити надзвичайно жорсткий опір будь-якому агресорові. Тому якщо в когось і виникала спокуслива думка розграбувати сусіднє місто, то при згадці про поголовно озброєне населення така думка швидко зникала. З погляду сучасних реалій, трипільська самооборона формувалася за швейцарською моделлю[88].

НАРОДЖЕННЯ АРІЙСЬКИХ ВАРН

Комплексний підхід до походження Трипільської цивілізації дозволяє зрозуміти механізм формування арійських варн, тобто структурування суспільства на брахманів (святих мудреців), кшатріїв (воїнів) і вайш'їв (господарів). Як ми вже знаємо, **початкова група засновників нового світу – громадян першого арійського міста-держави – складалася з чоловіків і жінок, які перебували у стані святості**. Цей їхній стан, скоріше всього, був результатом тривалої цілеспрямованої роботи над собою, адже вони сформувалися у кризовому світі, в якому домінували процеси розпаду (саме в моральному занепаді старого світу бачить головну причину Великого Потопу біблійно-сумерська міфологія). **Їхній лідер – святий Ной – знайшов цих людей, навчив, організував і вивів на нову територію**. Завдяки перебуванню у стані святості, навколо них відбувалися тільки позитивні події, вони перебували у Просторі волі, в ситуації повної безпеки. В термінах Євангелія, Трипільська цивілізація була заснована в «Царстві божому» – просторі гармонійних подій.

Згідно із сучасними дослідженнями, для життя у Просторі волі треба пройти три фази:

1) індивідуальний **рух до Простору волі** (особисте очищення, оздоровлення і самовдосконалення);

2) колективне **входження у Простір волі** (досягнути простору позитивних подій навколо себе можна тільки сформувавши навколо якісне людське середовище);

3) колективне **закріплення у Просторі волі** (досягнення повної самодостатності на новій території).

---

[88] Швейцарія не має армії. Швейцарія сама є армією! – ar25.org/node/16880.

Перші дві фази відбувалися в середовищі старої цивілізації Борії, третя – у просторі Гіпербореї, початкова територія якої називалась Ар’яна-Вежа («арійський зародок»).

ГІПЕРБОРІЇ – НАРОД БРАХМАНІВ

Фактично, все населення вари святого Ноя складалося з брахманів, тобто святих мудреців. У гелленській традиції їх називали гіперборіями. Неважко собі уявити, що це були люди з розвиненою інтуїцією, оптимістично налаштовані, миролюбні, ввічливі, схильні до глибокого мислення, з тонкою організацією нервової системи, відкриті до всього нового і цікавого. Тільки такі ідеалісти могли покинути звичний спосіб життя і почати освоєння нового простору. **З погляду соціоніки інтегральний психотип святого народу Ноя описується соціотипом етико-інтуїтивний інтроверт, псевдонім – «Миротворець» («Доктор Ватсон»).**

Сукупність психічних якостей «Миротворця» автоматично означає відразу до насильства: таким людям властиві неагресивність і, зазвичай, неспроможність до миттєвих реакцій у разі зовнішньої агресії.

У термінах соціоніки, у первинного трипільського племені була слабка «чорна сенсорика» («силова сенсорика») – психічна функція, що відповідає за вміння чинити тиск на інших або опиратися зовнішньому тиску.

«Чорна сенсорика» була у трипільців «точкою найменшого опору», тобто найвразливішим місцем. Усвідомлення такої психологічної незахищеності породжує почуття тривоги, що несумісне з Простором волі, адже негативні емоції тягнуть донизу – у простір негативних подій.

Який вихід знайшов народ-«Миротворець» із цієї колізії? Відсутність внутрішньої агресивності трипільці компенсували зовнішньою мілітаризацією, культивуванням сили і гонкою озброєнь, які возвели в ранг релігії. **Настанова «Озброюйся!» була перетворена на абсолютний імператив**.

У результаті все населення було озброєне до зубів (подібно до нинішньої Швейцарії), а бойовий дух і тактичні навички вироблялися передусім за допомогою постійних тренувань (гри у війну), що починалися з самого дитинства і шліфувалися в реальних бойових діях із зовнішніми ворогами в ході освоєння нових територій.

Із тих пір в українській традиції **всі дитячі ігри хлопчиків – це підготовка воїнів**: до якісного виконання функції захисника готувалися з пелюшок[89].

---

[89] *Олексій Мандзяк*. Воїнсько-фізичне виховання аріїв: Народні ігри в практиці українських бойових мистецтв. – Тернопіль: Мандрівець, 2007. – 208 с.

КШАТРІЇ – ВАРНА ПРОФЕСІЙНИХ ВОЇНІВ

Однак на цьому «етичні» та «інтуїтивні» трипільці не зупинилися. Зі свого середовища вони почали добір людей із сильним типом нервової системи, в термінах соціоніки – «логіків» і «сенсориків». Із них була сформована спеціалізована організація професійних воїнів – варна кшатріїв. Слово «кшатрій» походить від слова «кес», що означає загострення; звідси слова «коса» (що може означати зібране волосся, гострий інструмент або видовжену смугу землі), «косак» – великий ніж, меч, «козак» – мечник, воїн, «кесар» («кайзер») – військовий зверхник. Слово «варна» означає «колір», «барва», «забарвлення», «якість». **Люди, які входили до варни кшатріїв, відрізнялися від решти суспільства своїми вродженими психічними якостями.**

Річ у тім, що воїнська функція, безумовно, є корисною для суспільства загалом, проте вбивство людини, притаманне бойовим діям, руйнує індивідуальну психіку звичайної людини. Проблема розвязується шляхом делегування цієї суспільно корисної функції спеціалізованій касті (від лат. castus – чистий, однорідний), або варні. Психіка варни кшатріїв невразлива до негативної енергетики людиновбивства. Убивство зовсім не руйнує психіку таких людей, бо вона захищена бронею совісті воїна – честю і розумінням обов’язку.

Таким чином, і**з появою професійних воїнів первісно однорідне арійське суспільство структурувалося на дві соціальні підсистеми – кількісно і політично панівну варну брахманів і нечисленну варну кшатріїв (святих воїнів).**

Народжена брахманами варна кшатріїв мала стати носієм тих якостей, яких не вистачало варні брахманів, певною мірою – стати психологічною протилежністю. З другого боку, ці дві варни мали бути психологічно доповнюючими і взаємозалежними – це зробило б соціальну систему стійкою. **Така доповнююча протилежність була досягнута формуванням варни кшатріїв як лицарської структури з колективним соціотипом логіко-сенсорний екстраверт, псевдонім «Адміністратор» («Шерлок Холмс», гумористична назва – «Бульдозер»)**. Психологічні взаємини між соціотипами «Миротворець» і «Адміністратор» називаються дуальними, вони є найбільш гармонійними, комфортними і стабільними, а також найсприятливішими для самореалізації обох сторін дуальної взаємодії[90].

---

[90] *Ігор Каганець.* Психологічні аспекти в менеджменті: типологія Юнга, соціоніка, психоінформатика. – Київ–Тернопіль: Мандрівець, 1997. – 204 с.

ВАРНА ГОСПОДАРІВ

Згодом, у міру розростання арійського етносу і збільшення його внутрішньої різноманітності, було зроблено наступний крок: із варни брахманів виокремилася варна господарів – «людей праці». **Психологічно вона була близькою до варни брахманів, розділення ж відбулося передусім за ознакою «творення нового» і «тиражування сотвореного».** Тому діяльність господарів назавжди зберегла на собі відбиток брахманства: будь-яка робота виконувалася як священнодія і циклічне відтворення божественного ритуалу (від слова «рита» – порядок, колообіг, лад).

Природно, що **варна господарів мала той самий інтегральний соціотип, що й варна брахманів, тобто етико-інтуїтивний інтроверт – «Миротворець»**. Відповідно, варна господарів також перебувала у взаєминах повного доповнення до варни кшатріїв із соціотипом логіко-сенсорний екстраверт – «Адміністратор». Завдяки такій психологічний структурі досягалася гармонійна єдність народу і сформованої ним армії. Підтвердженням гіпотези про дуальну взаємодію арійських варн Трипільської доби є те, що така ж сама соціонічна структура притаманна сучасній етнопсихіці українців.

ТРИПІЛЬСЬКА РЕЛІГІЯ

На жаль, у сучасній масовій свідомості слово «релігія» означає сукупність якихось світоглядних постулатів і давніх обрядів, які не надаються раціональному поясненню, а тому тримаються на сліпій довірі «пастви». Проте так було не завжди. Нинішній жалюгідний стан релігії є лише свідченням її занепаду і розкладу. Хай це нас не дивує. Врешті-решт, будь-яка жива система проходить періоди народження, становлення, розквіту і занепаду, який завершується або остаточним розпадом, або перенародженням і початком нового циклу життя.

А якою була Арійська релігія з самого початку? **Можемо впевнено сказати, що на етапі свого народження Арійська релігія відрізнялася від теперішньої, як день від ночі.** Почнемо з первинного, а отже істинного значення слова релігія: «ре» – повторення, «лига» – зв'язок, тому «релига» – це «відновлення зв'язку». Зв'язку чого з чим? Річ у тім, що у міру формування земної свідомості в людини дедалі більше затуманюється її духовна свідомість. Тож після чергового земного втілення духовна сутність дуже швидко забуває про своє походження – подібно до того, як під час сну людина забуває хто вона насправді, тож сон їй здається єдиною можливою реальністю. **Завдання релігії – відновити зв'язок між духовною і земною свідомістю людини, повернути їй цілісне**

уявлення про буття, про сутність самої людини, її мету, шляхи та критерії її досягнення. Сплячий має проснутися! Справжня релігія веде до перетворення людини на боголюдину, тобто на земну істоту з божественною самосвідомістю.

Дані археології та фрагментарні залишки стародавніх вірувань дозволяють зробити висновок, що первинна Арійська релігія була проста, ясна, лаконічна і практична. Вірили тільки в те, що розуміли, тому **первісна релігія була цілісною системою знань, перевірених суспільною практикою. Робили тільки те, про що знали, тому й називали цю релігію словом Віда, тобто Знання.** Своєю простотою та практичністю, а відтак і ефективністю Арійська релігія відрізнялася від суперечливого хаосу, на який свого часу перетворилася перестаріла релігія кроманьйонської Борії-Атлантиди.

Почнемо з того, що арійці чітко усвідомлювали себе духовними сутностями, що втілились у фізичному світі як в ігровому просторі для того, щоб радіти життю, розвиватися особисто й колективно, одухотворювати і вдосконалювати навколишній світ. З того часу залишилося слово «людина», що означає «гравець».

Обов'язкова умова гри – свобода дій у рамках ігрових правил, тому трипільці сформулювали Арійський вольовий імператив, що донині зберігся в «Законах Ману»: «*Все, що робиться з власної волі, — добро. Все, що робиться з чужої волі, — зло. Треба знати це коротке визначення добра і зла*».

Гуцульський згард (оберіг):
Атакуюча сварга – символ Центру, навколо якого обертається світ ►

У процесі гри людина повинна поліпшувати ігровий простір як для своїх нащадків, так і для самих себе в наступних утіленнях, звідси гасло «*Світ після нас має стати кращим!*» Головною мотивацією поліпшення фізичного простору були знання про реінкарнацію, тому, дбаючи про нащадків і гармонію світів, арійці дбали про самих себе і свої майбутні можливості втілених гравців. Отож можна казати, що ідеалізм арійців – це доведений до логічного завершення прагматизм. Отже, повторимо, **головна особливість Арійської релігії Трипільської доби («Золотої доби») – це її цілісність і раціональність. Вірили в те, що розуміли. Робили те, у що вірили. Все, що можна було, перетворювали на гру. Навчання, праця і гра були невіддільні одне від одного.**

Арійці нікому не поклонялися. Вони вірили у Творця Всесвіту, тому що усвідомлювали себе Його частинкою, втіленою у сотвореному фізичному світі. Вони віддавали пошану Природі, бо сприймали її як свою люблячу Матір. Вони шанували чоловіче й жіноче начало і культивували гармонію між ними.

ТРИ НАСТАНОВИ СВЯТОГО НОЯ

Якщо ж безпосередньо перейти до релігійних настанов, якими керувалися трипільці, то їх можна звести до трьох пунктів.

1. ОСВЯЧУЙСЯ! Щоб жити радісним і повноцінним життям, треба перебувати у просторі позитивних подій – на високих планах буття, або, як казали в давнину, «на вищих планетах». А для цього спільноті треба перебувати у стані святості й притаманному святості «веселії духу» (як казав Григорій Сковорода). Тому трипільці культивували все, що піднімає дух людини, милує її око і слух: чиста і ввічлива мова, милозвучні пісні, розписна кераміка, вишиваний одяг, красиві сильні люди, гарні діти, шляхетні вчинки, щирі стосунки, впорядковані й захищені поселення, добре налагоджене господарство.

Будь-яка робота – чи то засівання поля, чи збирання урожаю, чи виготовлення тканин – виконувалася з піснями, а тому перетворювалася на цікаву гру, навчання, змагальність і задоволення. **Найвища у світі пісенність українців – це відгомін трипільських духовних гімнів, магічних мовних практик та ігрових пісень.** Чарівна сила слова нині добре зрозуміла тим, хто практикують самооновлення Живим Словом.

Невгамовне прагнення українців до волі – це відгомін арійського «Все, що робиться з власної волі, – добро». Ретельне підтримання стану святості здійснювалося за прикладом першопредка Ноя–Рами, а нагадуванням про нього були зображення Мамая[91] – у вигляді статуй і картин. «*Сидить Мамай, у кобзу грає. Що замислить – то все має!*» – це не що інше, як опис людини у Просторі волі.

Кожна варна мала свого бога-егрегора. Бог-егрегор варни підтримує її цілісність, дозволяє обмінюватися інформацією та енергією поза часом і простором.

2. ОЗБРОЮЙСЯ! Миролюбний і м'який народ з чутливою нервовою системою і вразливою «чорною сенсорикою» (точка найменшого опору етико-інтуїтивного інтроверта) потребував упевненості у своїй безпеці. Без такої впевненості неможливо триматися у Просторі волі

[91] «Мамай – кам'яна статуя в степу» (Борис Грінченко. Словарь української мови. – Т. 2).

(просторі Царства божого), адже тривога відразу ж «висмикує» людину вниз і занурює у простори боротьби і страждань. Тому своє м'яке нутро трипільці захистили найсильнішою у тодішньому світі бронею воєнної науки і передових озброєнь.

Якщо інші народи озброювалися у міру потреби, то у трипільців мілітаризація і гонка озброєнь були фундаментальною релігійною настановою. Культ сили розвивався незалежно від того, була зовнішня загроза чи її не було. Просто бути найсильнішими вважалося нормою для нової раси. Воїнське виховання починалося з раннього дитинства, з невинних дитячих ігор[92]. Зброя набувала ознак вишуканості: бойові сокири припасовували під ліву чи праву руку, а наконечники стріл виготовлялися так, що, попадаючи в плоть, вони закручувалися і проникали глибше. Кожен чоловік був воїном («швейцарська модель»).

Революційним винаходом стало формування варни кшатріїв (касти святих воїнів) за психологічною моделлю логіко-сенсорного екстраверта. Відлунням тих славних часів стало формування у 15 ст. н.е. козацького січового братства у формі військово-чернечого ордену. **Січовики вважали себе бойовими монахами**, тому вели багато в чому притаманний для монахів спосіб життя: вегетаріанське харчування, постійні медитації і богослужіння, плекання внутрішньої чистоти.

3. ПЛОДИСЯ! За тисячу років нащадки невеликого трипільського племені – першого етносу Арійської раси – опанували майже всю правобережну Україну. Якби не різкі кліматичні зміни із середини 3 тис. до н. е., то планомірна трипільська експансія тривала б значно довше.

Головним чинником опанування навколишнього простору була висока плодючість нової раси і висока культура плекання дітей. Згідно з українською традицією, звичаєвою нормою вважалося 16 дітей у сім'ї. Це не є фантастикою навіть у наш звироднілий час: подібну плодючість мають релігійні громади на півдні Тернопільщини, тобто на святій землі Ар'яна Вежі, звідки й розгорталась Арійська раса[93]. У трипільців існував культ дітонародження, підтвердженням чого є величезна кількість ритуальних жіночих статуеток.

ГОЛОВНИЙ РИТУАЛ СВЯТОГО НОЯ

Трипільська цивілізація зберігала силу і молодість безпрецедентно тривалий час. Це досягалося за допомогою здійснення ритуалів оновлення. Нині ми сприймаємо як одкровення психологічну

---

[92] *Олексій Мандзяк*. Бойові традиції аріїв: На шляху до реалій українських бойових мистецтв. – Тернопіль: Мандрівець, 2006. – 272 с.

[93] Жінки з Тернопільщини народжують щороку – http://ar25.org/node/20549.

настанову: «*Якщо вам потрібні нові черевики – викиньте старі. Якщо хочете новий одяг – очистіть свою шафу. Якщо хочете оволодіти чимось новим – спочатку добровільно відкиньте стереотипи, позбудьтеся старого*». Для сучасної людини це екзотика, а от для трипільців це було самоочевидною істиною. Настільки очевидною і життєво необхідною, що вони не просто «викидали старі черевики», а й спалювали свої старі міста. Логіка така сама: **щоб отримати нове досконаліше місто, треба позбутися старого.**

Спостерігаючи за мурахами, сучасні вчені-мірмекологи встановили: для заснування нового мурашника замість старого і хворого треба частину його мешканців перенести не менше, ніж за кілометр. Якщо відстань менша, то мурахи повернуться вмирати до старого родового гнізда. Трипільці ж діяли так, щоб навіть не виникало спокуси повернутися до старого – вони «спалювали мости» в буквальному сенсі і залишали собі тільки один вибір – уперед!

Завдяки такому ритуалу рішучого оновлення трипільці отримували щонайменше 8 позитивних наслідків:

1. Вони очищували своє життя від старого дрантя і позбувалися паразитів, які псують настрій і підривають здоров'я. Будуючи нове, вони омолоджувалися душею і раділи життю – так, як радіє людина, що переселилася в новий дім, який ще пахне деревом і смолою.

2. Діди встигали передати внукам знання і навики заснування нових міст, правильної архітектури, налагодження життя соціального організму міста-держави.

3. Новобудови відкривали поле для творчості, оскільки старі форми вже не стримували політ фантазії.

4. Нові міста відповідали потребам дедалі чисельніших арійських громад: із просуванням від первинного центру в Середньому Подністров'ї до Дніпра трипільські міста ставали чимраз більшими й архітектурно досконалішими.

5. Засновуючи нові чисельніші міста і освоюючи нові території, трипільці уникали проблем перенаселеності.

6. Сите життя на одному місці розслабляє. Опановуючи новий простір, трипільці мобілізувалися й отримували новий імпульс для високої конкурентоспроможності.

7. Варна воїнів отримувала нагоду для вдосконалення свого мистецтва в реальних бойових ситуаціях, адже опанування нових територій навряд чи подобалося місцевому населенню – палеолітичним мисливцям і збиральникам.

8. Окультурюючи довкілля, трипільці виконували релігійну настанову: «Світ після нас має стати кращим!» – це приносило їм задоволення й надихало на нові звершення.

ВІД АТЛАНТИДИ ДО ТРИПІЛЛЯ. ВИСНОВКИ.

Знання деяких принципів легко компенсує незнання деяких фактів.
Гельвецій

Трипільська цивілізація була початковим етапом Арійського циклу Українського геосоціального організму. В термінах Традиції, це була Золота доба Арійської раси. Нагадаємо, що протягом одного циклу свого розвитку соціальні системи мають тенденцію проходити **чотири фази**: Золота доба (4/10 тривалості всього циклу), Срібна доба (3/10), Мідна доба (2/10) і Залізна доба (1/10). Згідно з традицією, нинішній – Арійський цикл – почався у 5508 р. до н. е., а завершується близько 2015 року. Орієнтовна тривалість Арійського циклу 5508 + 2015 = 7523, тобто ~ 7500 років. Відповідно, одна десята частина циклу становить ~ 750 р.

Якщо це так, то Золота доба тривала 4х750=3000 років; і справді – це збігається з часом існування Трипільської культури, тобто приблизно до 25 ст. до н. е. Срібна доба тривала 750х3=2250 років, тобто приблизно до 3 ст. до н. е. Мідна доба тривала 750х2=1500 років, тобто приблизно до 13 ст. Залізна доба, що становить приблизно 750 років, почалася в 13 столітті і в наш час іде до завершення.

***Сварга (свастика) – візитівка арійської раси**. Розписна трипільська чаша із зображенням свастики (Усатове, 4 тис. до н. е.) з музею Трипільської культури «Прадавня Аратта-Україна»* ▶

Наведене вище дослідження спиралося на сучасні досягнення археології і кліматології, а для їх інтерпретації було також долучено дані міфології. Для реконструкції загальнолюдського міфу про Великий Перехід були використані його фрагменти і версії з шумерських, біблійних, авестійських і відичних джерел. Окрім того, були задіяні досягнення з психологічної типології Юнґа, соціоніки і соціології. Загальні висновки можна звести до таких тез.

1. Зародки нової – Арійської – цивілізації визрівали в середовищі цивілізації кроманьйонської Борії. Головним центром нових сільськогосподарських технологій була рівнина між нинішніми Кримом і Румунією (нині затоплена Чорним морем), а також прилеглі до неї території на захід і південь.

2. Внаслідок танення льодовиків і підняття рівня Світового океану Середземне море переповнилось океанічною солоною водою і його неминучий перелив через Боспорський перешийок був питанням часу. Згідно з даними підводної археології, **катастрофічне затоплення прісноводного Понтійського озера** і перетворення його на солоне Чорне море відбулося приблизно в 5500 р. до н. е.

3. Знаючи про неминучість потопу, лідер на ім'я Ной, що означає «новий» (інші імена – Рама, Яма, Їма, Зіусудра, Ману) завчасно вивів обраних ним кращих людей на безпечну територію, куди гарантовано не дістанеться вода Великого потопу. Ця територія на Середньому Подністров'ї (південь Тернопільщини) отримала назву Ар'яна Вежа, що значить «зародок Арійського простору». Ця назва співзвучна імені Україна, або Оу-країна, що означає «країна-зародок, країна-зерно». Переселенцями рухала не тільки загроза потопу: їх пригнічувало життя в старій системі, враженій паразитами й оплутаній віджилими стереотипами. Вони шукали вільний простір.

4. Імовірним місцем заснування першої вари – міста-держави святого Ноя – є території над печерою Вертеба або поблизу неї на Тернопільщині. Згідно з даними археології, заснування найдавніших трипільських поселень відбулося в 55 ст. до н. е. Можливо, це сталося близько 5508 р. до н. е., принаймні від цієї дати ведеться традиційне арійське літочислення. З того часу культурна і технологічна експансія трипільців відбувалася на південь, схід і північний схід. Східний напрямок був найважливіший: трипільці просувалися до кращих чорноземів.

5. Упродовж тисячі років народ святого Ноя опанував величезну територію між Карпатами та Дніпром і вийшов на лівий берег. Так, на Лівобережжі нині відомо близько 30 поселень і три могильники, датовані 3500–2900 рр. до н. е., територія – від пониззя Десни до Золотоноського району Черкаської області. Вражають величезна територія поширення (близько 190 тис. кв. км) та швидкі темпи освоєння трипільцями нових теренів, чого не знала жодна з ранньоземлеробських неолітичних культур Європи.

6. Згідно з результатами генетичного аналізу людських залишків у печері Вертеба, трипільці походять від місцевої палеолітичної людності європейської Борії, а сучасні українці на 55 % мають генотип трипільців, тобто є їхніми прямими генетичними спадкоємцями. Відповідно, **сучасні українці є автохтонним народом України з допотопних часів і прямими нащадками первинного трипільського племені,**

отже, є між собою не тільки духовними, а й генетичними родичами.

7. Формою держави трипільців була **Етномережа, або Скуфія – конфедерація самодостатніх міст-держав (агроміст)**, об’єднаних спільною культурою, спільною релігією і спільною етнічною та расовою самосвідомістю. Провідною варною були брахмани, тому Етномережа фактично була Брахманатом.

8. Трипільці жили в мирі між собою. Цьому сприяли спільне походження, духовна спорідненість, наявність достатнього життєвого простору і здатність кожного міста до енергійного самозахисту. **Релігія була проста, ясна, раціональна і практична**. Головними культами були культ Творця Всесвіту, культ Матері (материнського земного начала) і культ першопредка – святого Ноя, для вшанування якого споруджували кам’яні статуї (мамаї) і писали картини. Головні настанови трипільської релігії: Освячуйся! Озброюйся! Плодися!

9. На території між Карпатами і Дніпром трипільці були панівною військовою силою. Основою військової могутності трипільців були поголовна озброєність населення, релігійно мотивована гонка озброєнь і наявність професійного війська – варни кшатріїв (касти воїнів) у формі найдавнішого військово-чернечого ордену.

10. Трипільська доба була «Золотою добою» 7500-річного циклу розвитку Арійської раси. Вона проіснувала майже 3 тис., тобто 4/10 циклу. У другій половині 4 тис. до н. е. відбулось різке похолодання і погіршення умов для землеробства. Внаслідок цього трипільська цивілізація пережила кризу і перейшла до наступної фази розвитку – «Срібної доби» Арійської раси, яка тривала понад два тисячоліття – до Скіфської доби України.

Трипільське поселення ▶
Художник Павло Калина (2012 р.)

Реконструкція Третього Переходу дає змогу побачити ключові моменти Четвертого Переходу, учасниками якого ми є. Головна ідея переходу до нової цивілізації: формування групи з кращих представників людства, скидання баласту старого світу і заснування нової системи на новій території.

Борійців (мешканців Борії), які здійснили Третій Перехід і заснували Гіперборію, називали гіперборійцями (етнонім за територією проживання). Самі ж себе вони називали аріями (ярими), тобто сонячними, пасіонарними, енергійними, життєспроможними.

Чому новий світ можна заснувати тільки з чистими, світлими, праведними, здоровими, гарними людьми?

1. Тому що тільки вони можуть зацікавитися творенням нового світу, покинути насиджені місця і здійснити Перехід.

2. Тому що тільки вони перебувають у просторі позитивних подій, що є найголовнішим чинником безпеки на початковому етапі.

3. Тому що вони найбільш життєспроможні, а тому здатні заснувати життєспроможну цивілізацію.

У термінах метафізики, **святий Ной заснував вару у Просторі волі (Царстві божому)** – просторі гармонійних подій і абсолютної безпеки. Щоб утриматися в ньому, всі мешканці вари повинні були перебувати у стані святості, а всі рослини і тварини – у стані гармонії. Тому-то для вари відібрали все найкраще, найгарніше, найдосконаліше, найприємніше. А для того, щоб не тривожитися щодо можливого нападу ворогів, трипільці культивували силу у всіх її проявах, здійснили поголовне озброєння населення і сформували касту професійних воїнів (варну кшатріїв).

◀ ***Історико-археологічний музей «Прадавня Аратта – Україна»****. Адреса музею: вул. Риболовецька, 1, село Трипілля, Київська обл.*

Проїзд: від станції метро «Видубичі» до села Трипілля, зупинка «Школа-інтернат» (біля автозаправки).

Четвертий Перехід відбуватиметься зовсім по-іншому, проте розглянуті вище універсальні принципи міжцивілізаційного переходу залишаються в силі. Знання цих принципів та їх практичне втілення можуть скоротити шлях до творення нового світу.

6 *АРІЯНСТВО*

АРІЯНСТВО – РЕЛІГІЯ ЗНАНЬ
ХРЕСТИЯНСТВО І ХРИСТИЯНСТВО
ФІЛОСОФІЯ ДИНАМІЗМУ
ВУЛЬФИЛА – ВЕЛИКИЙ БРАХМАН АРІЯНСТВА
ГЛАГОЛИЦЯ – СВЯЩЕННЕ ПИСЬМО БРАХМАНІВ
ГОТИ – ЗАСНОВНИКИ ХРЕСТИЯНСЬКОЇ ЄВРОПИ
СКУФІЯ БРАХМАНІВ І РУСЬ КШАТРІЇВ
ЯРОСЛАВ МУДРИЙ – ВНУТРІШНІЙ ВОРОГ
АРІЯНСТВО – ВІРА КОЗАКІВ
ОСТАННЯ ХУЦПА ГОЛОГО КОРОЛЯ
КОЛИ РАДІЄ ВСЕСВІТ

Хай Сонце — прабог всіх релігій,
Золотопере й життєсійне
Благословить мій дім крилатий.
Накреслю взір його неземний,
Святий арійський знак таємний,
Накреслю Свастику на хаті
І буду спати вже спокійний.

Богдан-Ігор Антонич,
«Молитва», 1936 рік

АРІЯНСТВО – РЕЛІГІЯ ЗНАНЬ

Пришестя Ісуса Хреста у наш фізичний світ оновило Арійську традицію, започатковану Трипільською цивілізацією у 55 ст. до н. е., і надало потужний імпульс для її подальшого розгортання. Арійська традиція набула форми руху за Царство боже і розвивалася під різними іменами, серед них – «гелленське хрестиянство», «арійське хрестиянство», «аріохрестиянство»[94], язичницьке хрестиянство, язикохрестиянство. Проте головним іменем руху, заснованому Ісусом Хрестом, стало «аріянство».

ПОХОДЖЕННЯ НАЗВИ

Термін «аріянство» (гелл. Αρειανισμός, читається: аріянізмос) іудохристиянська пропаганда виводить від імені Арія (256–336) – священика з Александрії Єгипетської. **Проте це обман і маніпуляція з метою якнайшвидше «поховати» істинне хрестиянство разом із його засновником – Ісусом Хрестом.** Річ у тім, що назва будь-якого вчення походить або від його засновника-організатора (напр., платонізм, аристотелізм), або від визначальної ідеї (напр., ідеалізм, раціоналізм). Арій не був ні засновником аріянства, бо воно існувало задовго до нього, ні видатним лідером-організатором, адже не мав навіть статусу єпископа.

Почнемо з того, що **аріянство не було вченням Арія, воно існувало задовго до Арія**. Про це відверто висловився історик церкви, колишній киянин Михайло Поснов (1873–1931): «*Єпіфаній називає вчителями аріян Лукіана і Орігена.* ***Навряд чи Арій додав "нову єресь" до отриманого ним раніше вчення****: він незмінно посилався на співчуття до нього його співучнів, отже, до свого вчення він не вніс нічого нового, оригінального. Гарнак підкреслює особливо значення* ***Антиохійської школи в справі походження єресі Арія, називаючи її лоном аріянського вчення, а Лукіана, її главу, "Арієм до Арія"***»[95]. Те саме стверджує «Православна Енциклопедія»: «*Строго кажучи, Арія не можна назвати засновником того вчення, котре отримало його ім'я. Він був лише одним із багатьох представників екзегетичної*

---

[94] В історичній літературі слова «гелленський» і «арійський» зазвичай вживаються як синоніми, наприклад: «*Идеалу христианскому, явленному в истории человечества еврейским народом, он противопоставил идеал* ***арийский, эллинский***» – писав про Фрідріха Ніцше священик Сергій Соловйов (1885 – 1941): *Соловьёв С.М.* Религиозное значение еврейства (1914). Інша цитата: «*Оно родилось из смешения… яда иудаистического (семитического) и* ***эллинистического (арийского)***». – *Карташёв А.В.* Вселенские соборы. – Париж, 1963.

[95] *Поснов М.Э.* История Христианской Церкви (до разделения Церквей – 1054 г.) – Брюссель: Жизнь с Богом, 1964– krotov.info/history/00/posnov/11_posn.html

школи Лукіана Антиохійського, що згрупувалися після його смерті навколо єпископа Євсевія Нікомедійського. "Закваску свою воно одержало від Лукіана", – писав про аріянське вчення єпископ Олександр Александрійський. Лукіан, своєю чергою, багато в чому слідував динамістичному монархіанству, розвиненому Павлом Самосатським»[96].

Священик Арій аж ніяк не міг дати ім'я рухові, який уже існував до нього під іменем «аріянство». Скажімо, ось лист Арія до єпископа міста Александрія (Єгипетська) Олександра, підписаний групою аріян: «*Арій, Аейтал, Ахілл, Карпон, Сармат, Арій – пресвітери; диякони: Евзоій, Лукій, Юлій, Мена, Еллада, Гаій; єпископи: Секунд Пентапольский, Теона Лівійський, Піст,* ***якого поставили аріяни в Александрію***»[97].

Цей лист був написаний до 320 року в Нікомедії, де пресвітер Арій перебував під покровительством лідера аріянської церкви архієпископа Євсевія Нікомедійського. Очевидно, що під іменем «аріяни» – Ἀρειανοί – тут ідеться не про прихильників Арія, а про прихильників аріянської ідеї, тим паче, що лист підписав ще один пресвітер на ім'я Арій. Тобто **термін «аріянство» існував до Арія, проте набув особливого розголосу завдяки скандалу, що розгорнувся з подачі Арія**.

Про те, що аріянство не походить від Арія, відверто писав видатний історик церкви Анатолій Спасскій (1866–1916): «*Очевидно, Арія не можна назвати ні єдиним винуватцем спору, піднятого ним, ні засновником того вчення, яке назавжди залишилося тісно пов'язаним з його іменем. Він був лише одним з багатьох представників лукіанівського гуртка, що виник до початку IV століття, богословський напрямок якого склався незалежно від Арія і* ***ще до того, як своїми суперечками з Олександром він привернув до себе загальну увагу****.*

Все, що здійснив Арій, полягало в тому, що саме в його особі цей новий напрямок уперше зіткнувся з протилежним александрійским напрямком, внаслідок цього й почався спір, який рано чи пізно, але неминуче запалав би й без Арія. Тому-то ***в рядах діячів аріянства Арій ніколи не займав положення глави або керівника****.*

Обставини висунули його вперед і поставили в центрі подій, що наповнили початкову стадію аріянских рухів, так що, очевидно, все питання зводилося до його особистості. Але коли, після Нікейського собору, умови протиборчих партій змінилися, то разом із ними зійшов із передової сцени й Арій і ***його особиста доля жодним чином не вплинула на подальший розвиток руху****. На соборі Антиохійському найближчі співробітники Арія самі*

[96] Православная Энциклопедия. – http://www.pravenc.ru/text/Арианство.

[97] *Epiphanius.* Panarion. LXIX,7-8. – khazarzar.skeptik.net/books/areios01.htm

*ж відреклися від нього. Видана цим собором перша віросповідна формула відкривається такою заявою: "****Ми не були послідовниками Арія, бо ж як, будучи єпископами, ми могли б слідувати за пресвітером?"***[98]*. А тим часом на чолі собору стояв той самий Євсевій, який першим зі східних єпископів став на бік Арія. І ця доля Арія в аріянських спорах зрозуміла: справа Арія не була його особистою справою, – вона заторкувала інтереси більш глибокі й загальні, інтереси обширного і впливового кола учених богословів, які з часом і взяли його ведення у свої руки*»[99]. **Антиохійський собор відбувся у 328 році, тобто всього через три роки після Нікейського**[100].

Отже, за збігом обставин Арій опинився в центрі гучного скандалу. Ключовим моментом було те, що ім'я цього пресвітера і слово «аріянство» мають спільний корінь: *ар-*яр – «сонячний, ярий, життєспроможний, шляхетний». Але «аріянство» в жодному разі не походить від Арія, так само як «українство» не походить від Лесі Українки.

Понад те, **погляди Арія могли не збігатися з поглядами аріянства**, адже вони, як показав А. Спасскій, не збігалися з поглядами Лукіана. У такому разі відхилення Арія могли бути засудженими самими ж аріянами. З другого боку, наявні джерела, на основі яких роблять висновки про погляди Арія, можуть бути сфальсифікованими. «*Сучасні теологи приписують Арію всі погляди, які з якоїсь причини не поділяють, а стародавні документи тільки заплутують справу. По-перше, власних робіт Арія майже не збереглося.* ***Те, що є, міститься в творах його супротивників****, а отже, відібрано з певною метою або взагалі переінакшено. По-друге,* ***йому нерідко приписують слова, яких він сам ніколи не вимовляв****, наприклад знамените «Був [час], коли Його не було», що заперечує вічність Сина. Якби фраза справді належала йому, противники прямо вказали б на це. Слід пам'ятати, що Арій і аріянство – далеко не одне й те саме*»[101].

Вимальовується **маніпуляційна схема**, спрямована на ліквідацію аріянства:

---

[98] Повна цитата: «*Не були ми послідовниками Арія, бо як нам, будучи єпископами, послідувати пресвітеру? Не брали ми іншої будь-якої віри, крім переданої від початку, навпаки, ставши дослідниками і випробувачами віри його, скоріше самі наблизили його до себе, ніж йому послідували*». – Джерело: Афанасий Великий. Послание о Соборах, бывших в Аримине италийском и в Селевкии исаврийской. – mystudies.narod.ru/library/a/athanasius/arim_sel.htm

[99] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. I. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

[100] Див.: Аріянство – релігія Римської імперії. – С. 282.

[101] *Стюарт Дж. Холл*. Учение и жизнь ранней церкви; пер. с англ. – Новосибирск: Посох, 2000. – 324 с. – С. 162.

1) аріянство представляють як суб'єктивне вчення однієї не вельми видатної людини,

2) цій людині приписують справжні чи вигадані помилки,

3) ці помилки поширюють на усе вчення, яке подається як помилкове. А все тому, що «*подолати світову релігію було практично неможливо, зате зі звичайною людиною Арієм цілком можна було позмагатися. У деяких західноєвропейських церквах донині не зішкрібані зі стін аріянські символи і не знищені язичницькі кам'яні зображення на зовнішніх стінах*»[102].

Насправді, як ми вже побачили, аріянство не походить від Арія – незалежно від того, помилявся він чи ні. Отже, назву цьому вченню дала якась визначальна ідея. Це арійська ідея.

Слово «аріянство» (гелл. ***αρειαν****ισμόσ* – «аріянізмос») походить від слова «арії» (***αρειαν****ος* – «аріянос», англ. Aryan), а не імені Арій (**Ἄρειος** – «Аріос»), інакше воно б виглядало як «аріосизм» (**Ἄρειοσ**ισμός), подібно як від слова Αριστοτἐλης (Аристотель) походить αριστοτελισμὀ («аристотелізмо», тобто аристотелізм), а від Μαρξ (Маркс) – Μαρξισμός («марксизмос», марксизм).

Слово «арії» (на санскриті – *ар'я*) означає «шляхетні, благородні, сонячні, ярі, сильні». Відповідно, **аріянство (арійство) – це світогляд і спосіб життя шляхетних сильних людей – аріїв.**

Гелленське слово χρηστὸς (хрестос) також є дуже давнім, адже часто трапляється в творах античних авторів. У різних контекстах воно, згідно зі словниками, позначає такі якості, як «шляхетний, благородний, хороший, найкращий, добрий, доброзичливий, щасливий, успішний, чесний, благотворний»[103].

Звідси слідує, що **слова «хрестияни» і «аріяни» є синонімами і означають те ж саме: благі, шляхетні, досконалі, сильні**. Сонячний світогляд і шляхетне життя – це і є та ідея, яка дала назву аріянству (арійству). А тепер саме час дослідити причину, чому хрестияни почали називатися аріянами. Очевидно, що ця причина мала бути дуже серйозною.

Для початку потрібно зрозуміти сутність конфлікту між аріянською та іудохристиянською церквами, дослідити метафізичні корені цього протистояння. Воно вилилося у непримиренну боротьбу двох головних богословських шкіл – Антиохійської (Сирія) і Александрійської (Єгипет). Ідеться, передусім, про два головні богословські напрямки, які діяли як у формі навчальних закладів, так і без них.

---

[102] *Уве Топпер.* Великий обман. Выдуманная история Европы. – СПб.: Нева, 2004. - 320 с. – Глава 8.

[103] Древнегреческо-русский словарь И. Х. Дворецкого (под ред. С. И. Соболевского). – Москва: Государственное издательство иностранных и национальных словарей, 1958.

АНТИОХІЙСЬКИЙ АРІЯНСЬКИЙ ЦЕНТР

Антиохія Сирійська належала до чотирьох найбільших міст Римської імперії – разом з Римом, Александрією та Ефесом. «*На початку проповіді апостольської, коли вона вперше торкнулася язичників, Антиохія, ця столиця Сирії (на сході Римської імперії), перше після Риму місто, зробилася осередком хрестиян з язичників*»[104].

Це було перше велике місто на шляху переходу частини галілеян з Галілеї до Скіфії, тому воно стало першим «мегаполісом» організованого хрестиянства. Згідно з церковним переказом, місцеву громаду заснував **святий апостол Петро**, який тут був першим єпископом. Апостол Іван пішов ще далі на північ і зупинився в місті Ефес.

Саме в Антиохії приблизно у 43 році вперше зафіксована назва «хрестияни», що означає «шляхетні, благі, щасливі» (Діяння 11.26). Це слово, повторимо, вказує на рух до боголюдського стану, який позначається гелленським словом «хрестос». Таке спрямування було виконанням прямої настанови Ісуса: «*ваш наставник – хрестос*» (Матвій 23.10). Тобто «хрестияни» – це ті, що рухаються до досконалості, до боголюдської самореалізації. Швидкій хрестиянізації Сирії і Малої Азії сприяло те, що місцеве населення було етнічно й культурно споріднене з галілеянами.

Другим єпископом Антиохії був святий Ігнатій Богоносець (~35 – ~ 117), учень святого апостола Івана, друг і співучень святого Полікарпа Смирнського. За словами Івана Золотоустого, *«Ігнатій був близький з апостолами, і руки апостолів лежали на його чесній главі… З ними виховувався і скрізь при них перебував, маючи спілкування з ними і в промовах, і в невимовному»*. З цього роблять припущення, що **Ігнатій був рукоположений апостолом Петром**. Про цю спадкоємність також свідчить єпископ Феодорит Кирський.

Діти диявола доклали великих зусиль для переконання хрестиян, що святий Ігнатій начебто був закатований у Римі (його «з'їли леви»). Для цього у 4–5 ст. були сфабриковані його «послання»[105] і зроблені вставки в різні тексти. Всі три версії його мучеництва заперечують одна одну, до того ж зовсім не зрозуміло, навіщо римському імператорові треба було вбивати старця, якому вже пішов дев'ятий десяток. Дослідники змушені констатувати, що «*подробиці мученицької смерті Ігнатія Богоносця історично дуже*

---

[104] *Мансуров Сергий*. Очерки из истории Церкви. – http://mystudies.narod.ru/library/m/mansurov/history/mans07.htm

[105] http://mystudies.narod.ru/name/i/ignatius/ignatius.htm

темні»[106]. Згідно з «посланнями», Ігнатій сам не хотів жити і тільки й мріяв про те, щоб його з'їли дикі звірі. Ця примітивна маячня дітей диявола була написана поганою гелленською мовою. Вона нагадує фальшиву передсмертну записку, похапцем нашкрябану вбивцею на місці злочину, і аж ніяк не подібна на послання святого і високовченого єпископа. Насправді святий Ігнатій спокійно дожив до старості (понад 82 роки), так само як святий апостол Іван (понад 100 років) і святий Полікарп (понад 86 років, за деякими даними – майже 100 років)[107]. Останнього, до речі, пізніше також намагалися представити мучеником, і також дуже непереконливо[108]. А все тому, що **святість і мучеництво несумісні**[109]. Для того щоб стати мучеником, святому треба опуститися у Простір стаждань, оскільки у Просторі волі (Царстві божому) насильства і страждань просто не існує.

З Антиохії походить багато інших хрестиянських святих (у тому числі євангеліст Лука), тобто людей, які власним життям – чистим і гармонійним – засвідчили свої переконання. Тож Антиохійська богословська школа спиралася на потужну апостольську традицію і оснований на ній спосіб життя, тому й стала головним інтелектуальним центром арійського хрестиянства.

«*Характерною особливістю філософської і богословської думки представників Антиохійської школи були **реалізм і раціоналізм**, звісно, в богословському контексті. Антиохійці прагнули до ясності й чіткості своїх висловів, за допомогою діалектики і логіки Аристотеля вони прагнули наблизити до людського пізнання всі уявлення й поняття, навіть про речі надприродні.*

*Прагнення антиохійців до ясності й висока оцінка ними можливостей людського пізнання приводили їх до того, що вони **стирали межу між релігією і наукою, між вірою і знаннями**, ототожнювали релігійне почуття з розумом. У їхній школі для розуму відкривався широкий і вільний простір. У царині релігійного світогляду і церковних догм антиохійці за допомогою розуму прагнули досягти такої ж ясності, як і у вивченні матеріального світу.*

Якщо александрійці своїми висновками намагалися, як правило, викликати у слухачів здивування і змусити їх замовкнути, прийнявши на віру їхні твердження, то антиохійці намагалися все проаналізувати і прояснити для

---

[106] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. – Т. 2. С.-Петергбург, 1910. – С. 75.

[107] *Поснов М.Э.* История Христианской Церкви (до разделения Церквей – 1054 г.). Брюссель: Жизнь с Богом, 1964. – Глава III.

[108] *Лебедев А.П.* Новейшая литература о мученической кончине св. Поликарпа Смирнского // Эпоха гонений на христиан. СПб.: «Изд-во Олега Абышко», 2006. – 352 с.

[109] Святі, герої, мученики. – С. 274.

точного розуміння*. Антиохійці вважали, що правильне формулювання і правильне розуміння сутності християнських істин дається не сліпою вірою, а «знаннями і випробуванням віри розумом». Очевидно, що вони не заперечували присутність у хрестиянському вченні таємничого і незбагненного, але навіть при цьому антиохийці прагнули висвітлити ці області «розумним пізнанням»*[110].

Під час дослідження священного писання антиохійці покладалися на раціональне осмислення тексту, не вдаючись у крайнощі буквалізму. З їхнього погляду, зокрема блаженного Феодорита, **алегоричний метод тлумачення слова Божого є порожнім фантазерством, позбавленим жодного сенсу**. «*Цей метод тлумачення, розвинутий до nec plus ultra (що далі нікуди. – І. К.) Александрійськими вченими, які успадкували його від іудеїв, не мав жодного авторитету в Антиохії. Всі традиції минулого були там проти нього, так само й історичні умови не могли створити для нього хоч якогось сприятливого ґрунту*». Всі алегоричні міркування, які нібито виходять з тексту священного писання – це, заявляє Феодорит, «міфи», «маячня п'яних бабусь», «байки нерозумних», «вигадки», «безглузді марення балакунів»[111].

«*Для розкриття істинного сенсу священного писання антиохійці застосовували історико-граматичний метод дослідження. При цьому вони звертали увагу на контекст, привід до висловлення автора священного тексту, розглядали синтаксис побудови мови, логічну послідовність, усували сумнівність і двозначність слів; визначали сенс писання з дидактичних, граматичних, лексичних, етимологічних, риторичних і логічних елементів. Ось зразок тлумачення антиохійцями священного писання: "Не сказано в слові божому те-то і те-то, але так-то і так-то, а тому ...". Такі зразки тлумачення священного писання часто-густо використовують авторитетні й донині антиохійці: Євстафій Антиохійський, Феодор Мопсуетський, Іван Золотоустий та інші*»[112].

Для антиохійської школи властивий світлий, сонячний, оптимістичний, арійський погляд на світ. Він відбився, зокрема, й на трактуванні сутності людини. Тіло й душа, згідно з їхнім вченням, є рівноцінними складниками людини. Саме в єднанні душі (духовного початку) і тіла (матеріального початку) полягає гідність і велич людини: «*Образ Божий полягає не в*

---

[110] *Дулуман Е.К.* Александрийская и Антиохийская богословские школы. – http://duluman.uath.org/Alex_Antioch_School.htm

[111] *Глубоковский Н.* Блаженный Феодорит, епископ Кирский. Том 2. – Москва, 1900. – С. 34, 35.

[112] *Дулуман Е.К.* Александрийская и Антиохийская богословские школы.

*духовності людини, бо й ангели – духи, але про них не сказано, що вони створені за образом Божим. Образ Божий полягає, перш за все, в переважанні людини над природою, над усіма тваринами... **Людина є вінцем світу**; в людині існує гармонійне поєднання духу й матерії, і вона як мікрокосмос підноситься над усією природою»*[113].

Для антиохійців було **неприйнятно вчення про тіло як гріховний початок**, і вони відкрито засуджували таке вчення александрійців. Блаженний Феодорит, наприклад, з особливим завзяттям викривав Орігена за його презирство до плоті. Тіло людини, вчили антиохійці, смертне не тому, що дане людині внаслідок гріхопадіння, є результатом прокляття Божого і саме по собі – гріх, а тому що воно таким створено самим Богом. Бог дав людині смертне тіло, щоб вона гідним чином цінувала дароване їй у майбутньому житті безсмертя[114].

«*Багато уваги приділяли антиохійці проблемам реалізації в життя морального християнського вчення. **Не відхід від світу, чого вчили александрійські богослови, а практична боротьба зі злом за торжество у світі християнських ідеалів було основним змістом морального вчення антиохійців**. Саме ця школа дала християнському світові найбільше активних діячів і моралістів. Результатом цього з'явилися такі високоморальні та діяльні особистості, як Діодор Тарсійській, Феодор Мопсуетський, Блаженний Феодорит, Іван Золотоустий*»[115].

◀ ***Св. Іван Золотоустий (347–407).*** *Вселенський учитель аріянства, блискучий оратор, адвокат, полеміст. Народився і вчився в Антиохії. Особливо шанований в Україні. Зауважте, як він обережно, «по-аріянськи» тримає книгу – символ поваги до знань.*
На фото: *мозаїчний портрет у соборі Святої Софії в Константинополі.*

На переконання антиохійців, між духом, Богом і світом надприродного, з одного боку, і матерією, реальним світом, з другого, існує **тісний і органічний зв'язок**. Світ матеріальний своїм

---

[113] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. – Т. 4. – Петроград, 1918. – С. 150.
[114] *Цветков Н.* Апологетический труд Феодорита Кирского. «Чтение в обществе любителей духовного просвещения». Ч. 1. – 1875, с. 317-349.
[115] Дулуман Е.К., там же.

буттям, устроєм і гармонією свідчить про те, що він є творенням Творця і відображенням його Премудрості. Отже, **ніякої суперечності між духом і матерією нема й бути не може**. Між ними є тільки відмінності, але нема діаметрально протилежної несумісності. Матерія, своєю чергою, не є сама по собі злом або причиною зла, як вважають іудаїзм та іудохристиянство. Та й те, що люди називають злом, якщо його приймати розсудливо, зазвичай служить благу – як антитеза, що допомагає повніше розкритися божественній тезі. Світ ангельський також є відображенням Творця і перебуває в тісному контакті зі світом матеріальним.

Антиохійці відкидали іудохристиянську ідею про те, що своєю смертю Ісус відкупив людські гріхи. Вони вважали і вчили, що для спасіння людині треба пізнавати істину і твердо слідувати певним правилам життя. Феодор Мопсуетський говорив, що **правильне пізнання і точна реалізація вчення Ісуса Христа так само гарантує людині Царство боже, як правильне застосування знань із фізики гарантує передбачувані наслідки**.

Ось такий світогляд розвивала і просувала Антиохійська школа. Очевидно, що всі наведені вище положення її вчення повністю відповідають духу і букві Євангелія, а також Арійській традиції загалом. На діаметрально протилежних позиціях стояла Александрійська богословська школа, яка знаходилася в Александрії Єгипетській, – можна сказати, на протилежному березі Середземного моря.

Антиохія і Александрія ▶
Ескалація первинного протистояння між Галілеєю та Іудеєю.

ЄГИПЕТСЬКИЙ ІУДОХРИСТИЯНСЬКИЙ ЦЕНТР

Місто Александрія було засноване Александром Македонським у 332–331 роках до н. е. на території Єгипту. Після його смерті в Єгипті стала правити династія Птолемеїв, родоначальником якої був Птолемей І Сотер – один із полководців Александра Македонського. Це місто швидко перетворилося на визнаний центр гелленістичної (арійської) культури. Поряд з Афінами і Римом, вона була центром тяжіння для вчених, філософів, літераторів. Александрія славилася своїм Мусейоном (храмом муз) зі знаменитою Александрійською бібліотекою.

Велику роль у житті Александрії відігравала іудейська діаспора, представники якої, сповідуючи іудаїзм, поступово перейшли на гелленську мову навіть під час спілкування всередині громади. Гелленізація місцевих іудеїв стала приводом для

перекладу Старого Завіту з давньоєврейської на гелленську мову у 3 ст. до н. е. Санкціонований Птолемеями переклад отримав назву «Септуагінта». Своєю чергою, переклад Старого Завіту став одним із факторів іудизації («ожидовлення») гелленського населення Александрії. За євангельських часів іудейська громада Александрії була численною і заможною, а її вплив на політичне та культурне життя – вельми значним. У результаті на місцевому ґрунті відбулося змішування елементів іудаїзму та арійства.

«СПРАВЖНІЙ БАТЬКО ІУДОХРИСТИЯНСТВА»

Спробу використати гелленську філософію для розвитку іудаїзму здійснив учений іудей Філон (21/28 рр. до н. е. – 41/49 рр. н. е.). Він належав до одного з найвпливовіших єврейських кланів Александрії. Згідно з повідомленнями Йосипа Флавія, брат Філона був найбагатшою людиною Александрії[116].

Філон походив зі священичого роду, був одним з лідерів іудейської громади Александрії і ревним апологетом іудейства. Вивчав гелленську філософію і намагався її пристосувати до потреб іудеїв. **Він переконував, що джерелом гелленської філософії, включаючи Платона і Піфагора, є іудейська Тора.** Зацикленість на цій явно помилковій ідеї свідчить про те, що **Філон був іудейським релігійним фанатиком**, людиною з неадекватним розумінням реальності. Свій алегоричний метод тлумачень він довів до крайності, точніше – до абсурду. «*Найзначніші твори Філона Александрійського є коментарем на святі книги, головним чином на книгу Буття. На його думку, все Писання є алегорія, і завдання тлумача в тому, щоб розкрити "духовний" зміст, прихований у цій алегорії.* ***Його віра, що реалізувалася і в його тлумаченні Тори, і в його вченні про Логос, зробила його вчителем і попередником наступних апологетів і богословів, особливо Александрійської школи***»[117].

Згідно з Філоном, «*втілення душі розглядається як падіння і полон.* ***Тіло є могила, темниця душі, чуттєвість – корінь гріха****; звідки аскетична тенденція етики Філона до* ***умертвіння чуттєвості****. Мораль Філона виходить, однак, за межі всієї гелленської філософії, отримуючи нове забарвлення. Вона пройнята свідомістю* ***гріховності людини****, нездатної подолати чуттєвість і врятуватися власними силами*»[118]. Саме Філон висунув ідеї про природжену гріховність людини та про потребу врятування душі за допомогою страждання (тобто занурення у Простір страждань).

---

[116] Флавий Иосиф. Иудейские древности. Книга 18, глава 8. http://www.vehi.net/istoriya/israil/flavii/drevnosti/18.html

[117] *Кн. С. Н. Трубецкой*. Филон Александрийский иудей. Энциклопедия Брокгауза Ф.А. и Ефрона И.А. (1890–1916 гг.) – brocgaus.ru/text/104/807.htm

[118] Там же.

Проте найбільшою його «заслугою» вважається розробка поняття Логосу. **Філон узяв його у Геракліта – гелленського філософа з Ефеса – і перекрутив це поняття до невпізнання.**

Згідно з Гераклітом (~535–475 до н. е.), Логос – це загальний закон буття, основа світоустрою, що забезпечує цілісність, стійкість і стабільний розвиток Всесвіту. Все здійснюється за Логосом, який є вічним, загальним і необхідним; вища мета пізнання – пізнання Логоса, а разом з тим пізнання вищої єдності світобудови і досягнення вищої мудрості. Геракліт розглядав Логос як оформлюючу космічну силу, універсальну осмисленість, ритмічність і урівноваженість буття.

«*Саме геллен Геракліт уперше написав: "Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було Бог", а це було запозичене іудеєм Філоном і таким чином увійшло до Нового Заповіту*»[119]. **Схоже на те, що саме фанатичний Філон був головним фальсифікатором Євангелія від Івана**, де чітко простежується якщо не його рука, то його думка. Згідно з Філоном, «*Божество трансцендентне світу, останній є чужим і протилежним Йому*», тобто між світом і його Творцем існує безмежна прірва. Для подолання цієї прірви Творець створив посередника – Логос. Він визначається як «*єдинородний син Божий, другий бог, верховний архангел, посередник, намісник Бога, царствений первосвященик*»[120].

Філонівський «Логос», або ж «Син», не має власної волі, він тільки механічний інструмент, що виконує волю Ієгови. Ця думка чітко проводиться у вставках до Євангелія, наприклад: «*Не може Син від себе діяти нічого, як тільки те, що бачить, як Отець діє. Бо що Отець діє, те саме також і Син діє. Не можу я нічого діяти від себе самого; бо я шукаю не моєї волі, але волі Того, хто послав мене*» (Іван 5.19–30). Між Логосом і людьми непрохідна прірва: «*Ви мене шукатимете, і в гріху вашім помрете. Куди я йду, ви не можете прийти. Ви – здолу, я – згори. Ви – з цього світу, я – не з цього світу*» (8.21–23). Логос святий, плоть грішна і зіпсована: «*Дух оживляє, від тіла ж нема жодної користі*» (6.63).

Як бачимо, **Філон узяв відомі арійські терміни і наповнив їх протилежним змістом**. Так, Логос Геракліта як головний закон буття було перетворено на «другого бога» – механічного посередника між Творцем і творінням. У вставках до Євангелія цей філонівський Логос називається «Сином Божим», хоча в гелленській і євангельській термінології «син Божий» – це реалізована людина (хрестос), яка усвідомлює свою божествен-

[119] *Корнер Джекоб*. Хрестос не был евреем. Послание к неевреям; пер. с англ. – М.: Правосл. изд-во «Энциклопедия русской цивилизации», 2004. – С. 114.
[120] Энциклопедия Брокгауза Ф.А. и Ефрона И.А. (1890–1916 гг.)

ність. Філонівський Логос «єдинородний», тобто перебуває в унікальних взаєминах з Творцем, принципово недоступних для будь-якої, навіть найрозвиненішої людини. Натомість у Євангелії кожна людина, працюючи над собою, потенційно може стати сином Божим: «*Я сказав: ви – боги*» (Іван 10.34), «*Майте віру бога!*» (Марко 11.22), «*Щасливі миротворці, бо вони синами Божими стануть*» (Матвій 5.9).

Базові ідеї Філона були імплантовані у вчення Александрійської теологічної школи. Це відбулося як через вставки у Євангеліє, що були зроблені саме за часів активної творчості Філона (тобто до кінця 40-х років) 1 ст. н. е., так і безпосередньо, адже на Філона як авторитетного автора постійно посилаються Климент Александрійський, Оріген, Григорій Ніський, Василь Великий та інші прихильники Александрійської школи. «*Будучи відкинутими іудаїзмом, погляди Філона справили величезний вплив на формування християнської філософії, і, перш за все, на екзегетичний метод і теологічні погляди перших християнських філософів – Климента Александрійського і Орігена. Можна стверджувати, що Клименту і його оточенню належить заслуга збереження літературної спадщини Філона.* ***Саме в т. зв. “Александрійській підготовчій християнській школі”, заснованій легендарним Пантеном, думка Філона знайшла нове життя****, ставши свого роду сполучною ланкою між гелленізованою іудейською та християнською філософією*»[121].

Іудеї відкинули вчення Філона, бо «*його звернення до грецької язичницької філософії було неприйнятно: у давніх єврейських джерелах, за винятком Йосипа Флавія, ім’я Філона Александрійського не згадується... Проте його філософія багато в чому вплинула на становлення християнства, а* ***його концепція Логоса лягла в основу християнського вчення про Ісуса як посередника між Богом і людиною****.*

Хоча питання про вплив ідей Філона на Євангеліє від Івана недостатньо вивчене, послання апостола Павла, насамперед його “Послання до євреїв”, виявляють ***стилістичну та ідейну схожість з працями Філона Александрійського****. Особливо глибоким є вплив Філона на отців церкви, передусім Климента Александрійського, Орігена й Амвросія Медіоланського, які запозичили багато його ідей і його алегоричний метод біблійної екзегези*»[122].

---

[121] Новая философская энциклопедия: В 4 тт / под редакцией В. С. Стёпина – М.: Мысль, 2001. – http://iph.ras.ru/elib/3203.html.

[122] Электронная еврейская энциклопедия (Иерусалим, 1976–2005). – http://www.eleven.co.il/article/14280.

З цієї причини відомі дослідники історії ранньої Церкви Бруно Бауер і Фрідріх Енгельс називали Філона «справжнім батьком християнства». Проте сучасні іудохристияни не люблять згадувати Філона, у їхніх словниках та енциклопедіях відсутні присвячені йому статті. Наприклад, у великій за обсягом енциклопедії архімандрита Никифора для імені «Філон» відводиться тільки одне речення: «*Філон (насмішка, наруга) (1 Пар. 4:20) – із синів Симеона, покоління Іуди*»[123]. Відомо, що «як назвеш корабель, так він і попливе». Можна вважати це випадковістю, але вчення Філона стало основою для насмішки і наруги творців іудохристиянства над ученням Ісуса Хреста.

Філон Іудей
з Александрії Єгипетської, ідейний батько іудохристиянства ▶

ПЕРЕВЕРТАННЯ ПОРЯДКУ

А тепер перейдімо до самого змісту вчення Александрійської школи. Від свого ідейного батька вона успадкувала фанатизм, заплутаність, зневагу до логіки, довільність інтелектуальних спекуляцій, песимістичний погляд на світ і людську природу, яка вважається брудною, зіпсованою, грішною, слабкою, неспроможною до самооновлення. Домінування емоційної переконаності над логікою і здоровим глуздом унеможливлювало інтелектуальні дискусії і колективний пошук істини. Тож коли закінчувалися аргументи, александрійці легко переходили до застосування підтасовок, маніпуляцій і брутальної сили.

Якщо аріохрестиянство починало своє поширення із суспільної еліти, то іудохристиянська «*нова філософія релігії перевертає колишній порядок речей, вербуючи своїх послідовників серед бідняків, нещасних, рабів і знедолених, зневажаючи багатих, могутніх, привілейованих – тим самим пропонується презирство до всіх мирських насолод і умертвіння плоті... Про те, як виглядало християнство у своєму первісному вигляді, можна скласти собі уявлення при читанні так званого “Одкровення Іоанна”. Дикий, сумбурний фанатизм, догмати – лише в зародку, а з так званої християнської моралі – тільки умертвіння плоті; зате, навпаки, безліч видінь і пророцтв... Догматика розвивалася у боротьбі між*

[123] *Архимандрит Никифор*. Иллюстрированная полная популярная библейская энциклопедия. – М.: Астрель, 2000. – С. 645.

іудохристиянами і хрестиянами з язичників»[124]. Звернемо увагу, що дослідники з самого початку розрізняли непримиренну боротьбу між іудохристиянством і аріохрестиянством, яке ще іноді називали «язичницьким хрестиянством», або «язикохрестиянством».

«*Александрійці вважали, що Ісус Хрестос, як боголюдина, своєю смертю на хресті спокутував минулі й майбутні гріхи кожної людини, яка глибоко повірила у нього, знаходиться в огорожі земної християнської церкви і правильно сповідує догмати християнства. Тож для порятунку своєї душі їй залишається тільки вірити всьому, що записане в Біблії.*

Домінувало в Александрійській школі алегоричне тлумачення тексту Біблії. Такий підхід до слова божого був обумовлений тим, що ***александрійці за будь-яку ціну намагалися узгодити неузгоджуване – античну філософію з іудейським біблійним вченням***»[125].

Патріарх Кирило Александрійський на Третьому Вселенському соборі в 431 році говорив, що таємниця втілення «*не піддається розуму язичницької мудрості і звичайному розумінню*», а тому треба вчитися не розумом, а вірою проникати в догматичне вчення. «*Вір чуду і не випробовуй розумом доконаного*», – говорив прихильник Кирила і александрійського богослов'я Феодорит Анкірський[126].

Александрійці, подібно до Філона Іудея, **на тіло дивилися як на показник і причину нашої недосконалості, як на щось відстале і навіть нечисте**. Климент Александрійський називає тіло людини узами і в'язницею душі. Він часто говорив, що «*гностик повинен зневажати тіло і відмовитися від нього, в чому і виявить щире богопочитання*»[127]. Певною мірою прообразом Климента був той самий Філон, який «*все, що є найкращого у грецьких філософів, ... додає у свою систему і все намагається об'єднати на загальному тлі законодавства Мойсея. Проте досягти цього Філону не вдається: та велика кількість різноманітних, а часто й суперечливих філософських вчень, які Філон намагається об'єднати, наче пригнічує його думку.* ***Він не в змозі розібратися в масі ідей, що постали перед ним, не в змозі чужі ідеї зробити своїми настільки, щоб створити цілісну і струнку власну систему****. В різний час і в різних місцях домінують то одні,*

---

[124] *Энгельс Ф.* Бруно Бауэр и раннее христианство // Газета «Der Sozialdemokrat», 1882 г. http://www.agitclub.ru/front/mar/bm06.htm

[125] *Дулуман Е.К.* Александрийская и Антиохийская богословские школы. – http://duluman.uath.org/Alex_Antioch_School.htm

[126] А. Лебедев. Вселенские соборы IV-V вв. – Сергиев Посад, 1886. – С.152.

[127] *Миртов Д.* Нравственный идеал по представлению Климента Александрийского. – Спб., 1900. – С.43.

то інші елементи, але ніколи не зливаються вони внутрішньо одні з іншими»[128].

На відміну від учення Антиохійської школи про органічний зв’язок між духовним і земним світами, александрійці вчили про безмежну прірву між ними – так само, як і Філон Іудей. Цю тезу іудохристиянства чітко висловив єпископ Афанасій Александрійський (295–373), який часто говорив про те, що «*між матерією і духом, Богом, нема нічого спільного – тільки одні протилежності*»[129].

Через зневажливе ставлення до логіки александрійцям було важко вести інтелектуальні дискусії, тож нерідко вони зривалися на істерику, образи, а то й брутальну бійку. Так, на Нікейському соборі александрієць Николай, єпископ Мир Ликійський, під час дискусії ударив Арія в обличчя.

Якщо ж александрійці відчували повну безкарність, то могли діяти з неймовірною нахабністю й агресивністю. Так, під час собору в Ефесі у 449 р., названого «Розбійним», патріарх Александрійський Діоскор влаштував масове побиття незгідних з ним єпископів, а їхнім секретарям переламали пальці, щоб вони не могли робити записи. Після цього єпископів примусили під загрозою смерті підписати «рішення» цього собору. Антиохійця – Константинопольського патріарха святителя Флавіана – побили так жорстоко, що незабаром він помер[130]. Деякі письменники повідомляють, що Діоскор бив його ногами. В це важко повірити – так само, як важко було повірити в бандитські побиття у Верховній Раді України – допоки побачили все це у відеозаписах.

Агресивність патріарха Діоскора можна пояснити старою приказкою «яблуко від яблуні далеко не падає»: Діоскор отримав посаду патріарха від свого дядька – Александрійського патріарха Кирила. А цей Кирило був людиною буйного і скандального характеру, з великими претензіями на світську владу і схильністю до застосування брутальної сили. Цього іудохристиянського фанатика вважають організатором єврейського погрому у найбільшій діаспорі євреїв – місті Александрії[131]. Кирила також вважають натхненником убивства у 415 році Гіпатії – високовченої і шанованої жінки, видатного математика і філософа-неоплатоніка. «*Світські історики малюють Кирила в дуже похмурих тонах як самолюбного деспота і громителя язичницької освіти руками*

---

[128] *Иваницкий В.Ф.* Филон Александрийский. Жизнь и обзор литературной деятельности. – Киев, 1911. – С.513.

[129] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. I. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906. – С.173–178.

[130] *Карташёв А.В.* Вселенские соборы. – Париж, 1963. http://www.lib.eparhia-saratov.ru/books/10k/kartashev/councils/84.html

[131] Сократ Схоластик. «Церковная история», Книга VII, глава 13. http://mystudies.narod.ru/library/s/socrates/history7.htm

відданої йому варварської черні. ... Монахи і чернь, які проголошували своїм вождем і владикою св. Кирила, учиняли бунти, погроми і вбивства, як, наприклад, відоме вбивство наукової філософесси Гіпатії»[132].

Для Александрійської теологічної школи характерні не тільки агресивність і фанатизм, а й прагнення до одноосібної династичної влади. Так, після Афанасія Великого (295–373) – несамовитого противника аріянства, патріарший престол в Александрії століттями успадковувався членами одного роду. Афанасій передав патріаршество своєму племінникові (чи сину) Петру; Петро – племінникові (сину) Феофілу; Феофіл – племіннику (сину) Кирилу; Кирило – племінникові Діоскору тощо. Всі вони були людьми буйної вдачі, зацікавленими в досягненні не так Царства божого, як необмеженої особистої влади, причому будь-якими засобами. Так, згаданий вище Александрійський патріарх Діоскор на соборі в Ефесі доводив свою богословську правоту тим, що **катував** прибулих на собор архієреїв. А його дядечко ще й широко застосовував **підкупи**: «*Кирило, боєць завзятий, продовжував "довбати камінь", не зупиняючись навіть перед підкупом сановників, яким він надсилав так звані "благословення" ("архієрейські дари") в масштабах, що вражають нашу уяву. Це був старий засіб, випробуваний ще його дядьком Феофілом у боротьбі зі Златоустом*»[133].

Притаманний александрійцям характер спадкової влади був протилежністю до аріянської традиції самоврядування (сокупії, скуфії, віча), коли всі посадові особи обиралися, в тому числі й священики та єпископи. Завдяки тотальній виборності нагору потрапляли найдостойніші, а відповідальність перед громадою утримувала обранців у рамках пристойності.

Аріянський принцип виборності унеможливлював агресивність, аморальність і зловживання, які нерідко процвітали при спадковій передачі влади. Характерним прикладом поєднання спадкової влади і зловживань стала згадана вище династія Александрійських патріархів.

Антиохієць святий Іван Золотоустий (347–407) – інтелігентний Константинопольський патріарх – назвав династію Александрійських патріархів «фараонами», чим накликав на себе гнів Кирила. Останній узяв активну участь у цькуванні Івана Золотоустого, а після його смерті заявив: «*Іван такий же святий, як Іуда Іскаріотський – апостол*»[134].

---

[132] *Карташёв А.В.* Вселенские соборы. III Вселенский собор 431 г.

[133] *Карташёв А.В.Там само.*

[134] *Мейендорф Иоанн*. Введение в святоотеческое богословие. Часть 2, глава 10. – http://www.biblicalstudies.ru/Books/im22.html

Коли порівнюємо вчення Антиохійської і Александрійської богословських шкіл, то доходимо висновку, що перед нами не просто дві різні релігії, а **дві протилежні релігії**. Ця протилежність виявляється у різко відмінних світоглядах, формах організації, життєвих цінностях, уявленнях про добро та зло, способах життя. Щоб зрозуміти, чому так сталося, погляньмо, як усе почалося.

1. **Вчення Ісуса Хреста було продовженням і оновленням Арійської традиції на вищому еволюційному рівні**. Головна мета заснованого Ісусом руху: досягнення Царства божого, тобто вихід у Простір волі – простір гармонійних подій, святості і процвітання. Ісус народився в Назареті, що в Галілеї, тому саме звідси пішло розгортання руху за Царство боже.

2. Учні Ісуса Хреста були переважно галілеянами. Галілеянами були всі 11 апостолів, які належали до одного роду, тобто були ближчими чи дальшими родичами Ісуса. Через це **всю первинну духовну громаду, засновану Ісусом, називали галілеянами**. Це була не назва руху, а назва етнічної належності його носіїв. Можна сказати, що рух за Царство боже фактично починався як етнічна релігія, хоча був універсальним і відкритим для всіх. У 31–32 роках 1 ст. н. е. були написані чотири євангелія – складові цілісного документа під заголовком «Добра новина Ісуса Хреста, сина Божого».

3. Найбільша єврейська діаспора ще з 3 ст. до н. е. перебувала в Александрії Єгипетській – другому за величиною місті Римської імперії. Євреї дедалі більше тягнулися до міст, а Александрія географічно була розташовована найближче до Іудеї. За часів Ісуса Хреста в Александрії активно діяв Філон Іудей, який сформулював власне вчення. Центральною в ньому була ідея Логосу в інтерпретації, яка радикально відрізнялася від усталених уявлень Геракліта та його послідовників. Учення Філона було повністю проігноровáне іудеями, але прийняте іудохристиянством. Тому Філона називають «батьком християнства».

4. Після воскресіння Ісуса Хреста **в Єрусалимі виникла іудейська секта під назвою «ебіоніти»**, що перекладається з єврейської як «жебраки», «убогі», «бідні», «пригнічені», «знедолені». Вони практикували обрізання і ревно виконували всі інші іудейські закони, а Ісуса вважали месією, який з'явився для виконання стародавніх іудейських пророцтв. Переробкою первинних євангелій з додаванням власних фантазій вони створили свої «євангелія»[135] та іншу літературу. Ебіоніти не могли конкурувати з хрестиянством, бо не мали для цього внутрішньої сили. До того ж,

[135] Апокрифы древних христиан. – М.: Мысль, 1989. – 336 с. – Глава «Иудеохристианские евангелия». – http://krotov.info/acts/01/joseph/apok_16.html

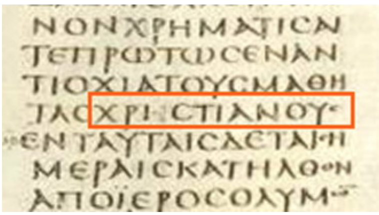
вони діяли тільки поміж іудеїв, тоді як хрестиянство розгорталося в арійському середовищі, тому ці два рухи не перетиналися. Ебіоніти орієнтувалися на Простір страждань, вони нікому не шкодили і мало кого цікавили. Ця секта тихо проіснувала до 4 ст. і непомітно зникла.

5. Антитезою до розгортання арійського руху за Царство боже була **протидія з боку фарисейства** – впливової партії єврейського народу. Центром фарисейства був Єрусалим. Головний засіб інформаційної протидії – цілеспрямоване внесення в Євангеліє, центральний документ арійського руху, блокуючих і спотворюючих вставок, що разом становлять близько 51 % загального тексту. Вставки робилися на основі «євангелій» ебіонітів та текстів Філона Іудея. Ще до руйнування Єрусалима (70 р.) було створено «доповнене видання Євангелія» – удвічі об'ємніше за оригінал. Ця підробка масово тиражувалася і популяризувалася. Сфальсифіковані євангельські тексти стали підставою для формування іудохристиянства.

Подібно до секти ебіонітів, іудохристиянство не мало внутрішнього рушія, тому його чекала така сама доля – тихе забуття. Цього не сталося тільки тому, що «вагон іудохристиянства» був причеплений фарисеями до «аріохрестиянського локомотива».

6. **Близько 36 року відбулося планове переселення учнів Ісуса Хреста на північ – через Сирію і Малу Азію**. Ці землі віддавна були заселені етнічно і культурно близьким населенням, тому ідеї Царства божого легко засвоювалися масами. Дорогою галілеяни засновували численні арійські духовні громади. Частина учнів залишилася з ними, інші пішли далі аж до Скуфії, що в Північному Надчорномор'ї. Хронологія заснування громад дозволяє простежити просування галілеян на північ.

7. Уже до 43 року в Антиохії, найважливішому місті Римської імперії після Рима, апостолом Петром була заснована потужна арійська громада, члени якої почали називатися **хрестиянами**. «*Вперше учнів названо хрестиянами в Антиохії*» (Діяння 11.26).

◀ ***Фрагмент «Синайського кодексу» (початок 4 ст.).*** *Слово «хрестиянами» написано через Н (ета), читається як українське Е. Добре видно, що у слові «ХРНСТІАNOYC» буква «Н» (ета) підтерта для того, щоб вона виглядала як буква «І»* [136].

[136] Фотографічні зображення «Синайського кодексу» стали широко доступними завдяки сайту міжнародного дослідницького проекту http://www.codexsinaiticus.org.

Слово «хрестияни» означає «шляхетні, щасливі, благі, досконалі, хороші». Застосування цього слова замість етнічної назви «галілеяни» вказує на те, що в 40-х роках 1 ст. рух за Царство боже почав охоплювати інші народи. Прикладом може бути застосування слова «хрестияни» (благі) в «Апології» святого Юстина Філософа (~100–~165), який народився в Самарії, а в Римі заснував свою школу: «*Нас звинувачують у тому, що ми хрестияни, але ж несправедливо ненавидіти благе*» (Iustinus. Apologia. IV, 5). З цього фрагмента однозначно випливає, що Юстин ідентифікував себе з хрестиянами («благими, шляхетними»), а не з християнами («послідовниками помазаника-месії»).

8. Перша хрестиянська громада Александрії, згідно з церковною традицією, була заснована святим євангелістом Марком у першій половині 1 ст. Отже, вона була **аріохрестиянською і об'єднувала передусім місцеву еліту**. У 179 році гелленський філософ Пантен (наймовірніше, афінянин), що прийняв хрестиянство, заснував в Александрії училище, в якому викладалися правди віри. Пізніше Пантен перетворив училище на богословську школу, яку очолював до 190 року. Його наступник Климент Александрійський (150–215) ще застосовував загальновживане слово «хрестияни»: «*Ті, що увірували в Хреста, стають благими і на ім'я, і на ділі, подібно до того, як керовані царем представляють собою народ царський*» (Clemens. Stromata. 2.4.18.3). Проте вже за Климента та його наступника Орігена (185–254) відбувався дрейф у бік іудохристиянства, адже обидва згадані керівники Александрійської богословської школи перебували під впливом ідей Філона Іудея і часто на нього посилалися.

9. **У другому столітті в Александрії вже існувала паралельна структура, члени якої називали себе «хрИстиянами»** – від новоствореного слова «хрістос», що перекладається як «помазаник» (від гелл. «хріо» – мазати, помазувати). Це слово означало месію, царя Іудеї, який відновить іудейську державу. Просування іудохристиянства відбувалося передусім **серед міської черні та рабів**. Про застосування в Північній Африці слова «хрістияни» свідчить іудохристиянин Тертуліан (155/165–220/240), що жив у Карфаґені: «*Християнин (Christianus), як показує етимологія цього слова, походить від помазання. Проте й ім'я хрестиянин (Chrestianus), неправильно вами промовлене (бо ви не знаєте точно навіть імені нашого), позначає приємність або благість*» (Tertullian. Apologia. III, 5). Він наполягає на вживанні слова «християнин», а «хрестиянин» вважає помилковим.

10. Чисельність іудохристиянської громади Александрії стрімко зростала, відповідно, зростало напруження між аріохрестиянськими та іудохристиянськими громадами. На початку 4 ст. воно вибухнуло грандіозним скандалом, детонатором якого виступив александрійський пресвітер Арій. **Для того, щоб**

відрізнятися від іудохристиян, аріохрестияни того часу вже ідентифікували себе словом «аріяни», яке було синонімом слова «хрестияни», адже означало те ж саме: шляхетні, благі, щасливі, хороші. Тому в листі, написаному до 320 року, Арій уже згадує єпископа, поставленого аріянами.[137]

Додамо, що корінь «ар-яр» присутній у багатьох українських словах, які мають ту ж саму множину значень, що й слово «хрестос». Особливість у тому, що в українській мові прийнято для милозвучності «прикривати» слова, які починаються на голосні, тому «а» вимовляти як «га» та «йа» (я): гаразд (достаток, добро), гарний (красивий, хороший), гарт (гартування), ярий (сповнений сил, весняний), яріти (виблискувати, яскраво світитися), яркий (статево пристрасний), яркість (чоловіче сім'я), ярь (весна), ярл (староскандинавське, букв. шляхетний) тощо.

На початку 4 ст. аріянська та іудохристиянська церкви в Александрії у цей час мали приблизно однакову чисельність. Коли у 318 році Олександр, архієпископ Александрії, відлучив Арія від церкви, «н*а бік Арія стали 7 пресвітерів, 12 дияконів, дещо пізніше 2 єпископа і 700 дів. Виходить, що Арій потягнув за собою одну третину всього єгипетського кліру, а по відношенню до Александрії – це становило майже половину кліру*»[138]. Аріяни, в тому числі Арій, отримали підтримку від аріянської Антиохійської школи. Через це досі приховане протистояння між двома релігіями виплеснулося назовні і стало причиною масових конфліктів, що розколювали суспільство.

11. Спроба імператора Костянтина помирити ці дві протилежні релігії на Нікейському соборі у 325 р. виявилася безуспішною, оскільки сторони розмовляли різними мовами і навіть той самий текст Символу віри трактували по-своєму. Головне значення Нікейського собору в тому, що він вперше чітко **зафіксував відмінність між двома релігійними системами**. Самоназва «аріяни» – синонім слова «хрестияни» – набула офіційного статусу. Прихильники Антиохійської школи почали офіційно називатися аріянами, або хрестиянами аріянського спрямування. Їхні противники також називали їх «аріянами», проте задля приниження виводили цю назву від імені пресвітера Арія, якого представили єретиком, що несе помилкове вчення. Завдяки такій нехитрій маніпуляції аріянство представлялося як новостворена єресь однієї не дуже видатної людини.

12. Історично терміни «аріянство» і «хрестиянство аріянського спрямування» набули офіційного статусу на етапі підтримки хрестиянства з боку держави – Римської імперії. Можна

[137] Аріянство – релігія знань. – С. 215.

[138] *Поснов М.Э.* История Христианской Церкви (до разделения Церквей – 1054 г.). Брюссель: Жизнь с Богом, 1964. – Глава IV. Выступления Ария.

сказати, що **аріянство – це розвинене хрестиянство, що здобуло державну підтримку**. Вже у 328 р. імператор Костянтин Великий твердо став на сторону аріянства, а згодом прийняв аріянське хрещення, тобто долучився до аріянської церкви.

13. Натомість прихильники іудохристиянства називали себе «християнами». За схильність до приниження людської природи Ісуса Хреста їх тривалий час називали «монофізитами» (від «одна природа»).

14. І одні, і другі вживали щодо себе слово «православні», тобто «ті, які дотримуються правильної віри», правильного вчення – гелленською «ортодоксія» (ὀρθοδοξία). Так, на згаданому вище Другому Ефеському соборі («розбійницькому») у 449 р. александрійське монофізитство було визнане **православним**. Проте вже Халкідонський собор 451 року проголосив його єрессю, тобто **неправославним**. Це означає, що слово «православний» не придатне для конфесійної ідентифікації, тому що православними (правовірними) себе вважають і євреї, і мусульмани, і неоязичники.

Після розділення Церкви у 1054 році термін «православний» був присвоєний іудохристиянською Візантійською церквою і вважається її головним ідентифікатором. Натомість Римська іудохристиянська церква назвала себе католицькою, тобто всесвітньою, загальною, соборною. Аріохрестиянські церкви готів, гунів, вандалів та інших слов'ян відверто називали себе аріянськими.

15. Головною формулою, що точно розділяє аріян та іудохристиян, є визначення взаємин між Отцем і Сином: **аріяни використовують термін «подобосущий», а іудохристияни – «єдиносущий»**. Тож усюди, де у визнанні віри знаходимо термін «подобосущний», однозначно маємо справу з аріянством. Так, у символі віри святого Володимира Великого сказано: «*Син – подобосущий і безначальний Отцю*»[139], отже, Русь була охрещена в аріянство[140].

16. На початковому етапі рух за Царство боже, заснований Ісусом Хрестом, називали за іменем його носіїв – **галілеян**. Після виходу за межі Галілеї, тобто у 30-40 роках, він отримав назву «**хрестияни**», тобто шляхетні, благі, досконалі, щасливі, сильні: суфікс «ян» означає причетність до цих якостей, а також указує на те, що це послідовники Ісуса Хреста.

Через поширення іудохристиянської єресі, яка почала використовувати ім'я «хрИстияни» і через це вносила плутанину, рух за Царство боже взяв для самоідентифікації ім'я «**аріяни**». Воно означає те саме, що й «хрЕстияни» (шляхетні, благі, сонячні,

---

[139] Повість врем'яних літ. Літопис (за Іпатським списком). – К.: Радянський письменник, 1990. – С. 177.
[140] Русь аріянська. – С. 348.

ярі, сильні), проте звучить так, що його вже не сплутаєш з «хрИстияни».

Три самоназви – галілеяни, хрестияни, аріяни – відповідають **трьом головним етапам розвитку Церкви**: 1) первинний (у Галілеї), 2) розвинена громада (масовий рух за межами Галілеї), 3) держава-громада (державна релігія).

Іудохристиянство не мало внутрішньої сили для самостійного просування на нові території, оскільки відразу ж вступало в гострий конфлікт з місцевими етнічними (язичницькими) віруваннями. Тому іудохристиянство йшло слідом за аріохрестиянством, намагаючись «прилипнути» до нього і злитися з ним. Для цього іудохристиянство вигадало собі ім'я «хрИстияни» і почало активну боротьбу за те, щоб поширити це ім'я на хрЕстиян.

Аріохрестиянство ж намагалося протидіяти такому «прилипанню» і зберегти власну ідентичність, для чого змінило самоназву «хрестияни» на «аріяни». Подібно руси-козаки почали називатися «українцями», щоб відрізнятися від московитів, які взяли собі ім'я «русскіє».

Додамо, що у наш час повторюється ситуація з т. зв. «оріянами», які виводять своє ім'я від слова «орати» (тобто «оріяни» – це «землероби», «селяни»). Оріяни різко виступають проти іудохристиян, проте перебувають із ними в одному просторі подій і ментально дуже на них схожі. Зокрема, вони дружно виступають проти аріянства і навіть чути не хочуть, що Ісус був галілеянином, а не іудеєм. А все тому, що в більшості випадків «оріяни» – це перефарбовані іудохристияни.

Подібно до своїх іудохристиянських попередників, оріяни активно просувають думку, що слово «оріяни» – це правильно, а «аріяни» – неправильно[141]. Якщо ж у давніх текстах вони зустрічають слово «арії», то тут же виправляють його на «орії».

Тому суперечки на тему «Що правильніше: арії чи орії?» так само безплідні як суперечки «Що правильніше: хрестияни чи християни?». В обох випадках йдеться про різні релігії, кожна з яких має право на самостійне існування.

ХРЕСТИЯНСТВО І ХРИСТИЯНСТВО – ДВІ РІЗНІ РЕЛІГІЇ

Аріохрестиянство та іудохристиянство виникли в різний час, на різних територіях і стояли на протилежних світоглядних позиціях, представлених Антиохійською і Александрійською богословськими школами. Тож не дивно, що протягом всієї історії свого існування ці школи вели між собою «холодну» війну, яка періодично переходила в «гарячу» з реальною кров'ю і трупами. **Дивно те, що попри це вони вважалися різновидами тієї самої релігії і складниками однієї цілісної Церкви**.

---

[141] *Ігор Каганець*. Арії чи орії? (2003). – http://ar25.org/node/2064.

Попереднє ознайомлення зі світоглядом аріохрестиянства (аріянства) та іудохристиянства, сконцентроване у вченнях Антиохійської та Александрійської богословських шкіл, неминуче приводить до запитання: а що між ними спільного?

Назва релігії:
1. Аріохрестиянство, хрестиянство, аріянство.
2. Іудохристиянство, християнство.

Кого визнають своїм засновником:
1. Ісус Хрестос (Χρηστος – благий, шляхетний, досконалий).
2. Ісус Христос (Χριστος – помазаник, месія).

Етнічне походження засновника:
1. Галілеянин, арієць. Зображується як високий гарний чоловік атлетичної статури (як на Туринській плащаниці).
2. Іудей, семіт. Зображується виснаженим, низькорослим, фізично слабким чоловіком семітського типу.

Місце народження засновника:
1. Назарет, Галілея.
2. Вифлеєм, Іудея.

Час народження засновника:
1. Початок нової ери (25 грудня 1 р. до н. е.).
2. До 5 р. до н. е. (за кілька років до смерті Ірода Великого в 4 р. до н. е.).

Головна подія життя засновника:
1. Воскресіння, перемога життя над смертю, повне відновлення тіла.
2. Мученича смерть на таврі, оживлення (гальванізація) тіла без повного відновлення (залишилися дірки в руках, ногах і в боці, що де-факто є запереченням воскресіння).

Кінець життя засновника:
1. Помер у глибокій старості, після тривалого навчання багатьох учнів.
2. Вознісся на небеса після воскресіння, більше нікого не навчав.

Загальне спрямування вчення засновника:
1. Оновлення арійської традиції, перехід на вищий рівень свідомості.
2. Підтвердження іудейської традиції, виконання іудейських пророцтв.

Місце заснування первинної церковної громади:
1. Капернаум, Галілея.
2. Єрусалим, Іудея.

Найдавніша назва церковної громади:
1. Галілеяни.
2. Ебіоніти.

Центр і час формування розвиненої церковної громади:
1. Антиохія Сирійська, 40-ві роки 1 ст. н.е.
2. Александрія Єгипетська, 2–3 ст. н.е.

Філософська основа:
1. Аристотель.
2. Філон Іудей.

Самоназва етапу розвиненої церковної громади:
1. Хрестияни (благі, шляхетні, сильні, досконалі).
2. Християни (послідовники іудейського месії-помазаника).

Головні апостоли:
1. Галілеяни Іван-Воанергес і Симон-Петро, призначені Ісусом.
2. Павло з Тарсу, іудей з партії фарисеїв, самозваний апостол.

Автори Святого письма:
1. Євангелісти Іван (апостол), Матвій, Марко і Лука.
2. Невідомі фарисеї, а також Філон Іудей.

Найпослідовніші вчителі етапу розвиненої церкви:
1. Павло Самосатський (200–275) – патріарх Антиохійський; святий Лукіан Антиохійський (240–312).
2. Олександр Александрійський (?–326) – папа Александрійської церкви; єпископ Афанасій (298–373) – засновник родової династії александрійських патріархів.

Самоназва етапу державної церкви:
1. Аріяни, хрестияни аріянського спрямування.
2. Християни, православні, католики.

Римські імператори – фундатори державної церкви:
1. Святий Костянтин Великий (прав. 272–337) – покровитель аріянства, оновлювач римської держави (перезасновник).
2. Юстиніан (прав. 527–565) – покровитель монофізитства (іудохристиянства), переслідувач аріянства.

Великі руські князі – фундатори державної церкви:
1. Свята Ольга (890–969) – натхненниця Святої Русі; святий Володимир (958–1015) – хреститель аріянської Русі, відновлювач аріянської імперії Аттили-Гатила (гунів).
2. Ярослав Кривий (983–1054) – віддав Київську аріянську церкву під владу Візантійської іудохристиянської церкви (1039), розділив державу між своїми синами, що згодом призвело до її розпаду.

Уявлення про Ісуса:
1. Це людина, яка сильно випередила всіх інших у своєму розвитку (боголюдина, надлюдина, реалізована людина). Ісус Хр**е**стос є зразковим прикладом до наслідування. Кожна людина є втіленою божественною сутністю, частинкою Бога-Творця, тому потенційно може стати сином Божим.
2. Це унікальна божественна істота (філонівський Логос), яка з волі Бога-Творця втілилася у фізичному світі, тимчасово набрала

форму людини і є для людей об'єктом поклоніння. Духовна природа Христа якісно (принципово) відрізняється від духовної природи будь-якої іншої людини.

Уявлення про життя:
1. Божественно-духовна сутність людини розвивається шляхом багатократних земних втілень, тобто шляхом реінкарнації або, в євангельських термінах, палінгенезії.
2. Людина є земним створінням, що, подібно до тварини, живе на землі тільки один раз. Після смерті її чекає Божий суд, після якого нескінченне блаженство або нескінченне страждання.

Мета життя:
1. Вдосконалення себе і свого оточення, радість від Гри, підготовка до наступних земних утілень.
2. Підготовка до вічного життя після смерті.

Ставлення до смерті:
1. Смерть – це середина життя. «Краще вмерти левом, ніж жити псом».
2. Смерть – це кінець життя. «Краще бути живим псом, ніж мертвим левом».

Ставлення до життєвих обставин:
1. Навколишні обставини – це продукт нашої свідомості: змінюючи себе, автоматично змінюємо обставини.
2. Навколишні обставини – від Бога, їх треба витерпіти або пристосуватися до них.

Простір подій, до якого веде релігійна практика:
1. Простір волі, у євангельських термінах – Царство боже (Простір процвітання).
2. Простір страждань, «долина сліз», де «диявол – князь світу цього».

Приклади для наслідування:
1. Святі, талановиті, процвітаючі люди, що реалізували свої таланти, жили в гармонії з людьми і природою.
2. Мученики, які страждали й вмерли насильницькою смертю, хоча не чинили жодного опору. Якщо ж людина чинила опір, то вона не вважається мучеником. Мучеництво є чеснотою.

Головна символіка:
1. Сонячний хрест (хрест у сонячному колі), сварга (свастика).
2. Розп'яття – символ смерті і страждань.

Головні чесноти:
1. Шляхетність, краса, сила, самодостатність, сміливість.
2. Смиренність, покірність, довірливість, «страх божий».

Ставлення до дітей:
1. Діти народжуються у святості й чистоті.
2. Діти народжуються з первородним гріхом.

Ставлення до жінки:

1. Дітонародження освячує жінку. Кожна жінка – потенційна богородиця, адже кожна людина – потенційний син Божий.
2. Дітонародження забруднює жінку. Після народження дитини вона потребує спеціального очищення.

Ставлення до праці:

1. Праця для людини є Божим благословінням. У природовідповідній праці людина радісно розкриває себе і виконує своє призначення.
2. Праця є Божим покаранням. Це вимушений тягар, який треба смиренно нести.

Ставлення до хреста:

1. Це арійський оберіг, символ поєднання божественного і земного, нагадування про боголюдські можливості людини.
2. Це символ страждання і смерті. Кожен повинен нести свій хрест, тобто терпіти призначені долею тягарі та страждання.

Ставлення до сварги (динамічного хреста):

1. Це символ Ісуса Хреста (за годинниковою стрілкою) і символ Богородиці-Покрови (проти годинникової стрілки). Символ Центру, навколо якого обертаються земні обставини і події.
2. Це символ зла, фашизму і нацизму (національного соціалізму).

Ставлення до язичництва, тобто етнічних традицій:

1. Язичництво – це природна основа, яка потребує окультурення і підняття на вищий рівень.
2. Язичництво – це зло, яке треба викорінити.

Ставлення до людей минулого:

1. За сім тисячоліть природа людини не змінилася, психічно здорові люди були практичними і діяли достатньо розумно, тому їхні вчинки надаються до пояснення.
2. Стародавні люди масово страждали розумовими розладами, тому їхні вчинки часто були безумними, а їхня логіка недоступна до осягнення сучасною людиною.

Ставлення до іудейських текстів:

1. Це суто іудейська ідеологія, сформована іудеями на основі шумерських та вавилонських текстів, радикально перероблених під інтереси іудаїзму. Це внутрішня справа іудеїв.
2. Це священні тексти християнства: «Старий завіт», з якого народився «Новий завіт».

Взаємини з Богом-Творцем:

1. Людина є втіленою божественною сутністю, а ця сутність є частинкою Бога-Творця. Тому Творець – у душі людини. Для взаємодії з Творцем людина не потребує посередників. Вчителі тільки допомагають відчути в собі Бога.

2. Людина є «виробом» Бога-Творця, тож відмінність між ними приблизно така, як між гончарем і зробленим ним глечиком. Оскільки між Творцем і людиною велика прірва, то для їх взаємодії потрібні спеціально навчені посередники.

Організація:

1. Священики і єпископи обираються духовною громадою.
2. Священики і єпископи призначаються церковним начальством.

Цей порівняльний аналіз можна продовжувати[142]. Очевидно, що **за всіма базовими пунктами аріохрестиянство (аріянство) та іудохристиянство (православ'я, католицизм, протестантизм) стоять на протилежних позиціях**. У реальному житті іудохристиянство може використовувати елементи аріянства, але тільки як вимушений компроміс.

І ЩО ЦЕ ВСЕ ОЗНАЧАЄ?

Тільки те, **що аріохрестиянство та іудохристиянство – це дві різні релігії.** Понад те, це протилежно спрямовані релігії-антагоністи. Усвідомлення цього факту усуває конфлікти і дає змогу кожній людині зробити свідомий вибір тієї релігії, яка їй більше підходить.

– Чому такого поділу не було зроблено раніше?

Тому що з самого початку, ще до руйнування Єрусалима, фарисеями були зроблені іудохристиянські вставки в Євангеліє, що удвічі збільшило його обсяг. **Доповнене Євангеліє поступово стало спільним документом для обох релігій**. Нинішнє канонічне Євангеліє – це «два в одному». Кожна з двох релігій брала з нього своє й ігнорувала чуже. Показовим прикладом є проповіді сучасних священиків. Ті, що негласно стоять на позиціях аріянства, інтуїтивно цитують первинні, аріохрестиянські тексти Євангелія. Натомість іудохристияни безпомилково знаходять своє, а також широко застосовують цитування іудейської релігійної літератури («Старого завіту»).

Сфальсифіковані тексти Євангелія ігнорувалися ранніми хрестиянами як якесь непорозуміння. Але після того, як повмирали останні свідки подій, головним аргументом стали давні тексти. А через те, що фальшиві Євангелія були також давніми, то в руках у противника опинився потужний аргумент. **Тому вже з середини 2 ст. почалися інформаційні війни навколо того, яким текстам можна довіряти, а яким ні.**

Аріохрестияни здогадувалися, що тексти Євангелія сфальшовані, але не мали для цього переконливих доказів, адже в «подвійному Євангелії» первинні тексти, за рідкісними винятками,

---

[142] Див. також: Світоглядні принципи арійства. – http://ar25.org/node/20960.

залишалися без змін – вони просто доповнювалися вставками протилежного спрямування.

Проте головною причиною нерозділення було те, що аріохрестияни не могли повірити в можливість такої нахабної і масштабної брехні, такого рішучого перевертання істини з ніг на голову.

– Дві релігії постійно між собою конфліктували. Хіба це не достатня підстава для роз'єднання?

Для роз'єднання все ж таки потрібно мати раціональну аргументацію. Проте в іудохристиянстві з самого початку домінувала віра в догмати, ще Афанасій Александрійський наполягав на тому, що опора на знання губить віру. Це унеможливлювало нормальну дискусію, адже кожна сторона говорила своєю мовою і не розуміла другу. Але найголовніше, що обидві релігії мали спільне «канонічне» (тобто правильне) Євангеліє і не могли навіть припустити, що це «два в одному». Людей зіштовхнули лобами.

– Виходить, що аріохрестиянство відчувало свою відмінність від іудохристиянства, але не наважувалося відчепити від свого локомотива цей проблемний вагон?

Так. Подібним чином птахи вигодовують підкинутих їм пташенят зозулі: вони бачать у себе в гнізді чуже яйце, але зазвичай не можуть його позбутися через природний інстинкт захищати своє, рідне. Нагадаємо, що зозуля є гніздовим паразитом, тобто вона підкладає свої яйця до гнізд інших птахів. Після вилуплення з яйця зозуленя дуже ненажерливе, наполегливо вимагає їжі й росте дуже швидко. Підкоряючись інстинкту, воно відразу ж після вилуплення енергійно викидає з гнізда інші яйця або пташенят.

Помітивши у себе в гнізді чуже яйце, деякі птахи викидають його або залишають власне гніздо. Але більшість висиджує і **годує пташенят зозулі, навіть коли ці «дітки» стають у кілька разів більшими за своїх прийомних батьків**. Якщо продовжити аналогію, то повикидати «яйця іудохристиянства» наважилися тільки ті народи, які відверто проголосили своє аріянство, зокрема, готи й вандали.

На цьому аналогії не завершуються. Операцію з підміни яйця зозуля здійснює миттєво – за 10 секунд. Операція з фальсифікації Євангелія також була здійснена миттєво – протягом одного–двох років після появи чотирьох євангелій. Сумбурний характер багатьох вставок виразно свідчить про поспіх, з яким робилася фальсифікація.

Пташиним гніздом для «іудохристиянської зозулі» стала Александрія Єгипетська. Ненажерливе й агресивне «зозуленя» відразу ж почало витискати з гнізда аріянські громади і завойовувати чужі території, що перебували під впливом аріохристиянського Антиохійського патріархату.

– Аріянство та іудохристиянство є діаметрально протилежними релігіями. Чому тоді вони здаються подібними?

А чому яйця паразитичної зозулі подібні до яєць інших пташок – прийомних батьків? Бо якщо воно не буде подібним, то фокус із підкиданням не пройде, зозулі доведеться покладатися на власні сили і робити власне гніздо. Так само й іудохристиянство: воно мусить маскуватися, щоб його не відчепили від аріянського локомотива.

Яйце зозулі відрізняється від яєць прийомних батьків тільки дещо більшим розміром ►

– Що робити?

Образно кажучи, аріохрестиянству треба відчепити проблемний вагон, який йому нав’язали фарисеї: хай їде сам. Тобто треба спокійно сприйняти факт існування двох релігій, перестати конфліктувати, натомість дати людям правдиву інформацію для здійснення вільного вибору.

– Невже хтось може свідомо вибрати іудохристиянство?

Так, адже ця релігія знімає з людини відповідальність, не вимагає якихось творчих зусиль: достатньо виконувати вказівки згори, і все буде добре. Згрішив – висповідався – заспокоївся.

Окрім того, іудохристиянство робить ставку на соціальну допомогу, різноманітні пожертви, пільги, підтримку людей з фізичними і психічними вадами. Ця релігія особливо приваблива для людей з жебрацькою свідомістю, які вважають, що всі перед ними винуваті, тож зобов’язані підтримувати і платити.

Так що іудохристиянська церква не залишиться без пастви. Але й людям арійського спрямування треба дати змогу до вільного розвитку. Це буде справедливо.

ДИНАМІЗМ – ФІЛОСОФСЬКИЙ ФУНДАМЕНТ АРІОХРЕСТИЯНСТВА

Колискою аріохрестиянства як організованого масового руху була Антиохія Сирійська – друге за важливістю місто Римської імперії. Воно було засноване ще в 300 році до н. е. воєначальником Александра Македонського – Селевком Нікатором. Він зробив Антиохію столицею величезної гелліністичної імперії Селевкідів. Природно, що в цьому місті з самого початку домінувала арійська культура.

Відомо, що в Антиохії народився євангеліст Лука. В 40-х роках 1 ст. н. е. тут було засновано перший хрестиянський патріархат: згідно з церковною історією, його засновником був апостол Петро, а наступником – Ігнатій Богоносець. Це місто вважається колискою хрестиянського богословія, тут уперше – у 43 році – зафіксовано ім'я «хрестияни». В Антиохії народився і починав своє служіння святий Іван Золотоустий, засновник Константинопольського патріархату.

Очевидно, що вчення Антиохійської богословської школи було історично і географічно найближчим до первинного хрестиянства. Тому **уявлення про антиохійське хрестиянство допомагає наблизитися до уявлень про справжню сутність хрестиянської релігії**.

Найдавніші відомості про вчення Антиохійської школи збереглися завдяки інформації про Антиохійського патріарха Павла Самосатського (200–275). Можливо, попередні патріархи були ще видатнішими, проте вся інформація про них суттєво зачищена. Та й про Павла Самосатського вона збиралася по крихтах.

ДИНАМІЧНЕ МОНАРХІАНСТВО ПАВЛА САМОСАТСЬКОГО

Почнемо з відомостей, наведених у книзі **історика церкви Василя Болотова** (1853–1900) «Лекції з історії Давньої Церкви». Згідно з нею, Павла Самосатського обрали Антиохійським патріархом близько 260 року. «*За вченням Павла, наскільки з'ясовується воно з уривків, що дійшли до нашого часу, Бог є єдиною особою. Ця єдина особа або єдина іпостась має сенс надзвичайно точний і конкретний. Це така єдність, яка ніяк не могла розвинутися у множинність*». Слово (Логос) – це мудрість, притаманна Богу, а не окрема істота (філонівський Логос). **Таке визнання єдиного Бога, не розділеного на «іпостасі», прийнято називати монархіанством** (від гелл. «монос» – єдиний, цілісний, «архе» – початок, основа, принцип, влада).

«Слово зійшло на людину Ісуса, як раніше сходило на пророків, тільки з перевагою, більшою мірою та силою. Про втілення Логоса у Павла Самосатского не може бути й мови. Це було співіснування премудрості з Хрестом. Визнаючи Хреста людиною, Павло допускав тільки вищий рівень Його відносно усіх попередніх пророків. Він перебуває в тіснішому відношенні до Слова, ніж усі пророки, проте жодне фізичне з'єднання божественного і людського не могло бути, тому що ***Бог і людина у Хресті – дві окремі природи і дві особи****. Між Хрестом і Словом могло встановитися тільки відношення дотику в сенсі єдності знання, бажання, дії, але* ***Слово не можна мислити як окрему істоту****, що здійснилася в плоті.*

Павло намагався якомога зрозуміліше пояснити таке вчення про співвідношення божественного і людського. Він вважав, що, по-перше, ніякі інші взаємини крім συνεργεία (синергія) між різними сутностями й не мислимі. З другого боку, інші взаємини й не потрібні, бо вони принизливі для Хреста-людини, тому що тоді моральне обличчя Хреста втрачало б свою цінність. Взаємини, основані на чудесах, не ставляться в похвалу, бо заслуговує похвали тільки те спілкування, яке вільно встановлює дружба. При цьому Павло розвиває теорію "безперервного і постійно зростаючого руху дружби", яке виключає думку про те, щоб єдність божественного і людського у Хресті коли-небудь припинилася». **Таке постійне посилення боголюдських якостей – одна з причин, чому монархіанство Павла Самосатського називається «динамічним» або «динамістичним».** Особливу увагу привертає ідея взаємного «руху дружби» між божественним і людським. У процесі цього руху врешті-решт виникає **момент їх повного об'єднання («ре-лига» – відновлення зв'язку)**, після чого жодна сила вже неспроможна їх роз'єднати.

«*В особі Хреста Павло Самосатський висуває на перший план Його людську сторону. Хрестос став богом за єдністю дії та волі людини зі Словом (божественною мудрістю). Павло основує цю думку на вченні про* ***гідність людської особистості****, вказуючи, що при іншому поєднанні життя Хреста не мало б моральної вартості*»[143]. Як бачимо, попри обмеженість понятійного апарату третього століття, патріарх Антиохійський доволі просто і ясно виклав свої уявлення про взаємодію Бога і людини.

«*Загальний характер системи Павла Самосатського цілком ясний і не викликає жодних суперечок. Це є повністю завершене і послідовно розвинене вчення динамістичного монархіанства.* ***В його богословському світогляді з'єдналися всі ті логічні***

[143] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. Т.2. – СПб, 1910. – С.332–337: «Динамистическое монархианство Павла Самосатского».

сили, що були в розпорядженні цього вченого руху і дали такий результат, якому ніяк не можна відмовити в діалектичній досконалості» – підсумовує видатний історик церкви Анатолій Спасскій (1866–1916) у книзі «Історія догматичних рухів в епоху вселенських соборів». Далі він розповідає про характер особистості Павла Самосатського – і це найцікавіше!

На думку історика, Антиохійський патріарх, будучи людиною всебічно обдарованою, **не бачив жодних перешкод для плідної взаємодії язичництва і християнства**. Він здійснив органічне поєднання світської і духовної влади. У ті часи Антиохія належала до держави Пальміра, яка з середини 3 ст. пережила небачений розквіт. Павло Самосатський вдало поєднував посаду християнського єпископа з посадою пальмірського намісника. Пальміра стала першою державою торжествуючого аріохристиянства.

Павло належав до людей, які «зробили себе самі», тобто всього досягнули власними силами і талантами. Він народився в сирійському місті Самосати в небагатій родині. У пошуках самореалізації переселився до Антиохії, де здобув блискучу освіту і авторитет у християнському середовищі. Близько 260 р. Павло одностайно був обраний на Антиохійську кафедру.

За словами історика, «*поєднання в одних руках вищої церковної та високої державної влади разом з непересічними особистими талантами забезпечили Павлу міцне становище і авторитет в широких колах*». Тобто модель **християнської держави-громади (церкви-держави)** була реалізована Павлом Самосатським задовго до Костянтина Великого.

Ставши єпископом, Павло почав діяти енергійно і творчо. «*Він одягався в пишний, розкішний одяг і ходив площами міста в супроводі величезного почту списоносців, гучно й на ходу прочитуючи народу різні письмові розпорядження. На місці молитовних зборів він спорудив собі високий престол і кафедру, завів собі особливий кабінет, а коли виголошував повчання, то використовував прийоми світських ораторів*».

Патріарх із розумінням ставився до недосконалої поведінки членів громади, навіть допомагав приховувати їхні слабкості. Він у всьому підтримував гідність людини, а заохочення до досконалості вважав значно кориснішим, аніж картання за гріхи.

«***Щодо його особистої моральності, то тут Павло був бездоганним****. Щоправда, він водив усюди з собою двох квітучих і благовидних жінок, проте не дозволяв собі нічого непристойного. Яскравий спосіб життя Павла, нововведення в церковне життя, та й сама його особистість викликали до нього безмежне захоплення серед багатьох антиохійських християн. Громада з ентузіазмом вітала його на богослужбових зібраннях. Слухачі його проповідей*

схоплювалися з місця, махали хустками, вигукували з подиву. Деяким здавалося, що єпископ – не проста людина, а ангел, що зійшов з неба»[144].

Усе вище описане істориком нагадує поведінку людей під час захопливої театральної гри. Антиохійський патріарх поводився як талановитий актор на великій сцені, якою було все місто. Він запропонував своїй громаді долучитися до цієї гри, на що вона радо відгукнулася. Що можна точно сказати, так це те, що з Павлом Самосатським людям було цікаво, він давав їм знання і позитивні зразки для наслідування, і всі вони разом раділи життю. **Первинне християнство було яскравим і життєрадісним.**

З погляду практичної метафізики, Павло Самосатський перебував у позитивному просторі подій і цілеспрямовано піднімав у нього свою церковну громаду. Для цього він створював навколо себе атмосферу радості та краси: яскравий одяг, гарні озброєні чоловіки і квітучі жінки, цікаві проповіді, дивовижні церковні декорації, театралізовані богослужіння. Все буденне життя цілеспрямовано перетворювалося на натхненне дійство во славу Господню.

Як і слід було чекати, арійська спрямованість Антиохійського патріарха дуже не подобалась іудохристиянському проводу. Що яскравіше діяв Павло, «*то сильнішою була відраза його антиохійських противників, а особливо єпископів з інших міст Римської імперії: останні навіть відмовляли Павлові у званні християнина і говорили про нього як про зовнішню людину, що не може належати до їхньої спільноти. Настільки передчасними були вчинки Павла для третього століття*».

Так, Павло Самосатський був яскравою особистістю і випереджав час, а цього вже достатньо щоб викликати заздрість. Проте головною причиною його несприйняття іудохристиянством була не передчасність методів, а те, що **патріарх Антиохійський виразно виявив сонячний дух аріохрестиянства**. На його тлі іудохристиянські лідери виглядали сумними, сірими й нудотними. Для них це була зовсім інша релігія, це було «язичництво». Подібним чином «язичниками» вони пізніше називали аріян, у тому числі й запорізьких козаків.

Якщо поглянути глибше, то з погляду іудохристиянства «язичниками» й «зовнішніми людьми» були Ісус і його апостоли. У світлі двох протилежних релігій, розглянутих нами у попередньому розділі, **найбільшим єретиком і найнебезпечнішим ворогом для іудохристиянства був і є реальний Ісус Хрестос.**

---

[144] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т.1. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

ФІЛОСОФІЯ ДИНАМІЗМУ ТА ЇЇ ПОХОДЖЕННЯ

Слово «динамізм» походить від гелленського слова «δυναμις» (дунаміс): сила, потужність, могутність, спроможність, потенція, вартість, значення, сенс[145]. Рух динамістів мав глибокі корені, які сягають першопочатків хрестиянства. Відомо, що уже в середині 2 ст. в Малій Азії хрестиянські вчені (т. зв. «алоги») заперечували філонівське вчення про Логос, не визнавали його в Євангелії від Івана і доводили, що апостол Іван не був автором Апокаліпсису. «*Це була партія церковних вчителів, які інтереси науки поставили вище інтересів релігії. Всі вони славилися високою освіченістю, старанно вивчали світські науки і не приховували своєї любові до них. "Вони глибоко займаються геометрією Евкліда, зачаровані Аристотелем і Теофрастом, а Галена мало не боготворять"*»[146].

Отож Павло Самосатський не був творцем філософії динамізму, хоча зробив вагомий внесок у її формулювання та популяризацію. Описану ним **ідею «дружби божественного і земного» знаходимо вже у антіохійця святого Іринея Ліонського (130–202)**: «*Хрестос прийшов, – пише він, щоб оживотворити плоть. Святий дух оволодіває плоттю, наповнює її собою, і плоть, наповнившись якостями Духа, робиться відповідною Слову Божому. Праведна плоть Хреста примирила плоть, пов'язану гріхом, і привела в* ***дружбу з Богом****. Але в земних умовах свого життя людина отримує тільки "деяку частину Духа" для свого вдосконалення, поступово привчаючись приймати і носити в собі Бога. І тільки після воскресіння* (тобто повного відновлення зв'язку – І. К.) *настане обожествлення духу і плоті, коли люди стануть богами*»[147].

«*Іриней наполягав на повній дійсності всієї людської сторони особи Хреста і вказував на те, що Він проходив різні фази людського віку. Ісус Хрестос був немовлям і був підлітком, щоб освятити дитячий і підлітковий вік, був юнаком, був чоловіком і був навіть старцем*»[148].

Подібно до своїх попередників, «***динамісти визнавали для себе обов'язковим один критерій – критерій власної переконаності, основаної на раціональних засадах****. Вони внесли широкий критицизм у тлумачення святого Писання, дослідженням якого ретельно займалися. Вони перші почали науково досліджувати тексти канонічних писань і, знайшовши їх незадовільними,* ***вимагали їх виправлень****. "Вони, – з жахом*

---

[145] Древнегреческо-русский словарь И. Х. Дворецкого. – М., 1958.

[146] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т.1. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

[147] Спасский А.А. Там само.

[148] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. Т.2. – СПб, 1910. – Гл 4. Докладніше : Куди подівся Ісус Хрестос? – С. 270.

повідомляє анонімний автор, – наклали свої руки й на Божественне Писання: необхідно, – кажуть, – виправити його". Вони ж перші й узялися за цю працю, склали критично перевірені тексти Писання, які мали велику популярність. Натомість до церковного передання і творів церковних письменників вони ставилися зневажливо і відгукувалися про них доволі різко» – продовжує історик. «Жах» згаданого вище анонімного автора щодо виправлення Писання виглядає доволі кумедно, адже раніше фарисеї абсолютно нахабно вставили до цього Писання величезні шматки чого завгодно, в тому числі й повної маячні[149]. Для високовчених динамістів ці вставки були очевидними.

ДВА КРИЛА АРІОХРЕСТИЯНСТВА

Якщо на основі наявних відомостей коротко сформулювати сенс динамізму, то він полягає в такому:

1. Кожна людина має не тільки плоть, а й божественне ядро, яке є частинкою Бога-Творця: «*Ісус у відповідь сказав їм: Майте віру бога!*» (Марко 11.22), «*Я сказав: ви боги*» (Іван 10.34).

2. Бог-Творець володіє Мудрістю (Словом), яка відкривається людині в міру її розвитку. Слово, особливо якщо воно промовлене, має велику силу (дунаміс): «*і Він словом вигнав духів і зцілив усіх недужих*» (Матвій 8.16), «*Істинно кажу вам: коли матимете віру хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не буде для вас неможливого*» (Матвій 17.20).

3. Розвиток людини досягається передусім її індивідуальними зусиллями, її духовними подвигами: «*Царство Боже здобувається силою, і ті, хто застосовують силу, схоплюють його*» (Мт 11.12).

4. Що вищий рівень розвитку людини, то більше дружать між собою її божественний і земний складники. На певному рівні дружба між ними досягає такої інтенсивності (динаміки), що плоть якісно змінюється (трансмутується) і набуває божественних властивостей – людина стає сином Божим (хрестом, боголюдиною): «*Щасливі миротворці, бо вони синами Божими стануть*» (Матвій 5.9).

5. Ісус Хрестос – це реалізована людина, яка завдяки власному духовному подвигові еволюційно випередила всіх інших, досягнула релігійної мети – об'єднання божественного і земного («ре-лига» – відновлення зв'язку), стала сином Божим (хрестом) і показала всім нам приклад для наслідування – мету і шлях.

---

[149] *Каганець Ігор.* Пшениця без куколю: Хрестове Євангеліє без вставок і спотворень. – Київ-Тернопіль-Львів: «Мандрівець», «Агенція релігійної інформації», 2006 – 558 с. – http://ar25.org/node/8606

«Релігія» в точному значенні цього слова – це шлях досягнення стану «ре-лиги».

Ключова ідея динамізму полягає в тому, що між Творцем (божеством) і його творінням (плоттю) існують взаємини симпатії, дружби, взаємного тяжіння. Подолання перешкод між божественним і тілесним приводить до негайного преображення тілесного, набуття ним нових, чудесних, боголюдських якостей. **І тут виникає запитання: Як динамісти прийшли до цієї ідеї?**

Думка про те, що це був просто продукт їхньої фантазії, суперечить всьому підходу динамістів, адже вони все ретельно перевіряли і писали тільки про те, в чому були переконані. Отже, **ідею преображення (трансмутації) плоті вони могли отримати від того, хто особисто здобув досвід такого преображення. Конкретно – від Ісуса Хреста.**

Згідно з оповіданням Євангелія про хрещення Ісуса в Йордані, свою відкриту діяльність Він уже розпочав як син Божий (хрестос), тобто вже володіючи вищими тілесними, психічними і духовними якостями. Всі його наступні дії були демонструванням нових можливостей, що відкриваються при досягненні стану боголюдини. **Все вчення Ісуса Хреста – це спроба поділитися з людьми власним досвідом перетворення і вказати шлях до «відновлення зв'язку»**.

Таким чином, філософія динамізму – це раціонально-логічна складова вчення Ісуса Хреста. Якщо Євангеліє – це переважно пригоди, притчі та емоції, то динамізм – це передусім логіка і точні знання. **Добра Новина і філософія динамізму – це два крила вчення Ісуса Хреста**, два невід'ємні складники хрестиянства–аріянства.

СВЯТИЙ ЛУКІАН І ЙОГО ШКОЛА

Павло Самосатський був Антиохійським патріархом до 272 року – часу, коли Антиохія разом з усією Пальмірою була завойована Римською імперією. Подальша його доля невідома. Найімовірніше, він продовжив активну діяльність, але непублічно і по-іншому. Так, **у тому ж 272 році в Антиохії починає діяти богословське училище, засновником якого виступає земляк Павла і його найближчий учень – Лукіан Антиохійський** (240–312).

Лукіан народився в місті Самосата в багатій і знатній сім'ї. У богословському училищі він викладав від самого початку і аж до 303 року. Окрім педагогічної діяльності, святий Лукіан доклав чимало зусиль для **виправлення гелленського тексту Євангелія** (на жаль, про його долю нічого не відомо). Також він здійснив критичний розгляд Біблії, для цього навіть вивчив давньоєврейську мову. Про цю роботу Лукіана також нема достовірної інформації, але вона свідчить про те, що антиохійці змушені були досліджувати іудейські релігійні тексти.

Вихованцями школи святого Лукіана Антиохійського стали такі видатні особистості, як Константинопольський архієпископ Євсевій Нікомедійський (лідер аріян, який охрестив імператора Костянтина Великого), Константинопольський патріарх святий Іван Золотоустий, єпископи: святий Діодор Тарський, святий Феодор Мопсуестійський, блаженний Феодорит Кирський, Леонтій Антиохійський, святий Кирило Єрусалимський, Феогніс Нікейський, Минофан Ефеський, а також уже згадуваний александрійський пресвітер Арій та багато інших. Зауважимо, що ці видатні особистості не призначалися на свої посади начальством, а обиралися духовними громадами за особисті якості та заслуги.

Лукіан був послідовним продовжувачем антиохійського аріохрестиянського богослов'я, а динамізм був його філософським фундаментом. Учні Лукіана поступово консолідувалися в елітарну школу, що групувалася навколо Євсевія Нікомедійського. Історик А. Спасскій розповідає про «*школу, об'єднану єдністю поглядів і особливими ідеями в області віри й догматики. Це була передусім школа вчених богословів;* ***бути лукіаністом на мові східної церкви означало не що інше, як бути особистістю з високою освітою, бути людиною науки****. Члени лукіанівського гуртка ретельно вивчали філософію Аристотеля, вправлялися в критичних методах і славилися своїм мистецтвом діалектики. Про всіх видатних діячів аріянства сучасні їм письменники зазначають, що вони любили і вміли дискутувати, що своє вчення вони розкривали за допомогою категорій Аристотеля і у формі силлогізмів (логічних міркувань).*

Вони не відділяли релігію від знань *і у сфері релігійній прагнули досягнути такої самої ясності і виразності понять, яка досяжна у сфері буденних предметів людського пізнання. Раціоналістами в строгому сенсі вони не були; як група молодих богословів, упевнених у власній вченості та діалектичній перевазі, лукіаністи, звісно ж, не високо цінували церковні передання, не схилялися перед ними і дозволяли собі насмішкувато ставитися до людей, занадто прив'язних до цих передань*».

З подальшого викладу дізнаємося, що тут ідеться про іудохристиянські передання Александрійської школи, серед яких було багато вигадок і фантазій: «*Олександр Александрійський так писав про аріян: "Вони з древніх отців нікого не хочуть прирівняти до себе; терпіти не можуть, щоб їх порівнювали з тими особами, які в нашій юності були нашими наставниками, жодного з наших сучасників не визнають достатньо вченим, а тільки себе вважають мудрими, що досягли досконалості у знаннях і розуміють догмати віри*"»[150].

[150] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т.1. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

АРІЙСТВО НОВОЇ ЕРИ

Ось таким було хрестиянське вчення Антиохійської школи. Філософською основою цього вчення був ДИНАМІЗМ, принципи якого сформульовані в середині 2 ст., а може й раніше – за апостольських часів. На початку 4 ст. задля чіткішої ідентифікації хрестияни почали називатися АРІЯНАМИ, або хрестиянами аріянського спрямування. Це потрібно було для того, щоб відрізнятися від їхніх ідейних противників, що використовували подібне ім'я – «хрИстияни», вкладаючи в нього зовсім інший зміст.

Як відомо, назва будь-якого вчення походить або від його засновника-організатора (напр., платонізм, аристотелізм), або від визначальної ідеї (напр., ідеалізм, раціоналізм). Як ми вже знаємо, Арій з Александрії Єгипетської не був ні засновником аріянства (ця назва існувала раніше), ні його лідером (не мав навіть статусу єпископа). Отже, назву цього вчення треба виводити від деякої визначальної ідеї.

Такою ідеєю є **арійська ідея**, згідно з якою людина є втіленою божественною сутністю, що є частинкою доброго і святого Бога-Творця. Ця божественна частинка багатократно втілюється в нашому доброзичливому і прекрасному світі. Земний світ є простором для радісного розвитку людини у формі дивовижної, цікавої і напруженої Гри. Ця еволюційна Гра основана на змагальності, тому в ній перемагають сильніші. Головним джерелом сили є святість, адже вона відкриває доступ до віри – «сили, що рухає горами».

Арійська ідея – арійство – з'явилася разом із заснуванням Трипільської цивілізації[151]. Ісус Хрестос оновив арійство, тому **аріянство – це арійство нової ери, оновлене Ісусом Хрестом, Сином Божим**. Для позначення аріянства в літературі ще використовується термін «гелленохрестиянство» або «аріохрестиянство».

З другого боку, аріянам не вдалося повністю захиститися від інформаційної атаки: схоже на те, що вони змушені були основуватися, принаймні частково, на вже сфальсифікованих фарисеями текстах Євангелія, хоча **активно боролися за його очищення від вставок**. Отже, можна сказати, що аріянство було рухом за Царство боже в умовах інтенсивної інформаційної війни.

На відміну від суперечливої мішанини іудохристиянських догм і фанатичного їх визнання, аріянство пропонувало доволі раціональну і логічно цілісну систему, звісно, у рамках тодішніх можливостей пізнання світу і наявної термінології. Привабливість аріянства полягала в його зрозумілості для народу, віротерпимості,

---

[151] Трипільська релігія. – С. 206.

виборності єпископів духовною громадою, здійсненні богослужінь народними мовами, шанобливому ставленні до місцевих звичаїв.

«*В аріянстві чітко простежуються аристотелівські тенденції, а також **повернення до новозавітної традиції**, що пояснюється прагненням аріян у своєму вченні спиратися на перевірені догмати. Ця синкретична філософсько-релігійна течія **стала неповторним, найрозвиненішим та ідеологічно найсильнішим віровченням**, увійшовши в історію як найпотужніша антитринітарна*[152] *єресь у ранньому християнстві*»[153]. Щодо «єресі», то це питання відносне. Так, на Антиохійському соборі у 328 р. і Медіоланському соборі у 355 р. **канонічним було визнане аріянство, а іудохристиянство засуджене як єресь**. Католики і православні досі вважають одне одного єретиками. А з погляду вчення Ісуса Хреста, зафіксованому в Євангелії, все сучасне іудохристиянство є суцільною єрессю.

Аріянство завжди наполягало на тому, що хрестиянство має бути релігією сильних, а не слабких; сміливих богошукачів, а не смиренників; спраглих Істини, а не слабкодухих. «*У хрестиянській свідомості має вічно жити пам'ять про те, що **основні риси його Богорозуміння – арійські, а не іудейські***»[154].

МІФ ПРО ГОНІННЯ ІУДОХРИСТИЯН

Хрестиянство починало своє поширення з елітних середовищ, адже питання духовного розвитку і морального вдосконалення цікавлять передусім еліту. Це видно вже з Євангелія, де розповідається про шляхетних, багатих і впливових чоловіків та жінок, які підтримували рух за Царство боже своїми ресурсами – «помагали зо своїх маєтків» (Лука 8.3).

Після виходу за межі Галілеї хрестиянство підтримувалося елітою Римської імперії. Відомо, що римські імператори Олександр Север (222-235) і Пилип Аравітянин (244-249) прихильно ставилися до хрестиянства, навіть залишилися перекази, що вони були хрестиянами. Очевидно, що йдеться саме про аріохрестиянство, яке не нав'язувало нікому своїх поглядів і ставилося з повагою до будь-яких вірувань. Його головним мотивом була проповідь духовного подвигу для підняття у простір Царства божого, тому всі, хто цього прагнув, ставали між собою духовно близькими – братами і сестрами.

---

[152] Антитринітаризм – заперечення іудохристиянського догмату про «Триєдиного Бога».

[153] *Жданович О*. Аріанство в епоху Константина Великого. – Київ: Ін-т історії України НАНУ, 2009. – 222 с. – С. 170.

[154] *Николаев Юрий*. В поисках божества. Очерки истории гностицизма (1913). – К.: София, 1995. – 400 с. – С. 317.

ХАРАКТЕР ПЕРВИННОГО ХРЕСТИЯНСТВА

Первинне християнство не давало дрібних вказівок щодо праведного життя: «*Воно вимагало загального вдосконалення, духовного піднесення на такий рівень, з якого всі житейські умовності виглядали дрібницями..., напруження всіх душевних сил і здібностей з єдиною метою: дати розгорітися в яскраве полум'я тій іскрі Божественного Світла, яку закладено в кожну свідомість.*

Кожен мав сам вирішувати, у чому полягає його покликання і в чому має виразитися його готовність служити вищим ідеалам. Християнство не відривало своїх послідовників від їхнього буденного життя, допускаючи і військову службу, і багатство, і подружжя між християнами і язичниками, допускало для християнина мати слуг-християн. Усе це вважалося дрібними житейськими умовностями для людей, які жили в пориві релігійного ентузіазму.

Християнство було ***вільним духовним союзом людей різних соціальних станів****, об'єднаних між собою братерською любов'ю і спільним релігійним захопленням, що збиралися по можливості часто для радісного братського спілкування навколо символічної Чаші. На ці "вечори любові" сходилися пани і слуги, владоможці і солдати, юні дівчата і заможні члени громади, що надавали їй матеріальну підтримку. Іншого характеру християнська громада не мала протягом двох і більше століть, і ніякої регулярної організації вона не знала, окрім внутрішнього порядку богослужіння. Ця вільна проповідь духовного ентузіазму виявилася "перемогою, що підкорила світ".* ***Саме тому, що християнство не знало жорстких організованих форм і строгих настанов, воно змогло розлитися по світу нестримною хвилею*** *і уникло небезпеки розмінятися на дрібне сектантство.*

Не надія на загробне життя забезпечила успіх християнській проповіді. Християнство підкорило світ віщим словом: Царство боже всередині вас. То було вчення про радощі життя, осяяного Божественним світлом, про щастя Божественного споглядання, ***доступного вже тут, у цьому світі, в кожній свідомості***»[155].

ХРИСТИЯНСТВО – РЕЛІГІЯ ЕЛІТИ

Аріохристиянство не конфліктувало з владою, оскільки не було підстав для конфліктів. Самі ж християни, перебуваючи у світлому стані духу, автоматично перебували у позитивному просторі подій. Тобто неприємності з ними траплялися значно рідше, ніж в інших. Врешті, люди саме тому й прагнули до Царства божого (Простору волі), бо в ньому досягали вищої якості життя: міцного здоров'я, позитивних подій, гармонійного оточення, свободи творчості.

---

[155] *Николаев Юрий*. В поисках божества. – К.: София, 1995. – С.55, 60–61.

У самій владі було багато прихильників хрестиянства, подібно до того, як у будь-якій владі завжди є прихильники здорового способу життя і передового мислення. **Належність до аріохрестиянства була ознакою елітарності**. Ця спрямованість на шляхетних людей зафіксована в самій Добрій Новині: «*Як зайдете в яке місто чи село, спитайте, хто в ньому достойний, і там пробувайте, поки вийдете*» (Матвій 10.11).

«*Слід пам'ятати, що верхи державної влади нерідко були зачаровані хрестиянськими ідеями і перебували під їхнім впливом. Імператорська сім'я Флавіїв без сумніву мала серед своїх членів хрестиян. Син Марка Авреля Коммод (180–192) був під сильним впливом своєї фаворитки Марції, хрестиянки.* ***При Септимії Севері (193–211) римський двір був просто переповнений хрестиянами****. Його син Каракалла був з дитинства оточений хрестиянськими впливами, його молочною мамою була хрестиянка.* ***У самого імператора Діоклетіана, якого представляють як найбільшого ворога хрестиянства з тих, хто був на престолі, хрестиянкою була дружина Пріска і дочка Валерія****.*

Подібні приклади красномовно свідчать, що саме у вищих верствах суспільства хрестиянство часто знаходило підтримку і явну прихильність. Всупереч поширеній думці, начебто хрестиянство було релігією народних мас і мало характер демократичного руху, вдумливе вивчення історичних даних вселяє непохитне переконання в тому, що ***гоніння на хрестиян відбувалися не під тиском згори, а навпаки, унаслідок ненависті до хрестиянства нижчих прошарків суспільства****, і що переслідування розпочиналися переважно з причини відкритої вимоги натовпу*»[156].

Як це відбувалося з натовпом, ми вже знаємо з Євангелія: «*Пилат шукав, як би Його відпустити. Та іудеї кричали: Як відпустиш його, не будеш другом кесаря! ... Розіпни його! Пилат каже їм: Царя вашого розіп'яти? Первосвященики відповіли: Нема у нас царя, крім кесаря!* ***І крик їхній переміг***».

Репресії – це негативні події. Вони можуть відбуватися тільки у просторах страждань і боротьби. Це ті простори, де розгорталося іудохристиянство, яке залучало до свого середовища передусім рабів, міську чернь, соціальні низи[157]. Саме з цими «групами ризику» пов'язано найбільше проблем і конфліктів, тут завжди найбільше незадоволених життям, образ і ненависті. Тут найбільше бунтів і насильства, у тому числі з боку держави, яка зобов'язана реагувати на порушення громадського порядку.

Маніпуляція ворожої пропаганди полягає в тому, що репресії держави проти порушників порядку були представлені як

---

[156] *Николаев Юрий*. В поисках божества. – К.: София, 1995. – С.102.
[157] Єгипетський іудохристиянський центр. – С. 225.

цілеспрямовані репресії саме проти іудохристиян. Для більшої переконливості виготовлялися відверті фальшивки: робилися вставки в рукописи під час переписування, створювалися нові «документи», знаходилися «свідчення очевидців» – у принципі, все те ж саме, що сьогодні називається «брудними технологіями» і «чорним піаром».

Ми вже знайомі з тим, як Ісуса Христа представили «цапом відбувайлом» і нещасною одинокою жертвою організованих і рішучих іудеїв. І це при тому, що Ісус ніколи не був потерпілим від чужої волі: Він завжди робив те, що вважав за потрібне, перебував у просторі Царства божого і завжди перемагав.

Те саме стосується й апостолів. Згідно з іудохристиянською пропагандою, вони були закатовані, причому в садистський спосіб, з докладними описами подробиць. Цікаво, звідки взяті ці відомості? «*Поминання Церквою Апостолів та їхньої діяльності* ***повністю основане на даних так званих апокрифічних "Діянь"****; християнська іконографія звідти ж запозичила зображення і характерні риси Апостолів*»[158].

АПОКРИФИ – ІУДОХРИСТИЯНСЬКА «ЖОВТА ПРЕСА»

А що таке апокрифи? Це невизнані, здебільшого заборонені Церквою іудохристиянські писання на релігійні теми, нашпиговані всілякими чудесами і казковою фантастикою. Взяти хоча б апокрифічну «Книгу про народження блаженнійшої Марії і дитинство Спасителя», де розповідається про те, як по дорозі до Єгипту святу родину охороняли леви і леопарди, як маленькому Ісусу поклонилася велика зграя жахливих драконів, або як на Його слово нахилася пальма, даруючи свої плоди[159].

Із погляду сучасних реалій, **апокрифи – це щось подібне на нинішню «бульварщину», яка передусім прагне до сенсаційності і мало переймається правдивістю чи просто здоровим глуздом.** До частини апокрифів Церква ставилася байдуже, як до дитячої писанини. Якщо ж просувалися руйнівні ідеї, то ця література заборонялася.

Такою була «Історія Якова про народження Марії», інша її назва – «Книга Якова». Проти неї різко виступив Єронім Стридонський (342–420), а в 5 ст. її було включено до списку заборонених. На Русь «Яковлева повість» прийшла в 12 ст. (разом з іудохристиянством), а в 14 ст. цей апокриф уже зустрічається у списках заборонених книг. Саме з цієї забороненої Церквою книги були взяті фантазії про належність Марії до Давидового роду, її введення в Єрусалимський храм, навчання в цьому храмі, деталі знайомства з Йосипом і багато іншого безглуздя.

---

[158] *Николаев Юрий*. В поисках божества. – К.: София, 1995. – С. 68.
[159] Новозаветные апокрифы. – СПб.: Амфора, 2001. – 423 с.

Руйнівний вплив «Книги Якова» полягав у тому, що вона під виглядом возвеличення гідності Ісуса і Богородиці несла цілий пакет брехні: що батьки Марії були багатими правовірними іудеями, що у трирічному віці її віддали на виховання до Єрусалимського храму, що Йосип познайомився з Марією у старечому віці, що заручини Йосипа і Марії відбулися в цьому ж храмі, що Марія була правовірною іудейкою і багато іншого з численними казково-фантастичними деталями.

Звісно, що все це прямо або дотично суперечило канонічним євангеліям, а також історичним реаліям і навіть іудейським звичаям: автор книги погано в них орієнтувався, можливо тому, що книга писалася вже через століття після руйнування Єрусалима.

Через перелічені обставини «Книга Якова» була занесена Церквою до списку шкідливих книг. Однак на основі цієї забороненої книги було засноване свято введення у храм Пресвятої Діви Марії. Очевидно, що це відбулося внаслідок настирливості іудохристиянського лобі, про що говорить і сам зміст згаданого апокрифа.

Подібним чином **у церковну традицію були імплантовані вигадки про те, що апостоли були по-садистськи замучені**. А якщо таку аферу вдалося провернути з апостолами, то що вже церемонитися з іншими аріохрестиянськими святими: тут хвороблива фантазія дітей диявола просто смакувала сцени витончених тортур, начебто вчинених проти дітей божих.

ВИГАДКА ПРО СВІТИЛЬНИКИ НЕРОНА

Наприклад, імператора Нерона звинуватили в тому, що він начебто робив з хрестиян факели і спалював їх, у такий спосіб освітлюючи свої сади з настанням темряви. Ця вигадка поширювалася на основі фальшивої вставки в рукописну копію історичної праці «Аннали» (поч. 2 ст.) Корнелія Таціта – авторитетного римського історика. Вставку знайшли в єдиному примірнику в рукописі 11 ст., що вийшов з абатства Монтекассіно (120 км південніше Рима). На фальсифікацію вказує хоча б те, що Пилата у ній названо прокуратором (відповідальним чиновником за надходження податків у державну скарбницю), хоча насправді він був префектом (керівником регіону, намісником)[160]. Таціт добре знав роботу державної машини і користувався державними документами, зокрема протоколами сенату, тому не міг переплутати «прокуратора» і «префекта».

Вставка була зроблена з метою дискредитації імператора Нерона і представлення його божевільним маніяком. Це абсолютно не відповідає історичним реаліям. Далі: судячи зі змісту вставки, у

[160] Иисус Христос в документах истории // Составление, статья и комментарии Б. Г. Деревенского. – СПб.: Алетейя, 1999. – С. 149–152.

ній ідеться про іудохристиян, адже говориться про «злісний забобон», який дійшов до Рима з Іудеї, а самих його носіїв звинувачували «в ненависті до людського роду». Так могли сказати лише про іудеїв або іудохристиян. Очевидно, що це не стосується аріохрестиянства, яке, до того ж, походить із Галілеї, а не з Іудеї.

Проте згадана вставка покладена в основу історіографії і масової пропаганди, яка твердить про жорстокі переслідування хрестиян від Нерона до Костянтина Великого. Сама ж вигадка про виготовлення факелів з живих людей для нічних світильників нагадує масово розтиражовані (пізніше спростовані) фантазії про те, що під час Другої світової війни з євреїв виготовляли мило[161]. За два тисячоліття методи обману майже не змінилися.

ХТО ПИСАВ ДОНОСИ?

Історики стверджують, що вигадки про цілеспрямовані державні репресії проти хрестиянства не мають під собою жодних документальних і логічних підстав. «*Ті вчені, що бажали бачити в гоніннях прояв принципової ворожості римської урядової влади щодо християн, марно шукали в римських законах відповідної постанови: її ніколи не було*»[162].

А що було? **Була озлобленість міської черні, що її постійно підбурювали діти диявола, а також нахабні вигадки і доноси, на які римські чиновники змушені були реагувати**. «*Проти хрестиян щоденно виступали добровільні обвинувачувачі, за заявами яких доводилось починати жорсткий процес, часто всупереч бажанню представників влади... Ненависть черні до хрестиян доходила до такого шаленства, що представникам влади нерідко доводилось заступатися за звинувачуваних і захищати їх від оскаженілого натовпу. Один з проконсулів Африки відкрито заявляв, що його вже нудить від доносів на хрестиян, інший сам повідомляв обвинуваченим таку формулу відповіді, якою суддя міг задовольнитися для припинення справи*»[163].

---

[161] Про мило й абажури з єврейської шкіри розповідали євреї-«очевидці». На Нюрнберзькому процесі навіть були представлені бруски цього мила. Проте у 1980-х роках ця містифікація була спростована самими ж єврейськими істориками як груба пропагандистська брехня. Серед інших, «в *1990 р. ізраїльський "експерт з голокосту" Шмуль Краківський повідомив, що мило з євреїв є вигадкою, і з винятковою нахабністю тут же додав, що цю казку склали німці, щоб заподіяти євреям душевні страждання*» – http://uk.wikipedia.org/Міф про голокост.

[162] *Николаев Юрий*. В поисках божества. – К.: София, 1995. – С. 103. Подібним чином «Відсутність документів та наказів про знищення євреїв свідчить про те, що їх не існувало, оскільки в поспіху вони не могли бути знищені». – http://uk.wikipedia.org/Міф про голокост.

[163] *Николаев Юрий.* В поисках божества. – К.: София, 1995. – С. 102.

Проблеми з римською владою, а також усіма іншими владами, передусім були в іудеїв – через відому специфіку їхньої релігії, яка неіудеїв прирівнює до тварин: «*Їхня плоть – плоть ослина, а їхня похіть – похіть жеребця*» – заявив свого часу «батько іудаїзму» Ієзекиїл (23.20). Відповідно, у взаєминах з тваринами втрачають сенс такі поняття, як етика, чесність, людяність. Пізніше ця теза була розвинена в Талмуді[164] і в його концентрованому та систематизованому викладі – книзі «Кицур Шульхан Арух», яка донині рекламується серед євреїв як «*хрестоматія єврейської цивілізації нашого часу*»[165].

Подібно до іудеїв, **проблеми з владою відразу ж виникли в іудохристиян, серед яких на початку переважали іудеї**. «*Римська держава спочатку не відрізняла християн від іудеїв... В загальній масі іудеї викликали до себе неприязні почуття, і їхні колонії у великих містах нерідко зазнавали відкритих проявів ворожості. За одну тільки першу половину 1 століття їх двічі виганяли з Рима (при Тиверії в 19 р. і при Клавдії бл. 50 р.). Після Іудейської війни 70 р. і руйнування Єрусалима римський уряд почав ставитися до іудеїв з великою підозрілістю, утискав і обклав особливими податками.*

Зі свого боку, іудейство все тісніше замикалося у своєму національному егоїзмі і похмурій ненависті до греко-римської культури. *Це був початок іудейської каббалістики, символічних трактувань видінь пророка Ієзекиїла, вчення про непізнаваний принцип божества. Вся ця фантасмагорія символічних образів і карколомних цифрових обчислень була спадкоємницею містичних мудрувань Вавилону, але уже в переробці нестримних іудейських фантазій і в забарвленні іудейського націоналізму, розпаленого політичними подіями*»[166].

Саме цей світогляд і породив той мутний потік озлоблення і очікування катастрофи, властивий для апокрифічної літератури, в тому числі іудохристиянського «Апокаліпсису», авторство якого нахабно приписали апостолові Івану.

---

[164] «Его [нееврея] семя рассматривается как семя скотины» (Тосефта-дополнение к талмуду Кетубот, 3 б). «Ради [умерших] слуг и служанок... не говорят слов утешения оставшимся после них, а надо сказать ему [еврею-хозяину]: "Да возместит тебе Бог твой убыток", совершенно так же, как говорят человеку, когда у него околеет бык либо осел» (Иоре де'а 377-1). – http://www.rusprav.org/2005/3-4/1.htm («Русь Православная»).

[165] *Рав Шломо Ганцфрид*. Кицур Шульхан Арух. – М.: Конгресс еврейских религиозных организаций и объединений в России, 1999 (5760). – http://www.istok.ru/library/learn-n-teach/classic/shulhan-aruh/ (Сайт «Ваш спутник в еврейском образовании»).

[166] *Николаев Юрий.* В поисках божества. – С. 113, 114.

АРІОХРЕСТИЯНИ В РИМСЬКІЙ АРМІЇ

Аріохрестиянство швидко поширилося в римській армії, адже **в арійській традиції воїнська служба вважалася шляхетною справою**. Були навіть окремі легіони, що складалися тільки з хрестиян. Ці частини вважалися найбоєздатнішими, тому що порівняно з іншими перебували у гармонійнішому просторі подій, а тому й діяли успішніше. Натомість іудохристиянські підрозділи були неможливими в принципі, адже ця релігія тяжіла до простору страждань і вважала за святість мученицьку смерть без жодного опору. Крім того, вона стояла на позиціях пацифізму, так, іудохристиянський апологет Тертуліан у своєму трактаті «Про вінок» (211 р.) відверто заявляв про несумісність християнства і воїнської служби.

Про аріохрестиянські легіони є цікаве оповідання. «*За царювання Марка Аврелія, у 174 році, під час важкого походу проти квадів (на дунайському кордоні імперії), очоленого особисто імператором, римське військо опинилося в біді через сильну спеку при відсутності питної води. Несподівано почалася гроза, і злива освіжила виснажених воїнів. Офіційна версія намагалася пояснити це диво втручанням Юпітера Капітолійського, проте **хрестияни голосно і рішуче заявили, що чудо звершилося завдяки молитвам воїнів-хрестиян**. При цьому особливу заслугу приписували легіону, який цілком складався з хрестиян і який за це пізніше отримав назву Legio Fulminata (легіон "Блискавичний») на вдячну пам'ять про грозу, яка чудесно відбулася за його молитвою. Не занурюючись у розгляд цього передання, варто відзначити його як характерне свідоцтво про багаточисельність хрестиян в лавах армії і їхнє завзяття на службі заради перемоги римської зброї. Недаремно хрестиянські письменники гордилися тим, що хрестияни "врятували імператора й армію"*»[167].

Історик церкви Євсевій Кесарійський повідомляє важливі деталі цієї події: «*Кесар Марк Аврелій, перед битвою з германцями і сарматами, опинився в безвихідному становищі, тому що військо його було знесиленим від спраги. Тоді воїни так званого Мелітинського легіону з вірою, яка з того часу і донині підтримувала їх у боях з ворогом, **опустилися, за нашим молитовним звичаєм, на коліна і звернулися з благанням до Бога**. Видовище для ворогів було дивне, але те, що, за розповіддю, спіткало їх тут же, було ще дивніше: страшна гроза погнала ворогів врозтіч і погубила їх. Злива, яка линула на тих, що кликали до Бога, відновила сили всього війська, яке перебувало на краю загибелі. Розповідь про це є і в письменників, далеких від нашої віри, і вони викладають ті ж події; є і у наших. Сторонні історики визнають це диво, але, нічого не розуміючи в нашій вірі, заперечують, що воно*

---

[167] *Николаев Юрий*. В поисках божества. – К.: София, 1995. – С. 99–100.

відбулося за нашими молитвами. Наші ж, споріднені з істиною, передають факти просто і нехитро. Один з них, Аполлінарій, каже, що легіон, за молитвою якого сталося диво, отримав від імператора найменування, яке по латині означає "блискавичний"»[168]. **Фактично, воїни-аріохрестияни успішно здійснили колективний ритуал викликання дощу**. В захопленні від цього дива вони вистрибнули на вищий психоенергетичний рівень, а їхній противник, відразу ж відчувши цю перевагу, потрапив у паніку.

ПРАКТИЧНЕ ЧУДОТВОРЕННЯ

Подібні практики чудесного керування внутрішніми і зовнішніми стихіями були звичними для аріохрестиян, адже саме цього їх навчав Ісус Хрестос. Здатністю до чудотворення істинні послідовники Ісуса відрізнялися від іудохристиян та інших єретиків: «*Іриней говорить, що до його часу в деяких Церквах зримо залишалася Божа сила чудотворення: "**Вони [єретики] не можуть воскресити мертвого, як воскрешали Господь і апостоли своєї молитвою,** або як часто траплялося, що коли серед братів виникала потреба, то вся помісна Церква перебувала в пості та посиленій молитві, **і душа померлого поверталася**: людина отримувала дар за молитвами святих.*

*Тому справжні Його учні, які отримали від Нього благодать, здійснюють Його справи благі, різні, залежно від того, хто який дар отримав від Нього. Одні виганяють демонів насправді й надійно, тож часто, очистившись від злих духів, люди стають віруючими членами Церкви; інші передбачають майбутнє, мають бачення і пророкують; інші лікують хворих і, покладаючи на них руки, повертають їм здоров'я; **навіть, як ми говорили, вони воскрешали померлих, і ті довго жили з ними**. Не можна й перерахувати всі дари, які Церква у всьому світі отримує від Бога в ім'я Ісуса Хреста і щодня виливає їх на благо язичників, нікого не обманюючи і ні на кому не наживаючись: даром отримала від Бога, даром і служить*"»[169].

Здатність до гармонізації внутрішнього життя людини і простору подій навколо неї була найсильнішим свідченням істинності аріохрестиянства і головним чинником його стрімкого поширення на весь світ. Люди старанно повторювали те, що робив Ісус, апостоли та їхні учні: надихали людей силою слова, зцілювали хворих, керували погодою, миттєво переміщувалися у просторі (тому їх могли протягом короткого часу бачити в віддалених між собою містах), здійснювали чудеса левітації (зменшення ваги), тому могли ходити по воді і літати в повітрі. Які репресії

---

[168] Евсевий Кесарийский. Церковная история в 10 книгах. Книга 5, 5. http://www.vehi.net/istoriya/cerkov/pamfil/cerkovist/history.html.
[169] Там само.

можуть бути проти святих, якщо в їхньому просторі буття таких негативних подій як репресії просто не існує?

Але не всі були святими. Ті, які тільки стали на шлях вдосконалення, могли зазнавати тиску внаслідок доносів римській владі та підбурювань фарисейством соціальних низів. Але про це мало достовірної інформації: історичні свідчення про переслідування стосуються передусім іудохристиян, які загалом перебували у просторах негативних подій, страждань і боротьби.

У ЧОМУ ПОЛЯГАЛИ «ГОНІННЯ»

Як повідомляє історик церкви Василь Болотов, історія не зберегла жодних слідів взаємин між хрестиянством та державою за царювання перших двох імператорів – Тиберія (14-37) і Кая Каліґули (37-41). Звістка про те, ніби Тиберій, отримавши від Пилата донесення про Ісуса Христа, хотів зарахувати Його до числа римських богів, не підтверджена джерелами.

«*Перші переслідування християни зазнали за царювання імператора Клавдія (41-54), але разом з іудеями і внаслідок змішування з ними*»[170]. Відомості про Павла – фарисея з Тарсу, «апостола іудохристиянства» – однозначно засвідчують, що **він зазнавав переслідувань від іудеїв, натомість римська влада його навіть захищала**. Сам же Павло сприймався владою як представник однієї з гілок іудейства, а пов'язані з ним конфлікти – як внутрішні розбірки між самими іудеями. «*Прийшовши весною 61 р. в Рим, Павло користувався свободою для проповіді свого вчення. Навіть чиновники, які проходили свою службу в самій Палестині, отже, мали більше можливості ознайомитися з істинним характером християнства, не відрізняли його від іудейства*» – пише Василь Болотов.

Про «гоніння» при Нероні ми вже згадували вище. Якщо вони й мали місце як прояви незадоволення проти іудеїв, то лише короткочасні і тільки в межах Рима – продовжує історик.

У іудеїв був звичай робити внесок на єрусалимський храм. Але в 70 році цей храм було зруйновано. Тому наступний після Нерона імператор (81–96) Доміціан вирішив, що іудеї повинні продовжити звичай і робити внески на головний римський храм. Частина з них почала ухилятися від податку, заявляючи, що вони вже не іудеї. Це не сподобалося уряду, тож він почав ідентифікувати іудеїв за фактом обрізання, здійснюючи для цього медичний огляд. Під перевірку потрапляли й іудохристияни, які мало чим відрізнялися від правовірних іудеїв. «*Ті, які відкрито визнавали себе іудеями і беззаперечно погоджувалися робити внески на храм Юпітера Капітолійського, – ці не піддавалися переслідуванням з боку уряду. Таким чином, **уряду потрібно***

[170] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. Т.2. – СПб, 1910.

було розшукати лише таких, які вели іудейський спосіб життя, не заявляючи про те*. Іудейський фіск (податок) стягувався з обрізання. Ті християни, що не були обрізаними, зрозуміло, відмовлялися платити, внаслідок чого, природно, на них було звернуто увагу. Коли слідством було з'ясовано, що багато хто з християн були не семітського походження і християнство розвивалося не природним ходом, але підтримувалося за допомогою прозелітизму (тобто вербування), то вони піддавалися переслідуванню. Таким чином, якщо при Доміціані християни й були переслідувані, то нарівні з іудеями. При цьому можна говорити про гоніння на християн при Доміціані тільки в останні 8 місяців його царювання*» (там само).

Наступний імператор – Нерва – негайно скасував іудейський фіск як несправедливий. «*Нерва відкриває своїм царюванням одну з найблискучіших епох в історії Римської імперії. Всі п'ять імператорів цієї епохи (Нерва, Траян, Адріан, Антонін, Марк Аврелій) залишили по собі пам'ять як найкращі імператори, optimi imperatores, як цвіт кесарів. Вони високо стояли і як моральні характери*»[171].

У цей час іудохристиянство так само поширювалося переважно поміж іудеями, хоча дедалі більше до нього вербувалося неєвреїв. «*Іудеї розсіяння були живим нервом, яким поширювався спочатку потік християнства, і в середовищі язичників насіння християнства заносилося, перш за все, у ті місця, де існували іудейські колонії. Спочатку для римського уряду вловити відмінність між християнами та іудеями, ймовірно, було так само важко, як важко в наш час зрозуміти відмінність між євреєм-талмудистом і євреєм-караїмом. Але згодом, особливо в центрі Римської імперії, християни в переважній масі були вже не єврейського походження*» (там само).

Тут же історик робить важливе зауваження: «*Від Траяна з його високолюдяним характером християни, мабуть, мали б очікувати тільки хорошого. Але через фатальний збіг обставин* ***вони були зацікавлені в тому, щоб римський престол займали, навпаки, люди негідні***». Сенс у тому, що у всі часи процес впорядкування держави неодмінно погіршував положення організованого іудейства, яке завжди прагнуло до створення власної «держави в державі». Натомість найбільшого розквіту іудейство досягало під час ослаблення і руйнування держав. Ця ж закономірність стосувалася й іудохристиянства, яке напочатку було іудейською сектою.

Згідно з пропагандою, найжорстокішими вважаються гоніння за правління (284–305) імператора Діоклетіана. Проте докладніший розгляд документів показує, що гоніння

[171] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. Т.2. – СПб, 1910.

стосувалися іудохристиян, які відмовлялися від громадських обов'язків і від служби в армії, а також виражали неповагу до держави та її символів. За це завжди карали в усі часи і в усіх країнах. Просто коли карали язичників, то це вважалося нормальним, але як тільки винуватець виявлявся іудохристиянином, то це вже називалось «релігійними гоніннями» і, в сучасних термінах, «антисемітизмом». Наприклад, якщо сьогодні хтось відмовляється від обов'язкового призову до армії, то до нього (якщо не відкупиться) можуть застосувати «гоніння», які, за бажання, можна представити як релігійні переслідування. Іншою причиною для «гонінь» може бути неповага до Державного прапору і Державного гімну.

Для вираження лояльності до римської держави треба було здійснити формальне жертвоприношення «римським богам», виразити до них свою повагу й отримати про це «довідку». Дуже часто ці довідки куплялися. У наш час для вираження лояльності до держави могла б бути вимога проспівати при свідках один куплет Державного гімну й отримати про це довідку. Таку дію можна було б трактувати як «принесення пожертви українським богам». Можна припустити, що частина громадян відмовиться це зробити – через патологічну українофобію. Очевидно, що такі громадяни сприйматимуться як ненадійні, для них будуть обмеження щодо державної служби, до них ставитимуться з підозрою. Все це також можна представити як антисемітизм або гоніння за релігійною ознакою, скажімо, проти московського патріархату.

Сам імператор Діоклетіан був людиною хороброю, щирою і чесною. Від простого солдата до імператора він дослужився завдяки особистій відвазі, шляхетності, природному інтелекту. Свої «гоніння» він почав тільки в 303 році, тобто попередні 20 років він якось терпів іудохристиян і не заважав їм плодитися. Зміна в його ставленні до іудохристиянства – це, судячи з усього, спроба очистити імперію від ненадійних і підозрілих елементів, якими завжди вважалися іудеї і, відповідно, іудохристияни. Діоклетіан почав наведення ладу з особистого прикладу: «*Після першого едикту він взявся за очищення свого двору від підозрілих особистостей, якими вважали християн*»[172]. Репресії проти християнина припинялися після формального визнання ним поваги до держави. От і всі «гоніння».

З другого боку, інформація про «гоніння Діоклетіана» надзвичайно суперечлива і наповнена фантастичними вигадками. Так, пропаганда полюбляє оповідання про те, як «*в одному фригійському містечку все населення виявилося поголовно християнським, не виключаючи навіть цивільного і військового*

---

[172] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. Т.2. – СПб, 1910.

начальства. Тому послані виконавці імператорського едикту не знайшли більш зручного способу покінчити з цим християнським містечком, як обкласти його горючим матеріалом і спалити, так що всі мешканці, не виключаючи жінок і немовлят, були спалені» (там само). Це очевидна вигадка. Хоча б тому, що місто неможливо спалити, обклавши його хмизом, а фосфорних бомб, якими справді спалили Дрезден у 1945 році, тоді ще не було. Окрім того, незрозуміла мотивація такого нелюдського вчинку.

Однією з причин «гонінь Діоклетіана» була відверта, демонстративна неповага іудохристиян до влади і фанатичне бажання стати мучениками. «*Особи, найбільш постраждалі під час цього гоніння, нерідко самі накликали на себе переслідування, що не схвалювали самі ж предстоятелі християнської церкви. Є пряме свідчення, що деякі карфагенські християни демонстративно заявляли про свою віру, щоб тільки потрапити до в'язниці, сподіваючись на всі ті зручності, якими будуть користуватися від щедрості християнської братії; деякі ж таким чином прагнули розв'язатися з неоплатними боргами. Взагалі, якщо керуватися деякими джерелами, то вийде, що більш лютими переслідувачами християнства були такі [іудохристиянські] єпископи, як Менсур, і такі його сподвижники, як Цециліан*»[173]. Тобто до гонінь римської влади записали також внутрішні розбірки між самими ж іудохристиянськими громадами.

Суперечливість і заплутаність історії з «гоніннями» посилюється тим, що у самого імператора Діоклетіана, як ми вже згадували, хрестиянкою була дружина Пріска і дочка Валерія.

Справжньою причиною конфліктів могло бути **гостре протистояння між аріохрестиянством, іудохристиянством та іудейством**. Настав час вивести все це на чисту воду. На нинішній момент можна точно стверджувати, що історія гонінь надзвичайно сфальсифікована і перекручена.

Тут виникає запитання: навіщо фальсифікаторам було перебільшувати масштаби репресій і звинувачувати римську владу в садистичній жорстокості проти християн і хрестиян?

По-перше, у такий спосіб іудохристиянство прагнуло підняти свій авторитет, адже, згідно з його логікою, що більше трупів, то більше святості. Нагадаємо, що в цій релігії спасіння відбувається через страждання, а мучеництво вважається чеснотою.

По-друге, це давало підстави вимагати компенсацій, подаянь і пільг, мовляв, ви нас раніше переслідували, тепер платіть. Такий підхід можна схарактеризувати як агресивне жебрацтво.

---

[173] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. Т.2. – СПб, 1910. – Период третий. Гонение при Диоклетиане и его соправителях.

По-третє, більшість переслідувань здійснювалося за доносами іудеїв, тому останнім було вигідно перекласти провину на римську владу. Подібним чином святого Понтія Пилата звинувачували у розп'ятті Ісуса, а потім позбавили його статусу святого.

Наведений вище огляд «репресій» римської влади на релігійному ґрунті схиляє до таких висновків:

1. Масштаби репресій перебільшені в сотні разів, цілеспрямованої державної політики гоніння іудохристиян чи аріохрестиян не існувало.

2. До релігійних репресій хибно віднесена реакція уряду на доноси й антидержавні виступи, зокрема, відмова від військової повинності, неповага до атрибутів держави, міжцерковні розбірки.

3. Репресії переважно стосувалися іудеїв та іудохристиян.

4. Римська еліта симпатизувала аріохрестиянству, тому репресії щодо аріохрестиян мали випадковий характер і здійснювалися тільки через злісні доноси.

5. Головним генератором доносів були правовірні іудеї через гостре несприйняття ними як аріохрестиянства (головного ідеологічного противника), так й іудохристиянства (колишньої іудейської секти).

6. Об'єктивне дослідження теми репресій можливе за умови визнання взаємодії чотирьох головних чинників: традиційної римської релігії, аріохрестиянства, іудохристиянства та іудаїзму.

КУДИ ПОДІВСЯ ІСУС ХРЕСТОС?

Навіть поверхове дослідження історії примушує визнати величезний розрив між реальністю і пропагандистською «картинкою». У багатьох випадках це не просто деформація образу реальності, а його перевертання з ніг на голову. Передусім це стосується реального і вигаданого життя Ісуса Хреста.

Так, щороку на 40-й день після церковного Великодня християни святкують «Вознесіння Господнє». У Православній церкві це одне з дванадцяти головних свят року, і це останній день, коли можна вітатися словами «Хрестос Воскрес!»

Згідно з прадавнім звичаєм, на 40-й день відзначаються сороковини смерті і правиться заупокійне богослужіння. Це пов'язано з тим, що на 40-й день духовна сутність померлого скидає з себе останні психічні оболонки, остаточно виходить із земної «гри» і «просинається» до активного життя у світі духів. Через це число 40 символізує звільнення від старого життя і перехід до нового. Зокрема, 40 днів триває Великий піст – очищення від тягарів старого року, щоб у чистоті розпочати Арійський новий рік – на весняне рівнодення 21-22 березня. Так само 40 днів триває базовий курс оновлення Живим Словом.

І тут виникає запитання: **чому це свято Вознесіння так нагадує заупокійні сороковини?** Адже 40 днів перед тим відбулася подія протилежна смерті, а саме Воскресіння Ісуса Хреста і його перемога над смертю. Слово «воскресіння» (гелленською «анастасіс») означає «відновлення», «повернення до попереднього стану». Воскреслий Ісус **повністю відновив своє фізичне тіло**. А під час «свята вознесіння» Його зображають як безплотну духовну сутність, що на 40-й день назавжди покидає фізичний світ, зникаючи «в небесах». Звідки ж узялося це повне перевертання, через яке воскресіння перетворюється на свою протилежність – вмирання?

Згадане «свято» основане на двох фальшивих вставках у Євангеліє, причому сам факт фальсифікації визнається як католицькими, так і православними теологами. Ось фрагмент Євангелія від Луки: «*Тоді Він вивів їх до Витанії і, знявши руки, благословив їх. І сталося, що коли Він благословляв їх, віддалився від них і став возноситися на небо. Вони ж, упавши ниць перед ним, вернулися з великою радістю в Єрусалим і пробували весь час у храмі, славлячи та хвалячи Бога*» (Лука 24.50–53).

Як повідомляє католицький «Новий Завіт з коментарем», виданий за дозволом отця доктора Мирослава-Івана кардинала Любачівського, «*слів "став возноситися на небо. Вони ж, упавши ниць перед ним" нема у деяких старих текстах*»[174]. **Тобто «вознесіння» є вставкою**. Якщо точніше, то фальсифікацією є весь наведений фрагмент[175].

Друге місце, де згадується «вознесіння», – це Євангеліє від Марка: «*Господь же Ісус, промовивши до них так, вознісся на небо й возсів праворуч Бога*» (Марко 16.19). Як повідомляє згаданий вище «Новий Завіт з коментарем» (с. 143), весь фрагмент 16.9–20, у тому числі згадка про «вознесіння», є вставкою: «*Цього розділу нема між найдавнішими текстами. Він є зведенням, яке виникло у 2 сторіччі*».

З цим погоджується православна «Тлумачна Біблія» під редакцією професора Олександра Лопухіна: «*Євсевій Кесарійський каже, що Євангеліє від Марка майже у всіх списках закінчувалось 16.8. Майже те ж саме свідчать блаженний Єронім, Григорій Ніський та деякі інші*»[176].

---

[174] Новий Завіт з коментарем. – Львів: Стрім, 1994, – 672 с. – С. 227.
[175] *Ігор Каганець*. Пшениця без куколю: Хрестове Євангеліє без вставок і спотворень». – К.: Агенція релігійної інформації (АРІ), Мандрівець, 2006. – 558 с.
[176] Толковая Библия. Том 2. – Минск: Харвест, 2001. – 1311 с. – С. 762.

Тобто, повторимо, **уявлення про «вознесіння» ґрунтуються на двох коротких фрагментах, що виразно визнані вставками католицькою і православною церквами**. Вони стали ідеологічним обґрунтуванням того, що воскресіння Ісуса Хреста неявно подається як його смерть, адже «вознестися» на сороковий день може дух, а не воскресле тіло.

Метод перевертання – це головний «фокус» дітей диявола, які не спроможні творити нове, тому або спотворюють уже існуюче, або переставляють з ніг на голову – тоді **зберігається цілісність, але «зі знаком мінус» (як на фотонегативі)**.

Факт побудови тези про «вознесіння» на фальшивих вставках свідчить про його брехливість. З другого боку, проти «вознесіння» свідчить здоровий глузд. Адже якщо воскреслий Ісус перебував у здоровому тілі 31-річного молодого чоловіка, то який сенс йому було переривати життя? Таке переривання було б неприродним і схожим на самогубство.

Але якщо Ісус не вознісся, то що відбулося насправді? Чим він займався? Про це розповідає головний документ хрестиянства, повна назва якого – «Добра новина Ісуса Хреста, сина Божого».

ЄВАНГЕЛІЄ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ ІСУСА ПІСЛЯ ВОСКРЕСІННЯ

В Євангелії від Івана розповідається, що Ісус неодноразово зустрічався з учнями після свого воскресіння і навчав їх. Цьому присвячена вся 21 глава Доброї Новини. Ісус з'являвся несподівано і спілкувався з учнями за споживанням їжі або прогулюючись із ними на природі – так, як Він це робив раніше. Для учнів кожна така зустріч була величезною радістю.

Скільки часу тривало це навчання – Євангеліє не уточнює. Воно тільки повідомляє, що далі відбулося дуже багато різних цікавих подій: *«Є ще й багато іншого, що зробив Ісус, та якби воно було записане кожне зокрема, гадаю, що й самий світ не вмістив би написаних книг»* (Іван 21.25). Це пряма вказівка на те, що після Воскресіння почалося найцікавіше, принаймні для того кола учнів, які спілкувалися з Ісусом і навчалися у Нього.

Про те, скільки тривало це навчання, розповідає святий Іриней Ліонський (130–202) у своїй праці «Проти єресей». Він був єпископом міста Лугдунум (нинішнє Ліон), що було столицею Лугдунської Галлії – провінції Римської імперії. Саме в це місто у 39 році перебрався на постійне проживання Герод Антипа – і саме з Лугдуна почалося розгортання аріохрестиянства у французькій Галлії. Назва міста означає «твердиня бога Луга», у слов'ян – Велеса.

СТАНДАРТНА МЕТОДА ФАЛЬСИФІКАЦІЇ

Текст праці Іринея Ліонського «Проти єресей», написаний гелленською мовою між 172 і 190 роками, не зберігся, як і більшість творів аріохрестиянства. Він до нас дійшов тільки у древньому латинському перекладі, зробленому, вірогідно, до 200 року. Принаймні його використовував іудохристиянський письменник Тертуліан, який приблизно у 200 році написав латинською мовою власний трактат проти єресей «De Praescriptione Haereticorum» – можливо, у піку святому Іринею.

Подібно до Євангелія, текст «Проти єресей» щедро нашпигований іудохристиянськими вставками. Це зрозуміло, адже якщо ворог так нахабно спаплюжив найголовніший документ хрестиянства – Добру Новину, то чому б йому не переробити до невпізнання інші важливі тексти. Метод фальсифікації, найімовірніше, той самий: **робляться численні вставки – сумарно приблизно такого самого обсягу, що й первинний текст, натомість сам первинний текст спотворюється тільки у крайніх випадках – коли вставки безсилі заблокувати або переспрямувати ідеї оригіналу.** При цьому фальсифікат стає приблизно вдвічі більшим, отже – візуально вагомішим за оригінал. Якщо ж при порівнянні з оригіналом виникнуть запитання, то фальсифікатор завжди може сказати, що у нього повніша версія, натомість в оригіналі багато чого втрачено або свідомо опущено при переписуванні.

Для остаточного маскування оригінал знищується, а фальсифікат подається у перекладі на іншу мову – тоді неможливо виявити лексичні і стилістичні відмінності пізніших вставок від оригінального тексту. Якщо такий фальсифікат розтиражувати, а оригінальні копії систематично знищувати, то майбутні читачі гарантовано матимуть справу саме з фальсифікатом.

Цей метод фальсифікації є суперефективним завдяки своїй прихованості й переконливості, а це найголовніша умова брехні. Проте в нього є одне дуже слабке місце. Річ у тім, що читачі можуть дізнатися про факт фальсифікації та її спрямованість. Тоді вони можуть вилучити вставки на основі їхнього змісту, а також внутрішніх суперечностей, адже вставки обов’язково вступають у логічний конфлікт з оригіналом і порушують його цілісність. Завдяки цьому з’являється можливість майже повністю відновити первинний зміст.

У праці Іринея «Проти єресей» збереглися важливі свідчення про Ісуса Хреста. Вони не можуть бути іудохристиянськими вставками, оскільки спрямовані проти основ іудохристиянської доктрини.

СВІДЧЕННЯ СВЯТОГО ІРИНЕЯ

Іриней починає з твердження, що **своїм земним утіленням Ісус освятив всі періоди життя людини**, «*освячуючи всякий вік відповідним йому періодом Свого життя. Бо Він прийшов врятувати Собою всіх; всіх – кажу, – які через Нього* ***відроджуються в бога****: немовлят, дітей, підлітків, юнаків і старців. Тому Він пройшов через усі віки, – зробився немовлям для немовлят, і освятив їх; зробився малим для малих, і освятив тих, що мають цей вік, разом з тим подавши їм приклад благочестя, правоти і послуху; став юнаком для юнаків, будучи для них взірцем і освячуючи їх для Господа.* ***Він був також старцем для старців, щоб по всьому з'явитися досконалим учителем, – не тільки за поясненням істини, а й за віком, освячуючи разом з тим і дорослих, і служачи для них взірцем; потім Він дійшов до смерті...***» («Проти єресей», книга 2, 22-4)[177].

Натомість ті, які стверджують, що Ісус помер у молодості, – продовжує святий Іриней, «*руйнують цим усю справу Його і забирають у Нього найбільш необхідний і найбільш поважний вік, – тобто, вік зрілий, коли Він, як учитель, перевершував усіх. Бо* ***яким чином Він мав би учнів, якби не вчив?***». Далі Іриней стверджує, що найголовніша частина навчання була здійснена Ісусом у похилому віці: «*Всякий погодиться, що тридцятирічний вік є початок чоловічого віку, який триває до сорокового року; з сорокових же й п'ятдесяти років починається вже* ***похилий вік, у якому навчав наш Господь****, – як свідчить Євангеліє і всі старці, які збиралися в Азії близько Івана, учня Господнього, що їм передав це саме Іван; а він був з ними до часу Траяна*».

Наведений вище фрагмент не може бути вставкою, оскільки іудохристиянські фальсифікатори завжди просували «вознесіння». Воно було потрібне дітям диявола для того, щоб поставити крапку на земному житті воскреслого Ісуса. Адже якщо «вознісся», то втрачають сенс запитання: А що відбулося пізніше? Де та громада, яку Він навчив? Куди пішов після свого воскресіння?

Натомість **Іриней Ліонський стверджує, що Ісус навчав до 40–50 річного віку**. Найімовірніше, ці знання Іриней отримав від свого учителя – святого Полікарпа, єпископа малоазійського міста Смирна (~70–156), «*вождя всієї Азії в хрестиянстві*», як про нього висловився Єронім Стридонський. Святий Полікарп, людина величезного авторитету, був улюбленим учнем апостола Івана Заведея. А цей апостол із типовим українським прізвищем, що означає «заспівувач, заводіяка», був кращим учнем Ісуса Хреста,

---

[177] *Ириней Лионский*. Против ересей (Обличение и опровержение лжеименного знания). – mystudies.narod.ru/library/i/irenaeus/2adv_haer/2ah22.htm.

отримав від Нього після ініціації ім'я Воанергес (дитина блискавки), прожив понад 100 років і помер на початку 2 століття.

Розповідаючи про тривале вчительство Ісуса, святий Іриней посилається не тільки на апостола Івана, а й на інших апостолів, з якими спілкувалися згадані ним старці: «*Деякі ж із них бачили* ***не тільки Івана, а й інших апостолів, і чули від них те ж саме і свідчать про цю обставину***».

Вважаючи свої докази абсолютно переконливими, Іриней на завершення запитує: Кому ж маємо більше вірити? Цим авторитетним людям, чи тому, «*хто ніколи не бачив апостолів і навіть уві сні не ходив шляхом апостола*» («Проти єресей», книга 2, 22-5).

ЗРАЗОК ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ

Якщо Ісус Хрестос, як істинний Син людський, дожив до старості, то виникає запитання про те, коли Він помер і де Його могила? Про це нічого не відомо. Схоже, що Ісус не вважав за потрібне розголошувати цю інформацію. **Він хотів зосередити увагу на своєму вченні та пов'язаних із ним подіях**. І це можна зрозуміти, адже як тільки з'являється могила святого, то незабаром починається паломництво до неї, потім поклоніння мощам, потім торгівля мощами, а життям людини та її вченням уже й мало хто цікавиться.

Треба сказати, що подібним чином діяли й інші просвітлені особистості. Наприклад, Аполлоній Тіанський, який був ровесником Ісуса. Під приводом якогось доручення він відіслав своїх учнів, а сам зник і більше ніколи відкрито не з'являвся. Через це його послідовники були переконані, що він не вмер, і тривалий час чекали його появи.

Ісус показав нам приклад повноцінного життя і шлях до щастя, тому намагався не відволікати увагу нащадків на моменти, які вважав менше важливими. Саме тому в Євангелії не сказано жодного слова про Його дитинство та смерть. **Для своїх послідовників Ісус назавжди залишився ЖИВИМ зразком для наслідування.** Тому в нас донині присутнє чудесне відчуття, що Він поряд і в будь-який момент може постукати до нашої оселі.

Ісус стукає у двері*.*
Художник Дел Парсон (США), 1983 ▶

Вчення Ісуса Хреста і заснований Ним рух за Царство боже надзвичайно не подобався противникам еволюції – дітям диявола, соціальним паразитам. Тому вони зробили все можливе, щоб його спотворити, заблокувати, використати у власних цілях.

Але «рукописи не горять», істинна інформація незнищенна. Вона завжди залишає тверде зерно, яке обов'язково проростає тоді, коли це потрібно. Так, усупереч масованій двотисячолітній «зачистці» аріохрестиянської літератури, у книзі Іринея Ліонського збереглися відомості про те, що Ісус навчав апостолів щонайменше 10 років після свого Воскресіння.

СВЯТІ, ГЕРОЇ, МУЧЕНИКИ

Інший магістральний напрямок іудохристиянської пропаганди – спроба переконати нас у тому, що святі люди загинули в муках від рук ворогів. При цьому їхня смерть подається як своєрідна перемога і навіть приклад для наслідування. Якщо ж свята людина не була замучена, то вона начебто й «не зовсім свята».

При цьому **в іудохристиянстві зовсім нема героїв, тобто людей, які активно боролися з ворогом**. Навіть святого Георгія Переможця представляють як мученика. Про героїв згадують тільки в контексті історії євреїв, з якої дізнаємося про багатьох видатних борців за свободу й національні інтереси єврейського народу: там і Самсон, і брати Маккавеї, і Юдита, яка хитрістю втирається в довіру до ворожого полководця і вночі відрубує йому голову, а також багато інших дуже рішучих людей, які залишали після себе гори ворожих трупів.

Однозначно: іудохристиянство прославляє єврейський героїзм, натомість для неєвреїв заохочує страждання і мученицьку смерть. У чому справа?

Для початку треба твердо і назавжди усвідомити, що **іудохристиянство було штучно створене фарисейством як інформаційна зброя для ослаблення всіх ворогів іудеїв**. Фарисейська метода полягає в тому, щоб, самим перебуваючи у Просторі боротьби, опустити ворогів у нижчий простір подій – Простір страждань. А той, хто перебуває у вищому просторі, завжди контролює того, хто в нижчому.

Про простори буття ми вже говорили у розділах «Схема порятунку мурашника» та «Здоров'я людини і простори». Як тільки людина дізнається про сам факт існування цих просторів, то може легко за ними спостерігати як у власному житті, так і в житті знайомих їй людей, а за бажання навіть робити переходи між просторами.

Центральна ідея полягає в тому, що **стан людини чітко пов'язаний з подіями, які відбуваються всередині й назовні неї**. Реальні події – це головний індикатор стану людини.

Внутрішні події – це психологічне самопочуття і фізичне здоров’я, а зовнішні – це все те, що об’єктивно відбувається навколо людини, включаючи її знайомства, життєві ситуації, стан безпеки, добробуту, можливостей для творчості тощо. Іншими словами, **що всередині – те й назовні**. Розуміючи це, ми можемо чітко усвідомити значення слів «святий», «герой», «мученик».

СВЯТИЙ

Святий – це людина, яка перебуває у просторі святості, який ще називається Простором волі або Царством божим. У цьому просторі людина має все, що їй потрібно для творчої самореалізації. Причому має стільки, скільки треба – не більше і не менше, тому що «економіка» цього простору дуже ефективна: тут нема цінностей, що лежать на складі «мертвим вантажем» – тут усе перебуває в обігу, все працює і приносить максимальну користь.

Простір святості є простором повної безпеки, тобто **тут ніколи не відбуваються негативні події**[178]. Відповідно, людина, яка перебуває у стані святості, принципово не може бути мучеником, адже мучеництво – це негативна подія. Це речі абсолютно несумісні, як холод не може бути жаром, а темрява – світлом.

Простір святості є дуже легким, пластичним і динамічним, матерія в ньому радо відгукується на всі запити людини. Тому цей простір є простором чудес, а святі, що в ньому перебувають, є чудотворцями. Здатність творити чудеса є однією з ознак перебування у Просторі святості.

Проте **головний критерій перебування у стані святості – це гармонійні внутрішні і зовнішні події**: абсолютне здоров’я, душевна гармонія, цікава робота, сприятливі умови для самореалізації, гармонійні навколишні події, повна безпека.

При високому рівні святості для людини взагалі нема нічого неможливого. Прикладом є Ісус Хрестос, навколо якого відбувалися тільки гармонійні події і тільки з Його власної волі. Епізод з розп’яттям і стражданнями був тільки одним із необхідних елементів плану Великої перемоги, що його розробив Ісус і блискуче реалізував разом зі своїми друзями[179].

ГЕРОЙ

Герой – це людина, яка, перебуваючи у Просторі боротьби, жертовно долає перешкоди заради суспільно корисних цілей. Статус героя нижчий порівняно зі статусом святого, тому що простір діяльності героїв знаходиться нижче простору діяльності святих. На цьому рівні буття матеріальний світ не такий

---

[178] Абсолютна захищеність у Просторі волі. – С. 151.

[179] Спецоперація арійських брахманів. – С. 4431.

пластичний і доброзичливий, як у Просторі святості. Тому героям доводиться постійно долати опір матерії, докладаючи для цього великих зусиль і свідомо йдучи на жертви та страждання. Боротьба – це свідомий вибір героя. Навіть якщо людина гине в цій боротьбі, то гине як герой.

Між святими і героями є чітка відмінність. Активність святих зосереджена на внутрішній боротьбі: якщо вони в ній перемагають і досягають стану святості, то їхня зовнішня діяльність здійснюється легко, невимушено, надзвичайно ефективно. **Святі не гинуть від рук ворогів чи несприятливих обставин**, вони навіть йдуть із життя тільки тоді, коли вважають це за потрібне, з власної волі. Прикладом є Григорій Сковорода, який попрощався з друзями, викопав собі могилу, помився, одягнув чистий одяг, ліг на лавку і помер.

Якщо ж людині не вдається перемогти у внутрішній боротьбі, досягнути стану святості і піднятися у Простір волі (Царство боже), то їй доводиться вести активну зовнішню боротьбу. У ній герой може перемогти або потерпіти поразку, його можуть убити і замучити, але **при цьому він завжди залишається героєм**. Якщо герой гине, то в кінцевому підсумку це його власний вибір. У жодному разі такого воїна не можна назвати мучеником[180].

МУЧЕНИК

Мученик – це людина, яка перетерпіла страждання і загинула, хоча не вела боротьби за своє життя і свої переконання. Це найголовніше, що відрізняє мученика від героя. Вони обидва можуть потрапити у подібні обставини і стати об'єктами агресії, проте один активно протидіє злу, а другий ні.

А що робити людині, яка має глибоку відразу до насильства? Найперше, вона повинна докласти зусиль, щоб потрапити у безпечний Простір святості. Якщо ж вона цього не може зробити, то їй треба покластися на захист з боку своєї спільноти, для чого активно підтримувати своїх брахманів і кшатріїв – святих і героїв.

Таким чином, у людини завжди є вибір: 1) піднятися у Простір святості і стати святим, 2) активно діяти у Просторі боротьби і стати героєм, 3) підтримувати всіма засобами своїх святих і героїв і, як наслідок, отримувати від них **захищеність** (магічний покров безпеки з Простору волі) або **захист** (активну протидію агресорам з Простору боротьби). Якщо людина не йде одним з цих трьох шляхів, то у неї суттєво зростають шанси стати мучеником.

У широкому сенсі, мучеництво також є результатом вільного вибору. Зазвичай воно пов'язано з життєвою пасивністю, слаб-

---

[180] Золоте правило етики, або Залізний закон розплати. – С. 60.

кістю волі до життя, послабленим відчуттям національної солідарності, жадібністю і короткозорістю. **Людина, яка у важких обставинах відмовляється від боротьби, неминуче випадає у Простір страждань**. Усі мученики перебувають у Просторі страждань. Для того, щоб почати рух вгору, треба розпочинати боротьбу, а щоб досягати перемог, треба підніматися до святості.

ПЕРЕВЕРТАННЯ ІЄРАРХІЇ ЦІННОСТЕЙ

Таким чином, ми здійснили уточнення термінів «святий», «герой» і «мученик». Тепер стає очевидним, що іудохристиянська пропаганда здійснює світоглядну деструкцію. Мучеництво, яке є наслідком слабкості й пасивності, діти диявола просувають як прояв найвищої гідності і приклад для наслідування. З цього логічно випливає, що найкращим місцем для християн, на їхню думку, є Простір страждань. Натомість дітям диявола залишається Простір боротьби, оскільки Простір святості для них недоступний з причини їхнього сатанізму.

Діти диявола вже настільки знахабніли, що навіть воскреслого Ісуса Хреста представили як мученика. Так само вони поробили мучениками всіх апостолів і більшість святих. Статус мученика вони об'єднали зі статусом святого і підняли його вище за статус героя. Тому, згідно з їхньою пропагандою, замість геройствувати, краще не чинити опору, а дати себе вбити, бо це начебто гарантує потрапляння в рай. І вся ця хвороблива маячня представляється як «релігія». Насправді іудохристиянство – це світоглядно-інформаційна зброя для опускання ворогів у Простір страждань. Рабів до раю не пускають, як казав кошовий Іван Сірко.

Якщо розглянути актуальні для України світоглядні системи, то побачимо чітку відповідність між ними і просторами буття:

- арійство, аріохристиянство – Простір волі (святості);
- іудаїзм, іслам – Простір боротьби;
- іудохристиянство – Простір страждань (мучеництва).

Іудаїзм та іслам – це войовничі семітські системи, що мають спільну світоглядну основу (категоричне заперечення боговтілення) і навіть спільне походження (іслам є модифікованим іудаїзмом).

Арійство (аріохристиянство) – це продовження Арійської традиції, що була започаткована святим Ноєм-Рамою-Їмою-Ману в ході заснування Трипільської цивілізації і піднесена на вищий рівень вченням і діяннями Ісуса Хреста та Його послідовників. Різновиди арійства називалися: аріянство, слов'янське християнство, християнство слов'янського обряду, козацьке християнство, ірландське християнство.

Іудохристиянство – інформаційна зброя, створена фарисеями у середині 1 ст. для руйнування арійства.

Розуміючи отруйність іудохристиянства, спадкоємці фарисеїв застерігають своїх одноплемінників, щоб ті трималися від нього подалі (зокрема, категорично заперечують, що Ісус був іудеєм), натомість заохочують до іудохристиянства всіх інших, активно просуваючи серед них вигадку про іудейство Ісуса та апостолів.

ВСІ АПОСТОЛИ ВМЕРЛИ СВОЄЮ СМЕРТЮ

Ми вже говорили про те, що Ісус помер у глибокій старості – і це було загальновідомо в апостольські часи, як переконує святий Іриней Ліонський. Масові переслідування аріохрестиян та іудохристиян римською владою виявилися вигадкою. Повідомлення про мучеництво святого Ігнатія Богоносця і святого Климента – підробки, здійснені після 4 століття. Новітні дослідження показують, що святість і мучеництво несумісні – так само, як неможливо одночасно перебувати на першому і четвертому поверхах будинку.

Також ми знаємо, що апостоли зустрічалися з Ісусом у Царстві божому в Галілеї, тобто у Просторі святості. Це точна вказівка на те, що вони були святими, отже, невразливими, відповідно, за жодних обставин вони не могли бути мучениками. Вони могли ходити по воді, заспокоювати вітер, викликати дощ, але мучениками стати не могли, бо у Просторі святості таких негативних подій нема і не може бути.

Відповідно, вся пропагандистська тріскотня дітей диявола про мучеництво апостолів та інших святих – нахабна брехня, бо святість і мучеництво жодним чином не сумісні – як день і ніч, як вогонь і лід, як любов і ненависть. Термін «святі мученики» є нісенітницею. Людина не може одночасно перебувати у Просторі волі і Просторі страждань, тому що перехід між ними вимагає часу і цілеспрямованих зусиль.

Найімовірніше, апостоли закінчили своє життя за прикладом Ісуса Христа – віддалилися від своїх учнів і зробили так, щоб ніхто не знав про їхні могили. Вмерли так, як Григорій Сковорода – спокійно, у здоров'ї, з відчуттям добре виконаної справи. Вмерли у глибокій старості, подібно до святого апостола Івана і козаків-характерників – ревних захисників апостольської віри. Вигадки ж про їхнє мучеництво – це всього лиш елемент інформаційної війни дітей диявола проти дітей Божих. Слава Отцю і Сину, і Святому Духові, що нарешті ми це зрозуміли. Радіємо!

◄ ***Ми – брахмани і кшатрії!***
Кадр з кінофільму «Володар перснів» (2001–2003).

ФАРИСЕЙ ШАУЛЬ – АПОСТОЛ, ПРАПОР І КРИГОЛАМ

Як ми вже знаємо, із середини 1 ст. на території Римської імперії паралельно розвивалися дві релігії – аріохрестиянство та іудохристиянство. До кінця 1 ст. вони не заважали одна одній, адже кожна мала своє священне писання, своє соціальне та етнічне середовище.

ПАРАЛЕЛЬНІ СВІТИ

Аріохрестиянство розгорталося переважно серед арійської еліти, згідно з євангельською заповіддю «*Як зайдете в яке місто чи село, спитайте, хто в ньому достойний, і там пробувайте, поки вийдете*» (Матвій 10.11). Слово «достойний» (гелл. ἄξιός) ще має значення «заслужений, шанований, поважний». Первинним центром аріохрестиянства була Галілея, а після 40-х років – Антиохія, Сирія і Мала Азія.

Іудохристиянство починалося як іудейська секта і поширювалося серед іудейських низів (іудейська еліта його категорично не сприймала). Це була суто іудейська етнічна релігія, відома під назвою «евіоніти» (жебраки, злидарі). Її первинним центром був Єрусалим, а поширення відбувалося серед іудейських громад діаспори, передусім у містах Александрія Єгипетська і Пелла на східному березі Йордану.

Таким чином, згадані дві релігії розвивалися ніби в паралельних площинах, без жодної точки дотику. Їм не було чого ділити і чого конфліктувати. Конфлікти почалися тільки після того, як фарисеї до чотирьох аріохрестиянських євангелій додали фрагменти з іудохристиянських (ебіонітських) текстів і почали просувати цей штучний інформаційний продукт на чужу, арійську територію. Створивши «два в одному», фарисеї зіштовхнули дві релігії. Навіщо це було робити?

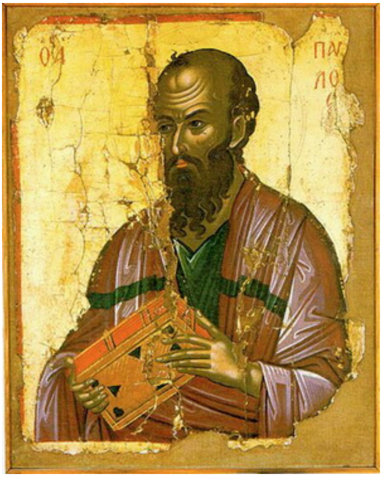
З одного боку, іудохристиянство не мало власних сил для розгортання, подібно до того, як жебраки можуть існувати тільки за рахунок інших. Це підтверджено долею первинних, нереформованих евіонітів, які тихо зникли. Іудохристиянство могло розвиватися тільки шляхом паразитування на інших релігіях, тому питання стояло руба: або паразитична експансія, або смерть.

З другого боку, **іудохристиянство було сконструйоване фарисеями як негласне доповнення до іудаїзму.** Якщо іудаїзм проголошував ідею панування іудеїв над усіма народами і заволодіння їхнім майном, то іудохристиянство проповідувало пасивне терпіння і готовність без опору все віддати насильникам, навіть власне життя, адже мучеництво вважалося чеснотою і навіть критерієм святості. Таким чином, фарисейство було зацікавленою стороною у просуванні іудохристиянства.

АПОСТОЛ ПРОНИКНЕННЯ

Проникнення іудохристиянства на арійську територію відбулося завдяки діяльності **фарисея Шауля, відомого також як Савл з Тарса і «апостол Павло»**. Шауль – це було його єврейське ім'я, дане при обрізанні, а Павло – зовнішнє ім'я для зручності взаємодії з римськими громадянами. Апостолом його вважали тільки іудохристияни, оскільки Шауль ніколи не бачив Ісуса, тож не міг називатися не лише апостолом, а й навіть учнем. Понад те, він не мав християнських учителів, а тому мало що розумів з учення Христа.

Шауля називають «апостолом язичників», тому що **він створив модифіковане ебіонітство – без обрізання та інших обтяжень – і перший почав просувати його серед арійців**. Можна сказати, що Шауль винайшов полегшену версію ебіонітства (варіант «лайт»), після чого справа прозелітизму (вербування) пішла значно успішніше. Активності Шауля сприяло й те, що як ебіоніти, так і ортодоксальні іудеї вважали його відступником, тож шляху назад у нього не було.

◀ ***Шауль, він же Павло**. Зверніть увагу, як він тримає книгу: двома руками, як дошку – на відміну від аріянських святих, які тримають книгу через матерію, трепетно, щоб не забруднити.*

Цілком можливо, що Шауль став першим популяризатором сфальсифікованих євангелій, скомпонованих його однопартійцями-фарисеями. Наявність у нього таких текстів могла суттєво допомогти його проповідницькій та організаційній діяльності.

Найкращий спосіб поширити якусь ідею – це підтримати пасіонарну особистість, яка в цю ідею щиро повірила. Схоже, що Шуаль-Павло був ентузіастом своєї справи, тому став зручним інструментом у руках творців духовно-інформаційної зброї. **Можливо, його діяльність і не була вельми успішною, проте він став «прапором» і «криголамом» іудохристиянської релігії**. За словами релігієзнавця Ернеста Ренана, «*Павло проголосив, що християнство – не просто модифіковане іудейство, а повноцінна релігія із самостійним існуванням. Він не бачив Ісуса, не чув його промов. Божественні Логії, притчі, він знає поверхово. Месія, що робить йому особисті одкровення, – плід його ж власної фантазії.* ***Павло не грав при житті тієї ролі, що її ми йому приписуємо****. Створені ним громади не відрізнялися стійкістю або ж відрікалися від нього. Після зникнення його зі сцени «апостольської боротьби» Павла майже зовсім забувають. Смерть*

*його була, цілком імовірно, визнана його ворогами смертю баламута. У 2 столітті про нього майже не говорять. Знаменитих учнів він не залишив****. І тільки у 3, 4, 5 ст. Павло разюче виріс***»[181]. Несподіване зростання популярності Шауля-Павла збігається в часі із розгортанням єгипетського іудохристиянства.

Якщо Філона Іудея вважають духовним батьком іудохристиянства, то іудей Шауль – його апостол (посланець) і співзасновник. Іншими співзасновниками були фальсифікатори Євангелія, можливо, той самий Філон. Завдяки їм – Філону, Шаулю і «невідомим спонсорам» – іудохристиянство проникло в арійське середовище і, починаючи з соціальних низів, поступово почало його «перетравлювати».

ПРОТИПРИРОДНІСТЬ ПРОЗЕЛІТИЗМУ

До появи іудохристиянства всі релігії були етнічними, язичницькими, в тому числі й іудаїзм. Це вважалося природним станом, адже тоді існував **критерій істинності кожної релігії: що успішніший народ, то краща його релігія**. При цьому прозелітизм (перевербування) в іншу релігію вважався збоченням, адже тоді одна релігія могла користуватися плодами іншої, а критерій істинності зникав. Тому держави завжди виступали проти прозелітизму.

Щоб краще це зрозуміти, розглянемо такий приклад. Уявімо, що в державі є дві умовні релігії: одна виступає за гетеросексуальні, а друга – за гомосексуальні стосунки. Щоб не сперечатися, яка з них істинніша, простіше дати кожній можливість розвиватися на власній основі: хай у ролі судді виступить саме життя. А життя доволі швидко покаже, що гомосексуалісти, не маючи потомства, за короткий час просто вимруть, тож питання про істинність «релігії гомосексуалізму» буде вирішене автоматично, природним шляхом. Ситуація зміниться, якщо дозволити гомосексуалістам здійснювати прозелітизм, тобто залучення до своєї «релігії» членів «гетеросексуальної релігії». Тоді критерій істинності за плодами зникає, натомість «гомосексуальна конфесія» починає паразитувати на іншій.

Саме тому язичництво, тобто система взаємодії і змагальності етнічних вірувань, завжди вважалося природним, здоровим. Будь-яка релігія, що розвивається на власній основі, є нормальною, адже якби вона була збочена, то вже зникла б природним шляхом. Наприклад, можна багато сперечатися про іудаїзм, але якщо він розвивається як релігія єврейського етносу, то це є нормальним, природовідповідним явищем.

---

[181] Ренан Э. Апостол Павел (1869). – http://www.gumer.info/bogoslov_Buks/History_Church/Ren_ApPav/22.php

Ситуація радикально змінилася з появою іудохристиянства, яке з самого початку стояло на позиціях ліквідації всіх етнічних (язичницьких) релігій. Головним чинником його поширення став прозелітизм, тобто паразитування на чужих досягненнях, перевербування. Через тяжіння до Простору страждань іудохристиянство не має внутрішнього двигуна, воно може існувати тільки «перетравлюючи» те, що набуте іншими релігіями.

Урешті-решт, іудохристиянство й було штучно створене як інформаційна зброя для ліквідації всіх етнічних релігій окрім іудейської. Ця зброя дає захист іудейству, адже вона представляє іудеїв особливим, «божим», «святим» народом, а Ісус, Богородиця і апостоли вважаються іудеями. Відповідно, будь-які нападки на іудеїв розглядаються як «нападки на святе».

АРІЯНСТВО – РЕЛІГІЯ РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Як ми вже знаємо, за «язичницьких» (тобто етнічних) імператорів римська влада вимагала від громадян демонстрування формальних проявів лояльності до держави. У 1–3 ст. для цього треба було принести неважку реальну або фіктивну «жертву римським богам», отримавши після цього «довідку про благонадійність». Проте громадяни імперії дедалі менше зберігали вірність традиційним римським віруванням, тому дуже часто ці довідки просто куплялися за хабарі.

МІЛАНСЬКИЙ ЕДИКТ

Імператор Костянтин бачив усе це лицемірство і вважав його шкідливим для держави. Тому він видав у вигляді листа закон про свободу релігійних культів – т. зв. «Міланський едикт»[182]. Ось як про нього пише історик Василь Болотов: «*На початку 313 р. Костянтин разом зі співправителем Ліцинієм дав усьому населенню імперії свободу триматися кожному своєї релігії, шанувати того бога, у якого сам вірує. Якщо про хрестиян і говориться в едикті, то це тому, що вони особливо наполегливо просили свободи. Едикт 313 р. не притискав язичників у їхніх віруваннях, але давав можливість переходу не тільки в хрестиянство, а й у інші язичницькі культи.*

Цей едикт містив у собі елементи великої віротерпимості. ***Наприклад, раніше шанувальник Мітри, вважаючи його верховним богом, водночас був зобов'язаний визнавати й Юпітера. Тепер же він отримав можливість шанувати тільки Мітру і не вшановувати інших римських богів, чого він раніше не міг безпечно зробити****. Таким чином, перший крок*

[182] Текст Міланського едикту зберігся тільки в «Церковній історії» Євсевія Кесарійського, отже, в тексті едикту можливі пізніші фальшиві вставки, адже вони присутні в тексті самої «Церковної історії».

Костянтина був такий, що християнству не обіцяв нічого крім рівності з іншими релігіями і свободи віросповідання»[183].

Виникає запитання: чому Костянтин, будучи твердим державцем, здійснив крок, який явно вів до ослаблення духовної єдності імперії? Річ у тім, що, **ознайомившись з аріохристиянством, він побачив у ньому нову універсальну основу для майбутньої духовної єдності своєї велетенської держави**. Саме з цієї причини в Міланському едикті були спеціально згадані християни, а не тому, що вони «особливо наполегливо просили свободи». Тобто Костянтин уже мав загальні обриси стратегії релігійної реформи, але, будучи людиною мудрою й обережною, здійснював її поступово, крок за кроком.

Очевидно, що **на роль універсальної релігії не могло претендувати іудохристиянство**, яке, по-перше, було релігією соціальних низів, по-друге, мало імідж іудейської етнічної релігії, по-третє, було спрямоване на ліквідацію етнічних (язичницьких) вірувань, тому відразу ж провокувало руйнівні конфлікти.

Натомість аріохристиянство, підкріплене філософією динамізму, ставало дедалі популярнішим серед еліти і, що важливо, за своєю суттю не суперечило існуючим етнічним віруванням. Воно було для них і надбудовою, і спільним знаменником. Аріохристиянство підтримувало етнічну різноманітність, співпрацю націй та їх змагальність – на відміну від іудохристиянства, спрямованого на ліквідацію усіх націй, окрім однієї.

АРІОХРЕСТИЯНСЬКИЙ ПРОЕКТ КОСТЯНТИНА

Логічна цілісність, лаконічність і позитивність аріохристиянства сподобалися Костянтину. В ньому він побачив продовження римської релігійної традиції, що мала давні арійські корені, але конче потребувала оновлення. **У християнській Церкві, підтримуваній державною владою, імператор бачив потужний чинник духовної консолідації велетенської імперії, перетворення її на священну державу.** При кожній нагоді Костянтин демонстрував свою прихильність до християн. Він подарував Церкві кілька великих будівель для здійснення богослужінь, у тому числі свій Латеранський палац у Римі. Була заборонена страта через розп'яття на таврі, скасовано криваві вистави в цирках, полегшено становище рабів. Проте Костянтина очікував великий «сюрприз»: раптом виявилося, що в самій Церкві існує розкол. **Про те, що це дві різні релігії, він ще не здогадувався.**

Судячи з релігійних дискусій, відкрите протистояння між аріохристиянством та іудохристиянством почалося вже у другому

---

[183] *Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. Т.3. – СПб, 1910. – С.31. Обращение в христианство Константина Великого.

столітті. Так, наприкінці 2 ст. святий Іриней Ліонський засудив ебіонітство як єресь, що вже існує всередині Церкви («Проти єресей», 1–26). Упродовж наступного століття модифіковане Шаулем-Павлом ебіонітство дедалі глибше проникало в середовище аріохрестиянських громад і незабаром дісталося рівня єпископату. Вперше це відбулося в Александрії Єгипетській, що й не дивно, адже саме тут протягом століть проживала найбільша іудейська діаспора, що призвело до значної іудизації міського населення. За Александрією слідував Рим.

АЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ ВИБУХ

На початку 4 ст. приблизно половина громад Александрійської церкви вже стояла на позиціях іудохристиянства. Якщо раніше іудохристиянська єресь тихо розповзалася серед соціальних низів, то тут вона опанувала церковне керівництво і голосно заявила про себе. Так, **у 313 році Александрійським патріархом було обрано Олександра**, який походив з середовища єгипетських монахів і відверто стояв на позиціях іудохристиянства. Після цього обрання, що відбулося в умовах гострої боротьби, температура протистояння між двома релігіями різко підвищилася, для вибуху достатньо було найменшого приводу.

Що стало таким приводом – достеменно не відомо, оскільки про всі ці події дізнаємося або з писань іудохристиян, або з текстів, що ними ж «творчо допрацьовані». Відомо тільки те, що в Александрійській церкві відбувся гучний скандал на тему «Що сталося з нашою вірою?» і **жорсткий розкол приблизно на дві половини**. Прихильники традиційного аріохрестиянства, в тому числі єпископи, підтримали виступ священика Арія, який наполягав на збереженні апостольської традиції. Іншу половину – прихильників учення Філона і Шауля-Павла – очолив новообраний патріарх Олександр.

Аріянську сторону негайно підтримав Євсевій Нікомедійський – єпископ міста, яке згодом стало столицею Костянтина. У відповідь патріарх Александрійський рішуче й емоційно виступив проти втручання Євсевія, який, за його словами, *«уявив собі, що йому доручено піклування про всю церкву»*. Далі Олександр звинуватив Євсевія в кар'єризмі, а на кінець заявив, що вчення Арія небезпечніше всіх єресей минулих часів, а сам Арій – предтеча антихриста[184]. Небезпека для Олександра полягала в тому, що аріянство самим своїм існування викривало штучність іудохристиянства і унеможливлювала саме його існування.

Ми вже говорили про те, що синонімом слова «хрестияни» (благі, шляхетні, досконалі) є слово «аріяни» (шляхетні, благі). Можливо, що **саме в Александрії початку 4 ст. місцеві**

---

[184] *Карташёв А.В.* Вселенские соборы. – Париж, 1963.

хрестияни почали офіційно називати себе аріянами – щоб чітко відрізнятися від християн, тобто «послідовників месії».

Судячи з перебігу подій, спочатку аріяни ще сподівалися, що Олександр просто заплутався в термінах і намагалися направити його на вірний шлях. Але всі ці умовляння тільки пришвидшили кристалізацію іудохристиянського світогляду Александрійського патріарха. «*Друзі та однодумці Арія, бачачи, що їхні листи до Олександра не досягають мети, скликали Собор в Віфінії*[185]*, ймовірно, в 320 р., під головуванням Євсевія Нікомедійського. Цей Собор, як і слід було очікувати, виправдав Арія*». Натомість Олександр у 321 році скликає свій собор в Александрії. «*Він складався зі 100 єпископів – єгипетських та лівійських. Собор засудив Арія*»[186]. Як бачимо, **кожна релігійна конфесія скликала свої собори, що ухвалили діаметрально протилежні рішення.**

Імператора Костянтина дуже засмутив цей внутрішньо релігійний (насправді – міжрелігійний) конфлікт. У своєму листі до Олександра у 324 р. він писав: «*Як жорстоко вразила мій слух, або, краще, саме серце звістка, що між вами виникли розбіжності тяжчі, ніж які були там раніше, і що ви, через яких я сподівався дати зцілення іншим, самі маєте потребу в набагато більшому лікуванні!*»[187]. Імператор сподівався, що проблему можна розв'язати на місцевому рівні. «*З листом Костянтин відправив до Александрії одного з найбільш довірених осіб – єпископа Кордубського (в Іспанії) Осія*»[188]. Після тривалих розмов з Олександром єпископ Кордубський переконався, що компроміс неможливий. «*Передавши листа і розібравши справу на місці, після повернення він роз'яснив імператору всю важливість аріянського руху. Тоді Костянтин вирішив скликати собор*»[189]. Пізніше виявилося, що Осій зрадив Костянтина і вступив у таємну змову з Олександром.

НІКЕЙСЬКИЙ СОБОР

Костянтин ще не уявляв глибини протистояння між двома сторонами релігійного конфлікту. Раніше він уже стикався з внутрішньоцерковними скандалами, хоча й менш масштабними, і вони йому добряче остогиділи. Для досягнення консенсусу «раз і назавжди» Костянтин у 325 році організував велике зібрання лідерів

---

[185] Віфінія – регіон на північному заході Малої Азії, біля Босфору, по сусідству з Галатією. Головними містами цього краю були Нікомедія і Нікея.

[186] *Поснов М.Э.* История Христианской Церкви (до разделения Церквей – 1054 г.) – Брюссель: Жизнь с Богом, 1964. – Часть II. Глава IV.

[187] *Евсевий Памфил*. О жизни блаженного василевса Константина.

[188] *Васильев А. А.* История Византийской империи. – Т.1. – СПб.: Алетейя, 2000. – Арианство и первый Вселенский собор.

[189] Там само.

церковних громад всієї імперії, яке ввійшло в історію як Нікейський, або Перший вселенський собор.

Інформацію про те, що там насправді відбулося, доводиться збирати по крихтах, оскільки вся історія була переписана, базові документи знищені або перекручені до невпізнання. Скажімо, іудохристиянин Афанасій Александрійський стверджує, що на соборі було 318 єпископів, проте це не що інше як кількість вірних рабів Авраама з книги Буття (14.14). Достовірно тільки те, що учасників собору було понад 250-ти, з них 220 були єпископами.

Фактично, це було зібрання двох різних конфесій, які мали радикально різні світогляди, перебували у різних просторах подій і конкурували між собою за вплив на імператора.

Дослідники звернули увагу, що протиборчі табори відрізнялися не лише доктринально, а й ментально. Якщо «аріянська партія» була представлена на соборі людьми вченими, просвітленими і гармонійними, то протилежна **«іудохристиянська партія» відверто тяжіла до Простору боротьби і Простору страждань**: за словами історика церкви Сократа Схоластика (380–439), *«Серед них було багато неосвічених. Водночас численні мученики нещодавніх гонінь в основному знаходились у цьому таборі. Своїм опонентам представники цієї партії здавалися простаками, що не мають знань»*[190].

Досліджуючи протистояння цих двох «партій» завжди варто пам'ятати про третю – «фарисейську партію», тобто тих, кого Ісус Хрестос означив як дітей диявола. Вони спрямовували іудохристиянство, маніпулювали ним і розчищали йому дорогу, проте діяли приховано, наче їх взагалі не існувало. Фарисейство глибоко зневажало носіїв іудохристиянства і використовувало їх лише як «гарматне м'ясо» для досягнення власних цілей[191].

Фактично, **перебігом Нікейського собору керував сам імператор**, оскільки бачив, що тільки сила його власного авторитету дає шанс для примирення ворогуючих сторін. Проте в ході палкої дискусії про основи віри кожна сторона твердо стояла на своєму, тобто відстоювала позицію власної релігії. Це було неминуче, адже обидва табори приїхали на собор не для компромісів, а для перемоги: компроміс між аріянством та іудохристиянством був так само неможливий як компроміс між полум'ям і льодом. Інтелектуальна перевага явно була на боці аріян, але це не мало значення, адже протилежна сторона керувалася не логікою, а емоційним переконанням у власній правоті.

---

190 *Рудоквас А.Д.* Очерки религиозной политики Римской империи времени императора Константина Великого. – Сайт «ARISTEAS», http://centant.spbu.ru/aristeas/monogr/rudokvas/rud014.htm

191 Тут мимоволі згадуєш фразу Івана Франка: *Коли я ознайомився з партіями марксистів, соціалістів, лібералів та демократів, то за спиною кожної з них я побачив хитрий писок жида.* – uk.wikiquote.org/wiki/Франко_Іван_Якович.

Отже, **сенс дискусії на соборі полягав не в пошуках істини, а у здобутті прихильності імператора**. При цьому обидві сторони конфлікту розуміли велике прагнення Костянтина досягнути внутрішньо церковного миру. Так само вони бачили, що безкомпромісність обох сторін починає дратувати імператора, а це вже було небезпечно для всіх. Для того щоб досягнути хоча б формальної згоди, Євсевій Кесарійський запропонував Символ віри, написаний у такій обтічній формі, яка мала б задовольнити обидві сторони. Він усвідомлював, що кожен буде розуміти цей текст по-своєму, проте зможе сміло його підписати з чистою совістю і на радість імператору.

Після того, як Євсевій прочитав компромісний текст Символу віри, прийнятний до обох сторін, виступив сам Костянтин. Він радо заявив, що таке віросповідання цілком відповідає його внутрішнім переконанням, але для повної гармонії треба додати **тільки одне слово** – «єдиносущний» (гелл. ὁμοουσιος – «омоусіос»), тобто що «Син єдиносущний Отцю».

Таке «маленьке доповнення» повністю руйнувало формальний компроміс, оскільки представляло Ісуса Хреста як втілення філонівського Логоса – у повній відповідності з доктриною іудохристиянства. Це докорінно суперечило вченню Антиохійської школи, згідно з яким кожна людина має в собі частинку Творця Всесвіту і потенційно може повторити духовний подвиг Ісуса.

На думку більшості дослідників, цю ідею з «єдиносуттям» підсунув імператору його радник із церковних питань Осій Кордубський, попередньо погодивши її з патріархом Олександром ще рік тому в Александрії. Осій був представником Римської церкви, яка в ті часи, подібно до Александрійської церкви, загалом уже стояла на іудохристиянських позиціях. Нагадаємо, що іудохристиянство починалось як іудейська секта, а **найбільші іудейські громади концентрувалися саме в Александрії Єгипетській і Римі** (іудеї здавна тяжіли до великих міст). Тож коли Костянтин послав Осія в Александрію для роз'язання конфлікту між єгипетськими іудохристиянами і аріянами, то Осій швидко порозумівся з патріархом Олександром і виявив щодо свого єдиновірця природну солідарність.

Проте імператору Костянтину Осій про це не сказав, роблячи вигляд, що займає об'єктивну позицію. Користуючись довірою імператора, Осій переконав його в тому, що застосування цього «маленького уточнення» буде гарантом церковного миру. Насправді ж воно означало повне заперечення аріянства. Це було очевидним для обох сторін конфлікту, але імператор, не будучи богословом, тоді ще цього не розумів.

Несподіваний поворот подій приголомшив аріян. Натомість він окрилив іудохристиян, які тепер уже наполягли ще й на тому, щоб до Символа дописати анафему (відлучення) на тих, хто його не підтримає. «*Символа не прийняли сам Арій і двоє його випробуваних друзів – єпископи Секунд Птолемаїдський і Феон Мармарикський. Всі вони разом із відданими пресвітерами були відлучені й відправлені у вигнання до Іллірії*[192]*. Але цим справа не обмежилася. До позитивної частини Символу була додана частина негативна – анафематизми на "всяку безбожну єресь" і на аріянство. Під цією частиною не схотіли підписатися Євсевій Нікомедійський, Феогніс Нікейський і Марій Халкідонський. І вони також були відправлені у вигнання*»[193]. Інші аріяни вимушено підписали Символ, але тільки тому, щоб не піти на заслання. Єпископом Антиохійським, без згоди місцевої аріянської церкви, Нікейський собор призначив іудохристиянина Євстафія, що відразу ж викликало гостре незадоволення громади.

Після Нікейського собору відбулася доктринальна консолідація Александрійської і Римської церков – т. зв. «**Нікейський союз**». Вони конкурували між собою за політичний вплив, але стояли на спільній платформі іудохристиянства. Після собору їх називали «нікейці», що стало синонім слова «іудохристияни».

ІСТОРІЯ ЗРАДИ. ТЕРМІНОЛОГІЧНА ЗБРОЯ

Нікейська перемога іудохристиянства була отримана через зраду Осія Кордубського. «*Нещодавно відкриті уривки Філосторгія дають знати, що єпископ Олександр прямим рейсом морем прибув у царську резиденцію, де він знайшов Осія Кордубського і єпископів, які були з ним. Очевидно, тут вони й підготували – через вплив Осія на Костянтина – і відкидання аріянського задуму, і* ***термінологічну зброю*** *для його поразки завдяки терміну "єдиносущний" – "омоусіос". Зацікавлений в остаточному припиненні виниклих суперечок,* ***Костянтин піддався навіюванню Олександра через Осія****, що й визначило перебіг І Вселенського собору*»[194]. Але у брехні короткі ноги: уже наступного року Костянтин почав усвідомлювати, що його підставили.

По-перше, виявилося, що іудохристиянство погано сприймається на сході імперії, тобто в тій її частині, що була опорою всієї держави. Народ звик до сонячної, життєрадісної релігії з елементами гри та змагальності думок. Наприклад, про Арія відомо, що він поширював аріянство за допомогою пісень із дотепними віршованими текстами і милозвучною музикою. «*У дорозі, під час роботи*

---

[192] Територія сучасних Боснії і Хорватії.

[193] *Поснов М.Э.* История Христианской Церкви, 1964. – Глава IV.

[194] *Карташёв А.В.* Вселенские соборы. – Париж, 1963. Глава «I Вселенский собор в Никее 325 г. Арианство».

на млинах, у подорожах на кораблях, у танцях і на урочистих зібраннях співав ці пісні народ, захоплений їхньою приємністю»[195].

В аріянській традиції народ навчався граючись, між життям і релігією не було розриву. Про такий ігровий підхід ми вже знаємо з життя і вчення Антиохійського патріарха Павла Самосатського. **Натомість «нікейці» несли понурий аскетизм, «умервлення тіла» і тривожне очікування «страшного суду, плачу і скреготу зубів»**. Такий світогляд був притаманний як єгипетським монахам, так і самому Александрійському патріархові Олександру, який походив з цього аскетичного середовища.

По-друге, східні єпископи виступали проти Нікейського символу, що суперечив їхньому світоглядові.

По-третє, у Костянтина почалася довга серія сімейних негараздів, які він розглядав як покарання за свої помилкові дії на соборі. З погляду метафізики це легко пояснюється тим, що **емоційний зв'язок з іудохристиянами потягнув імператора вниз – у простір страждань.**

ТРІУМФ АРІЯНСТВА

Для виправлення ситуації Костянтин **уже до 328 р. повернув із заслання усіх аріянських єпископів.** Натомість Осій Кордубський був відісланий в Іспанію – на саму західну околицю імперії – і вже ніколи не з'являвся біля Костянтина. Місце радника з церковних питань при імператорі замість Осія зайняв Євсевій Нікомедійський, щойно повернутий із заслання.

У 328 році в Антиохії відбувся другий вселенський собор, у якому взяли участь 250 єпископів, – повідомляє історик церкви Філосторгій (~368–440). «*Євсевій, Марій і Теогнід,* ***через три роки*** *за наказом імператора Костянтина повернуті з вигнання, записали Символ віри і розіслали його всюди, щоб* ***скасувати затверджений Нікейським собором****, а єпископ Александрійський Олександр був ними позбавлений влади і відлучений. Відлучили також Євстафія, єпископа Антиохійського. Це зібрання склалося* ***з 250 єпископів***»[196]. Цей собор скасував Нікейський символ віри, засудив іудохристиянство (нікейство) як єресь і ухвалив **25 правил** церковного управління[197]. Аріянські

---

[195] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. I. Первый вселенский соборъ в Никее.

[196] Церковные историки IV-V веков. – М., 2007. – Филосторгий. Сокращение «Церковной истории», сделанное патриархом Фотием. – http://krotov.info/acts/05/marsel/istoriki_07.htm.

[197] В арійській традиції число 25 символізує боголюдську реалізацію, перемогу, гармонію, (2+5=7), оновлення (воскресіння) та омолодження. Найпотужніші лікувальні настої традиційно робили з 25-ти компонентів, найсильніші релігійні ритуали здійснювали 25 жерців. Цьому числу відповідає найсильніша 25-та цифрона технології самозцілення «Живе Слово».

єпископи були повернуті на свої попередні кафедри, замість них пішли в заслання найактивніші нікейці, зокрема, Афанасій Александрійський і Євстафій Антиохійський. Тобто вже через 3 роки спрацював закон карми. Рішення цього собору були посилені на Міланському (Медіоланському) соборі у 355 р.

Іудохристиянська пропаганда замовчує проведення Антиохійського вселенського собору або заперечує його вселенський (загальнодержавний) характер і зменшує кількість його учасників, або переносить його на 341 рік[198]. Це робиться з метою замовчати факт **скасування Нікейського символу віри вже через три роки після маніпуляції з його ухваленням**, причому за активної участі імператора Костянтина. Скасувати якусь дію може тільки потужніша дія, тому фальсифікатори й намагалися применшити масштабність Антиохійського собору, натомість перебільшити масштабність Нікейського собору, «домальовувавши» кількість його учасників до символічного 318 (як ми вже згадували, це кількість вірних рабів Авраама).

Усе це добре розумів і Костянтин, тому для посилення рішень Другого вселенського собору організував його так, щоб він перевищував попередній за кількістю учасників і, відповідно, за легітимністю. Тож якщо на Першому соборі у списках було зафіксовано 220 єпископів, то **на Другому їх було вже 250**. Про вселенськість цього собору свідчить те, що він ухвалив відлучення від церкви Александрійського патріарха Олександра, який невдовзі помер: «*Смерть єпископа Олександра зазвичай відносять до 17 квітня* ***328 р.***»[199]. Очевидно, що собор відбувся до смерті Олександра Александрійського, тобто не пізніше 328 р., адже позбавляють влади живих, а не мертвих.

Отже, з 328 р. Костянтин почав офіційно підтримувати аріянство. У 337 році, незадовго перед смертю, його охрестив згаданий аріянський єпископ Євсевій Нікомедійський[200]. Тобто **імператор Костянтин офіційно став аріянином, членом аріянської церкви**. Згодом Євсевій Нікомедійський став архієпископом Константинопольським – із 339 р. до самої своєї смерті у 341 році. Завдяки величезному авторитету він носив титул Великий, можливо, ще за життя. Так, згідно з конспектом «Церковної історії» Філосторгія, зробленого патріархом Фотієм

---

[198] Історик Василь Болотов писав, що датування деякими вченими цього собору 341-м роком є довільним, і припускав, що він відбувся в 331 або 333 році. При цьому посилався на історика церкви Едуарда Шварца (1858–1940), який датував собор 328 або 329 р. (*Болотов В.В.* Лекции по истории Древней Церкви. Т.3. – СПб, 1913. – С.218).

[199] *Поснов М.Э.* История Христианской Церкви (до разделения Церквей – 1054 г.). Брюссель: Жизнь с Богом, 1964. – Часть II. Глава IV.

[200] *Поснов Михаил (1873–1931)*. История Христианской Церкви. http://lib.eparhia-saratov.ru/books/15p/posnov/history3/102.html

(~820–896), Філосторгій «*звеличує Євсевія Нікомедійського, якого називає Великим*»[201].

Особливою ж підтримкою аріянство користувалося за сина Костянтина Великого – імператора Констанція II (317–361). Серед іншого, підтримка аріянства була єдиним способом зберегти цілісність величезної держави. «*Єдиним міцним ядром, спроможним зупинити розпад імперії, залишалися області з гелленським (арійським. – І.К.) або гелленізованим населенням, що лежали навколо Босфору, куди з часів заснування Константинополя перенесена була столиця імперії. Ці області представляли собою природний центр Римського держави 4 ст. і найнадійнішу опору влади імператорів, тому то й* ***настрій цих областей завжди мав визначальний вплив на внутрішню політику Константинопольського двору****; щоб не втратити своєї останньої опори, він повинен був мимоволі прислухатися до вимог східного населення і узгоджуватися з ними у своїх діях... Звідси видно, що для першої половини 4 ст.* ***антинікейська*** *політика Констанція відповідала настроям більшості місцевого хрестиянського населення*»[202].

Вплив аріянства посилювався ще й тим, що **фактичною столицею імперії стала Антиохія – центр Антиохійського богословія, місто першого хрестиянського патріархату, заснованого апостолом Петром**. «*Хоча з часу Костянтина Великого столицею імперії вважався Константинополь, однак у першій половині 4 ст. центр східної імперії фактично знаходився в Антиохії, де здебільшого мав своє місцеперебування Констанцій, зайнятий спостереженням за східним кордоном. Антиохія тому була за царювання Констанція таким самим центром тяжіння для східних єпископів, яким пізніше слугував Константинополь*»[203].

Проте перемога аріянства не була остаточною: тепер поряд з Александрією важливим оплотом іудохристиянства став Рим – колишня столиця імперії. «***Захід зробився оплотом нікеїзму, особливо Рим****. Єпископ Юлій Римський виявляє дружелюбність східним вигнанцям. Римський Собор* ***340*** *р. висловив рішучий протест проти позбавлення їх кафедр. У той час як Захід висловлював свою солідарність з Нікейською формулою та її поборниками, на Сході не тільки відмовлялися від нікейців, а й зробили крок до створення нових формул і символів. Розпочалася запекла суперечка за гідність Нікейського символу, що призвела до напружених стосунків між церковним Сходом і Заходом*»[204].

---

[201] *Филосторгий.* Сокращение «Церковной истории».

[202] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. I. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

[203] Там же.

[204] *Поснов М.Э.* История Христианской Церкви. – Глава IV. Борьба за Никейский Символ Веры.

У цей час на територіях Сходу, що були ядром держави, іудохристиянство вже не мало впливу: *«За правління Констанція нікейці в Антиохії становили вже незначну купку християн, яка у місті навіть не знаходила собі місця для здійснення богослужіння і збиралася для цієї мети за стінами його. А коли в 70-х роках 4 ст. Григорій Богослов з'явився в Константинополі з проповіддю нікейського богослов'я, йому довелося задовольнятися на перших порах приватним будинком, оскільки всі храми столиці були зайняті аріянами. Таким чином, в опозиції до Нікейського собору з'єдналися три могутні сили – більшість східних єпископів, громадська думка і, нарешті, заступництво державної влади»*[205].

З цього часу ключовим словом для іудохристиянського нікейства стало слово «єдиносущний», натомість аріянство ідентифікувало себе словом «подобосущний».

Пропаганда намагається представити запеклий конфлікт між нікейцями і аріянами як конфлікт термінів. Проте якби вони справді стояли на спільних світоглядних позиціях, то врешті-решт могли б домовитися. Насправді ж **це був глибинний конфлікт протилежних світоглядів, а термінологічні дискусії були тільки його зовнішнім, поверховим проявом**[206].

Важливо усвідомити, що аріянство стало об'єднуючою релігією Римської імперії, а імператор Костянтин Великий зарахований до лику святих як член аріянської церкви. Тож іудохристиянству донині доводиться крізь зуби визнавати, що ця видатна історична особистість належала до релігії, яку вони вважали й досі вважають найбільшою єрессю і найбільшою загрозою для свого існування.

◄ ***Костянтин I, Костянтин Великий**, Флавій Валерій Аурелій Константинус, також Святий Костянтин (* 27 лютого 272 — † 22 травня 337) — римський імператор, **перший аріянин на троні**, а також православний святий, іменований рівноапостольним. Його мати Олена також канонізована як православна свята.*

---

[205] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. I. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

[206] Підміна понять – відомий спосіб маніпуляції. Наприклад, національно-визвольна боротьба Ірландії проти загарбання Англією її території (Північної Ірландії) представляється пропагандою не інакше як релігійний конфлікт між католиками і протестантами.

НОВИЙ ПОРЯДОК ІМПЕРАТОРА ФЕОДОСІЯ

Природний розвиток аріянства в Римській імперії був перерваний з приходом до влади у 379 році римського імператора Феодосія Першого. За своїм покликанням і вихованням він був воїном – так само, як і його видатний батько. Судячи з його біографії, крім армії, майбутній імператор у житті нічого й не бачив.

ВКОРІНЕННЯ ІДЕЇ

«До отримання ним високого рангу августа Феодосій лише злегка цікавився християнськими ідеями, однак на наступний рік після призначення він був хрещений у Фессалоніках єпископом міста – прихильником нікеїзму Асхолієм»[207]. Хрещення відбулося за таких обставин: «*Феодосій не мав цілісного світогляду, тож легко піддавався стороннім навіюванням. Під час свого перебування в місті Фессалоніки, що слугувало центром військових операцій проти готів, Феодосій важко захворів і зважився прийняти хрещення. Ось тут і з'явився Асхолій, ревний нікеєць, що всіма силами тяжів до Заходу.* ***Скориставшись цими хвилинами найбільшої вразливості релігійно налаштованої душі імператора, він у чорних фарбах змалював стан церковних справ Сходу****, розшматованого різними єресями*[208] *і, ставлячи за приклад мир, що панував на Заході та Іллірії, навіяв йому про необхідність торжества православ'я та переслідування єресей насильницькими заходами. Новохрещений Феодосій встав з ліжка,* ***впевнений у своєму вищому покликанні до цієї мети****, і першою його справою було видання едикту, що наказував усім підданим сповідувати нікейську віру і погрожував безчестям та всілякими покараннями її противникам*»[209].

Як бачимо, Феодосій став жертвою дезінформації й навіювання. З боку Асхолія це була зрада довіри. Ми пам'ятаємо, як у 325 році **подібну зраду пережив імператор Костянтин, коли його під час Нікейського собору обманув іудохристиянський єпископ Осій Кордубський**. Щодо Феодосія була застосована така сама підла маніпуляція з боку священика, та ще й

---

[207] *Васильев А. А.* История Византийской империи. – Т.1.; пер. с англ. А.Г.Грушевой. – СПб.: Алетейя, 2000.

[208] Для аріохрестиянства властиві відкриті дискусії з усіх питань, завдяки яким народ втягується в інтелектуальну роботу, його увага переключається на високі предмети, а де твоя увага, там і ти сам. Широкі й яскраві релігійні дискусії, які були способом духовного вдосконалення суспільства, з погляду іудохристиян були шкідливими єресями, натомість ідеалом вважалося понуре однодумство.

[209] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. I. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

єпископа, який за своїм статусом мав би бути щирим і чесним, особливо в момент найбільшої слабкості людини, що йому довірилася. Проте іудохристиянство зазвичай ставило політичну доцільність вище якихось релігійних умовностей.

Отже, **Феодосій повірив у своє вище покликання навести лад у релігійній сфері**. Як людина військова, діяти він почав негайно, рішуче і відверто. 28 лютого 380 року в Фессалоніках він видав згаданий вище основоположний едикт «Cunctos populos» («Всі народи»), у якому вимагав, «*щоб усі народи, підпорядковані Нашій Милості, сповідували релігію, яку римляни взяли від преподобного апостола Петра*». Далі в едикті наводиться визначення: «*Очевидно, що це релігія, сповідувана понтифіком Дамасом і єпископом Александрійським Петром, людиною апостольської чистоти*». Схоже, що текст цього едикту був написаний під диктовку нікейця Асхолія, адже папа Римський **Дамас** (366–384) і папа Александрійський **Петро** (300–311) представляли іудохристиянський «Нікейський союз», тобто апелювали до рішень Нікейського собору 325 року.

Нагадаємо, що імператор Костянтин, обманутий александрійцями на цьому соборі, припустився помилки щодо Символу віри, яку вже **через 3 роки** рішуче і демонстративно виправив. Проте Александрія і Рим вимагали дотримання цього Нікейського символу – всупереч тому, що він був «продавлений» обманним шляхом і скасований на наступному соборі.

СИЛОВІ МЕТОДИ І НАРОДНИЙ ОПІР

Феодосій не підозрював про обман. Після прибуття в Константинополь він розпочав наведення ладу з того, щоб передати головний храм нікейцям. Але виявилося, що самих цих нікейців у місті майже нема. Імператору представили одного з них – Григорія, який у 379 р. приїхав сюди з Каппадокії і мешкав у родича. Він пройшов навчання в Александрії Єгипетській і був прихильником єгипетського іудохристиянства, тобто «нікейства». Після співбесіди з цим Григорієм, пізніше названим Богословом, імператор вирішив зробити його єпископом міста і передати йому головний храм: «*Феодосій задля виконання своєї програми висунув Григорія, цього непоказного зовні, маленького на зріст і майже лисого “вождя православ’я”, і підніс його над столичним натовпом*»[210].

Передача храму нагадувала сучасне рейдерське захоплення: «*Самого Григорія Богослова, коли він прибув у це збурене пристрастями місто, суспільство зустріло камінням. Григорій оселився в будинку свого родича, під дахом якого вільно*

---

[210] *Карташёв А.В.* Вселенские соборы. – Париж, 1963. – II Вселенский собор в Константинополе 381 г. – pravbeseda.ru/library/index.php?page=book&id=869

*вмістилися всі, що залишилися вірними Нікейському символу в цій багатолюдній столиці. Не поліпшилося становище Григорія, коли 4 листопада **380** року сюди прибув імператор. **Григорія, як єдиного захисника нікейської віри**, Феодосій вислухав прихильно й обіцяв йому відразу ж віддати головний храм Константинополя, що перебував у розпорядженні аріян, – знамениту церкву Апостолів.*

Вибух пристрастей і справжній заколот піднявся в столиці на ранок. "Храм, – описує факт сам Григорій, – оточений був воїнами, які в озброєнні і в великому числі стояли рядами. Туди ж, як морський пісок і хмара, линув, невпинно прибуваючи, весь народ з гнівом і стогоном на мене, з благаннями звертаючись до імператора. Вулиці, арени, площі, навіть будинки з двома і трьома поверхами наповнені були знизу до верху глядачами – чоловіками, дітьми і старцями. Скрізь метушня, ридання, сльози, крики, – наче місто було взяте приступом... А я, – трагічно зауважує про себе Григорій, – ледве переводячи подих, ішов серед війська". Феодосій розпорядився швидко й енергійно. Закликавши єпископа Демофіла, він запропонував йому або приєднатися до Нікейського вчення, або передати церкви православним і піти з міста. Старий керівник аріян мав достатньо мужності і твердості переконання, щоб обрати останнє, переселився за міські ворота і там продовжував робити зібрання. Православні зайняли всі константинопольські церкви»[211]. Це якби до Києва привезли московського попа і за допомогою «Беркута» передали йому собор Святої Софії...

КОНСТАНТИНОПОЛЬСЬКИЙ СОБОР

Різко негативна реакція населення спантеличила Феодосія і змусила задуматися. Тож уже **через 9 місяців** – у липні 381 року – він скликав Константинопольський собор. Проте запросив на нього східних єпископів, а вони майже всі стояли на аріянських позиціях. Іудохристиянин Григорій Богослов, нещодавно призначений імператором на архієпископа Константинополя, був чужим для учасників собору, не користувався серед них авторитетом, а його прозахідні («нікейські») ідеї взагалі не сприймалися. Він не зміг керувати зібранням, тому добровільно залишив кафедру (в чому собор його одностайно підтримав) і назавжди повернувся на свою батьківщину в Каппадокію, де займався самоспогляданням, писав віршовану лірику самотньої душі та філософські елегії.

Учасники собору тут же взялися за обрання нового патріарха, який мав би головувати на зібранні. І тут ми бачимо ще один характерний приклад управлінського стилю Феодосія. Як повідомляє історик: «*На константинопольську кафедру був обраний*

---

[211] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. I. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

Нектарій – "чоловік сенаторскаго роду", що обіймав посаду претора (начальника міської адміністрації. – І. К.) в Константинополі. Обставини його обрання достеменно не відомі, й історики V ст. повідомляють суперечливі розповіді про нього. ***Те, що він обраний був нехрещеним і "одягнений у дивний одяг, був названий єпископом" – викликало загальне здивування****. Тож історик Созомен не знаходить іншого пояснення цьому, як тільки вказівкою на волю Божу. Найімовірніше, що Нектарій обраний був за бажанням імператора, що добре знав його "лагідний характер".*

Згідно з розповіддю Созомена, імператор зажадав від єпископів списку осіб, що їх вони вважають гідними зайняти столичну кафедру; Нектарій, внесений до списку за бажанням Діодора Тарсійського, близько знайомого з ним, був у списку останнім. Імператор, прочитавши список, зупинився пальцем на Нектарії і обрав його. Такий вибір усім здався дивом: усі запитували, хто цей Нектарій, якого він звання і звідки, а коли дізналися, що він ще не приймав таїнства хрещення, то ще більше здивувалися чудасії царського вибору. Богословської освіти він, звичайно ж, жодної не мав, і потрапляв у крайнє здивування, коли йому треба було вирішити якесь серйозне церковне питання.

Східні єпископи одностайно підтримали його обрання (прийняли нові правила гри. – І. К.). *Висвячений на єпископа, Нектарій негайно ж став головою собору, і його підпис значиться на першому місці. Десь 9 липня 381 року собор закінчив свої засідання. У доповіді імператору про закінчення собору* ***єпископи виносять йому подяку за те, що він зробив для впорядкування церковного миру та затвердження правої віри****. Щодо результатів роботи собору вони сповіщають, що насамперед вони досягнули взаємної згоди між собою, потім видали короткі визначення, в яких затвердили віру і засудили єресі.*

Константинопольський собор становив повне втілення східного богослов'я і східних інтересів*. Александрійські домагання були ним рішуче відкинуті. Особливим правилом собор ухвалив, що александрійський єпископ повинен керувати церковними справами* ***тільки в Єгипті****. А на всі спроби папи (римського – І. К.) підпорядкувати собі Схід він відповів постановою: "Константинопольський єпископ має перевагу честі щодо Римського єпископа, тому що Константинополь є новий Рим".*

Нічого більш образливого не можна було придумати для Рима (а також і для Александрії), ніж це правило. Воно, звичайно, не було прийнято римською церквою. Імператор затвердив усі постанови собору і в новому своєму рескрипті, виданому 30 липня, наказував "передати негайно ж всі церкви єпископам, які

сповідують одну велич і силу Отця, Сина і Св. Духа, одну славу і одну честь"»[212]. Все чітко й однозначно – як в армії.

ПРАКТИКА РЕЛІГІЙНОЇ УНІФІКАЦІЇ

«*Новий рескрипт висловлював собою* ***радикальну зміну в церковній політиці Феодосія****. Як ми бачили, едикт 379 року, написаний під впливом Асхолія, зразками віри для всієї церкви ставив Дамаса і Петра (тобто західне богослов'я):* ***він покладався на необізнаність імператора*** *з настроєм східних церков, і його застосування на практиці, якщо б воно здійснилося, повело б за собою незчислимі руйнівні наслідки.* ***Ближчі стосунки зі східними єпископами*** (точно як у випадку з імператором Костянтином. – І. К.) ***і собор 381 р. відкрили йому очі на справжній стан справ****, – і в новому своєму узаконенні він призначає авторитетами тільки східних єпископів*», – продовжує історик.

Майже всі східні єпископи стояли на аріянських позиціях, тому в ухваленому собором Символі віри не було і не могло бути іудохристиянського «єдиносущія», скасованого ще Антиохійським вселенським собором 328 р.: «*Богословськи неточний і навіть прямо помилковий вираз Нікейського символу "із сутності Отця" мовчки опущено*»[213].

Історик церкви А. Спасскій вважає, що фактично собор ухвалив новий Символ віри з елементами Нікейського; найімовірніше, це було незмінне або дещо вдосконалене вировизнання згаданого вище Антиохійського собору.

З волі імператора, це **офіційне віровизнання називалося «католицьким»** (загальним, всесвітнім), вважалося єдино правильним (православним, правовірним) і єдино дозволеним. Усі інші віровизнання вважалися єретичними і недозволеними. Але найгіршим стало те, що **відтепер держава сама вирішувала, хто в релігії є правовірний, а хто єретик**. «*Небезпека цього суто політичного погляду на релігійні питання була тим більшою, що в розумі Феодосія вона поєднувалася з упевненістю в вищому заступництві і Божественному схваленні, а там, де абсолютна влада і містицизм укладають між собою тісний союз, добра чекати можна мало.* ***Імператор пішов похилою площиною.*** *Єретики невдовзі були позбавлені права робити будь-які зібрання у всіх містах і областях східної імперії. Указ 388 року наказував виганяти їх з міст. Найголовніші їхні вчителі були заслані у віддалені куточки імперії. Конфіскація власних маєтностей єретиків, будинків та будівель, кому б вони не належали, якщо в них відбулося єретичне зібрання, вигнання і позбавлення*

---

[212] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. І. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.
[213] *Карташёв А.В.* Вселенские соборы. – Париж, 1963.

найважливіших цивільних прав супроводжувало це перше, нечуване раніше в історії хрестиянства гоніння на єретиків. ***Православні*** *(аріянські. – І. К.)* ***єпископи заохочували всі ці заходи і вихваляли чесноти імператора****. Імператор Феодосій своїм законодавством убив на тривалий час усякий вільний прояв релігії, і замість хрестиянського принципу свободи совісті на трон Візантійської імперії зійшло старе римське язичницьке начало, що вимагає від підданого безумовного підпорядкування схвалюваній державою релігії»*[214].

МІФ ПРО ПЕРЕМОГУ НІКЕЙСТВА

Пропаганда просуває думку, що за Феодосія відбувся реванш іудохристиянства, якого активно домагалися Рим і Александрія, сподіваючись посилення свого впливу на багатому і багатолюдному Сході. **Насправді ж діяльність імператора дала протилежні результати.** Феодосій відкинув домагання «Нікейського союзу», натомість почав керувати Церквою як підрозділом своєї армії за принципом «командир завжди правий». Він свято вірив, що найкраще знається на цих речах і що наведення ладу в Церкві – це його вище покликання і місія від Бога, покладена на нього при хрещенні. При цьому спроби Римської та Александрійської церков впливати на Східну церкву були рішуче придушені.

Наголосимо, що Феодосій не утруднював себе зануренням у богословські тонкощі – його цікавила державна дисципліна, ідеологічна лояльність і притаманна війську уніфікація. Це створило бар’єр для вільного розвитку релігійної думки і, найгірше, створило поживне середовище для лицемірства. **Догматично Церква залишалася аріянською, але за духом стала іншою**, адже вільний, ігровий, арійський дух інтелектуальної змагальності було втрачено. За 16 років царювання Феодосія (від 379 до 395) розвиток Церкви зазнав незворотного викривлення. Держава просувала інтереси офіційної Церкви військовою й адміністративною владою, застосовуючи насильство і несправедливість. Платою за це з боку Церкви стали лицемірство, догідництво, безпринципність, покірність, слабкість. **Церква дозволила себе підкупити, – і це підірвало її творчий дух, немислимий без свободи і змагальності.** Держава задушила Церкву у своїх палких обіймах.

Відтепер релігійні догмати почали фіксуватися не в результаті вільного обговорення в церковних колах, а затверджувалися урядовими указами. Феодосій зруйнував установлену Костянтином Великим релігійну систему, яка загалом зберігала **нейтралітет держави** стосовно різноманітних культів і сповідань громадян імперії. Як відомо, Костянтин просував аріянство не репресіями

---

[214] *Спасский А.А.* История догматических движений в эпоху вселенских соборов. Т. I. Тринитарный вопрос. – Сергиев Посад, 1906.

проти інших релігій, а особистим прикладом і добрими справами. Натомість **Феодосій просував аріянство силою примусу, а тому мимоволі став його могильщиком**. Церква, взята під надмірну опіку держави, згодом перетворилася на безвольний інструмент цієї держави. Тріумф аріянства перетворився на його поразку. З найдинамічнішої сили суспільства і локомотива його еволюції, одержавлена Церква перетворилася на державний департамент з ідеології і пропаганди. Втративший арійський дух, візантійська Церква чимраз більше відходила від засад Антиохійського богослов'я.

ГОТИ: НОВЕ ДИХАННЯ АРІЯНСТВА

Проте в імперії була сила, яка вільно сповідувала аріянство – за духом і за буквою. Це були готи, з яких складалися військові загони, що захищали імперію від зовнішніх ворогів. У візантійських текстах цієї доби готів також називали «скіфами». Найсильніше готський вплив відчувався в столиці, «*де найвідповідальніші місця в армії та багато з високих постів в адміністрації перебували в їхніх руках*»[215].

Готи були не тільки у владі – вони були всюди. Ось як про це пише неоплатонік-християнин Синезій (370–414), пізніше обраний єпископом північноафриканського міста Птолемаїда: «*У кожному будинку, більш-менш заможному, знайдеш слугу-скіфа (тобто гота); вони служать кухарями, чашниками; скіфами є й ті, що ходять з невеликими стільцями на плечах і пропонують їх тим, хто бажає на вулиці відпочити. Але чи не викликає крайній подив та обставина, що ці ж самі* ***біляві й зачесані за евбейською модою варвари****, які в приватному житті виконують роль прислуги, в політичному житті є нашими повелителями?*»[216].

Чимало аріян, які прагнули релігійної свободи і не мали наміру прогинатися під солдафонщину Феодосія, перейшли під захист готів і самі стали готами: «*Решта аріянських лідерів пішла до готів*»[217]. Раніше цим словом позначали слов'ян або, що те саме, скіфів. Тепер слово «готи» ставало **синонімом слова «аріяни»**. Завдяки старанням імператора Феодосія державні аріяни-конформісти тепер називалися «правовірними» і «католиками», а вільні аріяни-нонконформісти – «аріянами» і «готами».

Одним з найвідоміших аріянських лідерів серед готів був єпископ Вульфила. Навесні 341 р. він отримав посвяту єпископа від самого Євсевія Нікомедійського – архієпископа

---

[215] *Васильев А. А.* История Византийской империи. – Т.1.; пер. с англ. А.Г.Грушевой. – СПб.: Алетейя, 2000.
[216] Там же.
[217] *Казаков М.М.* Христианская церковь и Римская империя в IV веке. – http://ancientrome.ru/publik/kazakov/kaz01.htm

Константинопольського, найавторитетнішого лідера аріянства, який свого часу охрестив Костянтина Великого. Євсевій же отримав віру від святого Лукіана Антиохійського, учня Павла Самосатського – патріарха Антиохійського. Патріарх Павло був яскравим представником Антиохійської богословської школи і видатним діячем Антиохійського патріархату, заснованого апостолом Петром. Таким чином, через Вульфилу та інших аріянських лідерів готи прийняли естафету істинного хрестиянства і понесли його далі: «***Згасле у греків аріянство знайшло собі друге життя у готів****. Готи осіли на берегах Чорного моря. З Каппадокії висунувся активний місіонер, який мав готське ім'я Вульфила. Готський король обрав його кандидатом на єпископство новоствореної національної готської церкви і послав (бл. 340) до імператора Констанція для посвячення в єпископи. У цей момент у Константинопольській церкві панувало офіційне аріянство під керівництвом придворного єпископа Євсевія Нікомедійського. Вульфилу поєднали тими формулами богослов'я, які тоді панували при дворі. Так автоматично* ***готська національна церква стала аріянською****.*

При імператорі Феодосії I Великому готські єпископи розділилися. Деякі прийняли проголошене Феодосієм православ'я (одержавлене аріянство. – І.К.). *Більшість завзято залишилася в аріянстві* (як незалежна самоврядна духовна громада. – І.К.), *вважаючи це вірою Вульфили. Авторитет Вульфили переміг. І з тих пір* ***аріянство стало національною вірою готів****. Так і повелося надалі не тільки на нижньому Дунаї, а й на всьому західному кордоні з варварами, що приходили з півночі: їх навертали готи до свого хрестиянства. Аріянством вони відгороджувалися від католиків – ромеїв.* ***За цим аріянським прапором йшли бургунди, свеви, вандали, лангобарди****. Готи при Феодосії I масово пішли на військову службу для охорони кордонів імперії. За цю службу імператори змушені були дарувати готам-аріянам винятковий привілей – мати свої храми. Іноді ця готська гвардія вимагала собі побудови нових церков*»[218].

Наголосимо, що догматичної відмінності між аріянством і православним (або ж правовірним) католицизмом тоді не було, **тому готи могли спокійно займати в імперії вищі військові та адміністративні посади**. Відмінність була тільки у формі організації: готи-аріяни дотримувалися релігійної свободи, а правовірні католики релігійно підпорядковувалися державному апарату. Наявність двох форм церковної організації – державної і вільної – нагадує нинішні державні і незалежні профспілки.

Але повернімося до наведеної вище фрази церковного історика про те, що «*згасле у греків аріянство знайшло собі друге*

---

[218] *Карташёв А.В.* Вселенские соборы. – Париж, 1963. – Арианство у готов.

життя у готів». Ідеться про новий етап розгортання вчення Ісуса Христа. Як ми вже знаємо, спочатку воно поширилося серед галілеян, далі через Антиохію і Константинополь розгорнулося на теренах Римської імперії. Наступний етап розвитку хрестиянства – зі стрімким виплескуванням за межі імперії – відбувся завдяки готам. Сприйнявши його, вони пережили пасіонарний спалах і рознесли аріянське світло по всій Європі – від Чорномор'я до Іспанії та Уралу.

АРІЯНСТВО У СКІФІВ-ГОТІВ-СЛОВ'ЯН

Отже, перед самим розпадом Римської імперії вогонь аріянства підхопили готи, які здавна жили в Північному Надчорномор'ї, а також на узбережжі всього Чорного моря. З аріохрестиянством вони ознайомилися ще в 1 ст. завдяки діяльності апостолів Андрія, Пилипа і Луки, а пізніше – святого Климента Римського[219]. Коли в 99 році єпископ Риму св. Климент прибув у Крим, то застав там поважну громаду з двома тисячами хрестиянських родин і численними храмами, а згодом сам заснував 75 нових церковних громад. Тертуліан (155/165–220/240) у трактаті «Супроти іудеїв» (гл. VII) пише, що в Ісуса Христа увірували «*недоступні для римлян сармати, даки, германи, скіфи*»[220]. Тобто на початку 3 ст. у далекому Карфагені вже знали, що території Надчорномор'я були хрестиянськими. **Наприкінці 3 ст. вже існувала Скіфська єпархія**, а її глава у 325 році був учасником Першого Вселенського собору, в якому також брали участь єпископи Кадм Боспорський, Пилип Херсонеський і Теофіл Готський[221].

ЧОМУ ТАК НЕ ЛЮБЛЯТЬ ГОТІВ?

За словами візантійського історика Прокопія Кесарійського (500–562), «*У колишні часи готських племен було багато, і багато їх тепер, але самими великими і значними з них були готи, вандали, везіготи і гепіди. За старих часів, щоправда, вони називалися* ***савроматами і меланхленами****. Деякі називали ці племена гетами. Всі ці народи, як було сказано, відрізняються лише іменами, але* ***в усьому ж іншому вони схожі****. Всі вони білі тілом, мають русяве волосся, рослі і гарні на вигляд; у них одні й ті самі закони і сповідують вони ту саму віру.* ***Всі вони аріяни і***

---

[219] *Крисаченко Валентин Семенович.* Україна на сторінках Святого письма та витяги з першоджерел, що засвідчують процес поширення християнства на теренах України від апостола Андрія до князя Володимира. – Видання НАН України. – Київ: Наукова думка, 2000. – С. 111, 112.

[220] Творения Тертуллиана; пер. с фр. Е. Карнеева. Ч.1-4. – СПб, 1847–1850. Том 3. http://orthodoxy.sumy.ua/?p=2618

[221] *Ляшевский Стефан, протоиерей.* История христианства в Земле Русской с I по XI век. – М.: ФАИР-ПРЕСС, 2002. – С. 17.

***говорять на одній мові**, так званій готській, і, як мені здається, в давнину вони були одного племені, але згодом стали називатися по-різному: за іменами тих, хто були їхніми вождями*»[222].

У візантійських текстах гетів відверто називають **слов'янами**, а їхню мову – **скіфською**. Візантійський письменник 7 ст. Фіофілакт Самокатта стверджує, що гети – це давніша назва слов'ян. «*Багато істориків (Амміан Марцеллін, Зосим) називали готів скіфами. Але найбільш ясно висловився грецький історик Дексіпп, який був організатором захисту Афін від готів в 267 р. Він пише: «Скіфами ... називають готів*»[223]. Ось деякі **імена королів остготів: Витимир, Вандалар, Валамир, Теодемир, Видимир**.

Як повідомляє історик Максим Буданов, між словами «готи» і «аріяни» у багатьох випадках можна ставити знак рівності. Серед іншого, саме таке застосування терміна «готи» було характерно для папських послань 11–12 століть[224]. Тобто **слово «готи», яке на початку означало етнічну належність, згодом стало ідентифікатором релігійної спільноти**. Подібно етнонім «галілеяни» з часом став означати належність до аріохрестиянської духовної громади.

В історичній літературі панує вигадка, що готи начебто є германським чи скандинавським плем'ям, яке з невідомих причин пройшло з півночі на південь три тисячі кілометрів і невідомо як завоювало густо заселене Надчорномор'я. «***Дивовижно, але за повної бездоказовості твердження про північну батьківщину готів саме воно стало найбільш поширеним**. Важко навіть уявити, появу скількох історичних нісенітниць зумовило таке "розв'язання" проблеми. А між тим набагато логічнішим й природнішим є інше пояснення. **Йордан писав історію народу, здавна знаного в Північному Причорномор'ї під мовно й історично тотожними іменами – гети й готи**. Писав, до речі, історію свого народу, оскільки сам був з походження гет. З найдавніших часів і упродовж усієї історії гети-готи (як і родинні їм кімерійці, скіфи і фракійці) – давні насельники Північного Причорномор'я – були вагомим чинником у політичній історії Європи й залишили згадки про себе в десятків давніх авторів. Мине час – і чи то через напад гунів, чи то з інших причин частина готів залишить насиджені місця, перейде Дунай, оселиться на Балканах і в Східній Європі, з якими буде пов'язаний наступний етап їхньої історії. Мине ще трохи часу, і **готи підуть ще далі на***

---

[222] *Прокопий Кесарийский.* Война с персами. Война с вандалами. Тайная история. – М.: Наука, 1993. – 570 с. – С. 178.

[223] *Филосторгий.* Сокращение «Церковной истории». В книге: Церковные историки IV-V веков. М.: Российская политическая энциклопедия (РОССПЭН). 2007. – 624 с. – С. 530.

[224] *Буданов М.А.* К вопросу о влиянии еретических воззрений на христианство Древней Руси. – http://apokrif.fullweb.ru/study/budanov.shtml

захід: захоплять Італію, Рим, покладуть край Західній Римській імперії, дійдуть до сучасних Франції та Іспанії, переправляться до Північної Африки, де під іменем вандалів утворять Вандальське королівство*. Втім, це лише одна гілка готів. Інша, значно численніша, залишилася в Північному Причорномор'ї і на Дунаї, відіграючи, як і в давні часи, важливу роль в етнічній історії регіону. Саме з цими готами є вагомі підстави пов'язувати майбутніх половців, саме в готсько-половецьку спадщину, ймовірно, сягає корінням і такий феномен української культури, як українське козацтво – велика кількість фактів дає підстави говорити про це досить певно.*

Ім'я гетів-готів у Причорномор'ї фіксується ще у зв'язку з історичними подіями II тис. до н. е. А тому доводиться визнати, що ***твердження про германські народи між Дністром і Доном – частково результат плутанини, а частково – плід фантазії дослідників.*** *Сталося так, що готів – один із найбільш яскравих народів давньої історії – і, ймовірно, наших прямих предків – історіографія практично викреслила з вітчизняної історії, і нині ані уявлення про готів, ані та увага, що приділяється їм науковцями, не відповідають тій ролі й значенню, яку вони відігравали у давній історії. А тим часом* ***саме історія готів, мов у фокусі, з'єднує у собі найважливіші лінії історії Європи****. І виявляється значною мірою визначальною для розуміння багатьох проблем етнічної історії Давньої України. Нині цілком очевидно, що без розв'язання готської проблеми про успіхи у пізнанні нашої давньої історії не може бути й мови»*[225].

Апологети германського походження готів апелюють до «Гетіки» Йордана, проте сам Йордан готів не вважав германцями:

«1) Описуючи готів, ругів та інші племена, він протиставляє їх германцям: перші вище останніх зростом і т. д. 2) Він називає їх, як і багато інших стародавніх письменників, "скіфським плем'ям", тоді як "скіфами" германців у давнину не йменували.

3) Говорячи про запозичення імен різними народами, він пише: "Римляни запозичують у македонців, греки у римлян, сармати у германців, готи часто у гунів". Тут германці і готи фігурують не тільки як окремі племена, але і як представники абсолютно різних груп народів, що й було насправді.

4) Йордан повідомляє, що король готів Бурвіста за порадою філософа Дицінеуса спустошив країну германців, якою тепер володіють франки. Протиставлення германців і готів тут очевидне»[226].

[225] *Наливайко Сергій*. Готи в українській історії, або про одну "помилку" Йордана. – НДІ українознавства, www.ualogos.kiev.ua/text.html?id=1885.
[226] *Лесной Сергей (Парамонов)*. Откуда ты, Русь? – Ростов н/Д: «Донское слово», «Квадрат», 1995. – 352 с. – С. 148.

«***Готи – це союз слов'янських племен**, які здавна заселяли степи Північного Причорномор'я, південного Дону і Дніпра. Вони нізвідки не прийшли, а жили там завжди. Їхніми предками були скіфи. Готи прославилися в перші століття хрестиянської ери тому, що, як завжди це трапляється в історії, їхній союз виявився сильним і організованим. Тому довговічним і життєздатним. Тобто час появи готів на історичній сцені обумовлений не раптовим приходом звідкись із півночі (як стверджують деякі історики), а сукупністю місцевих обставин, за яких слов'янські племена утворили союз, і цей союз став впливовим і сильним. Сусіди, які володіли писемністю, а тоді це були греки та римляни, вперше зафіксували "появу" цього союзу приблизно в 1 столітті хрестиянської ери»* [227].

Головною «обставиною» пасіонарності готів і міцності їхнього союзу стало прийняття аріянства в 1 ст. н.е. *«Треба розуміти, що в ті далекі часи, коли війна була постійним явищем повсякденного життя, виживали найсильніші. Народи, які вміли воювати, і менталітет яких у боротьбі за виживання формувався за допомогою війни, мали шанс продовжити своє існування за рахунок завоювання інших племен і продукування потомства у все зростаючій кількості. Ті ж народи, які програвали у боротьбі за виживання, зникали в історичному котлі, поглинені іншими народами. Скіфи нікуди не поділися – вони продовжилися у названих вище народах, а в подальшому – у народах, відомих сучасникам під назвою слов'яни і скандинави»*[228].

Уперте й масоване просування вигадки про те, що готи були «германським народом», явно виходить за межі здорового глузду. Проте все стає на свої місця, якщо підійти до цього феномена з погляду духовно-світоглядної війни. *«Одна з найдивовижніших містифікацій в історії Європи – це історія народів, які в минулому часі здобули назву готи. Вона слугує принциповим і найяскравішим прикладом, як "одні народи робили історію, а інші її переписували". Історія готів, відображена в дослідженнях західних істориків, є чудовою ілюстрацією того, що "історія – це політика, обернена з минулого в сьогодення"»*[229].

Головна причина несамовитого фальшування історії готів криється в тому, що готи-скіфи-слов'яни з самого початку були носіями істинного вчення Ісуса Хреста, натомість Рим, Александрія і Константинополь духовно виродились і стали на бік Його ворогів.

---

[227] *Пименов Н.И.* Истоки Западной цивилизации. Причины и следствия. – Магнитогорск, 2011. – 170 с. – http://www.iecivil.ru/book1_4_2.htm

[228] Там же.

[229] Там же.

Найперше, що зробив ворог, – розділив єдиний суперетнос на окремі, начебто чужорідні народи. А що насправді? «***Гуни – загальна назва всіх слов'янських народів...*** *Бургунди, найближчі родичі вандалів, зараховані Агафієм до гунів. Такої думки дотримувалося чимало істориків, у тому числі й новітніх.* ***Вандали та бургунди – теж слов'янські народи****. І коли, скажімо, взяти до уваги всі різнописання цієї назви вандалів у різних авторів, наприклад: вени, вінули, вендли, вони й венділи, то побачимо, що всі вони дуже добре лягають в одне синонімічне гніздо*»[230].

У частині середньовічних північно-європейських джерел Русь означається Вандалією, а її правителі – «королями вандалів». Це родичі тих вандалів, які в 429 р. завоювали північну Африку, де заснували королівство Вандалія, а одну з його областей назвали «Русіка». Хроніст 11 ст. Адам Бременський повідомляє, що вандалами у давні часи називали слов'ян. Візантійський історик Прокопій Кесарійський (6 ст.), що спілкувався з вандалами, повідомляє: «***Вандали перше жили близько Меотиди*** *(Азовського моря). Страждаючи від голоду, вони попрямували до германців, званих тепер франками, і до річки Рейну, приєднавши до себе готське плем'я аланів*»[231].

Принагідно зауважимо, що **термін «вандалізм» не має прямого стосунку до вандалів**. Його придумав у 1794 році французький абат Анрі Ґреґуар, критикуючи безглузде знищення пам'яток мистецтва революційною армією Французької республіки. Це був некоректний термін, адже вандали ніколи не знищували пам'яток мистецтва, хоча й справді розграбували Рим у 455 році, як це бувало під час бойових дій у всі часи. Поширення терміна «вандалізм» радше викликане ненавистю іудохристиян до аріянства, яке відверто сповідували вандали і захищали силою своєї зброї.

Слов'янський історик Мавро Орбіні на підставі доступних йому джерел, на межі 16-17 ст. у книзі «Слов'янське царство» свідчить: «*...Слов'янський народ озлоблював своєю зброєю ледь не всі народи світу; розорив Персику; володів Азією та Африкою, бився з єгиптянами та великим Олександром; підкорив собі Грецію, Македонію, Іллірійську землю; оволодів Моравією, Шленською землею, Чеською, Польською, і берегами моря Балтійського, пройшов в Італію, де довго воював проти римлян... Іноді був переможений, іноді мстився римлянам, іноді ж у битві був їм*

---

[230] *Білик Іван Іванович*. Аксіоми недоведених традицій. – http://ukrlit.org/Bilyk_Ivan_Ivanovych/Aksiomy_nedovedenykh_tradytsii/3/

[231] *Прокопий Кесарийский.* Война с персами. Война с вандалами. Тайная история. – М.: Наука, 1993. – 570 с. – С. 182.

*рівний… Нарешті, підкорив державу Римську, заволодів багатьма їхніми провінціями, розорив Рим… Володів Францією, Англією, встановив державу в Іспанії, оволодів кращими провінціями у Європі… І від цього славного народу в давні часи пішли найсильніші народи, а саме – слов'яни, вандали, бургундіони, готи, острогони, руси, або раси, візіготи, гепіди, гетналани, верли, або ферули, авари, скіри, гіри, меланхлени, бастарди, певкіни, даки, шведи, нормани, фени або фіни, укри, або украни, маркомани, квади, фракійці й іллірійці, венеди або енети, що заселили берег моря Балтійського, і розділилися на багато начал… **Всі були вони народ словянський**…»*[232].

*«Різноманітні назви тих самих народів – природний стан історичних справ: нечисленні геллени підрозділялися на афінян, спартанців, фіванців і т. д., та це нікому не завадило об'єднати їх у єдиний гелленський етнос. Китайці мали більше сотні племен і народностей... Індійці – теж. **Об'єднуючим початком слугували мова і спосіб життя (культура)**, а особливими прикметами були території проживання і родові союзи»*[233].

Отже «слов'яни», – це ім'я суперетносу, тобто сукупності етносів зі спільним коренем, подібною мовою і подібною культурою. Головним чинником ідентифікації «свої – чужі» була мова, тому **СЛОВ'ЯНИ – це ті, що говорять зрозумілою мовою**. Всі інші – НІМЦІ (німі, не-мовці), тобто такі, що говорять невиразно, незрозуміло. Раніше «німцями» слов'яни називали також данців, норвежців і навіть англійців.

Вандали, готи, гуни ... – це імена окремих етносів або їхніх союзів, що їх могли поширювати й на весь суперетнос. Через це зустрічаємо назву «Вандалія» для позначення всієї країни від Північного до Чорного моря. Для нас важливо, що у державах, створених згаданими етносами, аріянство було панівним, а богослужіння велися національними мовами.

ВУЛЬФИЛА – ВЕЛИКИЙ БРАХМАН АРІЯНСТВА

Духовним лідером готів був єпископ Вульфила (311–383), людина надзвичайного авторитету, апостол і патріарх готської аріянської Церкви. Гелленською його ім'я писалося як Οὐλφίλας (Оулфилас), а латинською як Wulfila (Вульфила). Прихильники недолугої «германської теорії» походження готів вважають, що ім'я Wulfila – це зменшувальне від німецького Wulfs (вовк), тобто Вульфила означає «вовченя». Це неймовірно, адже вовк є не брахманським, а кшатрійським тотемом: Іван Сірко (вовк), сотня УПА «Сірі Вовки»

---

[232] *Мавро Орбини*. Славянское царство. – М.: Олма Медиа Групп, 2010. – 528 с. – С.34. Див. також: http://uk.wikipedia.org/wiki/Слов'яни.

[233] *Пименов Н.И.* Истоки Западной цивилизации. Причины и следствия. – Магнитогорск, 2011. – 170 с. – http://www.iecivil.ru/book1_4_1.htm

тощо. Апостол готів ніколи не назвав би себе вовченям, бо це суперечило б його високому санові й заважало успішній проповіді. Вигадку про «вовченя» треба розглядати або як елемент інформаційної війни проти аріянства, або як банальне невігластво.

Тоді що означає це ім'я? **Вульфила був брахманом, тому в нього могло бути тільки брахманське ім'я**. Почнемо з того, що перед нами слово, яке складається з двох частин: кореня *вулф, *волф та суфікса -ила, -ило.

У давній українській мові не було звука «ф», тому раніше було не Федір, а Хведір, не фіртка, а хвіртка, не *волф, а *волхв. **Слово «волхв» означає брахман, друвід, священик**. У його основі лежить корінь *вол – *вел – *віл, що позначає рушійну силу – потужну, але водночас м'яку, спокійну, глибоку, точно керовану. Від цього кореня походять слова, що вказують на силу, що рухає, обертає, перетворює: **Велес** – бог варни брахманів, «воля» (англ. will – воля, намір, прагнення, сила, енергія), «волхв» (синонім слова «друвід» – знавець сили), «велетень», «великий», «вельми», «віл» (або «вол»), володіти, російське «волчёк» (дзиґа). На те, що це добра і гармонійна сила, вказує англійське слово «well», яке вживається у значеннях: благо, джерело, криниця, гарний, здоровий, благополучно, розумно, на совість, відмінно, вельми, цілком.

Суфікс –ило, -ила означає «дух» у розумінні пов'язаності з чимось: вітрило (парус) – з вітром; кормило (руль) – з кормою судна, бо ставилося на кормі; здоровило – велика і сильна людина; правило – «дух прави», «те, що направляє»; ельфи – астральні істоти, «духи».

Тобто **ім'я Вульфила насправді є давнім українським і загальнослов'янським іменем Волхвило – «Великий волхв», «Великий священик», «Великий брахман», що точно відповідає статусу апостола і патріарха готів-скіфів-слов'ян.** Причому це не ім'я від народження, а прізвисько, отримане при ініціації на священика або єпископа.

За своєю конструкцією ім'я Волхвило подібне до імені Аттила–Аттило–Гаттило: лат. Attila (Аттила), гелл. Ἀττήλας (Гаттелас). Це слово, відоме з 5 ст., походить від давнього арійського слова «атта» (тато, тата). Тобто Аттила – це «великий батько», «батько народу», «предок-засновник». Звідси атаман-отаман – «батько-людина»: в українській традиції «батьком» називали січового отамана (атта-ман) і взагалі вищого керівника, зверхника. Звідси ж і прізвисько Ататюрк – «батько, або предок турків».

Суфікс -ило, -ила характерний для багатьох слов'янських прізвищ (Курило, Покотило, Шарпило, Войтила, Ягайло, Трясило) та **імен** (Данило, Кирило, Борило, Будило, Ярило,

Вершило, Журило, Станило, Берило, Момчило, Гостило, Городило, Добрило, Душило, Гасило, Братило...)[234].

Аріянський історик Філосторгій представляє Вульфилу духовним лідером **скіфів,** що походять з Готії[235]. Згідно з Філосторгієм, батьки Вульфили вже були хрестиянами, тобто **він не був місіонером, що приніс готам нове вчення**. Як відомо, готи були знайомі з хрестиянством ще з 1 ст., а готський **єпископ Теофіл у 325 р. брав участь у Нікейському соборі** (в цей час майбутньому Вульфилі йшов тільки 15-й рік). У 337 році, у складі посольства від готського короля, Вульфила прибув у Константинополь. «*Батько його був знатним готом, а мати – дочкою хрестиян, полонених в Каппадокії під час морських набігів 264 або 266 років. Юнак був хрестиянином, вихованцем єпископа Теофіла. Незважаючи на молодість, він вирізнявся освіченістю і мав великий авторитет*»[236]. Дослідники припускають, що з 337 до 341 року Вульфила навчався у самого Євсевія Нікомедійського – Константинопольського архієпископа, який згодом висвятив його на єпископа Готії.

Найвірогіднішою датою висвячення вважається 341 рік – останній рік життя Євсевія. У цьому році Вульфилі вже виповнилося 30 років, що в арійській традиції, зокрема серед карпатських мольфарів, вважається віком духовної зрілості людини (Ісус Хрестос почав своє служіння саме в 30 років). Схоже на те, що Євсевій Нікомедійський – він же Євсевій Великий – **передав Вульфилі естафету Антиохійської школи аріохрестиянства, після чого спокійно помер**. Оскільки Вульфила був слов'янином, то в його особі естафету аріянства отримав слов'янський суперетнос. Можливо, що саме під час цього висвячення, яке, по-суті, було ініціацією, він отримав своє ім'я Волхвило – «Великий волхв», або «Дух волхва». Для аріянства таке було цілком природним, адже воно було оновленим продовженням прадавньої арійської традиції, свого роду – окультуреним язичництвом.

◀ ***Брахман Ґендальф** – прообраз брахмана Вульфили.*

---

[234] *Чучка П. П.* Слов'янські особові імена українців: історико-етимологічний словник. – Ужгород: Ліра, 2011. – 428 с.

[235] Церковные историки IV-V веков. М., 2007. – Филосторгий. Сокращение «Церковной истории», сделанное патриархом Фотием. – http://krotov.info/acts/05/marsel/istoriki_07.htm.

[236] Эпоха Вселенских соборов IV–VIII веков. – http://sev-orth-univ.ucoz.ru/lektions/lek5.html

ГЛАГОЛИЦЯ – СВЯЩЕННЕ ПИСЬМО БРАХМАНІВ

Як ми вже знаємо, готи-українці були знайомі з хрестиянством ще з 1 століття, тож Вульфила не був місіонером-першопроходцем, як його часто представляють. Не був він і творцем готської абетки, тому що скіфи вже мали, окрім архаїчної рунічної абетки, ще принаймні дві абетки – т. зв. протокирилицю і глаголицю, які існували задовго до Вульфили (4 ст.) і, тим більше, до Кирила та Мефодія (9 ст.). Для того, щоб зрозуміти подальшу історію, дуже корисно хоча б коротко розглянути ці три абетки.

РУНІЧНЕ ПИСЬМО

Перші проторунічні написи відносяться до палеоліту і датуються 17–16 тис. до н. е. Це руноподібні символи, написані на кістках мамонта, знайдених на Межиріцькій стоянці в Україні (Канівський район), знаки, вирізьблені на кам'яних брилах у тому чи іншому регіоні Західної Європи, чи "сонячні колеса", вирізані з кістки і виявлені на Сунгирській стоянці неподалік Володимира у Росії. Безсумнівно, що ці найперші знаки, написані людською рукою чи вирізані з кістки або дерева, мали сакрально-магічний характер. Імовірно, поступово ці символи, одержувані в одкровеннях чи іншими шляхами, збиралися і накопичувалися, піддавалися класифікації і змінам.

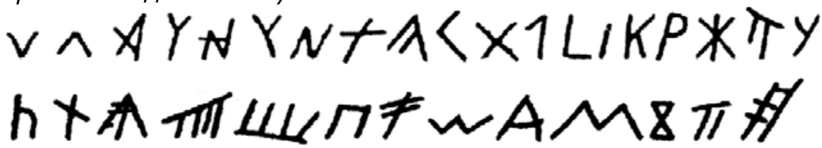
Проторунічні знаки на кістці мамонта ▶
Межиріч, верхній палеоліт.

Приблизно з середини 6 тис. до н. е. у Європі відбулося небачене доти піднесення культури, яке супроводжувалося могутнім розвитком ремесел і мистецтв, у тому числі – і мистецтв магічних. Найдинамічніший розвиток відбувався на території України в рамках Трипільської цивілізації. Від того часу до нас дійшли глиняні фігурки божеств, чудова кераміка, залишки святилищ, храмів і поселень. Кераміка цієї культури, виявлена на території Східної і Центральної Європи, багата на магічні зображення, чимало яких, імовірно, варто вважати прямими попередниками як рунічного алфавіту, так і неалфавітних європейських магічних символів[237].

Найдавніші рунічні символи зафіксовані у гротах святилища Кам'яна Могила (поблизу Мелітополя на Запоріжжі). Їхні зображення, у т. ч. протошумерські письмена, сусідять із верхньопалеолітичними зображеннями мамонтів і бізонів, виконаними

[237] *Платов Антон*. Славянские руны – история. – liftrasir.chat.ru/txt010.htm.

близько 16–14 тис. до н. е.[238] Найдавніші протописемні знаки Кам’яної Могили шумеролог Анатолій Кифішин відносить до 12–10 тис. до н. е., а найпізніші – до 3 тис. до н. е.[239] «*Поки нема інших джерел, Кам’яну Могилу апріорі можна вважати найдавнішим архівом найдавнішого у світі письма»*[240].

Рунічні символи Кам’яної Могили. *З книги директора Державного історико-археологічного музею-заповідника "Кам’яна Могила" Бориса Михайлова "Петрогліфи Кам’яної Могили" (Запоріжжя, 1999).*

Згаданий культурний і технологічний вибух у Європі супроводжувався раптовою появою високих знань невідомого походження, для позначення яких вживається термін **Гіпербоpíйська традиція.** Ініційований цими «неземними» знаннями цивілізаційний стрибок відбувся відразу ж після подій, викликаних затопленням прісноводного Понтійського озера солоними середземноморськими водами у 55 ст. до н. е. і перетворенням його на сучасне Чорне (Руське) море. Частина людності, яка врятувалася від вод Великого потопу і відійшла на північ (територія сучасної України, стародавня назва – Вища Бóрія, Уперберія, пізніше – Гіперборія, Hyper Borea, Upperborea), заснувала нову цивілізацію, відому нині як Трипільська, або Арійська. Після адаптації до нових природно-кліматичних умов і демографічного вибуху арійські (індоєвропейські) народи розселилися по всій Євразії, поширюючи вищу культуру і вищі знання, в тому числі й письмо.

Характер зображення букв визначається матеріальним носієм інформації. Первинним носієм була вирівняна дерев’яна поверхня – на ній найзручніше було витискати зображення поперек волокон. Тому в первинній рунічній абетці не було горизонтальних ліній. Пізніше, коли наносили руни на камінь чи метал, за звичкою використовували тільки прямі вертикальні чи похилі лінії. Натомість при нанесенні букв пензликом, пером чи олівцем значно легше зображати колоподібні фігури. Особливо це стосується скоропису, у якому переважають округлені форми.

---

[238] *Михайлов Борис Дмитриевич*. Петроглифы Каменной Могилы. – Запоріжжя: Дике поле,1999. – 239 с. – С. 84.
[239] *Кифишин А. Г.* Древнее святилище Каменная Могила: Опыт дешифровки протошумерского архива XII–III тыс. до н. э. Том I. – Київ: Аратта, 2001. – 872 с. – С. 558.
[240] Там само, с. 57.

◄ *«Ці слова складені зі справжніх (не стилізованих) літер, викарбуваних у гротах Кам’яної Могили. Вік літер – до 8 тисячоліть».* Із книги Бориса Михайлова «Кам’яна Могила» (Київ: Такі справи, 2003).

У давнину люди намагалися тримати знання в пам’яті, тому могли запам’ятовувати величезні обсяги інформації. Записи використовували переважно для нагадування, а також у магічних цілях – для концентрації уваги.

Для структурування і запам’ятовування розгалуженої системи знань використовували абетки. Всі вони були наслідуванням первинної сакральної абетки. Букви цих абеток розташовувалися у чіткому порядку, і кожна з них володіла особливим змістом. Аналіз стародавніх абеток дозволяє побачити головні особливості їх сакрального прототипу.

1. Кожна буква позначала певний **звук** і мала свою назву (акрофонічне звучання), напр.: А – аз, Б – буки, В – віди. Акрофонія забезпечує зручність запам’ятовування абетки і, тому, максимально швидке її поширення. Цей спосіб використовується в сучасних абетках для навчання дітей, де кожна буква має відповідне виразне слово, наприклад: А – ангелик, Б – бобри, З – зайчик, У – учитель тощо.

2. Сакральна абетка становила **Послання**: під час читання по порядку прочитувався зв’язний текст із повчальним змістом. Тут ми маємо справу з першим у людській історії застосуванням мнемотехніки – технології прискореного запам’ятовування інформації[241]. Цей прийом суттєво прискорював засвоєння абетки і всієї нанизаної на неї системи знань[242].

3. Кожна буква позначала певне **число**. Щоб відрізняти цифру від букви, над нею ставили риску або букви розділяли крапками.

4. Кожній букві відповідала певна **рослина** (дерево, квітка, зілля), тварина (птах, комаха, змія), сузір’я чи планета, метал чи коштовне каміння, можливо, ритуальна страва.

5. Кожній букві відповідав певний **архетип** реальності: типова ситуація, процес, сила, аспект буття. Тому букви використовували для медитацій і ворожіння.

6. Абетка являла собою **календар**, до якого прив’язувався весь сільськогосподарський цикл. Одні букви відповідали місяцям, інші – рівноденням і сонцестоянням. Рослина, яка відповідала

---

[241] Прикладом застосування мнемотехніки для запам’ятовування кольорів веселки є фраза: “**ч**апля **о**сінь **ж**де **з**авзято **б**уде **с**ани **ф**арбувати” (червоний, оранжевий, жовтий, зелений, блакитний, синій, фіолетовий).

[242] *Каганець І.* Згадай себе! // Перехід-IV. – Випуск 11-2003 – http://ar25.org/node/18579

даній букві, була рослиною цього місяця і брала участь у ритуалах і обрядах даної точки календаря. *«Як показав англійський дослідник Р. Грейвс, саме ці рослини фігурували на відповідних святах усіх давньоарійських народів від Палестини до Ірландії»*[243].

Відгомін цієї традиції зберігає і український народний календар, згідно з яким березню відповідає береза, червню – верба, липню – липа, серпню – мак, вересню – верес, грудню – коноплі тощо. Календар був прив'язаний до циклічних змін природної енергетики і фізіології людського організму протягом року, тому він організовував не лише ефективну сільськогосподарську діяльність, а й здоровий спосіб життя (харчування, пости, купання у водоймищах, загартовування, профілактику хвороб, лікування, чергування інтелектуальної і фізичної діяльності тощо).

Таким чином, **первинна сакральна абетка була організуючим каркасом для всієї цілісної системи знань**, потрібних для ефективного ведення господарства, здорового способу життя, інтелектуального і духовного розвитку. Прив'язана до абетки система знань легко запам'ятовувалася і передавалася нащадкам з мінімальними перекручуваннями. Первинна абетка була рунічною, букви витискалися, видряпувалися або вирізалися **на дереві**. Тому руни називалися «чертами» і «резами». Написи робилися поперек волокон, тому руни складалися тільки з вертикальних і похилих відрізків, адже горизонтальні лінії зливалися з волокнами і були невиразними. Тобто форму знаків диктувала технологія їх нанесення.

◀ ***Вендські руни.***
Венди, венеди, венети, вандали – великий слов'янський етнос, що жив на території від Чорного до Балтійського моря. Слово «венди» означає «славні»[244].

Органічний зв'язок між деревом і первинними буквами зберігся у давньослов'янській і, відповідно, українській мові. У давнину поняття «буква», «запис» позначалося словом «боуки», яке також мало значення «бук», «дерево». Відповідно слово «книжник» писалося як «боукарь»[245]. З цієї самої причини слово «книга» в англійській мові пишеться ***book***, читається «бук». В українській мові слово «бук» досі вживається у значенні назви породи дерева, а також як дерев'яна «палиця», «ціпок», «кий». Найдавніші книги

[243] *Шамбаров В. Е*. Русь: дорога из глубин тысячелетий. – М.: Алетейа, 1999. – 448 с. – С. 134.
[244] *Наливайко Степан*. Етноніми-синоніми слов'яни-венеди-ставани і санскрит. – http://www.ualogos.kiev.ua/fulltext.html?id=2597
[245] *Біленька-Свистович Л. В., Рибак Н. Р.* Церковнослов'янська мова: Підручник зі словником. Понад 3500 слів. – К. : Криниця, 2000. – 336 с.

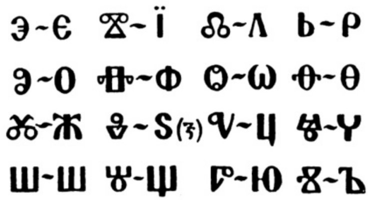
робили у вигляді дощечок, що їх скріплювали шнурком. Характерним прикладом може бути Велесова книга.

У слов’ян письмо з’явилося ще тоді, коли вони були єдиним етносом. На це вказує те, що слова «читати», «писати», «письмо», «книга» спільні для всіх слов’янських мов. **Писання і читання сприймалося як священнодійство, тому слова «читати» і «почитати» (шанувати) мають спільний корінь.**

Поява нових інформаційних носіїв автоматично змінює характер письма. Так, із 3 тис. до н. е. почали використовувати папірус, а в 1 тис. до н. е. вже активно застосовували пергамент. Писати стало легше, що дозволило зробити букви виразнішими. Якщо зображення рун визначалися головнио технологією їх нанесення, то нові інформаційні носії дозволяли використовувати стилізовані образи навколишнього світу. **Нові можливості привели до появи нових абеток, побудованих на ідеограмах, тобто знаках, які нагадують про вже відомі поняття**. Ними були: 1) знаки, основані на вже відомих рунах; 2) візуальні образи з навколишньої реальності.

У слов’ян набули поширення дві абетки – глаголиця і протокирилиця. До нашого часу вони дійшли у різних модифікованих, частково спотворених варіантах, за якими, проте, можна побачити первинні першозразки.

Першою була створена глаголиця, а відразу ж після неї – основана на ній кирилиця. Тому обидві абетки повністю збігаються за кількістю літер та їх порядком в абетці. Також неважко побачити, що букви глаголиці виразніші, вишуканіші, складніші. Порівняно з ними букви кирилиці виглядають значно прозаїчніше.

Глаголиця і кирилиця ▶
Пари букв з подібним написанням.

А все тому, що ці **дві абетки були створені для різних сфер застосування**. Глаголиця була призначена для справ священних, а протокирилиця – земних. У цьому є великий сенс, подібно до святкового і буденного одягу. Як кажуть, не вживай ім’я Боже всує. На переконання наших предків, застосування священної абетки для низьких речей «розмагнічує» її, робить слабішою, втрачається її магічна сила і яскравість. Спеціальна «робоча абетка» дозволяла підтримувати належний контраст між святковим і буденним, священним і мирським, ідеальним і реальним. Оце й стало причиною паралельного існування двох абеток – вишуканої глаголиці й утилітарної протокирилиці. Можна сказати, що протокирилиця – це спрощена глаголиця.

Окрім того, **глаголиця виконувала функцію тайнопису**. За часів первинного, рунічного письма знання передавалися з уст в уста, що дозволяло запобігати їх потраплянню до чужих. Проте як тільки почалося тиражування знань на папірусі та пергаменті, виникла потреба у спеціальному письмі «тільки для своїх».

ГЛАГОЛИЦЯ – ІДЕОГРАФІЧНЕ ПИСЬМО

Про глаголицю більше відомостей, ніж про кирилицю. Відомо, що святий Єронім Стридонський (342–419), що був слов'янином і походив з Далмації (нинішня Хорватія), зробив глаголичний переклад Біблії на місцеву мову. «*Ми володіємо історичним документом, який доводить, що св. Єронім ще в 4 ст. користувався глаголицею, його навіть вважали автором цієї абетки*»[246]. Додамо, що Єронім зробив переклад Біблії також на латинську мову. Його переклад називається Вульґата (Vulgata) і до сьогодні є офіційним біблійним текстом Римо-католицької церкви.

Проте Єронім скористався наявною абеткою, зрозумілою для його земляків-слов'ян. Існують свідчення, що «*глаголиця була складена ще задовго до Р. Х. якимсь Fenisius'ом з Фригії, що взяв за основу* ***гетські руни****. Що це схоже на правду, доводять деякі фінікійські монети, що несуть, напр., глаголичне "Б"*»[247]. Тож маємо ще одне підтвердження, що глаголичне письмо – це модифікація більш давнього рунічного письма, яким користувалися ще гети (2 тис. до н. е.), що їх пізніше почали називати готами.

Кожній букві глаголиці відповідає **акрофонічна назва і число**: Аз – 1, Буки – 2, Веді – 3, Ґлаґол – 4, Добро – 5… Була також буква для позначення «самої української» букви «ї» (Їже – 10), а також м'якого «г» (Герви – 30).

Для позначення числа над буквою ставили риску або розділяли букви крапками, що їх ставили між буквами на середині висоти букв. Деякі букви глаголиці є відвертими ідеограмами, тобто символічними зображеннями-нагадуваннями певного поняття.

1. «Аз» (я – втілена божественна сутність) зображується хрестом, який позначає розділення на божественне і земне (горизонталь) та їх поєднання (вертикаль). Тобто

---

[246] *Лесной Сергей (Парамонов)*. Откуда ты, Русь? – Ростов н/Д: Донское слово, Квадрат, 1995. – 352 с. – С. 167.
[247] Там само, с. 167.

перша буква абетки вказує на мету – досягнення стану боголюдини, хреста (від коренів *хр, *кр – хороший, красивий і *ст – сталий, постійний, міцний, сталевий). Вона також нагадує людину з плечима і руками.

2. «Буки» (букви, книги) зображується як три дощечки, зв'язані шнурком – саме такими були найдавніші дерев'яні книги, звідки англ. book – книга, «боук».

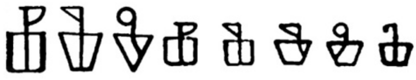
3. «Віді» (пізнав, зрозумів) нагадує очі й ніс людини, звідси прямий зв'язок із поняттями «відати» (знати) і «видіти» (бачити).

4. «Ґлаґоль» (слово, знання, говоріння) нагадує відкриті уста людини в профіль, що промовляють (глаголять, читають, вшановують), будучи спрямованими в небеса.

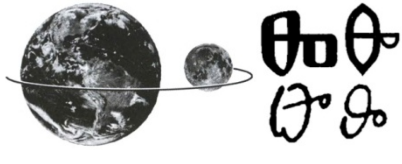
5. «Добро» (багатство, скарб, добре, корисне) нагадує подвійну (перекидну) торбу – бисаг, сакву – дуже зручну для перенесення вантажу через плече або на коні перед сідлом. Цікаво, що у слові «би-сак» (подвійний сак, подвійний мішок), частина «би» означає число 2. Можливо, що звідси ж і слово «Бик» – дворогий.

6. «Есть» (те, що реально існує) нагадує окреслене напівсферою місце, у якому зроблена позначка – «тут щось є». Число 6, що відповідає цій букві, символізує зміни, що відбуваються тут і тепер. Це вказівка на те, що істина (те, що є) завжди конкретна. У глаголиці нема звука і букви «є», тобто йотованої «е»; це коренева голосна, як-то: а, о, у, і, е. Для позначення звука «є» використовується м'який знак, що ставиться перед «е». Слово «ест» збереглося в латинській мові, яка є похідною від давньої української.

7. «Живіте» (живіть!) символізує взаємодію чоловічого і жіночого, що народжують паросток нового, гармонійного життя, адже 7 – це число гармонії (сім енергетичних центрів людського тіла, сім нот звукоряду, сім кольорів веселки, сім днів тижня). Любов між чоловіком і жінкою – основа життя та його продовження

8. «Дзело» (дуже, сильно, дзвінко, чарівно) нагадує стебло, що росте в горщику – зілля, зело. Це зелене диво, коли тягнеться вгору, спроможне проламувати асфальт і розсувати каміння.

9. «Земля» зображена у вигляді планети з Місяцем на орбіті – що може бути красномовніше! Наші далекі предки сприймали Землю й Місяць як єдину систему – дуже правильне, цілком сучасне уявлення.

10. «Їже» означає «який», «котрий», «той що». Як бачимо, у глаголиці була буква для позначення характерного для української мови звука [ї] (м’яке довге і).

11, 20. «І» (вісь, центр) – позначає звук [і]. В болгарському абецедарі називається «Isei». Відповідає руні «Іс» (вісь, англ. айс), що зображується вертикальною лінією. Ця буква має порядковий номер 11, а позначає число 20. Зображує землю, що обертається навколо непорушної осі.

12, 30. «Герви» (гори) – позначає характерний для української мови м’який звук [г]. Зображується як дві гори. Від стародавнього «герви» (горби) походить «хорвати» (горвати, хорв. Hrvati) – горяни.

13, 40. «Кано» (вогонь, світло, енергія) походить від руни «кано», що зображується як **>** або **<** і означає вогонь, світло, світильник, факел. Цей корінь у словах «канона» – гармата (звідси «канонада» і «канонір»), «каган» – світлоносний, «каганець» – світильник, «кадило» – пристрій для розжареного вугілля, «кан» або «казан» – посуд для приготування на вогні, «костер» –«сильний вогонь» (ко – вогонь, стер – стрімкий), канделябр – від лат. Candela – свічка. Схоже, що «кано» – дуже давнє слово. Зазвичай цю букву називають «како» (як), але це може бути пізнішою модифікацією.

14, 50. «Лага» – нагадує руну Лагуз (вода). Лага – це дуже давнє арійське слово для позначення води або водного потоку, від якого походять: «лагідний» і «ласкавий» – м’який, податливий; «п**ла**вати» – рухатися у воді; *lada – слабкість, м’якість, лагідність; «ладія» – човен; брит. Lagy – вода; «лаба» – річка (поширена назва річок у Європі), норвезьке lagu – озеро; лат. lacus – озеро, вода, джерело; «Ладога» – назва озера. Зазвичай цю букву називають акронімом «люди». Схоже, він з’явився пізніше, коли слово «лага» вже стало малозрозумілим.

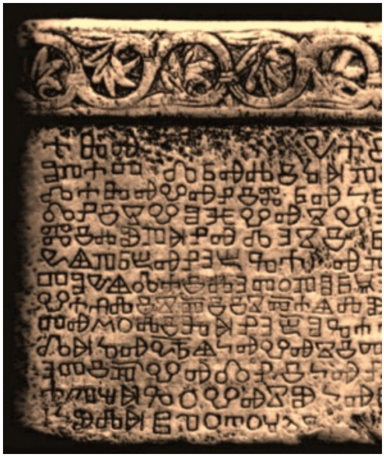

На розглянутих прикладах видно, що **букви глаголиці є ідеограмами, створеними на основі рун та стилізованих образів навколишнього світу**. Оскільки кожна буква має свою акрофонічну назву, то всі букви абетки разом складають осмислене послання. Так, розглянуті вище букви складають фразу: «*я букви пізнав, мовлення є скарбом, живіть дзвінко, земля, що є вісь, гори, вогонь, вода*».

Дивовижно, що попри свою надзвичайну архаїчність, глаголиця майже ідеально відповідає сучасній українській мові. Якщо відкинути твердий знак, то матимемо 33 букви – як і в сучасній абетці, серед яких букви «ї», «г», «ґ». Це говорить про

те, що за два чи три тисячоліття в основі української мови мало що змінилося. Глаголична абетка – це чітка цілісна система. Порядок букв підтримується акрофонічними назвами, що складаються в осмислене послання, і числами, що відповідають кожній букві.

Глаголиця широко використовувалася слов'янами. Проте після 12 ст. її почала активно витісняти кирилиця, хоча в Хорватії глаголиця застосовувалася в церковних книгах аж до 20 століття. На островах Адріатичного моря донині є старі люди, які вільно володіють цим письмом. Глаголицею не тільки писали книги, а й робили написи на камені. Найвідомішим артефактом є «Башська плита» (Хорватія, 11 ст.), що оповідає про те, які дари приніс церкві хорватський король Звонимир.

Фрагмент плити з глаголичним написом поблизу міста Башка ▶

ВУЛЬФИЛА – РЕФОРМАТОР ГЛАГОЛИЦІ

У літературі зустрічається думка, що творцем глаголиці був архієпископ готів Вульфила. Вона основана на тому, що Вульфила був лідером аріянства, а в середні віки глаголичні тексти називали «готськими письменами». Тобто **слов'янське (готське) аріянство поширювалося за допомогою глаголичного письма** – і це природно, адже глаголиця була призначена для сфери священного. Проте вона існувала задовго до Вульфили, тож він не міг бути її творцем. Він був великим реформатором. Цілком можливо, що відома нам глаголиця з притаманною для неї чіткою системою – це продукт його праці.

Як повідомляють історики ранньої церкви Сократ (Церк. іст., IV, 33) і Філосторгій (книга 2), Вульфила створив готську абетку і переклав на неї Святе Письмо. Це означає, що **Вульфила систематизував аріянські тексти і уточнив переклад Євангелія слов'янською мовою**. Можна сказати, сформував «аріянський стандарт». Завдяки діянням Вульфили аріянство стало державною релігією слов'янських (готських) королівств.

Біблія Вульфили була написана глаголичним письмом і, найімовірніше, складалася з Євангелія і деяких апостольських послань. Річ у тім, що для аріянства іудейські тексти не були жодним авторитетом – їх вивчали тільки для того, щоб викривати суперечливість і неспроможність іудохристиянства.

Можливо, що реакцією на аріянську Біблію Вульфили стала біблія Єроніма Стридонського, що була написана на кілька десятиліть пізніше – також для слов'ян (а тому глаголицею), але з позиції Римської церкви.

– ***А як же всесвітньо відома «Біблія Вульфили», написана «готською мовою»?***

Це відома містифікація. Ця книга, відома в науці як «Срібний Кодекс», була виготовлена в 17 ст. на основі уривків рукопису, написаного на невідомій мові германської групи[248]. Мова була малопоширеною, тому, крім згаданого рукопису, від неї майже нічого не залишилося. Сама ж «готська мова» була відтворена на основі саме цього рукопису. Інші «готські» документи, – нечисленні палімпсести, написи на зброї і прикрасах і т. п. – фрагментарні або спірні.

Фальсифікат під назвою «Біблія Вульфили» не має жодного стосунку ні до Вульфили, ні до готів. Фантазії навколо цього кодексу є частиною штучного міфу про древність германського народу. Основою цього міфу є вигадка про те, що готи були германським народом з північної Європи. «*Оскільки готів до часу знахідки уривків вважали германцями, то і прийнято усіма, що написані вони на готській мові і являють собою уривки біблії Вульфили. Доказів – жодних, все це лише здогадка. Більше того, є цілий ряд міркувань, які показують, що рукопис цей нічого спільного з Ульфилою і мовою гетів не має. Як міг бути «Кодекс Аргентеус» написаний на напівгерманській мові, якщо гети точно германцями не були? Якби «Кодекс Аргентеус» був справді написаний на мові готів, ми повинні були б знайти безліч документів і написів на цій мові цим алфавітом.*

Згідно з Йорданом, гети були культурним народом, що майже нічим не відрізнявся від греків. У них були свої вчені, філософи і т. д. Захопивши Італію, вони стали на чолі римської культури. Цілком природно, що, ***будучи переможцями, маючи власну писемність, вони не могли не залишити безлічі слідів її.*** *Чи можна повірити, що народ, який мав свою писемність, Біблію, перекладену на свою мову, 58 років панував над Римом, який мав писану історію (Кассіодора), на яку посилався в римському сенаті їх король Теодорик, не залишив жодного надгробного напису, жодного пам'ятника з присвятою, жодного прикордонного стовпа з написом, жодного напису на стіні (графіті)»*[249].

---

[248] Йордан Табов. О датировке Серебряного Кодекса (Codex Argenteus). – 2007. – http://new.chronologia.org/volume6/argenteus.html

[249] *Лесной Сергей (Парамонов)*. Откуда ты, Русь? – Ростов н/Д: Донское слово, Квадрат, 1995. – 352 с. – С. 145.

«Нам ні з чим порівняти шрифт і мову цієї єдиної книги вестготів. Небагато готських слів, вичленених філологами з інших джерел, звучать по-іншому, ніж ті, що містяться в тексті “Біблії Вульфили”. І я не можу позбутися думки, що ми маємо справу з плодами буйної фантазії діячів Відродження, яких не могла зупинити така дрібниця, як необхідність вигадати неіснуючу мову», – пише відомий німецький критик історіографії та хронології Уве Топпер.

Серед іншого, він звертає увагу на те, що в період Відродження (15–16 ст.) почали масово змивати з пергаментів оригінальні тексти і писати на них нові (це т. зв. палімпсести). *«Від 12 ст. папір ввозили спочатку з Китаю, потім з Аравії; незабаром у Центральній Європі почали виробляти дешевий (дешевший, ніж пергамент) папір відмінної якості. Від пергаменту відмовилися, бо працювати з ним було набагато клопітніше. Однак у часи гуманістів він раптом знову увійшов у моду. Незліченну кількість “старих” текстів знову почали наносити на пергаменти – і це при тому, що стрімко розвивалося друкарство.* ***Чим це пояснити? – Початком “Широкомасштабної операції”***»[250].

«Виникають запитання: Чи було щось схоже у світі, щоб був створений алфавіт мови, а письмових свідчень його використання не знаходили? Чому на готську мову перекладена всього одна книга, оригінал якої також не зберігся? Якщо створюється писемність, то на її основі вчать дітей і дорослих. А якщо це так, то чому окрім єпископа ніхто не навчився готської писемності? Тоді навіщо було перекладено Біблію на мову, якою ніхто не володів, окрім єпископа? Відповідь коротка і проста: якщо ніхто більше, крім єпископа, не володів письмовою “східно-германською” мовою, значить, не було ні алфавіту, ні писемності. Загублена “готська” письмова мова і алфавіт – вигаданий у наступні століття міф для доказу німецького походження готів, і жодного стосунку до готів він не має... ***Вульфила створив готський алфавіт, і цей алфавіт нам відомий під назвою “глаголиця”****. Тоді стає природним і зрозумілим той факт, що готи – це нащадки слов’ян, а ніякої східно-германської мови не існувало»*[251]. *«Можемо стверджувати, що у слов’ян вже принаймні з 4 ст. була власна абетка – глаголиця, винайдена, швидше за все, Ульфилою»*[252].

Аріянські тексти готів писалися саме глаголицею, тому що вона була добре знайома слов’янам і, на відміну від протоки-

---

[250] *Уве Топпер.* Великий обман. Выдуманная история Европы. – СПб.: Нева, 2004. - 320 с. – Глава 8.

[251] *Пименов Н.И.* Истоки Западной цивилизации. Причины и следствия. – Магнитогорск, 2011. – http://zhurnal.lib.ru/p/pimenow_n_i/istokiec.shtml

[252] *Лесной Сергей (Парамонов)*. Откуда ты, Русь? – Ростов н/Д: Донское слово, Квадрат, 1995. – 352 с. – С. 189.

рилиці, вважалася священним, брахманським письмом. Це було сакральне «письмо для своїх». Наявність власного тайнопису завжди дає переваги тим спільнотам, які ним володіють.

Таким чином, у слов'ян паралельно існували дві абетки: для священних справ використовувалася тільки глаголиця, а для світських – протокирилиця, яку пізніше почали називати «грецьким письмом» через подібність до гелленського алфавіту.

Якщо глаголиці вдалося зберегти свою первинну цілісність до нашого часу, то протокирилиця стала жертвою «хакерською атаки». Імена цих двох хакерів добре відомі. Хто? Здогадайтеся з першого разу :) Але щоб перейти до цього надзвичайно цікавого питання, нам треба завершити тему аріянського пасіонарного спалаху серед слов'ян.

ГОТИ – ЗАСНОВНИКИ ХРЕСТИЯНСЬКОЇ ЄВРОПИ

Почнемо з визначення трьох фундаментальних понять – Україна, українці та слов'яни.

Україна (Оу-країна, тобто «країна-зародок», де «оу» – яйце, зародок, насіння, початок)[253] – це назва географічно виокремленої території Північного Надчорномор'я від Карпат до Дону, де народилась арійська цивілізація (Трипільська доба), циклічно переживала демографічні вибухи і звідси хвилями поширювалася на весь світ. Допотопна Україна називається «Борія», а післяпотопна (від 55 ст. до н. е.) – «Гіперборія» (Вища Борія).

Ім'я «У-країна» (країна Оу) є самоназвою, – про це читаємо в знаменитій праці «Про походження й діяння гетів» («Гетіка») готського історика Йордана (6 ст.), написаній латинською мовою: *«... він прийшов у Скифії землі (pervenit ad Scythiae terras), що на мові їхній **Ойум** називались (quae lingua eorum Oium vocabantur)»* (фрагмент 27).

Тобто землі Скифії **на місцевій мові** називались Ой (Оі), оскільки «-um» – це типове латинське закінчення, подібно до того, як трохи нижче Йордан подає назви рік Данастр і Данапр (сучасні Дністер і Дніпро) – «Danastrum» і «Danaprum».

Отже, «країною Оі», або «Оу-країною», називали свою батьківщину мешканці Скифії-Скуфії. Так її й донині називають українці.

---

[253] В арійських (індоєвропейських) мовах слово «оу» означає яйце, захищений зародок, початок, насіння, зерно: гелленською (давньогрецькою) ωον (ω-ον, де ον – характерне завершення гелленських слів, «ω» читається як довге «о-о») – яйце, сім'я (насіння); латинською ovum (ov-um) – яйце, початок; ab ovo – спочатку; німецькою Ei – яйце; Einstieg – початок, вхід; староанглійською ei, ey – яйце; egis – захист, щит (захисна оболонка); сучасною англійською egg – яйце, begin – початок; французькою oeuf – яйце, яйцеклітина; румунською ou – яйце.

Українці – це корінний народ України. Українцями були борійці (кроманьйонці – доарійське населення України), трипільці (засновники Арійської раси), пелазги, кіммерійці, скіфи, сармати, готи, руси, козаки. Разом українці складають єдиний геосоціальний організм, що циклічно розвивається протягом 40 тисячоліть, тобто з часу появи в Україні (і світі) людини сучасного типу. Людина є українцем доти, доки перебуває в духовному та інформаційному (в т. ч. мовному) зв'язку з Українським геосоціальним організмом.

Слов'яни – українці, а також їхні близькі чи далекі нащадки, що володіють «словом», тобто спроможні говорити мовою. Слов'яни – це ті, що володіють зрозумілою один для одного мовою[254]. Антонімом щодо «слов'ян» є «німці» – це ті, що не володіють «словом», тобто не здатні зрозуміло висловлювати свою думку. Відомо, що раніше «німцями» слов'яни називали також данців, норвежців і англійців.

Як ми вже знаємо, батьківщиною гетів-готів було Північне Надчорномор'я, тобто Україна. **Тому готи були українцями і слов'янами.** З 1 ст. н. е. серед готів було поширене аріохрестиянство, яке з 4 ст. почали офіційно називати аріянством (хоча назва «аріяни» існувала й раніше). З часом слова «готи» і «аріяни» почали вживатися як синоніми.

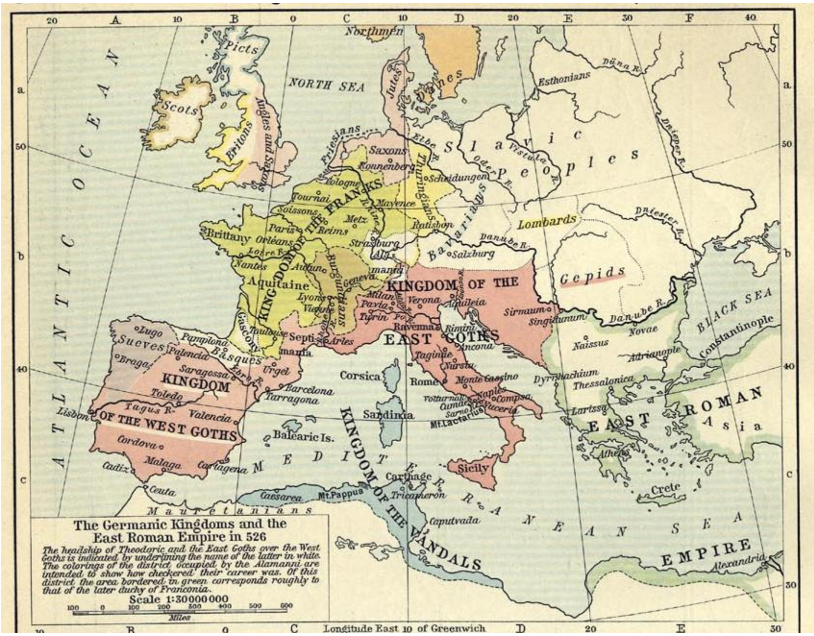
Завдяки духовному піднесенню і системотворчій роботі, виконаній під керівництвом архієпископа готів Вульфили (Великого волхва), аріянство остаточно утвердилося як державна релігія готських королівств. Широке запровадження освіти і літератури, основаній на священній глаголиці і світському «гелонському письмі» (протокирилиці), привело до чергового пасіонарного спалаху слов'янського суперетносу. Його наслідком стало поширення аріянства на всю Європу, що привело до небаченого культурного процвітання.

Романтичні легенди про святих мудреців, великих чарівників і шляхетних лицарів походять саме з епохи Великого Аріянського Світла. **Подивіться на славетну кінотрилогію «Володар перснів»** з брахманом Ґендальфом, королем Теоденом (майже Теодориком), кшатріями Арагорном, Фарамиром і Боромиром, рунічним «гелонським» алфавітом Кертар і «глаголичним» Тенгвар – це готи!

Пошуки священного Грааля, пригоди короля Артура та його воїнів світла – це готи! Готичний стиль архітектури, божественна вертикаль, що рветься в небеса, – це готи! **Хрестиянські церкви з драконами і сваргами – це все готи і слов'янське аріянство.**

---

[254] Про народи (етноси), що належать до слов'янського суперетносу (родини кровно споріднених етносів) – див.: Аріянство у скіфів-готів-слов'ян. – С. 299.

Європа в 526 році *(мапа з колекції бібліотеки Перрі-Кастанеди, Університет Техасу в Остіні). Майже вся Західна Європа і північне узбережжя Африки опановані готами й вандалами. Східна Європа опанована іншими слов'янами – баварцями (бойками) і гепідами.*

АТТИЛА – БАТЬКО НАРОДУ ГУНІВ

Нагадаємо, що започаткований Ісусом Хрестом рух за Царство боже пройшов кілька послідовних етапів розгортання: 1) Галілея, 2) Антиохія і Константинопіль (Римська імперія), 3) Північне Надчорномор'я. Саме тут – на землі України – процес розгортання аріянства відбувався найдинамічніше і найяскравіше, вийшов за кордони Римської імперії і виплеснувся на всю Європу.

Аріанином був великий князь Аттила (гелленською Ἀττήλας – Гаттелас, латинською Attila), засновник величезної слов'янської імперії гунів від Кавказу до Данії, завойовник Італії. Це ім'я походить від давнього арійського слова «атта» (тато, тата). Тобто «Аттила» – це «великий батько», «батько народу», «предок-засновник», верховний атаман-отаман. Ім'я «Аттила» подібне за конструкцією до відомого нам «Вульфила», а також «Тотила» – так називався король остготів, що завоював Італію у 541 – 552 рр.

В офіційній історії відомості про Аттилу, його світогляд і діяння надзвичайно спотворені, нерідко взагалі перевернуті з ніг на голову. Цю видатну особистість зазвичай представляють як монголоїда з непропорційно великою головою і як уособлення

дикої агресії, що несе одні тільки руйнування для Західної цивілізації. Натомість, на відміну від церковної традиції, Аттила (Гатило) в північноєвропейському епосі практично не відрізняється від готських королів і характеризується як доброчесний славний правитель, гостинний і справедливий з васалами. Такий образ розвивається у скандинавських піснях «Старшої Едди» і героїчній поемі «Пісня про Нібелунгів».

◄ ***Великий князь Аттила (406–453), покровитель аріянства.***

*«З праць Пріска та Йордана випливає, що європейські гуни були найгуманнішим народом у тогочасній Європі, але пізніші фальсифікатори історії зліпили з них дикого азійського монстра. Наведу лише один приклад. Серед членів візантійського посольства до гунів був змовник на життя Гатила. Змова була викрита. Якби гуни були азійською ордою, то не лише він, але й усе посольство було б негайно страчене. Візантійський імператор у подібному випадку, напевно, стратив би принаймні змовника. А що ж Гатило? **За відносно невеликий викуп відпустив змовника після того, як той покаявся**»*[255].

*«Будь-хто може подивитися у словник і переконатися, що німецьке **Hune (хюне чи гюне) – богатир, велетень**. А давні автори повідомляють, що наші предки були дужими і високими на зріст: "Вони (склавени та анти) дуже високого зросту й величезної сили", – писав Прокопій. У ті часи фізична сила часто була вирішальною у суперечках і викликала повагу. Не дивно, що наших пращурів давні германці називали Hunen=Гуни=велетні. Про це пише також М. Грушевський із посиланням на німецького дослідника Крека... Від германців назва нашого народу – Hunen – потрапила до Клавдія Птолемея (найімовірніше, через купців), а через його "Географію" – до всього культурного греко-латинського світу»*, – продовжує професор Анатолій Кіндратенко.

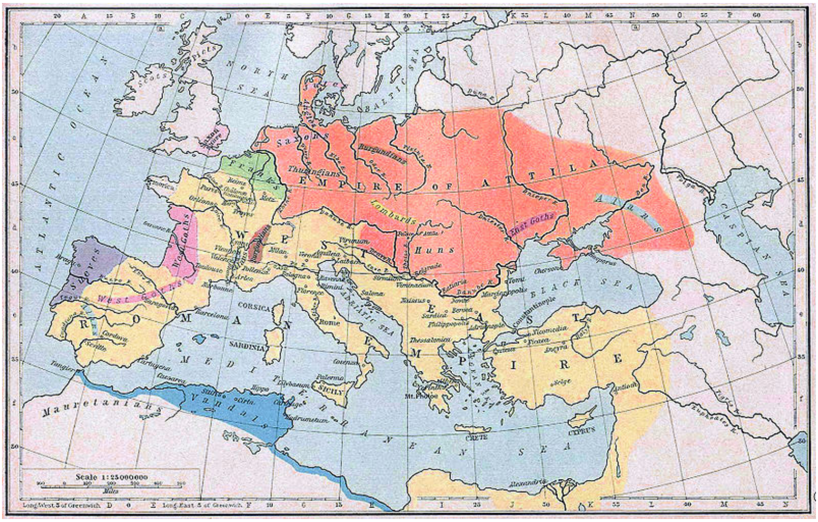
Найбільше інформації про Аттилу залишив Пріск Панійський – візантійський дипломат, історик і письменник, який брав участь у візантійському посольстві до імператора **гунів, що їх Пріск також називає скіфами**. *«Виявилося, що за працею Пріска можна встановити мову, якою говорив Гатило (Аттила). Гатило та його оточення говорили мовою "скіфською". Це була та сама мова,*

---

[255] *Кіндратенко Анатолій Миколайович*. Гуни – предки українців. – http://ar25.org/node/16303

в якій звучали названі Пріском та Йорданом слова "кам" (пиво), "мед", "страва" та "вар", це була мова наших пращурів.

Пріск та Йордан наводять і кілька імен гунів-скіфів, які або мають давньоукраїнське походження, або легко зводяться до українських за правилами української та латинської граматик: Валамер (Володимир), Вледа (Влад, Володя), Онигисій (сучасне Онисій), Беріг (згадаймо оберіг, зберігати), Басих (від басий – красивий або багатий) та інші»[256].

EMPIRE OF ATTILA. Слов'янська імперія великого князя Аттили від Каспію до Північного моря

Джерело: Shepherd, William R. Historical Atlas. New York: Henry Holt and Company, 1923.

А ось що пише дослідник гунів зі США Роман Пилип: «*Коли ж я випадково взяв у руки видання Gibbon's "The fall of Roman Empire" і прочитав опис Пріска Паннійського про гуннів, то зрозумів, що* ***тут описано моїх предків до найменших деталей****. То включало вишиті сорочки з переважаючими червоними, чорними та жовтими кольорами (що цікаво, орнамент нашивався на сорочку, а не вишивався на ній), той самий козацький чуб, ті самі широкі рукави, які звужувалися на зап'ясті, ті самі жупани (Прокопій Кессарійський навіть дивується, навіщо ховати шерсть усередину). Я вже не говорю про такі речі як вирізьблені доми (які так і називають – ХАТА), вирізьблені з одного кавалка дерева човни, укріплення з возів, панахиду, яку названо СТРАВОЮ, та чимало*

[256] *Кіндратенко Анатолій Миколайович*. Гуни – предки українців. – http://ar25.org/node/16303

іншого, зокрема імена командуючих, що дуже співзвучні з такими відомими словами, як РУС, ХЕЛХОЛ, МАМАЙ.

Послуговуючись знаннями латинської мови і науковими перекладами з інших мов, я дійшов того ж самого висновку, що й книга "Арійський стандарт" (2004), але користуючись виключно історичними оригіналами та їх копіями. Наша історія – то є історія одного народу, якому давали різні назви історики різних часів, і то можна досить чітко довести, користуючись виключно першоджерелами, а не перекладами з перекладів»[257].

Аттила, король гунів у мітрі єпископа, що вказує на його духовний сан чи релігійну місію. *Ілюстрація з Нюрнберзької хроніки (лат. Liber Chronicarum), однієї з перших друкованих книг, 1493 р.* ▶

Фальсифікатори історії прагнули показати скіфів-готів-гунів-слов'ян жорстокими дикунами, а також наповнити їхню історію суцільними зрадами і війнами. Чого варта вставка в «Гетику» Йордана про те, що король остготів Вінітар «*послав військо в межі антів і, коли вступив туди, у першій битві був переможений, але надалі діяв рішучіше й розіп'яв короля їхнього Божа з синами його і 70 старійшинами для залякування*».

По-перше, описана подія абсолютно неможлива, адже готи як аріяни не застосовували страти через розп'яття, бо вважали це зневагою Ісуса Христа. Аріянський імператор Костянтин Великий ще в 313 р. скасував смертну кару через розп'яття.

По-друге, можна простежити походження цієї вигадки. Річ у тім, що число 70 має символічне значення в іудейській традиції. Так, у книзі «Числа» Мойсей зібрав «*сімдесятеро чоловік зо старших народу, і поставив їх навколо скинії*» (11:24). Подібна вставка зроблена в Євангеліє про 70 «додаткових апостолів». Це вказує на релігійний підтекст вигадки про розп'яття: автор вставки вважав аріян єретиками, а аріянство – небезпечним вченням. Погляньте, як зображені аріяни на візантійській мозаїці 12 ст. в соборі Санта Марія Ассунта: суворі іудохристиянські ангели топлять у пекельному вогні аріянських монахів, єпископів, князів і старшину.

Страшний суд. Венеція, 12 ст. ▶

---

[257] *Роман Пилип*. Від скіфів до українців. – http://ar25.org/node/11165

Нижче на цій самій мозаїці зображені аріяни, які нагадують чи то готів, чи то руських воїнів, чи то козаків: вони русяві, з чубами, вусами і сережками у вусі.

◀ ***Аріяни у «візантійському ортодоксальному пеклі».***

Мета згаданої вище інформаційної закладки про «розп’яття готами антів на хрестах» зрозуміла: заплутати реальну історію і нацькувати одну частину народу на іншу. І це реально працює донині, адже масово тиражується інформація про «поганих готів» (тобто українців), які розпинають «хороших антів» (інших українців), причому роблять це на хрестах (арійських оберегах), хоча розп’яття завжди робилося не на хрестах, а на таврах – Т-подібних дерев’яних конструкціях. А оскільки готи є аріянами, то автоматично формується ненависть до аріянства. Це нахабне перевертання істини, адже **готи і гуни – це один слов’янський суперетнос**: Птолемей ще наприкінці II ст. повідомляв, що гуни живуть між бастарнами і роксоланами, тобто, безумовно, західніше Дону. До того ж аріяни завжди вирізнялися віротерпимістю – на відміну від візантійських ортодоксів. Коли ж до влади приходили останні, то починалися релігійні репресії, аріянські книги знищувалися, їхні церкви руйнувалися або перемальовувалися. Ось два приклади з 5–6 століття.

У 527 р. візантійським імператором став Юстиніан. Він узяв православну церкву під повний контроль, сам установлював релігійні догми і змінював церковну ієрархію. Жодна релігійна свобода не допускалася. Юстиніан видав ряд законів про «позбавлення земних благ тих, хто неправо поклоняється правдивому Богові». Усіх незгодних позбавляли майна і життя. В 529 році Юстиніан ліквідував знамениту філософську школу в Афінах, а все її майно конфіскував. Панівним релігійним напрямком стало відверте іудохристиянство – монофізитство, яке визнавало тільки божественну природу Ісуса Христа і заперечувало його людську природу. На Константинопольському соборі в 553 р., що був скликаний з ініціативи Юстиніана і проходив під його керівництвом, було засуджено вчення Антиохійської школи (аріянство), у т. ч. опосередковано була засуджена ідея реінкарнації.

Аріянські королі проводили зовсім іншу релігійну політику, основану на свободі віровизнань. Так, **у 476 р. готський король Одоакр зі слов’янського племені Ругіїв** усунув останнього західноримського імператора Ромула Авґустула і проголосив себе королем Італії. «*Незважаючи на те, що Одоакр був аріянином,*

його відносини з Римо-католицькою церковною ієрархією були напрочуд гарні»[258].

◀ ***Монета Одоакра – засновника Італії***

Те саме відомо про його наступника. Коли владу в Італії у 493 р. захопив готський король Теодорик, син Теодимира, то **місцеві вірування були прирівняні до готської аріянської церкви**. Теодорик залучав до управління державою римських учених і письменників. Він оточив себе римськими радниками. Римлянин Кассіодор обіймав при дворі посаду державного секретаря і написав, за дорученням короля, 12-томну «Історію готів» (згодом повністю знищену і викладену по своєму Йорданом).

Цегла з емблемою Теодорика
► *Знайдена у храмі Вести в Римі: «З нашим володарем Теодериком хороше правління в Римі»*

ОЛЬГА І ОДОАКР – ВОЛОДАРІ РУГІВ

Згадуючи Одоакра з племені Ругіїв, зауважимо, що Велику княгиню Ольгу також називали «королевою ругів» (reginae Rugorum), а **козаки вважали Одоакра руським князем і своїм славним предком**. Так, у 1648 р. гетьман Богдан Хмельницький, починаючи війну з Польщею, у своєму «Білоцерківському універсалі» звернувся до українського народу з такими словами: «*Ми не хочемо лякатися польських панів і їхнього численного війська. Навіть Стародавній Рим (що може називатися матір'ю всіх європейських міст), який володів багатьма державами й монархіями і пишався колись своїми шістьмастами сорока п'ятьма тисячами війська, в давні віки взяла й чотирнадцять літ тримала далеко менша проти згаданої збірна бойова сила русів із Ругії від Балтицького, або Німецького помор'я, на чолі яких стояв тоді князь Одонацер,– сталося це в 470 році після Різдва Господнього. Отож ми йдемо за прикладом наших давніх предків, отих старобутніх русів, і хто може заборонити нам бути воїнами і зменшити нашу лицарську відвагу!*»[259] Ця традиція була тоді ще настільки сильною, що коли у 1657 р. гетьман помер, генеральний писар Війська Запорізького Самійло Зорка, стоячи над його труною,

---

[258] Посилання на джерела тут: http://en.wikipedia.org/wiki/Odoacer
[259] *Самійло Величко*. Літопис (18 ст.). – Розділ 10. http://izbornyk.org.ua/velichko/vel05.htm

виголосив промову, у якій зокрема були такі слова: «*Милий вождю! Древній руський Одонацер!*»

ПЕРИФЕРІЯ ПРОТИ ЦЕНТРУ

Сучасні історики не можуть зрозуміти, навіщо були докладені такі масштабні, наполегливі й цілеспрямовані зусилля для вилучення готів зі світової історії. «*Про походи Олександра Македонського, Цезаря, Ганнібала ми знаємо більше, хоча вони відбулися набагато раніше, ніж "готська історія".*

Це виглядає дивним, тому що готи вплинули на становлення європейської цивілізації набагато більше, ніж великі античні герої. Готи завоювали всю Західну Європу, за винятком північних територій. Заснували королівства в сучасній Іспанії, Франції, Італії, Тунісі, Алжирі. Фактично саме готи з вандалами і аланами поставили крапку на самостійному існуванні західно-римської імперії. Вони тримали в напрузі східну римську імперію, змушуючи її цезарів платити данину, і не один раз спустошуючи її межі.

Значення історії готів для зародження Європейської цивілізації важко переоцінити! Здавалося б, їх історія повинна широко бути висвітлена сучасниками і їх науковими послідовниками. Така подія, як падіння західної частини Римської імперії і безроздільне хазяйнування протягом століть слов'янських племен у Західній Європі, не могло залишитися непоміченим для сучасників та їхніх нащадків.

Як могло статися, що тисячу років по Європі "гуляли" і ділили території між собою римські легіони, що прийшли з півдня, германські племена, що прийшли з півночі і тюркські народи, що прийшли зі сходу, а до дев'ятого століття раптом виявилося, що ***три п'ятих території Європи*** *заселено слов'янськими племенами, що мають єдину мову і єдину культуру!?*

Той факт, що історики Заходу не помічали одне і виділяли й підкреслювали інше в спадщині предків, наводить на думку, що це відбувалося не випадково.

Початок Західній Європі було покладено готами, вандалами й аланами – слов'янськими племенами. Визнання цього факту й бояться західні політики. Чому? Бо якщо визнати готів (вандалів, аланів) предками слов'ян, то це означає заперечити перманентний перехід Римської імперії в західну цивілізацію. Це означає, що витоки Європейської цивілізації треба шукати не в політеїзмі стародавньої Греції та Риму»[260]. А в чому?

Відповідь проста і шокуюча: **Фундамент всієї Європейської цивілізації було закладено слов'янами, а джерелом їхнього пасіонарного спалаху було аріянство.** Спроби Заходу

---

[260] *Пименов Н.И.* Истоки Западной цивилизации. Причины и следствия. – Магнитогорск, 2011. – http://zhurnal.lib.ru/p/pimenow_n_i/istokiec.shtml

взагалі витерти з історії цей факт є типовим проявом протистояння Центру і периферії. Пік активності з радикального переписування історії припав на славнозвісну добу Відродження (13–16 ст.). Цей період збігається з тріумфом іудохристиянства в Західній Європі, коли розп’яття стало його головним символом, і монголо-татарським нашестям, під час якого була здійснена зачистка аріянства у Східній Європі, передусім в Україні[261].

Очевидно, що масштабна фальсифікація історії не була винаходом доби Відродження. Вперше з нею стикаємося вже у 5 ст. до н. е., коли іудейський священик Ієзекиїл написав повністю вигадану історію євреїв. У 30-х роках 1 ст. н. е. його духовні нащадки – фарисеї – сфальсифікували Євангелія. У 1–2 ст. іудохристияни створили вигадану історію своєї церкви – т. зв. «Діяння апостолів»[262].

З цього часу почався активний наступ іудохристиянства на чужі території. Так, у 4 ст. палкий противник аріянства Аполінарій Лаодикійський та його учні створили великий корпус «псевдоепіграфів», які опублікували під іменами великих отців Церкви 3–4 ст., і які потім почали масово цитуватися в іншій іудохристиянській літературі. Згодом з’явилися «послання Ігнатія Богоносця» та інші тексти, в яких власні фантазії авторів приписувалися авторитетним особистостям[263]. Наприкінці 10 ст. з’явився «документ», у якому імператор Костянтин Великий начебто визнає першість Римської церкви і передає Папі Римському владу над усією західною частиною Римської імперії (т. зв. «Костянтинів дар»).

Проте справжнього розквіту масові фальсифікації досягли в добу Відродження. Не випадково Рене Генон у своїй програмній праці «Криза сучасного світу» (1927) писав, що розрив західної цивілізації з Традицією почався в 14 ст., а Відродження і Реформація його довершили. Саме в цей період з’явились і «Біблія Вульфили», і міф про германське походження готів, і багато іншої маячні.

Щоб розуміти події останніх двох тисячоліть, треба завжди твердо пам’ятати: **вся історія Європи – це історія змагання між аріянством та іудохристиянством, за плечами якого завжди виглядало іудейство**. Саме ж іудохристиянство спочатку було представлене двома головними центрами – Александрією і Римом, а після занепаду Александрії у 6 ст. – Римом і Константинополем, які жорстко конкурували між собою, але завжди були союзниками в боротьбі проти аріянства.

---

[261] Докладніше про українське аріянство та спроби його ліквідації: Русь аріянська. – С. 348. Аріянські храми в Україні. – С. 367.
[262] Див.: Фарисей Шауль – апостол, прапор і криголам. – С. 277.
[263] Антиохійський аріянський центр. – С. 219.

Аріянські святі в базиліці Хреста Спаса, побудованій аріянським королем готів Теодориком.
Північна Італія, місто Равенна, 504 р.

Це те, що залишилося від блискучого мистецтва готів. Після завоювання Равенни імператором Юстиніаном ця аріянська базиліка у 561 році була перероблена і переосвячена на часть іудохристиянського єпископа Мартина Турського – палкого противника аріянства. Відверто аріянські мозаїки були знищені.

Аріянські святі завжди зображуються з книгами – символом знань. Зверніть увагу, як акуратно, зі священним трепетом вони тримають книги, майже не торкаючись їх руками. На пізніших візантійських мозаїках (друга пол. 6 ст.) домінують мученики, з'являються сцени страждань Ісуса, але й тут ще нема жодної картини розп'яття.

Зачисткою історії готів і всього, пов'язаного з аріянством, у Західній Європі займалася Римська церква: «*Католицьке відгалуження християнської церкви зробило все від неї залежне, щоб знищити єретичний дух грецьких і римських філософів. Це треба розуміти буквально: католицька церква методично знищувала все, що стосувалося пам'яті монотеїстичного стародавнього світу: рукописи, пам'ятники, твори мистецтва, носіїв і послідовників філософських концепцій, священнослужителів, жерців, стародавні храми, свята, традиції. Будь-яке згадування про велич розуму давніх філософів переслідувалося церквою як*

найбільша єресь. Те, що можна було зруйнувати – руйнували. Все, що можна було спалити, – спалювали. Все, що можна було переробити, – переробляли. Все, що можна було пристосувати, – було пристосоване. А те, що не можна було знищити або переробити, наприклад, стародавні піраміди, Парфенон, римські дороги, – було піддане забуттю»[264].

Чудо помноження хлібів*.*
Мозаїка з аріянської базиліки Хреста Спаса. Північна Італія, місто Равенна, 504 р.
На аріянських мозаїках Ісус часто зображується безбородим, із традиційною слов'янською зачіскою «під макітру» (як у Григорія Сковороди), з просвітленим і спокійним виразом обличчя. На пізніших візантійських мозаїках Ісус уже бородатий, із суворим поглядом.

Якщо римська церква спеціалізувалася на стиранні пам'яті про аріянство в Західній Європі, **то зачисткою Східної Європи займалася Візантія**, а після її завоювання турками – **Москва**, яка підхопила естафету візантійського іудохристиянства.

Особливістю візантійської експансії стало масове застосування лінгвістичної зброї. І зараз саме час про це поговорити.

---

[264] *Пименов Н.И.* Истоки Западной цивилизации. Причины и следствия. – Магнитогорск, 2011. – http://zhurnal.lib.ru/p/pimenow_n_i/istokiec.shtml

КИРИЛИЦЯ – ІНФОРМАЦІЙНА ДИВЕРСІЯ

Як ми вже знаємо, протокирилиця – світська абетка – була створена на основі архаїчного рунічного письма (черт і рез) і священної глаголиці. Подібність кирилиці до гелленського алфавіту спричинена тим, що **геллени (давні греки) отримали письмо від трипільського народу пелазгів («лелек»), частина якого у 3–2 тис. до н. е. переселилася з України на Балкани**. Історик Діодор Сицілійський у 1 ст. до н. е. писав: «*Хоч ці букви називають фінікійськими, бо їх привезли до гелленів з країни фінікійців, вони могли би називатися пелазгійськими, оскільки ними користувалися пелазги*». Лінгвісти стверджують, що в основі давньогрецької (гелленської) мови лежить пелазгійський субстрат. Та й самі геллени виводили своє походження від пелазгів.

Пояснимо, що **пелазгами називалися племена, які наприкінці 3 тис. до н. е. ринули з України на територію Греції, Італії, Малої Азії і всього Середземномор'я**. Вони заснували Трою і пішли далі на Захід, зокрема в Італію і Грецію. «*Першими індоєвропейцями в Греції були не греки, а пелазги, які прийшли з півночі у III тис. до н. е.*»[265]. Професор Олександр Чертков (1789–1858) дослідив назви етруських племен в Італії: трояни, ораталі, дуліби, ірпіні, бреги, обричі, давні, поляни[266].

Геродот писав, що **Геллада початково називалася Пелазгією**. Плутарх стверджував, що пелазги були засновниками Риму, і писав, що «*пелазги, які обійшли більшу частину землі і підкорили мало не всі народи, поселились там і дали місту своє ім'я в ознаменування сили своєї зброї*»[267].

Тодішні вихідці з українського етнотворчого казана ще зберігали світлі зовнішні покрови, властиві раннім арійцям, тому Гомер називав їх «богосвітлими пелазгами» (Одіссея, XIX). Античні статуї зображають антропологічний тип, однаково властивий гелленам, галлам і слов'янам.

ГЕЛОНСЬКА АБЕТКА, АБО ПРОТОКИРИЛИЦЯ

Прабатьківщина племені гелленів, які дали назву всьому народу «давніх греків», знаходилася в Україні – приблизно на території нинішніх Полтавської, Харківської та Дніпропетровської областей. Їхньою столицею був Гелон (найімовірніше, Більське городище, що над Ворсклою) і, згідно з Геродотом («Історія», IV, 108), ці **гелонці говорили гелленською (гелонською) мовою**. Історія знає багаторазові масові переселення з України на Балкани,

[265] *Залізняк Л. Л.* Нариси стародавньої історії України.–К. Абрис, 1994.–С. 106.
[266] *Чертков О*. Пелазго-фракійські племена, які заселяли Італію // Основа. – 1994. – №4, 5; 1995. – № 6.
[267] *Шамбаров В. Е.* Русь: дорога из глубин тысячелетий. – М.: Алетейа, 1999.

натомість переселень у протилежному напрямку не зафіксовано. Тому **гелленські (давньогрецькі) мова і абетка є похідними від гелонських (давньоукраїнських)**, а не навпаки.

Додатковим підтвердженням є те, що давньогрецька абетка є спотвореним варіантом первинного давньоукраїнського оригіналу. Наприклад, у ній відсутня буква В (веді), натомість по дві букви Е та О[268]. **Гелонська абетка (гелониця), народжена в прадавній Україні, стала основою для формування гелленської (давньогрецької) абетки,** а також абеток інших арійських народів – вихідців з Українського етнотворчого казана: «*Думка, що кирилиця, якщо можна так висловитися, була у вжитку задовго до Кирила, має на свою користь багато переконливих міркувань. Перечитуючи нещодавно Цезаря, ми наткнулися на його категоричне твердження, що кельти у Франції користувалися для своєї писемності грецькими літерами (це за наявності поруч латинської культури!). І це було ще до н. е.*» [269]. Отже, **кельти у 1 тис. до н. е. користувалися гелонським письмом**.

«Іншим прикладом може служити образ Хреста на рушнику, так званий образ Вероніки, що зберігається серед інших реліквій у Ватикані. Загальновизнано, що він відноситься до перших століть хрестиянства. На ньому, крім літер ІС (Ісус) ХС (Хрестос), є чіткий напис: «ОБРАЗЬ ГСПДН НА УБРУСЕ». Убрусом називається ще й досі в деяких місцях рушник»[270].

Отже, гелонська абетка (гелониця) – це і є протокирилиця, що виконувала у слов’ян функцію світського письма, призначеного для щоденного вжитку. Подібно ми поділяємо одяг на святковий і буденний. Читання чарівним глаголичним письмом надавало процесу читання (почитання) особливої урочистості, піднесеності, святості, винятковості.

Очевидно, що протягом тисячоліть обидва види письма розвивалися і змінювалися. Оскільки святкова глаголиця була орієнтиром для буденної гелониці, то обидві абетки перебували у тісному взаємозв’язку і розвивалися узгоджено. По суті, це було два варіанти однієї абетки, адже відрізнялися вони тільки формою написання букв. Наявність священного і світського письма **сприяла підтриманню правильної соціальної ієрархії**. Нагадаємо, що у слов’ян духовна верства традиційно була провідною: багаточисельна варна брахманів пронизувала все суспільство і задавала вектори його розвитку. Тому світська література на основі утилітарної гелониці була чітко зорієнтована на духовну літературу, створену на основі вишуканої, чарівної глаголиці. Повна відповідність між двома абетками дозволяла легко і точно

[268] Див. також: Центр і периферія: пробудження Пульсара. – С. 61.
[269] *Лесной Сергей (Парамонов)*. Откуда ты, Русь? – С. 189.
[270] Там само.

перекладати (транслітерувати) тексти з глаголиці на гелоницю, причому не тільки букви, а й числа і дати, тому що буквам обох абеток відповідали ті самі числа.

Освічена частина суспільства, особливо його духовна й адміністративна еліта, володіла обома видами письма. Ось що повідомляє польський історик 16 ст. Матвій Стрийковський, посилаючись на старі руські літописи, про навчання синів Володимира Великого: «*І дав усіх згаданих вище синів своїх, і при них кілька сотень синів боярських вчити письму грецькому, а також глаголичному, поставивши над ними дяків і навчену молодь*»[271]. Якби тут ішлося про грецьку (гелленську) мову, то так і було б сказано, але ж тут говориться не про мову, а про письмо. До того ж неймовірно, щоб грецька на Русі раптом стала «другою державною», що її обов'язково треба вивчати. «Грецьким письмом» тут історик називає саме гелоницю. Гелониця – це умовна назва. Ми ще не знаємо, як слов'яни називали цей тип письма, але аж ніяк не «грецьким». Урешті-решт, навіть тепер ми кажемо «українська абетка», а не «грецька» чи «російська».

У ПОШУКАХ «ЗБРОЇ ВІДПЛАТИ»

Після завоювання Єгипту арабами в 7 ст. Александрійський іудохристиянський центр утратив свій вплив. Боротьба за духовну і політичну владу розгорнулася між двома центрами – Константинополем і Римом. Їх об'єднувала спільна іудохристиянська світоглядна основа, хоча «боротьба за паству» нерідко призводила до жорстких взаємних конфліктів.

Уже з середини 5 ст. головною загрозою з півночі для Східної Римської імперії стала слов'янська Болгарія. Так, за великого князя Пресіана, що був наступником великого князя Маламира і правив з 836 по 852 р., болгари успішно вели наступальні війни проти Візантії. Болгарія отримала вихід до Егейського та Адріатичного морів, військові дії Пресіана розчленили Візантію на три окремі частини: Південну Албанію, Грецію та землю біля Константинополя.

Візантія гарячково шукала чарівну зброю, яка її врятує. І знайшла! **У 849 році правляча еліта створює стратегічну освітню програму і засновує при дворі імператора Михайла Третього вищу школу.** Для її роботи було виділено пишний Магнаврський палац, тому цю школу називали Магнаврською. Її

---

[271] *Лесной Сергей (Парамонов)*. Откуда ты, Русь? – С. 164.

головними засновниками були регент Варда (дядько імператора) і вчений Лев Математик. Викладачами і випускниками Константинопольської вищої школи («Університету Варди») були видатні діячі візантійської держави. Саме тут навчався майбутній «винахідник кирилиці» – Костянтин Філософ. Одним із блискучих викладачів був Фотій – майбутній Константинопольський патріарх.

Десь у цей час і зародилася ідея застосувати проти Болгарії духовно-інформаційну зброю. Це мало бути дещо потужніше ніж секретний «грецький вогонь» (різновид напалму) чи легендарна німецька «зброя відплати» (Фау-2)[272] Вернера фон Брауна. **Унікальність інформаційної зброї в тому, що вона включає у ворога механізм самоліквідації, тож він знищує себе власними силами**. Успішне застосування такої зброї було б важливішим за десяток виграних війн, адже дозволило б Візантії остаточно вирішити «болгарське питання».

ПОХОДЖЕННЯ БОЛГАР

Слов'янська держава болгар була продовженням слов'янської імперії Аттили. «*Дунайські болгари не тільки були нащадками гунів Аттили, але й їх княжий дім походив від нього по прямій лінії*»[273]. Першими правителями болгар були Ірник (молодший син Аттили), Коурт і **Асперик**, якого візантійці називали **Аспарух**. Болгар часто називали гунами. «*Ясно, що гунів у той час зараховували до народів сарматських. А що під сарматами розумілися племена арійські, а не туранські, то в цьому тепер згодні майже всі вчені*»[274]. Байки про те, що Болгарська держава була заснована у 7 ст. волзькими булгарами – це вигадки німецьких істориків. Візантійські письменники вживають ім'я «болгари» уже в другій половині 5 ст., тобто відразу ж після розпаду імперії Аттили. «*Болгари почали здійснювати в той час навали за Дунай у Фракію, і незабаром зробилися такі страшні, що імператор Анастасій на початку VI століття побудував довгу стіну від Мармурового моря до Чорного, щоб убезпечити від них столицю*»[275].

Головна причина фальсифікацій у тому, що болгари, так само як готи і гуни, були слов'янами й аріянами. Для нівелювання цього факту антислов'янська пропаганда намагається представити давніх болгар тюрками[276]. Для цього їхніх князів називають не інакше як «ханами». Це нахабна брехня, адже у

[272] Назва «W-2» походить від нім. «Vergeltungs Waffe» – «зброя відплати».

[273] *Иловайский Д. И.* Начало Руси. – М.: «Олимп», «АСТ», 2002.

[274] Там само.

[275] Там само.

[276] Про антинауковість приписування болгарам тюркського походження див.: *Иван Танев Иванов*. Критика на основните принципи на тюркската хипотеза за прабългарите. – http://protobulgarians.com/Chuvashi.htm

записах, що збереглися, для позначення болгарських зверхників використовуються гелленське KANAΣ («канас», тобто спрощене для легшої вимови слово «князь») і слов'янське KNZZA (князя), KANAC BIГI (великий князь, де «вігі» – великий, багатий, пор. з англ. Big - великий), а також «принц» і «архонт»[277].

◄ ***КАНАС БІГІ ОМОУРТАГ (князь великий Омоуртаг)*** *– напис на камені, виконаний на замовлення Омуртага, сина Крума, правителя Болгарії від 814 до 831 років.*

Болгарського великого князя Крума, що правив у 802–814 рр. і мало не знищив Візантійську державу, зазвичай зображують як чорноволосого тюрка у східному одязі, хоча, згідно з описом візантійського хроніста, він **був світловолосою людиною зі світлими очима**. Мати Крума – Лана (або Світлана) – була слов'янкою. Настирні намагання представити болгар тюрками нас уже не дивують, адже подібним чином причорноморських слов'ян-готів пропаганда досі намагається представити північно-європейськими німцями, а гунів – якщо не китайцями, то принаймні тюрками.

КОНЦЕПЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ АТАКИ

Духовною основою слов'ян Болгарії була етнічна традиція (язичництво, народництво), окультурена й організована аріянською церквою. **Ідея Візантії полягала в тому, щоб розкласти національну аріянську церкву за допомогою візантійського іудохристиянства і підпорядкувати її Константинополю.** А через підконтрольну церкву можна було впливати на народну свідомість, настрої і державну політику. Та для цього спочатку треба було зламати захист інформаційного простору Болгарії і впорснути в нього духовну отруту. Головним інформаційним носієм були тексти. У ті далекі часи писане слово викликало велику повагу і священний трепет. Тільки на основі текстів можна було розгортати масову усну пропаганду, яка дозволяла перехопити управління народною свідомістю. За словами Костянтина-Кирила, проповідувати тільки усно – це те саме, що писати на піску[278].

На відміну від аріянства, іудохристиянство дотримувалося догмату, що священне писання дозволено викладати тільки гелленською, латинською та єврейською мовами. Всі інші мови

---

[277] Стаття болгарською: http://bg.wikipedia.org/wiki/Кан_(титла)

[278] *Смирнов Петр, протоиерей.* История христианской Православной Церкви. – М.: Православная беседа, 1994.

вважалися «низькими» і «недостойними» слова Божого. Римська церква дотримувала цього догмату аж до Другого ватиканського собору в 1969 році, який дозволив здійснювати богослужіння не тільки латинською, а й національними мовами. Зрозуміло, що це було не від доброго життя, а як реакція на кризову ситуацію.

У візантійської держави та її церковного придатку гостра криза виникла у 9 столітті. Як ми вже говорили, через наростаючий болгарський пресинг стояло питання про саме існування імперії. Тож саме в цей час серед візантійського істеблішменту й виникла ідея «поступитися принципами» і здійснити інформаційну атаку болгарським діалектом слов'янської мови. Для цього потрібно було «поставити на конвеєр» переклад візантійської літератури староболгарською мовою і організувати її масове поширення. Діяти треба було швидко і енергійно, адже новий болгарський володар – Борис (852–889) – прагнув розширити попередні завоювання і довершити справу своїх попередників з ліквідації Візантії.

БРАТИ-ДИВЕРСАНТИ

Історія цієї спецоперації доволі темна. Відомо, що готувалися до неї фундаментально. Головними виконавцями були призначені брати Кирило і Мефодій, справжні імена – Костянтин (827–869) і Михайло (815–885). Вони народилися в сім'ї візантійського воєначальника на ім'я Лев із військово-адміністративного округу Фессалоніки. Їхня молодість припала на часи військової експансії Болгарії, унаслідок яких Фессалоніки стали прифронтовим містом. Батько майбутніх Кирила і Мефодія воював проти Болгарії, що навряд чи сприяло любові його синів – «солуньських братів» – до болгарського народу.

Кирило навчався у Константинополі при дворі візантійського імператора Михайла III, тобто у згаданій вище елітарній Магнаврській школі, своєрідній «академії державного управління». Він був другом Константинопольського патріарха Фотія, брав участь у дипломатичних місіях. Так, у 855 р. вів перемовини з арабами в Сирії з метою обміну військовополоненими[279]. Схоже, що Кирило був довіреним дипломатом, придворним аналітиком, лінгвістом, радником.

Мефодій рано вступив на військову службу і зробив успішну кар'єру, впродовж 10 років був стратегом (вищим військово-адміністративним керівником) Славінії, візантійської провінції на території Македонії. Таку посаду могла обіймати тільки віддана державі людина, що користується довірою імператора.

[279] Просветительская деятельность Константина (Кирилла) и Мефодия. – http://www.sedmitza.ru/text/997376.html

Таким чином, **брати належали до вищого імперського істеблішменту, можна сказати, мали генеральські звання. Відповідно, вони ревно обстоювали інтереси імперії і просували назовні її вплив.** Оскільки жвавий інтелект і дипломатичний хист Кирила добре доповнювалися адміністративним талантом і зв'язками старшого брата – Мефодія, їхня робота в парі була надефективною. Тож саме цим братам фактичний правитель Візантії – високоосвічений і талановитий регент Варда – доручив інформаційну спецоперацію проти Болгарії.

КОД ГЕНЕРАЛА КИРИЛА

Головна проблема перекладу грецьких (гелленських) текстів болгарською мовою полягала в тому, що їхні абетки, попри подібні букви, системно відрізнялися.

По-перше, у слов'янській абетці не було деяких грецьких букв, наприклад, ксі, псі, тета, що заважало ефективному перекладу імен, назв і термінів.

По-друге, навіть подібні букви мали **різні числові відповідники**, наприклад, слов'янській «В» (веді) відповідало число 3, а грецькій «В» (віта) – число 2 (у грецькій не розрізняються «Б» і «В»). Інші букви також мали інші числа (перше слов'янське, друге грецьке): **Г** (4, 3), **Д** (5, 4), **Е** (6, 5)... **І** (20, 8)... **К** (40, 20)... **Ч** (1000, 9). Це означало, що переклад чисел і дат, які тоді записувалися буквами з відповідними позначками, перетворювався на важку і копітку справу, перед собою треба було постійно тримати кодову таблицю. Під час масового тиражування така невідповідність призвела б до величезної кількості помилок, що знецінило б усю перекладацьку роботу: хто захоче читати весь цей хаос.

«Геніальний винахід» Кирила полягав у тому, що він додав до слов'янської абетки відсутні в ній грецькі букви і привів нумерацію новоствореної кирилиці у відповідність до грецького алфавіту. Сучасною мовою, Кирило брутально зламав і перекодував світську слов'янську абетку. На перший погляд, його новотвір мало відрізнявся від слов'янського оригіналу, проте насправді це вже була інша система:

Буква	А	Б	В	Ґ	Д	Е	Ж	Дз	З	Ї	І	Г
Число первинне	**1**	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**	**7**	**8**	**9**	**10**	**20**	**30**
Нове число «кирилиці»	1	–	2	3	4	5	–	6	7	10	8	–

К	Л	М	Н	О	П	Р	С	Т	У	Х	Оу	Ф
40	**50**	**60**	**70**	**80**	**90**	**100**	**200**	**300**	**400**	**600**	**700**	**500**
20	30	40	50	70	80	100	200	300	–	600	800	500

Щ	Ц	Ч	Ш	Ъ	И	Ь	Ю	Я	***Кс****	***Пс****	***Тф****	***І****
800	**900**	**1000**										
–	900	90							60	700	9	400

Якщо глаголиця і гелониця (протокирилиця) мали однакову нумерацію букв, то кирилиця присвоїла для більшості букв інші, грецькі числа, а число 1000 взагалі проігнорувала, бо його не було у грецькому алфавіті, отже, воно непотрібне. До гелониці також додали чотири букви (*), які необхідні виключно для відтворення чисел з грецької, адже для слов'янської мови вони зовсім не потрібні, зокрема, звук букви Тета (9) взагалі відсутній у слов'янській мові, тому його читають як Т або Ф.

Отже, новостворена кирилиця дозволяла легко робити переклади з грецьких текстів, особливо це стосувалося назв, чисел і дат. Водночас вона робила надзвичайно важким переклад чисел і дат із глаголичнів текстів. Фактично **кирилиця переорієнтувала світську слов'янську літературу з сакральної слов'янської глаголиці на грецьке письмо.**

ЦУКЕРКА З ОТРУТОЮ

Слов'яни й раніше перекладали з іноземних мов, але робили це дуже вибірково, виходячи з власних інтересів. Так, перебуваючи в Херсонесі, Кирило ознайомився з Євангелієм і Псалтирем, написаними «руськими письменами». Тепер же справу перекладів мав узяти у свої руки зовнішній інформаційний центр, створений на базі Константинопольської вищої школи. Саме під нього і було створено новий стандарт письма. Поява кирилиці відкрила простір для масового перекладу на тодішню болгарську мову багатющої літератури, написаної класичною давньогрецькою (гелленською) і вже новою («візантійською») грецькою мовою.

Створення корпусу перекладної літератури відбулося ще за перебування Кирила і Мефодія на території Візантії. Проблем із перекладачами не було, оскільки на той час імперія була наполовину слов'янською. Наприклад, у 8 ст. Греція була тотально ослов'янена, оскільки попереднє грецьке населення було дуже винищене війнами і хворобами[280]. Для порівняння, якби нині Росія вирішила розпочати масові переклади українською, то виконавців у неї було би більше, ніж достатньо.

Яку ж літературу пропонували слов'янам візантійські «філантропи»? Передусім ту, що несла іудохристиянські ідеї одноразового життя (заперечення реінкарнації), прірви між Творцем і людиною, вивищення греків і євреїв, приниження етнічних культур, оспівування покірності і «спасіння» через страждання, уявлення про людину як брудну і зіпсовану істоту, а також «у

---

[280] *Васильев А. А.* История Византийской империи. – Т.1.; пер. с англ. А.Г.Грушевой. – СПб.: Алетейя, 2000. – Вопрос о славянах в Греции.

муках народжуватимеш дітей», «земля родитиме тобі тернину і будяки», сцени катувань мучеників – одне слово, весь ретельно дібраний концентрат духовної отрути.

Проте отруту ніколи не подають у чистому вигляді, її додають до чогось смачненького та ще й загортають у яскраву обгортку. Як «цукерку» слов'янам могли пропонуватися справді вартісні тексти з історії, географії, природознавства, а також всілякі пригоди та байки. Однак тільки на початковому етапі, щоб зацікавити новим літературним стандартом. Надалі мали бути переклади виключно релігійної літератури іудохристиянського спрямування. Те, що нині називають «чорнухою», інформаційним брудом, деструкцією. Ключовим чинником привабливості цієї «цукерки» було застосування зрозумілої, по-суті, розмовної мови південних слов'ян, що нею розмовляли і в Болгарії: «*Переклади, створені Костянтином, були орієнтовані на діалект слов'ян, які проживали в Солуні і його околицях*»[281].

Головним центром перекладів могла бути згадана вище Магнаврська школа, заснована у 849 р., або одна з її філій. Такою філією, найвірогідніше, був **Поліхроніїв монастир** на березі Мармурового моря, у якому настоятелем був генерал Мефодій.

У 856 р. до влади в імперії приходить Варда – ідеолог і співзасновник Магнаврської школи, а в 857 р. Константинопольським патріархом стає його соратник – Фотій. Програма «Зброя відплати» набуває виразніших обрисів: «*Костянтин разом зі своїми учнями, серед яких були Климент, Наум і Ангеларій, оселилися в монастирі, настоятелем якого був Мефодій. На думку ряду вчених, в монастирі навколо Кирила і Мефодія утворилася група однодумців, своєрідний науковий гурток, у якому зароджується ідея створення слов'янської абетки і починається робота з її втілення в життя*»[282]. За кілька років було сформовано стартовий пакет перекладної літератури – отруйна «цукерка». Залишилося знайти слушний момент для її застосування. Враховуючи циклічність розвитку, треба було дочекатися ситуації, коли Візантія буде на підйомі, а Болгарія на спаді.

ІНФОРМАЦІЙНА АТАКА

У 855–856 роках Болгарія зазнала невдачі у черговій війні з Візантією. Проте цього разу імперія зажадала в обмін на мир не територію, а хрещення володаря – великого князя Бориса (Богориса) – і правлячої верхівки. В цей час у Константинополі перебувала заручницею сестра Бориса. Вона прийняла хрещення під іменем

[281] Просветительская деятельность Константина (Кирилла) и Мефодия. – http://www.sedmitza.ru/text/997376.html
[282] Там же.

Феодора і була вихована в дусі візантійського іудохристиянства. Близько 860 року вона повернулася до Болгарії і стала схиляти свого брата до прийняття візантійської віри. Тиск на Бориса посилювався.

У 863 році Болгарія пережила сильний голод через неврожай, викликаний посухою. У цей самий час відбувся потужний землетрус, що багатьма було сприйнято як поганий знак. У цій ситуації загального пригнічення та тривоги відбувається вторгнення в Болгарію візантійського війська. Вимога та сама – хрещення Бориса і знаті. «*У 864 р. за ініціативою патріарха Фотія і кесаря Варди в Болгарію були направлені війська. Цар Борис, чия армія була ослаблена неврожаєм і голодом у країні, зрозумів, що опиратися безглуздо, і направив делегацію до Константинополя з обіцянкою прийняти християнство у Візантії і відмовитися від союзу з франками. Незабаром після цього, ймовірно у вересні 865 р., Борис був хрещений відправленим у Болгарію візантійським єпископом. Значне число болгарської аристократії було хрещено разом з ним*»[283].

АКТИВАЦІЯ ДУХОВНО-ІНФОРМАЦІЙНОЇ ЗБРОЇ

Зрозуміло, що візантійський єпископ прибув у Болгарію не сам, а з численною делегацією, книгами, іконами, символікою та іншою наочною агітацією. **Ось тут і відбулася імплантація в народне тіло Болгарії ворожого інформаційного центру, який мав включити механізм самоліквідації.**

Ця подія важливіша, ніж факт хрещення болгарської еліти, тобто офіційне визнання духовної залежності від Візантії. Оскільки хрещення Бориса відбулося під примусом, він намагався позбутися духовного ярма, для цього навіть уклав унію з Римською церквою. Але було пізно: **механізм самоліквідації було активовано**. Не допомогло навіть те, що за царя Симеона, який правив від 893 до 918 рр., Болгарія успішно воювала з Візантією і досягла піку територіальної експансії, а болгарська церква стала самостійною (автокефальною) – організаційно, але не духовно (можна сказати, що «кожний вмирає самостійно»). Поступово болгари втрачали духовну єдність, у них посилилися міжусобиці, а вже **у 1018 році Болгарія втратила здатність до системного опору і стала частиною Візантійської держави**.

Імплантований інформаційний центр спочатку діяв у столичному місті Плиска, а у 893 р. був перенесений до нової столиці, тож прославився як Преславська книжна школа. Головний напрям діяльності – переклад іудохристиянських текстів, а також підготовка нової генерації проповідників, учителів і священиків. Вважають,

[283] *Лимарев В.Н.* Краткая история Византии. 9 век. – http://pravoslavie6.narod.ru/g411.htm

що одним із діячів цієї школи був чорноризець (монах) Храбр. Другою потужною «фабрикою іудохристиянства» стала книжна школа в місті Охрид (нині Республіка Македонія), у якій, як повідомляють македонські історики, пройшло навчання близько 3500 майбутніх викладачів і священиків.

Чи брали Кирило і Мефодій особисту участь у здійсненні болгарської спецоперації, достеменно невідомо. Вся ця тема покрита суцільним мороком. «*Як не дивно, не збереглося жодного візантійського документа, де б згадувалося про діяльність Костянтина і Мефодія. Нема свідчень і в листах патріарха Фотія, при тому, що збереглося понад триста його листів, проте в жодному він не говорить про солунських братів*»[284].

Проте нічого дивного тут нема, просто **розвідка не видає своєї агентури**. На відміну від інших, Візантія сприймала діяльність братів-генералів не інакше як бойову спецоперацію, тому дотримувала режиму секретності. Це давало змогу повторно застосувати цю чудесну «зброю відплати», адже розсекречена інформаційна зброя тут же втрачає свою силу. Понад те: «*Початок інформаційної війни визначити неможливо, і це дає певні переваги агресорові. Але якщо об'єкт нападу встигне усвідомити, що проти нього ведеться інформаційна війна, то отримані агресором на початковому етапі переваги можуть обернутися проти нього самого*»[285]. Це як з умисною брехнею, яка є найпростішим видом інформаційної зброї: як тільки вона викривається, то брехуну треба негайно втікати.

Кирила і Мефодія представляють як захисників слов'ян та їхньої культури. Мовляв, вони створили слов'янську абетку, переклали староболгарською мовою багато грецьких книжок і просували богослужіння місцевою мовою, за що навіть зазнали переслідування від Римської церкви. Тепер же ми розуміємо, що насправді вони зламали слов'янську абетку і використали її для просування ворожої ідеології. Конфлікти ж із Римом були викликані не палкою любов'ю до слов'ян, а боротьбою за паству, адже солунські брати вторглися на територію інтересів Римської церкви. Проте завдяки спільній іудохристиянській основі ці конфлікти розв'язувалися, адже Рим і Константинополь «дружили проти слов'ян», тобто мали спільного ворога.

ПОВТОРНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Після упокорення Болгарії кордони Візантії впритул наблизилися до території Русі. Проте знайомство цих двох держав відбулося значно раніше. Перший напад Русі на Візантію відбувся ще у 860

---

[284] Источники сведений о деятельности Константина и Мефодия. – http://www.sedmitza.ru/text/997376.html

[285] *Расторгуев С. П.* Философия информационной войны. – С. 138.

році, коли морський десант русів пограбував околиці Константинополя і з великою здобиччю повернувся додому[286]. Впродовж наступних століть Русь доволі успішно воювала з Візантією, виборюючи вигідні умови для торгівлі. У 987 р. Володимир Великий допоміг імператорові Василю II Македонянину зберегти владу і навіть домігся династичного шлюбу з його сестрою Анною.

Попри це Руська держава залишалася головним ворогом Візантії на північному напрямку. Ситуація загострилася після смерті принцеси Анни у 1011 р. Оскільки в цей період Русь неможливо було перемогти у відкритій війні, Візантія вирішила застосувати стару «болгарську заготовку» з духовно-інформаційною зброєю.

Імплантація духовної отрути відбулася за правління Ярослава Мудрого, який у 1039 р. привів до Києва поставленого Константинополем митрополита – грека Феофемпта. Як і в історії з Болгарією, митрополит прийшов не сам, а з численним апаратом вишколених бойових кадрів у рясах. Проте цього разу візантійці навіть не доклали зусиль для перекладу текстів на тогочасну українську мову. Вони притягнули із собою старі болгарські книги, староболгарську мову проголосили священною «церковною», натомість народну українську оголосили низькою і негідною для слова Божого.

Але як сталося, що аріянська Русь пішла в духовне рабство іудохристиянської Візантії? Ця тема вимагає спеціального розгляду, саме цим ми зараз і займемося. Буде цікаво!

СКУФІЯ БРАХМАНІВ І РУСЬ КШАТРІЇВ

Поширення хрестиянства на Русі оповите величезною таємницею. З одного боку, існує легенда про його заснування в Києві апостолом Андрієм, яка опосередковано підтверджується наявністю великої кількості хрестиянських громад у Криму вже в 1 столітті. З другого боку, початком хрестиянізації Русі вважається 10 століття, а весь попередній період оголошено «язичницьким». Природно, виникає запитання: а що ж тут відбувалося протягом тисячоліття після заснування Київської церкви апостолом Андрієм?

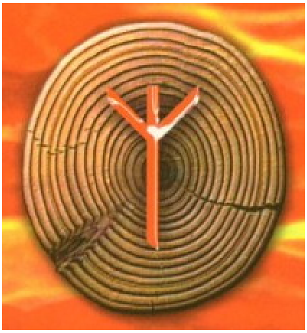
Для відповіді на це запитання спочатку треба з'ясувати, що означає слово «русь». Відповідь проста: **Слово «русь» означає «професійне військо», «княжа дружина»**. Назва походить від слова «рус», що ним називали тура, дикого бика, так його й досі називають в іранських мовах. Тур був анімалістичним символом варни кшатріїв (касти воїнів).

---

[286] *Васильев А. А.* История Византийской империи: Первое русское нападение на Константинополь. Див. також: http://ru.wikipedia.org/wiki/Поход руси на Царьград (860).

ГІПЕРБОРІЯ – ЗЕМЛЯ ВЕПРА

Нагадаємо, що арійське суспільство ще з трипільських часів було структуроване на три варни, кожна з яких мала свого «варнового бога»: богом-егрегором брахманів був Велес, богом кшатріїв – Перун, богом господарів – Дажбог. Анімалістичним символом варни брахманів був вепр, самі ж вони називали себе «вепрами». Не випадково гелленське слово «монос» позначає і вепра, і монаха. Священна тварина була своєрідним тотемом варни і певним психологічним зразком для наслідування.

◀ ***Графічним символом брахманів була Трійця**, що зображалася руною Альгіз і нагадувала людину з піднесеними руками*

Згідно з арійською традицією, країна, у якій домінують брахмани, називається «Земля Вепра», або «Борія» (бор – вепр, боров). Для Трипільської доби використовувалася назва «Гіперборія» (Вища Борія). Це земля, на якій панує священний порядок, ієрархія («єр» – священний, «архе» – порядок, лад). Устрій такої землі здавна позначався ще трипільським словом «**сокупія**» (від слова «купа» – зібрання), що означає об'єднання вільних громад, спілка. Пізніше це слово почали вимовляти як «скупія», а Геродот на слух записав його як «Скуфія» (гелленською Σκυθία). У цьому слові літеру «п» він замінив на фонетично подібну «ф», якої тоді взагалі не було у давній українській мові (ще донині в українських селах замість «ф» уживають «хв», наприклад, Хведір, хвіртка, хванера). Пізніше літеру «Υ» (упсилон), яка в класичному гелленському алфавіті відповідає українській «У», у новогрецькій мові стали читати як букву «І» (іпсилон). У результаті первинне Сокупія перетворилося на Скіфія. **Сокупія – це форма державного устрою, при якому питання вирішуються радою вільних громад (міст-держав,градів) з орієнтуванням на досягнення одностайності (консенсусу)**. Цей устрій було започатковано ще за часів Трипільської цивілізації, тобто з 6 тис. до н. е. У козацьких думах він згадується як «Скупа Вкраїнська». Залишки цього устрою збереглися аж до 19 ст. у вигляді Копного (Купного) права – форми самоврядування сільських громад[287]. **Еквівалентом слова «Скупія» є скандинавське Гардарика (країна градів).**

Слово Скупія–Скуфія також використовувалось як назва території і назва держави. Так, у Нестора Літописця знаходимо: *«Уличі і тиверці жили по Дніпру... до моря і звалися греками*

---

[287] *Николай Иванишевъ*. О древнихъ сельскихъ общинахъ въ югозападной Россіи. – Кіевъ, 1863. – http://litopys.org.ua/ivanysh/obs.htm

Велика Скуфь». Також в Іпатському і Лаврентіївському літописах під 907 р.: «*Іде Олегъ на греки... множество Варягъ і Словенъ... і Дуліби, і Тиверці. Аже суть толковані, си вси звахутс Велика Скуфь*».

У різні часи на території України виникали різні скупії-скуфії, тобто державні утворення. Вони мали свої назви. Можливо, однією з найдавніших назв держави була Арата або Арта, що означає «правильний порядок», «істинний лад». Подібне значення мають слова «Права», «Рита», «Рота», «Реттр», «Арета», «Веритас». Звідси ж і гелленське «ортос» (ορθός) – прямий, правильний, істинний, вертикальний, вірний, дійсний, справедливий.

Стародавні назви періодично відтворювалися. Так, держава східних слов'ян на території сучасної України у 3–9 століттях називалася Артанія, а її столицею було місто Арта[288]. Сусідні з нею держави, згідно з арабськими та перськими географами, називалися Куявією (Київщиною) і Славією.

Отже, сокупія – це священний устрій, керований варною брахманів, які метафорично називалися «вепрами». Особливостями вепра є обережність, потаємність, усамітненість, самодостатність, зануреність у внутрішній світ, ненав'язливість, неагресивність. Брахмани вчилися у вепра цих рис, зокрема, управління державою вони здійснювали приховано і ненав'язливо. Сучасною мовою, у них була концептуальна влада – влада ідей і знань. З погляду соціоніки, колективним психотипом слов'янських брахманів був етико-інтуїтивний інтроверт, псевдонім – «Миротворець».

Відкрито державою керували князі, але їх завжди спрямовували брахмани. За словами римського філософа та історика Діона Хризостома (40–120 рр.), галльські царі «*були лише виконавцями волі друвідів*»[289]. Те саме свідчили іноземні мандрівники про організацію влади у слов'ян. Так, арабський географ та історик IX ст. Ібн-Русте писав: «*Є в них жерці, деякі з них керують царем, нібито вони їх (русів) начальники*»[290]. Арабський автор IX ст. Гардізі свідчив: «*Є у них [русів] знахарі, влада яких поширюється і на їхніх царів*»[291]. Автор «Слов'янської хроніки» Гельмольд уже у 12 ст. писав, що «*Цар у руян порівняно із жерцем має дещо скромніше значення*».

---

[288] Стаття «Артанія» – http://uk.wikipedia.org/wiki/Артанія

[289] *Пиготт Стюарт*. Друиды. Поэты, ученые, прорицатели; пер. с англ. – М.: ЗАО Центрполиграф, 2005. – С. 116.

[290] Сказания мусульманских писателей о славянах и русских (с половины VII века до конца X века по Р.Х.) / собрал, перевел и объяснил А.Я. Гаркави. – СПб.: Типография Императорской Академии наук, 1870. – 308 с. – С. 270.

[291] *Новосельцев А. П.* Восточные источники о восточных славянах и Руси VI-IX вв. // Древнерусское государство и его международное значение. – М., 1965. – С. 399, 400.

Про владу брахманів (волхвів, друвідів) можна судити з того, якими богами клялися руси, взаємодіючи з іншими народами. Звернемо увагу, що перелік цих богів чи предметів визначала протилежна сторона, яка вимагала клястися найціннішим і найдорожчим – тим, що реально дає силу й наснагу і що неможливо зрадити. Так-от, у «Повісті врем'яних літ» пишеться про клятву дружинників Віщого Олега[292] під час укладення мирного договору з греками 907 (6415) року: *«…Клялися зброєю своєю, і богом своїм Перуном, і Волосом, скотьїм богом* (богом багатства), *і так утвердили мир*». У 971 році так само клянеться Святослав Хоробрий. Про попередній договір 945 року розповідається, що Великий князь Ігор, прийшовши «*на холми, де стояв Перун*», клявся на зброю і золото (символ Велеса).

Тобто кшатрії, маючи свого бога Перуна, клялися також **Велесом – богом святості, справедливості й багатства, символом якого було золото або калитка (гаманець) із золотом**. Тут варто пояснити, що в давнину часто розплачувалися домашніми тваринами, тож слово «скот» (худоба) мало значення «гроші», «майно», «багатство»; слово «скотолюбіє» означало користолюбство; «скотник» – фінансовий чиновник, що стоїть між посадником і старостою; «скотниця» – казна, скарбниця.

Отже, за великих князів Олега, Ігора і Святослава воїни ще визнавали владу брахманів. У цей час Україна ще була святою Землею Вепра, а державний устрій загалом ще зберігав характер Скупії, що й зафіксовано в літописі під назвою «Велика Скуфь». Головним богом брахманської Скупії був Велес.

Однак не все було так добре. Традиційний лад дедалі більше втягувався у кризу – наближалася Залізна доба і притаманне для неї порушення природного порядку.

РУСЬ – ЗЕМЛЯ ТУРА

Якщо символом брахманів був Вепр, то **символом кшатріїв був Тур**, звідси ім'я Тор (скандинавський бог війни), воїнські титули Яр-тур і Буй-тур («Слово о полку Ігревім»), у сумерському варіанті – «дикий бик» (Пісня Інанни «Коли я, володарка, сяяла в небесах»). В епосах багатьох народів слова «воїн» і «тур» – синоніми.

Етнонім «руси» також означає «тури, воїни, могутні»: *«У візантійських авторів Святослав – ватажок тавроскіфів, Київ – столиця тавроскіфів, а самі руси – нащадки таврів (турів). Та найважливіше, що візантійський автор Іоан Цец (XII ст.) каже: **назва руси тотожна назві таври** (грец. tavros «бик»).*

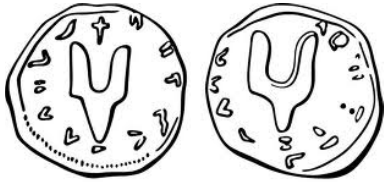
[292] Прізвисько Віщий вказує на те, що Олег володів брахманськими якостями, зокрема, даром передбачення майбутнього, схильністю до волхвування. Та й саме ім'я Олег співзвучне з іменами Вольга і Волх.

Характерно, що давні етруски називали себе расени й турени-тіррени, іншими словами, руси й таври»[293]. Варто додати, що словам «тур», «рус», «бик», «буйвол» відповідають санскритське «вріс», іранське «рус», готське «уруз», латинське «urus».

Отже, первинно слово «русь» означало не державу, а професійне воїнство, княжу дружину. Жодного племені з назвою Русь не існувало.

Дворіг, Двозуб ▶

Головним символом варни воїнів-турів було зображення рогів тура. Саме цей символ був зображений на печатці Святослава Ігоровича.

Зі словом «тур» безпосередньо пов'язана **буква Т** (тау). Т-подібні опори в будівельній справі називаються биками, а Т-подібні металічні профілі – таврами і двотаврами. Згідно з Євангелієм, саме на таврі (гелленською σταυρὸς – ставрос) був розіп'ятий Ісус Хрестос, а не на хресті.

Від букви Т (тау, тавр, бик, тур) походить руна Тур (Тюр, Тейваз), яка зображається у вигляді голови бика з опущеними рогами. Оскільки рунічне письмо починалося з прокреслювання знаків на дереві поперек волокон, то в зображеннях рун нема горизонтальних ліній – тільки вертикальні і під кутом. Символ Дворіг можна було зобразити з піднятими рогами (подібно до букви **Y**), але щоб не плутати з руною Альгіз (трійця, тризуб), руну Тур зображали з опущеними рогами. Тому вона нагадує стрілу, спрямовану вгору.

Графічним символом кшатріїв був Дворіг (Двозуб), що зображався ***руною Тур (Тюр, Тейваз) ▶***

Отже, русь (тури) – це варна кшатріїв. Богом-егрегором цієї варни був Перун, якого ще називали Тор, Тур, Тюр, Перкунас, Тараніс. Синонімом слова «русь» було слово «варяги», що означає «воїни», звідси англійське «warrior» – воїн, «варити» (воювати, сваритися, «заварити кашу» – розпочати боротьбу). У давньошведській мові словом «русь» позначали веслярів на бойових човнах, а такими були воїни – члени бойових дружин[294]. Як повідомляє «Повість врем'яних літ» (6370), **слова «русь» і**

---

[293] *Сергій Наливайко*. До етимології етноніма "кравенці", або п'ять племен "Велесової книги". – http://www.ualogos.kiev.ua/fulltext.html?id=800.

[294] *Кожинов Вадим*. История Руси и русского слова. Глава 4. http://kozhinov.voskres.ru/slovo/4.htm

«варяги» – це синоніми: «*Пішли вони за море до варягів, до русі*».

Військо Великої Скуфії складалося з професійних воїнів і з добровільного народного ополчення: перших «Повість врем'яних літ» називає варягами або руссю, а других – словінами, наприклад: «*І напнули руси паруси паволочитії, а словіни – шовковії*». До складу професійного воїнства входили як наймані іноземці, так і місцеві слов'яни, всі разом вони позначалися терміном «русь» або «варяги».

Після того, як Скуфія перетворилася на Русь, тобто змінилася назва держави, слово «русь» стало етнонімом і поступово поширилося на всі слов'янські племена. Тобто **всі племена, що належали до держави Русь, стали русами.** Про це чітко сказано в літописі: «*Був же один народ слов'янський – і слов'яни, що сиділи по Дунаю і яких захопили угри, і морави, і чехи, і ляхи, і поляни, – яких нині звуть русь... А* ***слов'янський народ і руський – один****. Від варягів бо прозвалися руссю, а раніше були слов'яни*»[295]. Подібним чином у 16–17 століттях слово «козаки» (воїни, мечники) перетворилося на етнонім, тож українців почали називати «нацією козаків», а Україну – «країною козаків» (назва варни стала етнонімом і назвою країни).

Природно, що першим сприйняло новий етнонім плем'я полян, що жило навколо Києва, – столиці Русі. Слово «поляни» походить від кореня *пал, що означає вогненний, енергійний, владний, воїнський, звідси: **пал**иця – символ влади (**кий**), паляниця – хліб-богатир, палаючий – вогненний, пристрасний, Палестан (Палестина) – земля воїнів, полк – військовий підрозділ**,** політика – наука про владу, назви міст як центрів влади (Сімферополь, Костопіль, Тернопіль), «поле» – підвладна, контрольована територія, скіфське плем'я Палів, імена Раджпал, Ярополк і Святополк. Тож **«поляни» – «це кияни», тобто ті, що належать до Києва**.

Застосування слова Русь для позначення держави вказує на те, що у ній почали домінувати військові. Отже, змінився державний устрій: **якщо в Скуфії домінували брахмани, то в Русі домінували кшатрії**. Змінився характер влади: якщо брахмани керували за допомогою ідей і знань, то кшатрії – за допомогою грубої сили. Земля Вепра тепер стала Землею Тура.

Такого роду перевертання називається «революцією кшатріїв». Скажімо, в Індії подібний процес відбувся ще у 6 ст. до н. е., а релігійним обґрунтуванням нового порядку став буддизм, який просував ідею вищості варни кшатріїв над варною брахманів.

Якщо використовувати сучасні терміни, то устрій з домінуванням військових ще називають «хунтою». Іспанське слово

---

[295] Повість врем'яних літ. – С. 37, 41.

«хунта» здебільшого використовується для позначення диктатури групи військових керівників, що прийшла до влади внаслідок військового державного перевороту.

РЕВОЛЮЦІЯ КШАТРІЇВ

Після загибелі у 972 році князя Святослава Києвом керував його старший син Ярополк. У 977 році через непорозуміння почалася міжусобна війна між Ярополком і його братом – древлянським князем Олегом. Під час бойових дій Олег упав з коня і загинув, про що Ярополк дуже шкодував. Тим часом Володимир у Скандинавії набрав з Добринею варязьке військо і в 980 році почав війну проти київського князя. Воїни Володимира убили Ярополка, тож Володимир став великим князем Русі.

Цього ж року Володимир здійснив релігійну реформу: він спорудив у Києві капище з ідолами шести головних богів слов'янського язичництва – Перуна, Хорса, Дажбога, Стрибога, Семаргла та Мокоші. Так само поставили ідола Перуна у Новгороді. **Головним богом держави став Перун – бог воїнів, а державною релігією, умовно кажучи, «перунізм»**. Натомість Велес – брахманський бог усіх слов'ян – узагалі не потрапив до цього пантеону.

Що це може означати? Тільки те, що Володимир відмовився від співпраці з брахманами і вирішив керувати державою самотужки, на власний розсуд. **Повне вилучення бога брахманів Велеса і вивищення бога кшатріїв Перуна – абсолютно точна і красномовна вказівка на здійснення перевороту кшатріїв**.

Виходячи з літописних записів, це не викликало особливих конфліктів з брахманами-волхвами. Можливо, брахмани просто вирішили перечекати, поки життєва практика все розставить на свої місця. Так роблять мудрі батьки, коли дають дитині можливість випробувати свої сили і, врешті-решт, переконатися у батьківській правоті. Життя показало, що брахмани не помилилися.

Після «установленнння хунти» у 980 році Володимир, згідно з ідеологією «перунізму», щороку здійснював успішні завойовницькі походи. Як ідеться у літописі «Повість врем'яних літ», він приєднав до Руської імперії багато сусідніх народів: ляхів (981), в'ятичів (982), ятвягів (983), радимичів (984), болгар (985)[296].

Проте завоювати – це тільки половина справи, значно важче утримати завойоване. І тут Володимир остаточно зрозумів, що самої сили зброї для цього вже недостатньо і вся ця його кшатріївська самодіяльність може погано закінчитися. Тому вже з

---

[296] Повість врем'яних літ. Літопис (за Іпатським списком). – К.: Радянський письменник, 1990. – С. 139.

986 року він починає вивідувати можливості відновлення співпраці з брахманством, а в 987 році здійснює охрещення Русі. Йшлося про формування спільної духовної основи для величезної імперії, до речі, територіально більшої і могутнішої за Візантійську.

РУСЬ АРІЯНСЬКА

Оскільки готи і гуни були аріянами, то на території всієї Великої Скуфії – від Каспію і Причорномор'я до Скандинавії – було поширене аріянство. Константинопольський патріарх Фотій в «Окружному посланні» 867 року називає аріянство слов'ян «гелленською оманою»[297], адже, нагадаємо, словом «гелленство» зазвичай позначали арійський світогляд як протилежність до світогляду іудейського (семітського).

Видатний білоруський історик, академік Вацлав Устинович Ластовський (1883–1938) у книзі «Коротка історія Білорусі» (1910, Вільно)[298] писав: «*Чи християнство до нас прийшло через Київ, коли прийняв його Володимир, чи ж набагато раніше через Скандинавію, – це ще не розгадано, але то є точним, що в Полоцьку і Турові єпархії з'явилися дуже рано, а під час хрещення Русі Київської у нас знали хрестиянські догмати, були вже монастирі*». Це говорить про те, що **на території Русі ще до Володимира Великого існувало розвинене хрестиянство з храмами і монастирями**. Але це було інше хрестиянство.

«*Скандинавські народи сповідували не латинське чи грецьке християнство, а аріянство*», – пише Вадим Деружинський. «*Папи римські Лев III (795–816), Бенедикт III (855–858) та інші володарі римського престолу направляли спеціальні послання "кліриками" росів-русів Полаб'я, оскільки громади русів (вони були аріянами) продовжували триматися відокремлено від інших християн.* ***Їхня русинська віра – це аріянство****... аріянство сповідували вікінги і варяги, слов'яни полабської Русі (ободрити, русини і лютичі), слов'яни Помор'я (лужичани), західні балти Пруссії... Дуже багато що говорить про те, що й стародавні білоруси сповідували саме аріянство, принесене сюди з Полаб'я*»[299].

Уся територія від Чорного моря до Скандинавії у середньовіччі ще називалася Велика Свитьод, що перекладають як «країна світлих людей». До неї належала і Швеція (Свеція, старовинна назва – Свитьод). Сама ж назва Велика Свитьод застосовувалася як синонім назви Велика Скуфія. Це означає, що до ареалу

---

[297] *Пестерев Вячеслав*. Источники по истории принятия христианства на Руси. – http://www.midday.narod.ru/04.htm.

[298] *В.Ю.Ластовский.* Кароткая гісторыя Беларусі. – Издательство: «Университетское», 1993. – 119 с.

[299] *Вадим Деружинский*. Древние гербы и наша история. – http://znb-by.org/Roznae/DREVNIE-GERBY-I-NASHA-ISTORIYA.-CHast-2.html

розселення слов’ян належала і Скандинавія. Вся Велика Скуфія була аріянською. Головними символами аріянства були сварга і дракон.

Аріянська церква з драконами, посвячена ап. Андрію ▶ *Це ставкирка з Борґунда (Borgund Stavkirke) – єдина з дерев'яних церков Норвегії, що збереглася без змін з часів Середньовіччя. Вона повністю збудована з дерева близько 1150 року[300].*

У подібному стилі збудована стародавня норвезька церква в Урнесі – з символікою дракона, характерного для аріянських храмів. Найцікавіше тут – це північний портал, знятий зі старішої церкви, що стояла на цьому самому місці, і включений у нову споруду. Він датується приблизно 1050 роком, і це – єдиний збережений зразок вікінгської різьби по дереву з «драконячими мотивами». Кам’яна різьба в такому стилі широко представлена на надгробних каменях у Швеції, а також у соборі Бориса і Гліба в Чернігові.

Дракон-семаргл, що кусає свій хвіст. *Різьба на церкві в Урнесі* ▶ *Це найстаріша з норвезьких церков, споруджена приблизно у 1140 році [301].*

Подібні дерев’яні церкви масово будувалися по всій Північній Європі. В самій лише Норвегії їх було понад тисячу, проте збереглося тільки 28 на півдні країни. Це пояснюють тим, що у 19 ст. замість старих дерев’яних церков почали масово будувати кам’яні, а в Норвегії через бідність, спричинену похолоданням, для цього просто не вистачало коштів.

---

[300] http://sharibzhanova.moikrug.ru/blog/

[301] http://no.wikipedia.org/wiki/Urnes_stavkirke

Аріянство активно поширювалося в Білорусі у 15–16 ст. під час Реформації – повідомляє там само Вацлав Лястовський[302]. «*Але аріянство – це зовсім не нова течія в рамках Реформації. Навпаки –* ***це архаїчна віра, створена ще до Вселенських церковних соборів****. Чому ж аріянство так поширилося під час Реформації в Білорусі? Очевидно, тільки тому, що аріянство було «реанімовано» як ще не забута в народі давня віра білорусів*»[303].

Як повідомляє «Повість врем'яних літ», за князя Ігора у 945 році «***багато варягів були хрестияни***»[304]. При цьому частина княжої дружини не була охрещена, тобто дотримувала виключно давніх етнічних (язичницьких) традицій. Нормальна взаємодія в одному війську хрестиян і нехрестиян свідчить про те, що ці хрестияни були аріянами, адже **аріянство було «передовим язичництвом», раціоналізованим метафізикою і логікою**. Природно, що аріянство спочатку приймала духовна та військова еліта, а вже від неї воно поступово вільно поширювалося серед народних мас.

Згідно з «Повістю врем'яних літ» Нестора Літописця, Володимир був охрещений в аріянство – так само, як і римський імператор Костянтин. Обох імператорів поєднує те, що вони довго шукали універсальну духовну систему для консолідації імперії і тривалий час до неї приглядалися. Спочатку обидва імператори здійснили короткочасне відхилення від мети: Костянтин допустив іудохристиянство в 325 році, а Володимир – «перунізм» у 980 році. Обидва швидко виправили ситуацію, підтримали аріянську церкву і долучилися до неї особисто, подавши своїм народам власний приклад. Завдяки такій разючій подібності, святого Володимира часто порівнюють зі святим Костянтином.

Хрещення Володимира в аріянство однозначно випливає з прийнятого ним Символа віри, згідно з яким «*Син –* **подобосущий** *і безначальний Отцю*»[305]. Це була аріянська формула, на відміну від іудохристиянської «Син **єдиносущий** Отцю». Але чому саме аріянство, а не іудохристиянство?

РАЦІОНАЛІЗАЦІЯ МІСЦЕВИХ ВІРУВАНЬ

По-перше, аріянство ідеально підходило для взаємодії з численними і різноманітними народами (язиками) імперії, адже воно не скасовувало місцеві звичаї і вірування, а раціоналізувало їх за допомогою метафізики, філософії, науки. Проявом такої раціоналізації було виправлення світоглядних помилок, відмова від забобонів і шкідливих звичок, повернення до первинної чіткості та

---

[302] http://ru.wikipedia.org/wiki/Арианские школы в Белоруссии.

[303] Вадим Деружинский. – Там само.

[304] Повість врем'яних літ. – К.: Радянський письменник, 1990. – С. 78/79.

[305] Повість врем'яних літ. – С. 177.

простоти. У цьому переконує лаконічність автентичного (очищеного від вставок) Євангелія, ясність основних обрядів і принципів арійства. Через це аріянство нерідко розглядали як різновид язичництва, а тому агресивне іудохристиянство з однаковим запалом руйнувало як язичницькі, так і аріянські храми.

Натомість іудохристиянство абсолютно не підходило для консолідації, адже ця інформаційна зброя створювалася не для творення, а руйнування. Головна особливість іудохристиянської єресі – у ненависті до всіх природних утворень, у тому числі етносів, а також в енергійному і цілеспрямованому опусканні своїх прихильників у Простір страждань.

АРІЯНСЬКА ТРАДИЦІЯ РУСІ

По-друге, аріянство було добре знайомим, звичним, рідним вченням, адже було на цій землі ще від заснування Київської церкви апостолом Андрієм. Ми вже згадували, що південна Україна, в тому числі Крим, були аріянськими ще з 1 століття, а лідери аріянських церков Скуфії брали участь у Нікейському соборі у 325 році. Готські королівства давньої України однозначно були аріянськими.

Пізніше, **за часів князя Ігора** (945 р.), тобто майже за півстоліття до хрещення Русі Володимиром, у Києві була християнська церква: «*А християн-русів водили [на клятву] в церкву святого Іллі, що стоїть над потоком..., тут-бо була соборна церква, бо багато варягів були християни*»[306]. Ми вже згадували, що варяги були аріянами. Звернемо увагу, що варяги тут же називаються русами (воїнами, турами), тобто слова «варяги» і «руси» – це синоніми. Слово «соборна» може означати, що це була головна церква. Звідси випливає, що крім неї існували й інші храми, менші за розмірами і важливістю. Отже, Ігор визнавав аріянство, а може, і сам був аріянином.

Згідно з переданням, цей Іллінський собор був споруджений ще **князем Аскольдом** (правління 864–882), який був хрещений під іменем Микола. Отже, Аскольд був християнином ще за сто років до Володимирового хрещення, і, найвірогідніше, сповідував саме місцеве аріянство.

Княгиня Ольга (890–969) також була аріянкою і хрестилася у себе вдома на Русі під іменем Олена – ще до поїздки в Константинополь. Там вона вела переговори з імператором Костянтином Багрянородним, який описав два її прийоми в 957 р., згадуючи при цьому священика Григорія серед наближених княгині. Проте імператор не визнав Ольгу християнкою: він вітає княгиню як язичницьку зверхницю, мовчить про її християнство і не вживає її християнського імені. Це означає, що Ольга-Олена

[306] Повість врем'яних літ. – С. 79.

належала до іншої церкви – не візантійської, а традиційної для слов'ян аріянської. У посольстві Ольги було 42 купці: метою її приїзду було укладення торговельного договору.

РЕЛІГІЙНА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ І САМОДОСТАТНІСТЬ

По-третє, підтримка вітчизняної аріянської церкви давала Володимиру духовну незалежність від усіх інших релігійних центрів, передусім від Риму і Константинополя. Пізніші вигадки про те, як київські князі після перемог над Візантією здійснювали іудохристиянське хрещення, суперечать не лише історичним реаліям, а й здоровому глуздові. Це тому, що **прийняття від когось хрещення означає визнання його духовної, а отже, й політичної зверхності, адже політика завжди йде у фарватері духовно-світоглядного духу.**

Натомість Володимир усе робив для підкреслення своєї самодостатності, зокрема, після охрещення Русі почав карбувати власні срібні та золоті монети. А для того, щоб остаточно зрівнятися у статусі з імператорами Візантії, Володимир домігся одруження з принцесою Анною (963–1011) – сестрою імператора Василя II Македонянина (958–1025). У 988 році добірна 6-тисячна армія русів-варягів, надіслана Володимиром, врятувала імператора від катастрофи. А коли імператор почав зволікати з обіцяним одруженням, Володимир захопив Херсонес[307] і пообіцяв те саме зробити з Константинополем.

Пізніше іудохристиянська пропаганда поширила вигадку, начебто обов'язковою умовою одруження мало бути прийняття Володимиром хрещення від Візантії. Насправді все було простіше: в імператора не було іншого виходу, тим більше, що в імперії почалося нове повстання. Тож він був жорстко поставлений перед вибором – або видає свою сестру за Володимира, або війна і знищення, без варіантів.

Захоплення Херсонеса Володимир використав не тільки для тиску на Візантію, а й для отримання мощей святого Климента, перенесення яких до головного храму Русі – Десятинної церкви – встановлювало **прямий зв'язок з апостолами і, відтак, з самим Ісусом Христом**. Здобуття статусу апостольської церкви і породичання з імператором Візантії гарантувало Київській церкві легітимність нарівні з Римом і Константинополем.

---

[307] Давнє місто-держава Херсонес у слов'янських джерелах має назву Корсунь, а його руїни знаходяться в межах сучасного Севастополя. Територію Криму та всієї південної України ще з 2 ст. контролювали готи, які завжди були послідовними аріянами. Тому церква Корсуня з самого початку була аріянською.

ДО ІСТОРІЇ ХРЕЩЕННЯ РУСІ

Глибоке дослідження історії хрещення Русі здійснив Олександр Куренков, псевдонім Ал. Кур (1891–1971) – першодослідник і популяризатор «Велесової книги». У своїй праці «З істинної історії наших предків» він пише, що «*Хрещення Русі було в 987 році і без участі Візантії... У нашій історичній науці є ряд певних свідчень, які стверджують, що* ***хрещення Русі було в 987 році, а не в 988-му, і не в Корсуні, а у нас на Русі в Києві****. Свідками цієї події є Яків Мних*[308]*, літописець Нестор, арабський автор Ях'я з Антиохії, митрополит Іларіон (він же Никон Великий), 1-й Новгородський літопис і Псковський літопис. Варіації "Корсунської легенди" і фіксування 988 року як дати хрещення Русі – все це з'явилося потім і з волі грецької ієрархії... Велику роль у фальсифікації повідомлення про "Корсунське хрещення" Володимира Святославича зіграв і Сильвестр, що популяризував це повідомлення у власній "Повісті врем'яних літ".*

Яким Корсунянин (у церковній літературі – Іоаким Корсунянин) правдиво описав усі хрещення в літописі, який він вів і який зберігався після його смерті (у 1032 році) в Новгороді і був відомий як «Якимівський літопис», але до нашого часу він не дійшов, а мабуть, був знищений як дуже небезпечний для фальсифікаторів нашої початкової історії. Його зміст відбився в багатьох релігійних творах, у першій повісті Нестора, у роботах митрополита Іларіона, у повчаннях єп. Луки Жидята (Жидята від Жидіслав), у Палеї, Четьї Мінеях і інших історичних пам'ятках. Так званий тепер "Іоакімівський літопис", цитований істориком В. Н. Татіщевим, не є роботою Якима Корсунянина, а написаний був якимось архімандритом, як про це пише Татіщев, не називаючи його імені, де наводяться витяги з літопису Якима, перемішані з фантазією автора і фальсифікаціями лжелітописців»[309].

Там само Ал. Кур наголошує, що Десятинна церква в Києві була побудована за Володимира Святого, а її настоятелем став Настас Корсунянин. Окрім того, автор розповідає, як відбувалися фальсифікації літописів, хто був замовником цієї брудної роботи, а хто виконавцем.

Обґрунтування аріянського хрещення Володимира також здійснив російський історик Аполлон Кузьмін у своїй книзі «Начало Русі» (2003). Він констатує оптимістичний,

---

[308] Чернець Яків у своїй «Похвалі князю Володимиру» пише, що «Після святого хрещення пожив князь Володимир 28 років. На друге літо після хрещення до порогів ходив, на третє Корсунь-місто взяв». – http://litopys.org.ua/oldukr2/oldukr56.htm. Звідси слідує, що хрещення Володимира відбулося у 1015-28=987 р., адже взяття Корсуня відбулося у 989 р.

[309] *Кур А. А.* Из истинной истории наших предков (1958). – М.: Молодая гвардия, 1993.

світлий характер давньоруського хрестиянства, яке не знало ні крайнощів аскетизму, ні агресивності щодо інших вірувань. Аріяни мали своє сакральне письмо, яким була глаголиця, і саме з цієї причини Римська церква боролася проти неї, називаючи глаголичні тексти «готськими письменами» (як ми вже згадували, слова «готи» і «аріяни» часто вживалися як синоніми).

Автор розповідає, що аріянство було спорідненим з ірландським (кельтським) хрестиянством, їх зближував громадський дух. Тут громади складалися як монастирі, у яких подекуди налічувалося по багато тисяч ченців. **У монастирях часто жили сім'ями.** В обов'язки монахів неодмінно входило «рукоділля» і допомога навколишньому селянському населенню. В ірландській церкві громаду очолював абат монастиря або головного храму, а єпископи виконували господарські функції. Тобто церковні громади були великими духовно-виробничими корпораціями, які охоплювали навколишні села. Керівники громад обиралися членами цих громад за вічовим принципом.[310]

За князя Володимира аріянську церкву Русі очолював Анастас Корсунянин, настоятель Десятинної церкви в Києві. При цьому ніде не згадується, що він був єпископом. Обрання настоятелів членами громади – це аріянська традиція. Говорячи сучасними термінами, Київська церква була своєрідною етномережею самодостатніх духовних громад. Як і в ірландському хрестиянстві, її очолював виборний настоятель головного храму.

На думку А. Кузьміна, **великий князь Володимир був охрещений у місцевій аріянській церкві** – як і його володарюючі попередники, що були такими ж самодостатніми духовно й політично. Для легітимізації помісної аріянської церкви як апостольської Володимир переніс до її головного храму – Десятинної церкви – мощі святого Климента, єпископа Римського, високошанованого як на Сході, так і на Заході. Святий Климент безпосередньо спілкувався з апостолами, тож був носієм первинного хрестиянства – аріянства.

◄ Мозаїчне зображення св. Климента у Софійському соборі в Києві.

Коли в 99 році він прибув у Крим, то застав там поважну громаду з двома тисячами хрестиянських родин і численними храмами, а згодом сам заснував 75 нових

[310] *Кузьмин А. Г.* Начало Руси: Тайны рождения русского народа. – М.: Вече, 2003. – 425 с.

церковних громад[311]. Тобто за своїм статусом він виступав відразу ж за апостолами. Згідно з пропагандою, святого Климента замучили у 102 році. Проте ранні автори твердять, що він **помер власною смертю** і був похований у Херсонесі Таврійському[312].

Офіційне визнання аріянства не скасовувало державницьких прагнень Володимира. Він продовжував завойовницькі походи і укладання мирних договорів на вигідних умовах, які скріплювалися династичними шлюбами. Але те саме можна сказати і про імператора Костянтина та його сина Констанція II: підтримка аріянства не заважала їм правити імперією твердою рукою.

ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА ПРОТИ ВОЛОДИМИРА

Тріумф аріянства на Русі викликав шалену лють дітей диявола, тож пізніше вони зробили все можливе, аби сплюжити діяння Володимира, а з ним і всіх його попередників. Чого варті вигадки про садизм княгині Ольги щодо підкорених древлян, про фантастичну історію спалювання Іскоростеня за допомогою голубів та інші жахи в стилі іудохристиянської «печі огненної, де буде плач і скрегіт зубів». **Всю цю злобну хворобливу маячню діти диявола вставили у руські літописи.**

Найбільше ненависті було сконцентровано на великому князеві Володимирові. У вставках до літопису спочатку його представили як розпусника, який має сотні наложниць. Насправді, укладання династичних шлюбів Володимир використовував як гарантію мирних договорів зі стратегічно важливими державами. При цьому його дружини виступали як довірені комунікатори, компетентні й авторитетні посередники, своєрідні «міністри закордонних справ». Вони добре знали місцеві обставини своїх країн, щиро цікавилися ними, тому Володимир завжди був у курсі подій на стратегічно важливих напрямках.

Далі фальсифікатори представляють Володимира як якогось дикуна і невігласа, який не знає, до якої віри пристати. Нарешті, він начебто вибирає «канонічне православіє» візантійського розливу, паплюжить рідних богів, демонстративно принижує Перуна – бога руського воїнства, на якому тримається вся князівська влада. Жоден державний діяч при тверезому розумі не піде на таке безумство. **Насправді Володимир здійснив освячення ідола Перуна, якого з великою пошаною було доставлено до Дніпра**, – пише історик Анатолій Кондратьєв. Там Перуна було охрещено, а наступного дня в цій же воді були охрещені кияни.

---

[311] *Крисаченко Валентин Семенович.* Україна на сторінках Святого письма та витяги з першоджерел, що засвідчують процес поширення християнства на теренах України від апостола Андрія до князя Володимира. – Видання НАН України. – Київ: Наукова думка, 2000. – С. 111.

[312] Міф про гоніння іудохристиян. – С. 255.

Подібний обряд освячення у воді зберігся в Індії: на Новий рік ставлять ідола Індри (бога воїнства) на пагорбі біля річки, а за деякий час витягують це дерев'яне зображення і кидають у річку.

За словами Київського Синопсиса (17 ст.), після того, як дерев'яну статую Перуна пустили плисти по Дніпру, люди на березі кричали «видибай», що означало – випливай. **Місце, де ідол пристав до берега, сприйняли настільки святим, що там побудували хрестиянський Видубицький монастир.**

«*Ось вам і поругання ідолів, нібито очевидне у древньому тексті, але загримоване різними додатками та виправленнями*», – продовжує Анатолій Кондратьєв. «*Літописи (тобто копії, що послідовно знімаються з метою розмноження та збереження інформації), починаючи вже з 12 століття мають вставки в оригінальні тексти. Інформаційну війну винайшли не сьогодні. Досить тільки переіначити декілька слів у ключових документах, і цим буде закладено фундамент духовних суперечностей, які на загал обов'язково призведуть до заколотів та ослаблення держави... Ті, хто бажав ослаблення Русі, досягли чого хотіли.* ***Різні рівні одної релігії були протипоставлені як ворожі****. Це призвело до духовної слабкості держави, яку ми бачимо й донині*»[313].

Разом із Перуном був охрещений сам Володимир і все його професійне військо – княжа дружина, серед якої ще за князя Ігора було багато аріян. Освячення Перуна символічно означало, що руське воїнство повертається до природного порядку і визнає над собою владу брахманів. У такий спосіб Володимир відновив мир із духовною верствою слов'янства.

– ***А як же оповідання про насильницьке хрещення Новгорода і масові репресії проти волхвів?***

Теза про насильницьке хрещення Новгорода ґрунтується на псевдо-Якимівському літописі[314] – збірнику розрізнених і недатованих виписок, опублікованих у 18 ст. московським істориком і державним діячем Василем Татіщевим у його книзі «Історія Российская»[315]. У частині, присвяченій подіям 9–10 століть, автор згадав у вигляді вільного переказу відомості, які розходилися з «Повістю врем'яних літ».

Найповніше Татіщев відтворив розповідь невідомої особи про хрещення (радше, перехрещення) Новгорода. Якщо ця подія й була насправді, то вже після смерті Володимира, коли іудохристиянство з властивим для нього фанатизмом почало «перехрещувати» Русь у візантійську ортодоксію.

---

[313] *Кондратьєв Анатолій*. Як насправді відбулося хрещення Русі князем Володимиром (2007). – http://ar25.org/node/12413

[314] http://ru.wikipedia.org/wiki/Иоакимовская летопись

[315] *Татищев В.Н.*. История Российская. – magister.msk.ru/library/history/

Те саме стосується вигадки про репресії проти волхвів. Вони не могли відбутися за Володимира, оскільки **аріянство і народна традиція Русі доповнювали одне одного.** Аріяни одночасно були і хрестиянами, і язичниками – носіями народної традиції, рідновірами.

Відповідно до настанов Євангелія і прикладу Ісуса Хреста, аріянство не вводило нових богів. По-суті, воно допомагало арійським народам повернутися до духовних першоджерел. Аріянство нагадувало їм про Отця, і Сина, і Святого Духа:

- про давню ведичну традицію, згідно з якою є Творець всесвіту, досконалий і святий, якого ще називають Отцем, Сварогом, Брахмою;
- про те, що людина є втіленою божественною сутністю, тому може стати сином Божим за прикладом Ісуса Хреста – якщо буде наполегливо вдосконалюватися протягом багатьох утілень;
- про те, що від Творця Всесвіту постійно йдуть потоки Святого Духа – чистої, істинної, радісної інформації та енергії.

Інакше й не могло бути, адже вчення Ісуса Хреста було реставрацією арійської релігії Золотої доби Трипілля і розвитком її на новому витку еволюційної спіралі. Дослідники історії Русі констатують, що на київському ґрунті сформувався синкретичний хрестиянсько-язичницький варіант релігійності. Причому саме аріянський, адже з фанатичним, конфліктним та агресивним іудохристиянством жодна взаємодія була неможливою ні в минулому, ні тепер.

Ми вже говорили про те, що **іудохристиянство було створене як інструмент руйнування суспільства, як протиприродна, антиеволюційна, диявольська химера.** Через це воно відразу ж вступило в гострий конфлікт з природними, етнічними традиціями. Всіх незгідних зі своєю духовною отрутою діти диявола назвали терміном «язичники», що його перетворили на лайливе слово. Це була нахабна маніпуляція і характерна для іудохристиянства підміна понять. «Язики» – це народи, адже вони розмовляли власними мовами чи говірками. Тому **«язичники» – це «народники», тобто люди, які дотримують рідних звичаїв, у тому числі релігійних.**

Згідно з Євангелієм і практикою його застосування, арійське хрестиянство було універсальною «технологією досягнення щастя», яка допомагала підняти етнічну традицію на вищий рівень – у Простір волі. Фактично, **хрестияни – це й були язичники, але просвітлені, озброєні передовими знаннями, сповнені ентузіазму і пасіонарності.** Перші хрестияни були галілеянами, тобто вже в самих початках заснованого Ісусом руху за Царство боже виразно бачимо етнічну основу.

З самого початку аріянські богослужіння велися національними мовами, а єпископів обирав народ, що вже було проявом «язичництва» (народництва). Через це іудохристиянська єресь розглядала аріянство не інакше як небезпечне язичництво, тож руйнувала аріянські храми нарівні з язичницькими. «*Аріянство ... іменувалося у католиків і православних "язичництвом", а насправді це було хрестиянство, яке вважалося "єрессю"*»[316].

Можна здогадатися, що аріянство, яке підтримав Володимир у 10 ст., вже не було чистим арійством часів Ісуса Хреста і навіть не було аріянством часів Костянтина. Минуло доволі багато часу, та й духовна отрута фарисейських вставок у Євангеліє зробила свою справу. А проте аріянство було і завжди залишалося незрівнянно ближчим до первинного аріохрестиянства порівняно з католицизмом і православ'ям, глибоко враженених іудохристиянством. З погляду наближеності до Істини аріянство перебувало в Центрі, натомість і римське іудохристиянство, і візантійська ортодоксія були проявами духовної периферії – з притаманними для периферії деформаціями і агресивністю.

ХРЕЩЕННЯ ВАРНОВИХ БОГІВ

Нагадаємо, що кожна арійська варна мала власного варнового бога, або бога-егрегора. Варто пояснити, хто такі «боги», звідки вони беруться і чим займаються.

БОГИ-ЕГРЕГОРИ

Егрегори («енергери»), боги, сили – це своєрідні психоенергетичні банки, що створюються думками, бажаннями й емоціями людей. Володіючи психікою, вони є тонкоматеріальними живими істотами. Егрегори концентрують психічну енергію людей, які до них звертаються з молитвами, думками, подяками. Найвідданіших своїх прихильників егрегори можуть наснажувати неймовірно потужною енергією, яка дозволяє їм виявляти чудеса зцілення, героїзму, самовідданої праці, керування стихіями тощо.

Елементарним прикладом колективної магії із застосуванням егрегорів може бути футбольний матч, коли велика маса людей пристрасно бажає перемоги для своєї команди. Згенерована ними психічна енергія формує егрегор (психоенергетичний накопичувач), який передає цю сконцентровану енергію футболістам. Що потужніший такий егрегор і що вища здатність команди його сприйняти, то більше під час матчу можна спостерігати «чудес», коли м'ячі дивовижними траєкторіями влітають у ворота, або навпаки – коли якась чарівна сила захищає футбольні ворота невидимою стіною.

---

[316] *Деружинский Вадим*. Имена древней Литвы. – http://www.secret-r.net/publish_deruginski.php?p=309

Для налагодження взаємодії з таким «футбольним егрегором» потрібно, щоб був добрий контакт між уболівальниками і гравцями, щоб уболівальники любили команду загалом і кожного гравця зокрема, а гравці любили своїх уболівальників. Тут усе просто: буде контакт – генеруватиметься енергія, концентруватиметься егрегором і передаватиметься команді, не буде контакту – не буде натхненної гри. Саме з егрегорами пов'язаний ефект «свого» і «чужого» поля, прагнення команд збирати на стадіонах якомога більше своїх уболівальників і залучати якомога ширшу аудиторію телеглядачів, адже думка миттєво долає будь-які відстані.

Ключовим моментом контакту між «генератором»» і «приймачем» є сприймання вболівальниками своєї команди як «рідної». Звідси практичний «магічний» висновок: додаткову перевагу завжди матиме та команда, за яку вболіватиме народ, який вважатиме її своєю частинкою, «плоттю від плоті». Натомість присутність у команді «легіонерів» (найманців), особливо ж іншого расового типу, зі зрозумілих причин руйнує контакт між народом-«генератором» енергії і командою-«приймачем». І тут уже не допомагає професіоналізм, особливо в ситуаціях, які вимагають енергетичних і вольових надзусиль.

Потужні егрегори, здатні реально впливати на земні справи, в давнину називалися **«силами», або «богами»**. Що світліший бог-сила (тобто егрегор), то більші його можливості. Наприклад, питання зцілення і щастя людини підвладні тільки світлим силам, натомість темні сили здатні лише нищити та мучити. Це подібно до нашого земного життя: вилікувати тебе зможе тільки просвітлена знаннями й любов'ю людина, натомість примітивна, зіпсована людина здатна принести лише неприємності та страждання.

Кожен бог має свою спеціалізацію, причому що нижчий його ієрархічний рівень, то виразніша спеціалізація. Скажімо, якщо Велес чи інший варновий бог опікується величезним спектром різноманітних справ, то якийсь спеціалізований бог може допомагати тільки в одній справі, наприклад, знаходити загублені ключі або добре їздити на велосипеді[317].

Егрегори творяться людьми. Що більша кількість людей звертається до якогось егрегора і що інтенсивніше вони це роблять, то він потужніший і дієвіше допомагає своїм прихильникам. По суті, егрегор є енергетично-інформаційним вузлом, який накопичує і перерозподіляє енергію та інформацію. Наприклад, якщо доволі велика група людей буде звертатися до «бога персональних комп'ютерів», то їхні комп'ютери справді ліпше працюватимуть.

---

[317] *Ружилович Олег.* Святі покровителі. – Католицький часопис «Пізнай правду» – http://magazine.lds.lviv.ua/articles/4_07/page18.html

Уміння в разі потреби звертатися до потрібного бога-егрегора називають «багатобожжям» (політеїзмом). Зрозуміло, що воно зовсім не заперечує існування єдиного Творця Всесвіту. Тобто між політеїзмом і монотеїзмом нема жодної суперечності. Непорозуміння виникло через те, що тим самим словом «бог» почали називати і Творця, і земні егрегори. Щоб не було термінологічної плутанини, Творця Всесвіту доцільно називати Творцем Всесвіту, Богом-Отцем, Брахмою, Сварогом, або принаймні писати слово «Бог» з великої літери. Натомість егрегори доцільно називати «егрегорами», а якщо вже застосовується термін «бог», то писати його з малої літери.

В арійській традиції найпотужнішими були варнові боги, адже варни як спеціалізовані соціальні підсистеми об'єднували величезні маси людей. Нагадаємо, що для арійських народів традиційно властива варнова структура:

- Брахмани (мудреці, священики, волхви, друїди[318]);
- Кшатрії (воїни і державні службовці);
- Вайш'ї (виробники, бізнесмени, господарі).

Різні народи в різні часи давали своїм варновим богам різні імена. У 9–10 ст. у слов'ян бог брахманів називався Велес, бог кшатріїв – Перун, бог господарів – Дажбог. Головна функція Велеса – творення нового, Дажбога – тиражування сотвореного Велесом, Перуна – захист сотвореного Велесом і розмноженого Дажбогом.

ХРЕЩЕННЯ: НОВЕ ІМ'Я, ВИЩИЙ СТАТУС

Офіційне прийняття аріянства означало, що весь народ і вся держава Русь оновлюється й переходить на вищий рівень – мислення, організації, всього способу життя. Ритуалом такого духовного оновлення є хрещення.

Хрещення – це завжди **ініціація, тобто започаткування життя у вищому статусі**. Так, коли народжується дитина, під час хрещення відбувається знайомство нової людини з громадою й усім всесвітом. Утілена духовна сутність набуває статусу «гравця» («людина» означає гравець) і отримує ігрове ім'я (людське ім'я).

Цей самий принцип виконувався при охрещенні Русі, народ якої долучався до вищих знань, розпочинав нове життя і отримував вищий статус. Оскільки суспільство було варново структурованим, то охрещення Русі відбулося через охрещення арійських варн. Духовно-енергетична єдність варни забезпечується її богом-егрегором, тому охрещення варни здійснювалося через охрещення людей – членів варни – і **охрещення варнових богів**, які також отримували вищий статус.

---

[318] Рене Генон виводить слово «друїд» від «dru-vid» («сила-знання» – знавець сили). – *Генон Рене*. Символы священной науки; пер. с франц. – М.: Беловодье, 1997. – 496 с. – С. 196.

Найвиразнішим було охрещення варни кшатріїв. Воно почалося з охрещення самого Володимира, який подав особистий приклад. Це була прадавня традиція: князь зобов'язаний був розпочинати найголовніші справи – чи це був бій, чи ритуальне дійство. Після Володимира було охрещено Перуна і всю варну кшатріїв (касту воїнів).

Ритуал оновлення у своїй суті означає початок нового життя. **Для того щоб допомогти людині зробити такий перехід, їй дається нове ім'я**. Воно може використовуватися одночасно з попереднім іменем або ж у різних ситуаціях використовуються різні імена. Це загальновживана практика ініціації у народів усього світу, оскільки ім'я людини має вплив на її характер, звідси відоме прислів'я: «*Як корабель назвеш, так він і попливе*»[319]. Як відомо, нові імена отримали три найкращі апостоли Ісуса Христа: ім'я Воанергес (діти блискавки) він дав апостолам Івану і Якову, а ім'я Петро (скеля, камінь) – апостолові Симону. Це означало, що **згадані апостоли отримали вищий статус**. Після хрещення варнові боги також отримали вищий статус. Це було символізовано їхніми новими іменами. Вважалося, що ці нові імена боги отримали не тільки від оновленого народу (який є творцем цих богів), а й від самого Ісуса Христа.

СВЯТИЙ ДУХ ВЕЛЕС – ІЛЛЯ

Почнемо з Велеса. Це ім'я походить від кореня *вел – *вол – *віл. Він позначає рушійну силу – потужну, але водночас м'яку, спокійну, глибоку, точно керовану. Від цього кореня походять слова, що вказують на силу, що рухає, обертає, перетворює: українські «воля» (англ. will – воля, намір, прагнення, сила, енергія), «волхв» (від волвк – вольовик, синонім слова «друвід» – знавець сили), «велетень», «великий», «вельми», володіти. На те, що це добра і гармонійна сила, вказує англійське слово «well», яке вживається у значеннях: благо, джерело, криниця, гарний, здоровий, благополучно, розумно, на совість, відмінно, вельми.

У різних народів Велес мав різні імена: Волос, Велнис (литовці), Велс (латиші), Один (скандинави), Луг (кельти), Тот (гелленістичний Єгипет), Гермес (геллени), Меркурій (римляни). Його вважали богом-егрегором святості, глибинних знань, мудрості, цілительства, інформації, яснобачення, чесності, довіри, права (виконання договорів), справедливості, багатства, торгівлі, свідомості, рівноваги, музики, поезії, мистецтва, благодаті, душевної втіхи, веселості, любові, захищеності, волі, свободи, економіки (в т. ч. торгівлі), магії, зв'язку зі світом духовним і божественним.

---

[319] Дослідженням впливу звучання слова на сприйняття його сенсу займається наука фоносемантика. Див.: *Каганець Ігор*. Арії чи орії? (2003) – http://ar25.org/node/2064

Улюбленець Велеса – досконала, реалізована людина. Велес – володар Переходу між світом людей і світом духів, посередник між земним і божественним світами.

Іноді Велеса зображували із сопілкою в руках (сопілка миру). За легендою, коли між полянами і древлянами зчинилася кривава січа «за межу» (побоїще не міг зупинити навіть Перун зі своїми блискавками), з'явився Велес і заграв на сопілці. Гра була такою чарівною, що воїни обох сторін опустили мечі й побраталися. Це ще один приклад м'якої брахманської сили «Вел-Вол», яка зазвичай ефективніша порівняно з кшатрійською силою «Пер-Тор-Тур-Тар-Стер».

«Велесова книга» була написана українськими брахманами, тому на дощечці 16 цієї дерев'яної книги знаходимо слова присвяти: «***Велесу Книгу цю почестимо – Богу нашому****, бо в ньому є прибіжище і сила*». У ній же читаємо: «*То Велес навчив Праотців наших орати землю і злаки сіяти, і жати віна-вінча на полях страдних, і ставити Снопа* (Дідуха) *до Огнища* (родинного храму), *і честити його* (Велеса) *як отця божественного* (бога-егрегора)» (дощечка 8/2). Це вказує на те, що Велес дає захист і силу, опікується знаннями, технологіями, обрядами. У «Слові о полку Ігоревім» (12 ст.) давній піснетворець Боян називається «Велесовим онуком». Цей епітет говорить про функції Велеса як бога поезії та обрядових пісень, загалом – мистецтва і культури.

Тваринами, які символізували Велеса і його енергію, були Вепр, Дракон, Кінь і Віл. Зв'язок Велеса з вепром є найбільш архаїчним і найвиразнішим. Як ми вже згадували вище, галльські брахмани (друїди-друвіди, тобто «знавці сили») називали себе «вепрами», оскільки були прямими спадкоємцями первинної (примордіальної), доарійської духовності, а вепр (бор) був тотемом кроманьйонської Борії. Цей зв'язок арійського Велеса з доарійським вепром-бором знаходимо у скандинавській міфології, згідно з якою **Один (Велес) був сином Бора**. Велеса також зображували верхи на вепрі.

Не менш важливим символом Велеса є змій-дракон (вогнебог, семаргл) – міфічна істота, що символізує панування над чотирма земними стихіями. Згідно з традицією, дракон вважається охоронцем скарбів і доступу до таємних знань. «Подолати дракона» означає отримати внутрішню перемогу над власною темнотою несвідомості та страхом, опанувати своє тваринне начало. Вершник на драконі – це символ реалізованої людини, яку так любить Велес.

Двома іншими анімалістичними символами Велеса були віл і кінь, бо це домашні тварини, які приводять щось у рухомий стан і є носіями керованої людиною доброї сили «вел-вол». Не випадково в архаїчних білоруських діалектах існують слова волот (кінь), волотиха (кобила), волоток (жеребець), волотьонок (лоша).

Головна риса і функція Велеса – це святість. Водночас він є покровителем мистецтв, які несуть людям радість і душевну втіху, піднімають настрій, надають оптимізму. Вірогідно, що від імені «Велес» походить слово «веселість» – результат дії чистого, мудрого, святого духа Велеса.

Після хрещення Велесу дали ім'я Святий дух, а також Ілля (той, хто ллє благодать – дух, небесну вологу, «іль» – дух). Згідно з відомою аріохрестиянською молитвою, Святий дух є Царем небесним, утішителем, духом істини, скарбницею добра і подателем життя. Нове ім'я природно випливало з притаманної Велесу функції святості, істинності, веселості, добробуту. Підвищення ж статусу полягало в повному поєднані з істинною і благою інформацією, що йде від Творця Всесвіту – Бога-Отця, Сварога, Брахми. «*Ідіть, отже, і зробіть учнями усі народи, оновлюючи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа*» (Матвій 28.19). Згідно з цією формулою Євангелія, Святий дух Велес тепер постійно згадується поряд з Отцем (Сварогом) і Сином – метою людської еволюції, боголюдиною, ідеальну реалізацію якої явив Ісус Хрестос.

Матеріальним підтвердженням нового статусу Велеса стало те, що **10 % надходжень до державної скарбниці йшло на розвиток Десятинної церкви і всієї брахманської справи**, на поширення науки і мистецтв, виховання й освіти. У такий спосіб Володимир подолав наслідки відхилення «революції кшатріїв» і відновив співпрацю з оновленим брахманством.

Святий дух Велес зображувався або у вигляді голуба (сокола), або у вигляді архангелів – священних вісників, які несуть людям істинну, позитивну, суттєво важливу інформацію (слово «ангел» означає вісник).

Мозаїчне зображення архангела з Софійського собору в Києві ▶
У лівій руці він тримає табличку зі словом «агнос», що перекладається з гелленської як «чистий, непорочний, праведний, священний».

Називання Велеса Святим духом та Іллею виглядає як новація, проте це було, найімовірніше, поверненням до прадавнього імені варнового бога брахманів ще часів Золотої доби 7 тисячоліть тому. Сама конструкція «Святий дух» виглядає доволі архаїчно, передусім через свою точність і простоту. Так само Ілля (від «іль» – дух) – це той, хто ллє небесні блага, дає божественну вологу. Найдавніший аріянський собор Києва був присвячений Святому Іллі, тобто Святому Духу.

«Нові імена» богів двох інших варн також виглядають поверненням до добре забутого старого. І це логічно, адже вчення Ісуса Христа – аріянство – було реставрацією духу Золотої доби Трипілля. Відповідно, держава Володимира була задумана як реставрація священної держави Золотої доби.

СВЯТИЙ АРХІСТРАТЕГ МИХАЇЛ

Егрегор Перуна є вмістилищем суворої, потужної, брутальної, руйнівної енергетики. Тому його нерідко уявляли сильним і досвідченим воякою з бойовим молотом у руці – найдавнішою зброєю. Коли він б'є своїм молотом, то у небі лунає грім.

◀ ***Перун–Тор–Тараніс – бог-егрегор варни кшатріїв***

Для піднесення Перуна на вищий рівень його охрестили і зробили святим під іменем Архістратега Михаїла. **Архістратег** (гелленською αρχιστρατηγός) означає найвищий воєначальник, а ім'я Михаїл буквально перекладається як «дух могутності», «могутній дух» (миха, мога, мага – потужний, ель-їл-йло – дух). Це ім'я іудохристияни читають «по-візантійськи» (по-новогрецьки) – як «архістратИг»[320].

Слово «миха» надзвичайно архаїчне, воно походить від прадавнього «мога» – могутність. Від цього слова також походять «маг» (могутній, чарівник), «мега» (величезний, потужний), а також назва першої на землі машини, точніше, мажини («тієї, що посилює могутність»): «мажа» – чумацький віз[321] (до речі, винайдений на території України), а також «мажара» (великий віз).

У народних українських віруваннях збереглася пам'ять про доброго **бога на ім'я Миха** – захисника мисливців, непримиренного войовника з нечистою силою, якому Господь доручив вогненного меча. Йому підвладна вся небесна ангельська сила, а на землі навіть вовки[322]. Іменини Михи наші далекі предки

---

[320] Ета – велика Н, мала η; грец. Ἧτα (Гета), англійська Ейч – сьома літера грецької абетки, вимовляється як «Е». Початково використовувалася для позначення придихання. У новогрецькій мові вимовляється як «І». Початок новогрецького періоду умовно відлічується від падіння Візантійської імперії 1453 року. Стародавні геллени і сучасні греки – це два різні етноси, які різняться за домінуючим антропологічним типом, етнопсихікою і мовою.

[321] *Грінченко Борис.* Словарь української мови.

[322] *Войтович Валерій*. Сокіл-Род: легенди та міфи стародавніх українців. – Рівне: Оріана, 1997. – С. 123.

святкували 8 листопада, тепер у цей день святкуємо собор Архангела Михаїла – архістратега, верховного полководця ангельського війська, покровителя запорізьких козаків – варни професійних воїнів-кшатріїв. Нагадаємо, що слова «козак» і «кшатрій» походять від того ж самого кореня «кес» – меч, порівняйте з українським «косак» – великий ніж.

Святий Архістратег Михаїл на мозаїці Михайлівського храму Видубицького чоловічого монастиря ▶

Таким чином, освячення Перуна надало йому вищого сакрального статусу. Це вже не просто Перун, тобто «той хто б'є, періщить» («прати» – вибивати тканину під час прання за допомогою «праника» – дерев'яного гладенького валка). Це вже святий Архістратег Михайло – воєначальник воїнства світла, кращий з кращих, який завжди дотримує вищої справедливості й ніколи не робить зла. Це було відновлення статусу **священного воїна Золотої доби** Трипілля, коли військова справа була одним з трьох головних релігійних обов'язків.

На місці, де дубова статуя Перуна пристала до берега, заснували Видубицький монастир, у якому пізніше побудували храм Святого Архістратега Михаїла. Це додаткова вказівка на прямий зв'язок між Перуном і Архістратегом Михайлом.

Сучасний герб Києва ▶

Оскільки Київ був княжим містом, а богом-егрегором князя і його воїнства був Перун, то після охрещення небесним покровителем міста став Архістратег Михаїл. Він донині традиційно зображується на гербі Києва.

СВЯТИЙ ДАЖБОГ МИКОЛА

Бог-егрегор господарів Дажбог отримав не менш архаїчне ім'я – Святий Микола. Первинно це слово звучало як «Ни-коло» або «Не-коло», що означає кінець («не», «ні» – заперечення) річного циклу («кола»). Протилежністю до «Ни-коло» була наступна подія «Коло-да» (Коляда) – утвердження («да») нового кола, початок нового року.

Виходячи з примітивності конструкції, слово «Ни-коло» дуже древнє, ще доарійське, бореальне (кроманьйонське). Цю астрономічну подію наші пращури відзначали, мабуть, ще 40 тисячоліть тому. Час настання «Ни-коло» визначається дуже просто: в землю встромляється палиця і щодня позначається довжина тіні від сонця. Починаючи з літнього сонцестояння тінь постійно збільшується, бо сонце рухається все нижче і нижче. І як тільки тінь перестала збільшуватися – «прийшов Ни-коло», а як тінь почала зменшуватися – «прийшов Коло-да». От і вся астрономія.

Отже, свято Никола – це свято завершення річного кола, кінець річного циклу «засівання–вирощення–збирання–збереження». Саме в цей час остаточно визрівають плоди людської діяльності, за якими можна робити точні висновки про саму людину та якість її життя протягом року. Тому свято Никола – це **священний час підбиття підсумків**. Воно має велику виховну силу, яка здійснюється через ритуал обдарування. Особливо яскраво це проявляється з дітьми: слухняні й працьовиті діти отримують щедрі подарунки, а неслухняні й ліниві можуть вранці під своєю подушкою знайти різку чи інший прозорий натяк на потребу вдосконалення.

Звідки Микола бере щедрі подарунки? Його багатство є результатом правильно здійсненої наполегливої праці впродовж усього року. Тому **Никола-Микола – це бог-егрегор матеріальних благ, а тому володар найбільш матеріальних стихій – землі і води.** Через це він став головним богом-егрегором варни господарів (вайш'їв), покровителем землеробства і скотарства, захисником на землі та на морі. Пізніше цього подателя земних щедрот арії почали називати іменами Дажбог (слов'яни), Дагон (филистимляни), Дагда (кельти), Фрейр (скандинави).

Після хрещення Русі, яке знаменувало реставрацію Золотої доби, Дажбогу повернули його первинне, **архаїчне ім'я** – Николо, Никола, Микола, Миколай. Він залишився покровителем сільського господарства, рятівником на суші і на морі. Зі всіх святих він найближчий до простих людей, готовий їм допомогти в будь-якій життєвій ситуації – від заспокоєння бурі на морі до витягування воза з болота. Тому в Україні половина всіх храмів присвячена саме Святому Миколі.

Селяни вважали Миколу найвищим богом після Творця Всесвіту. Оскільки Микола був богом урожайності, то навіть збереглося прислів'я: «На полі – один бог – Микола». Тому Святого Миколи ще відзначають навесні – 22 травня – коли буйна зелена природа найяскравіше виявляє всю свою щедрість і красу. Проте **головне свято Миколи відзначається 19 грудня**, коли завершується переробка зібраного річного врожаю.

Зауважмо, що Святий Микола не має жодного стосунку до іудохристиянського єпископа Мир Ликійських Николая. Цей чолов'яга найбільше «прославився» тим, що на Нікейському соборі в 325 році вів дискусію з александрійським пресвітером Арієм. Так-от, коли в цього Николая вичерпалися аргументи, він брутально ударив Арія в обличчя. За це його інші єпископи позбавили священичого сану і навіть запроторили до в'язниці. Свята чи навіть просто вихована людина ніколи не вдарить свого співрозмовника. Всі наступні вигадки про чудотворство цього іудохристиянського «святого» – це паразитування на силі і славі арійського Святого Миколи – бога-егрегора варни господарів.

Упродовж десятків тисячоліть українці успішно розвивалися завдяки тому, що у них були світлі, добрі, святі боги. Українці любили своїх богів – і вони любили українців. Ми любимо Святого Духа Велеса, Святого Архістратега Перуна-Михайла і Святого Дажбога Миколу, а вони люблять нас.

Святий Дажбог Микола *– володар стихій землі й води, бог родючості та щедрості, егрегор тиражування матеріальних благ* ►

АРІЯНСЬКІ ХРАМИ В УКРАЇНІ

Аріянська традиція збереглася у кам'яних храмах, оскільки дерев'яні храми Русі не збереглися до нашого часу. **Характерною ознакою аріянських храмів є те, що вони прикрашалися сваргами і драконами**. Атакуюча сварга (з обертанням за годинниковою стрілкою) – це символ Ісуса Хреста і реалізованої людини загалом (боголюдини, сина Божого). Дракон – це символ безмежних можливостей, які відкриваються перед людиною після опанування нею своєї тваринної природи і піднесення у Простір волі.

ДЕСЯТИННА ЦЕРКВА

Головний аріянський храм Русі – церкву Святої Богородиці – Володимир збудував як кафедральний (центральний) собор на честь хрещення Русі. Його було завершено у 996 році. Настоятелем храму був аріянин Анастас Корсунянин. Вважається, що князь Володимир виділив на будівництво й утримання храму десяту частину надходжень до державної скарбниці, звідси й назва –

Десятинна церква. Це був соборний (головний) храм аріянської церкви, тому, найімовірніше, **десятина йшла на розвиток всієї духовної громади. Тобто оновлена варна брахманів отримувала 10 % від надходжень до державного бюджету**.

Факт десятини свідчить про відновлення Володимиром місцевої традиції матеріального забезпечення духовної сфери. «*Дослідниками давно відзначається, що інститут десятини не був характерним для Візантії. Швидше за все, й тут Володимир скористався місцевими звичаями і законами. Можливо, не мудруючи, він просто* ***переніс систему забезпечення старого язичницького культу на нову церкву****. Безсумнівним є те, що для створення матеріальної бази своєї церкви Володимир не дотримувався грецької традиції*»[323].

На жаль, **Десятинна церква як головний храм аріянства Русі була повністю зруйнована 6 грудня 1240 р.** під час захоплення Києва військами хана Батия. Іудохристиянська пропаганда просуває думку, що церква сама обвалилася під вагою киян, які в ній ховалися від ординців. Щоб переконатися у її безглуздості, досить поглянути на масивність будови стародавніх церков, які більше нагадують фортеці. Більш обґрунтовану думку висуває російський науковець Петро Хом'яков, який стверджує, що **храм було спеціально зруйновано як головний центр аріянської віри**. Натхненником руйнування виступила іудохристиянська Московська православна церква. Вона не тільки тісно співпрацювала з Ордою (що загальновідомо), а й була співорганізатором «монголотатарського нашестя» – задля зачистки території від конкуруючої аріянської церкви. Подібним чином раніше візантійські ортодокси ревносно руйнували аріянські церкви в Болгарії[324].

Характерно, що згаданий храм Святої Богородиці іудохристиянська пропаганда називає храмом успіння (тобто смерті) Богородиці, хоча навіть у наскрізь сфальсифікованій дітьми диявола «Повісті врем'яних літ» чітко написано: «*В літо 6499 [991]. Після цього жив Володимир в законі хрестиянськім (в оригіналі – крестьяньстім). І задумав збудувати кам'яну* ***церкву святої Богородиці***»[325]. Це фундаментальна властивість іудохристиянства як руйнівної інформаційної зброї: все, що пов'язане з життям і процвітанням, за першої нагоди перетворюється ним на смерть і страждання.

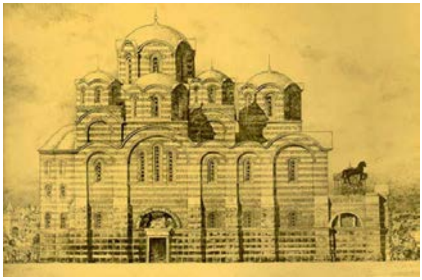
---

[323] Історія релігії в Україні: У 10 т. / Редкол.: *А. Колодний* (голова) та ін. – К.: Укр. Центр духовн. культури, Інст. філософії НАН України, 1996–1998. – Т. 1. Дохристиянські вірування; Прийняття християнства / За ред. Б. Лобовика. – 384 с. – С. 271.

[324] *Хомяков П.М.* Россия против Руси. Русь против России: историческое расследование. – К.: НКР ВГОРУ, 2009. – 232 с. – С. 78.

[325] Повість врем'яних літ. – К.: Радянський письменник, 1990. – С. 189.

Головний аріянський храм Русі мав величезні розміри: 32 х 42 м. За деякими повідомленнями, храм прикрашали 25 куполів[326]. В арійській традиції число 25 є числом боголюдини, Ісуса Хреста і Царства божого. 25 – це також символ непереможності, гармонії (2+5=7), оновлення-воскресіння та омолодження. Найпотужніші лікувальні настої традиційно робили з 25-ти компонентів, найсильніші релігійні ритуали здійснювали 25 жерців.

***Десятинна церква в Києві* ▶**
Реконструкція північного фасаду

Десятинна церква була трипрестольна: головний престол присвячено Богородиці. Два інші бокові престоли присвячені Святому Миколаю і Святому Клименту (тут перебували мощі Климента і його учня Фіви, привезені з Корсуня).

***Мозаїчна підлога церкви* ▶**

СОФІЙСЬКИЙ СОБОР: АРІЯНСЬКІ СВАСТИКИ

Будівництво собору Святої Софії було започатковано Володимиром у 1011 році, а освячення вже готового храму відбулося його сином Ярославом у 1018 році[327]. Згідно з дослідженнями д. іст. н. Наталії Нікітенко, **Софія є храмом-меморіалом укладення династичного шлюбу Володимира і візантійської принцеси Анни**. «*Весь живопис собору, його сюжети прославляють не Ярослава Мудрого, а його батька Володимира Святославича та його дружину, візантійську царівну Анну. В ті часи твори мистецтва, в тому числі храмові розписи, прославляли своїх замовників, нинішньою мовою – інвесторів. Особливо рельєфно образ замовника князя Володимира проступає у світських, не релігійних розписах собору. Це княжий портрет у центрі собору і фрески сходових веж*»[328].

Володимир надзвичайно дорожив своїм династичним шлюбом з Анною. Про такий шлюб мріяло багато навколишніх

---

[326] *Тихомиров М. Н*. Список русских городов дальних и ближних. // Исторические записки. –1952. – 40. – С. 218, 219.
[327] Історики підтвердили 1011 рік датою заснування Софії Київської (2010). – http://ar25.org/node/18180.
[328] *Бурсов Георгій*. Коли насправді заснована Софія Київська (2010). – http://ar25.org/node/18266

володарів. Він значно підносив статус великого князя Русі в очах інших монархів, адже тепер Візантійський імператор був для Володимира швагром (братом дружини), тобто кровно спорідненим родичем. Окрім того, цей шлюб забезпечував мир з Візантією і давав гарні перспективи для спадкоємця Володимира.

Спадкоємцем мав бути князь Борис – син Володимира і Анни. Володимир його найбільше любив, тримав біля себе і покладав на нього великі надії щодо продовження своєї справи. Зазвичай правління передавалося найстаршому синові, хоча останнє слово залишалося за батьком. Борис не був найстаршим сином, у рік закладання Софії Київської старшими за нього були Святополк, Святослав, Ярослав і Мстислав.

Отже, шлюб з Анною був ключовим елементом державницьких задумів Володимира. Проте у 1011 році Анна помирає, що ставить ці задуми під удар. Для підтримання свого статусу родича візантійського імператора, Володимир у цьому ж році (за розрахунками Н. Нікітенко – 4 листопада 2011 р.) закладає собор, який має надійно **зафіксувати факт династичного шлюбу**[329]. Для цього собор присвячено Святій Софії (Премудрості Божій) – подібно до найбільшого храму Візантійської імперії, його внутрішнє оздоблення виконують за участю будівельників з Константинополя, а написи роблять гелленською мовою.

Нагадаємо, що перший Софійський собор у Константинополі було побудовано імператором Костянтином Великим у 324–337 роках (тобто храм був аріянським), а пізніше розширено його сином Констанцієм II. Тому Софія Київська нагадувала не тільки про династичний шлюб, а й **вказувала на спільну аріянську віру** і проводила пряму аналогію між владарюючими подвижниками аріянства – Володимиром Великим і Костянтином Великим.

Аріянські мотиви, тобто мотиви просвітленого язичництва, у Софійському соборі представлені більш ніж виразно. З погляду іудохристиянства, цей храм є абсолютно неправильним. «*Так, багатьма дослідниками відзначається неканонічність Київського Софійського собору, особливо його внутрішнє оздоблення, яке називають язичницьким тлом. Не дивно, що язичники в 11 ст. приходили в цей храм як у свою національну святиню.* ***Храм втілює індоарійську ідею райського саду****... І хоч ікони тут християнські, розміщення їх цілком відповідає канонам давньоруського храмобудівництва. Орнаменти Софії виконують роль семантичних меж, обрамлення для іконописних сюжетів. Символіка цих візерунків – це знакове втілення ідеї безконечності Всесвіту, яка існувала на українській землі ще в часи Трипільської цивілізації*»[330].

---

[329] У 1634 р. на чотирьох арках центрального купола Святої Софії було зроблено великий напис, що цей храм був закладений у 1011 році.
[330] Історія релігії в Україні. – Т. 1. – С. 279.

Прямою вказівкою на аріянство Софійського собору є широке застосування сварг (свастик) – як атакуючих (чоловічих), так і оберігаючих (жіночих).

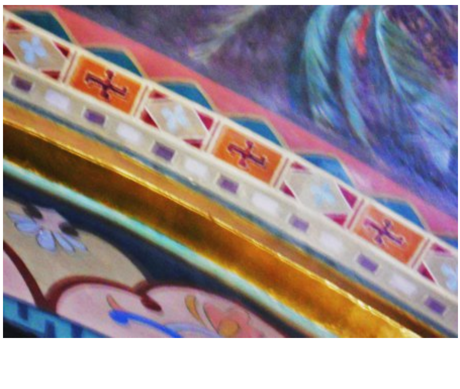

Софія Київська (11 ст). Просвітлені святителі під атакуючими арійськими сваргами – символом Ісуса Христа.

Сварга (свастя, свастика) є традиційним арійським оберегом, що символізує Центр, навколо якого обертається навколишній світ. Тому свастика в обох варіантах – атакуючому (чоловічому) і оберігаючому (жіночому) – була символом реалізованої людини (боголюдини).

Такі самі атакуючі сварги знаходимо на настінному розписі Почаївської лаври (13 ст., Волинь). Це вказує на те, що первинно вона також була аріянською.

Атакуючі аріянські сварги в Почаївській лаврі – такі самі, як у Софійському соборі ►

Зазначимо, що арійська сварга несумісна з іудохристиянською традицією, яка почала домінувати на Русі після монголо-тартарського нашестя. Як ми вже згадували вище, деякі дослідники доводять, що це нашестя було організоване Візантійською іудохристиянською церквою за участю її філії – Московської православної церкви.

◀ ***Захисна (жіноча, оберігаюча, гармонізуюча) сварга на фасаді Софії Київської***

Залишки арійської хрестиянської (аріянської) символіки проіснували до пізнього середньовіччя. Найдовше аріянська символіка проіснувала в Карпатах, де аж до 19 ст. у церквах використовували хрести у вигляді свастик. Свастичні зображення використовують донині у Великодніх писанках, для оздоблення пасок (короваїв), при виготовленні сувенірів і традиційних захисних оберегів-згардів.

◀ ***Риза (фелон) 16 ст.*** *– верхній священичий одяг з зображенням атакуючих і оберігаючих свастик*

Нагадаємо, що застосування свастичної символіки характерне для всього раннього хрестиянства. Можна з високою вірогідністю стверджувати, що аріянський Софійський собор, побудований імператором Костянтином, також був прикрашений атакуючими сваргами – символом Ісуса Хреста. Підтвердженням цієї тези є мозаїка базиліки Різдва Хрестового у Вифлеємі, яка побудована у 330-х роках за наказом імператора Костянтина Великого.

◀ ***Мозаїчна підлога з атакуючими сваргами Ісуса Хреста аріянської базиліки Різдва Хрестового у Віфлеємі (4 ст.)***

Ця мозаїчна підлога дуже подібна до підлоги найдавнішої аріохрестиянської церкви, присвяченої Ісусові Хресту, що в Мегідо, неподалік Назарета[331].

[331] Див. зображення мозаїки: Засновники хрестиянства. – С. 140.

ДРАКОН, СЕМАРГЛ, ВОГНЕБОГ

Під час завоювання Русі монголо-татарами, яке відбулося за підтримки Московської іудохристиянської церкви, аріянські храми України-Русі або повністю руйнувалися, або перебудовувалися на новий лад. Так, **у 1240 р. ханом Батиєм було знищено Київський собор Святої Богородиці** – Десятинну церкву, головний храм аріянської церкви Русі. Нині ми можемо тільки припускати, що цей собор був оздоблений в народній традиції і рясно прикрашений головними символами аріянства – сваргами і драконами.

Підтвердженням цієї думки є **аріянський собор Святої Богородиці у стародавньому Галичі** (нині – Крилоське городище), побудований у середині 12 століття. За розмірами фундаменту (38 x 32 м) він співмірний Десятинній церкві (42 x 32 м) і серед храмів Русі поступався тільки Софійському собору (55 x 42). Підлога храму була вимощена керамічними плитками, оздобленими рельєфними зображеннями рослин і фантастичних тварин. Це вказує на народну (язичницьку) традицію.

Під час монголо-татарської навали на Галицько-Волинську Русь у **1241 р. аріянський собор Святої Богородиці також було пограбовано, зруйновано і спалено**. У 16 ст. із його залишків споруджено Церкву Успіння Пресвятої Богородиці. У стіну церкви було вмуровано камінь із зображенням дракона, який раніше прикрашав первинний собор 12 ст. Дракон і досі знаходиться на видному місці як красномовний свідок арійської історії Русі.

Дракон-семаргл в Успенській церкві села Крилос Галицького району ▶

Камінь взято з аріянського собору Св. Богородиці, м. Галич, 12 ст.

Цей самий символ аріянства прикрашає Борисо-Глібський собор 12 століття у Чернігові. Дракона-семаргла тут ще називають «чернігівським звіром» і вважають захисником міста. Його зображують у вигляді дракона з парою лап, пташиними крилами та зміїним хвостом, що закінчується вогненними язиками. Це символічно означає, що дракон-семаргл є володарем чотирьох земних стихій: Землі (у нього лапи), Води (хвіст земноводного), Повітря (крила) і Вогню (вогненний подих).

Ім'я Семаргл складається з трьох частин: «се» – це (визначений артикль, що вказує на іменник), «мар» – прикритий варіант кореня Ар-Яр, що означає вогненне, яре, сонячне начало (звідси імена Арес, Марс, Арій, Марія), «гл» – скорочене «гал», що

означає сила, потужність (гальське слово «галлія» означає сила, ярість, пристрасть). Тобто ім'я Семаргл буквально означає «сонячна сила», звідси його інше ім'я – Вогнебог. Синонімом слова «семарл» є «дракон-драгон», що означає «носій сили»: «дра» – сила, «гон» – рушій, «той, що жене».

◄ Дракон-семаргл у соборі Бориса й Гліба, 12 ст., Чернігів

Дракон-семаргл із давніх-давен був символом могутності арійської раси. Так, у галлів-кельтів, як носіїв давньої арійської, а пізніше аріянської традиції (кельтське християнство), дракон – це символ пана-господаря, що живе згідно з власною волею, символ вищої влади. З цієї причини червоний (вогненний, сонячний) дракон – емблема Валлії (Вельс, Cymru), де збереглися законсервованими дуже давні європейські традиції. Національне гасло валлійців (самоназва «кімри»): «Червоний дракон веде вперед».

Валлійські кельти-кімри є далекими родичами українських галлів-кімрів-кімерійців. Цей суперетнос, що сформувався у Північному Надчорномор'ї близько 13 ст. до н. е., згодом опанував величезні простори Євразії, дійшовши до Британії й Палестини, Китаю та Індокитаю. Нащадками кімрів були скіфи і, згодом, сармати, анти, руси, козаки. За переказами Велесової Книги, *«були кіморії, також отці наші, і ті римлян потрясали і греків розметали, як поросят устрашених»* (дощечка 6-Е). Все це додатково підтверджує, що символіка дракона має давні українські корені.

◄ Червоний дракон на біло-зеленому тлі – прапор Валлії (Cymru).

Із поширенням в Україні іудохристиянської єресі дракона намагалися зробити символом злих сил. Частково це вдалося, проте на євразійській периферії збереглися первинні уявлення про дракона як уособлення земної життєвої сили. Зокрема, на Сході дракон є емблемою імператора, символом духовної і світської влади, знаком щастя і добробуту. Китайці досі вірять, що дракони дали їм знання, мистецтва і ремесла.

ДРАКОН – СИМВОЛ РЕІНКАРНАЦІЇ

Арійський культ доброго дракона походить від культу доброго змія часів Трипілля від 55 тис. до н. е. В окремих групах трипільських поселень зображення змії на кераміці становить до 45 % від усіх зображень. Головна ідея змії – це **уособлення життєвих сил людини, закладених у її тваринній (психофізичній) основі**. Ці життєві сили перебувають у динаміці: вони поступово визрівають, досягають розквіту, після чого послаблюються, зникають і знову відроджуються. Скидання змією старої шкіри символізує оновлення-реінкарнацію.

Зображення двох змій на керамічній моделі трипільського житла з поселення Окопи. Прообраз відомого знаку Ян-Інь (Ясно-Тінь) ▶
Подністров'я, Тернопільська область, друга пол. 6 тис. до н. е.

Циклічний процес вічного оновлення символізується образом змії, яка кусає власний хвіст: кінець старого водночас є початком нового, а після смерті неминуче починається життя. Це ідея реінкарнації – розвитку людського духу через багаторазові земні втілення. Це ідея життя, яке завжди перемагає смерть. Це ідея еволюції. Таким чином, **колоподібна змія (змій) – це образ життєвих сил, їх еволюційного розвитку і циклічного оновлення**.

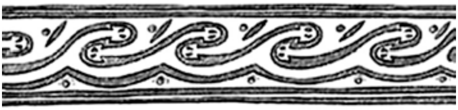
Зображення змія на кераміці з поселення Олександрівка ▶
Подністров'я, Одеська обл., 5 тис. до н.е.

Дослідники Трипілля ще називають таких зміїв драконами[332], хоча класичний дракон має лапи, крила і вогненний хвіст, що символізують природні стихії. Причина в тому, що змій і дракон виражають ту саму ідею, просто дракон є подальшим розвитком первинного змія. **Якщо трипільський змій акцентує увагу на внутрішній життєвій силі людини, то дракон указує на приховані потенції навколишньої природи**. Можна сказати, що дракон – це екстравертований змій. Щоб опанувати цього зовнішнього дракона, треба спочатку опанувати внутрішнього змія.

---

[332] *Заєць І.І.* Витоки духовної культури українського народу (наукове видання). – К.: Аратта, 2006. – 328 с.

Таким чином, зображення змія – це спрощене зображення дракона[333]. Такого «прихованого дракона» ми часто зустрічаємо в орнаменті, який органічно притаманний арійській традиції і називається «безконечником».

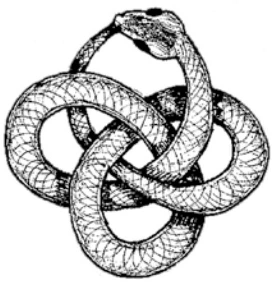

◀ ***Трипільський змій-дракон – символ еволюції, реінкарнації і циклічного оновлення життєвих сил***

У багатьох старовинних сюжетах змія або дракон кусають самі себе за хвіст: згадайте того ж чернігівського семаргла або дракона з порталу норвезької аріянської церкви. В обох випадках наголошується ідея вічного руху, реінкарнації, відродження, воскресіння: кінець одночасно є початком, смерть – це середина життя.

Для позначення цієї ідеї є навіть спеціальний символ, що називається «уроборос» – змія або дракон, що поїдає свій хвіст. Уроборос є одним з найдревніших символів життя як вічного перетворення. Він підтверджує, що в символічному сенсі змій і дракон є тотожними. У статтях про цю символічну істоту нерідко зазначається, що **одним з аналогів уробороса є свастика**, адже обидва символи позначають рух Всесвіту.

◀ ***Уроборос – змій, що кусає свій хвіст.***

Людина, яка твердо стала на шлях опанування змія-дракона, позиціонує себе як вольову духовно-божественну істоту, що усвідомлює свої безмежні можливості з керування фізичним світом. «*Істинно кажу вам: коли матимете віру хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не буде для вас неможливого*» (Мт 17.20). Така людина ставить себе в центр, навколо якого починає обертатися світ. Символом такого центру є Сварга-Свастика.

◀ ***Трипільська оберігаюча сварга з вісьмома зміями-драконами.***
Реконструкція Людмили Смолякової.

Таким чином, існує прямий зв'язок між символікою змія-дракона і сваргою – символом боголюдської реалізації. Ідея оновлення і

---

[333] Пізнішими різновидами дракона стали Пегас – крилатий кінь, Грифон – крилатий лев з головою орла, Сфінкс – крилатий лев з головою людини.

воскресіння найяскравіше продемонстрована у вченні та діяннях Ісуса Хреста. Тому Його символом в аріохрестиянстві була атакуюча сварга (з обертанням за годинниковою стрілкою). Храми, присвячені Ісусові Хресту, рясно прикрашалися атакуючими сваргами і зміїними безконечниками.

Атакуюча сварга і безконечник з найдавнішого храму, присвяченого Ісусові Хресту.
Мегідо (неподалік Назарета), Галілея, 230 р.

ОПАНУВАННЯ ДРАКОНА

Отже, змій чи дракон – це символ життєвої сили. Для її опанування треба докласти чималих зусиль. Що потужніша і керованіша ця сила, то більшими можливостями володіє людина. Шлях дбайливого опанування дракона – це арійський шлях. Символом цього шляху є сварга.

Подібно до норовистого жеребця, сила тваринного начала опирається зусиллям людини взяти її під контроль. Тому опанування дракона нерідко перетворюється на важку боротьбу. Звідси популярність мотиву «драконоборства» в численних оповіданнях про шляхетних лицарів, які, долаючи життєві перешкоди, піднімалися на вищий рівень досконалості. При цьому вони не вбивали «дракона життя», а підкорювали і ставили собі на службу.

Нині в масовій свідомості найпоширенішим є образ Святого Георгія (Юрія, Ярія, Арія), який списом убиває дракона. **Проте у найдавніших легендах Георгій не вбив дракона: він відклав зброю і почав перед ним молитися**. Змій почав затихати, а потім схилився перед воїном і підкорився йому. В цьому захована велика істина, оскільки думки і слова – це єдиний засіб, яким людина може вплинути на програми, що живуть в її підсвідомості: загасити і розчинити весь інформаційний негатив (тривоги, страхи, образи, заздрість, зневіру...), розчистивши простір для всього чистого, здорового, сонячного.

Іудохристиянство, будучи інформаційною зброєю, спотворило легенду про Святого Георгія, перевернуло її з ніг на голову. За версією дітей диявола, він вбиває дракона, а потім самого Георгія довго катують і також вбивають. Інакше й не може бути, оскільки іудохристиянська єресь спрямована не на перемогу, а на

страждання і самознищення тих, хто в неї повірив. Як тільки з'являється герой, його спочатку вбивають, потім канонізують, після чого торгують його останками.

Таким чином, образ святого Георгія-Юрія, що вбиває дракона, є деструктивним для людської свідомості. Він символізує знищення людиною власної життєвої сили і руйнування живої природи. У вужчому значенні він символізує мрію дітей диявола про перемогу іудохристиянства над арійством.

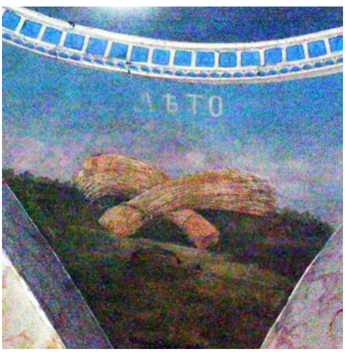
Шлях правильного, люблячого і відповідального опанування природи символізує **людина на драконі**. Людина виховала і навчила дракона. Вони разом летять у Просторі волі. Між ними повне взаєморозуміння. Людина керує драконом, а дракон із задоволенням виконує її команди. Вони посилюють одне одного. Вони обоє радіють життю.

Саме таким було ставлення до природи з боку аріянства. Попри всі старання дітей диявола стерти цю епоху нашої історії, багато що залишилося. Так, маніфестацією обожествлення матінки-природи є грандіозний Спаський храм у Чернігові, закладений у 1036 році Мстиславом Володимировичем, князем Тмутараканським і Чернігівським. Цей храм, який у літописах називають церквою Святого Спаса, був побудований на місці язичницького святилища і став головною святинею Чернігово-Сіверської землі.

◄ Собор Святого Спаса. Чернігів, 11 ст.

У 18 ст. в середині храму сталася пожежа, яка знищила більшість фресок. Важко уявити, що там могло горіти: найімовірніше, комусь заважала «неканонічність» розписів. Проте на самій горі храму, під куполом, збереглися чотири стародавні фрески. На них зображені не євангелісти і не архангели, а чотири пори року нашої прекрасної природи, створеної добрим і досконалим Богом-Творцем. На кожній фресці напис: ВЕСНА, ЛІТО, ОСЕНЬ, ЗИМА.

◄ Фреска 11 ст., присвячена літній порі року, під куполом собору Святого Спаса

Ми вже згадували про аріянські церкви 11-12 ст. у Норвегії, прикрашені ззовні головами драконів. Чернігівський собор Бориса і Гліба також прикрашений драконами, і не тільки всередині. Назовні голови драконів зроблені у вигляді жолобів для дощової води. А щоб ніхто не сумнівався, що це дракони, тут же даються їхні рельєфи з довжелезними заплутаними хвостами.

Дракони, що охороняють собор Бориса і Гліба ▶ *Чернігів, 12 ст.*

СВЯТА РУСЬ, ТРІЙЦЯ, ТРИЗУБ, СОКІЛ

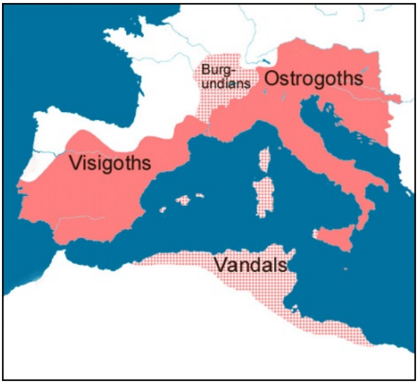
Навіть коли Золота доба залишається в далекому минулому, час від часу відбувається її локальна **реставрація** – як нагадування про добрі старі часи і як настанова на майбутнє. Одна з них була здійснена родом Ісуса Хреста в Галілеї від 14 до 37 року, тобто впродовж 23 років. З тих пір євангельська Галілея сприймається мільйонами людей як ідеал духовного розквіту, мирної праці і соціальної гармонії. Саме в час цей відбувся пасіонарний спалах аріохрестиянства і його поширення на навколишні території. При цьому розгортання руху за Царство боже відбувалося без офіційної державної підтримки, хоча серед вищого керівництва Римської імперії швидко з'явилося багато прихильників.

Наступним кроком стало налагодження імператором Костянтином Великим гармонійної **взаємодії держави з хрестиянством і підтримка його як позитивного руху, але без проголошення державною релігією**. Важливим чинником такої підтримки стало охрещення самого Костянтина в аріянство у 337 р., а також активна підтримка аріохрестиянства його матір'ю святою Оленою (~250–330). Згідно зі свідченням її сучасника – аріянського історика Євсевія Кесарійського (263–339) – прийняття Оленою хрестиянства відбулося під впливом її сина Костянтина.

Свята Олена Константинопольська, *матір імператора Костянтина* ▶

Тіснішу інтеграцію аріохристиянства з державою зустрічаємо у готів, які завжди були послідовними аріянами. Нагадаємо, що гети-готи були слов'янськими народами. Деякі з них, зокрема у Криму, прийняли аріохристиянство вже у 1 ст. н. е. Згодом готи, переживши потужний пасіонарний спалах, рознесли арійське хрестиянство по всій Європі. Вони дійшли навіть до Північної Африки, де слов'янський народ вендів-вандалів заснував аріянське королівство Вандалія.

◀ ***Королівства готів у Західній Європі та Північній Африці у 523 р.***

Через тисячоліття після Ісуса Хреста євангельська ідея відновлення порядку захопила князя Володимира. Виховання, яке він отримав від своєю бабусі княгині Ольги, дало добрі плоди. Нагадаємо, що Ольга була охрещена в аріянську віру так само, як і її попередники Аскольд, Олег та Ігор. Але саме вона – Ольга – започаткувала системну роботу з упорядкування Русі й наближення її до євангельського ідеалу.

МРІЯ СВЯТОЇ ОЛЬГИ

На відміну від своїх попередників Олега та Ігоря, княгиня Ольга не вела зовнішніх війн. Вона ні на кого не нападала, і ніхто не нападав на неї. А все тому, що вона дотримувалася давнього принципу Золотої доби: «Хочеш миру – готуйся до війни». **Миролюбність Ольги основувалася на тому, що у будь-який момент вона могла виставити чисельну, вишколену і добре озброєну армію.** Її енергія і талант адміністратора яскраво проявилися в активній дипломатії – як зовні, так і в середині країни. За 20 років мирного правління вона перетворила величезну територію, на якій раніше не раз вибухали повстання проти центральної влади, на цілісну, добре впорядковану державу. *«Ні Ігор, ні Олег не мали часу за війнами на внутрішні справи. Ольга сама об'їхала всю державу: була на Десні, на Лузі, на Мсті, у Новгороді, у Пскові. В санях або звичайному возі їхала сотні, тисячі кілометрів. Їздила княгиня також серед племен, недавно підкорених, від яких можна було кожночасно сподіватися повстань»*[334]. Ольга закладала нові міста (Ольжичі, Псков), села, погости[335] і призначала в них правителів.

---

[334] *Полонська-Василенко Н.* Історія України. – К.: Либідь, 1992. – Т.1. – С.101.

[335] Погост – адміністративно-господарський осередок, де призначені володарем Київської Русі люди від його імені віддавали розпорядження, чинили суд, зосереджували данину, тощо.

Вона здійснила адміністративно-територіальну реформу, провела перепис населення, запровадила податкову систему (ввела справедливі податки замість безсистемного «полюддя» – тодішньої форми державного рекету), навела лад у сферах полювання і бортного бджільництва як стратегічних галузей для експортного потенціалу держави. **Ольга відродила Велику Скуфію** – систему співпраці слов'янських родів на основі справедливості і взаємної згоди. Члени найближчого оточення Ольги мали суто слов'янські імена: син Святослав, онуки – Ярополк і Володимир, ключниця (особливо довірена особа, що мала ключі від скарбів) Малуша та її брат Добриня.

Як ми вже говорили, Ольга була аріянкою, що було поширеним серед язичницької слов'янської еліти. Як таке співіснування могло бути з погляду сучасної людини? **Уявіть собі, що в сучасному суспільстві є соціальна група, яка дотримується здорового способу життя**: не вживає алкоголю і тютюну, їсть просту живу їжу, віддає перевагу Інтернету перед телевізором, не вакцинується, займається фізичними вправами, допомагає ближнім, очищується від світоглядних помилок і забобонів, правильно виховує дітей, одне слово, – вдосконалюється духовно, інтелектуально і фізично. Така група може мати своїх духовних авторитетів, може мати перелік правильних, на її думку, книжок чи кінофільмів, рекомендованих для обов'язкового ознайомлення. Така група може бути абсолютно неформальною, проте її члени схильні легко впізнавати одне одного і тяжіти до об'єднання, адже з такими однодумцями приємніше, надійніше й ефективніше.

Приблизно таке місце займало аріянство в тодішньому суспільстві. Це була приватна справа кожної людини, справа її вільного вибору. Можна сказати, що **аріянство було просвітленим, передовим язичництвом – вищим рівнем розвитку народного способу життя, його оновленням згори**. Аріяни прагнули до особистого вдосконалення і гармонійного життя у своїх родинах. Цих «нових людей» підтримували стародавні легенди про далеке минуле, чудесну державу Золотої доби і щасливий народ гіперборіїв. Їх надихав приклад євангельської Галілеї, Ісуса Хреста та його апостолів. Їх заворожували оповідання про величезну кількість звичайних людей, які досягнули святості, навчилися ходити по воді, керувати вітром, літати в повітрі, миттєво телепортуватися в просторі, зцілювати хворих, оновлювати маси людей силою проповіді Царства божого. Вони – аріяни – мріяли про такий стан, коли просвітлення охопить увесь народ і він побудує для себе державу загальної гармонії.

Така мрія була й у великої княгині Ольги. Вона поширювала її серед своїх ближніх і мріяла, щоб її син повторив подвиг імператора Костянтина. **Для цього вона при хрещенні навіть взяла собі ім'я Олена – на честь матері Костянтина**. Проте її

син Святослав вважав цю мрію занадто фантастичною і нездійсненною у світі жорсткої конкуренції і постійних воєн. Святослав перебував у Просторі боротьби і не міг повірити в існування Простору волі – Царства божого.

Нам, людям 21-го століття, це легко зрозуміти, адже подібну ситуацію ми й тепер спостерігаємо навколо: більшість людей перебуває у нижчих просторах подій, а якщо їм хтось почне розповідати про Простір волі, то вони подумають, що ця людина з'їхала з глузду. Так можуть подумати навіть тоді, коли переконуєш людей елементарно відмовитися від горілки, пива і тютюну. Тому й сказано в Літописі, що «***невірним*** *бо віра хрестиянська уродьство єсть*». Сучасні «невірні» (невігласи) вважають «уродьством» вегетаріанство чи, скажімо, прагнення досконалості.

Згідно з Літописом (рік 6463), «*Ольга часто говорила (Святославу): "Я, сину,* ***пізнала Бога і радію****, а коли й ти пізнаєш Бога, то почнеш радіти". Він же не приймав того, кажучи: "Як я можу один іншу віру прийняти? Та ж дружина моя (воїнство) з цього буде сміятися". Вона ж рече йому: "Охрестишся ти – і всі інші те саме зроблять". Він же матері не послухав і далі справляв звичаї поганські*», тобто давав волю тривозі, ненависті, агресивності, гордині, насильству, перебуваючи у нижчих просторах подій.

◄ Велика княгиня Ольга-Олена, автор ідеї Святої Русі

Однак невдача з сином не зупинила Ольгу: вона вирішила запалити своєї мрією внуків. І її зусилля не пропали марно: ідея Святої Русі вкорінилася у глибинах підсвідомості її внука Володимира, а коли настав час – вона проросла. **Свята Ольга виступила в ролі предтечі – вона підготувала простір для розгортання Володимиром ідеї Царства божого серед слов'ян і творення священної держави Золотої доби, нової Галілеї.**

До реалізації мрії своєї видатної бабусі Володимир прийшов не просто. Ба більше, після здобуття влади у 980 році він пішов шляхом свого батька і навіть зробив крок назад, здійснивши «революцію кшатріїв»[336]. Але щось пішло не так. Може, він когось зустрів або його осяяло. Можливо, його збентежило повстання завойованих у 981 р. в'ятичів, що їх через рік довелося знову упокорювати. Хай там як, а Володимир почав реалізацію грандіозного задуму княгині Ольги-Олени.

[336] Революція кшатріїв. – С. 347.

Нагадаємо, що хрещення – це ритуал ініціації, тобто переходу на вищий рівень життєдіяльності. Хрещення Русі було ритуалом ініціації-переходу на вищий рівень життя всього національно-державного організму. На той час аріохрестиянство вже мало на українській землі тисячолітні корені – ще від апостола Андрія і Святого Климента. Понад те, існував досвід аріянської імперії Атилли, що займала навіть більшу територію порівняно з імперією Володимира, а також досвід аріохрестиянських королівств готів і вандалів. Проте у 10 ст. аріянство існувало як приватна справа кожної людини і було поширене передусім поміж еліти – духовної, військової, торгової. Це можна порівняти зі здоровим способом життя, який доступний для всіх, але поширений переважно серед освічених соціальних груп.

Новація Володимира полягала в тому, щоб передовий світогляд і оснований на ньому спосіб життя відкрити для широких мас, надавши йому державну підтримку. Це якби нині держава взялася за політику оздоровлення населення, просування здорових продуктів харчування і позитивної інформації, почала робити стратегічні інвестиції в освіту і дітонародження, ліквідувала індустрію наркоторгівлі, абортів, вакцинацій, фармацевтичних лохотронів, зупинила потоки дегенерації і розпусти в засобах масової інформації. Начебто нічого нового, а системний ефект був би надпотужним.

Отже, **у 987 році Володимир оголошує про державну підтримку місцевої аріянської церкви і здійснює символічний акт хрещення Русі.** Згідно з прадавньою арійською традицією, цей ритуал здійснювався у відкритих водоймах – подібно до того, як Іван Хреститель омивав людей у водах Йордану.

Для успішності задуму потрібно було подати особистий приклад. Тому спочатку охрестився сам Володимир – разом з усім воїнством і Перуном, богом варни кшатріїв. Під час цієї ініціації Володимир отримав ім'я Василь, а **Перуна після охрещення-ініціації назвали Архістратегом Михайлом**.

Подібним чином, але, найімовірніше, ще раніше і менш публічно, була охрещена варна брахманів-волхвів, а їхній бог Велес почав називатися Святим духом (Іллею). Після ініціації брахманів і кшатріїв відбулося масове хрещення всього народу, у ході якого Дажбог отримав ім'я Святий Никола. Таким чином, хрещення Русі відбулося власними силами, бо в залученні якихось зовнішніх сил не було потреби. Україна-Русь завжди була самодостатньою – і політично, і економічно, і духовно.

Хрещення Русі викликало спалах ентузіазму, а заохочене державою аріохрестиянство стало популярним і, можна сказати, модним. Так, відомо, що **народ почав масово будувати церкви**

і каплиці – приватні, родові, цехові. За повідомленнями німецького хроніста єпископа Титмара Мерзебурзького, у Києві в 1018 році вже було понад 400 церков. Зусиллями ентузіастів і за підтримки меценатів масово засновувалися монастирі, які ставали центрами культури, освіти, колективного самовдосконалення і поширення Царства божого. Згідно з аріянською традицією, монастирі брали під опіку навколишні міста і села, завдяки чому формувалися багатотисячні духовні громади.

Піднесений настрій і спрямованість до світла неминуче підносять людей у простір позитивних подій. Одна з них відбулася вже наступного, 988 року: візантійський імператор Василь II Македонянин, перебуваючи у відчайдушній ситуації, звернувся до князя Володимира-Василя по військову допомогу. Володимир погодився врятувати імператора за умови одруження з його сестрою Анною. Імператор пристав на це, тож Володимир надіслав йому добірне шеститисячне військо. Та коли після перемоги імператор почав затягувати з виконанням своєї обіцянки, Володимир у 989 році захопив місто-державу Корсунь (Херсонес) і пообіцяв те саме зробити з Константинополем.

Принагідно нагадаємо, що «*Крим у цілому і Корсунь зокрема з найдавніших часів був такою собі околицею, куди засилали або куди втікали з Візантії незгодні зі світськими або релігійними ієрархами. Корсунь неодноразово політично прагнув відділитися від Візантії. Якраз у 60-70-х роках XI століття і розгорнулося одне з таких протистоянь, у якому Константинополь намагався заручитися підтримкою Києва*»[337].

Імператор нарешті надіслав Анну. Разом із нею Володимир тріумфально повернувся додому, а завойований Корсунь «подарував» Візантії як викуп за наречену. При цьому Володимир **забрав із Корсуня мощі святого Климента**, чимало культурних цінностей, книжок та мистецьких творів, а також запросив до співпраці священство місцевої аріянської церкви. Для закріплення гарних стосунків Володимир **побудував у Корсуні храм Івана Предтечі.**

Співпраця з Володимиром Великим виглядала дуже привабливо для корсунського священства, адже Руська держава щедро фінансувала церковні проекти. Згодом один зі священиків – Анастас Корсунянин – став настільки авторитетним, що його обрали настоятелем собору Святої Богородиці (Десятинної церкви) – головного храму Руської помісної церкви, а отже, й головою всієї Церкви. Інший корсунянин – Яким – був єпископом Новгорода, впродовж 42 років очолював Руську аріянську церкву на півночі.

---

[337] *Кузьмин А. Г.* История России с древнейших времен до 1618 года: в 2 кн. – М.: Владос, 2004. – Кн. 1. – С.190.

Яким Корсунянин помер у 1032 році в Новгороді, залишивши після себе літопис[338].

Таким чином, упродовж 988–989-х років Володимир вирішив одразу дві принципово важливі справи:

1) уклав династичний шлюб із сестрою імператора Візантії, що різко піднесло його монархічний статус і статус усієї держави;

2) отримав мощі Святого Климента, що сильно підняло статус Київської церкви, адже тепер вона перебувала у прямому зв'язку з апостолами і самим Ісусом Хрестом.

Описана вище послідовність подій випливає з відомих історичних джерел. Так, чернець Яків, найавторитетніший історик, що писав про князя Володимира, у своїй «Похвалі князю Володимиру» (11 століття) розповідає, що князь Володимир спочатку охрестився, а вже потім – аж на третє літо після хрещення – пішов на Корсунь. Тому саме 987 р. прийнятий у науці як рік хрещення Володимира. Причому Володимир хрестився не потайки, як це подає іудохристиянська пропаганда, а відкрито – з усім воїнством і всім народом. Особистий приклад був запорукою успіху задуманої ним справи.

ДЕРЖАВНИЙ ЛАД І СИМВОЛІКА

Володимир продовжив справу Святої Ольги з упорядкування держави і вдосконалення системи управління. Наголос робився на пошук консенсусу, тобто узгоджених рішень. Це було у дусі реставрації Золотої доби – поверненням до вічової традиції Великої Скуфії. Для цього ідеально підходила аріянська традиція общинності й виборності. Так, Володимир створив Раду, що складалася з його військових начальників, а також земської старшини – виборних представників різних міст. **Усі закони Володимир приймав тільки після узгодження зі своєю Радою**.

Великі міста були влаштовані по-військовому: кожне місто утворювало цілісний організований полк, що називався тисячею, яка поділялася на сотні й десятки. **Полковник обирався містом, а потім затверджувався князем**. Так само обиралися сотники і десятники. Місцева старшина брала активну участь в управлінні державою і придворних урочистостях, утворюючи земську аристократію поруч з аристократією княжих чиновників[339]. Пізніше така організаційна форма була відтворена за часів козацького Першого Гетьманату.

Для впорядкування церкви Володимир ухвалив Статут, до речі, близький за духом до 25 правил аріянського Антиохійського собору 328 року. Згідно із **церковним статутом Володимира**, на

---

[338] *Кур А. А.* Из истинной истории наших предков (1958). – М.: «Молодая гвардия», 1993. – С. 263.

[339] http://ru.wikipedia.org/wiki/Владимир_Святославич

утримання церкви в ім’я Святої Богородиці встановлюється десятинний збір з усіх князівських доходів. Духовна влада має повне самоврядування і має власний суд, у який світська влада не має права втручатися. При цьому духовні судді повинні бути присутніми у світських судах для нагляду за їх правильним провадженням і отриманням десятинного збору із судових доходів.

Статут завершується закляттям – зверненням Володимира до порушників прав Церкви, визначених у цьому Статуті. Згідно з ним, якщо хто порушить ці правила – чи княжі діти, чи правнуки, чи в якому місті намісник, чи суддя, якщо ображатимуть суди церковні або заважати їм, – то хай будуть прокляті в цьому житті і в наступному[340].

Цей Статут став першим нормативним актом, що визначив статус і повноваження церковної влади в Київській Русі після прийняття нею хрестиянства. Окрім судових повноважень, Церква отримала під свій нагляд систему мір і ваг, а також щомісячне утримання – десятину від князівських доходів[341].

Прагнучи досягнути повної самодостатності, Володимир почав карбувати власні золоті та срібні монети – златники і срібленики.

◄ ***Златник Володимира.*** *На лицьовій стороні монети – князь Володимир з великими вусами, скіпетром і знаком Трійці, а на зворотній стороні – Ісус Хрестос.*

Як ми вже говорили, гербом Святослава Хороброго, батька Володимира, був «дворіг», адже тур – це символ кшатріїв. Натомість **символом Володимира стала Трійця**[342]**, що є брахманським символом**.

◄ *Срібленик Володимира Великого зі знаком Трійці на зворотній стороні.*

[340] Церковный устав св. Владимира (пространная редакция) // Мрочек-Дроздовский П. Н. История русского права. Приложение 1. – М., 1892.
[341] http://ru.wikipedia.org/wiki/Церковный_Устав_Владимира
[342] Російський історик Микола Карамзін, побачивши знак трійці, умовно назвав його «тризубцем», бо не знав справжньої назви – «трійця». Оскільки цей термін набув поширення, то українці переробили його на «тризуб», бо в українській мові «тризубець» – це звичайні тризубні вила.

Це був знак Святого Духа, який традиційно позначали у вигляді голуба або сокола. Прикладом може бути мозаїка на куполі аріянського баптистерія (церковного приміщення для хрещення у воді) в місті Равенна (Італія). Цей баптистерій був побудований за наказом Теодорика Великого – аріянського короля, який до 493 року об'єднав всю Італію в королівство остготів зі столицею в Равенні.

Хрещення Ісуса в Йордані. Аріянська церква у Равенні (Італія), 5–6 ст. *Святий дух Ілля уособлюється білим голубом-соколом, який ллє благодать. Поряд з Ісусом зображені Іван Хреститель і бог річки Йордан у вигляді старця з глеком і тростиною. Більшість апостолів – молоді люди, третина з них – без борід.*

Таким чином, знак Трійця (що його у 20 ст. назвали Тризубом), означав животворчу ласку Святого духа. Повернення Володимира до цього прадавнього символу мало засвідчити, що Свята Русь – це держава Золотої доби, що плекає в собі Царство боже і поширює його навколо себе.

РЕБРЕНДИНГ ДЕРЖАВИ ТА ЇЇ БОГІВ. СОКІЛ-ТРІЙЦЯ

Якщо використовувати сучасні терміни, то князь Володимир здійснив комплексний ребрендінг держави. Пояснимо, що бренд (від. от древньоскандинавського «brandr» – «пекти, вогонь», у значенні «клеймо, знак») – це не просто товарний знак, торгова марка, а егрегор, сформований думками, прагненнями й емоціями прихильників бренду. Іншими словами, бренд – це бог. Він має

певну силу, наприклад, допомагає продавати брендові товари у кілька разів дорожче за небрендові.

Ребрендинг, тобто оновлення бренду, дозволяє задекларувати вихід бренду на вищий рівень (підвищення статусу), а заодне позбутися «хвостів», що тягнуться з минулого і заважають рухатися вперед. Можна сказати, що отримання нового імені при **ініціації**, – це також ребрендинг. Тому застосування цього маркетингового терміна в духовних справах хоч і не звичне, проте дає змогу краще зрозуміти сутність процесу.

Охрестившись в аріянство, **Володимир отримав нове ім’я – Василь** (від «вас, бас» – сильний, активний, ярий, баский, звідси – царственний), що фактично означало «імператор». Базилевсами називали спадкових монархів у Давній Гелладі, а також візантійських імператорів. Тобто навіть саме ім’я «Василь» уже викликало асоціації з імператором, що вказує на правильний ребрендинг.

Та це був тільки початок. Бог Перун-Тор, що мав імідж грізного, потужного, але вже немолодого вояки з молотом або мечем, тепер набуває просто якихось футуристичних, аеромобільних, космічних рис: він літає як птах, а замість тривіального меча в нього сонячний лазер – як у джедаїв із «зоряних війн». До того ж він тепер **Архістратег**, тобто вже не «рядовий», а найвищий полководець, начальник воєначальників, шляхетний і святий, молодий і прекрасний.

Дажбог, як ми вже говорили, став **Святим Николою**, покровителем сільського господарства і загалом усього, що робиться на суші й на морі. Відповідно, сільська рутина набуває ознак святої праці. А самі селяни, а також мореплавці, змушені підніматися у святості до свого бога, інакше не отримають від нього благословення і допомоги. Що й казати, дуже вдалий хід для просвітлення основної маси населення і спонукання його до вдосконалення.

Але найпотужніший ребрендинг відбувся з варною брахманів-волхвів. Як ми пам’ятаємо, після приходу до влади, Володимир з ними «трохи» посварився, адже повністю видалив Велеса з пантеону богів. «Моральні збитки» варни брахманів Володимир компенсував надзвичайно щедро.

По-перше, оновлена варна отримувала найвищий статус, який собі можна було тільки уявити, – **Велес став Святим Духом**, тобто носієм абсолютної істини, краси, мудрості, волі, радості і благодаті, що йде безпосередньо від Творця Всесвіту.

По-друге, варна отримувала 10 % з державного бюджету, хоча досі існувала за рахунок добровільних пожертв від членів духовних громад.

По-третє, **символ варни брахманів – Сокіл Волі – став символом держави і карбувався на всіх монетах.**

Новий символ поєднував руну **святості й захищеності** Альгіз, зображення євангельського символа **Святого Духа** і популярне в арійців зображення **атакуючого сокола**[343], який символізує божественну владу, волю, ініціативність, швидкість, шляхетність, сміливість, далекоглядність, точність і повну свободу дій. Це образ **озброєного миротворця**, що діє без обмежень у Просторі волі.

Атакуй першим! Сокіл Волі – символ Святого Духа ►

Ребрендинг зачепив і саму назву держави. Раніше вона позначалася словом Скуфія (трипільське – Сокупія, Скупія), тобто «спілка», «федерація». Натомість словом «русь» (тур) позначалося професійне військо. Тепер же це військове слово було перенесене на всю державу, яка отримала грізне ім'я «Русь». Це відповідало настанові «Хочеш миру – готуйся до війни»: нова назва держави була така, що відбивала бажання напасти на неї.

Поступово «русами» почали називати весь корінний народ Русі, тобто слово «руси» стало етнічною самоназвою. Підлеглі ж племена називали себе «рускіми», тобто підвладними Русі («Ви чиї? Ми русскіє»), що згодом також перетворилося на етнонім.

Головними небесними покровителями Святої Русі стали Ісус Хрестос і його пресвята матір – Богородиця Марія. Їхні святі образи увіковічнені на церковних мозаїках, фресках та іконах. Зображення Ісуса Хреста, якого українці називали Спасом, **карбувалося на золотих монетах**.

Згідно з аріянською вірою, Ісус Хрестос був ідеалом реалізованої людини, сином Божим, боголюдиною, найвищим зразком для наслідування. Кожна свідома людина повинна прагнути до цього ідеалу – згідно з Його заповіддю: «*Щасливі миротворці, бо вони синами Божими стануть*» (Мт 5.9). Рівновага чоловічого і жіночого полюсів проявлялася в тому, що головні храми Русі були присвячені Богородиці.

Царство боже, Дерево життя, Рай на землі.
Символ аріянства, що поєднує символ планети Земля (кельтський хрест) із руною святості Альгіз (трійця) ►

[343] Слово «сокол» (с-кола) означає «з-сонця, сонячний», «сколоти-соколи» – сонячні, ярі, шляхетні, вільні. Атакуючий сокіл, що блискавкою падає з неба, наз. «скоропад», таке прізвисько давали людям швидким, прудким, легким.

Попри те, що Русь була централізованою феодальною державою, офіційне прийняття аріянства і надання високого статусу варні брахманів означало значною мірою повернення до давніх вічових традицій. Ми вже згадували, що до здійснення Володимиром «революції кшатріїв», волхви-брахмани мали найвищу владу в державі і найвищий авторитет у народі. Вони просвічували народ і піднімали його дух, лікували хворих, захищали від несправедливості, розробляли військові операції і стратегію розвитку держави. Хрещення Русі означало повернення до «старих добрих часів» і обмеження самовільної князівської влади з боку прадавніх звичаїв самоврядування, захисниками яких стала оновлена варна брахманів – священство Руської церкви.

Релігією Русі залишалася та сама народна традиція (язичництво), оновлена і раціоналізована слов'янським варіантом аріянства. «*Для раннього руського хрестиянства характерний і такий зухвалий, з погляду не тільки Риму, а й Константинополя, факт: церкви споруджувалися на місці язичницьких капищ*»[344]. По-іншому й не могло бути, адже спосіб життя народу, його традиції і звички, перевірені позитивним досвідом попередніх поколінь, є основою його життєспроможності.

РЕВАНШ БРАХМАНІВ

Хрещення Русі вражає своєю продуманістю, технологічністю, глибоким розумінням масової свідомості. Оновлення вірувань – це завжди велика переміна. Вона зустрічає природний опір населення, адже більшість людей боїться нововведень і тримається за старе, звичне, перевірене. Тому під час хрещення Русі було застосовано геніальний хід: **оновлюючий рух уперед було представлено як повернення в минуле, до старих добрих часів**. Для цього були використані архаїчні імена богів: Святий Дух, Миха, Николо. Інтелектуали, які це придумали, добре знали старовину, звичаї народу і його психологію.

То хто стояв за ефектною релігійною реформою Володимира? Це були брахмани-волхви, які завжди спрямовували князів, здійснювали розвідку і підготовку операцій, готували громадську думку. Згідно з «архетипом вепра», вони це робили приховано, таємно, без зайвого шуму. Саме брахмани-волхви були хранителями старовини, безпосередньо взаємодіяли з народом, глибоко знали його мислення і звичаї.

Брахмани були не просто активними учасниками, а й ініціаторами хрещення. Поміркуймо разом. Після «революції кшатріїв» брахмани були відсторонені від прямого впливу на державу. Для них це був поважний виклик, який вимагав негайної

---

[344] *Кузьмин А. Г.* История России с древнейших времен до 1618 года: в 2 кн. – М.: Владос, 2004. – Кн. 1. – С.197.

відповіді. Тоді брахманська еліта зробила Володимиру пропозицію, від якої він не зміг відмовитися. Йшлося про духовну консолідацію багатомільйонного різноплемінного населення, сакралізацію держави, перетворення Русі на глобальний релігійний центр з усіма перевагами, які це може дати. В результаті хрещення Володимир і його держава опинилися в явному виграші. Але найбільше виграла брахманська еліта, яка отримала провідне становище у суспільстві, щедре державне фінансування, свободу творчості. Проект Святої Русі відкривав фантастичні перспективи.

ІНАКШЕ Й НЕ МОГЛО БУТИ

Для завершення теми аріянського хрещення Русі наведемо кілька цитат з академічної 10-томної праці «Історія релігії в Україні».

«***Русь часів Володимира була найбільшою з ранньофеодальних держав того часу, а за своєю територією перевищувала навіть Візантійську імперію****. Часи князя Володимира – це кульмінаційний момент розвитку Київської держави. Тому Україна-Русь приймає нову релігію не на засадах вірнопідданства, а на засадах самостійної, рівної всім іншим церкви…*

Русь приймає не візантійський і не римський варіант християнства, а власний, тому "хрестиянство на Русі... виявилося врешті не візантійським і не римським, а руським"[345]*.*

Поява на світовій арені нової хрестиянської держави не була з радістю сприйнята її сусідами*. Візантійські хроністи взагалі не згадують про хрещення Русі Володимиром...*

Русь не йшла у фарватері зовнішньою політики Візантії. У боротьбі, що розтяглася на декілька віків, Русь залишалася наступаючою стороною. Імперія була змушена поступово здавати одну позицію за другою.

Русь була для Візантії небезпечним сусідом*. Візантійський письменник Михайло Псел писав, що "руське варварське плем'я завжди відчувало люту і скажену ненависть проти грецької гегемонії". Візантія, без сумніву, прагнула якщо не мечем, то словом, шляхом християнської проповіді підпорядкувати собі непокірну Русь. Залучення Русі до сфери впливу візантійської церковної ієрархії зробило б неспокійного сусіда не тільки союзником, а й васалом.*

Запровадження хрестиянства на Русі спочатку й особливо за часів Володимира проводилося самочинно, і це було руське (українське) незалежне хрестиянство, і народжувалося воно не під впливом чи тиском Візантії, а автономно*.*

---

[345] Посилання на: *Греков Б. Д.* Киевская Русь. – М., 1953. – С. 392.

У той період Київська Русь була могутньою та самостійною державою. І було б дуже дивно й незрозуміло, якби Володимир, який нав’язував свою волю Візантії, через запровадження візантійського християнства підпадав під політичну чи ідеологічну залежність від свого вічного суперника та ворога» [346].

«Хрещення Русі було в 987 році і без участі Візантії... Тобто Київська Русь хрестилася двічі: перший раз явно в аріянство, а другий раз негласно – у візантизм. Саме з цієї причини митрополит Феопемпт вдруге освятив Десятинну церкву в Києві, побудовану за Володимира Святого і при ньому ж освячену єпископом Русі Настасом Корсуняниним, аріянської церкви»[347].

Модернізована Русь мала амбіції перетворитися на головний центр світового аріохрестиянства, стати найкультурнішою і найпотужнішою державою планети.

ЯРОСЛАВ МУДРИЙ – ВНУТРІШНІЙ ВОРОГ

Формування потужної аріохрестиянської держави – спадкоємиці грандіозної аріянської імперії Аттили і нового світового духовного центру – стривожило не тільки Візантію. Воно занепокоїло все іудохристиянське лобі, адже тепер у духовних пошуках людства з’явилася реальна альтернатива. На той час у європейських народів існував вибір тільки між двома головними релігійними центрами – Римом і Візантією. За великим рахунком, це була ілюзія вибору, адже обидва центри представляли ту саму іудохристиянську єресь.

Аж тут раптом з’являється величезна, потужна, добре організована держава, що проголошує себе центром святості, розміщує на свій герб символ Святого духа і має рішучість досягнути перемоги Царства божого. Релігійною доктриною проголошується слов’янський варіант аріянства (арійського хрестиянства), що відкриває простір для ефективної взаємодії з будь-якими етнічними традиціями. Сама наявність аріянства вже була страшною загрозою для фальсифікаторів вчення Ісуса Хреста, адже вказувала на наявність «іншого хрестиянства» й автоматично вела до викриття тисячолітнього обману.

Держава Володимира була надпотужною, її не можна було здолати іззовні. Тому була застосована відпрацьована технологія взаємного нацьковування, отруєння і руйнування зсередини. Виконавцем було обрано Ярослава – сина Володимира від Рогнеди.

---

[346] Історія релігії в Україні: У 10 т. / Редкол.: *А. Колодний* (голова) та ін. – К.: Укр. Центр духовн. культури, Інст. філософії НАН України, 1996–1998. – Т1. Дохристиянські вірування; Прийняття християнства / За ред. Б. Лобовика. – 384 с. – С. 240–245.

[347] *Кур А. А.* Из истинной истории наших предков (1958). – М.: Молодая гвардия, 1993. – С. 268, 229.

Нам не відомо, коли він почав мріяти про те, щоб стати великим князем Русі, проте можемо сказати, що **законних шансів** у нього не було.

По-перше, Ярослав (983 р.н.) не був найстаршим сином, що до нього зазвичай переходила влада, якщо не було іншої волі батька. Старшими за Ярослава були Святополк (981) і Святослав (982).

По-друге, улюбленим сином Володимира був Борис, старший син від хрестиянського шлюбу з принцесою Анною[348]. Саме його Володимир цілеспрямовано готував у свої спадкоємці, тримав поблизу себе, а після смерті Анни відразу ж заклав Софію Київську як храм-меморіал свого династичного шлюбу. Це також мало працювати на майбутнє Бориса.

По-третє, Ярослав не мав особистої харизми, адже був калікою – мав пошкоджену ногу, за що його прозивали «кульгавим» або «кривим». «*Рентген кісток показав, що в дитинстві княжич вивихнув праву ногу, а пізніше й переламав нижче коліна; зрослася вона неправильно*»[349].

Проте Ярославу, який після 1010 року був посаджений Володимиром княжити в Новгороді, хтось вклав у голову ідею, що він має стати великим князем Русі. І цей «хтось» дав для цього надпотужні грошові ресурси, за які Ярослав зібрав сильне військо, спроможне перемогти непереможного Володимира.

Хто інвестував гроші в заколот Ярослава і на яких умовах, ми незабаром дізнаємось. А поки що звернемо увагу, що ця **інвестиція в Ярослава мала бути величезною**, адже за відсутності особистої харизми і більш-менш пристойного приводу для війни, він міг покладатися тільки на наймане військо, а це справа надзвичайно дорога. Як пише історик Іван Крип'якевич, «*Ярослав був скривджений природою тим, що був кульгавим... У своїм Новгороді він спирався на варязьку (тобто найману. – І. К.) дружину, а коли місцеві бояри повстали проти нього, він згнобив їх бунт кривавими екзекуціями*»[350].

Дізнавшись про те, що Ярослав готується до війни, Володимир передав управління військом Борису, своєму спадкоємцеві. На допомогу мали прийти також половці, адже Борис був у династичному шлюбі з половецькою князівною. Докладніше про хід війни можна почитати у згаданій вище праці «Історія Бориса і Гліба:

---

[348] *Шкітенко Надія, Нікітенко Мар'яна*. Історія Бориса і Гліба: легенда і дійсність // Людина і світ. – 1998. – №8. – С. 16–21. http://ar25.org/node/20986

[349] Коментар до: Літопис Руський. Роки 1015 – 1034 – http://izbornyk.org.ua/litop/lit07.htm

[350] *Крип'якевич І. П.* Історія України. – Львів: Світ, 1990. – С. 53.

легенда і дійсність». Уся історія з цим хитромудрим Ярославом темна і заплутана. Якщо коротко, то Ярослав восени 1015 р. переміг Бориса і захопив Київ. Борис намагався відбити Київ улітку 1016 р., та знову зазнав поразки. Проте Борис залишився живим і почав збирати нове військо. Становище Ярослава було непевне, адже кияни (і не тільки вони) вважали його узурпатором престолу, а наймане іноземне військо вимагало платню.

Тоді Ярослав надсилає варягів, щоб вони убили Бориса, і вже за кілька днів найманці приносять Ярославу голову Бориса – повідомляє скандинавська «Сага про Еймунда»[351]. Це відбулося навесні чи влітку 1017 р. Скоріше всього, що подібним чином були вбиті й інші законні претенденти на престол – князі **Святослав і Гліб**.

Після цього Ярослав іде походом на наступного претендента – Святополка, але 22 липня 1018 року терпить поразку і втікає у Новгород. Проте набирає нове військо і навесні 1019 року розбиває Святополка. А вже на початку 1020-х років Ярослав будує у Вишгороді Борисо-Глібський храм-меморіал, у якому урочисто встановлюються гробниці убитих ним його братів. Водночас на Святополка безсоромно чіпляють ярлик убивці, а офіційна історіографія нагороджує його прізвиськом Окаянний. Зверніть увагу на цю **класичну схему дітей диявола: спочатку вбити, убитого негайно проголосити святим, а в злочині нахабно звинувачувати непричетного**.

Отже, у 1019 році Ярослав, ліквідувавши майже всіх конкурентів, став великим князем Київським. Проте він вважав за безпечніше перебувати в далекому Новгороді, і тільки у 1036 році перебрався в Київ, після «випадкової» смерті останнього реального претендента на престол – чернігівського князя Мстислава Володимировича. Цього самого року Ярослав віроломно захопив псковського князя Судислава – наймолодшого сина Володимира – і заточив його в темницю, де той провів 23 роки.

Це майже офіційна версія сучасної історичної науки, хоча насправді все могло бути значно паскудніше. Наприклад, уже згадуваний Олександр Кур стверджує, що **Володимира Великого також було підступно вбито**, причому його взагалі порубали на частини, тому в Десятинну церкву таємно привезли його останки, загорнуті в килим. Тож коли у 1638 році митрополит Петро Могила розкопав саркофаг-гробницю Володимира й Анни, то знайшов скелет князя з відрубаною головою, відрубаною рукою і посіченими кістьми[352].

---

351 Эймундова сага. – http://norse.ulver.com/src/konung/eymund/ru.html

352 *Кур А. А.* Из истинной истории наших предков (1958). – М.: Молодая гвардия, 1993. – С. 254, 255.

Однак продовжимо хронологію подій. Отже, у 1036 році Ярослав перебирається до Києва, де панує заснована Володимиром незалежна аріянська церква. І ось саме тепер, після смерті всіх синів Володимира й остаточного утвердження Ярослава, об'являється постать інвестора братовбивчої війни і з'ясовуються умови надання цієї сатанинської інвестиції. Увага!

ІНВЕСТОР БРАТОВБИВСТВА

«У 1039 році Візантія надсилає до Києва свого першого митрополита Феопемпта. ***Його діяльність розпочалася з висвячення Десятинної церкви****. Повідомлення літопису про цей факт постійно викликає подив учених. Навіщо було висвячувати церкву, яка вже була висвячена в 996 році і в якій уже понад сорок років відправляли богослужіння? Такі дії суперечать церковним правилам. Все стає зрозумілим, якщо врахувати те, що Константинопольський патріарх не визнав самочинного охрещення і, можливо, за порушення церковних правил наклав анафему на Анастаса Корсунянина, який, за літописом, був головою Десятинної церкви і, відповідно, очолював новостворену церкву»*[353].

Річ не в самочинності, а в тому, що це була аріянська церква, яка з самого початку перебувала в гострому конфлікті з іудохристиянською єрессю (монофізитством); у 6 ст. монофізити перемогли у Візантії. Зі свого боку, іудохристиянські ортодокси вважали аріян найнебезпечнішими єретиками[354]. Тому Феопемпт відразу ж узявся до перехрещення Київської церкви.

Для киян такі дії прибульця були шокуючим нахабством. Це якби нині до Києва приїхав якийсь черговий московський «кіріл» і оголосив усіх єретиками. Зрозуміло, що візантійський агент Феопемпт прибув не сам, а з численним апаратом вишколених «бійців у рясах» і пропагандистською літературою. Це були переклади з грецької, зроблені ще під керівництвом братів-диверсантів Кирила і Мефодія[355]. Ці книги були написані мовою південних слов'ян, що проживали в околицях грецького міста Фессалоніки (Солунь, Салоніки) майже два століття тому. Їхня мова була більш-менш зрозумілою, але чужою для населення Русі, яке розмовляло майже сучасною українською мовою. Натомість ця «церковна» мова сприймалася народом як зіпсуття їхньої рідної мови і як навмисне знущання.

З другого боку, зрозуміла й рішучість Феопемпта, адже **за все уже було наперед заплачено**, а ліквідація незалежної Київської церкви була головною умовою інвестиції. Про це знав Ярослав, але про це не знали кияни.

---

[353] Історія релігії в Україні: У 10 т. / Редкол.: А. Колодний та ін. – С. 269.
[354] Аріянство – релігія знань. – С. 217.
[355] Кирилиця – інформаційна диверсія. – С. 332.

«Вірогідно, що Феопемпт ще цілою низкою інших актів спробував принизити запроваджену Володимиром церкву, ображав патріотичні почуття народу. У 1042 році він був змушений втекти до Константинополя, а між Київською Руссю та Візантією спалахує війна. Іноді вважається, що причиною цієї війни стали дії першого митрополита, які були пронизані злістю щодо попереднього чину церковного життя»[356]. Можливо, нахабство цього грека обурило навіть Ярослава: до здійснення свої мети – узурпації влади – «кульгавий» ішов 22 роки, а цей візантійський вискочка захотів отримати «все й одразу».

Проте, найімовірніше, грецький митрополит спровокував бунт (своєрідний Майдан) проти Ярослава, який «виписав» з Візантії цього Феопемпта і покривав його. Щоб заспокоїти киян і переконати їх у своїй благонадійності, Ярослав розпочинає війну проти Візантії, що триває протягом 1043–1046 років.

ТИМЧАСОВЕ ВІДНОВЛЕННЯ АРІЯНСТВА

Під час цієї війни, а саме у 1044 році, собор руських архієреїв, згідно з аріянською традицією, обирає свого митрополита. Ним став аріянин, місцевий святитель Іларіон, який отримав статус Митрополита Київського і всієї Русі. Він увійшов в історію як «перший Митрополит, поставлений на Київську кафедру собором руських єпископів», хоча насправді першим обраним митрополитом був Анастас Корсунянин.

Никонівський літопис, на відміну від інших, докладніше описує обрання Іларіона: «*У Ярослава... ворожнеча і непорозуміння з греками були; і тоді Ярослав зі своїми єпископами руськими радився, роздумуючи згідно зі священним правилом...: два або три єпископи хай вибирають одного єпископа. І по цьому священному правилу і уставу божественних Апостолів зійшлись руські єпископи і поставили Іларіона русича митрополитом Києву і всій руській землі*». Якщо говорити прямо, то аріянське священство за підтримки народу обрало свого митрополита і цим поставило Ярослава перед доконаним фактом.

Ба більше, під **тиском народу Ярослав змушений був скасувати всі попередні установи, здійснені Феопемптом**. У ранніх текстах «Статуту Ярослава про церковні суди» є такі слова: «*Це я, князь великий Ярослав, син Володимира, згідно з волею батька свого разом з митрополитом Ларіоном, скасував грецький номоканун*»[357]. Скасувати візантійський «номоканун», тобто кодекс законів життя церкви, Ярослав міг тільки під сильним тиском, умовно кажучи, з ножем біля горла. По-перше, тому, що у Ярослава був контракт з Візантією, скріплений кров'ю убитого ним

---

[356] Історія релігії в Україні. – С. 269.
[357] Там само. – С. 270.

Володимира і його синів, тож порушення цього контракту означало смертний вирок. По-друге, тому, що добровільне визнання над собою влади місцевої церкви означало різке обмеження волі Ярослава, несло загрозу розкриття вчинених ним злочинів і справедливої розплати. Схоже, на той час громада не знала про злочини Ярослава, інакше його біографія закінчилася б у 1042 році.

Скасування візантійського церковного статуту (номоканчна) означало повернення до традиції аріянської церкви. «*Вивчення системи права давньоруської юридичної пам'яті – Статуту Ярослава про церковні суди – показало, що вона значно відрізнялася від системи візантійських церковних прав*»[358]. Інакше й не могло бути, оскільки **у Візантійській ортодоксії після Юстиніана (6 ст.) все вирішував імператор, а церква була інструментом державної машини**. Натомість в аріянстві завжди панували принципи добору кращих, коли громади обирали собі брахманів-єпископів і наймали на службу князів.

«*У літературі багато сперечалися про те, хто був першим київським митрополитом, і чи були такі при Володимирі взагалі. Між тим, Повість временних літ на це питання відповідає однозначно: перші півстоліття після офіційного прийняття Руссю хрестиянства митрополії в Києві не було. А що було? **А було поєднання двох неоднакових форм, характерних для аріянства й ірландської церкви**. Фактично глава Руської церкви не був навіть єпископом. Це, як зазначено вище, характерно для ірландської церкви, де абат монастиря (а в даному випадку привілейованого храму) стояв вище єпископів. Таке положення буде і в Новгороді 30-х років XI століття, коли церкву очолював якийсь Єфрем, що також не мав чину єпископа. Та й Іларіон, перший руський митрополит, у розпал конфлікту Ярослава з Візантією, обирався в митрополити з пресвітерів, минаючи єпископський чин, що в рамках візантійського православ'я не допускалося. Іншими словами, ірландська практика на Русі трималася досить довго і повсюдно. Але в заключному акорді, присвяченому князюванню Володимира, літописець називає і єпископів у множині, з якими князь радився. Оскільки митрополії в цей час не було, єпископів, очевидно, або обирали за аріянським принципом з числа членів громади, або за ірландським принципом вони наслідували чин своїх батьків. Найімовірніше ж було і те, й інше. І в цілому це свідчить про слабкість в Києві та на Русі в цей час громад провізантійської спрямованості. І хоча Ярославу в 30-ті роки XI століття вдалося затвердити митрополію візантійського підпорядкування, вона не змогла подолати опору вже існуючих місцевих громад*»[359].

---

[358] Історія релігії в Україні. – С. 271.

[359] *Кузьмин А. Г.* История России с древнейших времен до 1618 года: в 2 кн. – М.: Владос, 2004. – Кн. 1. – С.196, 197.

Проте Ярославу таки вдалося подолати кризу і взяти реванш. Так, у 1046 році він налагоджує відносини з Візантією, свідченням чого є закінчення війни і шлюб сина Ярослава – Всеволода – з візантійською царівною. Водночас до Києва надсилається новий митрополит грек Єфрем. «*Руська митрополія – Софія – перейшла в грецькі руки і стала з цього часу і протягом багатьох десятиліть опорою грецького впливу на Русі*»[360].

Митрополит Іларіон, найімовірніше, віддалився в Печерський монастир і увійшов в історію як преподобний Іларіон Печерський, а також як літописець святий Никон Печерський. Він пережив Ярослава, який помер у 1054 році. «*Практично всі дослідники літописної спадщини схильні вважати, що з середини 11 ст. опозицією грецькому митрополиту стає Печерський монастир... Запровадження християнства на Русі супроводжувалося запеклою боротьбою нової церкви за свою самостійність. Проте з часом відбулося певне злучення церковних систем Візантії та Київської Русі*»[361]. Простіше кажучи, українцям було насильно нав’язана іудохристиянська єресь у формі візантійської ортодоксії.

ФАТАЛЬНА ПОМИЛКА ВОЛОДИМИРА

Виникає запитання, чому проект Святого Володимира з реставрації Золотої доби і творення Святої Русі зазнав поразки. **Руйнівником проекту виступив Ярослав Кульгавий, якого пізніше придворні трубадури назвали «мудрим»**. Чому саме він виявився слабкою ланкою в системі державного управління і дозволив себе використати в ролі руйнівника, братовбивці і, найімовірніше, батьковбивці?

Вразливість Ярослава полягала в тому, що він з дитинства був калікою. Можна собі уявити, як його ображали діти-однолітки, як з нього насміхалися брати. Безперечно, це негативно відбилося на його світогляді, понад те – сформувало комплекс неповноцінності і прагнення довести всім, що він кращий, сильніший, талановитіший. Десь у глибині жевріло бажання помститися. З психології відомо, що одним зі способів компенсувати комплекс неповноцінності є манія величі.

Фізичні вади завжди призводять до психічних і духовних деформацій, тому такі люди є вразливими. Вони найчастіше стають зрадниками або тиранами. Найвідоміший приклад – Йосип Сталін, який з дитинства був «сухоруким» і через це багато перетерпів. Фізичну слабкість він намагався компенсувати педантичністю, начитаністю, ситуативною хитрістю і виверткістю. Тож можна сказати, що він також був «мудрим», адже «мудрість» – це нерідко евфемізм (пом’якшення) до слова «хитрість». Пропаганда

[360] Історія релігії в Україні. – С. 271.
[361] Там же. – С. 272.

його зазвичай так і називала – «мудрий Сталін». Після приходу до влади він фізично ліквідував усіх реальних і уявних суперників.

Приклад зі Сталіним – це не виняток, а правило. Фізичні вади автоматично ведуть до духовних пороків. Це добре знали у давнину, тому лідерами прагнули обирати людей фізично бездоганних. **Людина з явними фізичними недоліками не могла бути ні князем, ні священиком**. Фізичні вади з давніх-давен вважалися «печатками диявола», тож коли така людина ставала очільником, то це сприймалося як дуже поганий знак і передвісник біди для всього народу.

Ярослав Мудрий на княжій печатці ▶
Єдине прижиттєве зображення князя, що збереглося.

На практиці все було простіше. Якщо князь мав якісь вади, то це зменшувало його авторитет, за таким не йшли в атаку, за нього не мали бажання помирати. Якщо священиком був каліка, то це псувало людям настрій, відволікало їх від високих думок і підривало довіру до всієї релігії. Тому **завжди було відомо, що людей з явними фізичними недоліками не можна призначати керівниками, бо це ставить під загрозу всю справу**.

Чи знав про це Володимир? Звісно, що знав. Але все ж таки призначив Ярослава князем Новгородським, хоча він не мав авторитету і міг управляти тільки за допомогою найманого війська. Можливо, Володимир надто любив свого сина або принаймні жалів його як рідну дитину, якій випало таке нещастя. **Володимир прагнув святості й намагався діяти милосердно.** Але жалість і милосердя до одного обернулися нещастям і жорстокістю для мільйонів нащадків на все наступне тисячоліття.

Якщо Ярослав справді мав схильність до мудрості, то його треба було віддати в науку, у монастир. Тоді він міг стати великим ученим, літописцем, радником. Але Володимир дав волю батьківським почуттям і припустився фатальної помилки. Через неї **Ярослав опинився на місці, яке не мав займати**. У термінах науки управління, він опинився на рівні власної некомпетентності. Насмішки оточення його ще більше озлобили, що проявилося в репресіях проти місцевого населення, повстанні новгородських бояр і його кривавому придушенні.

Отже, у 1014 році Ярослав відмовився платити податки, що автоматично означало оголошення війни своєму батькові. Отримавши величезні гроші від Візантії, він найняв потужне військо і проплатив найманих убивць, які у 1015 році жорстоко вбили князя Володимира, порубавши на шматки. Згодом він, подібно до Сталіна,

ліквідував усіх своїх суперників, починаючи з князя Бориса, якого Володимир готував на свого спадкоємця.

Виконуючи свої зобов'язання перед Візантією, Ярослав ліквідував незалежну Руську аріянську церкву і загнав її у стійло візантійської іудохристиянської ортодоксії. «*Першим руським князем, що спробував задля зміцнення власного становища опертися на допомогу Візантії, став Ярослав. Саме при Ярославі в Київській Русі була створена перша митрополія, підпорядкована Константинополю (1037 р.)*»[362]. Унітарну державу Володимира він розділив між своїми п'ятьма синами, тож уже за століття Русь перестала існувати як єдина держава.

Ліквідувавши аріянську церкву, Ярослав започаткував знищення спільної духовної основи, яка вже почала об'єднувати величезні території Русі. Остаточна зачистка аріянства відбулася під час монголо-татарської навали, у ході якої були зруйновані головні аріянські святині – собори Святої Богородиці (Десятинна церква) в Києві і Святої Богородиці в стародавньому Галичі[363].

На думку російського дослідника Петра Хомякова, співорганізатором «монголо-татарського нашестя» була іудохристиянська Московська православна церква. Належні їй церкви й монастирі бралися Ордою під охорону, натомість аріянські або руйнувалися, або перебудовувалися. Подібним чином раніше візантійські ортодокси ревно руйнували аріянські церкви в Болгарії[364].

«*Доба первісного* (аріянського. – І. К.) *хрестиянства в Київській Русі закінчилася двома подіями: монголо-татарською навалою і перенесенням резиденції київських митрополитів на північ, що заклали підвалини перетворення колишньої Київської митрополії на Московську. Одночасно в цей період боротьби з давньокиївським хрестиянством починає поступово перемагати візантійсько-цезарепапістська доктрина месіанського значення у християнському світі так званого другого Риму. З плином часу вона перетворилася на московсько-православну впевненість у месіанській призначеності Богом Москві прав третього й останнього Риму.*

Таким чином, можна констатувати, що ***хрестиянство в Київській Русі впродовж X–XIII ст. мало низку притаманних тільки йому особливостей. Вони відрізняли його ідеологію і практику від тогочасних Візантійської та Римської церков, йшли від ідеалів, накреслених митрополитом***

---

[362] *Кузьмин А. Г.* История России с древнейших времен до 1618 года: в 2 кн. – М.: Владос, 2004. – Кн. 1. – С. 169.

[363] Аріянські храми в Україні. – С. 369.

[364] *Хомяков П.М.* Россия против Руси. Русь против России: историческое расследование. – Київ: НКР ВГОРУ, 2009. – 232 с. – С. 78.

Іларіоном *(аріянином. – І.К.)*»[365]. Нагадаємо, що погром Києва відбувся у 1240 році, а перенесення Київської метрополії на Суздальщину, в улус Золотої Орди, відбулося у 1299 році за наказом Константинопольського патріарха. Візантія і Москва діяли узгоджено. Конаючий «другий Рим іудохристиянства» передав естафету «третьому Риму».

УКРАЇНСЬКЕ АРІЯНСТВО

Вибухоподібне поширення аріянства по світу пояснюється тим, що воно не конфліктувало з місцевими етнічними віруваннями, а розвивало їх, раціоналізувало, очищувало від забобонів і підносило на вищий рівень. Людина сотворена Богом-Творцем, і вона сама є богом, бо носить у собі частинку Творця: «***Людина створена по образу Божому, звідси Бог є Бог богів, тобто людей****. Людина повинна досягнути божественності. По образу Божому створені всі люди. Що більше віддаляємося від Бога, то менше робимося подібними Йому*», – казав Паїсій Святогорець (1924–1994). Сказано цілком у дусі аріянства.

Згідно з аріянським ученням, Творець обрав Ісуса Хреста *«не за особливість його природи, а завдяки його моральним якостям. Тому* ***сином Божим може стати будь-яка високодуховна людина****. Смертна особа, яка живе праведно, здатна заслужити, щоб Бог її усиновив, і уподібнитися Хрестові.*

Антицерковна спрямованість цього вчення полягала в тому, що аріянство від язичництва відділяв тільки один крок, воно "цілком перекидало Божественне Явище і науку Церкви, а на їхнє місце вводило шанування богів і природної мудрості давніх грецьких філософів".

Деякі дослідники (наприклад, А. Г. Кузьмін) зазначають, що саме аріянська течія хрестиянства була запропонована князеві Володимиру, оскільки ***цей варіант хрестиянства прийняв свого часу візантійський імператор Костянтин****. Незважаючи на те, що після смерті Володимира ця течія була визнана єретичною, її вплив на народи Київської Русі і в цілому на слов'ян Центральної Європи був досить потужним аж до XV ст.*

У "Слові про Закон і Благодать" митрополита Іларіона зустрічаємо близьке до аріянського осмислення Хреста і можливості людині стати сином Бога: "І стількох милує благий Бог з роду людського людей тілесних хрещенням, ***скільки з них за синів Богові і причасників Хресту бувають****". Ґрунтуючись на*

[365] *Харьковщенко Ю.Є.* Християнство в цивілізаційному виборі Київської Русі // Гілея. - К.: Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2011. – Вип. 47 (5).– С. 340.

античній язичницькій традиції, аріянство на Русі дозволяло поєднувати поклоніння Хресту і Трійці та одвічним рідним богам»[366].

Митрополит Іларіон, яким гордяться всі українські церкви і вважають святим, безумовно, був аріянином. Для аріянства властивий широкий погляд на життя, інтелектуальна свобода і сміливий пошук істини, що й бачимо в писаннях святителя Іларіона.

Натомість іудохристиянство розробило систему правил, згідно з якими пізніші церковні рішення ставилися вище Євангелія, вище Істини і вище здорового глузду. «*Єретичними оголошувались погляди, які суперечили не онтологічним засадам раннього хрестиянства, а релігійним нормам, які виникли значно пізніше. Згідно з цим правилом, в давньоруській літературній пам'ятці 12 ст. морально-етичного змісту "Златоструй" (автором більшості статей якого був Іоан Золотоустий) можна знайти багато єретичних [з погляду іудохристиянства – І. К.] ідей. Наприклад, Златоструй звертався до хрестиян з пропозицією "розумом", тобто критично,* ***досліджувати Святе Письмо і вважати божественним тільки те, що сказане самим Хрестом****. З цього логічно випливала ідея про хибність усієї наступної церковної традиції, включаючи твори Отців Церкви і Постанови Вселенських Соборів.*

Щодо молитов, Златоструй прагнув ***уникнути всіх догматичних обмежень****: молитися можна в будь-який день і не тільки в храмі. Можна не дотримувати встановлених текстів молитов, а спиратися на внутрішнє покликання душі.* ***Златоструй також відхиляв посередників у взаєминах між Богом і людиною****: "Не боуди ничтоже межю Хрестом і нами; аще бо боудеть що межю нами, то погібнем незабаром". А Церква у цьому пам'ятнику зображалась в дусі раннього хрестиянської спільноти, яку поєднувала чиста віра у Хреста. Таким чином, в ідейному плані Златоструй апелював до містичного змісту хрестиянського вчення перших століть і закликав читачів орієнтуватися на нього»*[367].

Ось таке було сонячне, арійське хрестиянство Русі. Цілком у дусі філософії динамізму Антиохійської школи. Незважаючи на погроми і репресії, воно вижило, хоча й розвивалося приховано. «*Цікавий і ще один факт – аж до кінця XIV століття в руські месяцеслови не включали імена знову канонізованих візантійських святих. І взагалі, християнство в його візантійській*

[366] *Работкіна Світлана.* Феномен двовір'я та його зв'язок з давньоруськими єретичними вченнями. – Культура народов Причерноморья (Научный журнал), № 176. – С. 225. В оригінальному тексті цієї статті слово «Христос» звично пишеться через «и», хоча аріяни писали «Хрестос», і саме така форма донині збереглася на давніх церквах і каплицях, а також у раннього хрестиянських рукописах.

[367] Там же. – С. 227.

інтерпретації повною мірою утверджується на Русі тільки з XIII-XIV століть.»[368] Тобто навіть після зради Ярослава Мудрого Русь ще залишалася аріянською. Найпотужніший удар по українському аріянству було здійнено через організацію Візантією і Москвою «монголо-татарського нашестя». Але й після цього опір аріянства візантійській ортодоксії ніколи не припинявся. Можна сказати, що після 14 ст. українська церква була православно-візантійською за формою і аріянсько-язичницькою за змістом.

Такою вона залишилася й донині. Соціологічні дослідження показують, що **погляди багатьох невоцерковлених християн,** які за звичкою називають себе православними, католиками чи протестантами (залежно від країни або регіону проживання), насправді **близькі до аріянських.** «Стихійне аріянство» невоцерковлених християн пояснюють тим, що аріянське подання набагато логічніше і зрозуміліше, ніж віровчення ортодоксальних церков.

Нинішнє українське християнство розділене між конфесіями, проте у своїй основі залишається аріянським, і це його об'єднує. Звісно, воно перебуває під тягарем нав'язаної Москвою іудохристиянської догматики, але під нею досі живе арійське язичництво. Якщо його звільнити від московсько-візантійських духовних кайданів, українське аріянство воскресне, розквітне і дасть добрі плоди.

Ми вже говорили[369], що для аріянства властиві **виборність** (демократичність)**, народність** (звичаєвість, язичництво)**, застосування національних мов, практичність** (тверезий глузд)**, опора на Євангеліє** (протиставлення вчення Ісуса Хреста іудейському «старому завіту»), **відкритість до всього позитивного у світі.** А тепер погляньмо на характерні особливості сучасного українського християнства. Нагадаємо, що терміном «християнство» ми позначаємо суміш первинного, арійського хрестиянства з **іудохристиянською єрессю, яка була засуджена** Антиохійським (328) і Міланським (355) соборами за часів римських імператорів Святого Костянтина і його сина Констанція II.

Згідно з академічною «Історією релігії в Україні», **українські греко-католицизм і православ'я є суто національними витворами**. Тому все, що далі говоритиметься про православ'я, так само стосується і греко-католицизму.

Почнемо з того, що «*Українське православ'я лише догматично однакове з російським та іншим національним православ'ям. Проте історичні умови його існування, специфіка духовної культури українського народу, передуючі християнству форми духовного*

[368] *Кузьмин А. Г.* История России с древнейших времен до 1618 года: в 2 кн. – М.: Владос, 2004. – Кн. 1. – С.170.

[369] Аріянство – релігія знань. – С. 217. Динамізм – філософський фундамент аріохрестиянства. – С. 246.

*життя, етнічна психологія сприяли тому, що **в Україні було вироблене власне розуміння православ'я**. Протягом кількох століть православна церква тут розвивалася як церква українського етносу зі своїми національними рисами внутрішнього життя і зовнішнього виявлення, а саме: своїми традиціями, розумінням цілого ряду канонів, способом відправлення богослужіння, організацією церковного життя, системою свят, обрядів, проповідей, молитов тощо. Такими ознаками є **демократизм, народність, побутовість і євангелізм***»[370].

До цих ознак ще додають «***софійність і відкритість»***[371]. Не можна пропустити ще одну характерну для України ознаку – **життєрадісність**.

Ці сім ознак українського хрестиянства – не що інше, як сім ознак аріянства, в чому легко переконатися.

1. ДЕМОКРАТИЗМ, СОБОРНОПРАВНІСТЬ

*«В аріян, вірних традиціям родової і общинної демократії, церковна ієрархія була відсутня і тому **єпископи не призначалися, а зазвичай обиралися у громаді***»[372]. «*Демократизм Українського православ'я виражається насамперед у притаманному йому принципі соборноправності. Ніхто зі священства в Українській церкві не править самочинно, самовладно. Всі церковні посадові особи – від патріарха до ієрея – обираються.*

***В обранні з правом вирішального голосу беруть участь не тільки релігійні, а й світські особи**. Обрання сприяло зближенню церкви з народом, участь усіх віруючих у релігійно-церковних процесах ставала невід'ємним елементом їхнього життя. Поява світських елементів у церковному житті привела до створення в Україні при церквах таких інституцій як **церковні братства**, які бачили своє призначення не лише в захисті інтересів церкви, а й у широкій церковно-культурно-просвітницькій роботі*»[373].

Нагадаємо, що слово «церква» означає «духовна громада». Громада мала право на власний розсуд обрати собі священика або замінити його на іншого. Тож наведена вище теза про «зближення церкви з народом» вимагає уточнення: в аріянстві **церква – це і є народ.**

---

[370] Історія релігії в Україні: У 10 т. / Редкол.: А. Колодний (голова) та ін. – К.: Укр. Центр духовн. культури, Інст. філософії НАН України, 1996–1998. – Т. 1. Дохристиянські вірування; Прийняття християнства / За ред. Б. Лобовика. – 384 с. – С. 19.

[371] *Колодний А. М.* Християнство в контексті історичного поступу українців: суперечлива роль / А. М. Колодний // Філософські обрії. – 2010. – Вип. 24. – С. 167-182.

[372] *Кузьмин А. Г.* История России с древнейших времен до 1618 года: в 2 кн. – М.: Владос, 2004. – Кн. 1. – С. 179–180.

[373] Історія релігії в Україні. – С. 19.

2. НАРОДНІСТЬ, ЕТНІЧНІСТЬ, ПАТРІОТИЗМ

«*Народність українського православ’я засвідчує його мовна політика. Якщо латина чи церковнослов’янська мова віддаляють мирян від кліру, формують певну елітарність останніх у церковному житті, то вживання Українською церквою національної мови долає цей бар’єр. Для Українського православ’я характерним є той факт, що майже з часу своєї появи на українській землі воно мало Святе Письмо національною мовою. Це – Остромирове (1056) і Київське (1092) Євангелія... Прилучення українців національною мовою до Святого Письма сприяло не лише більш високому розумінню ними євангельських текстів, а й формувало у них самосвідомість національної єдності, зміцнювало основи національної культури*»[374].

Насправді Святе Письмо в Україні з’явилося ще раніше – із перших століть н. е. Також відомо, що **за часів Володимира вже працювала «індустрія» рукописів**. Як повідомляє А.Кур, «*У 1923 році в Лейпцигу вийшла книга Історія Біблії. У ній повідомляється, що перша руська Біблія була рукописна і перекладена з сарматської мови за Володимира Святославича в самому кінці 10-го століття. Цією Біблією користувалися видавці Острозької Біблії, про що вони повідомляють у передмові. Чеський друкар Франциск Скорина повідомляє також, що він у 1517 році користувався рукописною Біблією, написаною за руського князя Володимира Святославича*»[375].

3. ПОБУТОВІСТЬ, ЗВИЧАЄВІСТЬ, ЯЗИЧНИЦТВО

«*Про побутовість українського православ’я говорить те, що воно, на відміну від інших православних церков, намагалося продовжити двовірний **синкретизм давньокиївського хрестиянства**. Насамперед це стосувалося православного обряду, в якому збереглося багато побутових елементів **язичництва** або виробилися власні відмінності. Так, в українському православ’ї є проповіді щоденні та на будь-який випадок життя, місяцеслов святих, пов’язаний з повсякденним господарським життям селянина. Відповідну специфіку надавало козацьке православ’я і такій обрядовій сфері, як вінчання, хрещення, освячення плодів, квітів тощо*»[376]. «*Річний цикл свят для українця-селянина відігравав роль не стільки системи віх вшанування якихось хрестиянських святих чи засобу згадки про певні події з християнської історії, скільки своєрідного **орієнтира господарювання, підготовки чи проведення якогось виду сільськогосподарської діяльності**.*

---

[374] Там само. – С. 20.

[375] *Кур А. А.* Из истинной истории наших предков (1958). – М.: «Молодая гвардия», 1993. – С. 266.

[376] *Харьковщенко Ю.Є.* Православно-церковні цінності в процесах державотворення козацької доби. – Гілея: науковий вісник. – 2011. – Вип. 48.

*В Україні не допускалося насильне одруження. Тому священик під час вінчання вимагав **обопільної клятви вірності** і вже цим урівнював у правах парованих, оскільки кожний із них при цьому ще й виголошував, що бере собі в життя помічника.*

Побутовість українського православ'я виражається також у збереженні в контексті його обрядової практики багатьох звичаєвих елементів з народних традицій. Так, під час Спасівських свят освячуються квіти та яблука, на Трійцю храм оздоблюють різною зеленню, в контекст Різдвяного богослужіння включаються духовні народні пісні, в яких із певною довільністю описуються святкові події. З XVII ст. в Україні з'являється вертеп»[377].

4. ЄВАНГЕЛІЗМ, АНТИІУДАЇЗМ

*«Євангелізм українського церковного життя виражався у прагненні духовенства у всьому йти за приписами Нового Завіту, **віддавати перевагу благодатним Євангельським книгам**»*[378]. Первинне хрестиянство чітко відмежовувало себе від іудаїзму, а «старий завіт» використовувало тільки як антитезу, щоб євангельське світло виглядало ще яскравіше на тлі іудейської пітьми. Промовистий факт: «*У Печерському монастирі монаха Микиту, майбутнього єпископа Новгородського, звинуватили в "жидівській" єресі на тій підставі, що він читав Святе Письмо на івриті, грецькою і латинською мовами, нехтуючи слов'янськими текстами. Винного змусили "забути" всі ці підозрілі мови*»[379].

Проявом євангелізму також було прагнення «*домогтися апостольського канонічного устрою церкви, здолати той цезаропапізм, який був закладений у православ'я візантійством*». **Українське священство ніколи не визнавало над собою світської влади**, як це було в післяаріянській Візантії та іудохристиянській Москві. «*Навіть суд Українська православна церква мала свій: духівництво тут не було підвладне світським судам*»[380].

5. СОФІЙНІСТЬ, ЦІЛІСНІСТЬ, ЯСНІСТЬ

«Українському духівництву завжди була притаманна висока освіченість, воно визнавало дух, а не букву Нового Заповіту, активно сприймало все позитивне із західних впливів, було віротерпимим»[381]. Слідування духу Євангелія дозволяло пасивно захищатися від впливу фальшивих уставок, зроблених фарисейством у

---

[377] *Колодний А. М.* Українське православ'я: особливості, стан, проблеми. – Хмельницкий: Університетські наукові записки (ХУУП), №3, 2009 – С. 408.
[378] Історія релігії в Україні. – С. 20.
[379] *Кузьмин А. Г.* История России с древнейших времен до 1618 года: в 2 кн. – М.: Владос, 2004. – Кн. 1. – С. 195.
[380] Історія релігії в Україні. – С. 20.
[381] Там само.

тексти Доброї Новини ще в 1 ст. Здогадуючись про факт фальсифікації, священство не воювало зі вставками, а просто їх ігнорувало.

Цілісність (тотальність) українського хрестиянства виражалась у його **практичності**. Все, що робиться, повинно мати сенс, приносити користь для духу, душі та плоті. Якщо ж якісь обряди незрозумілі, то в українців вони викликають підозру. Все має бути ясним, чітким і лаконічним, згідно з євангельською настановою «*Хай буде ваше слово: так – так; ні – ні. А що більше цього, те від лихого*» (Матвій 5.37). Все, що ми здійснюємо, має робити нас сильнішими. Все, що нас послаблює, має бути видалене або усунене на периферію буття.

6. ВІДКРИТІСТЬ

Українська церква була відкрита для інтелектуальних здобутків усього світу, дотримуючи принципу раннього хрестиянства, сформульованого святим Юстином: «***все гарне, що сказане кимнебудь, належить нам, хрестиянам***». Це привело до появи в Україні церковних книг, написаних на основі синкретичних релігійних і філософських поглядів. Саме тому фанатичним апологетам чистоти православ'я – московським православним богословам – завжди здавалося, що українське духівництво заражене «латинством і протестантизмом». Проте, незважаючи на запозичення багатьох нових ідей, українські богослови завжди трималися власної традиції.

7. ЖИТТЄРАДІСНІСТЬ, СВЯТИЙ ДУХ, КУЛЬТ ЖИТТЯ

Дослідники українського хрестиянства завжди звертають увагу на унікальність Українського обряду. При цьому зауважують, що йдеться про дещо більше, ніж зовнішню форму. «***Це вже не форма, а зміст****. Український Східний обряд – це історично сформована й історично освячена традицією* ***органічна єдність віровчення і культури нашого народу, вияв його національної духовності***», – пише професор Анатолій Колодний.

«*Якщо в Західній літургії втілення і богоявлення Ісуса Хреста розглядається як певного роду приниження Божого Сина, то в Східній навпаки – це подається як* ***піднесення і прославлення людини****. Західне християнство характеризує своєрідно розвинутий культ Голгофи* (містики страждань. – І. К.). *Водночас в Українській Східній традиції домінує* ***культ воскресіння*** *Спасителя.* ***Хрест*** *тут не є знаком терпіння і смерті, а* ***джерелом життя і символом воскресіння****.*

В Українській церкві велику шану впродовж усього церковного року віддають Богородиці. Виокремлюють три основні моменти святості Пречистої Діви – дівочість, богоматеринство і заступництво за людей. Але в Українському обряді, порівняно із Західним, особлива увага приділяється саме ***Богоматеринству Діви***

***Марії як її причетності до таємниці Боговтілення**. Відтак й іменують Приснодіву не інакше як Богородиця, Матір Божа, на відміну від католицького обряду, в якому нема акценту на богородичності і мати Ісуса зветься просто Дівою Марією.*

*Ще одна особливість вшанування Богородиці в Україні – це його **невіддільність від вшанування втіленого бога, тобто Ісуса Христа*** (на іконах Богородицю завжди зображують з дитиною. – І.К.). *У Східному обряді особливе місце посідають **богослужби на честь Святого Духа**[382].*

*"Правдива людина не вмирає" – ці слова Г. Сковороди відзначають ще одну важливу рису Східного Українського обряду, а саме **примат життя над смертю**. Життя – це визначальна тема всього річного літургійного циклу Української церкви, всіх її богослужб. Тому догматичні викладки Східного богослов'я не є набором абстрактних формул, а основою людської життєдіяльності*»[383].

«*У традиції Десятинної (аріянської. – І. К.) церкви, схоже, особливого значення надавалося "веселію", тобто **радісному сприйняттю віри**. Пізніше подібне, радісне ставлення до християнства неодноразово буде зафіксовано в різних джерелах і стане однією з характерних рис власне руського прочитання православ'я*»[384]. Все описане вище – це не що інше, як сутність арійського християнства, змушеного маскуватися в умовах бездержавності: мовляв, віра у нас та сама, що й в окупантів, просто «обряд трішки інший».

АРІЯНСТВО – ВІРА КОЗАКІВ

Згадані вище 7 ознак арійського християнства яскраво спалахували тоді, коли Україна була вільною. Особливо виразно вони проявилися за часів Козаччини, коли сформувалося «козацьке православ'я». Воно настільки радикально відрізнялося від іудохристиянства, що деякі дослідники козацької релігійності вважають, що козаки «взагалі не були християнами».

***◄ Аріянський хрест біля церкви святого Іллі, де було поховано Богдана Хмельницького**.*
Село Суботів, 14 км від Чигирина.

[382] Святий Дух (Ілля, «ель-іль» – дух) займає в аріянстві центральне місце.
[383] Історія релігії в Україні. – Т1. – С. 22–25.
[384] *Кузьмин А. Г.* История России с древнейших времен до 1618 года: в 2 кн. – М.: Владос, 2004. – Кн. 1. – С. 188.

«Красномовним доказом нехристиянського світогляду запорізьких козаків є розповідь очевидця 1845 року: “Чимало всілякого доводилось бачити на місці колишньої Січі; так наштовхнулися ми на цілих 15 гробів, і ті гроби зовсім не схожі на наші (християнські), – вони були схожі на човни з урізаними носами”. Додамо пояснення, що подібність гробів до човнів, власне до "дубів" (звідки й вислів “дати дуба”), походить з дохристиянських часів, бо маємо тодішні згадки про тесані гроби із суцільного дерева на зразок човнів»[385].

Тут уся справа в термінах, тому що «християнство» – це суперечлива мішанина аріохрестиянства (аріянства) та іудохристиянської єресі (інформаційної зброї і духовної отрути). **Козаки справді не були і не могли бути іудохристиянами, тому що вони були передусім аріянами, тобто просвітленими язичниками.** Козацьке характерництво, активно засуджуване іудохристиянством, – це не що інше як аріянство, тобто вчення Ісуса Хреста, який навчав ходити по воді, керувати стихіями, воскрешати померлих, бути щирим і безстрашним.

Козацький період України – це був час очищення народного духу від фарисейської отрути. «*Українське православ’я цієї доби остаточно звільнялося від візантійської спадщини, настирливого нав’язування московського протекторату*»[386]. Розквіт церков і монастирів за часів Козаччини відбувався тому, що вони були органічно включені в козацьке життя згідно з аріянським принципом «**Церква – це народ**». «*Як свідчать історичні документи, запорозька січова церква була таким же унікальним явищем, як і саме лицарське товариство. Ось тому Д. Яворницький наголошував, що* ***особливою рисою характеру запорозьких козаків була їх наскрізна релігійність, яка відкидала будь-який прояв лицемірства****, чим вони завжди і вирізнялися з-поміж інших. Захист системи вірувань предків і православної церкви становили міцне підґрунтя всього їхнього життя».*

Сонячний хрест на козацькому цвинтарі.
Село Усатово під Одесою ►

«Крім задоволення духовних потреб населення, храми виконували ще кілька важливих функцій у житті козацтва. ***Церкви на Запорожжі служили місцем, перед яким і в якому козаки***

---

[385] Віросповідання запорозьких козаків (з книги Дана Береста «Витоки козацтва»). – http://www.aratta-ukraine.com/text_ua.php?id=2225
[386] *Харьковщенко Ю.Є.* Православно-церковні цінності в процесах державотворення козацької доби. – Гілея: науковий вісник. 2011. – Вип. 48.

проводили свої ради. *Тут проходило обрання запорізького керівництва, зустрічалися високопоставлені гості, зачитувалися важливі укази і повідомлення тощо. У запорозькій січовій церкві під святим престолом зберігалася скриня з військовими клейнодами, які виносили звідти лише в особливих випадках, у тому числі під час обрання запорозького керівництва. Деякі коштовні речі старшини також зберігалися в церкві, у схованках.*

Церкви і монастирі слугували для запорожців і місцем, де повинні були відбувати покарання деякі злочинці. *Інколи козаків, звинувачених у гайдамацтві, крадіжках коней, засуджували до покарання киями під шибеницею. Тоді товариші злочинця і священики мали право* ***взяти його на поруки***, *зобов'язавшись відвести злочинця на покарання до монастиря.*

Церква на Запорожжі була і місцем, де козаки, що вирішили стати побратимами, у присутності священика розписувалися, що дають перед Богом клятву братерства. ***Для закріплення такої клятви запорожці цілували святий хрест і Євангеліє***.

Запорожці під час довгих походів інколи не мали змоги задовольняти свої духовні потреби за допомогою священиків, і тому обов'язки останніх часто виконували самі козаки. Так, запорожці, що вмирали під час походів, не маючи поруч себе священиків, «сповідались Богу, Чорному морю і своєму отаману кошовому»[387]. У разі потреби будь-який козак мав право на якийсь час стати священиком і виконати всі потрібні ритуали. **Це суто аріянський підхід**, згідно з яким кожна чиста і щира людина, будучи потенційним сином Божим, вважається священиком.

◄ ***Козацькі хрести на цвинтарі.*** *Село Усатово під Одесою*

З погляду іудохристиянської єресі, козаки взагалі не були християнами, тому їх щедро прикрашали ярликами «відступники», «безбожники», «люди без релігії». Наприклад, московські думні дяки називали їх «людьми без страху божого». А все тому, що козаки були аріянами, отже, для іудохристиян вони були язичниками і єретиками. Аріянські тексти у слов'ян, яких ще називали готами, записувалися глаголицею, яка вважалася священним письмом[388].

[387] *Харьковщенко Ю.Є.* Православно-церковні цінності в процесах державотворення козацької доби. – Там само.

[388] *Буданов М.А.* К вопросу о влиянии еретических воззрений на христианство Древней Руси. – http://apokrif.fullweb.ru/study/budanov.shtml.

«Саме аріянським письмом, на думку багатьох учених, і була спочатку глаголиця – система писемності, що іменувалися «руським письмом» в південно- і західнослов'янських землях у 12–15 століттях. Також глаголицю часто називали «готським» письмом. Тобто вираз «руське письмо» тут має релігійний сенс (як абетка неортодоксальних християн)»[389].

Після 13 ст., внаслідок монголо-татарського погрому, поширення на Русі іудохристиянської єресі і репресій проти аріянства, сфера застосування глаголиці різко звузилася. Проте з відродженням аріянства **за часів Козаччини (з 16 ст.) почала відроджуватися і призабута глаголиця – тепер уже як внутрішнє письмо, своєрідний тайнопис.** «*У 14 ст. зацікавленість глаголицею цілком завмирає... Проте на початку 16 ст., а може навіть у кінці 15 ст., ми знову зустрічаємося на руському ґрунті з глаголицею. ... Цей спосіб тайнопису великого поширення у нас (у Московії. – І. К.) не мав... Проте на південному заході Русі (в Україні. – І. К.) ми, однак, можемо констатувати випадки застосування глаголиці в якості тайнопису навіть у першій половині 17 ст.*»[390] А все тому, що перша половина 17 ст. – це час найяскравішого спалаху козацького відродження, яке супроводжувалося спалахом аріянства.

Пам'ятний камінь на могилі Леоніда Безклубого – хранителя козацьких карбів, переказів і засторог, ідейного натхненника школи козацького бойового мистецтва «Спас». ***Напис зроблено кирилицею і глаголицею – аріянським письмом*** ▶

Відродження українського аріянства охопило не тільки козацьку верству – це був загальносуспільний процес. **Як і за часів первинного хрестиянства, воно поширювалося передусім у середовищі еліти**. Відроджене аріянство 16–17 ст. ще називали словом «социніанство» – за іменем його найактивнішого діяча, італійця Фавста Социна (Sozzini, 1539–1604). «*Відроджене та*

---

[389] *Галкина Е. С.* Тайны Русского каганата. – М.: Вече, 2002. – 432 с. – С. 403. Про те, що «руське письмо» – це глаголиця, див.: *Никольский Н. К*. К вопросу о русских письменах, упоминаемых в Житии Константина Философа // Известия по русскому языку и словесности. – Л.: 1928. – Т. 1. – Кн. 1.

[390] *Сперанский М. Н.* Тайнопись в юго-славянских и русских памятниках письма. – Л.:, 1929. – С. 63, 67.

розвинуте у XVI столітті аріянство знайшло чимало прихильників у Речі Посполитій, закріпившись переважно серед представників української шляхти. Найбільше розповсюдилися социніанські громади на Волині, де їх міцно підтримували такі українські роди, як Чапличі, Гойські, Сенюти, Холоневські, Чеховичі, Любенецькі й багато інших. ***Трохи пізніше поширилося социніанство на Поділля та Київщину****.*

Православні та аріяни мирно уживалися одні з одними. Навіть деякі оборонці православ'я, наприклад, князь Костянтин Острозький, досить лагідно ставилися до аріян і підтримували з ними найтісніші зв'язки. Так, є згадки про існування аріянських громад у деяких містах К. Острозького: Острозі (громада згадується 1617-1618 рр.), Острополі, Старокостянтинові (тут існувала велика социніанська громада, яка в 1617 році мала 100 членів). Відомо також, що К. Острозький ставив за приклад рівень організації у социніанських громадах просвітницької діяльності та друкарської справи.

Те, що аріянством захопилися найбільш маєтні та впливові представники української шляхти, не випадково. ***Нове вчення давало їм змогу відчути хоча б духовну окремість та незалежність від польського уряду та католицької церкви****. Це особливо стало актуальним після проголошення 1596 року унії. Українська шляхта опинилась у складному становищі – залишатися православними й бути під постійним тиском уряду та католицької церкви, або прийняти унію (чи католицтво) й урівнятися в правах із польською шляхтою.* ***Нащадки давніх православних родів не могли ось так, одразу, відректися від віри пращурів.*** *Тому українські магнати й приймали аріянське вчення, до якого, як було зазначено вище, прихильно ставилася православна церква. Це був певною мірою компромісний шлях виходу з дилеми: православ'я чи католицтво.*

До того ж аріянство підтримувало національну ідею, що відповідало підсвідомим бажанням нащадків княжих українських родів. *Волинська шляхта, захоплюючись аріянством, як правило, влаштовувала у своїх маєтках не лише молитовні будинки для "нововірців", а й організовувала школи, друкарні тощо. Головними центрами социніанства на Волині стали містечка: Киселин Володимирського повіту (власність Чапличів), Гоща Острозького повіту (власність Гойських) і, передусім, Ляхівці Острозького повіту (власність Сенют)...*

У своїх містечках та селах Сенюти заснували чимало аріянських громад, найбільші з яких діяли у Ляхівцях, Тихомелі, Радогощі, Хорошеві та ін. ***Надзвичайно велику увагу Сенюти-аріяни приділяли просвітницькій, освітянській та науковій діяльності.*** *Так, у самих Ляхівцях у першій половині 17 ст. існувала социніанська школа, у різні часи мешкали та проповідували*

найкращі аріянські пастори та вчені-богослови. Або, наприклад, чого вартий лише той факт, що у селі Хорошеві ***ще в 1581 році вчений-социніанін Валентин Негалевський здійснив один із перших перекладів Євангелія українською розмовною мовою****. Така подія в ті роки була надзвичайною та стає в один ряд за важливістю з виданням відомої Острозької біблії (здійсненою, до речі, того самого року).*

В аріян був обряд ховати померлих на відкритій місцевості, переважно ***на горбі****,* ***у неглибоких могилах, насипаючи над нею земляний курган*** (прадавній арійський звичай, характерний для козаків. – І. К.)*. Поруч з тілом небіжчика клали закорковану пляшку, всередині якої був лист з коротким життєписом померлого. З часом щезли з поверхні землі й ті аріянські могили... Тільки вежа-каплиця на околиці Тихомеля залишилася німим свідком їхньої діяльності. Тихомельська вежа стала своєрідним уявним містком, який поєднує перших хрестиян з православними українцями, давньоримських аріян з социніанами Італії, "польських братів" з волинським шляхтичами. Вежа над волинською річкою Горинь – дзеркало цілої епохи в історії середньовічної Європи та України»*[391].

На завершення згадаємо про **козацькі хрести**, які виразно відрізняються від християнських. Не важко побачити, що вони є продовженням прадавньої традиції, корені якої сягають часів зародження Трипільської цивілізації 7500 років тому. Так, «козацький хрест», із властивими для трипільців заокругленнями, зображений на кераміці найдавнішого трипільського поселення Бернашівка[392] 55-54 ст. до н. е. (Подністров'я, Вінницька область).

«Хрест Ноя», або «Сонце Правди» ▶
з найдавнішого трипільського поселення Бернашівка

Наявний фактаж приводить до висновку, що Козаччина була спробою відновлення на вищому рівні давнього, органічно притаманного українцям способу життя, заснованого ще за часів народження Трипільської цивілізації. Основою цього способу життя був **арійський світогляд у формі аріянства** (арійського хрестиянства), складником якого було козацьке характерництво. То ж не випадково, що перші згадки про характерників (15 ст.) збігаються з першими відомостями про застосування глаголиці – «аріянського письма» – як тайнопису.

---

[391] *Козак Руслан.* Тихомель та аріани. – http://kampot.org.ua/history/cikavo/rizne/tuxomel_ta_arianu.shtml.

[392] *Ткачук Тарас*. Знакові системи трипільсько-кукутенської культурно-історичної спільності (мальований посуд). – Вінниця: НОВА КНИГА, 2005. – 418 с. – Частина 1. – С. 255. Бернашівка. Каталог знаків на посуді.

Нагадаємо, що до 13 ст. глаголиця була не тайнописом, а відкритою абеткою, якою масово творилася духовна література.

Організаційною реалізацією аріянства була «скупія» (скуфія, копне, або купне, право) – традиційна арійська система самоврядування, основана на змагальності, виборності і персональній відповідальності[393]. **Зовнішніми проявами аріянства** були курганні поховання, сонячні хрести і сварги (на могилах, вишиванках і рушниках), практична метафізика (характерництво), письмо глаголицею, духовна література розмовною мовою, культ знань, безстрашність (основана на вірі в реінкарнацію), просте праведне життя.

Козаки не називали себе аріянами, тому що вже тоді на аріян (аріохрестиян) було надійно навішено ярлик найбільших і найстрашніших єретиків. Це як нинішній ярлик, що арії – це фашисти, нацисти, расисти і взагалі дуже погані люди. Здавалось би, повна маячня, проте сьогодні жодна партія чи громадська організація в Україні не назве себе арійською, хоча б тому, що її просто не зареєструють. Нинішні українці ще рідко коли відверто називають себе арійцями, але від цього не змінилася арійська сутність українства.

◀ ***Хрест Ноя – Сонце Правди на животі Козацької Богородиці***
Фрагмент ікони «Богородиця Слобідська Цариця Козацька» (художник-іконописець Олександр Цугорка) в козацькій церкві Покрова Пресвятої Богородиці на Мамаєвій Слободі.

НАСКІЛЬКИ ІСТИННИМ БУЛО АРІЯНСТВО КОЗАКІВ?

Головними індикаторами істини є логічна цілісність і позитивні емоції, а остаточним критерієм – добрі плоди. Найімовірніше, повної цілісності вже не було, оскільки у світогляд уже були вкорінені ворожі закладки. Щодо позитивних емоцій, то вони були. Вся козацька культура – це переважно життєрадісні пісні, бравурна музика, енергійні танці, дотепи і жарти, навіть у найскрутніших ситуаціях. **Релігійна практика? Її вищим проявом було козацьке характерництво:** вміння керувати стихіями, ставати невидимим, зцілювати словом (заговорювати рани) і навіть воскрешати убитих. Згідно з переказами, після боїв тяжкопоранених і вбитих козаків клали в середину кола, а навколо всі живі

---

[393] Етномережа – арійська держава Золотої доби. – С. 201.

починали енергійно співати спеціальні пісні. Ритуал відновлення міг тривали до самого світання. Рани поступово затягувалися, а деякі померлі оживали і згодом брали участь у наступних боях.

Це відповідало практикам первинних аріохрестиянських громад. Про них писав святий Іриней Ліонський, розповідаючи про те, чим істинні церкви відрізняються від єретичних: «*Бо вони [єретики] не можуть дарувати ні сліпим зір, ні глухим слух, ні проганяти всіх демонів, – окрім тих, яких самі ж насилають, якщо втім і це роблять, – ні зціляти недужих, або кульгавих, або розслаблених, або тих, що страждають другою якою-небудь частиною тіла, як це часто буває з тілесної немочі, ні відновляти належне здоров'я після хвороб, що приходять іззовні. Вони [єретики] не тільки не воскрешають мертвого, –* ***як воскрешав Господь і апостоли за допомогою молитви, і як це часто бувало серед братів у потребі, коли вся місцева Церква молилася з посиленим постом і повертався дух померлого, і людина отримувала дар життя молитвами святих****, – але й абсолютно не вірують у можливість цього, вважаючи воскресінням з мертвих сприйняття людьми проповідуваного ними вчення*»[394]. Тобто єретичні громади неспроможні здійснювати воскресіння плоті, тому змінюють тлумачення цього слова, мовляв, воскресіння – це тільки метафора пізнання кимось їхнього єретичного вчення.

Святий Іриней продовжує: «*Втім, вони можуть сказати, що і Господь здійснював (Свої справи) також примарним чином...* ***Істинні учні Його, отримуючи від Нього благодать, творять в ім'я Його (чудеса) на благодіяння іншим людям, згідно з тим, як кожен з них отримав від Нього дар****. Бо одні істинно і безсумнівно виганяють демонів, так що ці звільнені від злих духів часто робляться віруючими і приєднуються до Церкви. Інші мають передбачення майбутнього, яснобачення і пророчу мову. Інші ж зцілюють хворих через покладання рук і повертають їм здоров'я. Навіть, як я вже говорив,* ***і мертві воскресали і перебували з нами доволі багато років****. І що ще? Неможливо перелічити дарування, які Церква по всьому світу* ***отримала від Бога в ім'я Ісуса Хреста****, і щоденно являє їх задля благодіяння народів, нікого не зваблюючи, ні від кого не вимагаючи грошей. Бо вона як даром отримала їх від Бога, також даром і роздає. І вона робить це не за допомогою закликання ангелів чи чарувань чи інших негідних засобів, але чисто, щиро і відкрито* ***звертаючи молитви до Господа, що все сотворив [Бога-Творця]****, і закликаючи ім'я Господа нашого Ісуса Хреста, творить дива на користь людей, а не до їх зваблювання*»[395].

---

394 *Ириней Лионский*. Против ересей (Обличение и опровержение лжеименного знания). – Книга 2, глава XXXI.
395 Там само, глава XXXII.

Отже, з погляду добрих плодів, саме козацькі хрестиянські громади (а козаками тоді називали не тільки воїнів, а й увесь оновлений український етнос) були істинними учнями Ісуса Хреста і правдивими хрестиянами. Натомість іудохристиянські громади були і залишаються єретиками, адже не володіють силою Божою і не спроможні до чудотворення на благо людей.

ЮРІЙ НЕМИРИЧ – ЛІДЕР АРІЯНСТВА, КОЗАЦЬКИЙ ПОЛКОВНИК

На початку 17 століття Україна стала духовним і організаційним центром світового аріянства, яке ще називали социніанством та антитринітаризмом. «*І хоча більшість социніанських творів у цей час, як і раніше, друкували або в Польщі, або за кордоном,* ***місцем їх написання у 50-х роках була Україна***»[396].

У цей час аріянська течія «*вже мала міцні позиції на українських землях, переважно на Волині. Фактично ця територія стала одним із головних центрів цього руху й для Речі Посполитої. Серед патронів-українців були магнати Микола Олесницький і Ян Кішка, шляхтичі з родів Іваницьких, Кандибів, Сенют, Гойських, Рогожинських, Пронських та ін.*

Регіоном поширення социніанства в Україні була також і ***Київська земля****, де головними сподвижниками течії виступали магнатський рід Немиричів, ловчий київського воєводства Стефан Войнаровський, чернігівський підчаший Петро Пересіцький, київський каштелян Роман Гойський та інші*»[397]. **Аріяни вважали князя Острозького своїм покровителем і таємним послідовником,** аріянський поет Еразм Отвіновський навіть присвятив князеві польськомовні віршовані притчі[398]. Це була серйозна підтримка, адже князь Костянтин Василь II Острозький (1526–1608) був не тільки найбільшим в Речі Посполитій землевласником після короля і найвпливовішим магнатом в Україні, а й претендентом на королівський престол Речі Посполитої і Московії. «*Наприкінці 16 – на початку 17 ст. виникли громади социніан у маєтках найбільшого православного магната, князя К.-В. Острозького – в Острозі, Острополі і Старокостянтинові. Князь користувався послугами аріян у своїй політичній та освітній діяльності. Однак і після смерті*

---

[396] *Любащенко В. І.* Історія протестантизму в Україні: Курс лекцій: [Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.]. – 2-е вид., доп. і випр. / В. І. Любащенко. – К.: ПОЛІС, 1996. – 350 с. Лекція 5.

[397] *Соколовський О. Л.* Місце антитринітаризму в суспільно-політичному житті шляхти України XVI – XVII ст. / О. Л. Соколовський // Українська полоністика. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2009. – Випуск 6.

[398] *Петро Кралюк.* Кисилинська академія – одна з перших вищих шкіл // Газета «День», №204-205 від 9.11.2012.

князя К.-В. Острозького у 1608 р. згадані громади продовжували існувати»[399]. Це говорить про те, що між тодішнім українським православ'ям і аріянством не було суттєвих суперечностей.

Поширенню аріянства сприяло те, що його послідовники були далекими від фанатизму чи непримиренності до інших віруючих. Так, в аріянській Раківській академії навчалися юнаки з кальвіністських, католицьких і православних громад. Свою віру аріянський рух не відділяв від гуманістичних ідеалів свободи совісті і вільного розвитку людини. У їхній релігійній діяльності головна увага приділялася проповіді Євангелія, вихованню, освіті і практичній реалізації духовних настанов у щоденному житті. Тому кожна аріянська громада активно займалася просвітою, **майже всі громади мали власні школи**, що ними керували високоосвічені люди, більшість із яких володіла широким світоглядом і пройшла закордонні університети.

Головним центром українського аріянства була історична Київщина. Так, серед шляхти Житомира, Овруча, Черняхова у цей період було так багато послідовників аріянства, що вони іноді заповнювали собою місцеві провінційні сейми і становили тут переважаючу партію. Цим, мабуть, можна пояснити факт особливої активності аріянства на Київщині, «*прихильники якого публічно відстоювали права не лише єдиновірців, а й православних, не тільки шляхтичів, а й міщанства... Поширення социніанства у містах засвідчує, що його прихильниками було чимало міщан. Деякі громади майже повністю складалися із середнього міського прошарку, даючи підстави католицьким опонентам називати аріян принизливими (в умовах тодішнього станового менталітету) прізвиськами "хлопи, токарі, веретельники..."*»[400].

Про масштаби руху свідчить те, що у 1638, 1639 та 1640 рр. в Киселині на Волині відбувалися **аріянські з'їзди, на яких були присутніми до трьох тисяч делегатів**. Сюди приїздили представники громад не тільки зі всіх куточків Речі Посполитої, а й з інших країн[401]. «*Киселин був родовим помістям шляхетської родини Киселів, які залишили визначні сліди в історії України. На думку деяких дослідників,* ***цей рід вів свій початок із часів Київської Русі, а його родоначальники були сподвижниками князя Володимира Святого****. Можливо, Киселин існував ще в давньоруський період, хоч перша згадка про нього припадає на 1545 р.*»[402] Нагадаємо, що святий Володимир Великий зробив аріянство державною релігією Русі. «*З реєстру витрат киселинсько-березької*

[399] *Вікторія Любащенко*. Реформаційний рух // Історія української культури. – Київ, 2001. – Том 2. – Розділ 4. http://litopys.org.ua/istkult2/ikult234.htm
[400] *Любащенко В. І.* Історія протестантизму в Україні.
[401] *Петро Кралюк.* Там само.
[402] Там само.

громади видно, що до неї належали міщани різного ступеня заможності: від багатіїв до злидарів, які платили дуже низькі внески і час від часу отримували допомогу від інших членів громади. Трапляються між ними ремісники різних фахів (цирульник, кравець, ткач), жінки»[403].

Киселин приваблював тим, що тут діяла аріянська академія – одна з перших вищих шкіл України. Її головним фундатором і опікуном був **Юрій Немирич** – український магнат, воєначальник, державний діяч і дипломат, автор проекту Гадяцького договору. Він народився у 1612 р. в м. Черняхів на Житомирщині.

Немирич здобув блискучу європейську освіту. **Навчався у знаменитій Раківській аріянській академії** (південна Польща), де привернув до себе увагу Мартіна Руара, який відрекомендував його відомому філософові та політикові Гуго Гроцію. Далі Немирич мандрує Європою – Греція, університети Лейдена й Амстердама; навчання в Оксфорді й Кембриджі, слухав лекції у Паризькій Сорбонні. Цей період у Європі був часом розквіту суспільних наук та ідей оновлення суспільства. «*Всі ці ідеї знаходять відгук у вразливій душі молодого українського шляхтича. Його державний ідеал, який він спочатку хоче здійснити в межах Речі Посполитої, а потім в українській козацькій державі – ідея республіканської федеративної* ***держави типу Швейцарії***»[404].

Навчався Немирич також у Падуанському університеті в Італії та Швейцарії. Він був надзвичайно здібним математиком. Найвизначніший на той час професор математики Раківської академії Йоахим Штегман, друкуючи в 1630 році свою працю «Institutionum Mathematica», присвятив розділ «Геометрія» своєму учневі Юрієві Немиричу. Свої знання з геометрії Немирич яскраво продемонстрував під час Конотопської битви – розташування військ було справді геометрично точним[405].

Закінчуючи освіту в Сорбоні, талановитий юнак, якому пророкували велику наукову кар’єру, видав власний твір, написаний латиною під назвою “Discursus de bello moskovitico” (“Розвідка про Московську війну”), який був виданий у Парижі 1634 року. У ньому він виступив як **теоретик та історик ведення війни**. Ця книга була реакцією на війну між Польщею та Московією. У ній висловлено політичні ідеали молодого Немирича й подано ретельний опис порад щодо ведення бойових дій. Водночас перед нами – гарячий патріот своєї Батьківщини: «*мій скромний, але відповідний до цієї хвилини і мого таланту вияв моєї любові до Вітчизни*». Він різкий противник Московії, що її не

---

[403] *Вікторія Любащенко*. Реформаційний рух.

[404] *Лоський І.* Юрий Немирич – канцлер Великого Княжества Руского // Поступ. – 1928. – № 8. – С. 155.

[405] *Соколовський О. Л.* Там само.

приймає через темноту й рабський послух: «*Московинам вдалося завести у себе рабську залежність… Так, що всі вони раби, ніколи справжньої свободи не знали, тепер не знають і знати не бажають*».

Юрій Немирич написав ряд теологічних праць, зокрема, виданий латиномовний трактат «Опис і виклад духовного арсеналу хрестиян», а також низку молитов і славнів, складених для аріянських громад.

Після повернення в Україну він став одним із найпалкіших та найпотужніших оборонців аріянства в Речі Посполитій. Він уряджував диспути з представниками інших віросповідань, організовував аріянські з'їзди і сам займався пропагуванням віри, був щедрим меценатом справ, що стосуються аріянства. **Авторитет Немирича був настільки високим, що у 1638 році шляхта обрала його на посаду київського підкоморія (судді).** Незважаючи на його відверто аріянські переконання, кандидатуру Немирича підтримала навіть частина католицької шляхти.

До початку 17 ст. у Речі Посполитій релігійне життя характеризується значною віротерпимістю. Проте вже з другої половини 16 ст. **починається європейська католицька реакція.** У другій чверті 17 ст., особливо з кінця 30-х рр., у Речі Посполитій посилюються репресії щодо представників некатолицьких течій. Як зазначав Михайло Грушевський, Польща, що за часів Зиґмунта-Авґуста вважала себе чи не найбільш вільнодумним краєм у світі, півстоліття тому стала царством темної реакції та клерикалізму.

Наприклад, намагаючись протидіяти зростаючому впливові нововірчої проповіді, католицька церква в Галичині проводила у цей період публічні екзекуції Лютера та Арія (хоча Арій не був засновником аріянства[406]). Їх у вигляді великих манекенів провозили на волах по місту, а потім разом з протестантською літературою спалювали на ринковій площі. Одна з таких процесій відбулася у Львові у 1622 році[407]. «*У 1626 р. юрба католицьких фанатиків розгромила збір аріян у м. Бережани. 1639 р. у м. Більськ страчено міщанина Івана Тишкевича за відмову складати присягу в ім'я Трійці. У 1640 р. луцький католицький єпископ Анджей Ґембіцький та володимирський декан Станіслав Урбанович розпочали судовий процес проти родини Чапличів за те, що вони поширюють "заборонену сеймовими і трибунальськими аріянську секту", надають притулок аріянським діячам з інших міст. Процес тривав досить довго, і 1644 р. за вироком люблінського головного трибуналу Чапличам було наказано вигнати социніан з Киселина й Березька, скасувати їхні громади і школи. Коли Юрій Чаплич не*

---

[406] Аріянство – релігія знань. – С. 215.

[407] *Janusz Tazbir*. Święci, grzesznicy i kacerze. Z dziejów myśli polskiej kontrreformacji. – Warszawa, 1959. – S.179-181.

виконав декрету, його, а також социніанських проповідників, покарано "інфамією", що означало позбавлення громадянських прав і вигнання.

Так само в Ляхівцях та Тихомлі і після декрету від 8 червня 1644 р. продовжували існувати социніанські громади. Сенюти, щоправда, були змушені заплатити значні грошові штрафи, однак социніан зі своїх маєтків не вигнали. Вироків про скасування социніанських громад під загрозою високих грошових штрафів, інфамії, вигнання та позбавлення шляхетства було набагато більше»[408].

Зі сказаного випливає, що значна частина аріян була готова терпіти репресії, але не зрадити своїм переконанням. Це говорить про щирість їхньої віри і наявність вищих цінностей, важливіших за добробут і за саме життя. У них не було розриву між теорією і практикою, вони жили цілісно. Зокрема, Юрій (у Киселині) та Мартин (у Берізку) Чапличі навіть **звільнили своїх селян-єдиновірців від панщини, тому користувалися серед них великим авторитетом і навіть любов'ю.** За релігійні переконання ці та інші шляхтичі зазнавали державних утисків, однак продовжували залишатися членами громад, надаючи моральну і матеріальну допомогу єдиновірцям.

Відчуваючи погіршення умов для аріянства на Правобережній Україні, **київський підкоморій Юрій Немирич у 1643 р. купив обширні землі на Лівобережжі**, на берегах Ворскли та Орелі. Орендаторами в цих маєтках він настановлював аріян[409].

За часів релігійної свободи аріянська шляхта, що володіла майже половиною України, обстоювала інтереси віри, але залишалася відданою державі. Проте релігійні репресії, ініційовані орденом єзуїтів, особливо після приходу у 1648 р. до королівської влади Яна Казимира (колишнього єзуїтського монаха), викликали в аріян глибоке розчарування в Речі Посполитій. Тому під час війни проти Речі Посполитої, відомої в літературі як «Потоп»[410], більшість аріян перейшла у табір шведського короля Карла Х Густава, який був **союзником Богдана Хмельницького**. На це 1658 р. польський суд відповів безапеляційно: вигнати всіх аріян з Речі Посполитої.

Юрій Немирич, будучи прихильником семигородського князя Ракочія – претендента на королівський престол Речі Посполитої, у 1655 році перейшов на бік шведського короля Карла Х Густава, який разом із трансильванцями Юрія Ракочія захопив мало не всю Польщу. Проте шведський король дбав про свої

---

[408] *Вікторія Любащенко*. Реформаційний рух.

[409] *Любащенко В. І.* Історія протестантизму в Україні.

[410] Потоп (1655–1660 р.) – війна між Річчю Посполитою і коаліцією, в яку входила Козацька держава, Швеція, Бранденбург, Семигород, Молдавське князівство, Волощина та литовські князі.

інтереси, а не інтереси України. Тому **в 1657 р. Юрій Немирич вступає на службу до Богдана Хмельницького.** Хмельницький із радістю прийняв таку освічену й талановиту людину, зробив його навіть **полковником Ніжинського й Чернігівського полків**. «*І хоч степових маєтків не повернув, але дав йому скарб, належний йому як старшині Війська Запорізького за службу державі*»[411].

Після смерті Хмельницького Немирич стає правою рукою гетьмана Івана Виговського. Навколо них формується партія прихильників. «*Душею цієї партії був найосвіченіший від усіх Юрій Немирич, котрий мав найбільший вплив на гетьмана… Під його впливом Виговський і партія його замислили поєднати Україну з Польщею на федеративних основах, тобто, щоб Україна стала автономною державою…*»[412]. **Часи Виговського-Немирича були зенітом утвердження Гетьманату, піком його бойової та політичної слави.**

Москва підозрювала, що це Немирич схилив Виговського до союзу з Польщею і Литвою, тож вимагала вислати його з України. У політичних колах Речі Посполитої стало відомо, що Юрій є автором багатьох договорів козаків із поляками і що це саме його ідея зробити федеративний союз із Річчю Посполитою, аби тільки вирватися з обіймів Москви. В Україну продовжують іти листи з Москви з вимогами негайно відіслати геть «німчика» і «лютера» (брехливі московські ярлики), проводиться наполеглива агентурна робота з метою **ліквідації Немирича як ворога Москви № 1**.

Фізична ліквідація противників руками агентури була звичною практикою для Москви. Дуже вірогідно, що важка хвороба і передчасна смерть Дмитра Байди-Вишневецького і Богдана Хмельницького були спричинені отрутою повільної дії. Так, Байда-Вишневецький (1517–1563) несподівано важко захворів відразу ж після розриву стосунків з Москвою; **сам він був переконаний, що його отруїли**. Те саме з Богданом Хмельницьким: «*Після зради Москви і перетворення її із союзника України в спільника Польщі, українська сторона в особі Богдана Хмельницького, подавшись під протекторат Високої Порти, фактично денонсувала досягнуту в Переяславі угоду, яка з того часу втратила будь-яке юридичне, моральне та історичне значення. Тим більше, що ініціатор цієї угоди, **Богдан Хмельницький, несподівано для всіх раптово занедужав і в серпні 1657 року помер, отруєний, на глибоке переконання біографа Богдана Хмельницького Миколи Костомарова, зацікавленим у його смерті московським керівництвом***»[413].

---

[411] *Липинський В.* Україна на переломі. – Філадельфія, 1991. – 346 с. – С. 200.

[412] Літопис Самовидця. – К.: Наукова думка, 1971. – 207 с. – С. 175.

[413] *Сергієнко Олександр.* Переяславська угода 1654 року з погляду історичної ретроспективи. http://www.ualogos.kiev.ua/text.html?id=2185

Москві вдалося посіяли недовіру в частини козаків до Немирича, що спонукало його офіційно прийняти православ'я. Звертає увагу те, що до цього часу відверте аріянство Немирича не заважало йому бути довіреною особою Хмельницького і Виговського. Легкість переходу Немирича у козацьке хрестиянство, попри його відому принципову позицію у питаннях віри і світогляду, підтверджує висловлені раніше докази того, що **козацьке хрестиянство Богдана Хмельницького та Івана Сірка було різновидом аріянства**[414]. Саме Іванові Сірку належать слова «Рабів до раю не пускають», тобто, якщо ти раб іншої людини чи визнаєш себе рабом божим, то в раю тобі місця нема. Тому для Немирича не було проблематичним здійснити перехід до «козацького аріянства», тобто модернізувати форму без зміни внутрішнього змісту.

Відверто ворожі дії Москви персонально проти Немирича ще більше активізували його антимосковську дипломатію. Він виступив із «Маніфестом Війська Запорізького до європейських дворів з виявленням мотивів розриву з Москвою», у якому говорилося: «*Москва готує нам ярмо неволі, насамперед, внутрішньою громадянською війною… то ми змушені підняти законну оборону та взятися до сусідів із проханням про допомогу для своєї свободи*».

Цією маніфестацією Юрій Немирич пояснював причини розриву з Москвою. «*Москва була занадто чужа для Немирича, і він прекрасно бачив* ***московську тактику поширення хаосу в Україні шляхом підбурювання козацької черні проти старшин****. Саме Юрій Немирич опрацював теорію й концепцію утворення на теренах українських* ***Великого Князівства Руського*** *й із допомогою гетьмана Виговського навіть його проголосив. Саме рукою Немирича було написано первісний варіант договору, ухваленого 6 вересня 1658 р. на Раді в Гадячі*»[415]. Назва князівства є красномовним підтвердженням того, що Росії тоді ще не існувало – була Московія.

Гадяцька угода передбачала: «*Україна, тобто землі у воєводствах Чернігівському, Київському і Брацлавському, стає вільною і незалежною країною і знов єднається з Королівством Польським і Великим Князівством Литовським під назвою Великого Князівства Руського… під зверхністю короля польського,* ***котрого обирають усі три народи разом****; Велике Князівство Руське саме порядкує своїми внутрішніми справами. Найвища законодавча влада належить Раді, котра складається з послів од усієї України*»[416]. Один із дослідників Гадяцької угоди Вячеслав Будзиновський дав таку характеристику пактам: «*Гадяцькі статті доказують, що під цим*

---

[414] Аріянство – віра козаків. – С. 408.

[415] Соколовський О. Л. Там само.

[416] Гадяцький договір між Україною і Польщею 1658 р. – Львів: Бібліотека Української Народної Обнови, 1933. – 54 с. – С. 37.

поглядом ***наша нація випередила всі інші нації Європи майже на двісті років…*** *Вони є першою ясною і найповнішою національною програмою в Європі*»[417]. Ідея Немирича про державу як федеративний союз республік була прогресивною і **могла реалізуватися в умовах католицької Польщі й православної України тільки з позицій аріянства**.

Згідно з Гадяцькими угодами, виконавчу владу і командування військом здійснював гетьман, який обирався довічно й затверджувався королем. Обирали гетьмана козацтво, шляхта та духовенство. Вища законодавча влада належала Національним зборам. Усе діловодство мало вестися руською (староукраїнською) мовою. Велике Князівство Руське (ВКР) мало право створити монетний двір для карбування власної монети. Збройні сили ВКР: 30 тис. реєстрових козаків і 10 тис. постійного найманого війська. Польським військам заборонялося перебувати на території ВКР. У разі воєнних дій, перебуваючи на територіях ВКР, вони переходили під командування гетьмана. Гарантувалися **права та привілеї козацтва**. На подання гетьмана щороку до ста козаків із кожного полку мали приймати до шляхетського стану. **Православні зрівнювались у правах із католиками.** Греко-католицька (уніатська) церква зберігалася лише поза межами ВКР. У сенаті Речі Посполитої мали надати місце православному митрополитові київському і п'ятьом православним єпископам. ВКР мало право на два університети (Києво-Могилянська колегія отримувала такі ж права, як і Краківський університет, а другий вуз мали заснувати в іншому місті), а також відкривати гімназії, колегії (середні навчальні заклади) та друкарні "скільки буде потрібно"[418].

Москва не могла пробачити гетьману самостійної політики, спрямованої на відрив України від північного сусіда. Навесні 1659 р. стотисячне московське військо князів Ромодановського, Трубецького та Пожарського перейшло кордон України, руйнуючи й знищуючи все на своєму шляху. Московські війська підійшли до Конотопа, обороною якого керував ніжинський полковник Григорій Гуляницький. У битві під Конотопом 28-29 червня 1659 р. Виговський і Немирич показали себе як видатні тактики і стратеги: московське окупаційне військо було вщент розбите.

«*Після такої блискучої перемоги українському війську відкривалась дорога на Москву, захищати яку було практично нікому. Але проти Виговського виступила внутрішня опозиція на чолі з полковниками І. Безпалим, Т. Цецюрою, Я. Сомком та В. Золотаренком. У боротьбі за гетьманську булаву претенденти проявляли*

[417] Будзиновський В. Гадяцькі постулати і гетьман Виговський. – Львів: Народова, 1907. – 38 с., с. 21–22.

[418] Дмитро Шурхало. Великим Князівством Руським Україна побула півроку. «Газета по-українськи», №695 за 19.09.2008, http://gazeta.ua/post/254509.

надзвичайну жорстокість»[419]. *«Знекровлюючи гетьманське військо боями, повсюдно винищуючи його прибічників, Тиміш Цецюра, який стояв на чолі опозиції, дав змогу московському уряду зібрати нову армію і привести її на Україну»*[420].

У бою з промосковським загоном козаків у вересні 1659 року Юрій Немирич був убитий. Залишившись без його підтримки, у жовтні цього ж року гетьман Виговський склав повноваження.

Ось таке життя прожив Юрій Немирич – видатний аріянський мислитель і організатор, творець і канцлер Великого Князівства Руського, видатний політичний діяч і дипломат України, талановитий воєначальник, один з найосвіченіших людей свого часу. **Його називають першим українським гуманістом, попередником великого Григорія Сковороди.**

Аріянство козацької України було спробою відновлення істинної арійської традиції. Воно залишило в історії потужний культурний спалах, проте в нього не вистачило сили для остаточної перемоги. **Які головні причини поразки?**

По-перше, це дуже давні деструктивні ін'єкції у світогляд, передусім фарисейські вставки в Євангеліє, які виступили в ролі повільно діючої отрути: що більша тривалість дії, то сильніші прояви отруєння.

По-друге, закономірне розгортання Залізної доби вело до проявлення найнижчих потенцій.

По-третє, застосування ворогом інформаційної зброї, до якої аріянство виявилося не готовим – попри попередження Ісуса Хреста. Ось про неї ми зараз і поговоримо.

ЩО ТАКЕ ХУЛА ПРОТИ СВЯТОГО ДУХА

Сталість розвитку в Україні арійської традиції від часів Ноя до сьогодення є свідченням того, що арійство органічно притаманне нашій землі. Саме звідси брахманський рід Ісуса Хреста приніс у Галілею вищі знання про Царство боже, тут найактивніше розвивалося аріянство (готи, руси, козаки), тут воно найдовше затрималось і найкраще збереглося донині, хоча й перебуває в підпіллі. Здійснюючи старовинні обряди, ревно шануючи предків (віра в реінкарнацію) і вперто відтворюючи стародавню символіку, українці тільки починають усвідомлювати, що вони є нащадками і зберігачами традиції святого народу Ноя, від якого пішли трипільці – українці Арійського циклу.

Але тут виникає запитання: якщо Україна є духовним центром планети Земля і колискою арійських народів, то **навіщо рід Ісуса пішов у далеку Палестину**? Яка важлива причина

---

[419] *Соколовський О. Л.* Там же.

[420] *Слабошпицький Михайло*. З голосу нашої Кліо. Події і люди української історії. – К: Довіра, 1993. – С. 237.

спонукала до такого неблизького переходу? Річ у тім, що в цей час у Єрусалимі визріло і виповзло на поверхню дещо таке, що несло загрозу людській еволюції, тому вимагало негайного реагування.

АНТИРЕЛІГІЯ ЄЗЕКИЇЛА

Цією загрозою стала світоглядна доктрина, побудована на докорінному перевертанні уявлень про природу людини і Всесвіту. Основу цієї антисистеми ще **в 6 ст. до н. е. заклав іудейський священик і пророк Єзекиїл, а його послідовники розвинули її в усній традиції і Талмуді**. Ось її ключові положення:

1) тільки іудеї є людьми, всі ж інші є тваринами: «*Їхня плоть – плоть ослина, а їхня похіть – похіть жеребця*» (Єз 23.20), *«Стосовно акума не існує обману», «Сім'я його треба розглядати як сім'я скотини»*[421], тож у стосунках з цими тваринами втрачають сенс такі поняття як етика, чесність, відповідальність, людяність;

2) людина живе один раз, проте в «кінці світу» чудесним способом будуть оживлені мертві, давно зотлілі тіла правовірних іудеїв – для них відбудеться «воскресіння мертвих»(Єз37.1–14);

3) для іудейського бога Ієгови властиві демонічна лютість, ревнощі та тиранічна жорстокість (половина книги Єзекиїла складається з погроз, проклять, описів руйнувань, убивств і канібалізму), відповідно Земля є місцем болю і страждань;

4) Ієгова принижує все сильне і здорове, натомість підтримує все слабке і хворобливе: *«Я принижую дерево високе і підвищую дерево низеньке, я висушую дерево зелене, а дерево сухе роблю квітучим»* (Єз 17.24);

5) Завдяки Ієгові буде відновлене Іудейське царство: раб Ієгови цар Давид (мається на увазі, хтось з роду Давида) «возз'єднає» семітську Іудею з арійським Ізраїлем (Єз 34.24, 37.16) і запанує над усіма навколишніми країнами.

Звідки все це взялося? Згідно з письмовою іудейською традицією, **Єзекиїл підключився до якоїсь темної озлобленої астральної сутності і став її земним транслятором**. У наш час це позначають терміном «ченнелінг» (англ. channeling), що означає встановлення каналу зв'язку з якимись безтілесними сутностями. Вся написана Єзекиїлем книга є описом, за його словами, «божих видінь», які й визначили його подальшу діяльність.

Нічого подібного досі не існувало – і це справляло враження! Це вже була не релігія, а дещо зовсім інше. Слово «релігія» буквально означає «відновлення зв'язку» («ре» – повторення, «лига» – зв'язок). Ідеться про те, що після земного втілення людина майже втрачає пам'ять про своє минуле. До втілення вона

---

[421] «Кицур Шульхан Арух». – Москва: 1999, 2001. Про книгу див.: Єврейське щастя, російські сльози... – http:// sd.org.ua/news.php?id=6243. Див. також розділ: Міф про гоніння іудохристиян. – С. 253.

була божественно-духовною сутністю, що жила і діяла в іншому просторі – просторі духів. Щоб згадати себе і розкрити приховані можливості, треба відновити зв'язок між своєю земною і божественною свідомістю. Тобто, перебуваючи в земному тілі, треба усвідомлювати себе втіленим богом – сином Божим (подібно як під час снобачення усвідомити своє перебування у сні). Для цього й потрібна релігія – світогляд і практика відновлення зв'язку. Натомість антисистема Єзекиїла категорично заперечувала можливість поєднання божественного і земного, а на рівні практики блокувала еволюцію людини. **Тому це була антирелігія**.

Як річ антиприродна, вона не могла змагатися з релігією, подібно як слабке і потворне не може змагатися із сильним і красивим. Потрібно було знайти якусь несподівану перевагу, свого роду «таємну зброю». І Єзекиїл її знайшов.

ХУЦПА – НАХАБНЕ ПЕРЕВЕРТАННЯ ІСТИНИ

Для просування своєї антирелігії Єзекиїл застосував інформаційну зброю, що позначається словом «хуцпа». У своєму оригінальному вигляді це слово існує тільки в єврейській мові. У всіх інших народів світу до недавнього часу навіть не було такого поняття, тому для його позначення використовується це єврейське слово.

Хуцпа – це супернахабство, яке паралізує опонента, оскільки виходить за межу людських уявлень. Річ у тому, що брехня завжди маскується під правду. Її приховують, за неї завжди соромно. Такою брехнею нікого не здивуєш: люди вже до неї призвичаїлися і навчилися правильно реагувати.

А якщо людина раптом стикається з відвертим перевертанням реальності? Без маскування і претензій на правдоподібність? Рішуче, енергійно й абсолютно безсоромно? Це вже не брехня-напівправда, а щось інше. І тоді людина міркує: «Це не схоже на брехню. Але якщо це не брехня, тоді що? Невже правда?!» За словами Леніна, «*справжнє враження можна справити тільки супернахабством*» (лист Чичеріну від 25 лютого 1922 р.). Він знав, що говорив.

Хрестоматійний **приклад хуцпи** – це коли хлопець убив своїх батьків і закликає суд помилувати його на тій підставі, що він сирота. Або коли злодій упевнено вказує на непричетного і кричить «лови злодія!» Або коли бандити побили беззахисну людину, а потім кажуть, що вони захищалися від її нападу. Або коли викладач ізраїльського університету доктор Гільда Несімі звинувачує цикл книг про Гаррі Поттера в антисемітизмі на тій підставі, що там не згадуються євреї[422]. Або коли домінування російської мови в українському медіа-просторі називається захистом культурних

---

[422] Гаррі Поттер – неелітний фашист, расист, ксенофоб і провокатор. – http://ar25.org/node/14321.

прав росіян від утисків. Або коли фотографії з трупами німців, що загинули під час нищівного бомбардування і спалення Дрездена білим фосфором[423], представляються як жертви голокосту[424]. Вся офіційна історія про Бабин Яр – це суцільна хуцпа[425].

Хуцпу не треба плутати зі звичайною життєвою відвагою, сміливістю, відкритістю до пригод, як це іноді представляється в літературі[426]. Насправді «*воно означає верх цинізму й нахабства, що паралізує опонента... Ефект несподіванки – і все, момент проскочив, хуцпіст зірвав банк. Це такий, свого роду, моральний розбій:* ***розрахунок на те, що нормальна людина, не вірячи власним вухам, заціпеніє, а хуцпіст тимчасом робитиме своє****. І Табачника я не раз у такій ролі спостерігала – коли він, наприклад, спокійно, не кліпнувши оком, розповідав, як він з Азаровим урятував українське книговидання, а навпроти сиділи видавці й заворожено на нього дивилися, не в змозі видушити й слова...*»[427].

Один з прикладів хуцпи описаний у книзі «Буття»: сини патріарха Яакова запропонували мешканцям одного ханаанського міста поріднитися, але за умови що ті зроблять обрізання; «*І були обрізані всі чоловічої статі, усі, хто виходив з брами міста його. І сталося третього дня, коли вони хворі були, то два сини Яаковові, Симеон і Левій, взяли кожен меча свого, і безпечно напали на місто, і повбивали всіх чоловіків… Забрали дрібну й велику худобу, і ослів, і що було в місці, і що на полі, і ввесь маєток їхній, і всіх їхніх дітей, і їхніх жінок забрали в неволю, і пограбували все, що де в домі було*» (Буття 34.24–25). Патріарх Яаков дещо засмутився, але не через віроломство з боку своїх синів, а через те, що тепер місцеві мешканці можуть помститися і знищити його з усім домом.

Відразу ж зауважимо, що це **повністю вигадана подія:** нічого подібного насправді не було і не могло бути. Бо це не історія, а педагогічні настанови про «правильну поведінку» щодо неєвреїв, яких рекомендується сприймати так, наче вони є не людьми, а тваринами (див. вище п. 1 антирелігії Єзекиїла).

---

[423] Упродовж 13–15 лютого 1945 р. в місті загинуло, за оцінкою радянських істориків, 135 тисяч осіб: Советская военная энциклопедия. – Т. 3. – С. 260.

[424] Ось як фальшували історичні фотографії у часи, коли не було фотошопу (фото) – http://expres.ua/news/2012/09/01/72668#.

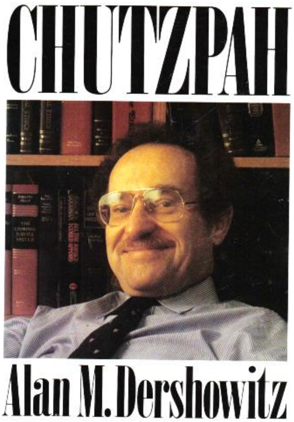
[425] *Тетяна ТУР* (США). Правда про Бабин Яр. Документальне дослідження. – «Вечірній Київ», 16 березня 1996 р. – http://ar25.org/node/11454.

[426] Наприклад, у книзі: *Мельникова Е.В.* Культура и традиции народов мира (этнопсихологический аспект). – М.: Диалог культур, 2006. – Глава: «Израиль... Характер нации».

[427] *Оксана Забужко.* На якій підставі група пацанів з баблом вирішує долю 46-мільйонної нації до 2042 року? – http://www.unian.ua/print/385145.

Хуцпіст поводиться так, начебто його не турбує ймовірність викриття. Він зухвало знущається над очевидною істиною і над інтелектом опонента. Для застосування такого типу абсолютно безсоромної поведінки **потрібна глибока, фундаментальна, всеосяжна зневага до свого опонента**, ставлення до нього як до бездумної тварини чи навіть комахи. **Для цього й потрібне уявлення, що всі інші люди просто не є людьми.** Хуцпіста може стримувати тільки страх фізичного покарання, оскільки докори сумління чи сором для нього не існують.

Силу хуцпістам надає відповідна традиція виховання і моральна підтримка з боку своїх одноплемінників, які схвально сприймають супернахабні дії проти чужих як прояв особливої сміливості, відваги та винахідливості. На їхню думку, хуцпа – це

властивість успішних людей. Так, народжений у Брукліні (Нью-Йорк) професор Алан Дершовіц у своїй книзі «Хуцпа» (1991) показав, що **за своє панування і переважання у світі євреї повинні бути вдячні хуцпі – національній рисі єврейського народу і не соромитися її**. На його думку, особливо важливу роль хуцпа зіграла в підпорядкуванні євреями США. «*Для сучасних ізраїльтян це слово означає "нахабство", але на ідиші – скоріше "дерзання". Видний американський сутяга, професор Алан Дершовіц назвав свою відверту автобіографічну книгу "Хуцпа"... Норман Фінкельштейн (автор "Індустрії Голокосту"), що викрив Дершовіца в підтасовуваннях і плагіаті, назвав свою книгу "За межами хуцпи". Мстивий Дершовіц у відповідь книги не писав. Він писав позови, і, врешті-решт, домігся того, що Фінкельштейн втратив роботу*»[428].

Самі хуцпісти захищені від хуцпи: вони не вірять словам, бо добре знають ціну всьому цьому блефу своїх соратників. Вони звідусіль чекають обману (звідси єврейський скептицизм і нігілізм), а тому довіряють тільки грошам: «*Галілеянин любить честь, а іудей – гроші*» (Талмуд). Але непідготовлених людей хуцпа вражає, адже вони судять по собі і вважають, що перед ними – такі ж самі люди з відчуттям сорому й відповідальності. **Це робить їх беззбройними проти хуцпи, але тільки доти, поки вони дізнаються про її існування.** Тоді відбувається миттєве перевертання ситуації: хуцпіст тут же перетворюється з хижака на здобич, адже його зброя обертається проти нього самого: оскільки він є носієм нелюдської поведінки, то його перестають сприймати як людину, захищену людською етикою.

---

[428] *Дорфман М*. Уроки еврейского.– sensusnovus.ru/opinion/2011/05/27/7907.html

ЩЕ РАЗ ПРО АЗИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ

Описана ситуація перевертання ролей хижака і постраждалого є аксіомою інформаційної війни. Нагадаємо, що інформаційна війна – це рішучі і цілеспрямовані інформаційні дії з метою змінити поведінку противника. Інструментарій ведення такої війни називається інформаційною зброєю. Ефективність інформаційної зброї основується на непомітності її застосування.

Ключовими чинниками маскування є тривалість у часі (поступове розгортання) і **масштабність** (тоді вона сприймається як «природний» процес). В ідеалі ворог взагалі не повинен підозрювати, що така зброя існує: у нього для неї навіть не повинно бути терміну. А ще краще, якщо він буде переконаний, що її існування неможливе в принципі.

Ефективність хуцпи якраз і основується на уявленнях людей, що така поведінка неможлива. А якщо люди усвідомлять реальність хуцпи? Як ми вже знаємо, «*початок інформаційної війни визначити неможливо, і це дає певні переваги агресорові. Але якщо об'єкт нападу встигне усвідомити, що проти нього ведеться інформаційна війна, то отримані агресором на початковому етапі переваги можуть обернутися проти нього самого*»[429]. Якщо простіше, то **це означає, що хуцпісту буде гаплик**. Оскільки хуцпа – це прояв нелюдської поведінки, то хуцпіст автоматично ставить себе поза людські закони, адже перетворюється на антилюдську зловорожу істоту, якогось прибульця, чужого. Врешті-решт, належність до людини визначається наявністю ЛЮДЯНОСТІ з такими її обов'язковими складниками як совість, відповідальність, докори сумління за негідні вчинки. За відсутності людяності це вже не людина, а людиноподібна істота, «чужий», нелюдь[430]. Паразит може існувати тільки приховано, якщо ж його розпізнати і виявити – йому кінець.

Заснована Єзекиїлем і розвинута його послідовниками антирелігія – це хрестоматійний приклад хуцпи. Якби хтось сказав, що маленьке іудейське плем'я належить до духовної еліти людства, то над ним би просто посміялися як над жартівником. Натомість якщо разом з Єзекиїлом дружним і багатоголосим хором по всьому світу впевнено заявити про те, що тільки іудеї є справжніми людьми і єдиним у світі «божим народом», то це викликає не сміх, а інтелектуальний шок. Бо це вже не брехня, а безумство або щось інопланетне, нелюдське, потойбічне, інфернальне. Не менш яскравий приклад хуцпи – твердження про те, що арійський Ізраїль був іудейською державою і поклонявся

---

[429] *Расторгуев С. П.* Философия информационной войны. – С. 138.

[430] *Олександр Васильович Білецький (Харків)*. Феномен "Alien". Нарис з соціальної паразитології. – http://ar25.org/node/18127.

Ієгові. І це при тому, що сама назва «Ізраїль» існувала за два тисячоліття до появи в Палестині євреїв, а Давид (Данвид – «знавець води») і Соломон (Салимон – «мирна, світла людина») були арійцями, належали до филистимлян – «народу моря», вихідців з Північного Надчорномор'я.

А як вам подобається описаний Єзекиїлем (Єз 47–48) розподіл чужої землі – Палестини – між неіснуючими «колінами Ізраїлю»? Це якби хтось із нас прокинувся вранці й дізнався, що його майно вже поділили між собою якісь бродяги, яких він не знає і знати не хоче. Хуцпа – це коли єрусалимські іудеї спочатку розпинають Ісуса, а потім заробляють на екскурсіях до «гробу Господнього». Хуцпа – це коли князь Ярослав убиває Бориса і Гліба, після чого негайно проголошує їх святими і на їхню честь споруджує храм[431]. Хуцпа – це коли цього ж Ярослава, який винищив династію Володимира Великого, зрадив свій народ і накинув на нього духовне рабство Візантії, називають «мудрим», а різні табачники роблять його «найвидатнішим українцем».

Сучасний приклад хуцпи – це вакцинація: людям з дитинства підривають здоров'я, вливаючи в їхню чисту кров відверто отруйні коктейлі, і при цьому нахабно заявляють, що це рятує їх від хвороб. Ви тільки подумайте: новонародженій дитині протягом 24 годин вколюють вакцину від гепатиту Б, тобто від хвороби, яка передається тільки через кров, тому вражає лише сексуальних розпусників, ін'єкційних наркоманів, гомосексуалістів і потерпілих від переливання крові. Очевидно, що таке щеплення – це не просто злочинна, а відверто нелюдська, сатанинська практика. Вашу дитину вже за фактом її народження записали до покидьків суспільства. То ким можна вважати істот, які свідомо це роблять?

Не менш вражаючий приклад хуцпи – **неіснуючий «вірус імунодефіциту людини»**, що його «лікують» надзвичайно дорогими і надзвичайно токсичними «антивірусними препаратами», від яких людина швидко вмирає. Вам важко повірити, що «боротьба зі СНІДом» і вакцинаційна індустрія – це супернахабний лохотрон? Тож хоча б тепер вже розумієте, яку силу має хуцпа?

КОНТРІНІЦІАЦІЯ ЄЗЕКИЇЛА

Як ми вже говорили, богоборча ідея хуцпи з'явилася в Єзекиїла після «божих видінь», а якщо точніше – в результаті установлення каналу зв'язку з якоюсь брудною і злобною астральною сутністю. Ця сутність була явно налаштована проти природного порядку та його Творця, була Його противником. Поняття такого противника-богоборця позначається арамейським словом «сатана» або його гелленським відповідником «диявол» (що означає брехун, наклепник).

---

[431] Ярослав Мудрий – внутрішній ворог. – С. 392.

Процес налаштування духовно-інформаційної взаємодії з дияволом докладно описаний самим Єзекиїлем у його книзі. Спочатку диявол показав йому рукопис, «*а він пописаний спереду та ззаду. І було на ньому написано пісні плачу, стогін та горе... І сказав він до мене: сину людський, з'їж цей сувій... І відкрив я свої уста, і він дав мені з'їсти цього сувоя. І я з'їв. І був він в устах моїх солодкий, як мед*» (Єз 2–3). У такий спосіб Єзекиїл отримав початкову дозу інформаційного бруду – і це йому сподобалося. Сталося **психологічне перевертання**: гірке і неприємне видалось Єзекиїлу солодким і приємним. Відбулась інформаційна фаза контрініціації, тобто падіння вниз, занурення в земне пекло.

Після цього диявол запропонував перейти до матеріальної фази контрініціації, так би мовити, до практики, а саме – **спекти ячмінний хліб на власному калі і з'їсти його прилюдно**. Єзекиїл сказав, що він до такого не готовий. Тоді диявол дозволив йому з'їсти хліб на тваринячому калі. Єзекиїл виконав цей ритуал зневаги до хліба і його **демонстративного паплюження**, адже пекти і безсоромно поїдати нечистоти треба було на очах людей (Єз 4.12–15). Для людей хліб є святим предметом, тому те, що зробив Єзекиїл, – це брутальне святотацтво. Понад те, оскільки хліб символізує істинні метафізичні знання, то водночас це був ритуал радикального паплюження, забруднення і спотворення Істини. **Це була хула проти Святого Духа – Духа Істини**.

Так Єзекиїль набув досвіду безсоромності. **Безсоромність є обов'язковою умовою здатності до хуцпи.** Далі описується виконання Єзекиїлем різних ритуалів чорної магії, щось на зразок вуду, після чого він остаточно перетворюється на транслятор інформаційного бруду: проклять, погроз, плачу, стогону і страждань, якими густо насичена вся «Книга Єзекиїла». Характерно, що **найбільшим гріхом («*гидотою*») для цитованого в цій книзі диявола є ранкове поклоніння Сонцю**: «*І сказав він [диявол] до мене: Чи ти бачив, сину людський? Ти знову побачиш гидоти ще більші від цих! І він запровадив мене до внутрішнього подвір'я Господнього дому. Аж ось при вході до Господнього храму, між притвором та між жертовником, було зо* ***двадцять п'ять чоловік****: спини їхні до Господнього храму, а їхні обличчя на схід, і* ***вони кланялися до сходу, до Сонця***» (Єз 8.15-16).

Інтенсивна трансляція сатанізму далі проходить через усі книги, написані школою Єзекиїла. Для більшої переконливості авторство цих книг приписали неіснуючому Мойсею і назвали словом «П'ятикнижжя Мойсея» (Тора). Всі вони перенасичені інформаційним брудом, тому читання цих книг, як відомо, шкідливе для людської психіки.

Згадані диявольські тексти пізніше були нахабно об'єднані з текстами «Доброї Новини Ісуса Христа, Сина Божого» в одному збірнику під назвою «Біблія». Тепер, щоб прочитати святе

Євангеліє, треба попередньо перелопатити вдесятеро більше текстів з прокляттями, описом зрад і масових убивств. По-суті, **таке поєднання непоєднуваного стало повторенням ритуалу хули проти Святого Духа, здійсненого Єзекиїлом** (цинічно-зухвале змішування святого хліба з нечистотами). Біблія – це хуцпа.

Цю святотатську дію з Євангелієм вчинили фарисеї – учні й послідовники Єзекиїла. Євангеліє їх називає «дітьми диявола», що означає духовними прихильниками сатанізму. В буквальному сенсі диявол не може мати дітей, тому що він нетворчий і безплідний. Він може тільки паразитувати на дітях Божих і розтлівати їх. Це подібно на гомосексуалістів, які не можуть мати своїх дітей, тому вимагають права на усиновлення і розбещення чужих.

САТАНА, ТОБТО ПРОТИВНИК ТВОРЦЯ

Творець Всесвіту є найбільшим носієм творчості, натомість його ПРОТИВНИК (сатана, диявол), будучи повною протилежністю, позбавлений здатності до творчості. Він сірий, банальний, нудний, брехливий, безвідповідальний, нахабний, нецікавий і нетворчий. Тому вся його **псевдотворчість зводиться або до спотворення вже сотвореного (наприклад, плагіату), або до його повного перевертання з ніг на голову.**

Відповідно, підхід «дітей диявола» елементарно простий: «праве» заміняється «лівим», «верх» – «низом», «ранок» – «вечором», «чуже» – «своїм». Ви скажете, що таке перевертання – це ідіотизм і відверта дурість? А хуцпісти скажуть, що це настільки глибинна мудрість, що вона перевищує можливості вашого недолугого розуму, а ви критикуєте тільки тому, що вам заздрісно.

Ви пишете зліва направо? А вони писатимуть справа наліво. У вас рік починається навесні, коли оживає природа? А у них він почнеться восени, коли вона вмирає. У вас доба починається зранку, коли з'являється світло? А вони її починатимуть звечора, коли настає морок. Ще з десяток-другий таких перевертань – от вам і «оригінальна, самобутня традиція».

Це не жарт. Перебуваючи депортованим у Вавилоні наприкінці 6 ст. до н. е., Єзекиїл отримав доступ до давніх шумерських джерел. Привласнивши описані в них сюжети і розбавивши їх власними родоплемінними переказами, він зліпив «славну історію богообраного народу». Нинії цей суперечливий плагіат виглядає очевидним блефом, хуцпою. Наприклад, достеменно відомо, що **іудеї ніколи не були в Єгипетському полоні**[432], а історія про народження Мойсея майже дослівно передерта з історії про народження сумерського Саргона, що жив тисячоліттям раніше.

---

[432] *Богословский Михаил*. Великое историческое событие, которого... никогда не было. – http://www.humanism.al.ru/ru/articles.phtml?num=000083

Свого часу цю тему зачепив **Іван Франко** в дослідженні «Сотворення світу», зробленому наприкінці 1904 року. А ось що про все це написав сучасний єврейський письменник і наукознавець **Айзек Азімов** (Isaac Asimov):

«*Під керівництвом Єзекиїла вчені люди з єврейських вигнанців почали перекладати єврейські легенди та історичні спогади в письмову форму відповідно до тієї схеми історії, яка, на думку Єзекиїла й інших впливових людей, була правильною. Так народилися у своїй нинішній формі ранні книги Біблії... Перелік десяти допотопних патріархів і сам Потоп прийшли, ймовірно, прямо з древніх сумерських записів, збережених вавилонськими жерцями до днів Навуходоносора... Всі ці легенди євреї привласнили собі. Вони узяли вавилонський календар і теж його привласнили...*

В історії, як ми її маємо тепер у Книзі Буття, говориться, що Авраам і його сім'я прибули в Харран з Ура халдеїв. Можливо, ця легенда відображає фактичну еміграцію з Сумера до Ханаану. Але можливо також, що книжники, які полірували і редагували єврейські легенди, не могли втриматися від того, аби продовжити своє походження аж до початку величної вавилонської цивілізації і дорівнятися в походженні й давнині зі своїми завойовниками»[433].

Так народився світогляд і релігійно-політичний рух, пізніше названий іудаїзмом. Головним носієм цієї антисистеми була відома під різними іменами група іудейської еліти, діяльність якої простежується протягом усієї історії від вавилонського полону і аж до сучасного періоду. Так у 2 ст. до н. е. це була «*ксенофобська група пуритан-єговістів, що називалися "хасидим", що означає "благочестиві"*»[434]. За євангельських часів продовжувачем цієї ж лінії були фарисеї, які тільки себе вважали благочестивими і «*мали претензії на особливу святість*» (там само). **За видатні заслуги основоположник цього руху Єзекиїл згодом отримав титул «батька іудаїзму»**.

Існує прадавня мудрість: «*Якщо прагнеш щось збагнути – пізнай, як воно виникло*». Фарисейство виникло з перекручення власної, доволі скромної іудейської традиції і паразитуванні на потужній арійській традиції Сумера, Вавилона та Ізраїля з її перевертанням до навпаки і підлаштуванням під власні інтереси. Тому схильність до перевертання природних основ і присвоєння чужого, до лицемірства та фальсифікацій стала вродженою, фундаментальною, архетиповою рисою секти фарисеїв.

---

[433] *Азимов А.* Ближний Восток. История десяти тысячелетий. – М., Центрполиграф, 2006.

[434] *Грант Майкл*. История древнего Израиля; пер. с англ. – М.: ТЕРРА, 1998. – С. 224.

ЛІВИЙ ШЛЯХ – ПРАКТИКА АНТИРЕЛІГІЇ

У 1 ст. до н. е. остаточно складається канон священних книг іудаїзму, тож можна сказати, що приблизно в цей час антисистема Єзекиїла загалом була доведена до завершення. Водночас Іудея була долучена до величезної Римської імперії: за словами єврейського історика Йосипа Флавія, євреї вже проникли в усі міста Римської імперії і важко було знайти таке місце на землі, де б їх не було[435]. Це означає, що антирелігія потрапила в сприятливі умови для свого поширення і втілення. Отже, екзотична теорія з небаченою досі інформаційною зброєю перейшла у фазу практичного застосування.

Фактично, це була життєва стратегія слабких, але нахабних, відома під назвою «лівий шлях». В її основу покладена ілюзія, що можна обійти установлені Творцем закони еволюційної змагальності («правий шлях») – і тоді слабкі переможуть сильних і «хто був ніким, той стане всім». Оскільки слабкі не можуть перемогти у чесному і відкритому зіткненні, то для свого виживання вони повинні використовувати приховані дії, обман і маніпуляції, а також підрив життєспроможності сильних зсередини, щоб ті нищили себе власними силами.

Вчення Єзекиїла про «вибраний народ» дало світоглядну основу для «лівого шляху» та ілюзорне обґрунтування його законності. **Духовним центром цього антиеволюційного, антиприродного, богоборчого світогляду став Єрусалим**. Після розпаду імперії Давида–Салимона у 927 р. до н. е. це дуже давнє арійське місто стало столицею незалежної Іудеї, а ще через тисячоліття перетворилося на центр антирелігії.

ІДЕНТИФІКАЦІЯ САТАНІЗМУ

Нагадаємо, що головною зброєю «лівого руху» стала інформаційна зброя, нині відома як хуцпа – безмежна брехня і неймовірно нахабна, абсолютно безсоромна поведінка. Це давало фарисейському рухові перевагу перед усіма іншими народами, оскільки існування хуцпи вважалося неможливим, бо виходило за межі людських уявлень. Натомість у самому фарисейському середовищі культивувалася богоборча теоретична база і виховувалася відповідна поведінка. **Написані Єзекиїлем та його послідовниками книги – це не історія народу, а інструкція із застосування хуцпи.** Це й не приховується, адже родоначальником єврейського народу вважається патріарх Яаков, саме ім'я якого, згідно з книгою Буття (27.36), означає «обманець, хитрун», про що відверто пишеться у коментарях до Біблії і біблійних довідниках. Цей Яаков

---

[435] *Лубський В.І., Лубська М.В.* Історія релігії. – К.: Київський університет, 2007.

спочатку обдурив свого брата Ісава, потім батька Ісаака, потім свого дядька Лавана, що дав йому притулок. Пізніше він отримав благословення від якогось злобного нічного духа, який **нагородив Яакова «печаткою диявола»** – пошкодив йому стегно і зробив його кульгавим (Буття 32.26–33). Не обійшлося й без хуцпи: темний дух дав Яакову ім’я Ізраїль, яке начебто означає «богоборець». Нахабство полягає в тому, що Ізраїль – це із-ра-їль, тобто «від сонячного Бога» (порівняйте з укр. іскра – «від сонця» або Іскаріот – «із Каріота»). Відомо, що це слово у формі «Is-ra-il» присутнє в ханаанських текстах середини 3 тис. до н. е.[436], тобто за два тисячоліття до появи євреїв у Палестині. У раввіністичній літературі цей обманець-хитрун-богоборець розглядається як символ єврейського народу, зразок доброчинності та справедливості[437].

Не менш повчальною є ще одна вигадана історія – про Іосифа, Яакового сина. Перебуваючи на службі у фараона, він спочатку зібрав у селян всі надлишки хліба за сім попередніх урожайних років. Тож коли почалися неурожайні роки, як це зазвичай буває через природну циклічність, то народ уже не мав запасів продовольства (Буття 41.47-49). Фактично, **Іосиф створив штучний голод**. Скориставшись масовим голодуванням, він спочатку відібрав у єгиптян усе золото і срібло, потім худобу, потім землю. Позбавлених землі людей він почав концентрувати у містах, адже в селах почався голодомор. Після цього Іосиф дав селянам їхнє ж зерно, але за умови, що вони віддаватимуть державі 20% від зібраного врожаю. У такий спосіб вільні селяни за їхні ж гроші були перетворені на рабів, таких собі колгоспників. «*І осів Ізраїль в єгипетськім краї в країні Ґошен, і вони (іудеї) набули в нім володіння. І вони розродилися й сильно розмножилися*» (47.13-27).

Попри всі зусилля біблійних археологів, донині не виявлено жодних слідів перебування євреїв у Єгипті, а з погляду істориків описана подія взагалі неможлива. А все тому, що в «Бутті» та інших книгах «П’ятикнижжя Мойсеєвого» писалася не правдива історія, і навіть не помилкова історія. **Це взагалі не історія. Це інструкція хуцпістам про те, як з нічого отримати все.**

Як ми вже говорили, хуцпа втрачає свою силу, як тільки про неї дізнаються люди, понад те – вона обертається проти свого носія. **Тому завданням Ісуса і всієї його брахманської організації було викрити фарисейську хуцпу**. Це тепер завдяки книгодрукуванню та Інтернету ми можемо легко дослідити «службові інструкції» фарисейства, – і тим не менше, для більшості людей хуцпа вважається чимось неможливим, усупереч досвіду більшовицького терору і Голодомору. А в ті часи це була зброя цілком таємна, а тому ще ефективніша і небезпечніша.

---

[436] Мифы народов мира. М.: Сов. энциклопедия, 1980–2000. Т. 1. – С. 488.
[437] Электронная еврейская энциклопедия. – www.eleven.co.il/article/11657.

ПОДОЛАННЯ АНТИТЕЗИ

На початку цього розділу ми показали п'ять фундаментальних положень антирелігії Єзекиїла. Ісус спростував усіх їх загалом і кожне з них зокрема, в черговий раз утвердивши Арійську Тезу.

1. Усупереч фарисейському критерію «тільки іудеї є людьми, всі інші – тварини», Ісус обґрунтував розподіл на «ближніх» і «дальніх» за критерієм добрих справ. **Твої ближні – це ті, які чинять тобі справи милосердя, отже, люблять тебе або принаймні симпатизують**. Про це відверто сказано у знаменитій притчі про милосердного арійця-самарянина, який допоміг незнайомій пораненій людині, яку іудейські священик і левіт байдуже залишили помирати (Лука 10.28–40). Самаряни були арійським народом, що мешкав на території Самарії – між Галілеєю та Іудеєю – і, як відомо, перебував з іудеями у стані хронічної ворожнечі.

2. Всупереч фарисейському «одноразовому існуванню», Ісус підтвердив фундаментальну істину про те, що **людський дух розвивається шляхом багаторазового земного втілення**. Для позначення цього феномена Ісус застосовує загальновживане гелленське слово «палінгенезія», що є синонімом латинського «реінкарнація». «*Тоді озвавсь Петро і сказав до Нього: Ось ми покинули все й пішли за Тобою; що будемо за те мати? Ісус відповів їм: Істинно кажу вам: ви, що пішли за мною, в палінгенезії* (тобто під час наступних втілень – І. К.) *стократно одержите і життя вічне успадкуєте*» (Матвій 19.28–29).

3. Бог-егрегор Єзекиїла є злобною, жорстокою, дріб'язковою, заздрісною істотою. Натомість арійський Бог-Творець ставиться до людей як до своїх улюблених дітей і бажає, щоб вони називали його своїм **Небесним Батьком**: «*Отче наш, що єси на небесах...*» (Матвій 6.9–12). Ісус утверджує арійську концепцію радісного, цікавого, захопливого світу, доброзичливого для щирих людей: «*Щасливі скромні, бо їхнє Царство боже. Щасливі лагідні, бо вони успадкують землю. Щасливі засмучені, бо вони отримають допомогу. Щасливі голодні та спраглі праведності, бо вони наситяться. Щасливі милосердні, бо вони зазнають милосердя. Щасливі чисті серцем, бо вони побачать Бога. Щасливі миротворці, бо вони синами Божими стануть. Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика*» (Матвій 5.3–12). Цей світ сповнений пригод і можливостей, він сприятливий для розвитку тих, що прагнуть вищого: «*Просіть, і дасться вам; шукайте, і найдете; стукайте, і відчинять вам. Кожний бо, хто просить, одержує; хто шукає, находить; хто стукає, тому відчинять*» (Матвій 7.7-8).

4. Бог Єзекиїла принижує все сильне і здорове, натомість підтримує все слабке і хворобливе. Завдяки цій особливості він став **богом паразитів**, оскільки, по-перше, вони завжди слабіші за своїх господарів (донорів), по-друге, не прагнуть до розвитку через правильну еволюційну змагальність. Правильна змагальність

– це коли перемога досягається посиленням себе, а не послабленням опонента. Ієгова не вміє творити силу – він вміє тільки розкладати і руйнувати, і цього достатньо для його прихильників, адже фаза розпаду суспільства – це золота доба для паразитів.

Натомість вся Добра Новина Ісуса Хреста і всі його діяння – це утвердження духовної і фізичної сили та краси. Ісус сказав людям «*Ви – боги!*» (Іван 10.34), «*Істинно кажу вам: коли матимете віру, як зерно гірчиці, скажете цій горі: перенесися звідси туди – і вона перенесеться, і нічого не буде для вас неможливого*» (Матвій 17.20). Він масово зцілював людей, «*і сила Господня була на Ньому, щоб оздоровляти*» (Лука 5.17).

При цьому Він допомагав людям розбудити дрімаючу в них силу віри, і дуже радів, коли їм це вдавалося: «*Дерзай, дочко! Віра твоя спасла тебе*» (Матвій 9.22). За словами Ісуса, він прийшов у світ «*звіщати Добру Новину про Царство боже*» (Лука 4.43), а «*Царство боже здобувається силою, і ті, хто застосовують силу, схоплюють його*» (Матвій 11.12). Тож Ісус навчав своїх послідовників, і навчає нас, щоб ми були сильними і сміливо застосовували свою силу. Для цього потрібно постійно вдосконалюватися, перебувати у стані чистоти і краси, внутрішньо світитися: «*Ви – світло світу. Тож хай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небесах*» (Матвій 5.14–16).

5. Згідно з пророцтвом Єзекиїла, Іудейське царство відновить «раб Ієгови» – месія (помазаник) з роду Давида, що стане іудейським царем. **Для Ісуса ця тема взагалі була смішною**, хоча б тому, що білявий Давид був филистимлянином, арійським воїном, поетом та музикантом. Іудеїв він використовував тільки в ролі допоміжного війська і не мав жодного стосунку до Єзекиїла з його хворобливими фантазіями. Це положення фарисейського вчення Ісус спростував, виходячи з їхнього ж заплутаного «святого письма»: «*Тоді Він промовив до фарисеїв, зібраних докупи у храмі: Що ви думаєте про месію? Чий він син? Кажуть йому: Давидів. Він до них мовить: Та ж сам Давид у книзі Псалмів промовив був Святим Духом: Сказав господь господові моєму: сиди праворуч мене, поки я покладу твоїх ворогів підніжком тобі під ноги. Коли, отже, Давид його називає господом, то як він може бути його сином? Ніхто з них не міг Йому відповісти й слова. І багато людей слухали Його радо*» (Мт 22.41, Мк 12.35, Лк 20.41).

ХУЦПА – ХУЛА ПРОТИ СВЯТОГО ДУХА

Після викриття богоборчого, тобто сатанинського світогляду («сатана» означає противник), треба було показати його носіїв. І Ісус це зробив максимально відверто, концентровано й однозначно. **Вся його критика була спрямована тільки на фарисеїв**. При цьому Він зовсім не зачіпав садукеїв, хоча вони були далеко не

бездоганними. Така відмінність у ставленні Ісуса до фарисеїв і садукеїв на перший погляд виглядає загадковою. Адже і одні, і другі були іудеями, разом входили до іудейського органу самоврядування – Синедріону, однаково хотіли вбити Ісуса, разом його схопили і засудили до страти. То чому Ісус виступив з нищівною критикою тільки фарисеїв?

Розгадка в тому, що носіями світогляду Єзекиїла і практики хуцпи були саме фарисеї, натомість садукеї, як родова аристократія, мали усталені уявлення про честь і багато в чому не погоджувалися з фарисейськими ідеологією і практикою. Саме фарисеї були хуцпістами, відповідно, з великою зневагою ставилися до всіх неіудеїв. Життя неіудея для них не мало жодної вартості – не більше за життя тварини. Саме тому вони, як тільки ознайомилися зі вченням Ісуса, з неймовірною легкістю ухвалили рішення про його вбивство. **Це сталося після того, як фарисеї застосували проти Ісуса хуцпу, але Він тут же її виявив і обернув проти них.**

Ось як це відбулося. Добра Новина розповідає про зібрання однієї місцевої громади, де був чоловік з паралізованою рукою. «*І мовив Ісус до чоловіка, який мав суху руку: Стань посередині! Підвівся той і став. Тоді Ісус промовив до фарисеїв: Питаю вас: що годиться в суботу чинити – добро чи зло, спасти життя чи погубити? Вони мовчали. Тоді, поглянувши на них гнівно, зажурений, що* ***їхні серця закам'яніли****, і, глянувши кругом на всіх, каже до чоловіка: Простягни руку! І той простягнув, і рука його стала здоровою, як і друга. Фарисеї ж,* ***сповнені безумства****, вийшли і зараз же вирішили проти Ісуса, щоб Його погубити*» (Матвій 12.9–14, Марко 3.1–6, Лука 6.6–11). Відверто сатанинська поведінка!

Далі Добра Новина вперше розповідає про практичне застосування фарисеями хуцпи: «*Тоді ж привели до Нього біснуватого: сліпого та німого, і Він зцілив його, так що німий і говорив, і бачив. І здивувалися всі люди,* ***а фарисеї, які прийшли з Єрусалима, сказали: Отой Вельзевула має і не інакше виганяє бісів, як тільки Вельзевулом, князем бісівським****.*

Тоді Ісус, знаючи думки їхні, прикликав їх до себе й заговорив притчами до них: Як може сатана сатану виганяти? Коли яке царство поділене саме в собі, те царство не може встоятись. І кожне місто чи дім, розділені в собі самому, не встоїться. І коли яка родина розділена сама в собі, не може та родина встоятись. І коли сатана сатану виганяє, то він розділений у собі самому – як же тоді вдержиться його царство? Він не може встоятись, і кінець настав йому.

Хто не зо Мною, той проти Мене, і хто зо Мною не збирає, той розкидає*. Істинно кажу вам: усе буде відпущене синам людським, гріхи та богохульства, скільки б вони не хулили, але хула на Духа не проститься. І коли хто скаже слово проти*

Сина людського, проститься йому. ***Але хто вирече хулу проти Святого Духа, тому повіки не проститься ні в цьому світі, ні в наступному: він буде винен у гріху вічнім****. Вони бо мовили: Він має нечистого духа*» (Матвій 12.22–32, Марко 3.20–30).

Дуже важлива реакція Ісуса на описану вище фарисейську хуцпу. По-перше, Він показав народу, що **твердження фарисеїв – повний абсурд**, перевертання істинного стану справ з ніг на голову, адже животворчу дію Святого Духа вони намагалися представити як дію злого, нечистого духа, спроможного тільки спотворювати і руйнувати.

По-друге, **Ісус повністю відмежувався від них**: «*Хто не зо Мною, той проти Мене, і хто зо Мною не збирає, той розкидає».* Те, що роблять фарисеї, – це повна протилежність тому, що робить Ісус.

По-третє, Він показав, що **хуцпа – це хула проти Святого Духа, який є Духом Істини.** Хуцпа – це демонстративне, свідоме і добровільне заперечення очевидної істини. Це підрив самих основ світобудови і людського співіснування. Це порушення вселенських правил Гри і заколот проти Творця Всесвіту.

Тут же Ісус пояснює, що хуцпа – це не щось зовнішнє чи випадкове, а закономірне продовження сатанинської сутності фарисеїв: «*І далі сказав Ісус фарисеям: Виплекаєте добре дерево, то й плід його буде добрий; а посадите погане дерево, то й плід його буде поганий. Бо дерево пізнається з плоду.* ***Гадючий роде, як можете говорити слова добрі, будучи злими? З повноти бо серця уста промовляють****. Добра людина з доброго скарбу добро виносить, лиха ж з лихого скарбу лихе виносить. Кажу бо вам: за кожне пусте слово, яке скажуть люди, дадуть відповідь судного дня за нього. Бо за словами твоїми будеш засуджений*» (Матвій 12.33–37).

Думка, слово, мова – це величезна сила, яка може змінювати людину і навколишній світ як на добро, так і на зло. «*Хіба не розумієте, що все те, що до уст входить, іде до нутра й геть виходить? А те, що з уст виходить, іде* ***з серця*** *і сквернить людину; із серця бо виходять лихі думки, убивства, перелюби, розпуста, крадежі, лживе свідчення, богохульства*» (Матвій 15.17–19). Серце (серцевина, середина, центр) – це символ **духовної сутності**, втіленої в людську форму, це істинне людське Я.

Брудні думки і брехливі слова вказують на брудну душу, яка, проте, має шанс очиститися й оновитися. Натомість хуцпа вказує на зіпсовану, темну, потворну, **закам'янілу духовну сутність**, неспроможну до покаяння – визнання своїх гріхів і волі до оновлення свідомості, а без покаяння нема прощення. Тому **хуцпа – хула проти Святого Духа Істини – це єдиний із гріхів, що не має прощення**. Бо для прощення потрібне покаяння, а хуцпісти на нього не здатні.

ДІТИ ДИЯВОЛА

Нагадаємо, що завданням Ісуса Христа було не тільки ідентифікувати сатанізм, а й чітко вказати на його носіїв – фарисеїв. І він це зробив абсолютно відверто й однозначно, назвавши їх «родом гадючим», тобто отруйним (Матвій 12.34), «родом лукавим і перелюбним» (Матвій 16.4), лицемірами, гідними пекла: «*Горе вам, фарисеї, лицеміри, що людям замикаєте Царство боже! Самі не входите й не дозволяєте ввійти тим, які бажали б увійти. Горе вам, фарисеї, лицеміри, бо ковтаєте хати вдовиць, а про людське око довго молитеся, – за це матимете дуже тяжкий осуд. Горе вам, фарисеї, лицеміри, що проходите море й землю, щоб придбати одного новонаверненого, і коли знайдете, робите його удвічі більше, ніж ви, гідним пекла... Горе вам, фарисеї, лицеміри, що даєте десятину з м'яти, кропу і кмину, а занедбуєте те, що найважливіше в законі: справедливість, милосердя і віру. Сліпі проводирі, що комара відціджуєте, а ковтаєте верблюда... Горе вам, фарисеї, лицеміри, що схожі на побілені гроби, які зверху здаються гарними, а всередині повні мертвих кісток і всякої нечисті. Отак і ви: назовні здаєтесь людям справедливими, а всередині ви повні лицемірства й беззаконня. Змії, гадюче кодло! Як ви можете уникнути пекельного засуду?.. **Диявол – ваш батько, і ви прагнете чинити волю батька вашого. Він був душогубець від початку і не тримався правди, бо правди нема в ньому: коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він брехун і брехні батько**... Іудеї знов сягнули по каміння, щоб каменувати Його, та Ісус пройшов серед них і вийшов із храму*» (Матвій 23.13–33, Іван 8.30–59).

Цікаво, що у фарисейському середовищі того часу було усвідомлення відмінності між «дітьми світла» і «дітьми диявола». Дивовижне самовикриття знаходимо у вставці до Євангелія – псевдопритчі про нечесного управителя. Вона закінчується просто фантастично: дізнавшись про обман цього управителя та спричинені ним прямі збитки, «*похвалив пан нечесного управителя, що той учинив мудро, бо діти цього світу мудріші, в їхньому роді, від дітей світла*» (Лука 16.8). У цій фарисейській вставці «діти диявола» з усім їхнім родом називаються «дітьми цього світу» – в тому сенсі, що князем цього світу вважають диявола – свого батька (вставка до Матвій 4.8–9). Над раціональним поясненням цієї псевдопритчі два тисячоліття б'ються дослідники, а сенс її до смішного простий: **«**Чесність і шляхетність – це вигадка дурнів. Збреши – і вчиниш мудро. Діти диявола (фарисеї та їхні нащадки) мудріші за дітей світла (праведників, Христових послідовників), тому вони успішніші**»**. Так, додамо, **успішніші, але тільки доти, поки діти світла зрозуміють, що їх ошукують, і почнуть «чистку мурашника»**.

Ще раз наголосимо, що головна інформаційна зброя фарисеїв – безсоромна брехня, побудована на перевертанні: «*комара відціджуєте, а ковтаєте верблюда».* Але ця зброя має силу тільки доти, поки вона буде виявлена. Про це Ісус виразно сказав своїм учням: «*Глядіть, бережіться закваски фарисейської, тобто лицемірства. Нічого бо нема схованого, що б не відкрилось, і скритого, що б не виявилось. Ось чому те, що ви сказали потемки, почується при світлі; і те, що ви говорили на вухо по сховках, оголоситься на крівлях*» (Лука 12.1–3). Це пророцтво про майбутню ліквідацію богоборчої антитези теперішнього циклу.

ПОПЕРЕДНІ ВИСНОВКИ

1. Два тисячоліття тому в Єрусалимі визріло фарисейство – релігійно-політичний рух, що ніс серйозну загрозу для розвитку людства. Таємною зброєю цього руху була хуцпа – супернахабна брехня, що паралізує опонента.

2. Ісус викрив фарисейську хуцпу, позначив її терміном «хула проти Святого Духа» і показав, що це єдиний гріх, який не має прощення.

3. Особливість хуцпи в тому, що вона вбиває совість, тому хуцпіст неспроможний до покаяння, а без покаяння (метаної, зміни свідомості) нема прощення. Цей стан духовної смерті, коли замовкає голос совісті, називається «закам'янілістю серця».

4. Совість – це те, що єднає людину з її божественною сутністю, Всесвітом і його Творцем (со-вість – спільна звістка). Закам'янілість серця – **втрата совісті і розрив зв'язку** з божественним – є умовою здійснення ефективної хуцпи. Тому хуцпа – це найбільш виражена практика антирелігії.

5. Сила хуцпи основана на тому, що пересічна людина не може повірити в можливість існування масштабної і абсолютно безсоромної брехні, тому легко стає здобиччю хуцпіста.

6. Як тільки людина усвідомлює реальність хуцпи, всі початкові переваги хуцпіста обертаються проти нього.

СПЕЦОПЕРАЦІЯ АРІЙСЬКИХ БРАХМАНІВ

Нагадаємо, що «лівий шлях» – це заколот проти Творця і антитеза еволюції людського роду. Функція будь-якої антитези полягає в тому, щоб чинити опір тезі і в такий спосіб сприяти її повнішому розгортанню. Відповідно, **завданням Тези є подолання опору антитези і перехід Тези на вищий рівень розвитку**. Тому поширення фарисейської антисистеми стало активатором для еволюційної тези Правого шляху.

Ця божественна теза, відома як Примордіальна (тобто первинна) Традиція, існує від самого початку людського роду, тобто понад 40 тисячоліть. Під час Неолітичної революції 6 тис. до н. е.

вона пройшла оновлення, внаслідок якого народилася Трипільська цивілізація; з цього часу її прийнято називати Арійською або Гіперборійською Традицією. Чергове оновлення було здійснено два тисячоліття тому арійським родом Ісуса Хреста.

Як ми вже бачили в попередньому розділі, процес формування антирелігії Єзекиїла тривав 5 століть, тому подолати його можна було тільки **ще масштабнішною стратегією, розрахованою на тисячоліття**.

Існує універсальний принцип: для того щоб повністю ліквідувати помилкову ідею, треба її реалізувати – аби практично показати її недолугість і більше до неї не повертатися. Арійські брахмани розуміли, що ідея протидії Творцю рано чи пізно вичерпається, доведе себе до абсурду, покаже свої отруйні плоди – і саме тоді визріють умови для її повного подолання. Але щоб це зробити в далекому майбутньому, потрібно було вже тут і тепер закласти фундамент майбутньої перемоги. Для цього треба було:

1) показати брехливість богоборчої антитези і викрити практику хуцпи, яка вже набирала обертів;

2) чітко ідентифікувати носіїв антитези;

3) виразно продемонструвати духовну, інтелектуальну і фізичну силу Тези – для підняття духу як її нинішніх прихильників, так і майбутнього покоління, якому призначено остаточно подолати антитезу і започаткувати новий цивілізаційний цикл.

Максимально потужне і яскраво-наочне демонстрування арійської сили було найважливішим елементом усього задуму. Для цього арійські брахмани таємно розробили вишукану багатоходову спецоперацію, яку **блискуче здійснили в самому центрі богоборського світогляду.** Все було зроблено настільки несподівано, стрімко і потужно, що навіть безпосередні учасники подій ще довго не могли зрозуміти, що ж власне відбулося і до яких глобальних наслідків приведе. Отже...

ПОЧАТОК. УКРАЇНСЬКІ КОРЕНІ

25 грудня 5508 року від сотворення Арійського світу народився хлопчик, якого назвали Їс, або Яс, що означає «істинний, ясний, світлий», гелленською (давньогрецькою) мовою – Ісус або Їсус. Подібні імена – Іасіус, Іасіон, Ісидор, Ясон, Ясь, Івась – були звичними для арійських народів. Його рідним містом Добра Новина називає галілейський Назарет: це його батьківщина (Матвій 13.54, Марко 6.1), тут Ісус «був вихований» (Лука 4.16), тобто саме тут пройшла його юність, саме тут – у теплій батьківській хаті – Він і народився.

Його батько Йосип у цьому Назареті мав свою садибу. У гелленському тексті Доброї Новини (Матвій 13.55) професія Йосипа позначається словом «τέκτων» (тектоун, тектун), що перекладається як «*майстер*», інші значення – «*столяр, будівельник,*

художник, творець»; наприклад, вираз «τέκτων νωδυνιᾶν» означає «*цілитель хвороб, лікар*»[438]. Від цього ж кореня походить слово «архітектор», що означає вищий ступінь будівельної майстерності. Так само майстром-«тектуном» в Євангелії називається Ісус (Марко 6.3). Пізніше ми дізнаємося, що Йосип з Ісусом були зовнішньо дуже схожі – не тільки як батько й син, але й тим, що Йосип у зрілому віці мав чудове здоров'я і виглядав дуже молодо.

Матір Ісуса – Марія – була галілеянкою, жила в Назареті, всі її найближчі родичі також були галілеянами. Згідно з переданням, вона походила з міста Сепфоріс, яке до 25 року було столицею Галілеї (пізніше столиця була перенесена до Тиверіади). Сепфоріс був розташований на відстані 5 км від Назарета. Ім'я Марія, що означає «яра, сонячна, енергійна», було поширеним серед галілеян: у євангельських текстах зустрічаємо ще троє жінок з цим іменем. Згідно з Доброю Новиною (Іван 2.5), матір Ісуса керувала підготовкою і ходом весілля в Кані Галілейській поблизу Назарета, що вказує на її організаційні здібності, знання арійського звичаю і високий суспільний авторитет.

Матір Ісуса ще називають Дівою Марією. Гелленське слово «παρθένος» (партенос) означає «діва, дівчина, молода жінка». У час відкритої діяльності Ісуса його матері було близько 50 років, але вона залишалася настільки енергійною, життєрадісною і молодою, що виглядала як молодиця. Поряд з Ісусом вона сприймалася як його сестра-одноліток (саме так їх і зображають на іконах). Звідки ж ця нев'януча молодість? Вона властива для святих і мудрих людей, які вміють жити в гармонії з собою і навколишнім світом, вживають здорову їжу, володіють рецептами фундаментального здоров'я, вміють оновлювати свою душу і тіло.

Святий Йосип і Діва Марія володіли різними мовами, але між собою спілкувалися сакральною давньоукраїнською, тож природно, що саме вона стала рідною мовою Ісуса. Звучання цієї мови зафіксовано в Євангелії. Так, апостоли Іван і Яків мали прізвище Заведій (що означає «заспівувач», «заводіяка»), Марія Магдалина називала Ісуса словом «равуньо» (ніжний український варіант арамейського «равві» – учитель, яке є редукованим від «дру-від» – знавець сили). А перед входженням у стан смерті Ісус звернувся до Творця словами «*Лельо, лельо, лем з мя ся остані!*», дослівно – «Тату, тату, лиш зі мною останься». Це була ритуальна передсмертна молитва єднання з Творцем, яка виголошувалася сакральною українською мовою[439].

Сукупність відомостей про Святого Йосипа і Діву Марію дозволяє стверджувати, що **вони належали до брахманів-друвідів**. Це пояснює не тільки їхню нев'янучу молодість, а й те,

---

[438] Древнегреческо-русский словарь И. Х. Дворецкого. – М., 1958.
[439] Засновники хрестиянства. – С. 142.

звідки Ісус отримав глибинні знання і магічні здібності. Навчання вищого рівня у друвідів тривало двадцять років і здійснювалося таємно. Тож коли у віці 30 років Ісус відкрито почав проповідь і чудесні зцілення, то для його земляків з Назарета це стало несподіванкою.

МІСЦЕ І ЧАС

Добра Новина писалась як історичний документ, тому вона починається із заголовка і точного опису часу й території, на якій відбувалися описані події: «*Початок Доброї Новини Ісуса Хреста, Сина Божого. П'ятнадцятого року правління кесаря Тиберія, коли Понтій Пилат був правителем Юдеї, Герод – тетрархом Галілеї, Филип, його брат, – тетрархом краю Ітуреї та Трахонітіди, Лісаній – тетрархом Авілени, за первосвящеників Анни та Каяфи був чоловік, посланий Богом, якому ім'я Іван. На природі він проповідував оновлення на звільнення від гріхів. І ходив він по всій околиці Йорданській і говорив: Оновлюйтесь, бо наблизилося Царство боже*» (Матвій 3.1–2, Марко 1.1–5, Лука 3.1–3, Іван 1.6). «*Сам же Ісус, розпочинаючи, мав з тридцять років*» (Лука 3.23).

Традиційне масове омивання в природних водоймах відбувалося перед святкуванням арійського Нового року на весняне рівнодення 21–22 березня. В арійській нумерології число 21 означає завершення циклу, а число 22 – початок нового. Тому Новий рік святкували 22 березня. Описаний у Євангелії факт масового омивання в Йордані вказує на те, що йдеться про **березень 30-го року н. е.,** точніше – до 22 березня.

У цей час Ісусу вже було 30 років. Як повідомив карпатський мольфар Михайло Нечай, ініціацію-посвячення в мольфари зазвичай роблять тільки після 30 років: «*Тому що до 30 років визріває душа людська. Раніше 30 – ще не сформована духовна сутність людини*»[440]. **Ініціація Ісуса на Йордані саме в 30 років додатково вказує на «карпатський слід» у Його походженні**. Слово «мольфар» («молвар») походить від слова «мова», «молва», що означає «говоріння», «молитва», тобто **мольфар – той, хто володіє силою слова.** Ісус також був мольфаром найвищого рівня, оскільки всі чудеса він здійснював виключно силою слова: для зцілення людей, керування природою і здійснення задуманого йому не потрібно було ні цілющих напоїв, ні лікувальних процедур, ні технічних засобів, ні зброї.

Ритуальне омивання Ісуса в Йордані засвідчило його перехід у статус Учителя. В цей час Ісус уже мав преображене тіло: завдяки духовному подвигу Він здійснив метаморфозу – поєднання своєї людської природи з божественною – і став боголюдиною, сином

[440] *Бердник Громовиця*. Знаки карпатської магії (Таємниця старого мольфара) – К. : Зелений пес, 2006. – С. 144.

Божим, хрестом[441]. Він стабільно перебував у Просторі волі – просторі виключно позитивних подій, міг керувати земними стихіями, а його фізичне тіло було невразливим.

Найбільшим бажанням Ісуса було поділитися з людьми особистим досвідом метаморфози, навчити їх короткому шляху до боголюдської реалізації. Тому вся діяльність Ісуса полягала в тому, щоб показати людям шлях особистого і колективного вдосконалення, навчити їх підніматися у простір позитивних подій (Царство боже) і радісно творити в ньому, перебуваючи у стані щастя та невразливості.

Для цього Ісус із сотень своїх прихильників відібрав 12 учнів – у повній відповідності зі звичаєм карпатських мольфарів: «*Як правило, мольфар передавав своє знання дванадцятьом людям. Це міг бути будь-хто, у кого є здатність до магічних здібностей... Свого істинного учня мольфар знаходить серед тисячі претендентів, по знаках, що їх він бачить над людиною. Він* ***навчає*** *його примівкам і травознавству, обрядам і ритуалам... Коли неофіт оволодіє знанням і стає готовим для самостійної праці, учитель* ***передає йому духовний дар і проводить обряд ініціації***»[442]. Найважливішим елементом Ісусового навчання стали дивовижні події в Єрусалимі, а передача духовного дару відбулася після воскресіння, під час зустрічі Ісуса з учнями на горі в Галілеї: «*І каже їм Ісус: Як Мене послав Отець, так Я посилаю вас. Сказавши це, дихнув на них і каже їм: Прийміть Духа Святого*» (Іван 20.19–23).

УСЕ БУЛО СПЛАНОВАНО

Усі євангельські події відбулися впродовж 13 місяців (одного року й одного місяця). **Підготовка проходила на території Галілеї, а демонстрування Арійської сили мало відбутися в самому центрі фарисейського гадючника – у Єрусалимі – за чітко розробленим планом.** Про загальні обриси цього плану Ісус розповів своїм учням принаймні тричі – після того, як визнав себе перед апостолами хрестом, боголюдиною, сином Божим: «*А ви, – спитав їх, – що кажете про мене: хто Я? Озвався Симон Петро й каже до Нього: Ти хрестос – син Бога живого. І Він наказав їм гостро, щоб вони нікому не казали, що Він хрестос*» (Матвій 16.13–20, Марко 8.27–30, Лука 9.18–21).

Учні точно знали, для чого вони йдуть до Єрусалима і що там відбудеться: 1. «*З того часу Ісус почав виявляти своїм учням, що Йому треба йти в Єрусалим і там багато страждати, і старші та первосвященики відкинуть Його і Його уб'ють, і Він на*

---

[441] Див.: Динамізм – філософський фундамент аріохрестиянства. – С. 246.
[442] *Бердник Громовиця*. Знаки карпатської магії (Таємниця старого мольфара) – К. : Зелений пес, 2006. – С. 147–148.

третій день воскресне. Він говорив про це відкрито» (Матвій 16.21, Марко 8.31–32, Лука 9.22). **2.** «*Як же вони зібралися в Галілеї, Ісус сказав до них: Син людський готується бути виданим у руки людям, і вони Його уб'ють, але третього дня Він воскресне*» (Мт 17.22–23, Мк 9.30–31). **3.** «*Були ж вони в дорозі, простуючи в Єрусалим. Ісус ішов перед ними, і чудувались вони, ідучи за Ним. І коли наближались до Єрусалима, Ісус узяв набік дванадцятьох і дорогою сказав їм, що має з Ним статися: Оце ми піднімаємось до Єрусалима, і Син людський буде виданий первосвященикам і фарисеям, і засудять Його на смерть. І видадуть Його грішникам, і насміхатимуться з Нього, і зневажатимуть Його, і плюватимуть на Нього, і катуватимуть, і, бичувавши, уб'ють Його,* ***та третього дня Він воскресне***» (Мт 20.17–19, Мк 10.32–34, Лк 18.31–33). Хтось іще сумнівається, що все було наперед сплановано?

ХРОНОЛОГІЯ РОЗГОРТАННЯ ПОДІЙ

Добра Новина дозволяє відновити точну хронологію подій за тиждень до Воскресіння, що відбулося з самого ранку в неділю 25 березня 31 року.

У понеділок, 19 березня, вже підвечір Ісус з учнями увійшов до Єрусалима, оглянув храм і повернувся на ночівлю до сусідньої Витанії, де компактно проживали знайомі галілеяни.

У вівторок, 20 березня з самого ранку Ісус вигнав з храму торгашів і почав його використовувати за призначенням – для навчання Царству Божому і зцілення людей.

У середу зранку, 21 березня, вийшовши з Витанії, Ісус звернув увагу на смоківницю (інжир): на відміну від інших дерев, на ній не було цвіту. Ісус вирішив підбадьорити учнів, продемонструвавши їм силу слова. Він благословив безплідну смоківницю: «*Хай завжди в тебе буде багато плоду!*»

Потім прийшов у Єрусалим, де цілий день навчав і зцілював людей у храмі. **Саме тоді Він звинуватив фарисеїв у сатанізмі та назвав їх дітьми диявола**. Фарисеї і первосвященики ще активніше намагалися Його в чомусь звинуватити, ув'язнити і знищити чужими руками, але у них нічого не виходило. «*Тоді зібралися первосвященики і старші народу в палаті первосвященика, що звався Каяфа, і радились, як би підступом схопити Ісуса й убити. Увійшов же сатана в Іуду, на прізвище Іскаріот, що був з числа дванадцяти*» (Мт 26.3, Мк 14.1, Лк 22.1).

Зверніть увагу: іудейська верхівка зібралася увечері в Єрусалимі, а Іуда в цей час перебував з Ісусом і апостолами у Витанії. Телефонного зв'язку між Єрусалимом і Витанією не було. Схоже, що іудеї в розпачі енергійно звернулися з молитвами до свого бога-егрегора – він їх почув і «*увійшов сатана в Іуду».* **Диявол відновив давній зв'язок з Іудою**, установлений із ним ще з дитинства – спрацювала генетика, ритуальне обрізання (знак

договору з Ієговою) і родинне виховання в дусі антирелігії, адже 80 % особистості формується до 8 років[443]. Після опанування Іудою диявол почав ним керувати: «*Тоді один із дванадцятьох, що звався Іуда Іскаріотський, пішов умовитися з первосвящениками та начальниками, як би Його видати, і каже: Що хочете мені дати, я вам його видам? Почувши це, вони зраділи й згодились дати йому гроші, і відважили йому тридцять срібняків. Він пристав на те і з того часу шукав сприятливої нагоди, щоб видати Його тайкома*». Це відбулося в ніч з середи на четвер. Тридцять срібняків – це, згідно з Торою, була вартість раба (Вихід 21.32). Знову хуцпа: Іуда продав одноплемінникам те, що йому не належить.

У четвер, 22 березня починається шалене розгортання подій: «*Проходивши ж тудою вранці наступного дня, вони побачили смоківницю, яка рясно зацвіла. Здивувавшись, учні говорили між собою: Як це смоківниця розквітла? Тоді Петро каже Йому: Учителю, дивися, смоківниця, яку Ти благословив, зацвіла! Ісус у відповідь сказав їм: Коли матимете віру й не завагаєтесь, зробите таке не тільки зі смоківницею.* ***Майте віру бога. Істинно кажу вам, що хто скаже цій горі: двигнись і кинься в море, та не сумніватиметься у своїм серці, але віруватиме, що відбувається те, що каже, – буде йому так****. Тому й кажу вам: коли молитесь і просите, віруйте, наче все вже отримали, і буде вам*». Це демонстративне відновлення плодючості смоківниці надихнуло учнів і додало їм ще більше впевненості перед драматичними подіями, що чекали їх у Єрусалимі. Ісус укотре нагадав учням про те, що **Святий Дух має силу відроджувати життя**.

У четвер, 22 березня 31 року, тобто першого дня нового року, Ісус разом з учнями відсвяткував у Єрусалимі Арійський Новий рік (Паску – Перехід до нового річного кола). Щоб іудеї не зіпсували свято, підготовка відбувалася за всіма правилами конспірації: про місце святкування не знали навіть апостоли.

АРІЙСЬКИЙ РИТУАЛ ЄДНОСТІ

Під час вечері Ісус сказав апостолам про те, що один із них Його зрадить. Уже вночі Він відіслав Іуду з приміщення, начебто у справах, у такий спосіб давши йому останній шанс одуматись і відмовитися від свого задуму. Після цього у приміщенні залишилися тільки галілеяни. Ісус був упевнений в успіху задуманої операції, проте справа була настільки ризикованою, що про всяк випадок Він дає учням останні настанови, наче заповіт. «*Коли він (Іуда) вийшов, Ісус промовив: Нову заповідь даю вам,* ***щоб ви любили один одного****. Як Я любив вас, так любіть і ви один одного! По тому всі знатимуть, що ви Мої учні, коли матимете любов один до одного*» (Іван 13.31–35).

---

[443] Чому Іуда зрадив Ісуса? – http://ar25.org/node/12236

Після цього Ісус виконав з апостолами **традиційний арійський ритуал побратимства**: вони випили по колу з однієї чаші свіжий виноградний сік («плід виноградної лози»)[444], спожили паску-коровай і проспівали духовні пісні: «*І, взявши чашу, воздав хвалу й мовив: Візьміть її й поділіться нею між собою, бо, кажу вам: не питиму віднині з цього виноградного плоду аж до того дня, коли питиму його з вами новим у Царстві божім. І подав їм, кажучи: Пийте з неї всі – і пили з неї всі. І, взявши хліб, воздав хвалу, поблагословив, розламав і дав учням, кажучи: «Беріть, їжте». І мовив: чиніть це на мій спомин. І, відспівавши славлення, вони вийшли на Оливну гору*» (Мт 26.26-30, Мко 14.22-26, Лк 22.14-18).

Далі Ісус попередив учнів, що цієї ночі вони потраплять у безвихідь, тобто **події розвиватимуться так, що вони не зможуть на них вплинути**: «*Усі ви потрапите у безвихідь цієї ночі, але після мого воскресіння **Я випереджу вас у Галілеї***» (Матвій 26.32–32, Марко 14.27–28). Місце зустрічі – Галілея.

Ситуація справді була вкрай небезпечна, тому наступна Ісусова настанова також нагадує заповіт для нащадків: «*Далі сказав їм: як Я вас посилав без калитки, без торби, без взуття, хіба вам чого бракувало? Нічого, – відповіли. І Він до них промовив: Тепер же хто має калитку, хай візьме, так само й торбу; хто ж не має, **хай продасть свою одежу й купить меч**. Вони сказали: Господи! Ось два мечі тут. Він відповів їм: Достатньо*» (Лука 22.35–38). Як ми вже раніше говорили, мечами були озброєні тільки двоє апостолів – рідні брати Петро й Андрій.

Наостанок Ісус дає апостолам підбадьорюючу настанову: «*Хай не тривожиться серце ваше й не лякається! Ви чули, що Я вам сказав: **відходжу і до вас вернуся**. Уставайте, ходімо звідси! Ось надходить година, і тепер вона, коли ви розсієтеся кожен у свій бік і Мене лишите самого. Та Я не сам, бо зо мною Отець. Сказав Я вам це, щоб ви мали мир у Мені. У світі на вас тиснутимуть. Але дерзайте! Я переміг світ*» (Іван 14.1,28, 16.32–33). Ісус наказав апостолам не втручатися в події. Вони повинні були непомітно розсіятися і залишити Ісуса самого. Це наказ, і їх не мала мучити совість, бо такий задум. Ісус залишав апостолів тільки на дві доби, а проте ці слова звучать як заповідь далеким нащадкам: ***У світі на вас тиснутимуть. Але дерзайте! Я переміг світ***.

ГРА В ПІДДАВКИ. ХУЦПА ІУДИ

Далі треба просто читати очищену Добру Новину Ісуса Хреста, Сина Божого: «*І відразу, коли Він ще говорив, прибув Іуда, що Його зрадив: він бо також знав те місце, адже Ісус та його учні часто там збиралися. Тож Іуда, один з дванадцяти, узявши велику*

---

[444] Перше чудо Ісуса Хреста: звільнення від алкоголю. – С. 81.

юрбу слуг первосвящеників, фарисеїв та старших народу, прибув туди з ліхтарями, смолоскипами, мечами та кілками. Зрадник дав їм знак, кажучи: Кого поцілую, то він: візьміть його й ведіть під доброю сторожею». Іуда розраховував зрадити таємно, мовляв, просто прийшов і привітав.

Але в Ісуса були інші плани: **всі діти диявола мають бути ідентифіковані.** «*Та Ісус, знаючи все, що мало з Ним статися, сам вийшов і мовив до юрби: Кого шукаєте? Ті відповіли: Ісуса Назарянина. Каже їм Ісус: Це Я. Стояв же з ними Іуда, що Його зрадив. Коли Він їм сказав: «Це Я», **вони подалися назад і впали на землю**. Тоді Він спитав їх удруге: Кого шукаєте? Вони сказали: Ісуса Назарянина. Озвався Ісус: Я вам сказав, що це Я. Коли, отже, шукаєте Мене, пустіть цих, хай ідуть*».

Нападники оговтались, але не хапали Ісуса, бо чекали знаку від Іуди – така була тверда домовленість. Усі погляди були прикуті до зрадника, тож він мусив діяти відкрито: «*Іуда ж відразу підійшов до Ісуса, щоб Його поцілувати, й каже: Радуйся, равві! І поцілував Його. Ісус його питає: Чого прийшов єси, друже? Іудо, **поцілунком видаєш Сина людського**? І зараз ті приступили, наклали на Ісуса руки і вхопили Його*». Іуді не вдалося зрадити таємно: **всім було очевидно, що поцілунок Іуди – це хуцпа, безсоромна і нахабна брехня, перевертання природного стану речей.** Річ у тім, що поцілунок завжди був проявом щирої любові, натомість поцілунок Іуди став проявом зради – підлим запереченням любові.

«*Побачивши, до чого доходить, сказали ті, що були з Ісусом: Господи, чи не вдарити нам мечем? Тоді Симон Петро, який мав меч при собі, добув його і, вдаривши слугу первосвященика, відтяв у нього праве вухо. Слуга той звався Малхом. Ісус озвався: Лишіть! І мовив до Петра: Сховай твій меч у піхви! І, доторкнувшись до вуха, зцілив його. Тоді Ісус промовив до первосвящеників, начальників сторожі храму і старших, що були вийшли проти Нього: наче на розбійника ви вийшли з мечами та киями! Коли Я щодня був із вами у храмі, ви не наклали рук на Мене; **та це ваша година і влада темряви**. Тоді всі учні лишили Його й розбіглися, і іудейські слуги схопили Ісуса*». Як бачимо, учні зовсім не злякалися – вони готові були боронити Ісуса навіть усупереч його попереднім настановам. Але після твердого наказу «Сховай меч у піхву!» вони виконали настанову Вчителя і в нічній темряві швидко розсіялися в різні боки.

ПРИСКОРЕННЯ ПОДІЙ

Далі Добра Новина описує хронологію подій мало не по годинах. Після схоплення Ісуса повели спочатку до старого первосвященика Анни, а потім до його зятя первосвященика Каяфи, де зібралися всі первосвященики і старші – Синедріон. Там уночі відбувся

судовий фарс (пародія на суд, правосуддя **навиворіт**), оскільки рішення про знищення Ісуса руками Пилата вже було ухвалено, а сам процес відбувався вночі (що вже було протизаконно), з використанням лжесвідків. Оскільки жодних доказів проти Ісуса не було, то знову була застосована хуцпа: «*Первосвященик каже до Нього: Заклинаю тебе живим Богом, щоб ти сказав нам, чи ти хрестос – син Божий. Ісус відповів:* ***Ви кажете****, що це Я. Тоді первосвященик роздер свою одежу, кажучи: Він сказав богохульство! Нащо нам іще свідків? Ось ви тепер чули богохульство! Як вам здається? Ті відповіли: Він винен смерті*». Ось вона, супернахабна брехня: Ісусу приписали богохульство, **хоча Він взагалі нічого не сказав**.

Після цього деякі члени Синедріону – «еліта нації» – почали бити Ісуса по обличчю, далі до побиття приєдналися їхні слуги. Ісус не боронився, хоча при бажанні міг паралізувати їх одним словом чи навіть думкою.

На самому світанку, тобто **після 5-ї години ранку за місцевим часом**, привели Ісуса до Пилата. Обвинувачення полягало в тому, що Ісус начебто закликав не платити податок кесарю (імператору) і начебто називав себе царем Іудеї. Це була ще одна нахабна, безсоромна хуцпа, адже все було **навпаки**: Ісус казав «*Віддайте кесареве кесареві, а Боже – Богові*» (Матвій 22.21) і жодного разу не називав себе царем Іудеї.

Після короткої розмови Пилат визнав Ісуса невинним. Але іудеї нахабно наполягали на своєму і почали стверджувати, що начебто Ісус бунтує людей від самої Галілеї. Дізнавшись, що Ісус є громадянином сусідньої держави, Пилат відіслав його до Герода Антипи – правителя Галілеї. Герод з цікавості прибув до Єрусалима, бо давно хотів зустрітися з Ісусом.

Герод Антипа зрадів, побачивши Ісуса. Він також визнав Ісуса невинним, і відтоді Герод і Пилат заприятелювали між собою, хоча до цього ворогували – їх об'єднала арійська солідарність, велика повага до Ісуса і прагнення Його захистити.

Коли Ісуса вдруге привели до Пилата, той знову визнав невинність галілеянина, посилаючись на рішення Герода. А оскільки фанатичний натовп вимагав розправи, Пилат запропонував їм на вибір звільнити або Ісуса, який зцілював людей, у т. ч. іудеїв, або розбійника Варраву, можливо, місцевого «потрошителя», який цих іудеїв убивав. Пилат сподівався, що спрацює елементарне відчуття справедливості і він зможе у такий спосіб звільнити Ісуса. Однак усе відбулося **навпаки, навиворіт**: іудеї, підбурювані своєю верхівкою, вимагають звільнити Варраву і ще енергійніше наполягають розіп'яти Ісуса.

Оскільки ставка на іудейську справедливість не спрацювала, Пилат, шукаючи хоч якийсь спосіб урятувати Ісуса, вирішив розжалобити іудеїв виглядом крові. Він наказав бичувати Ісуса.

Після бичування все тіло було суцільною кривавою раною. Для посилення ефекту Ісусу одягнули на голову терновий вінок: це викликало сильну кровотечу, тож все його обличчя було закривавленим. Навіть якби якась людина справді закликала не платити податки, то такого жорстокого покарання було б достатньо. І ось Пилат виводить закривавленого Ісуса до натовпу, щоб заспокоїти його фактом уже здійсненого покарання. Але знову все відбувається **навпаки**: «*Як тільки побачили Його первосвященики та слуги, закричали: Розіпни! Розіпни його!*».

Пилат знову говорить, що не бачить у Ньому вини. І тоді «*іудеї йому відповіли: У нас є закон, і за законом він мусить умерти, бо він зробив себе сином Божим*». Про те, що Ісус є сином Божим – боголюдиною, хрестом – знали тільки апостоли, адже Ісус гостро заборонив їм про це розповідати іншим людям. Звідки про цю таємницю дізналася іудейська верхівка? Вочевидь, від Іуди-зрадника.

Звістка про те, що перед ним син Божий, глибоко вразила Пилата. Він усамітнюється з Ісусом для відвертої розмови. Ісус дає зрозуміти Пилату, що ця ситуація є проявом Вищої волі й що більша провина покладається не на нього, а на іудеїв. «*З тієї хвилини Пилат шукав, як би Його відпустити*»: якщо раніше Пилат просто виконував свої службові обов'язки, то тепер він перейнявся долею Ісуса і не хотів брати на себе вину за смерть святого.

Наближалася 12-та година за місцевим часом (згідно з текстом Євангелія – «шоста година», адже арійська доба починалася о шостій ранку). Пилат знову виводить Ісуса до натовпу, маючи слабку надію на його порятунок. І тут він бачить, що ситуація різко загострюється і вже йде до повстання. Він розуміє, що не може зупинити подальше розгортання подій, проте й не хоче брати провину на себе. «*Пилат, бачачи, що нічого не вдіє, а заколот дедалі більшає, взяв води й умив перед народом руки та й каже: Я невинний у крові його; ви бачили*».

Іудейська верхівка зрозуміла, ЩО заважає Пилату віддати наказ про страту Ісуса, – небажання брати на себе їхню провину. І тоді первосвященики і фарисейська старшина, всупереч власним правилам діяти чужими руками, робить те, чого й хотів досягнути Ісус, а саме – однозначно ідентифікувати дітей диявола та їхню провину. Отже, сталося: «***Увесь же народ відповів, кажучи: Кров його на нас і на дітей наших!***» Це, до речі, єдиний відомий випадок, коли діти диявола визнали свою провину. І не відомо жодного випадку, коли вони покаялись; у Євангелії стан нерозкаяності називається «закам'янілістю серця».

Отже, Пилат зняв з себе провину і тепер з полегкістю дає «зелене світло» подальшому розгортанню подій: «*Тоді він присудив, щоб сталось, як вони просили: відпустив їм Варавву, що за повстання й убивство був вкинутий у темницю і якого вони*

просили; Ісуса ж видав у їхню волю – на розп'яття». Далі все відбувається миттєво: **о 12-й годині Ісуса вже розіп'яли на таврі** (Т-подібній конструкції). «*А як настала шоста година, темрява наступила по всім краю аж до дев'ятої години*».

Протягом трьох годин, коли Ісус був розіп'ятий на таврі, іудеї знущалися з Нього, насміхалися і святкували свою перемогу. Ці три години стали часом тріумфу дітей диявола, передусім іудейської верхівки – первосвящеників і фарисейської старшини.

Через три години, тобто **близько 15-ї години**, Ісус вирішив увійти в стан смерті: «*О дев'ятій же годині Ісус скрикнув сильним голосом: Лельо, лельо, лем з мя ся остані! – тобто Отче, у Твої руки віддаю дух Мій!*» Свої останні слова Ісус сказав мовою, яка законсервувалася в Карпатському регіоні і зрозуміла українцям, бо донині побутує серед лемків і русинів. «*Лельо, лельо, лем з мя ся остані!*» (Матвій 27.46, Марко 15.34) буквально перекладається як «Тату, тату, лиш зі мною останься», що за змістом відповідає гелленському еквівалентові «*Отче, у Твої руки віддаю дух Мій!*» (Лука 23.46). Коли людина вмерла, у нас кажуть: «Віддав Богу душу».

Ісус віддав дух при повній свідомості, з власної волі. Хто його навчив керувати смертю? Можливо, батьки-друвіди – Святий Йосип і Діва Марія. За свідченням римського географа Помпонія Мели (~43 р. н. е.), «*під керівництвом друїдів молоді аристократи залучалися до таємниць природи, божества, людського життя, дізнавалися про свої **обов'язки, з яких головним було вміння битися і вміння вмирати***»[445]. Мистецтво контрольованого вмирання властиве українській традиції: досить згадати козаків-смертників[446], Григорія Сковороду, воїнів УПА.

Після звернення до небесного Батька Ісус попросив попити, можливо, для того, щоб відразу ж вигукнути сильним голосом: «Звершилося!» і, схиливши голову, віддати Богові духа. **Сильний голос Ісуса підкреслює те, що смерть відбулася за Його волею, а не від повної втрати сил**. Більше затягувати страждання не було сенсу – три години вважалося достатнім для констатації того, що подія відбулася. Окрім того, потрібно було до темноти покласти тіло до гробниці і правильно обгорнути його плащаницею.

Приблизно о 15-ій годині Ісус помер. Через те що після Його розп'яття над усім краєм настала темрява, цей час уже сприймався як вечір. Йосип Ариматейський негайно пішов до Пилата, щоб отримати дозвіл на тіло. Пилат здивувався, що Ісус помер уже через три години, хоча розіп'яті іноді повільно вмирали по кілька днів. Неприродно швидка смерть підтверджує те, що Ісус помер із власної волі і саме тоді, коли вважав за потрібне.

---

[445] *Широкова Н. С.* Кельтские друиды. – Л., 1985.– С. 27–28.

[446] Архетип вепра у психологічних війнах Богдана Хмельницького. – http://ar25.org/node/11173.

ПОХОВАННЯ. ЗЕМНИЙ БАТЬКО ІСУСА

Одразу ж за Йосипом до Пилата прийшли іудеї з проханням завершити процедуру страти, адже головна їхня мета була досягнута – Ісус помер, а вони поспішали готуватися до святкування свого Пейсаху, який починався того самого вечора. Щоб переконатися, що всі засуджені мертві, Пилат посилає на місце страти сотника з воїнами: «*Вояки прийшли й переламали голінки першому і другому, що були з Ним розп'яті. Та коли приступили до Ісуса і побачили, що Він уже помер, голінок Йому не ламали, але один з вояків проколов Йому списом бік*». Після перелому голінок розіп'яті не могли підтримувати своє тіло, опираючись ногами на підставку, вони тут же повисали на руках і не могли дихати, тому вмирали від удушення. Оскільки Ісус уже був мертвий, то вояк просто зробив контрольний удар списом у серце. Завдяки цьому **всі пересвідчилися, що Ісус мертвий** і його смерть – це не ілюзія.

«*Довідавшись від сотника, що Ісус уже мертвий, Пилат дозволив видати Йосипові тіло*». Згідно з римськими законами, **тіла страчених віддавали родичам**. Біля Ісуса до останніх хвилин його життя перебували його матір Марія, дві її сестри, а також апостол Іван – двоюрідний брат Ісуса. Чому Пилат віддав тіло не їм – явним родичам, а Йосипу – своєму радникові? **Тому що він був батьком Ісуса, про що Йосип прямо сказав Пилатові.** Безперечним доказом правдивості його слів була очевидна зовнішня подібність Йосипа та Ісуса, характерна для батька і сина. Зовнішня подібність є достатнім чинником визнання батьківства і в сучасній судовій практиці. Окрім того, Пилат знав Йосипа як людину чесну й надійну, тож у нього не було підстав для недовіри. Отже, **майстер-тектон Йосип із Назарета і майстер-будівельник Йосип Ариматейський** виявилися однією особою.

«*Прийшов він (Йосип) і зняв тіло Ісуса з тавра. Прийшов також і Никодим, який раніше приходив уночі до Нього, і приніс смирни, змішаної з алое, фунтів зо сто. Марія Магдалина й Марія, мати Йосипа, йшли слідом. На тому місці, де Його розп'яли, був сад, і в саду – нова гробниця Йосипа, яку він висік у скелі і в яку нікого ще не клали*».

Зверніть увагу, що **впродовж усього розгортання подій в Єрусалимі ніхто з галілеян не плакав.** Плакали тільки люди, які спостерігали за тим, як скривавленого Ісуса вели на Голготу: «*Ішов за Ним великий натовп людей і жінки, що плакали за Ним та голосили*» (Лука 23.27). Натомість родичі Ісуса та Його учні трималися максимально зосереджено і холоднокровно: «*Жінки, які були прийшли з Ісусом із Галілеї, оглянули гробницю, потім сиділи проти гробниці і дивились, як клали тіло Ісуса. Чоловіки взяли тіло Ісуса й обгорнули його чистим полотном з пахощами. І, прикотивши до входу гробниці великий камінь, відійшли*».

ЗАДОКУМЕНТОВАНЕ ВОСКРЕСІННЯ

Важливо було зафіксувати факт воскресіння Ісуса Хреста – повне відновлення мертвого тіла. Для цього була зроблена перша у світі фотографія, де як фотопластину використали плащаницю. Для кращого збереження протягом століть, цю лляну тканину площею 5 квадратних метрів занурили в бальзамувальний розчин – саме для цього Никодим приніс його в такій кількості (для кращого уявлення – це три великі відра). Задля досягнення **документальної точності**, тіло Ісуса не обмивали від крові. На очі йому поклали мідні монети, які були викарбувані Пилатом у 29/30 році 1 ст. н. е. і були в обігу тільки на підвладній йому території. Ісусові руки поклали так, щоб вони закривали низ живота – типова сором'язлива поза оголеного чоловіка. Як бачимо, до фотографії ретельно підготувалися і продумали все: просякнуте захисною рідиною полотно («фотопластина»), тіло у відповідній позі, монета з інформацією про час і місце події.

Після контакту плащаниці з тілом Ісуса, на ній залишилися кров і навіть залишки єрусалимського ґрунту. Саме ж зображення було випалене на Плащаниці внаслідок спалаху невідомої енергії, що тривав мільйонні частки секунди. За участю цієї енергії й було повністю відновлено мертве тіло – відбулося Воскресіння. Завдяки цій енергії у тканині Плащаниці збільшилася кількість радіоактивного ізотопу вуглецю C_{14}, через що радіовуглецеве датування Плащаниці робить її значно «молодшою». Проте галілейський льон Плащаниці, спосіб її виготовлення, наявність рослинного пилку вказують на те, що їй не менше двох тисяч років[447].

ДО ЗУСТРІЧІ В ГАЛІЛЕЇ!

Воскресіння відбулося з самого ранку в неділю 25 березня 31 року. Цю дату добре знала рання церква як у Римі, так і в Константинополі. Так, архіваріус папи римського скіфський (український) чернець Діонісій Малий (475–550 рр.), спираючись на документи, власні розрахунки і широко розповсюджене передання, стверджував, що Воскресіння відбулося в неділю 25 березня 31 року – на 31 році життя Ісуса. Ця сама дата подається «Пасхальною хронікою» 4 ст. і низкою візантійських істориків церкви. Ця сама дата чітко зафіксована в 14 ст. у константинопольському «Зібранні святоотцівських правил» Матвія Властаря. Це канонічна книга, що описує правила вселенських і помісних соборів. Згідно з нею, Ісус воскрес у неділю 25 березня 5539 року, тобто (5539 - 5508) = 31 року н. е.[448].

---

[447] Туринській плащаниці справді 2 тисячі років. – ar25.org/node/10583.

[448] *Матфей Властарь.* Собрание святоотеческих правил. – Издание П. А. Овчинникова, Балахна, тип. Ф. П. Волкова, 1908.

А ось що про Воскресіння розповідає Добра Новина. Як тільки почало світати, жінки-галілеянки прийшли у сад до гробниці, де було сховане тіло Ісуса. Вони хотіли переконатися, що Ісус воскрес. Побачивши відкритий вхід до гробниці, вони зайшли всередину і побачили, що нема тіла. Поки вони залишалися у гробниці, розмірковуючи про побачене, Марія Магдалина вискочила оглянути сад. Не встигла вона далеко відійти, як до неї озвався Ісус! Коли вона його побачила і впізнала його голос, спонтанно вигукнула: «Раввуньо!» – це люблячо-пестлива форма слова «вчитель» з відтінком ніжності і близьких почуттів, подібно до наших «синуньо», «татуньо» чи «мамуньо». Ісус же їй каже: «*Йди до Моїх братів і розкажи їм*». Ісус лаконічний, тому що операція закінчена, тому треба швидко повертатися додому. **Своїх учнів Ісус тепер називає братами.**

У цей час інші жінки в напівтемряві гробниці побачили ангела, який до них промовив: «*"Ви шукаєте Ісуса Назарянина, розп'ятого. Він воскрес, Його нема тут. Ось місце, де Його були поклали. Та ви біжіть хутко, скажіть Його учням, що* ***Він воскрес із мертвих і що Він випередить вас у Галілеї: там Його побачите, як Він сказав вам****". І вони поспішно лишили гробницю з великою радістю, і побігли сповістити Його учнів*». Цей ангел підтвердив те, що Ісус казав своїм учням у четвер: «*Після мого воскресіння* ***Я випереджу вас у Галілеї»*** **(**Матвій 26.32).

Коли жінки бігли сповістити учнів, вони зустріли самого Ісуса: «*Аж ось Ісус зустрів їх і каже: Радійте! Ті підійшли й, кинувшись Йому в ноги, вклонились. Тоді Ісус сказав їм: Ідіть і сповістіть моїх братів, щоб ішли назад у Галілею: там мене побачать. Отож побігли вони і оповіли все те одинадцятьом і всім іншим*».

Апостоли Іван і Петро першими дізналися про Воскресіння від Марії Магдалини. Коли вони прибігли до гробниці, то знайшли там Плащаницю: «*Бігли вони обидва разом, та той інший учень біг швидше за Петра, тому й прибув до гробниці перший. Нахилившись, він бачить – лежить полотнище, однак він не ввійшов. Приходить тоді слідом за ним Симон Петро і, ввійшовши до гробу, бачить, що лежить полотнище. Тоді ввійшов і той інший учень, який перший був.* ***І одинадцять учнів пішли в Галілею на гору, куди їм призначив Ісус***». Після закінчення спецоперації всі її учасники негайно повернулися на батьківщину для зустрічі в умовленому місці. Іван і Петро забрали з собою Плащаницю зі світлиною Ісуса в момент воскресіння.

Як тільки учні зібралися в Галілеї за столом, серед них з'явився Ісус. Оскільки двері були зачинені, то несподівана поява Ісуса усіх вразила: «*Вони, схвильовані, гадали, що привида бачать. Та Він сказав їм: Та це ж Я! Доторкніться до Мене та збагніть, що привид тіла й кісток не має, як бачите, що Я маю.*

І зраділи учні, побачивши Господа*. А як вони з радощів іще не йняли йому віри й дивувались, Він сказав: Чи маєте тут чого їсти? Вони подали Йому стільника медового. Він узяв його і їв перед ними*». У такий демонстративний спосіб Ісус хотів попередити будь-які спроби в майбутньому заперечити факт повного відновлення фізичного тіла. Він воістину Воскрес!

Згідно з Доброю Новиною, після Воскресіння тіло Ісуса змінилося – Він став ще досконаліший і красивіший, наче омолодився. Можливо, через це його не відразу впізнала Марія Магдалина біля гробниці, а також двоє учнів, з якими він пройшовся дорогою до Галілеї через містечко Емаус.

Після пережитих пригод у Єрусалимі Ісус влаштував з учнями «розбір польотів» – обговорення і пояснення дивовижних подій останнього тижня, а може, й усього року. Пережиті пригоди радикально змінили учнів Ісуса, надали їм абсолютної безстрашності і впевненості у тому, що **істинне добро сильніше за будь-яке зло.** В учнів з'явилася Віра – духовна магічна сила, основана на повній переконаності.

І тут, як ми вже згадували, Ісус передав учням духовний дар, здійснив їх вищу ініціацію: «*І каже їм Ісус: Як Мене послав Отець, так Я посилаю вас. Сказавши це, дихнув на них і каже їм: Прийміть Духа Святого*» (Іван 20.19–23). Тепер Святий Дух – святий егрегор Велеса – постійно перебував з апостолами, просвічував їх, надихав і спрямовував[449].

ДОКУМЕНТАЦІЯ ПОДІЙ

Головні події, що відбулися протягом останнього року, були задокументовані у чотирьох євангеліях. Річ у тім, що з самого початку троє учнів Ісуса – Матвій, Марко і Лука – отримали завдання спостерігати зі сторони за перебігом подій і, подібно до сучасних журналістів, фіксувати все суттєве. Ці троє євангелістів не були апостолами, адже апостоли були прямими учасниками більшості описаних подій. Кожен із євангелістів писав свою версію того, що відбулося, викладав свій погляд.

Керівником цієї творчої групи був призначений апостол Іван. Упродовж короткого часу після завершення спецоперації він розглянув свідчення трьох євангелістів і додав до них свою – четверту – версію подій, у якій акцентував на ключових подіях, а також написав те, про що не знали євангелісти, наприклад, про таємних учнів Ісуса – Йосипа і Никодима.

Проте остаточне редагування Євангелія здійснив особисто Ісус Хрестос. По-перше, Він додав те, про що ніхто не знав, наприклад, про свою усамітнену розмову з Пилатом. По-друге, він застосував небачений досі спосіб організації інформації,

[449] Як стати брахманом. – С. 108; Хрещення варнових богів. – С. 358.

який поєднує компактність з оригінальною системою захисту від спотворення. Для цього цілісний текст Доброї Новини подається в чотирьох начебто незалежних євангеліях, у яких паралельні епізоди описані так, що в кожному з них обов'язково є якесь унікальне повідомлення. По-третє, ключові відомості були зафіксовані у п'ятому євангелії – Туринській плащаниці. Очевидно, що задум зробити фотографію моменту воскресіння міг належати тільки Ісусу Хресту.

СПРАВЖНЄ ПОСЛАННЯ У МАЙБУТНЄ

Спецоперація арійських брахманів увінчалася повним успіхом і перемогою над дітьми диявола – у точній відповідності з наперед розробленим планом:

1) час і місце подій були чітко зафіксовані;

2) було виставлено на всезагальний огляд злобність дітей диявола і їхня провина, яку вони самі ж і визнали: «*Увесь же народ відповів, кажучи: Кров його на нас і на дітей наших!*»;

3) смерть Ісуса була очевидною для всіх, для повної гарантії було здійснено контрольний удар списом у серце;

4) так само очевидним для всіх був факт воскресіння Ісуса зі стану смерті, адже протягом багатьох років він продовжував навчання учнів, про що повідомляє святий Іриней Ліонський[450];

5) діти Божі – як сучасники, так і наступники – отримали виразне послання про непереможність Арійської Тези всюди і завжди;

6) загальним результатом стало формування потужного Арійського Руху – масового, сонячного, одухотвореного, організованого, технологічно оснащеного. Після двотисячолітніх випробувань і нинішньої гострої кризи він має воскреснути і довершити справу Господа нашого Ісуса Хреста.

7) Кінцева мета Арійського Руху проголошена самим життям Ісуса Хреста – це здійснення боголюдської трансформації (преображення, метаморфози) і формування раси святих людей, що розвиваються і радісно творять у Просторі волі – просторі Царства божого.

Як ми вже згадували, написане школою Єзекиїла «П'ятикнижжя Мойсеєве» (Тора) – це інструкція богоборчому руху, замаскована під історію. Слабкістю цієї антитези є паразитування на чужій історії і суперечливі вигадки щодо історії власної. Її тимчасовою перевагою є хуцпа, проте вона втрачає силу відразу ж після свого викриття і обертається проти своїх носіїв.

Антитеза завжди сприяє повнішому, глибшому і масштабнішому розгортанню Тези. Арійські брахмани продемонстрували, що таке справжнє послання в майбутнє. На відміну від «П'ятикнижжя»,

---

[450] Див. розділ: Куди подівся Ісус Хрестос? – С. 266.

Добра Новина стала точним описом реальних подій, здійснених за ретельно продуманим планом, який було втілено енергійно, швидко і блискуче.

Всі події Доброї Новини – це настанови для правильного започаткування і розгортання Арійського Руху нового циклу в його світоглядно-магічних, психоісторичних, інформаційних, організаційних, економічних, генетичних і технологічних аспектах.

ОСТАННЯ ХУЦПА ГОЛОГО КОРОЛЯ

Після воскресіння Ісуса фарисеї зрозуміли, що потерпіли поразку і неспроможні зупинити рух за Царство боже. Але якщо рух неможливо зупинити, то його можна спробувати розкласти зсередини, очолити і спрямувати у протилежному напрямку. З цією метою до Євангелія були внесені фальшиві вставки, які блокували ключові ідеї, спотворювали послідовність і характер євангельських подій.

Для фальсифікації були частково використані тексти єрусалимської іудейської секти ебіонітів, а масове поширення «доповнених євангелій» почалося з Александрії Єгипетської, де на той час проживала найчисельніша в Римській імперії іудейська діаспора. Судячи з текстів «доповнених євангелій», авторами фальсифікації були саме фарисеї. Вони ставили перед собою дві головні цілі:

1) представити іудеїв унікальним богообраним народом, за що його треба терпіти і не чіпати;

2) включити механізм самознищення у неіудеїв (самоліквідація противника є ідеальною метою інформаційної війни).

Для досягнення описаних цілей було застосовано звичний, перевірений і відшліфований метод нахабного перевертання істини, що його іудеї позначають словом «хуцпа», а Ісус назвав «хулою проти Святого Духа». Сила цієї інформаційної зброї полягає в неймовірно нахабній брехні – настільки нахабній і відвертій, що це виходить за межі уяви нормальної людини, а тому паралізує її мислення. Людина, яка володіє совістю, не спроможна повірити, що така брехня взагалі може існувати.

Хуцпа – це завжди знущання над розумовими здібностями противника. Хуцпісти отримують задоволення від того, як сказана ними відверта маячня сприймається всерйоз, а то й ретельно аналізується в пошуках прихованої мудрості. Це дає хуцпісту відчуття власної переваги над усіма цими довірливими «вівцями» і «баранами».

Щоб краще зрозуміти подальший виклад, звернімося до одного неформального визначення хуцпи: «*Слово це, між іншим, єврейське – хоча в Америці на диво вельми поширене. І ось один знаючий чоловік пояснив мені, що воно, слово це, означає.* ***Сказати, що хуцпа це нахабство – так він мені пояснював –***

***означає майже нічого не сказати**. Це таке має бути нахабство, щоб в іншої людини, яка твою хуцпу спостерігає, очі не просто на лоб поперли, а щоб до бісової матері з орбіт повискакували*»[451]. Тому хуцпа – це інформаційна зброя. Саме вона й була застосована фарисейством проти руху за Царство боже.

ПЕРЕДІСТОРІЯ

Ми вже знаємо, що основа канонічних книг іудаїзму була написана школою Єзекиїла в 6–5 ст. до н. е. на підставі стародавніх шумерських, вавилонських, єгипетських та ізраїльських текстів. Пізніше ці книги багаторазово редагувалися і доповнювалися, в тому числі й книга пророка Ісаї[452]. У ній від імені Ісаї пророкується перемога «богообраного народу» над ворогами, тобто над усіма неіудеями: «*Лицем до землі вони [царі й цариці] будуть вклонятись тобі та лизатимуть пил твоїх ніг… І Я змушу твоїх гнобителів **їсти тіло своє, і вони повпиваються власною кров'ю, наче вином молодим**…*» (Ісая 49.23–26). Ключові слова: їсти тіло, пити кров, алкогольне вино.

Цей сатанинський припис було реалізовано дітьми диявола шляхом Голодомору українського народу в 1932–1933 роках[453]. Про це уже всі знають. Але мало хто знає, що це пророцтво про канібалізм було абсолютно нахабно вставлено в євангельське оповідання про святкування Ісусом Хрестом з апостолами Нового року 22 березня 31 року в Єрусалимі.

ПЕРЕВЕРТАННЯ

У даному випадку слово «нахабно» є надзвичайно м'яким і не спроможне передати весь цинізм учиненого дітьми диявола блюзнірства. Ви тільки подумайте: **святий арійський ритуал побратимства було перетворено на ритуал канібалізму!**

Спочатку була зроблена велика і туманна вставка в Євангеліє від Івана 6.22-59, що закінчується словами: «~~*Як не їстимете тіла Сина людського й не питимете його крові, не матимете життя в собі. Хто їсть моє тіло й п'є мою кров, той живе життям вічним, і я воскрешу його в останній день. Бо тіло моє – правдива їжа, і кров моя – правдиве питво. Хто їсть моє тіло й п'є мою кров, у мені пробуває, і я – в ньому…*~~».

Це було цілковите заперечення арійської символіки хліба і води, брутальний удар по глибинній, архетиповій,

---

[451] *Вершовский Михаил.* А другого глобуса у вас нет? – М.: Альпина Паблишер, 2002. – Глава «Это сладкое слово "хуцпа"...».

[452] *Грант Майкл*. История древнего Израиля; пер. с англ. – М.: ТЕРРА, 1998. – С. 161–166.

[453] *Сергій Білокінь*. Двадцять років єврейської державності в Україні, 1918-1938. – http://ar25.org/node/21379.

абсолютній забороні канібалізму[454] **– навіть у метафоричній формі.** Для пояснення свого вчення Ісус завжди використовував природні, органічні, світлі, здорові, зрозумілі людині образи і метафори. Тут же маємо абсолютну протилежність: шок, протиприродність, огидність, протест. «*~~Хто їсть моє тіло й п'є мою кров, той живе життям вічним…~~*» – це сатанинська насмішка над Хрестовими послідовниками.

Далі було зроблено вставку в опис Таємної вечері. Ось як вона виглядає в Євангелії від Матвія 26.26–30: «*Як же вони їли, Ісус узяв хліб, поблагословив, розламав і дав учням, кажучи: Беріть, їжте: ~~це моє тіло~~. Потім узяв чашу, воздав хвалу і подав їм, кажучи: Пийте з неї всі~~, бо це кров мого Заповіту, яка за багатьох проливається на відпущення гріхів~~*». Вставка відтворює древні іудейські уявлення про те, що гріхи, наче щось матеріальне, можна механічно взяти з одного і перекласти на іншого. Практичним утіленням цих уявлень був стародавній іудейський звичай на свято очищення приносити в жертву «козла для відпущення» («цапа-відбувайла»), на якого первосвященик урочисто покладав гріхи всього народу згідно із «законом Мойсея»: «*І понесе той козел всі їхні гріхи*» (Левіт 16.22).

ЖЕРТВОПРИНОШЕННЯ

Здійснена фарисеями інформаційна диверсія призвела до потужних руйнівних наслідків – завдяки тому, що вона була реалізована в іудохристиянській літургії і поступово запроваджена в масову практику. Нагадаємо, що літургією називається колективне богослужіння. У церквах східного обряду головною є т. зв. «Літургія святого Івана Золотоустого». Згідно з церковним вченням, **основою літургії є принесення в жертву Ісуса Христа**. «*Коли йдеш на Службу Божу... пригадай, що йдеш на гору Голгофту, щоб разом із Пречистою Дівою і св. Йоаном стати під хрестом, на якім умирає за тебе Син Божий, Ісус*»[455]. **Головним символом цієї літургії є розп'яття.** Літургія починається словами «*Хай благословить тебе Господь із Сіону, і побачиш блага Єрусалиму по всі дні життя твого, завжди, нині і повсякчас, і на віки вічні*»[456]. Господь із Сіону – це Ієгова, іудейський родоплемінний бог-егрегор.

---

[454] Ритуальний канібалізм досі присутній у частини негритянських племен. На відміну від європеоїдів, у негроїдів та інших архаїчних спільнот табу на поїдання людської плоті є суттєво слабішими. В арійських священних текстах тема канібалізму відсутня, натомість метафори поїдання людської плоті є звичними для іудейських текстів (Левіт 26.29, Второзаконня 28.53, Єремія 19.9, Єзекиїл 16.20, Ісая 9.20, Варух 2.3, 3 Ездри 15.58 тощо).

[455] Молитовник «Отче наш». – Ужгород: Карпати, 1992. – С. 149.

[456] Літургія святого Івана Золотоустого (архієрейська). – «Душпастирство». – http://www.pastoral.org.ua/?p=232.

Для здійснення жертви береться спеціально випечений хліб – просфора – **з написом IC-XC** (Ісус Хрестос), який за допомогою точно регламентованої послідовності маніпуляцій і молитов, у яких згадуються події народження і життя Ісуса Христа, перетворюється на його **інформаційний образ** (свого роду «двійник»).

«*Після того священик перевертає і проколює його зі словами: Один з воїнів списом бік його проколов...*»[457]. Таким чином здійснюється **ритуальне вбивство Ісуса Христа**. Для проколювання (ритуального убивства) використовується спеціальний ніж – «копіє». Після принесення в жертву священики і миряни **їдять «тіло і кров» убитого**. Про воскресіння в Літургії нічого не говориться, адже «тіло» з'їли, тому вже й нема чому воскресати.

«Копіє» – двогострий ритуальний ніж для принесення в жертву Ісуса Христа ►

Загалом іудохристиянська літургія побудована за зразком древніх іудейських ритуалів, коли Ієгові приносили в жертву вбитих тварин. Такі жертвоприношення робилися в часи існування єрусалимського храму, тобто до 70 р. н. е.

До літургії також було додано іудейські ритуали, що здійснювалися іудеями вже пізніше – після руйнування Єрусалима. До таких ритуалів належить «Літургія слова»: іудохристияни «*запозичили в євреїв порядок її відправи в синагогах*» (там само).

На відміну від кривавих іудейських жертвоприношень, тут **замість тварини убивається інформаційний образ Ісуса Христа**, якого називають агнцем (ягням). Тому іудохристияни називають свою літургію «безкровною жертвою» і вважають її досконалішим способом жертвоприношення. На їхнє переконання, **убивання і принесення в жертву Ісуса Христа більше подобається Ієгові порівняно з убиванням тварин**.

ЧОРНА МАГІЯ

І що все це означає? Очевидно, що це **типовий ритуал чорної магії.** Такого роду ритуали здійснюються для того, щоб завдати людині страждань або навіть смерті. Руйнівна дія досягається через маніпуляції з інформаційним образом людини.

Так, у магічних практиках Вуду для цього використовується лялька, що символізує об'єкт енергетичної агресії. «Лялька вуду»

---

[457] *О. д. Андрей Павлишин, ЧСВВ.* Літургією крок за кроком / МІСІОНАР, №1 (229). – Січень 2012 р.– http://charnetskyj.org.ua/articles/liturhijeyu-krok-za-krokom-ch-1

в результаті спеціального обряду отримує психоенергетичний зв'язок із визначеною людиною. Для встановлення такого зв'язку **лялька виготовляється з думками про людину, образом якої вона є**, їй надаються характерні риси людини, пишеться її ім'я. У точній відповідності з цією практикою при «освяченні агнця» згадуються події життя Ісуса Христа, а на просфорі-ляльці пишеться Його ім'я.

Після встановлення зв'язку завдяки закону подібності у власника ляльки з'являється можливість впливати через неї на людину, яку вона символізує. Найчастіше для цього здійснюють **проколювання ритуальними голками**. У такий спосіб досягається руйнування енергетичного поля людини або основних його функцій. Під час літургії проколювання ляльки здійснюється згаданим вище двогострим ножем – «копієм».

Отже, вдосконалення «безкровної жертви» порівняно з кривавими жертвами полягає в тому, що тут архаїчні іудейські жертвоприношення доповнені ритуалом чорної магії, спрямованої проти Ісуса Христа.

Пряме походження згаданої літургії від іудейських ритуалів пояснює, **чому в ній багато молитов за успіх іудейства.** Наприклад, у проханні до Ієгови: «*Ущаслив, господи, благоволінням твоїм Сіон, і хай відбудуються стіни єрусалимські. Тоді уподобаєш собі жертву правди, приношення і всепалення, тоді положать на вівтар Твій тельців*». Як ми вже знаємо, руйнування Єрусалима відбулося згідно з волею-пророцтвом Ісуса Христа про те, що це місто буде знищене за свої гріхи: «*Він сказав: Надійдуть дні, коли з усього, що ви бачите, не лишиться камінь на камені, що не був би перевернений... Бо на землі буде насильство велике і гнів проти народу цього*» (Лука 21, 6, 23). Як бачимо, дві наведені цитати – це два протилежні погляди на долю Єрусалима.

ЗНОВУ ХУЦПА, ТОБТО НАХАБНЕ ПЕРЕВЕРТАННЯ

Згадана іудохристиянська літургія називається іменем аріянського святого Івана Золотоустого, проте очевидно, що він – вихованець Антиохійської богословської школи – стояв на протилежних позиціях і за жодних обставин не міг бути її автором. Інша річ, що в цій літургії були використані певні фрагменти молитов і дійств, традиційних для аріянства і упорядкованих Золотоустим. Зокрема, це антифони – почерговий спів двох частин хору, що ніби відповідають один одному, здійснюють ігрову змагальність. Як відомо, антифони були запроваджені у практику богослужень ще антиохійським патріархом Ігнатієм Богоносцем (~35 – ~ 117).

Якщо Іван Золотоустий не був автором літургії, то звідки вона взялася? Неважко здогадатися, що літургія «безкровної жертви» походить з Александрії Єгипетської, де відбулося цілісне оформлення іудохристиянства. Як ми вже знаємо, воно почалося з

іудейської секти ебіонітів (жебраків, бідних, знедолених), що виникла в Єрусалимі після воскресіння Ісуса Христа. Тому згадана літургія поєднує традиційну іудейську ідею убивства-жертвоприношення з настирливим жебрацьким випрошуванням у Ієгови різноманітних життєвих благ.

Тоді до чого тут Іван Золотоустий? **Ім'я цього дуже авторитетного аріянського святого було нахабно використано для надання іудохристиянській літургії статусу безумовного авторитету.** Нагадаємо, що святий Іван Золотоустий (347–407) належав до Антиохійської богословської школи і був засновником Константинопольського патріархату. За тверду аріянську позицію александрійці ненавиділи Івана, плели проти нього інтриги, зводили наклепи і переслідували. Коли ж він помер, то Александрійський патріарх Кирило брутально заявив: «*Іван такий же святий, як Іуда Іскаріотський апостол*»[458].

Як же так: при житті ненавиділи, очорнювали і цькували, а потім його іменем назвали своє головне жертвоприношення? Це вже не просто паразитування на чужому авторитеті, це **ХУЦПА, тобто нахабне перевертання істини, адже Іванові Золотоустому приписали те, проти чого він найбільше виступав.** Щоб глибше зрозуміти, що відбувається, треба дещо з'ясувати.

ЩО ТАКЕ ЖЕРТВА

В основі жертви лежить уявлення про дар. Якщо людині, яка отримала дар, він сподобався, то в неї виникає почуття вдячності і природне бажання зробити зворотне дарування.

Дари можна робити не тільки людям чи спільнотам, а й егрегорам (енергерам) – психоенергетичним банкам[459]. Великі егрегори називаються богами, тому що вони потужні, «багаті». Відповідно, для отримання зворотної хвилі вдячності дар такому богові-егрегору має бути великим.

Великий дар називається жертвою – від слова жар (jar), що значить щось гаряче, яре, наповнене енергією. Тому жертва не буває маленькою і незначною, вона завжди відчутна, суттєва.

Фактично, **жертовний дар – це спосіб підключитися до енергії егрегора**. Що вищий і чистіший егрегор, то вищою і чистішою має бути жертва.

Для підключення до високих, світлих егрегорів жертва повинна бути абсолютно безкорисною, наповненою любов'ю, чистими думками, позитивними емоціями, відчуттям святого спокою, духовного піднесення. Чиста жертва спрямована на утвердження життя, на еволюційний розвиток людини і всього навколишнього

---

[458] *Мейендорф Иоанн*. Введение в святоотеческое богословие. – Часть 2. – Глава 10. – http://www.biblicalstudies.ru/Books/im22.html

[459] Про егрегори див.: Боги-егрегори. – С. 358.

світу. Якщо жертва досягає своєї цілі, тобто подобається світлим силам, то такий жертводавець отримує здоров'я, життєву силу, радість, вищі знання, успішність у своїх справах.

Для підключення до низьких, сатанинських егрегорів потрібні негативні емоції: страх, страждання, тривога. Найпотужнішим генератором цих емоцій є здійснення ритуального убивства тварини чи людини. Що дає жертводавцеві підключення до темних егрегорів? Нічого доброго. Вони тільки мучать людину, висмоктують у неї життєву енергію, опускають її у Простір страждань. Тому людина, яка здійснює таку жертву, не відає що робить. Вона не має власної волі, а є рабом темних егрегорів, які на ній паразитують. Це пояснює, чому із сатаністами неможливі дискусії: перебуваючи у повній залежності від паразитичних егрегорів, вони неспроможні до логічного мислення, до розрізнення правди і брехні, добра і зла. Дискутувати із сатаністом – це те саме, що дискутувати із зомбі.

Арійською релігією є Види, тобто знання. Тому арійські ритуали позбавлені забобонів і будь-яких недоцільних дій. Для того, щоб сподобатися світлим арійським богам, арії здійснюють **освячення себе і навколишнього світу** чистими думками, милозвучними піснями, красою одягу і побутових речей, упорядкованим простором, шляхетними вчинками – усім, що викликає радість і веде до розвитку, вдосконалення, утвердження життя. Це і є справжнім, первинним, істинним жертвоприношенням. Арійська чиста жертва, що подобається Всесвіту і його Творцю, – це святе життя арія, його творче горіння.

На протилежному боці перебувають сатанинські культи, орієнтовані на встановлення зв'язку з темними егрегорами. Для них властиві жорстокі убивства тварин і людей, заплутані і безглузді ритуали. Найнижчим рівнем падіння в земне пекло є ритуальний канібалізм.

КОМУ ПОДОБАЄТЬСЯ «БЕЗКРОВНА ЖЕРТВА»

За характером жертовного дару можна визначити, для кого він здійснюється і до якого егрегора підключає жертводавця. Тож погляньмо, що відбувається під час іудохристиянської літургії?

1. Негативні емоції: під час усього дійства генеруються і багатократно мусуються картини катування, страждання, смерті, які генерують емоції смутку, розпачу, жалю, тривоги, страху.

2. Чорна магія: здійснюється ритуал катування і вбивання «ляльки», який, згідно із задумом його авторів, мав би принести страждання Ісусу Хресту. Страждання спричиняються й Богородиці Марії, адже священик вирізає ножем дитину з її тіла: «*Просфора зображає вагітну Діву Марію, а сам агнець (чотирикутний шматок хліба), якого вирізають і виймають із просфори, – тіло*

Христове, самого Христа»[460]. В цьому сатанинському ритуалі дитина народжується не інакше як через кесаревий розтин[461].

3. Ритуальний канібалізм: символічне з'їдання тіла закатованої жертви. Ритуальне людожерство є апофеозом літургії і логічним завершенням усього дійства. З'їдання тіла не залишає жодних шансів для воскресіння. Так само з'їдаються й рештки просфори, що символізують Богородицю.

А тепер поміркуймо, кому може сподобатися таке жертвоприношення. Очевидно, що не Богу-Творцю, доброму і святому. Воно може сподобатися тільки найнижчому, найбруднішому і найзлобнішому егрегору, якого прийнято називати дияволом або сатаною. Відповідно, **вся іудохристиянська літургія є завершеним ритуалом практичного сатанізму**.

ПРИЧАСТЯ

Причастя означає усвідомлення себе невід'ємною часткою цілого. Під час Таємної вечері Ісус Хрестос здійснив стародавній арійський ритуал побратимства, духовного єднання, причастя. Ось як його описують троє євангелістів:

«*Коли він [Іуда] вийшов, Ісус промовив: Нову **заповідь** даю вам, **щоб ви любили один одного**. Як Я любив вас, так любіть і ви один одного! По тому всі знатимуть, що ви Мої учні, коли матимете любов один до одного. Я дуже бажав їсти цю паску з вами, перш ніж Мені страждати, бо кажу вам, я її більше не буду їсти, аж поки вона **завершиться в Царстві божім**.*

*І, взявши **хліб, воздав хвалу, поблагословив, розламав і дав учням**, кажучи: "Беріть, їжте". І, взявши чашу, воздав хвалу й мовив: Візьміть її й **поділіться нею між собою**, бо, кажу вам: не питиму віднині з цього **виноградного плоду** аж до того дня, коли питиму його з вами **новим у Царстві божім**. І подав їм, кажучи: **Пийте з неї всі** – і пили з неї всі. І мовив: чиніть це на мій спомин. І, відспівавши **славлення**, вони вийшли на Оливну гору*» (Матвій 26.26–30, Марко 14.22–26, Лука 22.14–18). В цих кількох реченнях сконцентровано дуже багато інформації:

1. Цей ритуал є заповіддю Ісуса Хреста для членів нової духовної громади: «*Нову заповідь даю вам*».

2. Сенсом ритуалу є братерське єднання на основі щирої взаємної любові: «*Як Я любив вас, так любіть і ви один одного!*»

---

[460] *О. д. Андрей Павлишин, ЧСВВ. Літургією крок за кроком / МІСІОНАР, №1 (229). – Січень 2012 р.– http://charnetskyj.org.ua/articles/liturhijeyu-krok-za-krokom-ch-1*

[461] Настирне спонукання сучасних жінок до дітонародження через цей протиприродний спосіб можна розглядати як здійснення сатанинського ритуалу вже не символічно, а в натурі.

3. Кінцевою метою ритуалу є нагадування про перехід у простір Царства божого: «*завершиться в Царстві божім*».

4. Після славлення Творця Всесвіту хліб-коровай освячується молитвою, розламується і споживається. Новорічний коровай називається «паска», що означає «перехід»: завершення старого річного кола і перехід до нового. У ширшому сенсі йдеться про перехід від старого до нового життя. Оскільки коровай символізує істинне і точне (тверде) знання, то споживання частинок цілісного короваю символізує єдність знань, належність до спільного цілісного вчення.

5. Після славлення Творця Всесвіту, плід виноградної лози (свіжовіджатий виноградний сік, фреш) освячується молитвою і п'ється всіма учасниками з однієї чаші: «*Пийте з неї всі*». Згідно з арійською традицією, чашу передають по колу за годинниковою стрілкою. Свіжий сік є найпотужнішим напоєм для відновлення плоті та енергетики людини. Через свої цілющі властивості свіжий сік символізує відроджуючу силу Святого Духа, який постійно і невпинно несе всій планеті чисту енергію життя та істинну інформацію.

6. Обряд причастя супроводжується радісними співами, які славлять Творця Всесвіту і дітей Божих. Все дійство сповнене позитивних емоцій, воно надихає, вселяє оптимізм і додає рішучості до індивідуального і колективного вдосконалення.

Усе в описаному ритуалі є логічним, зрозумілим, природним, відповідним народній традиції і здоровому глузду. **Вчитель з учнями духовно єднаються, оновлюються (воскресають) і рухаються до Простору волі – Царства божого.** Жодних матеріальних жертвоприношень – тільки святкове братерське застілля з піснями і змістовним спілкуванням. Тому в найдавніших церквах не було жертовників (вівтарів), але були великі столи – як у найдавнішій церкві в Мегідо, що поблизу Назарета[462].

АНТИПРИЧАСТЯ

А тепер погляньмо, що відбувається під час іудохристиянської літургії «безкровної жертви»:

1. Літургія основана на вставках, зроблених у Євангеліє фарисеями відповідно до пророцтва Ісаї: «*І Я [Ієгова] змушу твоїх гнобителів* ***їсти тіло своє, і вони повпиваються власною кров'ю, наче вином молодим****…*» (Ісая 49.23–26).

2. Сенсом літургії є **убивство і принесення в жертву Ісуса Хреста за провини грішників**. Саме поняття жертви розглядається як акт добровільної втрати або знищення: «*Жертва – це добровільне віддання або знищення певної речі з метою звели-*

[462] У Галілеї неподалік міста Мегідо віднайшли арійський хрестиянський храм. – http://ar25.org/node/8337.

чити Бога як найвищого Пана... Служба Божа тому є жертвою, що під час неї відновлюється хресна смерть Ісуса Христа»[463].

3. Кінцевою метою ритуалу є **колективне поїдання тіла Ісуса Хреста без можливості його воскресіння**. Літургія закінчується відразу ж після доїдання священиком залишків тіла і допивання крові.

4. **Тіло і кров вважаються не метафоричними, а реальними:** *«... хліб і вино стають справжнім Тілом і Кров'ю Ісуса Христа, тобто в жертву Богу Отцю приноситься живого, справжнього Бога з тілом, душею і Божественністю*»[464]. Тобто учасники літургії їдять справжню людину, здійснюють людожерство.

5. **Канібалізм супроводжується вживанням алкоголю, тобто наркотика і отрути**[465] – у точній відповідності з настановою Ісаї «*І вони повпиваються власною кров'ю, немовби вином молодим...*» (Ісая 49.26). Чому власною кров'ю? Тому що засліплені учасники сатанинського ритуалу п'ють кров свого Учителя – найкращого представника своєї раси.

6. **У ритуальному канібалізмі беруть участь усі учасники літургії**, тому їм рекомендується молитися: «*Найдорожчий небесний Отче, жертвую Тобі Твого улюбленого Сина на престолі, його страсті і смерть, щоб Ти змилосердився наді мною... Пожертва св. Крові спроможна перепросити розгніваного Бога*»[466]. Очевидно, що жертва приноситься Ієгові, про якого сказано: «*Палкий бог, і мстивий господь, господь мстивий та лютий...*» (Наум 1.2). Натомість усемогутній, люблячий, святий і милосердний Творець Всесвіту ні на кого не гнівається.

Усе, описане в Літургії, протиприродне, шокуюче й огидне. Порівняно з описаним вище арійським обрядом причастя, тут все відбувається навпаки: **учні вбивають свого вчителя і з'їдають, приносячи в такий спосіб жертву дияволу заради ілюзії відпущення власних гріхів.** Це пояснює, чому серед прихожан церкви різко підвищена концентрація хворих і нещасних, а найбільшою групою ризику є священнослужителі. Найгірше, що більшість «воцерковлених» є зазомбованими рабами диявола, неспроможними до самостійного мислення. Участь у сатанинських ритуалах веде до саморуйнування й опускає у простори земного пекла. Люди, які втягнені в цей сатанізм, втрачають здатність до самовідновлення, бо блокують дію Святого Духа. Зокрема, відвідання іудохристиянської церкви повністю блокує відновлення Живим Словом.

---

[463]Католицький Народний Катехизм. Третя частина. – Жертва св. Літургії. – http://www.truechristianity.info/ua/books/catholic_catechism_04.php#3

[464] Католицький Народний Катехизм. – Жертвоприношення.

[465] Перше чудо Ісуса Хреста: звільнення від алкоголю. – С. 81.

[466] Католицький Народний Катехизм. – Побожність під час святої літургії.

Через це іудохристиянські церкви не мають здатності до чудотворення. За словами святого Іринея Ліонського, вони не мають Божої Сили, а тому однозначно є єретичними: «*Бо вони [єретики] не можуть дарувати ні сліпим зір, ні глухим слух, ні проганяти всіх демонів, ні зціляти недужих, ні відновляти належне здоров'я після хвороб, що приходять іззовні*»[467]. Належність до правдивої церкви визначається не силою пропаганди, а присутністю Божої Сили, яка оздоровлює людину і підносить її у простір гармонійних подій.

Нині у процес сатанізму втягнені мільйони українців – дорослих, старих і навіть зовсім малих. Вони перебувають у стані духовного отупіння, бо за власні ж гроші знищують себе алкоголем, тютюном і отруйною їжею, руйнують себе брехнею, страхом, лицемірством, заздрістю і десятками інших пороків. **І після цього наївно запитують: «Чому ми такі нещасні?!»**

Тіло і кров, що колективно намолюються і споживаються під час літургії, в іудохристиянських настановах відверто називаються «*страшними Христовими Тайнами*». Це означає, що все літургійне дійство є жахливим і приховує страшну таємницю. У чому полягає таємниця, адже про все сказано докладно і відверто? **Таємницею є те, що вся літургія і все іудохристиянство – це фарисейська хуцпа, тобто супернахабна брехня, хула проти Святого Духа**[468].

ГОЛИЙ КОРОЛЬ

Застосування хуцпи пояснює, чому досі іудохристиянська літургія не сприймалась як відвертий акт сатанізму. Річ у тім, що нормальній людині навіть не могло спасти на думку, що в цьому світі взагалі можливе таке нахабне злобне блюзнірство. Спрацював принцип: хочеш щось надійно сховати – постав його на найвидніше місце. Так, уся наведена вище інформація про сатанізм літургії докладно викладена на церковних сайтах.

Антирелігія, яка декларує свою боротьбу із сатанізмом, насправді сама ж і є відвертим сатанізмом. Пам’ятаєте, як коваль Вакула з мішком на плечах у пошуках чорта прийшов за порадою до Пацюка? Поглинаючи чергового вареника, Пацюк байдуже промовив: «*Тому не треба далеко ходити, в кого чорт за плечима*». Бо чорт був у коваля в мішку.

З другого боку, **це нагадує казку про голого короля, у якій люди повірили двом пройдисвітам, а не власним очам.** А все тому, що ці нахаби застосували хуцпу: вони показували на порожнє місце, впевнено стверджуючи, що це чарівна тканина, яку не бачать тільки дурні або непридатні до своєї посади.

---

[467] Докладніше в розділі: Аріянство – віра козаків. – С. 213.
[468] Що таке хула проти Святого Духа. – С. 424.

– Правда, чудова тканина? – спитали обидва шахраї, показуючи і пояснюючи розкішний візерунок, якого насправді зовсім не було.

«Адже я не дурний, – думав сановник, – значить, я не придатний для моєї посади? Це дуже дивно! Але хай про це хоч ніхто не дізнається!»

І він хвалив тканину, якої не бачив, і голосно захоплювався прекрасними барвами й чудовим малюнком...

Нарешті король захотів сам її побачити, поки вона була ще на верстаті. З цілим почтом найвизначніших царедворців, між якими були й обидва шановні урядовці, що побували тут раніше, пішов король до хитрих шахраїв. Вони ткали з усієї сили, але без жодної волокнини, без жодної нитки.

– Хіба ж не чудово? – сказали обидва урядовці, які вже колись тут були. – Подивіться, ваша величносте, який візерунок, які барви! – і показали обидва на порожні верстати, бо були певні, що інші добре бачать тканину.

«Що таке? – подумав король. – Я нічого не бачу! Це жахливо! Чи я дурний? Чи нездатний бути королем? Це найстрашніше, що могло трапитися зі мною».

– О, дуже гарно, – сказав він, – це варто моєї найвищої похвали!

Він задоволено кивав головою і розглядав порожні верстати. Не міг же він зізнатися, що нічого не бачить!

Весь почет, що був із ним, дивився і дивився, і хоч ніхто нічого не бачив, як і решта, але всі казали, як і король: «О, це прекрасно!» – і радили королю одягти нове вбрання з чудової тканини під час урочистої процесії, що мала незабаром відбутися...

Під час процесії всі люди на вулиці і з вікон кричали:

– О! Нове вбрання короля незрівнянне! Який чудовий шлейф його мантії, як чудово лежить!

– Ніхто не хотів показати, що він нічого не бачить. Адже це означало б, що він непридатний для своєї посади або страшенно дурний. Жодне вбрання короля не мало такого успіху, як це.

– Та він же зовсім голий! – закричав раптом якийсь маленький хлопчик.

– О небо, ти чуєш голос невинності! – сказав батько, і всі почали пошепки переказувати одне одному слова дитини.

– Він голий. Дитина каже, що на ньому зовсім нічого нема.

– Та він же зовсім голий! – закричав, нарешті, весь народ[469]*.*

Чому дитина спромоглася сказати правду? **Тому що вона не була включена в СИСТЕМУ брехні. Вона не претендувала на посади, і їй було байдуже, що про неї подумають.**

---

[469] *Ганс Крістіан Андерсен*. Нове вбрання короля (казка).

ЧИ ВИННІ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІ

Провідну роль в індустрії сатанізму відіграє церковна ієрархія всіх напрямків іудохристиянства, а це десятки тисяч священнослужителів. Та чи можна їх вважати винними? Людина, яка потерпіла від хуцпи, не має вини. Всі ці священнослужителі діють несвідомо, тому не відають, що творять. Вони самі постраждали від фарисейської хуцпи, адже зазвичай є хронічно хворими, нерідко потерпають від алкоголізму, перебувають у просторі негативних подій.

Це пояснює, чому церква так мляво реагує на факт здійснення в Україні інформаційного, харчового і наркотичного геноциду. Понад те, церква виступає проти повної відмови від вживання алкоголю: «*Сектанти в рот не беруть вина і вважають це особливою своєю святістю. В даному випадку вони себе ставлять вище Самого Христа, хочуть бути святішими Святого Бога. Це більше гординя, ніж чеснота*»[470].

Церква підтримує «культурне пияцтво», по суті, «культурну наркоманію», адже «е*тиловий спирт – це легкозаймиста, безбарвна рідина з характерним запахом, належить до сильнодіючих наркотиків, що викликає спочатку збудження, а потім параліч нервової системи*» (ГОСТ 18300-72)[471].

Цю позицію церкви ще можна якось логічно пояснити, адже алкоголь є обов'язковим компонентом у ритуальному канібалізмі. Важче пояснити лояльне ставлення церкви до масових добровільно-примусових вакцинацій, які з самого дитинства підривають здоров'я і абсолютно суперечать уявленням про доброго і досконалого Творця.

На щастя, багато священиків уже підозрюють, що в релігійній сфері «щось не те», проте їм не вистачає знань і духу для активного пошуку першопричин і належного реагування. Всі вони зав'язані на СИСТЕМУ і залежні від неї. Та якщо у них живі серця, то вони сприймуть інформацію про факт антирелігійної хуцпи і самі знайдуть, що робити для повернення на шлях релігії, тобто відновлення зв'язку з божественним.

Можна припустити, що частина священства не сприйме вже очевидний факт хуцпи і буде наполягати на продовженні сатанізму. Людей, які заперечують очевидну істину, Ісус Хрестос називав хулителями Святого Духа. У таких людей закам'яніле серце, тому вони не спроможні до покаяння. Їм уже ніхто не допоможе. Від таких треба триматися подалі як від прокажених.

---

[470] Церква і секти. Чи можна спастися в сектах? – http://cerkva.in.ua/statti/141-sekty.html
[471] Жива і мертва вода. – С. 88.

ШЛЯХ ДО ВИЗВОЛЕННЯ

У світлі сказаного стає зрозумілим, чому Україна, володіючи найкращими у світі ресурсами, посідає одне з останніх місць у Європі за рівнем життя і станом здоров'я, але одне з перших місць за рівнем корупції, тобто зіпсуття.

Причина в тому, що тут невпинно працює індустрія сатанізму, яка проникла в усі сфери. Тож українці потерпають не тільки від соціального і національного гніту. Найважчим і найголовнішим є невидиме – духовне рабство. Тільки після духовного звільнення підуть стрімкі перетворення в соціальній і національній сферах.

Що необхідно зробити для звільнення? Треба пізнати істинний стан речей: «*І пізнаєте істину, і істина визволить вас*» (Іван 8.32). Чи важко цього досягнути? Важко нести тягар, а скинути його легко. Все, що відповідає божественним правилам, робиться легко і радісно. Як казав святий український пророк Григорій Сковорода: «*Слава блаженному Богу за те, що потрібне зробив неважким, а важке – непотрібним*». Звільнення конче потрібне, тому воно буде стрімким і йтиме з прискоренням. Радіймо!

КОЛИ РАДІЄ ВСЕСВІТ

Як ми вже знаємо, релігія – це шлях до «ре-лиги», тобто відновлення зв'язку між людиною (дослівно – «гравцем»), її втіленою божественною сутністю (частинкою Бога-Творця) і Всесвітом (творінням Бога-Творця). Тому шлях релігії має два складники: внутрішній і зовнішній.

– Навіщо людині відновлення зв'язку?

Для того, щоб досягнути щастя. Відновлення зв'язку з божественним Я (внутрішнім космосом) дає людині абсолютне здоров'я, ясне мислення, радість кожної миті життя. Відновлення зв'язку з Усесвітом (зовнішнім космосом) дає можливість керувати навколишнім світом, панувати над природними стихіями, словами Євангелія – «пересувати гори».

– Наскільки ефективними релігіями є іудохристиянство, буддизм, іслам, іудаїзм?

У точному сенсі цього слова вони взагалі не є релігіями. Ці конфесії не визнають людину втіленою божественною сутністю, тож навіть не ставлять питання про необхідність відновлення зв'язку. Це логічно: нема сенсу шукати зв'язок із тим, що не визнається.

– Якій людині відкривається релігійний шлях?

Шлях релігії завжди відкритий для людей, які прагнуть розвитку, самовдосконалення, осягнення сенсу життя, творення гармонії і

краси. Такі люди називаються шляхетними. Тому релігійна людина – це завжди людина сонячна і шляхетна. У даному контексті слова «релігійний», «сонячний», «шляхетний» і «арійський» є синонімами.

– Як здійснити відновлення зв’язку?

Уявіть собі два електромагніти, які притягуються один до одного і прагнуть об’єднатися, тобто здійснити ре-лигу. Для того щоб вони рухалися один до одного, треба: 1) розчищати перешкоди і 2) збільшувати силу кожного магніту, що посилюватиме взаємне тяжіння. **Так само людині для відновлення зв’язку (досягнення стану ре-лиги) треба:**

1) очищати-гармонізувати внутрішній і зовнішній простір,
2) посилювати рух любові між людським і божественним.

ОЧИЩЕННЯ СЕБЕ І НАВКОЛИШНЬОГО ПРОСТОРУ

Божественна сутність стає людиною після того, як здобуває собі дух, плоть (фізичне тіло) і душу (психіку). Тобто людина – це триєдина істота. Для поєднання божественного Я з людським Я треба подолати перешкоди, які присутні в духові, душі та плоті. Для цього потрібно одночасно вдосконалювати себе на всіх трьох рівнях:

1) очищати і розвивати фізичне тіло: жива їжа, фізична активність, правильний режим дня;

2) наповнювати себе позитивними емоціями та істинними знаннями: виходити на джерела правдивої інформації, уникати негативу, постійно вчитися, спілкуватися зі шляхетними людьми, робити шляхетні вчинки, радіти життю;

3) формувати істинний світогляд та сильну волю: пізнавати метафізику життя, розкривати в собі магічні якості, позбуватися облудних світоглядних стереотипів.

У такий спосіб відбувається розчищення шляху до свого «внутрішнього бога», а через нього – до Творця Всесвіту, який є гармонійною спільнотою мільярдів таких божественних сутностей. **Це внутрішнє зусилля.**

Проте людина є частинкою сотвореного Всесвіту, тому одночасно з внутрішнім треба здійснювати **зовнішнє зусилля**: пізнавати Всесвіт, очищати його і гармонізувати. Пізнаючи Всесвіт, ми дедалі більше пізнаємо його Творця – «зовнішнього Бога». Очищуючи і гармонізуючи Всесвіт, ми розчищаємо канал взаємодії з його Творцем – соборною особистістю, цивілізацією богів, до якої належить і наша божественна сутність. **Завжди пам’ятаймо, що до втілення наша божественна сутність була сотворцем Всесвіту. Після втілення і набуття людської форми вона продовжує його творити, але вже не іззовні, а зсередини.** Для здійснення зовнішнього аспекту ре-лиги треба дбати про чистоту і красу довкілля, очищувати фізичний та інформаційний

простір від бруду та сміття, вдосконалювати суспільство та його інфраструктуру, творити здорові спільноти, правильно взаємодіяти з тваринами, рослинами і штучною природою – технікою.

ПОСИЛЕННЯ РУХУ ЛЮБОВІ ЧЕРЕЗ ДАРУВАННЯ

Одночасно з розчищенням перешкод між людським і божественним «магнітами» треба посилювати потенціал цих «магнітів». Це приведе до збільшення сили взаємного тяжіння або, згідно з філософією динамізму, до зростання «руху дружби»[472].

Для посилення руху любові в арійській традиції споконвіків застосовується механізм дарування. У ньому використовується **фундаментальний закон Усесвіту, згідно з яким дарування любові обов'язково викликає зворотну хвилю вдячності**.

Потужність цієї хвилі визначається можливостями обдарованого та інтенсивністю його радості. Найбільша ж радість виникає тоді, коли дар викликає щире здивування та інтерес. Скажімо, якщо ви подаруєте дитині ласощі, то вона обдарує вас усмішкою. Але якщо ваш дар викличе радісне здивування у царя, то він вам може подарувати «півцарства».

Найбільшою силою на землі володіють великі, «**бог**аті» егрегори, адже вони керують мільйонами людей. Тому такі психоенергетичні банки ще називаються **бог**ами. Найпотужнішими є національні та релігійні егрегори. Що чисельніший народ і що інтенсивніша його психічна діяльність, то потужніший егрегор. Найпотужніший арійський егрегор – бог варни брахманів – називається Велесом, або Святим Духом.

Для отримання відгуку бога-егрегора треба здійснити значне, суттєве дарування, яке називається жертвою (від слова жар, jar – горіння, енергія, тепло). **Оскільки егрегори живляться психічною енергією, то єдина жертва, яку вони приймають, – це думки й емоції людей**. Все інше: ритуали, магічні предмети, матеріальні дари, театралізовані дійства, священні ігри – це тільки засоби для генерування думок та емоцій.

Що вищі егрегори, то вищою, чистішою енергетикою вони живляться. Сонячні, світлі, арійські егрегори живляться радісними емоціями, які несуть веселість (Дух Велеса) і святість (Святий Дух). Натомість низькі, сатанинські егрегори живляться негативними емоціями і темними думками. Для отримання зворотної хвилі вдячності, яка підносить на вищий енергетичний і матеріальний рівень, арії робили щирі дари своїм святим і добрим богам. Коли раділи боги, то разом із ними радів Усесвіт та його Творець, у результаті чого арії купалися в океані божественної любові. Найвиразніше це проявилося у період Трипільської цивілізації, тобто трьох тисячоліть Золотої доби Арійського циклу.

[472] Динамізм – філософський фундамент аріохрестиянства. – С. 246.

ДАРУВАННЯ І КОНТРАКТ

Обов'язковою умовою дієвої жертви є її щирість і безкорисність, інакше це вже буде не дарування, а торговельна угода, контракт. Світлі боги не сприймають такого меркантильного підходу, він їх не цікавить і не звеселяє. Контракт можливий тільки з низькими егрегорами, звідси термін «угода з дияволом».

Наприклад, центральне місце в іудейському світогляді посідає уявлення про ДОГОВІР, згідно з яким Ієгова обіцяв надавати повне сприяння Авраамові та його нащадкам (плодючість, влада, завоювання чужих земель), а за це вони зобов'язувалися здійснювати обрізання. Ось як про це пише книга Буття 17, 3–14: «*І впав Авраам на обличчя своє, а бог до нього промовляв, говорячи: Ось мій договір із тобою... І я складу договір свій поміж мною та поміж тобою, і поміж твоїм потомством по тобі на їхні покоління на вічний договір, що* ***буду я богом для тебе й для нащадків твоїх по тобі...*** *А ти договору мого стерегтимеш, ти й потомство твоє по тобі в їхніх поколіннях. То мій договір, що його ви виконувати будете, поміж мною й поміж вами, і поміж потомством твоїм по тобі: хай кожен чоловічої статі буде обрізаний у вас.* ***І будете ви обрізані на тілі крайньої плоті вашої, і стане це знаком договору поміж Мною й поміж вами****... А необрізаний чоловічої статі, що не буде обрізаний на тілі своєї крайньої плоті, то знищиться душа та з народу свого, він зірвав договору мого!*».

Перед нами характерний приклад угоди між двома договірними сторонами, що беруть на себе взаємні обов'язки. Ця угода позначена єврейським словом *«беріт»*, що означає «договір», «союз», «контракт». Обрізання виступає в ролі підпису під цим договором, своєрідною «міткою», «печаттю». Ієгова знайшов собі донорів, що добровільно-примусово живитимуть його низькою енергетикою в обмін на ілюзію панування над усіма народами.

Позитивні наслідки дає тільки жертва світлим богам, адже тільки вони мають кваліфікацію творити складні, цілісні, гармонійні речі. Натомість темні егрегори не здатні до продуктивної творчості, вони спроможні тільки руйнувати, обманювати, створювати ілюзії, спокушати, давати невиконувані обіцянки, сіяти розбрати, генерувати негативні емоції, щоб потім ними живитися. Тому слово «диявол» з гелленської мови перекладається як наклепник, брехун. «*Вони Йому відповіли: Ми потомки Авраама й не були ніколи невільниками ні в кого. Як же ти говориш: будете визволені? Ісус відповів їм: Істинно, істинно кажу вам:* ***кожен, хто чинить гріх – гріха невільник...*** *Чому ви не розумієте моєї мови? Бо ви не можете слухати мого слова.* ***Диявол – ваш батько, і ви прагнете чинити волю батька вашого.*** *Він був душогубець від початку і не тримався правди, бо правди нема*

*в ньому: коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він **брехун і брехні батько***» (Іван 8.33–44).

Люди, що поєднані зі світлим богом-егрегором, є дітьми бога, який веде їх до процвітання. Натомість ті, що поклоняються темному егрегору, є його рабами й невільниками; попри облесливі обіцянки свого брехливого пана, вони отримають від нього тільки страждання і катастрофу.

ТЕХНОЛОГІЯ ДАРУВАННЯ: ПРИНЦИП ДВОХ ДЕСЯТИН

Отже, жертва – це механізм руху до ре-лиги, проявами якого є поліпшення якості життя, зростання духовного, інтелектуального, емоційного й матеріального здоров’я та багатства. Простіше кажучи, **жертва є дійовим засобом особистого і колективного збагачення**. Але правильно її виконати не так просто. Щоб здійснити чисту жертву, від якої зрадіє Всесвіт, треба перебувати у стані чистоти і володіти достатньо високим рівнем свідомості. В арійській традиції випрацювано технологію покрокового розвитку самосвідомості через здійснення послідовної низки чимраз успішніших дарувань.

Починати треба із себе: з подарунка самому собі – з чистої жертви своїй втіленій божественній сутності. Засобом такої жертви може бути що завгодно: їжа, одяг, техніка, твір мистецтва, подорож, зустріч тощо. Важливо тільки дотримати трьох умов правильної жертви:

1. Жертва має бути відчутною, значною. Орієнтиром для визначення розміру жертовного подарунка слугує десята частина від надходжень – або отриманих протягом якогось часу (напр., місяця), або від достатньо значного разового надходження.

2. Жертва має викликати радість людини. Позитивні емоції, радісне збудження, задоволення – надійний індикатор правильності виконання цього пункту.

3. Жертва має викликати радість внутрішнього бога, а тому має бути корисною для розвитку і вдосконалення людини або її життєвого простору. Для цього їжа має бути не тільки смачною, а й оздоровчою, речі – корисними, витвори мистецтва – красивими, події – шляхетними, розвиваючими.

Для багатьох людей здійснення такої жертви є нелегкою справою, адже багато хто просто не знає ні себе, ні своїх сокровенних бажань. І тільки після того, як людина навчиться робити подарунки собі, вона стає спроможною зробити магічний подарунок для Всесвіту, від якого той зрадіє і відповість устократ потужнішою хвилею вдячності.

Магічна жертва для Всесвіту і його Творця дещо складніша порівняно з подарунком внутрішньому богу:

1. Жертва також має бути відчутною, значною, «богатою». Орієнтиром для визначення її правильного розміру також є десятина від надходжень. Даючи її, людина наче сигналізує Всесвіту, що спроможна дати раду на порядок більшому багатству.

2. Жертва має бути абсолютно щирою, радісною і безкорисною, без очікування повернення. Людина дарує тому, що любить Всесвіт і його Творця, тож хоче зробити їм приємне.

3. Жертва має бути корисною для Всесвіту, вона повинна робити його гарнішим, чистішим, гармонійнішим. Тільки тоді він зрадіє.

Іскрою, яка запалює радість Всесвіту, є хвиля радісних емоцій, що йде від самого жертводавця. Але зазвичай вона недостатньо потужна для того, щоб Усесвіт її відчув. Для посилення цієї хвилі радості треба зробити так, щоб зраділа спільнота людей, причому що вона чисельніша, то краще. З цієї причини **найефективнішими є жертви на суспільно корисні справи, про які знає громадськість і радіє разом із жертводавцем.** Саме до таких дарувань закликає нас Євангеліє: «*Тож хай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небесах*» (Матвій 5.16).

– А як же бути з євангельською настановою: «*Коли ж даєш милостиню, не труби перед собою, як роблять лицеміри по зібраннях та вулицях, щоб їх хвалили люди*» (Матвій 6.2)?

Ця настанова стосується не жертовного дарування, а тільки милостині, подаяння. Тому що милостиня – це не та справа, якою можна гордитися і пропагувати як приклад для наслідування.

ЧИ ТРЕБА ДАВАТИ МИЛОСТИНЮ

Милостиня і згадані в Євангелії «добрі вчинки» – це різні речі. Милостиня – це компроміс, який зазвичай консервує наявний гріховний стан людини. Натомість **вчинок вважається добрим тільки тоді, коли він допомагає усвідомити проблему і розв'язати її, зробивши людину досконалішою**. І в жодному разі милостиня не є жертвою, бо милостиня дається іншій людині з почуття жалості, а воно супроводжується не радісними, а негативними емоціями.

– Чому ж тоді іудохристиянство закликає якомога більше давати милостиню і вважає її доброю справою?

Тому що все іудохристиянство – це агресивне жебрацтво і шантаж. Воно вимагає подаянь, а тим, хто не дає, погрожує прокляттям і вічними муками. Це особливо добре видно навколо московських церков під час свят: щоб увійти до церкви, доводиться пройти принизливий шлях крізь щільні ряди якихось циган,

бомжів, паразитів, калік, психічно хворих, алкоголіків, наркоманів, соціальних покидьків. Усі вони вимагають подаянь, незалежно від того, приємно людині їх робити чи ні.

Тут нема жодної радості. Жебраки зазвичай ображені на весь світ і вважають, що всі перед ними завинили. Тому при отриманні милостині здебільшого відчувають не вдячність, а ненависть до дарувальника, бо він «дав мало». Мало буде навіть тоді, якщо дарувальник віддасть усе, що має.

Жебрацтво – це сутність іудохристиянства. Це видно навіть в іудохристиянській літургії, яка побудована на сльозливому викликанні жалості в Ієгови і випрошуванні у нього подачок[473]. Усе це дійство спрямоване на те, щоб опустити людину у Простір страждань. У цьому просторі нема добробуту, тому жебрак може стати багатим тільки тоді, коли внутрішньо перестане бути жебраком і підніметься у вищий простір подій.

ДАР, ЖЕРТВА, ДОБРИЙ ВЧИНОК, МИЛОСТИНЯ

Для чіткого розуміння і практичного використання можливостей правильної жертви доцільно уточнити основні терміни.

Дар – це коли ми просто комусь щось даємо без претензій на повернення чи оплату. Дар може бути як добрим вчинком, так і поганим, наприклад, коли ми даруємо алкоголіку гроші. Дар може бути малим і великим.

Магічний дар називається жертвою – це найвищий прояв доброго вчинку. Жертва завжди суттєва і значуща, несуттєвих жертв не буває. Жертва завжди супроводжується радісними емоціями і завжди веде до розвитку – особистісного, колективного, загальносвітового. Магічний дар низьким егрегорам не є жертвою в точному значенні цього слова, бо там нема ні радості, ні відгуку Всесвіту: це пародія на жертовний дар, антижертва.

Милостиня – це негативні емоції і консервація наявного стану. Це спроба самозаспокоєння дарувальника й ілюзія доброго вчинку. Якщо ж хтось справді бажає допомогти людині, то спочатку треба пробудити в ній почуття вдячності і підняти її свідомість. Тоді допомога буде справжнім добрим вчинком.

Невдячність – це неприродний стан людини, це збочення і зло. **Невдячним людям не можна нічого дарувати, бо це буде марна витрата ресурсів і підтримка зла.** Дарувати можна тільки тим, хто спроможний до вдячності і, отримавши дар, щиро прославлятиме Творця.

[473] Про літургію див.: Остання хуцпа голого короля. – С. 460.

ЩОБ ЗІБРАТИ УРОЖАЙ, ТРЕБА ПОСІЯТИ ЗЕРНО

У масовій свідомості жертва представлена як втрата чогось важливого. Це ще один наслідок метушливої діяльності дітей диявола з перевертання істини. **Насправді жертва – це магічний засіб примноження і збагачення** – духовного, інтелектуального, емоційного, матеріального.

Сенс механізму жертви в тому, що для отримання щедрого врожаю треба щедро засіяти зерно. Якщо правильно засієш – вчасно і в добрий ґрунт – то збереш устократ більше. **Облуда дітей диявола полягає в тому, що вони переконали сіяча не сіяти, аби не втратити того, що в нього є.** В результаті у суспільстві різко сповільнився рух енергії дарування, тож воно нагадує людину зі сповільненим кровообігом.

Але тепер ми вже знаємо що до чого. Тож активуймо магічний інструмент збагачення! Даруймо любов собі і ближнім, робімо добрі справи і всі разом радіймо – і тоді з нами радітиме Всесвіт та його Творець!

Це і є істинна релігія, бо піднімає у простір земного Царства божого і веде до відновлення зв’язку між людським і божественним.

Хай Буде!

7 ДРУЗІ ТА ВОРОГИ

ТЕРМОЯДЕРНИЙ ХЛІБ АРІЇВ
ЖИВА І МЕРТВА ЇЖА
АВТОЛІЗ, АБО САМОПЕРЕТРАВЛЕННЯ
БІОГЕНІЧНА ЇЖА
СОЮЗНИКИ І СИМБІОЗ
МОЛОЧНИЙ ТЕСТ
ЯЙЦЕ-РАЙЦЕ ТА ЇЖА БОГІВ
АРІЙСЬКИЙ ХЛІБ, ІУДЕЙСЬКА РИБА
ВОРОГИ ЦАРСТВА БОЖОГО
СЕКСУАЛЬНА ЧИСТОТА
ДЖЕРЕЛА АРІЙСЬКОЇ СИЛИ

Хай світить перед людьми ваше Світло, щоб вони, бачачи ваші добрі вчинки, прославляли вашого Батька, що на небесах.

Матвій 5.16.

ТЕРМОЯДЕРНИЙ ХЛІБ АРІЇВ

Біла раса здійснює перенародження: у її середовищі формується арійська раса нового циклу, якій належить майбутнє. Щоб домінувати в новому світі, вона повинна здійснити перехід на вищий енергетичний рівень. Для цього їй потрібна відповідна їжа, адже тип їжі визначає тип енергообміну: що ми їмо, такими й стаємо («що їси – таким єси»).

Почнемо з того, що їжа поділяється на два принципово відмінні типи – жива і мертва. Природно, що для життя потрібна жива їжа.

ЖИВА ЇЖА ТА ЇЇ САМОПЕРЕТРАВЛЕННЯ

Особливістю живої їжі є її здатність до автолізу, тобто самоперетравлення (саморозщеплення) без дії сторонніх мікроорганізмів. Цей процес «самоліквідації» починається зсередини будь-якого організму відразу ж після втрати ним життєспроможності, наприклад, в результаті руйнування його цілісності, або при настанні умов, сприятливих для його перенародження. Тоді організм розщеплює себе заради продовження нового життя: тіло тварини чи людини удобрює ґрунт, плід і зерно розщеплюються на поживні речовини задля розвитку захованого в них зародку.

Процес автолізу відбувається відносно повільно, проте він різко активується під дією слини і шлункового соку. В такому разі автоліз здійснюється для продовження життя не самого організму, а того, хто його з'їв. Система травлення людини чи тварини бере під своє керування автоліз їжі і спрямовує його на власну користь. Цей процес називається **індукованим автолізом** (від лат. inductio «наведення», у значенні зовнішнього впливу).

Наприклад, як тільки ми з'їдаємо яблуко, то воно власними силами вже за кілька годин розщеплюється на поживні речовини, які легко засвоюються системою травлення. Наш організм тільки **допомагає розщепленню**, виділяючи для кожного конкретного виду їжі відповідний різновид шлункового соку.

СПІВПРАЦЯ ЖИВОГО З ЖИВИМ

У термінах системології плід, що потрапляє в систему травлення, відразу ж «вмонтовується» в неї і слухняно займає позицію підсистеми, а організм людини починає виконувати роль надсистеми. Надсистема завжди ставить мету своїм підсистемам і спрямовує їх на досягнення цієї мети. У такий спосіб відбувається співпраця між плодом і людиною заради мети, поставленої організмом людини, а саме – вивільнення енергії заради продовження життя.

Співпраця починається з того, що організм людини ідентифікує плід і виділяє для його перетравлювання відповідні ферменти слини і шлункового соку. Ці ферменти включають, пришвидшують і спрямовують механізм автолізу. Після цього система травлення людини засвоює корисні речовини, на які саморозщепився плід.

Для кожного виду їжі організм виділяє спеціальний комплекс ферментів. З цієї причини доцільно не змішувати між собою різні плоди, а між прийомами однорідної їжі робити хоча б годинну перерву. Такий підхід називається монотрофним харчуванням.

Якщо використовувати комп'ютерні аналогії, то кожний живий організм має власну утиліту деінсталяції, яка швидко і точно, без залишків видаляє інформацію з комп'ютера. При цьому робота деінсталятора відбувається під керівництвом комп'ютера шляхом їх злагодженої взаємодії.

У живих організмах роль деінсталятора відіграють спеціальні білки, які називаються ферментами, або ензимами. Вони діють надзвичайно ефективно: кожна така молекула спроможна виконати від кількох тисяч до кількох мільйонів операцій розщеплення за секунду. Організму залишається засвоїти енергію, що вивільняється завдяки роботі ферментів. Тому під час засвоєння живої їжі організм мало витрачає власної енергії.

Оскільки описана жива їжа співпрацює з організмом людини й активно включається в його наповнення енергією, то вона називається **біоактивною**. **Це їжа, яка підтримує життя.** До біоактивної їжі також відносять сире молоко, сирий яєчний жовток і мед.

МЕРТВА ЇЖА: БІОСТАТИЧНА І БІОЦИДНА

Ситуація радикально змінюється, якщо їжа пройшла **термічну обробку**. Річ у тім, що вже при температурі 43 градуси і вище починається згортання білків, наші помічники-ферменти гинуть, а їжа втрачає здатність до саморозщеплення. Тому для перетравлення такої мертвої їжі організму доводиться витрачати велику кількість власної енергії.

Подібним чином видалення комп'ютерної програми зовнішніми утилітами не йде в жодне порівняння з дією «рідного» деінсталятора. Якщо останній точно знає, що треба робити, то **«чужа» зовнішня утиліта діє наосліп, виконує багато зайвої роботи і неминуче залишає невидалене «сміття».**

Так само організм, зіткнувшись з мертвою їжею, може її ідентифікувати тільки приблизно, тому для перетравлювання починає мобілізувати велику кількість різноманітних ферментів – як потрібних, так і непотрібних, «про всяк випадок». Це призводить до надмірного навантаження, зношування і старіння організму.

Понад те, мертва їжа не реагує на запит надсистеми і не займає позицію підсистеми, готової до співпраці. **Тому організм ідентифікує таку «недружелюбну» сутність як ворога, отруту.** Будь-який контакт із мертвою їжею організм сприймає як зовнішню агресію, тому відразу ж починає мобілізацію лейкоцитів для боротьби з харчовим ворогом. Лейкоцити відволікаються від виконання своїх прямих обов’язків захисту організму, що призводить до його ослаблення, виснаження і прискореного зношування. Вживання будь-якої мертвої їжі викликає стрес.

Через відсутність автолізу мертва їжа засвоюється у 5-10 разів повільніше порівняно з живою їжею. **Тому така їжа називається біостатичною – це їжа, яка сповільнює життя, робить людину лінивою, повільною, важкою і забрудненою.** Окрім термічно обробленої їжі, до біостатичної їжі також належить сухе, непророщене зерно і зроблене з нього борошно, стерилізоване молоко, сир.

Після примусового перетравлення мертвої їжі залишається на порядок більше неперетравлених решток, особливо якщо йдеться про м’ясну їжу. Для допомоги в розщепленні всіх цих завалів підключаються сторонні організми: мікроби-«могильники», грибки-паразити, глисти. Оскільки вони виділяють власні відходи життєдіяльності (екскременти), то організму доводиться прибирати й за ними, перенавантажуючи свою систему очищення від токсинів.

Більшість людства вражена паразитами, тому перебуває в ослабленому стані і страждає від величезного числа хронічних хвороб. Проте з цього глухого кута є простий вихід. Річ у тім, що **паразити живляться тільки мертвою їжею, натомість жива їжа для них є отрутою**. Тому для радикального позбавлення від паразитів і хронічних хвороб часто достатньо перейти на живу їжу.

Різновидом мертвої їжі є біоцидна їжа – та, що вбиває життя. До неї належить генетично модифіковані організми, маргарин, хлібопекарські дріжджі, алкогольні напої, пиво, оцет, солодкі газовані напої, смакові добавки, консерванти та інша «хімія». Фактично, це взагалі не їжа.

НАУКА І ПРОПАГАНДА

Сучасна пропаганда переконує, що термічно оброблена їжа засвоюється людиною легше і краще порівняно із сирою їжею. Проте експериментальна наука переконує, що все відбувається з точністю до навпаки: сира їжа розщеплюється сама, натомість мертва їжа вимагає для перетравлення значних зусиль людського організму. Показовими є експерименти, що їх вперше здійснив уродженець Дніпропетровська (Січеслава), академік Російської академії наук Олександр Уголєв (1926–1991). *«Дві ємкості зі шлунковим соком. В одну ємкість вкинув сиру картоплю, у*

другу – варену. Протягом 1–1,5 години сира картопля повністю розчинилася. У другій ємкості, де знаходилася варена картопля, за цей термін ніяких змін не відбулося. Подібний експеримент також було проведено з гречаною, рисовою, пшоняною крупами і навіть з жабою. У всіх випадках рослини і тварини, які пройшли термічну обробку при температурі понад 43 градуси, шлунковим соком майже не перетравлювалися. Натомість ті рослини і тварини, що їх було вкинуто у шлунковий сік без термічної обробки, дуже швидко розчинялися в ньому»[474].

Причини цього явища нам уже відомі: **після 43 градусів руйнуються ферменти, тому в термічно обробленій їжі автоліз не відбувається**.

Пропаганда і «м'ясне лобі» нав'язує думку, що нормальний розвиток людини неможливий без м'яса, яке начебто є унікальним джерелом амінокислот для синтезу білків. Тоді незрозуміло, як живуть ті самі коні та корови, які їдять тільки траву і при цьому синтезують усі необхідні білки як для себе, так і для людей.

З другого боку, відомо, що чимало спортсменів для досягнення високих результатів уже перейшло на живу їжу. Те ж саме стосується артистів, зірок шоу-бізнесу та інших людей, яким доводиться не тільки багато та інтенсивно працювати, а й молодо виглядати. А все тому, що їх цікавить не пропаганда і сформована нею «суспільна думка», а практичні результати. Коли одного тренера з фігурного катання запитали, як він ставиться до живої їжі, він відповів, що спортсмени давно тільки таку їжу і вживають, інакше б не перемагали. Передусім це стосується тих видів спорту, де потрібні витривалість, швидкість, легкість і точність.

Сучасна наука знає, що організм людини спроможний самостійно синтезувати всі необхідні йому білки і вітаміни. Це здійснює мікрофлора кишечника, яка харчується живою рослинною клітковиною. Щоб підтримувати її у здоровому стані, у раціоні людини має домінувати їжа з вмістом грубої сирої клітковини: свіжі фрукти й овочі, зелень, коренеплоди.

ЕНЕРГІЯ РОЗЩЕПЛЕННЯ І ЕНЕРГІЯ СИНТЕЗУ

Енергія, яку ми отримуємо при перетравленні їжі, є енергією розщеплення, адже вона видобувається внаслідок ділення макромолекул на дрібніші складники. Якщо на це поглянути більш загально, то **енергія розщеплення виникає внаслідок розпаду систем**. Це твердження справедливе для соціальних, біологічних і атомних систем:

---

[474] *Філатович Олександр*. Живу їжу – людині. – Науково-практична конференція «Буття українців». – Київ, 2012.

1) При банкрутстві підприємства чи держави вивільнюються ресурси: нерухомість, обладнання, грошові активи, спеціалісти тощо, які стають поживою для інших організацій.

2) На біологічному рівні білки розщеплюються на амінокислоти, жири – на гліцерин і жирні кислоти, а складні вуглеводні – на прості: глюкозу, фруктозу і галактозу, які легко засвоюються організмом.

3) Під час розпаду атомних ядер урану чи плутонію на дрібніші елементи виділяється величезна кількість теплової енергії.

Проте на порядок потужніша енергія вивільнюється під час реакції синтезу, коли творяться нові системи. Так, під час термоядерної реакції синтезу дейтерію та тритію (важкого і надважкого ізотопу водню) енергії виділяється в 4,2 рази більше, ніж під час згоряння такої самої маси урану-235.

Прикладом синтезу є створення нового підприємства: воно може мати у 10–100 разів більше можливостей, ніж механічна сума можливостей окремо взятих його співробітників. А все тому, що завдяки організаційному об'єднанню **виникає нова системна якість**. Інший приклад: якщо окремо взяті ключ і замок – це дві залізяки, то разом вони складають систему – корисний механізм. Окремо взяті чоловік і жінка – це дві смертні істоти, а разом – це сім'я (насіння), спроможне давати початок новому життю.

БІОГЕНІЧНА ЇЖА

У світі рослин аналогом термоядерної реакції синтезу є процес творення нового життя шляхом проростання зерна пшениці, жита, ячменю, проса, рису та інших злаків.

Непроросле зерно мало придатне для їжі, адже на 50–80 % складається з крохмалю – величезних макромолекул, які в чистому виді не засвоюються організмом. А все тому, що зерно – це «законсервована», або «складована», енергія, призначена не для засвоєння, а для тривалого зберігання. Відповідно, вироби з борошна – це важка біостатична їжа, а якщо з додаванням дріжджів – то біоцидна (отруйна). Тому дієтологи не рекомендують їсти дріжджовий хліб, а також будь-який інший хліб індустріального виробництва.

Для правильного споживання зерна його треба спочатку пробудити пророщенням. Під тонким шаром оболонки зерна законсервована життєва енергія нової рослини, яка вивільняється у процесі проростання.

Спочатку під впливом вологи, тепла і внутрішніх ферментів у зерні починається автоліз – **реакція розпаду**: крохмаль розщеплюється на прості вуглеводні, жири – на жирні кислоти, а білки – на амінокислоти. В такий спосіб законсервована енергія переводиться в активний стан. Таке ферментоване зерно вже належить до біоактивної їжі.

Після цього починається **реакція синтезу – проростання**. **Під час проростання природа синтезує все найцінніше для живлення нового життя**. Так, у пророщеній пшениці кількість вітамінів С і B_6 зростає більш ніж у 5 разів, фолієвої кислоти – у 4, вітаміну B_2 – у 13 разів. Концентрація поживних речовин досягає максимуму при довжині проростка 1,5–2 мм, після чого зменшується: у цей короткий момент їжа набуває найцінніших якостей.

Пророщене зерно і молоді паростки належать до біогенічної їжі, яка оновлює життя, відроджує його й омолоджує. Саме тому пророщена їжа нині активно використовується для швидкого зцілення від хронічних хвороб, для підвищення імунітету, відновлення фізичної краси і молодості, позбавлення зайвої ваги, поліпшення зору, повернення густого природного волосся, гармонізації характеру тощо.

Додамо, що пророщені зерна для харчування людина використовувала з давніх-давен. Арійські віди та античний «батько медицини» Гіппократ залишили нам згадки про цілющі властивості паростків пророщеного зерна. Відомо, що в період Русі наші предки активно використовували пророщені зерна для приготування каш і киселів у зимовий та весняний періоди. Донині в раціоні індійських йогів переважають пророщені зерна і горіхи.

ЇЖА НОВОЇ РАСИ І ЗМІНА МЕТАБОЛІЗМУ

На основі згаданих вище наукових даних і колективного досвіду здорового способу життя можна стверджувати, що в системі харчування нової раси домінуватимуть живі плоди рослин і пророщене зерно. Різні види їжі переважно вживатимуться без змішування (монотрофне харчування). Єдиний напій – вода з природних джерел, яка вживається окремо від їжі; найкращою водою є та, що міститься у плодах.

Радикальна зміна системи харчування означає **перехід нової раси до іншого типу метаболізму**, тобто типу обміну речовини та енергії через реакції розщеплення та синтезу. Майже всі реакції метаболізму керуються і прискорюються ферментами, тобто ферменти є носіями життя. За нездорового харчування вони систематично вбиваються під час термічної та хімічної обробки. Жива їжа дозволяє новій расі на повну застосувати силу ферментів і вийти на вищий рівень життєспроможності.

Окрім того, жива їжа потрібна для мікрофлори, яка перебуває в симбіозі з людиною і синтезує для неї життєво необхідні вітаміни та білки. Маса цієї мікрофлори становить 2–3 кг, тому сучасна наука розглядає її як окремий орган людини. Понад те, людина розглядається як колективний надорганізм – продукт взаємовигідного симбіозу власне людини з сотнями видів дружніх мікроорганізмів. З цієї причини застосовується термін «сукупний геном» (метагеном), що позначає генофонд людини як

колективного організму (соборної істоти): «*У сукупному геномі кишкової флори сильно підвищений процентний вміст генів, пов'язаних з синтезом незамінних амінокислот і вітамінів. Мікроби сильно полегшують людині життя, виробляючи значні кількості цих необхідних нам речовин. Крім того, кишкова флора володіє великим арсеналом ферментів для знешкодження токсичних речовин, присутніх у нашій повсякденній їжі, особливо рослинній.*

Мікробні геноми, таким чином, слугують важливим доповненням геному Homo sapiens. Людину слід розглядати як надорганізм, в якому обмін речовин забезпечується спільною злагодженою роботою ферментів, закодованих не тільки в геномі Homo sapiens, але і в геномах сотень видів симбіотичних мікробів. Між іншим, ***частка людських генів у сукупному геномі цього надорганізму не перевищує 1 %***»[475].

Вживання сирої грубої клітковини дає життя цій дружній мікрофлорі – органічному складникові людського організму. Натомість вживання мертвої їжі стимулює розвиток антагоністичної, ворожої людині мікрофлори. Між цими двома типами мікрофлори – симбіотичною і паразитичною – відбувається війна за життєвий простір у людському організмі. **Вживаючи живу їжу, людина підтримує своїх друзів, а вживаючи мертву – підтримує своїх ворогів.**

Характер їжі визначає тип метаболізму людини, який, своєю чергою, визначається характером її стосунків з мікрофлорою. При вживанні живої їжі дружня мікрофлора служить людині: живить і очищує її. При вживанні мертвої їжі людина служить паразитичній мікрофлорі: живить її і прибирає за нею, зношуючи власні печінку і нирки.

ТРИПІЛЬСЬКИЙ ХЛІБ

Ключовим чинником енергетичної самодостатності нової раси є правильне використання зерна, яке є відносно дешевим і добре зберігається. За першої потреби воно легко пророщується і стає багатющим джерелом вуглеводів, білків, жирів, мікроелементів, вітамінів, клітковини. Тож навіть коли виникає нестача овочів і фруктів, завжди під рукою є запас зерна для пророщування. **Сам факт проростання є головним індикатором якості**, що особливо актуально в умовах хімічного і генетичного забруднення їжі.

Відомо, що першими системними хліборобами були трипільці – засновники Арійської раси (55 ст. до н. е.). Головним джерелом їхнього харчування і, відповідно, їхньої фантастичної життєспроможності був хліб. З тих часів для кожного українця хліб є

---

[475] *Марков Олександр.* Кишкова мікрофлора перетворює людину на надорганізм. – http://sd.org.ua/node/21886. Джерело: Steven R. Gill et al. Metagenomic Analysis of the Human Distal Gut Microbiome // Science. 2006. V. 312. P. 1355–1359. http://www.sciencemag.org/content/312/5778/1355.short

священною їжею і сакральним атрибутом належності до арійства. У народі про нього так і кажуть: «святий хліб». Донині хліб використовується в найголовніших обрядах, а також під час укладання важливих угод, що їх не можна порушити. Наприклад, під час сватання спеціально випечений пиріг ділять навпіл: одну половину віддають представникам роду молодого, другу – залишають у батьків молодої.

Яким був первинний хліб Золотої доби Арійської раси? Хліб, який споживали наші пращури-трипільці? **Слово «хліб» походить від «хлебтати», тобто він був рідким або напіврідким.** Це той хліб, який донині використовують українці, вшановуючи предків. Він називається КУТЯ, що значить «святий». Його готують до сходу Сонця, а перед вживанням ставлять під образами на ПОКУТІ – священному місці хати.

Різновидом куті є КОЛИВО – «їжа померлих предків»: спільна страва, яку по черзі – ПО КОЛУ, за рухом Сонця – споживають з однієї ложки. Таку кутю їдять на похоронах або на поминках. Зі словом «коливо» пов'язані слова околіти (померти, завершити коло життя), покоління (ті, що разом розгортають нове коло).

Кутя-коливо подобається предкам, тому що вони вживали саме її. Вона була для них близькою, звичною і смачною. Святі пращури любили і шанували саме такий рідкий хліб, тому що він був головним джерелом фізичної життєспроможності Арійської раси. Це був винахід аріїв, який давав їм перевагу щодо інших спільнот, був джерелом їхньої пасіонарності, сонячності, ярості.

Нині кутю готують із попередньо замоченого і перевареного пшеничного або ячмінного зерна, заправленого медом, перетертим маком, горіхами, родзинками й узваром. **Первинна, арійська кутя була така сама, тільки з живого зерна.** Якщо пшеничне чи ячмінне зерно замочити на одну-дві доби і поставити в тепле місце, то в ньому відбувається автоліз (реакція розщеплення), внаслідок чого зерно перетворюється на біоактивну їжу, співмірну за корисністю зі свіжими плодами. Це їжа, яка підтримує життя.

Та чи цього було достатньо, щоб такий хліб набув особливого статусу? Адже з таким самим успіхом святою можна було проголосити іншу біоактивну їжу – яблука, моркву чи інші поширені на той час плоди.

Трипільці були засновниками нового світу: вони відроджували краще з минулого і синтезували нове. Тому **священною могла бути тільки біогенічна їжа – їжа відродження і синтезу нового життя**. Якщо розмоченому зерну дати змогу прорости, то в ньому відбувається синтез вітамінів і нових біологічно активних речовин, унаслідок чого цінність такої їжі зростає у 5–10 разів. Тільки така – біогенічна – їжа радикально відрізняється від біоактивної, а тому автоматично набуває вищого, священного статусу.

Для приготування такої їжі й були призначені **трипільські печі – своєрідні термостати**, що дозволяли підтримувати стабільне тепло для пророщування зерна, з якого готували рідку кутю – арійський хліб синтезу. Для швидкого використання в дорозі або в полі робили також твердий хліб: коржі з пророслого зерна. Для цього кутю висушували на сонці або на печі при температурі, яка зберігала всі ферменти. Термометром була рука людини – якщо не пече, це означає, що хліб живий і спроможний відроджувати життя.

«Термоядерний» трипільський хліб з пророслого зерна – це та їжа, яку й нині споживають для омолодження, очищення, швидкого відновлення після хвороб, підвищення потенції, розсмоктування злоякісних пухлин, ліквідації інфекцій і запальних процесів, підвищення імунітету, посилення гостроти зору, відновлення волосся і серцево-судинної системи, забезпечення активного довголіття. Погодьтеся, що це дає підстави вважати такий хліб святим.

ІНДУСТРІАЛЬНИЙ «ХЛІБ» – ДИЯВОЛЬСЬКА ІЛЮЗІЯ

Неважко побачити, що трипільський хліб радикально відрізняється від нинішнього хліба масового виробництва.

По-перше, теперішній хліб робиться з борошна (перемеленого непробудженого зерна), яке на 70–80 % складається з крохмалю, не призначеного для засвоєння. Крохмаль – це законсервована енергія, призначена для транспортування у часі і просторі. Споживати таке борошно – це як дивитися на упакований телевізор, замість того, щоб його відкрити й активувати.

По-друге, це борошно суттєво збіднене, адже виготовляється без висівок, які є цінним джерелом мікроелементів, ферментів, вітамінів та інших біологічно активних речовин, а також харчових волокон. Висівками годують тварин, тож виходить, що вони харчуються краще за людей. Разом із висівками з борошна видаляються зародки і алейроновий шар, у якому концентруються ферменти. Тому таке борошно цілком мертве, не має здатності до автолізу.

По-третє, заради здешевлення виробництва індустріальний хліб готується на дріжджах, тобто ворожих людині одноклітинних грибках. Для прискорення хлібопечення було виведено особливо агресивний вид дріжджових грибків. Внаслідок їх бурхливого розмноження і виділення ними екскрементів – вуглекислого газу та етилового спирту – тісто швидко підростає. При цьому ферментація не відбувається, тож дріжджове тісто – це розпушений крохмаль, насичений дріжджами та їхніми відходами. Це ілюзія хліба, обман, пародія на хліб.

По-четверте, отримана грибково-крохмальна суміш запікається, тож гинуть останні ферменти, що сприяють перетравленню хліба. При цьому залишається живою частина грибків, адже

хлібопекарські дріжджі є термофільними, тобто стійкими до високих температур. Щоб у цьому переконатися, достатньо провести експеримент: якщо до прокип'яченої води з цукром додати м'якуш із середини буханки і поставити в тепле місце, то за тиждень отримаєте брагу (алкогольне пійло). В організмі людини дріжджі активно розмножуються і починають паразитувати, використовуючи людину як їжу і пригнічуючи дружню людині мікрофлору. В результаті людина слабне і стає вразливою для хвороб.

СОЮЗНИКИ І СИМБІОЗ

Життя на Землі розвивається в напрямку до все ширшого і глибшого взаємовигідного симбіозу, тобто співжиття різних біологічних видів. Симбіоз, при якому його сторони посилюють одне одного, називається мутуалізмом (від англ. mutual – взаємний). Загальновідомим прикладом такого симбіозу є комахи, які живляться нектаром квітів, здійснюючи при цьому їх опилення.

Взаємовигідний симбіоз є фундаментальною тенденцією загальної еволюції. А все тому, що види, які вступають у цей тип союзницьких взаємозв'язків, отримують швидку і значну перевагу над іншими в ситуації жорсткої еволюційної змагальності. Відповідно, обидва види стають сильнішими і чисельнішими, витісняючи конкурентів зі своєї екологічної ніші. Еволюційні перспективи таких **союзників** різко поліпшуються.

Протилежністю мутуалізму є паразитизм, коли один вид живе за рахунок іншого, пригнічуючи його і послаблюючи його еволюційні перспективи. В екстремальному варіанті вимирання виду-хазяїна веде до вимирання самого паразита, який залишається без їжі. Тому паразитичні взаємини у стратегічній перспективі послаблюють еволюційні шанси як хазяїна, так і паразита.

Ідея взаємовигідного симбіозу закладена в основу життя. З погляду сучасної науки, вже сама клітина є продуктом симбіозу двох різних форм життя. Це пояснює, чому ядро клітини та її мітохондрії мають власний окремий генокод.

Ми вже згадували, що травлення людини основане на симбіозі з її внутрішньою мікрофлорою: людина споживає живу рослинну їжу, а мікрофлора її засвоює і навзаєм живить людину білками, вітамінами та іншими корисними речовинами. Це, так би мовити, внутрішній симбіоз. **Арійці пішли ще далі і розвинули зовнішній симбіоз – взаємовигідну співпрацю з тваринами: ссавцями, птахами і комахами**.

МОЛОЧНИЙ ТЕСТ

По-перше, це симбіоз із тваринами, що дають молоко, передусім коровою, козою, вівцею. Молоко є найважливішим продуктом для розвитку дитини, проте вже після завершення грудного періоду ссавці перестають пити молоко.

Річ у тім, що енергія молока законсервована в макромолекулах лактóзи, яка в чистому вигляді не засвоюється (подібно як енергія злаків законсервована в макромолекулах крохмалю). Тому складна лактоза розщеплюється на прості глюкозу і галактозу, які легко засвоюються організмом. Розщеплення відбувається за допомогою ферменту, що називається лактáза. Він активно синтезується організмом немовлят, проте після грудного періоду синтез припиняється. Це потрібно для посилення життєспроможності виду загалом: щоб доросла дитина не претендувала на молоко матері, яка вже народила наступну дитину. З другого боку, молоко – це надзвичайно цінний харчовий продукт, спроможний надати виду більшої життєвої сили.

Арійцям вдалося творчо розв'язати цю суперечність: **вони приручили молочних тварин, а в собі виробили можливість засвоювати молоко протягом усього життя**. Як це їм вдалося – невідомо. Згідно із сучасними даними, синтез лактази неможливо викликати штучно якимись тренуваннями. Випадкова мутація також малоймовірна, адже відбувся комплексний перехід цілої раси на вищий рівень взаємокорисної співпраці з тваринами. Тому його можна пояснити або зовнішнім божественним втручанням, або тим, що **трипільці спромоглися цілеспрямовано змінити свій генокод**. Хай там як, а це саме той випадок, коли расовий перехід супроводжується радикальними новаціями в системі харчування і зміною метаболізму.

Спроможність у дорослому віці синтезувати лактазу стала унікальною особливістю арійської раси, реалізованої на рівні генокоду. Здатність деяких представників інших рас засвоювати молоко свідчить тільки про те, що вони отримали арійські гени наслідок міжрасового змішування. Так, згідно з сучасними даними, серед українців тих, хто не здатний засвоювати лактозу, не більше 13 %, серед білорусів – 15 %, росіян – від 16 (на заході Росії) до 40 % (ближче до Уралу), натомість **серед євреїв і негрів – 70-80 %**. Найнижчий рівень неприйняття молока у данців (5 %), а найвищий – у монголоїдів Східної Азії, індіанців Америки і аборигенів Австралії (до 100 %). «*Ті 15 % серед білих США, що не засвоюють лактозу, як з'ясувалося, належать до змішаного типу (кровозмішення з євреями та іншими неєвропейцями)... Можна написати в паспорті, що ти слов'янин або німець, можна на обличчя виглядати європеоїдом, але організм не обдуриш. 100 % засвоєння молока сьогодні тільки у чистих слов'ян, германців, балтів, нащадків кельтів. І в жодного іншого народу в світі*»[476]. Незасвоюваність молока зустрічається і в арійців – це «набута лактазна недостатність», яка може виникнути внаслідок пережитих хвороб шлунково-кишкового тракту.

---

[476] *Ростов Вадим.* Молоко і раси. – http://ar25.org/node/21542.

Найбільш цінним є молоко без термічної обробки, в тому числі вершки, сметана, домашнє масло. В них зберігаються ферменти, які допомагають організму розщепити корисні речовини і ефективно засвоїти їх. Окрім того, що молоко має збалансований набір необхідних для життя речовин, воно сприяє очищенню організму – тому його дають на шкідливих виробництвах. Остання властивість особливо важлива в умовах нинішнього забруднення навколишнього середовища.

ЯЙЦЕ-РАЙЦЕ

По-друге, арійці одомашнили курку, яка стала для них джерелом яєць – надзвичайно корисної їжі. Це ще один дуже яскравий прояв взаємовигідного симбіозу, адже людина захищає і вигодовує курку, а курка несе багато яєць (у середньому раз на два дні), що набагато перевищує її можливості щодо їх висиджування, отже, й потребу для продовження роду. **Тобто курка несе яйця для зовнішнього використання**. Однак найбільше диво в тому, що курка голосно повідомляє про кожне знесене яйце. Це єдина істота, яка привертає увагу до появи потомства. **Курка радісно ділиться з людиною яйцями – це вищий прояв симбіозу**.

Проте яйце треба вміти правильно вживати. Жовток – це потужне джерело вітамінів, біоактивних речовин, мікроелементів; він найкраще засвоюється в сирому вигляді. Натомість сирий яєчний білок містить антитриптазу, яка блокує розщеплення організмом білків, а також авідин, що блокує засвоєння вітаміну B_7. На щастя, ці речовини швидко нейтралізуються під час нагрівання.

Тому яйця треба готувати так, щоб білок зварився, а жовток залишився сирим. Це досягається тим, що яйце кладеться в холодну воду, доводиться до кипіння, витримується дві хвилини і відразу ж охолоджується. Зварене в такий спосіб яйце засвоюється організмом швидко і майже повністю – аж на 98 % (!), тобто майже не залишає шлаків. Тому це винятково корисний продукт, особливо для розвитку м’язової системи, – натуральний, без «хімії», у природній упаковці. За рівнем корисності таке яйце прирівнюється до молока.

ЇЖА БОГІВ

Третім харчовим союзником арійської людини стала бджола – крилата комаха. Арії її відносять до чистих, божих істот і називають «святою божою трудівницею». Вона виробляє мед – джерело високоякісної фруктози і глюкози (до 75 %), ферментів та вітамінів. За цілющі якості меду його здавна називають їжею богів («амброзією»), він є обов’язковим компонентом сакральних страв – куті і колива, з нього робили ритуальний напій «сита», яким закінчували застілля (звідси – наїстися досита, наситититися).

Бджола – це єдина тварина, про яку кажуть «померла» – як про людину. Якщо тваринництво і птахівництво були справою варни господарів, то бджільництво вважалося брахманською справою, тому серед пасічників традиційно було багато священиків. Окрім меду, бджоли давали віск, необхідний для виготовлення свічок (джерела світла). Також бджоли були зручним об'єктом для вивчення законів соціобіології, адже бджолиний рій – це високорозвинений соціальний організм.

ЕВОЛЮЦІЯ ХАРЧУВАННЯ

ПОЧАТОК: Людина за своєю природою є плодоїдною істотою, її видова їжа – це плоди, передусім солодкі фрукти і ягоди, а також овочі, коренеплоди і зелень, які ростуть навколо і не потребують обробки. **Це та їжа, яку найпростіше здобути в умовах постійного лагідного клімату.** Найкраще те, що найдоступніше, згідно з принципом «*Слава блаженному Богу за те, що потрібне зробив неважким, а важке – непотрібним*» (Григорій Сковорода).

ПРИСТОСУВАННЯ: **Для життя в умовах суворішого клімату арії взяли в харчові союзники трьох головних священних тварин:**

1) корову-годувальницю – уособлення Великої Матері, що дарує людині молоко;

2) курочку-рябу – квочку-виховательку, що дарує людині «золоті яйця»;

3) бджолу-трудівницю – культову тварину Великої Матері, що дарує людині їжу богів.

Налагодивши з цими союзниками взаємовигідний симбіоз, арійська людина почала пити молоко, вживати мед і курячі яйця, а в сезон нестачі вітамінів – штучно синтезувати вітаміни пророщенням злаків.

ЗБОЧЕННЯ: Задля розширення харчової бази й отримання нових приємних смакових відчуттів людина почала здійснювати термічну і біохімічну обробку їжі, вживати наркотичні речовини, синтезувати смакові стимулятори. За нові враження довелося заплатити прискореним зношуванням організму, зниженням пасіонарності (енергійності, «ярості»), хронічними хворобами і передчасною смертю.

В екстремальних ситуаціях людина може їсти будь-яку їжу, у тому числі м'ясо і рибу, але це не та їжа, яка їй дає здоров'я і довголіття. Людський шлунок і тонкий кишечник ідеально пристосовані до перетравлювання сирої рослинної їжі. Зрозуміло, що вони здатні перетравити і варену їжу, проте сконструйовані для сирої.

ЕТИЧНИЙ ІМПЕРАТИВ

Таким чином, є чотири найкорисніші для людини групи харчових продуктів:

1. Жива рослинна їжа, передусім фрукти – джерело ВСІХ необхідних для людини речовин, їжа для симбіотичної мікрофлори.

2. Сире молоко, вершки, сметана, натуральне вершкове масло.

3. Легко зварене куряче яйце із сирим жовтком.

4. Мед та маточне молоко (бджолине молоко).

Спільною властивістю цих продуктів є те, що вони отримані шляхом взаємовигідної співпраці з рослинами та тваринами – ссавцями, птахами і комахами: дерево ділиться плодами, корова – молоком, курка – яйцями, бджола – медом.

Це дозволяє сформулювати етичний харчовий імператив, згідно з яким **найкращою є та їжа, що отримана в гармонії з Всесвітом – як результат взаємовигідного симбіозу**.

Описані чотири групи продуктів легко розщеплюються і засвоюються організмом людини за рахунок індукованого автолізу, тобто саморозщеплення під керуванням системи харчування людини. Це **біоактивна їжа** – та, що підтримує життя.

Краща за неї тільки **біогенічна їжа** – та, що відроджує життя: пророщене зерно, молоді паростки. Її значення особливо зростає взимку і навесні, коли збережені овочі та фрукти втрачають вітаміни. Біогенічна їжа – це свіжосинтезовані вітаміни.

Поєднання біоактивної і біогенічної їжі є найкращим способом харчування на початку перехідного періоду до нової цивілізаційно-расової системи. З часом тваринна їжа здаватиметься «важкою», тож у раціоні все більшу частку складатиме рослинна їжа, яка дедалі більше споживатиметься роздільно.

Потреба в їжі постійно зменшуватиметься. Факторами, що прискорюють метаморфозу, є: 1) формування боголюдського світогляду; 2) наповнення себе світлом, або праною (ефіром), за допомогою технології Живе Слово; 3) об’єднання однодумців.

Через кілька поколінь нова раса, принаймні її передова частина, частково або повністю перейде на живлення праною. Найімовірніше, що саме таке живлення використовував Ісус Хрестос – першолюдина нової раси, засновник громади нових аріїв.

ЯК ПОЛЕГШИТИ ПЕРЕХІД

Перехідний період зміни метаболізму може тривати від кількох місяців до кількох років. Для примусового вимкнення психічних програм протиприродного харчування і активації нових програм треба докласти певних зусиль. Один із найпростіших способів: обкласти себе різноманітною смачною живою їжею і споживати її

при першому відчутті голоду, а також здійснювати перетворення разом із групою однодумців.

Навіщо це потрібно? Справа не стільки в отриманні необхідної енергії (жива рослинна їжа дає її більше ніж достатньо), скільки у психологічній підтримці. Річ у тім, що **старі програми будуть волати про «страшний голод» і залякувати негативними наслідками**, проте реальна наявність і миттєва доступність фруктово-овочево-горіхового достатку зведе нанівець їхні «аргументи». Залишившись без підживлення, старі паразитичні програми тихо засохнуть і перестануть заважати, звільнивши простір для нових, на один-два порядки ефективніших програм живлення.

Важливим чинником переходу на живу їжу є не тільки інтенсивне очищення психіки, а й формування життєрадісного мислення шляхом:

1) повернення до істинного світогляду, тобто правильних уявлень про доброзичливий Всесвіт і божественні можливості людини;

2) здійснення добрих вчинків, тобто практичного розвитку свого духовно-вольового начала у правильному напрямку.

Після переходу на новий тип метаболізму і повернення до природного харчування, людина стикається з фактом, що тепер їй потрібно на порядок менше їжі – і це при тому, що її працездатність суттєво зростає. Побічним наслідком є те, що людина взагалі перестає хворіти і стабільно перебуває у бадьорому стані духу, набуває оптимізму і безстрашності, її дії стають ефективними і цілеспрямованими.

СОЦІАЛЬНІ НАСЛІДКИ

Перехід критичної маси людей до нового типу метаболізму неминуче приведе до потужних соціальних зрушень, адже стане очевидним, що існуюча цивілізаційно-державна система – це «голий король».

Наприклад, виявиться, що майже вся їжа у продуктових магазинах – біостатична (важка) або біоцидна (отруйна).

Стане зрозуміло, що алкоголь і тютюн – це не що інше, як узаконена наркоторгівля і найбільша афера нашого часу.

Виявиться, що т. зв. система охорони здоров’я працює на збільшення кількості хронічно хворих, а фармацевтична індустрія – це здебільшого нахабна брехня і марнування ресурсів.

Виявиться, що засоби масової інформації в боротьбі за рекламні бюджети займаються системною дезінформацією, залякуванням (психотерором) і опускають своїх читачів до тваринного рівня.

Тоді, природно, постане запитання: Хто нами керує? Це чесні ідіоти чи хитрі паразити? І як сталося, що вони постійно опиняються нагорі? Мабуть, причина в системі суспільної

організації, яка стабільно відтворює той самий паразитичний гадючник.

А чому суспільство підтримує саме цю збочену систему і нічого не знає про інші? Після цього неминуче постануть головні запитання: А чи все гаразд з нашим світоглядом? Можливо, світ улаштований по-іншому? Яка істинна природа людини і Всесвіту? Що таке релігія? Те, що ми бачимо навколо – це релігія чи щось зовсім інше? Ось тут і почнуться справжні перетворення: енергійне скидання старого цивілізаційного баласту, очищення від бруду, відродження природного середовища. Світ рине вперед!

АРІЙСЬКИЙ ХЛІБ, ІУДЕЙСЬКА РИБА

Унікальним енергетичним джерелом Арійської раси став «термоядерний хліб аріїв» – біогенічна їжа з пророщеного зерна, яку використовували як важливий додаток до біоактивної їжі.

РІДКИЙ ХЛІБ, ТВЕРДИЙ КОРОВАЙ

Це була рідка їжа, яку хлебтали – звідси й слово «хліб». Такий первинний рідкий хліб ще називали словом «кутя», що в цьому випадку означає «святий» (звідси «покуть» – святе місце у хаті під образами)[477]. Він дуже смачний, адже до злаків додається мак, горіхи, родзинки, мед, узвар та інша смакота.

З пророслого зерна також робили **твердий хліб – коржі** (від «кор» – твердий), звідси ж слово коровай. Це була та сама кутя, але тверда. Її не пекли, а висушували на сонці або на трипільській печі-термостаті при температурі до 43 градусів (поки не пече руку). Оскільки всі ферменти зберігалися, то це був живий хліб, бо він мав здатність до автолізу, тобто саморозщеплення.

Живий хліб давав арійцям велику перевагу щодо інших расових спільнот, тому став одним із головних символів та ідентифікаторів арійської раси. Гелленською мовою хліб називається «артос» (άρτος), що можна перекласти як сонячний, арійський, енергетичний. Згідно з арійською традицією, хліб пов'язаний із сонячним, божественним початком буття.

Із часів Трипілля хліб був для арійців символом достатку, родової солідарності і самого життя. Донині під час весільного обряду молодих посипають зерном, щоб були плодючими і жили в

---

[477] У геометрії слово «кут» означає точку (вершину), з якої розходяться промені. Світлові промені, що йдуть від Сонця, утворюють кут. У деяких мовах слово «кут» також означає харизму, щастя, радість (звідси рос. «кутить» – гуляти, веселитися). Слово «кутя» пов'язане зі словом «святість».

багатстві. Якщо поглянути ширше, то **пшеничне зерно і виготовлений з нього хліб символізує арійську расу – людей, спроможних до «термоядерного» перетворення-проростання**.

Головним кольором арійського прапора є сонячно-жовтий, що розташований над блакитним. Такий жовто-блакитний прапор символізує домінування божественного над матеріальним.

СВЯЩЕННА РИБА ІУДЕЇВ

Священною їжею в іудаїзмі є риба – **символ правовірних іудеїв. Це святкова їжа, яку вони їдять у суботу**[478]**.** Також риба вважається в іудаїзмі символом плодючості й достатку: у деяких єврейських громадах Північної Африки донині прийнято під час обряду вінчання кидати рибу до ніг наречених[479].

«*Риба – це атрибут практики іудаїзму і один із символів єврейської філософії. Риби – це народ Ізраїлю в його істинній стихії, в водах Тори, це їжа Суботи, символ небесного бенкету. Любов євреїв до риби загальновідома. Реб Гече (Геця) Віленський (1905–1989) говорив: "Рибу не їсть? Значить – антисеміт!" Щука стала національною стравою ашкеназів тому, що нею нехтувало корінне населення*»[480].

«*Але чому, власне, іудеям обов'язково їсти рибу в суботу? Деякі стверджують, що риба в суботній трапезі повинна нагадувати про трапезу праведників у прийдешньому світі, у якій братиме участь величезна риба Левіафан. Адже субота – це відгомін прийдешнього світу, який часто іменується "світ, що весь субота"*»[481].

«***В іудейській літературі риба була вираженням Месії****, який переможе Левіафана і його м'ясом годуватиме удостоєних Раю. Саме тому правовірні євреї, чекаючи приходу Месії, в суботній день обов'язково їдять рибу. У євреїв риба – їжа Суботи, їжа благословенних в раю*»[482]. Існує навіть кілька риб з «єврейськими» іменами, наприклад Glaucosoma hebraicum (з лат. Окунь гебрейський) або Deepsea jewfish (з англ. глибоководна єврейська риба)[483].

З іудаїзму символіка риби потрапила в іудохристиянство, яке почалося з іудейської секти ебіонітів (жебраків, злидарів, знедолених). Відтак риба є символом іудохристиянства.

---

478 *Трессидер Джек*. Словарь символов. – М.: ФАИР-ПРЕСС, 1999. – С. 317.
479 Энциклопедия иудаизма. – http://www.threeda.ru/
480 Почему евреи любят рыбу. – http://www.rybafish.umclidet.com/kniga/po4emy_evrei.html
481 http://www.moshiach.ru/food/kosher/1420.html
482 http://www.symbolarium.ru/index.php/рыба
483 *Черницкий Александр*. Рыбы-евреи. – http://rybafish.umclidet.com/ryby-evrei.htm

Якщо хліб відображає гарячий сонячно-божественний аспект буття, то риба – вологий матеріально-земний. Символізм риби тісно пов'язаний із символізмом водної стихії, яка асоціюється з несвідомим, інтуїтивним, туманно-містичним, хаотичним і неоформленим. Риба є символом Води – вологого, пасивного, матеріального початку.

Вода символізується синім або блакитним кольором. Прапор Ізраїлю – синьо-білий із синім гербом (**головний колір прапору – синій, білий колір є тлом)**. Це кольори іудаїзму: «*Ієгова сказав Мойсею: Промовляй до синів Ізраїлевих, та й скажи їм: Хай вони зроблять собі кутаси на краях своїх одеж, вони й їхні покоління, і дадуть на кутаси блакитну нитку*» (Числа, 15:38). «*Різні культури та ідеології вибирають для себе в якості символу різні кольори.* ***Іудаїзм – синій****, іслам – зелений, матеріалізм (соціалізм, комунізм) – червоний*»[484].

Синьо-жовтий державний прапор сучасної України символізує тимчасове домінування матеріального над божественним, водяного над сонячним, іудейського над арійським.

ХЛІБ І РИБА В ЄВАНГЕЛІЇ

Навіть при поверховому порівнянні арійства та іудейства стає очевидним, що вони перебувають на протилежних полюсах: вогонь і вода, сонячно-гаряче і холодно-синє, хліб і риба. З погляду класифікації їжі, хліб (кутя і коровай) – це жива біогенічна їжа, яка підносить на вищий психоенергетичний рівень, натомість печена риба (сирою її не їдять) – це завжди мертва біостатична їжа, яка тягне донизу.

Іудейство виступає в ролі антитези, яка намагається протидіяти арійський тезі (але цим тільки сприяє її повнішому розгортанню). Цю протидію ми бачимо у вставках до Євангелія, зокрема у спробах вивищити іудейську рибу і принизити арійський хліб.

Перша вставка зроблена у Нагірну проповідь: «*Просіть, і дасться вам; шукайте, і найдете; стукайте, і відчинять вам. Кожний бо, хто просить, одержує; хто шукає, находить; хто стукає, тому відчинять. Чи ж є між вами хто такий, що коли син попросить у нього хліба, дасть йому камінь?*» (Матвій 7.7–9). Тут живий хліб протиставляється мертвому каменю. Далі йде вставка: «Або коли попросить риби, дасть йому змію?».

Чому риба протиставляється змії? Що між ними такого різко відмінного – як між хлібом і каменем? З арійського погляду, риба і змія багато в чому подібні, скажімо, вугор – це змієподібна риба, що навіть може повзати по траві. Протиставлення цих двох подібних істот характерне тільки для іудаїзму, де риба вважається

---

[484] *Полонский Пинхас*. И флаг наш бело-голубой. Комментарий к Торе. – http://www.machanaim.org/tanach/_weekly/shlach05.htm

чистою, священною істотою, а змія – нечистою, некошерною. І це є вказівкою на іудейське походження згаданої вставки.

Додамо, що негативна для іудеїв **змія є дуже позитивною істотою в арійській традиції, де вона уособлює життєві сили природи**. Так, символіка змії широко представлена в трипільській культурі у формі знака «Ян–Інь» («Ясно–Тінь» – еволюційна змагальність протилежностей) і у формі безконечника (змія кусає свій хвіст або хвіст наступної змії), що **символізує реінкарнацію** – розвиток через багаторазове земне втілення.

Наступна вставка зроблена в оповідання про помноження хлібів. «*Кажуть до Нього учні: Де нам узяти стільки хліба в п**у**стині, щоб нагодувати стільки люду? 34. Ісус спитав їх: Скільки у вас хлібів? Сім, – кажуть*». (Матвій 15.33–34). Тут же фальсифікатор додає фразу: «і дві риби». Тобто **Ісус запитує про хліб, а йому говорять про рибу**.

Потім Ісус почав ламати хліб й роздавати учням, а ті далі людям – і це виглядає цілком природно. Але тут же знову зроблена вставка «та рибу», мовляв, Ісус почав ламати рибу і роздавати, що виглядає принаймні дивно. Ламання хліба – це поширений арійський звичай, натомість звичаю «ламання риби» нема ні в кого, навіть в іудеїв.

Далі фальсифікатор взагалі знахабнів, доводячи ситуацію до абсурду. Ось оповідання про те, як Ісус зустрівся з учнями в Галілеї після свого воскресіння: «*А як вони з радощів іще не йняли Йому віри й дивувались, Він сказав: Чи не маєте тут чого їсти? Вони подали Йому ~~кусень печеної риби і~~ стільникового меду. Він узяв і їв перед ними*» (Лука 24.41–43). Вас коли-небудь пригощали рибою з медом? Це неприродне поєднання, бо мед не подають з рибою чи м'ясом, а мед у стільниках (тобто з вощиною) взагалі їдять без нічого. Очевидно, що в оригіналі було: «*Вони подали Йому **стільникового меду»***. Що може бути природніше?

Остання ж вставка зроблена в самому кінці Євангелія в оповіданні про те, як Ісус зустрівся з апостолами на березі Галілейського моря: «*Коли, отже, вони вийшли на землю, бачать – жар розкладено і на ньому хліб. Мовить до них Ісус: Ходіть снідайте!*» (Іван 21.9,12). Фальсифікатор не втримався і звично вставив **перед** хлібом слово «риба», а потім ще й додав туманну вставку про 153 рибини, над якою досі теологи ламають голову. Що за хліб приготував Ісус? Це була, скоріше всього, **тепла каша (рідкий хліб, кутя) або підігрітий корж**.

Навіщо було робити ці вставки? Для того, що опустити біогенічний арійський хліб на рівень біостатичної риби і, відповідно, підняти статус улюбленої іудейської страви. Проте це був тільки підготовчий етап рішучої атаки на «термоядерну» їжу аріїв.

ПАПЛЮЖЕННЯ АРІЙСЬКОГО ХЛІБА

Як відомо, «батьком іудаїзму» називають іудейського священика і пророка Єзекиїла, який у 6 ст. до н. е. розробив свою антисистему. Згідно з «книгою Єзекиїла», він розпочав діяльність з двох ритуалів:

1) **перевертання істини**: рукописи з описами плачу, стогону і горя стали для нього солодкими, як мед (Єз 2–3);

2) **паплюження хліба**: він спік ячмінний хліб на тваринячому калі і привселюдно його з'їв (Єз 4.12–15).

Фактично, Єзекиїл запропонував програму боротьби з арійством і подав приклад для своїх послідовників. Ця програма підриву життєспроможності Арійської раси стояла на двох стовпах:

1) використання хуцпи – безсоромної і супернахабної брехні, хули проти Святого Духа, перевертання істини (духовно-інформаційна зброя);

2) руйнування харчової бази аріїв, передусім головного енергетичного джерела – живого хліба, перетворення життєдайної їжі на отруту (харчовий геноцид).

Про духовно-інформаційну зброю ми вже знаємо: це перевертання істинних уявлень про природу людини і світу, радикальне спотворення історії і уявлень про поточну ситуацію, забруднення інформаційного простору «порнухою і чорнухою», як наслідок – соціальна дезорганізація і розпад.

Харчовий геноцид виражається у радикальній зміні характеру харчування, красномовним проявом чого є наповнення сучасних супермаркетів: це біостатична і біоцидна їжа на 95%, а в економічно розвинених країнах – на всі 100%. Алкоголь, тютюн, солодкі напої, маргарин, оцет, майонези, рафінована олія, солодощі – це все їжа, не сумісна з життям. Новітня реалізація харчового геноциду – просування генетично модифікованої їжі, яка дозволяє контролювати суспільство голодом (ГМ-організми є безплідними, бо насіння другого покоління вже не дає урожаю) і робити безплідними споживачів цієї їжі.

Найретельніше була реалізована настанова Єзекиїла щодо паплюження хліба – вона була реалізована буквально. Тільки замість калу використовуються хлібопекарські дріжджі, які, до речі, дуже на нього подібні.

ДРІЖДЖІ – МАЛЕНЬКА СМЕРТЬ

Хлібопекарські дріжджі – це одноклітинний грибок. У природному середовищі їх нема: це продукт штучної селекції. Для надання цим мікроорганізмам особливої витривалості й агресивності їх вирощують у неймовірно брудному й отруйному середовищі. Це середовище описане в **ГОСТ 171-81 «Дріжджі хлібопекарські пресовані»**, який є чинним на пострадянському просторі, у т. ч. в Україні, адже входить у Міждержавний стандарт. Згідно з ним, для

вироблення дріжджів використовуються такі «харчові» інгредієнти як кислота сірчана технічна за ГОСТом 2148 або акумуляторна за ГОСТом 667, вапно хлорне за ГОСТом 1962, миючий рідкий засіб "Прогрес", формалін технічний за ГОСТом 1625, вапно будівельне, вапно білильне, соляна кислота технічна, їдкий натр, мікродобрива для сільського господарства, кальцинована сода, борна кислота і багато іншого[485].

Про хлібопекарські дріжджі однозначно висловився провідний російський дієтолог, доктор медичних наук, професор Олексій Ковальков[486]. Він повідомив, що цей грибок не гине при випіканні, а проникає в організм людини і починає на ньому паразитувати. Дріжджі створюють колонії в кровоносних судинах і спричинюють масу хронічних хвороб, у т. ч. атеросклероз і рак.

Професор Ковальков стверджує, що хлібопекарські дріжджі почали застосовувати в Радянському Союзі з 1935 року (незадовго після Голодомору) [487]; їх виготовляли з відходів бавовни, целюлози, кукурудзи тощо. У 1936 році в гітлерівській Німеччині ці дріжджі дослідили, класифікували як біологічну зброю (під назвою «Маленька смерть») і негайно вилучили з раціону.

Головна причина масового застосування таких дріжджів полягає в тому, що вони дозволяють різко прискорити і здешевити процес приготування тіста, а також кисломолочних продуктів (їх тепер також додають до кефірів та інших виробів). Тобто **застосування дріжджів корисне для гаманців виробників і продавців, але шкідливе для здоров'я споживачів.**

Ми вже говорили, що хліб із пророслого зерна, виготовлений при температурі до 43 градусів, належить до біогенічної їжі, тобто такої, що відроджує життя. Якщо хліб не пророщувати, але готувати без випікання, то він зберігає всі ферменти і належить до живої, біоактивної їжі, яка підтримує життя. Якщо такий хліб запекти, то він перетворюється на мертву, біостатичну їжу, яка сповільнює життя. **Якщо ж до нього додати дріжджі, то це вже біоцидний хліб, який вбиває життя.** Люди, які його споживають, убивають себе за власні гроші.

ХЛІБ ТА ІЛЮЗІЯ ХЛІБА

Якщо до зерна додати воду і поставити його в тепло, то приблизно за дві доби в ньому відбудеться автоліз: «важкий» крохмаль розщепиться на «легкі» вуглеводні, жири – на жирні кислоти, а білки

---

[485] ГОСТ 171-81. Дрожжи хлебопекарные прессованные. Технические условия. – http://www.gostedu.ru/30233.html

[486] Відеозапис з його виступом можна побачити тут: ar25.org/node/21435

[487] Про цей період: *БІЛОКІНЬ Сергій*. Двадцять років єврейської державності в Україні, 1918-1938. – http://ar25.org/node/21379

– на амінокислоти, швидко засвоювані організмом. Якщо ж цьому зерну дати змогу прорости протягом наступних однієї чи двох діб, то в ньому синтезується велика кількість вітамінів та інших корисних речовин, тому **харчова цінність такого зерна зростає на порядок**. Якщо зерно перемолоти (зробити т. зв. цільнозернове борошно), залити водою і поставити в тепло, то воно вже не проросте, проте автоліз у ньому відбудеться ще швидше. Тісто з такого борошна підростає за одну-дві доби під дією власних ферментів.

Особливість індустріального хліба в тому, що він робиться з мертвого борошна, адже з розмеленого зерна попередньо видалили оболонку (висівки) і шар з ферментами. Цей хліб уже не здатний до самостійної ферментації і розщеплення крохмалю, проте це можна здійснити за допомогою вже готової закваски, наприклад, із житнього борошна.

Однак в індустріальний хліб додають не закваску, а дріжджі, які агресивно поїдають хліб, активно виділяючи екскременти – вуглекислий газ і етиловий спирт (який, як відомо, є отрутою і наркотиком). Тісто підростає, що створює лише ілюзію його ферментації, адже розщеплення крохмалю не відбувається. Тому **індустріальний хліб – це шкідлива дріжджово-крохмальна суміш.**

Індустріальний хліб можна розглядати як прояв хуцпи, тобто супернахабної брехні і брутального перевертання істини. Видалення висівок (оболонок) і алейронового шару (що містить ферменти) пояснюють тим, що таке борошно довше зберігається і ліпше засвоюється. Але навіщо взагалі зберігати борошно: зберігати треба зерно, а борошно завжди можна намолоти перед застосуванням, навіть у домашніх умовах.

Ліпша засвоюваність? Усе навпаки: крохмаль дуже важко і довго засвоюється, а висівки є надзвичайно корисними для процесу травлення, до того ж вони живлять симбіотичну мікрофлору, яка, до речі, забезпечує 70 % людського імунітету.

Варто зауважити, що правовірні іудеї вважають справжнім, сакральним хлібом «мацу» – хліб без закваски, отже, й без дріжджів, і споживають його протягом майже всього року. Такий хліб також є «важким», проте автоматично захищає їх від шкідливого впливу «маленької смерті» – дріжджового грибка.

ГОТУЄМО БІОГЕНІЧНИЙ ХЛІБ

Кожен знає, що для підготовки тіста і випікання мертвого біостатичного хліба потрібно доволі багато часу, праці, грошей, енергії. Натомість «термоядерний» арійський хліб робиться просто, швидко і дешево. Ось орієнтовна схема:

1. Берете будь-яке зерно, найліпше яру пшеницю (можна купити на базарі або замовити в інтернет-магазині органічної їжі).

2. Кладете в будь-яку посудину і промиваєте водою з-під крана.

3. Заливаєте питною водою – з джерела, бювета, бутильовану або фільтровану.

4. Ставите на 2 доби для автолізу (під дією тепла і води відбувається саморозщеплення). Після першої доби чи трохи пізніше (коли з'явився специфічний "запах життя") треба промити зерно під краном і знову залити питною водою.

5. На третю добу це зерно знову промити. Взяти широку пласку тарілку і покласти на неї тканину, змочену питною водою. На тканину викласти промите зерно у 2-3 шари. Зверху накрити 2-3 шарами мокрої марлі і поставити у тепле місце, наприклад, на шафу. За потреби можна раз чи двічі трішки полити питною водою.

6. Через 1-2 доби отримуєте пророщене зерно – скарбницю вітамінів та інших біоактивних речовин. Найліпше, коли паростки мають довжину 1.5-2 мм.

7. Можна їсти в такому вигляді, ретельно розжовуючи – це найкорисніше. Вартість денної порції такого хліба – 50 копійок. Також його можна їсти з медом. А можна розмолоти на блендері і залити молоком. Можна робити кутю з розтертим маком, родзинками, горіхами, медом... Простір для фантазії величезний. Життя преображається – творимо!

Повернення людини до природного харчування є необхідною умовою повернення до гармонії із собою, Всесвітом і його Творцем. Обов'язковими наслідками такого Великого Повернення є щастя, здоров'я, гармонія, радість творчості і перемог. Хай Буде!

ДРУЗІ І ВОРОГИ ЦАРСТВА БОЖОГО

Нагадаємо, що земний світ – це велике ігрове середовище, створене Творцем Всесвіту для розвитку і радості втілених божественних істот – частинок цього Творця, небесної цивілізації сотворців. Кожна людина за своєю природою є божественним гравцем, звідси латинські ludo – «грати», ludus – «гра», ludens – «той, хто грається», «гравець», ludicia – «музикування», «музична гра».

Якщо використовувати комп'ютерні аналогії, то гра під назвою «Життя» передбачає дії на чотирьох рівнях, які ми називаємо «просторами подій»[488]. Найцікавіше і найприємніше на четвертому рівні, який називається Простором волі, у євангельських термінах – Царством божим, бо людина діє в ньому як бог, точніше, як богочоловік. Тому **стратегічним завданням кожної людини, яка прагне повноти буття, є підняття у простір Царства божого.**

Процес підняття вгору нагадує злітання на аеростаті, який має три складники: оператора, повітряну кулю і кабіну. Піднятися вони можуть тільки разом, а не поодинці. Для цього треба: 1) мотивувати оператора рухатися вгору; 2) наповнювати кулю сонячним гелієм; 3) робити легшою кабіну – позбуватися баласту. Спільна дія трьох складників створює висхідну тягу – рушійну силу, що піднімає вгору.

Оператор – це духовна сутність людини, її вольовий початок; повітряна куля – це психоенергетика (душа), а кабіна – це плоть. Для підняття у вищий простір подій треба очищати дух від помилкових стереотипів і формувати волю, наповнювати душу енергією світла, оздоровлювати фізичне тіло. Спільна дія цих трьох складників формує сонячну силу, що підносить людину в простір Царства божого: «*Царство Боже здобувається Силою, і ті, хто застосовують Силу, схоплюють його*» (Матвій 11.12).

ТРИ РІЗНОВИДИ СИЛИ

Отже, для підняття у вищий простір буття треба володіти особистою силою. Оскільки людина є одночасно духовною, психічною і фізичною істотою, то її особиста сила має три складники.

На найвищому рівні – це ДУХОВНА СИЛА, основана на істинному світогляді, розвиненій уяві та правильних вольових якостях. Ця сила ще називається вірою: «*Істинно кажу вам: коли матимете віру хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не буде для вас неможливого*» (Матвій 17.20).

На рівні душі діє ПСИХІЧНА СИЛА. Іноді її ще називають харизмою, яка робить людину авторитетною і переконливою, викликає довіру до неї і бажання її слухатися. Схоже, що саме цю

[488] Див.: Здоров'я людини і простори подій. – С. 114.

психічну енергію в арійській традиції називали словом «хварно». Так, засновник Арійської раси цар Їма (він же Ной, Рама, Зіасудра, Ману), перебуваючи у стані святості, утримував «хварно» («хварену», «фарн») – благодать, світло, харизму, психічну силу[489]. Схоже, що з цим пов'язане слово «хвалити», адже якщо когось хвалимо, то наснажуємо його енергією, збільшуємо його харизму, авторитет, «хварно».

Цю благодатну силу ми позначаємо терміном **Світло**. Пам'ятаєте? «*Хай світить перед людьми ваше Світло, щоб вони, бачачи ваші добрі вчинки, прославляли вашого Батька, що на небесах*» (Матвій 5.16). Цей різновид Сили ми виявили в процесі роботи з технологією самовідновлення Живе Слово: що більше людина, читаючи просвітлені тексти, наповнює себе Світлом, то швидше у неї відбуваються самозцілення і гармонізація навколишніх подій.

За останні кілька років **зафіксовано багато випадків спонтанної передачі Світла**. Вона відбувається передусім між кровними родичами: це коли одна людина читає Живе Слово, а зцілення відбувається не тільки в неї, а й у дітей, батьків, братів та сестер. Тобто Світло передається дистанційно, причому незалежно від відстаней.

Пізніше навчилися **цілеспрямовано передавати Світло конкретній людині**, якщо вона готова його прийняти. Якщо людина-передавач володіє дуже великим запасом Світла, то у людини-приймача може відбутися майже миттєве (протягом кількох діб) зцілення від актуальної хвороби.

Світло передається найефективніше при фізичному контакті. Це дозволяє зрозуміти Євангельське оповідання про самозцілення кровоточивої жінки, яка з вірою доторкнулася до Ісуса і отримала від нього велику порцію Світла – настільки велику, що Ісус це виразно відчув[490]. З цієї причини знахарі і мольфари будь-кому не подають руки, адже при фізичному контакті вони можуть втратити частину внутрішньої сили, для поповнення якої треба докласти значних зусиль.

Таким чином, **Світло можна генерувати, накопичувати і передавати іншим**. Найефективнішим засобом генерування Світла є Живе Слово, а сам процес генерування нагадує наповнення аеростату гелієм (буквально, «сонячним»). Завдяки цьому виникає своєрідна «вертикальна тяга», яка піднімає людину у простір позитивніших подій.

На рівні фізичного тіла діє **ФІЗІОЛОГІЧНА СИЛА**, яка формується правильним способом життя, оздоровчим харчуванням, фізичними вправами, чистим довкіллям.

---

[489] Ной, вара і Великий Потоп. – С. 179.
[490] Режим самовідновлення. Натисни кнопку! – С. 93.

Усі три різновиди Сили тісно пов’язані між собою: **нерозвиненість однієї з них заважає розвитку двох інших**. Скажімо, помилковий світогляд постійно створює проблеми для психічного і фізичного розвитку людини. З другого боку, гарний фізичний розвиток сприяє розвиткові духовної сили – Віри; звідси відомий афоризм «У здоровому тілі – здоровий дух».

ПРОТИВНИКИ ТВОРЦЯ, СОЮЗНИКИ САТАНИ

Добрий Бог-Творець бажає, щоб ми піднімалися у Царство боже – простір щастя і процвітання. Оскільки Царство боже здобувається Силою, то все, що збільшує Силу, викликає радість Творця і сотвореного ним Всесвіту[491]. Натомість все, що зменшує цю Силу, викликає зловтіху противників.

Як відомо, **головним противником Творця є темна і брудна астральна сутність – егрегор**, який позначають словами «сатана» (арамейське «противник»), «диявол» (гелленське «наклепник»), «лукавий» («брехун»)[492]. Цей егрегор існує на низькому енергетичному рівні, тож може живитися тільки низькою, брудною психічною енергією. Тому він прагне якомога більше людей опустити до свого рівня вібрацій, щоб паразитувати на них і, при нагоді, навіть брати під повний контроль. Для цього він намагається причепити до них інформаційний баласт і зробити у них дірки для висмоктування життєвої енергії.

Доступ до людини цей паразитичний егрегор він має тільки тоді, коли в ній живуть згадані вище противники Творця – союзники диявола: гріхи, шкідливі звички, вади, пороки.

І навпаки: **диявол не має доступу до людини, якщо йому нема за що зачепитися**.

Перешкодою для підняття людини у простір гармонійних подій є наявність БАЛАСТУ, який тягне донизу, і ДІРОК, через які «гелій» витікає з нашої «повітряної кулі», що зменшує її піднімальну силу. «Баласт» – це інформаційний та фізичний бруд, а «дірки» – це все, що зменшує нашу життєву силу: шкідливі звички, розпуста, брехня, помилкові стереотипи, неправильні уявлення про світ. **Усі разом вони є тими противниками, які заважають руху до Царства божого.**

Під час дослідження можливостей самозцілення людини, що їх ведемо з 2005 року, нами виявлені чинники, що заважають руху вгору або й повністю блокують увесь процес оновлення. Оскільки людина є цілісною триєдиною істотою, що має плоть, душу і дух, то **блокування на одному рівні зупиняє оновлення на двох інших**.

---

[491] Коли радіє Всесвіт. – С. 473.

[492] Сатана, тобто противник Творця. – С. 434.

ПРОТИВНИКИ ПЛОТІ

М'ЯСО. Як виявилося, головним блокуючим чинником на фізичному рівні є вживання м'яса. З одного боку, індустріальне м'ясо, у тому числі риб'яче, насичене антибіотиками, гормонами і консервантами, тому є шкідливим чисто хімічно. З другого боку, в умовах інтенсивного вирощування, тварини постійно перебувають у стресовому стані, особливо перед забоєм, тому їх м'ясо надзвичайно забруднене емоціями страждань і передсмертного страху. Тож не дивно, що після його вживання люди страждають від тривоги, «безпричинного» страху, роздратованості, нападів люті, нічних жахів. М'ясо риби значно менше забруднене емоційно, проте, як і все інше м'ясо, воно не є людською їжею. Все протиприродне – шкідливе. Особлива шкідливість м'яса ще й у тому, що від нього значно важче відмовитися порівняно з алкоголем і тютюном. А все тому, що «м'ясна програма» закладається у свідомість із самого дитинства.

БІОЦИДНА ЇЖА І НАРКОТИКИ. Це те, чим переповнені наші продуктові магазини: алкогольні та солодкі напої, тютюн, маргарин, майонез, оцет, дріжджовий хліб, цукерки та інша «хімія»[493]. Для підтримання життя потрібна не мертва, а жива їжа.

НАДМІРНА СЕКСУАЛЬНА АКТИВНІСТЬ. Насамперед це стосується чоловіків. Продовження роду є базовою функцією будь-якої живої істоти, для її виконання організм віддає все найкраще, що у нього є. Тому після кожного акту еякуляції чоловічий організм прагне негайно відновити запас сімені, вважаючи це першочерговим завданням, важливішим ніж підтримка роботи внутрішніх органів чи нарощування м'язів. Саме тому після статевого акту чоловікові раптово хочеться спати. На відновлення сперми у молодих людей йде не менше трьох діб, з віком цей період зростає до тижня і місяця.

Кожен акт еякуляції рівнозначний втраті чоловіком 150 г крові. Це добре знають спортсмени, тому за три чи більше днів до змагань чоловіків ізолюють від жінок, інакше різко зростає вірогідність програшу. Це завжди знали військові і те саме робили перед битвами, інакше війську загрожувала поразка. В ситуації бою, коли потрібна мобілізація всіх сил і перемагає той, у кого їх трішки більше, порушення сексуальної дисципліни прямо веде до загибелі. Саме тому на Запорізькій Січі не було жінок.

---

[493] Мертва їжа: біостатична і біоцидна. – С. 484.

З другого боку, **цнотливість дає людині велику силу** для оновлення її фізичного тіла, розвитку талантів і здібностей, дає енергію для творчості та щастя. Слово «цнотливість» (цнота, чеснота) означає чистоту в статевому житті: до одруження це незайманість, під час одруження – подружня вірність і правильне, чисте статеве життя. Цнотливість – це ухилення від усякого роду блудних справ, розмов, читань, поганих і двозначних слів, думок і мрій. «*Щасливі чисті серцем, бо вони побачать Бога*» (Нагірна проповідь).

Це стосується і чоловіків, і жінок. Про велике значення правильного застосування статевої енергії говорить така цитата: *«Якщо людині вдасться утримувати сім'я (вагінальні секрети) хоча б протягом трьох місяців, то її сиве волосся стане чорним, зморшки зникнуть, почнуться просто чудеса. Через роки цнотливості ваша аура досягне такого рівня, що кожен, хто зустрінеться з вами, відчує себе оновленим і заспокоєним. Це буде гармонізувати як вас самих, так і навколишніх людей. Це – ознака надлюдини. Дотримання цнотливості – основа всіх чеснот, яка дає колосальну Силу»* (Із секретів Великих йогів). Якщо правильне використання статевої енергії **поєднувати з усім комплексом оздоровчого способу життя**, то описане вище не буде великим перебільшенням. За деякими розрахунками, на відновлення сперми, що постійно витрачається, чоловічий організм витрачає приблизно 25 % своєї енергії. З цього випливає, що **цнотливий чоловік на чверть сильніший за інших**. Це дуже велика перевага. Окрім того, надмірно-виснажлива статева активність різко зменшує здатність чоловіків до зачаття, отже, підриває демографічний потенціал народу.

Кожен статевий акт має супроводжуватися емоціями кохання і, в ідеалі, бути спрямованим на продовження роду. При цьому фізичне задоволення і радісний емоційний підйом є винагородою за природовідповідні дії. Натомість прагнення до статевих задоволень без кохання, а також без спрямованості на продовження роду є протиприродним, веде людину до знесилення, страждань і поразки, а народ – до вимирання. Найбільш енерговитратною є мастурбація, адже тут не відбувається компенсації за рахунок дуже корисного енергетичного обміну між чоловіком і жінкою.

Статева розпущеність блокує оновлення людини, її оздоровлення і омолодження. Тому нинішнє масоване просування в ЗМІ безкоштовної еротики і порнографії, а також стимулювання статевої активності без спрямованості на дітонародження є **різновидом тотальної війни**. Системне сексуально-енергетичне спустошення населення, передусім його чоловічої частини, здійснюване в такий спосіб, дозволяє паразитичній верхівці утримувати пасіонарність народу на безпечному для себе низькому рівні.

Окрім енергетичного виснаження, відбувається також **соціальна деструкція**. Нейрофізіологи науково підтвердили і так очевидний факт: виявляється, що чужа напівоголена жінка автоматично сприймається чоловіком як товар для продажу, а не як духовна істота. Це й зрозуміло, адже якщо жінка роздягнулася на огляд чужих чоловіків, то для чого вона це зробила? Навіть якщо вона тільки оголила живіт.

Загалом це призводить до зниження статусу жіноцтва у суспільстві. Тож виходить, що **у зменшенні еротично-порнографічного пресингу зацікавлені як чоловіки, так і жінки**.

Як цього досягнути? Найефективніший засіб – масове викриття прихованого сенсу всього цього «сексуального лохотрону». Він викликає в людини зацікавлення тільки доти, поки вона усвідомить, що це пастка для дурнів – щоб ослабити її як конкурента і вибити з гри.

ПОРУШЕННЯ ДОБОВОГО РИТМУ. Багато людей пізно йдуть до сну, а потім пізно встають, нерідко з відчуттям утоми. А все тому, що природним часом для пробудження є світанок. Якщо людина зустрічає схід сонця в бадьорому стані, а особливо у стані молитви, то вона отримує потужний енергетичний імпульс. Саме тому наші предки радили **починати ранкову молитву перед сходом сонця**. Сучасна індустрія розваг робить усе можливе, щоб людина лягала спати якомога пізніше, створюючи ще одну «дірку» в її енергетиці.

НЕДОСТАТНЯ ФІЗИЧНА АКТИВНІСТЬ. Усе живе рухається, без руху нема життя. Якщо у людини сидяча робота, то треба використовувати будь-яку можливість для активності. Особливо корисним є комплекс вправ, відомий як «Око відродження» або «**П’ять тибетських вправ**». Хоча ці прості вправи виконуються всього за 15 хвилин, проте дають потужний енергетичний заряд на цілий день. Урешті-решт, навіть звичайна прогулянка зі світлими думками під відкритим небом добре відновлює людські сили.

ПРОТИВНИКИ ДУШІ

ТЕЛЕВІЗОР. Практика показала, що захоплення телевізором може повністю заблокувати процес самозцілення людини. А все тому, що «зомбоящик» є головним джерелом інформаційного бруду. Дехто його дивиться «заради новин», проте в телевізорі нема новин – є тільки цілеспрямована пропаганда. Те, що називається новинами, насправді є концентратом бруду з усього світу з тенденційними коментарями для приховування реального стану справ. Це інформаційний баласт, який зупиняє рух угору.

Новини треба брати з Інтернету. Зрозуміло, в ньому також є багато негативу, але тут уже є можливість самому вибирати між

світлом і мороком, активно шукати потрібну інформацію, обговорювати її, ставити запитання і самому давати відповіді. Тому настанова Ісуса Христа «Продай одежу й купи меч» нині звучить як «Продай телевізор – купи комп'ютер». Найкраще джерело якісних новин – **соціальна мережа** перевірених друзів і знайомих.

СТРАХ І ТРИВОГА. Виявилося, що перебування у стані страху чи тривоги надійно блокує процеси самозцілення. Треба розуміти, що такого роду негативні емоції є інформаційним брудом. Того, хто перебуває в чистоті, у цьому світі нічого не лякає. Людина, яка генерує емоції страху і тривоги, живить сатанинський егрегор, є його донором, союзником і спонсором.

ОБРАЗА. Чимало людей ображені на весь світ – родичів, знайомих, урядовців, виробників, комунальників і навіть на самого Творця. Людина вважає, що всі їй щось винні, а вона сама є потерпілою від тотальної несправедливості. Це паразитична емоція, яка викачує з людини енергію і спрямовує її на живлення диявола. Насправді в цьому світі ніхто нікому нічого не винен. Весь світ – це ігровий простір, а всі люди – гравці. Кожен виконує свою роль, підкоряючись фізичним обмеженням цього світу і закону причини й наслідку. Якщо ми комусь робимо добро, то не тому, що зобов'язані це робити, а тому, що відчуваємо любов або просто бажання робити добрі справи. Все, що робиться з власної волі – добро...

ВСІ НЕГАТИВНІ ЕМОЦІЇ – заздрість, образа, злість, ненависть, страх, тривога – висмоктують з людини психічну енергію, яка йде на підживлення і посилення диявола. Будь-яка емоція має або позитивний, або негативний знак. Тож тут спрацьовує принцип: «*Хто не зо мною, той проти мене, і хто зо мною не збирає, той розкидає*» (Матвій 12.30). Пам'ятаймо: кожна наша емоція живить або егрегор Царства божого, або егрегор диявола. Щомиті ми з власної волі можемо бути союзником або Творця, або його противника.

Контролюймо свої емоції!

ПРОТИВНИКИ ДУХУ

Людина – це втілена духовна сутність. Дух є оператором, що керує психікою і плоттю. Тому стан людини та її поведінка головно визначаються світоглядом цього оператора. Помилкові уявлення про світ можуть повністю заблокувати процес оновлення людини. Спостереження за самозціленням великої кількості людей виявило кілька головних світоглядних противників Царства божого.

ІУДОХРИСТИЯНСТВО. Для нас це було доволі несподіване відкриття, адже панує переконання, що відвідання церкви «підвищує духовність», а молитва в церкві, та ще й зі свічкою, має велику силу. Практика показала, що все навпаки: включення в іудохристиянський егрегор повністю зупиняє оздоровлення людини і притягує до неї негативні події. Мабуть, звідси народна прикмета: «Зустрінеш монаха – до невдачі, попа – чекай у сім'ї неприємностей». Натомість як тільки людина починала займати щодо іудохристиянства нейтральну позицію (розривала зв’язок з егрегором), то відбувалася негайна реалізація накопиченого потенціалу молитви і добрих справ.

Це спостереження спонукало глибше дослідити доктрину іудохристиянства, його походження і сутність здійснюваних ним ритуалів. Виявилося, що воно **походить від заснованої в Єрусалимі іудейської секти ебіонітів**, розвинулось в Александрії Єгипетській і пізніше у Римі під назвою «християнство» (у цих містах була найчисельніша іудейська діаспора). У 6 ст. за сприяння імператора Юстиніана ця секта захопила Константинопольську церкву (т. зв. «монофізитство»), за Ярослава Мудрого (1039 р.) проникла на територію аріянської Русі[494], де стала домінувати завдяки завойовницьким походам хана Батия, під час яких були зруйновані головні аріянські храми – собор Святої Богородиці в Києві (Десятинна церква) у 1240 р. і собор Святої Богородиці в Галичі у 1241 році.

Іудохристиянство є не просто спотворенням, а запереченням вчення Ісуса Хреста, яке було оновленням і розвитком Арійської (Гіперборійської, Трипільської) традиції. Щодо головного іудохристиянського ритуалу – літургії, то за всіма ознаками він є актом неприхованого сатанізму, під час якого, подібно до чорної магії Вуду, створюють інформаційний двійник Ісуса Хреста («агнець»), який убивають, а його «тіло» учасники ритуалу з’їдають і запивають алкоголем («кров’ю»). Природно, що участь у ритуалах сатанізму повністю блокує рух до Царства божого[495].

[494] Ярослав Мудрий – внутрішній ворог. – С. 392.
[495] Остання хуцпа голого короля. – С. 458.

КУЛЬТ СТРАЖДАНЬ. Сатанинська теза про те, що страждання потрібні «для спасіння душі», глибоко вкорінена в масову свідомість. На ній наполягає не тільки іудохристиянство, а й інші псевдорелігії[496]. Відповідно, все земне життя трактується як простір страждань, мовляв, «Господь терпів і нам велів». Насправді життя набагато різноманітніше і загалом орієнтоване на те, щоб людина в ньому раділа і творила. У простір страждань людина опускається тільки тоді, коли робить помилки. **Гріхи ведуть до страждань, а святість веде до радості та процвітання**. «Князь світу цього» – диявол – панує тільки в найнижчому і найбруднішому просторі подій, оскільки вищі простори для нього недоступні. Для перебування у просторі позитивних подій досить жити згідно з власною природою і правилами Творця, які легкі до виконання – як усе природне.

ПОМИЛКОВІ СТЕРЕОТИПИ. Масова свідомість просто нашпигована світоглядними закладками, які всі разом формують уявлення про світ як земне пекло. Саме вони створюють ґрунт, на якому виростають згадані вище противники душі і плоті.

Один з таких стереотипів ми вже згадували: мовляв, «справжній чоловік» повинен мало не щодня «займатися сексом». Насправді, «*потреба людських особин у сексуальному спілкуванні на сьогоднішній день жахливо перебільшена.* ***Той рівень сексуальності, який задається інформаційним простором як***

---

[496] Коли радіє Всесвіт. – С. 473.

норма, властивий хіба що людям психічно хворим… *Схильність здорового організму до стриманості – це навіть не релігійна доблесть, а медичний факт. Чоловіки з прекрасними фізичними даними, що перебувають у найкращій спортивній формі, менше всього відчувають напади бажання терміново залізти в чиє-небудь ліжко. Сильний, мужній, реалізований чоловік не робить культу з сексу – він господар цього інстинкту, він знає, чого хоче, кого хоче і* ***просто так своїм сім'ям не розкидається****.*

І лише в людини слабкої – фізично, психологічно і статусно – очі весь час рискають у пошуках голого стегна, а руки постійно тягнуться не туди. Результат такого безладного і безглуздого сексуального життя – обопільна деградація: і того, хто зверху, і того, хто знизу. Колись дуже давно, коли ще можна було мислити головою, а не геніталіями, хтось дуже розумний сказав: ***У чоловічому організмі є маленький орган, який завжди голодний, якщо його намагаються задовольнити, і завжди задоволений, якщо його тримають у голоді***»[497].

Інші помилкові стереотипи: «Їж м'ясо, бо не виростеш» (це взагалі повне безглуздя), «варена їжа краще засвоюється» (все навпаки), «помірне вживання алкоголю корисне для здоров'я» (етиловий спирт – це отрута і наркотик, засіб для дезінфекції), «вакцинація підвищує імунітет» (навпаки, вона його вбиває), діти від міжрасових шлюбів особливо гарні й талановиті (насправді вони обтяжені генетичними і психічними хворобами, до того ж безплідні в наступних поколіннях), дітонародження неминуче пов'язане з болем і небезпекою (насправді це найбільш природна функція, тому здорова жінка з чистою психікою народжує без болю, отримуючи при цьому задоволення, подібне на оргазм).

Спільною рисою всіх згаданих вище чинників ослаблення людини є їх спрямованість проти природного порядку. Вони є тими тягарями на ногах людини, що не дозволяють злетіти, і тими дірками в її енергетиці, через які паразити смокчуть енергію.

Це противники людини і Творця. Їх важко позбутися, але тільки доти, доки про них дізнаєшся. Як тільки людина довідується про їхню справжню сутність, то вони відразу ж втрачають для неї будь-яку привабливість, опиняються без енергетичного підживлення, а тому швидко засихають і відпадають. «*І пізнаєте істину, і істина визволить вас*» (Іван 8.32), «*Слава блаженному Богу за те, що потрібне зробив неважким, а важке – непотрібним*» (Григорій Сковорода).

---

[497] *Соколов-Митрич Дмитро.* Неосновний інстинкт. – http://ar25.org/node/17006

ДЖЕРЕЛА АРІЙСЬКОЇ СИЛИ

Для того щоб швидко піднестися у простір позитивних подій, треба одночасно діяти на рівні плоті, душі й духу. Зазвичай люди починають самовдосконалення з фізичного тіла, бо воно найвиразніше сигналізує про проблеми. Проте реальні перетворення починаються зі зміни світогляду: «*Життя за відображенням. Світ здійснює перетворення* ***духу, плоті і душі. Свідомість править світом****. Змінюємось!*» (Живе Слово, Цифрона 100-4). Зокрема, характер харчування людини має відповідати стану її психоенергетики (душі) і свідомості (духу). Якщо людина різко змінює харчування без зміни свідомості, то вона весь час думатиме про звичну їжу (всі ці майонези з цукерками) і страждатиме.

Отже, **головні чинники арійської сили**, які підносять у Царство боже, – простір волі та процвітання:

1. Життєрадісний світогляд, ставлення до життя як до божественної гри, очищення свідомості від помилкових стереотипів, здійснення добрих справ, обмін подарунками з ближніми, точність, цілеспрямованість і сміливість.

2. Наснаження себе позитивними емоціями, очищення душі від образ, страху, тривоги, ненависті, заздрості. Систематичне наповнення себе світлом Живого Слова, культивування навколо себе краси, порядку, гармонії, заміна телевізора на Інтернет, об’єднання з однодумцями.

3. Оздоровча арійська їжа, повна відмова від біоцидної їжі, тютюну та алкоголю, недопустимість вакцинацій, пробудження до сходу сонця і правильний добовий ритм, сексуальна чистота, фізична активність, спілкування з природою, плекання всередині себе і навколо себе краси та порядку.

8 ВЕЛИКА ГРА

ЛЮДИНА, ТОБТО ГРАВЕЦЬ
НЕОАНТРОПИ, АБО ЛЕМУРІЙЦІ
ЗА МЕЖАМИ РАЮ: БОРІЙЦІ, АБО АТЛАНТИ
ПОКИНУТИЙ РАЙ БОРІЇ
ВІДНОВЛЕННЯ ГРИ: АРІЇ
ВЕЛИКА СКУФІЯ НОВИХ АРІЇВ
ТОТАЛЬНА ОСВІТА
ЩО ТАКЕ АРІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ
ЯК ЗАКРІПИТИСЯ У ЦАРСТВІ БОЖОМУ

З кожним днем у людини все більше відбирається свобода бути такою, якою вона була. Єдина свобода, яка незабаром у неї залишиться, – це свобода ставати іншою.

ЛЮДИНА, ТОБТО ГРАВЕЦЬ

Попередні цивілізаційно-расові переходи відбувалися завдяки тому, що нова раса знаходила нових союзників і встановлювала з ними взаємовигідний симбіоз. Це різко розширювало можливості нових людей порівняно з тими, хто не мав союзників. Який союзник буде у нової арійської раси? Щоб це зрозуміти, треба мати загальне уявлення про еволюцію живого.

РЕВОЛЮЦІЙНІ СТРИБКИ І ПОСТУПОВІ ЗМІНИ

Еволюція всього живого відбувається шляхом революційних стрибків на вищий рівень, після яких іде довготривале поступове вдосконалення. Стрибки відбуваються тоді, коли «небесна лабораторія» запроваджує нові моделі (види) живих організмів. Далі в автоматичному режимі відбуваються поступові вдосконалення – внаслідок наперед запрограмованої боротьби видів за існування, їх мінливості і пристосування.

Яскравим прикладом цілком нової конструкції є **жук-бомбардир**, який обпалює ворога прицільними пострілами 100-градусної токсичної рідини[498]. Його появу неможливо пояснити поступовими пристосуваннями, адже «вогнемет» дає жуку переваги **тільки в завершеному – цілісному і боєздатному – стані**. Інакше на початковому етапі своєї еволюції цей жук нагадуватиме солдата, прикутого до поламаного танкового кулемета. Чи могла б ця дивовижна конструкція сформуватися внаслідок поступових пристосувань? Очевидно, що ні. Наявність ще не діючих громіздких ємностей з «ракетним паливом» і окиснювачем, а також вогнетривкої камери згоряння звели б нанівець перспективи цього виду в жорсткій боротьбі за існування, адже в ній навіть найменша деталь веде до виживання чи вимирання.

При цьому ми розуміємо, що появі революційно нової конструкції передує **велика кількість дрібних удосконалень**, що реалізуються в інших механізмах – як природних, так і штучних. Наприклад, поява персональних комп'ютерів відбулася завдяки тисячам локальних проривів у різних галузях технологій. Це саме той випадок, коли накопичення критичної кількості дрібних змін і їх об'єднання в нову систему народжує принципово нову якість.

Подібним чином, як абсолютно нова модель, на планеті Земля з'явилася людина. Звісно, що окремі її складники і технологічні рішення формувалися протягом мільйонів років, починаючи від найпростіших молекул і клітин. Найважливіші підсистеми плоті та психіки були застосовані й випробувані на людиноподібних тваринах: мавпах, архантропах і палеоантропах, у т. ч. неандертальцях. Проте

[498] Відеофільм про жука-бомбардира: http://ar25.org/node/21868

тільки радикально нова психофізична конструкція, створена божественним «дизайнерським бюро», відкрила можливість для втілення у ній духовних сутностей. Ось так і з'явилася людина, що буквально означає «гравець».

Адам ▶
Активація нової моделі. А все починалося з молекул, мікробів, рослин, комах і людиноподібних тварин...

ЧИМ ПЕРША ЛЮДИНА ВІДРІЗНЯЛАСЯ ВІД ТВАРИНИ

По-перше, це була втілена **духовна сутність – оператор**, що керує психікою і плоттю. Натомість у тварин є тільки психіка і плоть, які працюють в автоматичному режимі, зокрема завдяки вродженим і набутим інстинктам (програмам). Тому тварини – це більше чи менше складні біороботи.

По-друге, людина отримала **значно досконаліше базове «програмне забезпечення»** (психіку, або душу), подібно як операційні системи новітніх смартфонів незрівнянно вищі порівняно з програмами початкових мобільників.

По-третє, людина отримала значно досконалішу плоть, яка і стала матеріальним носієм згаданого вище революційно нового типу психіки – програмного забезпечення людини-гравця.

Втілений дух став невичерпним джерелом творчої активності на планеті Земля. Якщо еволюція архантропів (2,8 млн – 350 тис. років тому) і палеоантропів (250–35 тис. років тому) тривала дуже повільно і її темпи співмірні з розвитком рослинного і тваринного світу, то поява 50 тисячоліть тому «нової людини» – неоантропа, людини-гравця – спричинила яскраві, динамічні, вибухові перетворення. Неоантропи відрізнялися від людиноподібних тварин приблизно так, як сучасний автомобіль з бортовим комп'ютером і кваліфікованим водієм відрізняється від воза з конем без кучера. **Людина незрівнянно досконаліша за будь-яку тварину**. Зокрема, людина була створена як самодостатня й універсальна істота, спроможна використовувати різні джерела живлення, в тому числі повітря і прану (ефір). Завдяки цьому, на відміну від тварин, людина потенційно може нормально жити взагалі без їжі. Інша річ, що вона використовує тільки незначну частку своїх можливостей – подібно як більшість власників смартфонів використовує мізерну частку їх функціоналу.

У процесі свого розвитку людина пережила три революційні стрибки, здійснила три цивілізаційно-расові переходи. Перших людей, які з'явилися на історичній арені **50 тисячоліть тому**, в науці прийнято називати неоантропами («новими людьми»), в езотеричній традиції їх називають лемурійцями.

Другий революційний стрибок, що відбувся приблизно **25 тисячоліть тому** на території Борії (Навколочорномор'я), започаткував формування нової раси, яку умовно називають расою кроманьйонців (зазвичай їх не відрізняють від неоантропів), інші назви – борійці або атланти.

Третій Великий Перехід, що відбувся **7,5 тисячоліть тому** на території Гіпербореї (Північне Надчорномор'я), привів до формування Арійської раси, ранніх представників якої в науці називають трипільцями, а в езотериці – арійцями (тобто ярими, сонячно-потужними, життєспроможними) або гіперборійцями (за назвою родової колиски).

Усі ці терміни не є усталеними, тому для позначення трьох революційних модифікацій людини – трьох корінних рас – ми вживатимемо терміни **«неоантропи», «борійці», «арійці»**.

Формування нової расової спільноти завжди відбувалося в середовищі існуючої. Базовим чинником переваги нової раси було знаходження нових союзників.

НЕОАНТРОПИ, АБО ЛЕМУРІЙЦІ

Згідно із сучасними науковими уявленнями (які постійно уточнюються, а іноді й цілком заперечуються), народженню раси неоантропів передував підготовчий період принаймні у 100 тисяч років. Тобто значний час пішов на експерименти з діючим прототипом та його випробовування в реальних умовах.

Презентація популяції «нової моделі» відбулася приблизно 50 тисячоліть тому на території Східно-Європейської рівнини[499]. Найдавніша у світі стоянка неоантропів віком 40-42 тисяч років відкопана в районі села Костенки в Хохольскому районі Воронезької області. Давніші стоянки ще чекають своїх відкривачів. Їх доцільно шукати ближче до прісноводного Понтійського озера, яке пізніше перетворилося на солоне Чорне море.

Цей час народження раси неоантропів ми називаємо Першим цивілізаційно-расовим переходом. Після його здійснення, тобто приблизно 50 тисячоліть тому, почалося вибухове розселення неоантропів по планеті. Упродовж наступних 10 тисячоліть вони вже опанували майже весь світ. Наприклад, 40 тисячоліть тому неоантропи вже були в Австралії.

---

[499] Про Східно-Європейську батьківщину неоантропів див: *Клёсов А., Тюняев А.* Происхождение человека (по данным археологии, антропологии и ДНК-генеалогии). – М.: Белые альвы, 2010. – 1024 с., разд. 25, с. 800, табл. 25.1.

Згідно з найновішими дослідженнями, африканські популяції людини генетично не є предками решти людей на землі. Тоді чим вони є? Найімовірніше, продуктом змішування неоантропів з місцевими африканськими палеоантропами, тобто людиноподібними істотами.

ПЕРВІСНА ЛЮДИНА БУЛА БІЛОЮ

Антропологи констатують: **що далі людина відходила від Східно-Європейської рівнини, то більше деградувала**. Трансформація скелетів і зміна кольору шкіри (первинна людська раса була білою) є закономірним результатом деградаційних процесів.

Попри всі зусилля науковців, у сучасної людини так і не виявлено стародавніх біологічних попередників. Навіть найдавніші знахідки свідчать про прямоходіння людини, адже пальці на ногах у неї не розчепірені, як у мавп. **Тобто людина відразу ж з'явилася як завершена нова модель** (подібно як згаданий вище жук-бомбардир).

На користь деградаційної теорії свідчить не тільки зміна зовнішнього вигляду, а й будова кісток. Деградація особливо добре помітна на прикладі австралійських аборигенів. За даними антропології та генетики, сучасна людина прийшла в Австралію приблизно сорок тисяч років тому. Знахідки, датовані тим віком, набагато прогресивніші за своєю будовою, ніж показники нинішніх аборигенів цього материка. Так, якщо стародавні черепи мають товщину всього півсантиметра, то у сучасних аборигенів Австралії черепна кістка досягає півтора сантиметра і при цьому відрізняється набагато примітивнішою будовою, що, природно, свідчить про деградацію системи формування черепа[500].

Виникає запитання: **Чому всупереч достатньо переконливим даним ДНК-генеалогії, археології та антропології в масову свідомість активно просувається помилкове твердження про «африканську прабатьківщину людини»**?

Академік Анатолій Кльосов це пояснює тим, що на Заході поширене почуття провини щодо африканців, яких колись пригнічували. Тобто ця наукова брехня – це своєрідна збочена форма вибачення перед неграми. Насправді все пояснюється простіше: група, що контролює більшість ЗМІ, має африканське походження, тому з патріотичних міркувань схильна просувати первинність своєї історичної батьківщини[501]. На користь спільного африканського походження євреїв і негроїдів додатково свідчить і те, що показник непереносимості молока у євреїв (70–80 %) близький до такого ж показника у негроїдів (80–90 %)[502].

---

[500] Джерело: У людей і мавп нема спільних предків, прабатьківщина людства – Європа. – http://sd.org.ua/node/21664.

[501] Євреї й ефіопи-фалашмура – кровні брати по матері. – ar25.org/node/6769

[502] Молочний тест. – С. 492.

СИНТЕЗУЮЧА МІКРОФЛОРА

Першим союзником людини стала мікрофлора, спроможна синтезувати з кисню, азоту, водню і вуглецю повітря всі необхідні для життя речовини (жири, білки, вуглеводні, амінокислоти, вітаміни тощо). Ця мікрофлора головно є у кишківнику людини, який як центральний орган постачає енергію життя, звідси його назва – «живіт».

Ще вчора ідея такого синтезу амінокислот, жирів, вуглеводнів, вітамінів та інших речовин з повітря виглядала повною фантастикою. Проте нині, коли з'являється дедалі більше людей, які взагалі не їдять і прекрасно почуваються (їх називають праноїдами, неїдами, бретаріанцями), гіпотеза про потенційну енергетичну самодостатність людини підтверджена фактично. Понад те, вона вже має наукове пояснення, яке дає новітній напрямок генетичних досліджень – метагеномний аналіз[503].

Згідно з ним, **людина є надорганізмом**, у якому людські клітини перебувають у тісному взаємовигідному симбіозі з клітинами бактерій, що їх удесятеро більше за власне людські клітини, а частка людських генів у сукупному геномі людського надорганізму становить не більше 1 %. Бактеріальні клітини суттєво менші за розмірами, тому їх загальна маса в тілі дорослої людини становить близько 2 кг. Ці бактеріальні союзники людини і здійснюють синтез корисних речовин із повітря. Причому «*в сукупному геномі кишкової флори сильно підвищений процентний вміст генів, пов'язаних із синтезом незамінних амінокислот і вітамінів*»[504].

«Нові люди» розповідають, що в багатьох випадках процес переходу на «неїдіння» нагадує активацію внутрішньої програми, яка досі була вимкненою. Тобто за певних умов усередині людини щось «клацає» – і вмикається внутрішній реактор – джерело чистої енергії найвищої якості. При цьому вживання їжі раптово стає нецікавим, адже вона дає енергію нижчої якості.

Якщо донині у підсвідомості людини є така програма, то вона була закладена в неї з самого початку – коли духовні сутності вперше потрапили в цей незнайомий світ, мало знали про їжу, тому вважали за краще отримувати енергію з внутрішнього «реактора». Від зовнішнього середовища їм потрібна була тільки волога, що її вони отримували з вологого повітря, водних джерел і соковитих плодів, якщо поблизу не було води. Перевага надавалася воді, адже для отримання вологи з плодів треба було витрачати додаткову енергію на пережовування клітковини і ризикувати з'їсти щось «не те».

---

[503] *Михайло Гельфанд.* Метагеном: що це таке. – http://sd.org.ua/node/21899

[504] *Олександр Марков.* Кишкова мікрофлора перетворює людину на надорганізм. – http://sd.org.ua/node/21886

Отож на початковому етапі неоантропи не залежали від наявності харчових ресурсів. Понад те, вони мало залежали від температури навколишнього середовища, оскільки внутрішній реактор добре підтримував тепловий баланс. Сучасні «нові люди» розповідають, що після переходу на неїдіння вони перестали мерзнути на холоді, тому навіть у морози одягаються доволі легко[505].

Ця енергетична самодостаність неоантропів пояснює загадковий феномен неперервного освоєння ними нових територій аж до приполярної кромки – незважаючи на похолодання і бідність харчових ресурсів. «*На популяцію людини європеоїдного типу та її розвиток в межах Руської рівнини зледеніння на мали помітного впливу. Поселення множились, популяція розросталась...*»[506].

Можна припустити, що полювання на тварин неоантропи розглядали як дитячу розвагу – подібно до «гри в полювання» сучасних мисливців або якої-небудь комп'ютерної «стрілялки». М'яса вони не їли, шкуру використовували для одягу і замість килимів, а кістки мамонтів – як будівельний матеріал. Про останнє свідчать побудовані з мамонтових кісток житла палеолітичних стоянок Пушкарі (Новгород-Сіверський район, 25 тис. років тому) і Межиричі (поблизу Канева, 15 тис. років тому).

◄ ***Реконструкція житла у Межирічах.***

Чому неоантропів притягували екстремальні умови холодної півночі? Бо для гравця що екстремальніші умови, то цікавіше. Саме з цієї причини білу людину завжди тягне то на несходжені вершини Гімалаїв, то в полярні льоди, то в далекі океанські простори або безкрайній космос.

Отже, першим союзником неоантропів стала симбіотична мікрофлора. Корисні бактерії синтезували всі необхідні речовини прямо з повітря, що робило першу людину енергетично самодостатньою істотою.

[505] Про жінку, якій не буває холодно. – http://ar25.org/node/23787
[506] Клёсов А., Тюняев А. – С. 66.

ВЕЛИКА ГРА НЕОАНТРОПІВ

Щоб зрозуміти логіку еволюції людського роду, треба пильніше приглянутися до способу життя і психології неоантропів – перших божественних гравців. Ми вже з'ясували, що вони були «праноїдами», тобто засвоювали енергію ефірних потоків, а внутрішня симбіотична мікрофлора синтезувала для них з повітря всі необхідні речовини для побудови фізичної оболонки. Проте ця самодостатність виникала не відразу після народження: протягом року немовлята живилися грудним молоком. А що далі?

Під кінець першого року життя починала швидко знижуватися здатність до засвоєння молока, оскільки організм різко скорочував вироблення лактази – фермента, що розщеплює лактозу (молочний цукор). Ця особливість збереглася в тих сучасних людей, які не мають арійського гена, що відповідає за вироблення лактази протягом усього життя[507].

Різке зниження засвоюваності молока після року життя – це захисний механізм, спрямований на виживання. Річ у тім, що жінка в ідеалі має народжувати щороку. А щоб старші діти не конкурували з новонародженими за материнське молоко, у них просто відключається здатність до його засвоєння. Згідно з «правилами експлуатації» організму, після року неоантропи мали переходити на прану.

Що ж таке відбувалося після першого року, що відкривало можливість переходу немовляти на автономне живлення? Відповідь: дитина вже вміла повзати, бігати і ходити, тобто могла самостійно рухатися, дедалі швидше та інтенсивніше. Завдяки скороченню м'язів вона виробляла найкраще «паливо» для фізичного тіла – лактат.

ГЛЮКОЗА І ЛАКТАТ

Загальновідомо, що універсальним енергетиком є глюкоза – $C_6H_{12}O_6$. Під час споживання солодких плодів вона відразу ж всмоктується у кров і використовується для живлення організму, а також синтезу всього необхідного. Вся інша їжа, яка не є глюкозою (в т. ч. крохмаль, білки та жири), проходить розщеплення і, врешті-решт, усе одно перетворюється на глюкозу – печінкою, частково нирками. Глюкоза забезпечує енергією роботу мозку, м'язів і всіх інших органів. При енергетичному використанні глюкози, наприклад, для роботи м'язів, вона розщеплюється на піруват – $C_3H_4O_3$ (т. зв. «піровиноградну кислоту») – остаточний продукт розпаду глюкози.

Проте нещодавно вчені виявили, що організм може продукувати дещо краще за глюкозу. Якщо виконується інтенсивна робота і потрібне «швидке паливо», то **глюкоза попередньо розщеплюється на дві молекули лактату** (т. зв. «молочну кислоту»).

---

507 Див.: Молочний тест. – С. 492.

Неважко побачити, що лактат – $C_3H_6O_3$ – це розділена навпіл молекула глюкози.

Завдяки значно меншому розміру, **молекули лактату легко приникають через мембрани клітин і забезпечують швидкий енергообмін.** Завдяки високій швидкості вироблення, транспортування і згоряння, лактат є найкращим енергетиком, який із задоволенням споживається всіма органами тіла. «*В організмі людини надлишок молочної кислоти використовується як джерело енергії в скелетних м'язах, легенях, серці і головному мозку. Причому дослідники наполягають, що для мозку, серця і легенів лактат слугує чудовим паливом і утилізується навіть раніше, ніж глюкоза, оскільки швидкість поглинання та окиснення молочної кислоти в два-десять разів вища порівняно з глюкозою*»[508].

Понад те, лактат активно використовується тканинами для «ремонту» пошкоджених ділянок, зокрема, для відновлення і збільшення м’язової маси після інтенсивних фізичних навантажень.

Відомо, що організм будь-якої живої істоти працює так, що абсолютний пріоритет при розподілі харчування й енергії закріплений за мозком. «***Тому як тільки молочна кислота з'являється в крові, 90 % використовується як джерело живлення для мозку***»[509].

Звідки ж лактат – це найенергетичніше паливо – потрапляє у кров? Він продукується під час роботи м’язів, особливо якщо це інтенсивна робота, найкраще – під час дуже швидких, вибухових навантажень, близьких до максимальних. У такому разі лактат забезпечує роботу працюючих м’язів, а його надлишок викидається у кров і відразу ж засвоюється всіма підсистемами організму, передусім головним мозком. Тож виходить, що **інтенсивна робота м’язів сприяє розвитку мозку**, адже найкраще розвиваються ті підсистеми, які отримують найкраще живлення.

Новітні дослідження показали, що саме лактат є головним агентом метаболізму вуглеводнів. Виявляється, що саме з нього печінка формує запаси глікогену (резервного палива, яке легко розщеплюється на глюкозу): «*Організм виробляє більшу частину глікогену в печінці з молочної кислоти, а не безпосередньо з глюкози. Вчені називають процес утворення глікогену в печінці з молочної кислоти “парадоксом глюкози”*»[510].

---

[508] *Катерина Люльчак*. Лактат: найкраща енергія для мозку. – http://sd.org.ua/node/21640

[509] Там само.

[510] *Томас Фейхі.* 10 речей, які треба знати про молочну кислоту: старі міфи і нові реалії. – http://sd.org.ua/node/21927

Таким чином, для свого живлення організм використовує два джерела енергії: глюкозу і лактат. **Глюкоза – це повільне паливо**, яке використовується тоді, коли організм працює без великого напруження, у нормальному режимі. Коли ж виникають більш-менш екстремальні ситуації фізичного навантаження, негайно виробляється **швидке паливо – лактат**, яке тут же й використовується, передусім головним мозком.

ГЕЙМЕРИ КАМ'ЯНОЇ ДОБИ

Це дозволяє зрозуміти дещо дуже важливе про життя неоантропів. Після досягнення річного віку вони доволі швидко втрачали здатність до засвоєння материнського молока, тож переходили на автономне живлення. Всі необхідні речовини, в т.ч. глюкозу, для них синтезувала з повітря їхня внутрішня мікрофлора. Швидко зростаючий мозок дитини вимагав якісного живлення. У міру дорослішання людина все активніше включалася у гру, мозок працював надінтенсивно, отже, вимагав лактату. Оскільки лактат утворюється під час значних фізичних навантажень, то це означає, що **неоантропи весь час змушені були перебувати в русі**.

Це нагадує сучасних комп'ютерних гравців – т. зв. геймерів. Процес гри дуже інтенсивний – і для гравців, і для їхніх комп'ютерів, тому ця техніка вимагає багато оперативної пам'яті, швидких процесорів і потужних блоків живлення електроенергією. Геймерські комп'ютери значно потужніші за звичайні.

Перші 25 тисячоліть свого земного існування раса гравців провела надзвичайно інтенсивно. Як відомо, найзахопливішою грою є війна (тому й досі ми говоримо «виграти війну»), бо вона створює найгостріше протистояння з антитезою, без якої неможливе повноцінне розгортання Тези. Антитезою для раси неоантропів були неандертальці, з якими неоантропи кілька тисячоліть вели напружені війни.

Жорстке протистояння з расою неандертальців стало для неоантропів головним стимулом розвитку швидкого мислення, стратегічного планування, злагодженої суспільної організації, розвитку фізичного тіла, опанування нових навичок і технологій. Приблизно 25 тисячоліть тому раса неандертальців була ліквідована.

Факт довготривалості війни вказує на те, що вона була напруженою, з великими перемогами і великими поразками. Ті, що гинули у війні, негайно йшли на «перезавантаження» – і вже за рік народжувалися у нових тілах. Ніхто не сумував, усі перебували у стані бадьорості, як це завжди буває під час напруженої і цікавої гри: чоловіки радійсно воювали, жінки радісно народжували дітей. Уся життєво важлива інформація трималася в оперативній пам’яті і за потреби миттєво використовувалася. Для повільної довгострокової пам’яті не було ні часу, ні необхідності, адже обсяг нормативних знань про фізичний світ був незначним.

БІОГЕНЕТИЧНИЙ ДОКАЗ

Підтвердженням тези про оперативну пам’ять неоантропів є розвиток сучасних дітей, які до трирічного віку мають тільки зародки довгострокової пам’яті. Саме тому людина, як правило, не пам’ятає себе до трьох років. При цьому мозок дитини надзвичайно швидко

росте: вже до одного року його об'єм становить 60 % від об'єму мозку дорослої людини. У процесі навчання, особливо після першого року, він працює надзвичайно інтенсивно, адже дитина починає активно рухатись і самостійно досліджувати навколишній світ.

Це прискорене навчання мозку забезпечується лактатом, який виробляється під час фізичного напруження. Тому діти так люблять бігати і взагалі рухатися – це приносить їм неймовірне задоволення, тому що їхній мозок отримує лактат, який смачніший за найсмачніші ласощі. Мозок немовляти переважно живиться глюкозою, що утворюється під час засвоєння материнського молока. Після року дитина починає сама собі «готувати десерт» – лактат, який є винагородою за фізичну активність.

Наведений вище доказ про високу рухливість неоантропів ґрунтується на тому, що людина в процесі свого розвитку відтворює процес розвитку своєї раси («біогенетичний закон Геккеля»). Спостерігаючи за своєю дитиною, ви спостерігаєте за розвитком багатотисячолітньої лінії своїх предків.

Отже, неоантропи переважно діяли на оперативній пам'яті, адже потрапили в новий незнайомий світ, сповнений небезпек і пригод. Швидка оперативна пам'ять вимагає швидкої енергії. Тож головним енергетиком неоантропів був лактат, для виробництва якого вони активно рухалися – бігали за великими тваринами або втікали від них, будували житла, змагалися між собою у фізичній та розумовій силі. Відповідно, вони були фізично розвиненими, з гармонійними тілами і швидким мисленням. Але таке напружене життя не могло тривати вічно, адже «риба шукає, де глибше, а людина – де краще». А краще вважається там, де легше.

ЗА МЕЖАМИ РАЮ: БОРІЙЦІ, АБО АТЛАНТИ

Неоантропи наочно продемонстрували, що психофізична конструкція людини – це вічний двигун, який живиться ефіром (праною). Ми живемо в його потоках, тож для використання цієї енергії треба тільки розгорнути вітрила.

Найкращим моментом для захоплення прани є кілька хвилин сходу Сонця, коли планетою котиться енергетична хвиля пробудження. Щоб у цей час отримати потужну порцію енергії, треба перебувати у стані бадьорості, а найкраще – у молитовному стані. Саме тому наші предки наполягали на тому, що починати молитву треба перед сходом Сонця.

Та для того, щоб наш вічний двигун працював, він повинен перебувати в русі. Під час фізичних навантажень наші м'язи виробляють лактат – найкращий матеріал для будівництва тіла та його оновлення, і водночас – найкраща їжа для мозку і всіх інших органів.

Діти бігають не тому, що так треба, а тому, що так приємно. Радість викликає сам факт руху. Так само й неоантропи: інтенсивний рух приносив їм задоволення, а його відсутність породжувала відчуття голоду. Неоантропи багато рухалися тому, що в них не було іншого вибору. Проте через десяток тисячоліть цей вибір з'явився.

ЕНЕРГЕТИЧНА АЛЬТЕРНАТИВА

Досліджуючи ігровий простір планети, неоантропи відкрили для себе нове джерело енергії. Його привабливість полягала в тому, що відчуття голоду можна було задовольнити без особливого напруження. Для цього достатньо було протягнути руку і з'їсти солодкий плід. Виявилося, що під керівництвом системи травлення організму цей плід саморозщеплюється, даруючи людині вже готову глюкозу – універсальне паливо, а також інші вуглеводи, білки та жири. Треба було тільки знати, що їсти, коли їсти і де його брати. Людина стала лінивішою, але ерудованішою.

Для накопичення і збереження інформації про харчову альтернативу потрібна була база знань, а це передбачало наявність мови і довготривалої пам'яті. Тому харчова революція супроводжувалася двома іншими радикальними новаціями: формуванням розвиненої довготривалої пам'яті і членороздільної мови з достатньо великим словниковим запасом. Так на зміну первинній м'якій і співучій ностратичній мові прийшла тверда бореальна мова.

БОРІЙСЬКА РАСА ТА ЇЇ НОВИЙ СОЮЗНИК

Частина неоантропів, яка відкрилася до згаданих вище новацій, здобула нового харчового союзника і сформувала нову расу. Цим союзником стали їстівні плоди: фрукти, ягоди, овочі, корені, горіхи. Живлення за допомогою прани і мікрофлори залишилося, проте отримало суттєве зовнішнє доповнення. Перші борійці їли дуже мало, оскільки їхнє автономне джерело енергії далі працювало, проте з кожним наступним поколінням частка зовнішнього харчування невпинно зростала.

Відповідно, посилювалася залежність від природи. Тож коли наставали посушливі або холодні періоди, борійська раса відчувала голод і змушена була вести боротьбу за ресурси, що було немислимо для неоантропів. Такою була плата за комфорт.

Зміна харчування призвела до зміни мислення: воно сповільнилося. Швидка оперативна пам'ять добре живилася лактатом, якого було вдосталь у неоантропів. Натомість у борійців головним паливом стала важча і повільніша глюкоза, яка не могла так щедро живити оперативну пам'ять, проте цілком підходила для підтримки довготривалої пам'яті. Глюкозу організм отримував як безпосередньо з солодких плодів, так і власним синтезом, головно завдяки роботі печінки (в екстремальних ситуаціях глюкоза синтезується також нирками).

Довготривала пам’ять дозволяла систематизувати відомості про властивості рослин, щоб з усього цього розмаїття знаходити найсмачніше і надійно уникати шкідливого та отруйного. Плоди рослин споживалися в сирому вигляді (жива їжа). Людина підтримувала життя цих рослин-союзників, а вони підтримували людину, хоча це ще не було активним землеробством – людина просто доглядала те, що вже росло навколо. За нестачі рослинної їжі пізні борійці змушені були вбивали диких тварин і вживати їхнє м’ясо, що опускало їх на ще нижчий енергетичний рівень.

Борійців ще називають «кроманьйонцями» (за знахідкою людських залишків у печері Кро-Маньйон на південному заході Франції), а також атлантами – від Атлантиди, тобто «старої землі» («alt», «old» – стара; «лан», «land» – земля): Альтландом називали центральну територію Борії, затоплену водами Великого потопу 7,5 тисячоліть тому.

ПАМ’ЯТНИК ДРУГОМУ ПЕРЕХОДУ

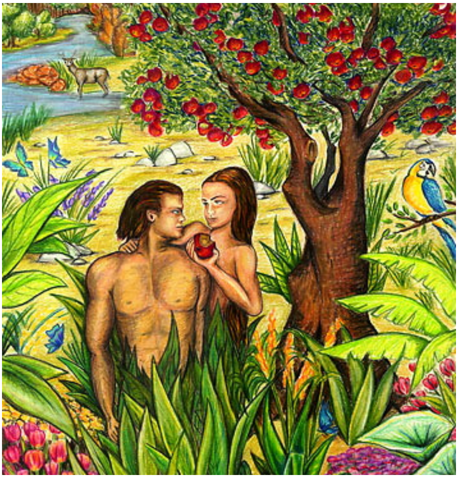
Зміна системи харчування радикально змінила ставлення людей до навколишньої природи. Якщо раніше вона сприймалася як ігровий простір, у якому людина діяла автономно, то тепер ця природа перетворилася на годувальницю, Велику Матір. Людина втратила колишню свободу і потрапила в залежність від природи. Це була приємна залежність, подібно до того, як сучасна людина перебуває в залежності від електричного світла. Неприємності починалися тоді, коли природа не могла забезпечити людей поживою – коли «вимикалося світло».

Ми можемо доволі точно визначити, коли відбувся другий цивілізаційно-расовий перехід. Його індикатором є поява і масове тиражування статуеток, що зображають Велику Матір. Якщо взяти найдовершеніші, канонічні зразки – «Венеру з Віллендорфа» (Австрія, 24–22 тис. до н. е.) і «Венеру в ліфчику» – то цей перехід відбувся приблизно 25 тисячоліть тому.

***"Венера в ліфчику"* ▶**
Село Костенки, Воронезька область, Хохольський район, 21–19 тис. до н. е. Кістка мамонта, висота 10,1 см

Мегалітичний пам’ятник Великій Матері досі стоїть у Карпатах – на території Терношорського скельного святилища, що розташоване в Косівському районі Івано-Франківської області[511]. Статуетки «палеолітичних венер» творилися за цим **канонічним зразком у масштабі 1:100.**

Наведені вище міркування дозволяють суттєво уточнити міф про вигнання першолюдей із земного раю. Насправді їх ніхто не виганяв: вони самі пішли туди, де, на їхню думку, буде легше жити.

Символом переходу на новий тип енергоживлення стало яблуко, що його Єва дала Адаму. Добровільний вихід неоантропів з райського стану відбувся приблизно 25 тисячоліть тому. Це був кінець першого етапу Великої Гри – і початок нових пригод.

ПОКИНУТИЙ РАЙ БОРІЇ

Приблизно 30 тисячоліть тому, після багатотисячолітньої війни, неоантропи ліквідували свого головного еволюційного конкурента – расу неандертальців. Художнім спогадом про війну людей і людиноподібних тварин є фільм «Володар перснів», в якому люди воюють з орками (розумними тваринами).

Приблизно відтоді почався перехід неоантропів з праноїдства на рослинну їжу. Це привело до формування культу природи-годувальниці – Великої Матері, який остаточно оформився 25 тисячоліть тому. Так з’явилася харчова залежність.

РАЙ – ЦЕ ЯСКРАВА ГРА

Унаслідок переходу на їжу людина втратила первинну самодостатність і знизила інтенсивність життя. По суті, вона добровільно залишила райський стан з його яскравістю, ігровими пригодами, великими небезпеками і великими перемогами. Вона ще не усвідомлювала, що **Рай – це Гра («Грай»), і що саме Гра є ідеальним станом людини.**

Але гра – це завжди радість і напруження, людина ж шукала легшого життя – радості без напруження. З цього почалося велике падіння, а з ним – багато тисячоліть **пізнання добра і зла**.

---

[511] Українська Галілея. – С. 170.

Пошук легшого життя – це нормальна властивість будь-якої живої системи, адже вона завжди прагне до мінімізації енергозатрат. Це системний принцип. Та чи справді після виходу з ігрового Раю життя неоантропів стало легшим? Доволі швидко з'ясувалося, що це була велика ілюзія – подібно до безкоштовного сиру в мишоловці.

Замість «важкої» енергетичної самодостатності неоантропи отримали «легку» залежність від навколишнього світу. Фактично, вони проміняли волю на їжу. Але ми вже знаємо: **хто міняє волю на їжу, той залишається і без волі, і без їжі.** Добровільна відмова від енергетичної самодостатності – оце і є тим, що називається «первородним гріхом». А все тому, що залежність від їжі передається від батьків до дітей – і генетично (через механізм епігенетики), і культурно.

Це нагадує нинішню ситуацію з неймовірно доступними кредитами і дешевими іноземними товарами. Спершу все виглядає дуже привабливо, народ в ейфорії. Проте згодом з'ясовується, що за кредити треба віддавати житло, а після ліквідації власного виробництва іноземні товари стають і зовсім не дешевими, і взагалі не такими як треба.

Борійська раса (атланти), що сформувалася із середовища енергетично самодостатніх неоантропів, після переходу на зовнішнє джерело живлення отримала тимчасову перевагу перед своїми «консервативними» предками. Новий союзник – матінка-природа – справно забезпечувала людей харчами, і що краще вона це робила, то більше люди втрачали здатність до автономного живлення праною і повітрям.

Ейфорія і демобілізація, як це зазвичай буває, призвели до загнивання і цивілізаційної кризи. Німим свідком такої кризи можна вважати храмовий комплекс у Гобеклі-тепе: його побудували у 10 тис. до н. е., а у 8 тис. до н. е. з невідомих причин засипали землею. Криза поглиблювалася на тлі різких кліматичних змін, що почалися з 10 тис. до н. е. (початок Голоцену – післяльодовикового періоду). Відбулася дестабілізація усталеної екологічної ніші, від якої людина вже перебувала в повній залежності. Настав час «віддавати борги».

ТРИ ТИПИ МІКРОФЛОРИ

Як бачимо, борійці змінили свою фізіологію, адже перейшли на інше джерело живлення. На перший погляд це виглядає дивовижно. Насправді ж механізм такого переходу доволі простий. Річ у тім, що від самого початку існування людського роду в організмі людини живе три типи симбіотичної мікрофлори: синтезуюча, засвоююча і утилізуюча.

Нагадаємо, що вся ця мікрофлора має масу близько 2 кг, становить 90 % від загальної кількості клітин організму людини і 99 % від кількості його сумарного генокоду. Наукою встановлено, що «*в*

кишкової мікрофлори різко підвищена частка генів, що мають стосунок до метаболізму полісахаридів рослинного походження, деяких амінокислот і вітамінів, а також до метаногенезу»[512]. Досвід праноїдів дозволяє стверджувати, що мікрофлора здатна синтезувати все, що потрібно організму для повноцінного життя. Тобто значення мікрофлори величезне. Понад те: тип функціонування людини визначається типом домінуючої мікрофлори.

1. Синтезуюча мікрофлора

Ця мікрофлора синтезує ВСІ необхідні речовини з повітря. Очевидно, що для виконання цієї роботи потрібна енергія. Її мікрофлора захоплює з ефірних потоків, які рухаються строго вертикально – згори донизу. Що концентрованіший потік, то активніша і чисельніша синтезуюча мікрофлора.

Концентрація потоку тим вища, чим вища ефірна проникність людини (чим нижчий її ефірний опір). Ефірна проникність будь-якої системи визначається її впорядкованістю: що гармонійніша і чистіша система, то легше через неї рухатися ефіру, тож його концентрація збільшується. Саме тому **здатність до праноїдства доступна тільки достатньо гармонійним людям**.

Отже, для активізації синтезуючої мікрофлори треба освячуватися. Найпотужнішим засобом для психічного очищення і концентрації ефірного потоку є технологія Живе Слово. Його дія посилюється, якщо здійснювати групове читання (виникає резонанс). Дія буде ще сильнішою, якщо робити колективні практики в «місцях сили» – серед гармонійної природи (наприклад, під столітніми дубами) або в «намолених» місцях – освячених тривалим читанням Живого Слова. Додатковим чинником збільшення ефірної проникності є використання дрібних орнаментів в одязі та побуті: краса – це сила в буквальному розумінні.

2. Засвоююча мікрофлора

Вона також синтезує життєво необхідні речовини (принаймні їх частину), проте її вхідною сировиною є не повітря, а їжа з уже наявним набором білків, амінокислот, вітамінів, жирів, вуглеводнів, мікроелементів. Ця мікрофлора допомагає людині засвоїти спожиті продукти. Найкращою їжею для мікроорганізмів цього типу є жива рослинна клітковина, тобто фрукти, ягоди, овочі, горіхи, злаки. При доброму стані засвоюючої мікрофлори людина може харчуватися хоч травою[513].

---

[512] *Олександр Марков.* – http://sd.org.ua/node/21886

[513] Щасливий китаєць два роки харчується тільки листям і травою. – http://sd.org.ua/node/21994

3. Утилізуюча мікрофлора

Завданням цього типу мікрофлори є очищення організму від неперетравлених решток та іншого сміття. Мікроорганізми, що належать до цього типу, ще називають «могильщиками». Вони не продукують для людини нічого корисного, адже їх завдання інше – евакуація непотрібу. Оскільки утилізуюча мікрофлора має справу зі сміттям, то її робота супроводжується виділенням токсинів. Що більше в організмі неперетравлених залишків, то більша кількість цієї мікрофлори, і тим більше виділяється токсинів – продуктів життєдіяльності «могильщиків». Вони живляться тільки мертвою їжею, жива їжа ними не сприймається. Можна сказати, що утилізуюча мікрофлора працює в режимі сміттєспалювального заводу: якась енергія видобувається, проте її дуже мало, натомість дуже багато бруду.

РАСИ І СОЮЗНА МІКРОФЛОРА

Неоантропи, як досконалі істоти, мали у своєму тілі всі три типи мікрофлори. Домінувала синтезуюча мікрофлора, проте залишалося місце і для двох інших, адже доводилося вживати вологу з розжованих плодів (пожива для засвоюючої мікрофлори), а неперетравлена їжа підтримувала діяльність утилізаторів.

Перехід на рослинну їжу, а пізніше і тваринну (впольована звірина) призвів до домінування засвоюючої мікрофлори. Вона добряче потіснила синтезуючу мікрофлору, адже в обмеженому просторі, тобто в людському організмі, зростання одного виду неминуче веде до скорочення іншого.

Отже, в людей борійської раси домінувала засвоююча мікрофлора, а також помітно зросла частка утилізуючої мікрофлори. Додамо, що роль утилізаторів чимраз зростала у міру збільшення в раціоні м’яса, риби, термічно обробленої, неякісної та шкідливої їжі.

Поява союзника завжди означає появу нової залежності одне від одного. Новим союзником борійської людини стала природа-годувальниця і засвоююча мікрофлора.

У такий спосіб борійська раса отримала доступ до потужного джерела енергії, але водночас потрапила у критичну залежність від нового союзника. Він виявився нестабільним, адже сам залежав від кліматичних змін.

Перед людиною постала проблема пошуку надійнішої харчової бази.

ВІДНОВЛЕННЯ ГРИ: АРІЇ

Харчова криза привела частину борійців до усвідомлення того, що їхні предки добровільно покинули рай і проміняли волю на харчі. Для масового повернення до попереднього стану праноїдства вже не було часу, тому воно стало предметом культивування тільки окремих езотеричних шкіл. Головний потік розвитку пішов у єдино можливому напрямку: для зменшення залежності від такого примхливого союзника, як дика природа, люди знайшли нових харчових союзників, почали перетворювати дику природу і відновили притаманний раю дух Гри. Ті, що це здійснили, сформували нову расу – Арійську, або Гіперборійську.

НОВІ СОЮЗНИКИ

Новими харчовими союзниками арійської людини стали тварини, що давали молоко, передусім корова і коза. Вони були оголошені священними тваринами, їх заборонено було вбивати (цей арійський звичай донині живе в Індії). Для споживання молока в дорослому віці арії змінили свою фізіологію – вони активували ген, що керує виробленням ферменту лактази впродовж усього життя, а не тільки протягом кількох років дитинства. Цим арійська раса фізіологічно відрізнялася від борійської.

Перші арії – трипільці, народ Ноя – перебували у стані святості, тому не їли м'яса, адже воно опускало у нижчі простори. Можливо, залишилося тільки вживання «м'яса вепра» – як архаїчний, ще борійський ритуал причастя – долучення до духу предків. Тобто м'ясо було не продуктом харчування, а тільки ритуальною стравою, яку вживали 1–2 рази на рік. На ритуал «коління кабана» скликали родичів і сусідів, їли після обов'язкового освячення молитвою, нічого не викидали (повна утилізація, аж до ратиць і щетини). Цей звичай зберігся у багатьох українських селах донині. В результаті арійці володіють найвищою культурою споживання «м'яса вепра» – це загальновідомий етнозвичаєвий маркер.

Другим союзником арійців стала курка – «курочка ряба», що несе «золоті яйця». Курей розводили не задля м'яса, а задля яєць. Третім союзником стала бджола – «божа комаха», що обдаровує людину медом – «їжею богів». Її також не можна було вбивати, адже це союзник!

Здобуття нових харчових союзників дозволило аріям пом'якшити примхи рослинного світу. Це особливо знадобилося під час чергової кліматичної кризи – значного похолодання, яке відбулося у другій половині 4 тис. до н. е. і призвело до рішучої трансформації Трипільської цивілізації.

ПЕРЕТВОРЕННЯ ПРИРОДИ

На відміну від борійців, які використовували вже готові дари дикої природи, арійці почали перетворювати саму цю природу. Вони одомашнили тварин і рослини, активно займалися селекцією. Понад те, арійці почали активно створювати штучну природу – техносферу. Можливо, першим складним механізмом став чумацький віз – «мажа», від якого походить слово «машина». Іншим складним механізмом став ткацький верстат: відбитки полотна залишилися на трипільській кераміці.

ПОВЕРНЕННЯ ГРИ

Усе, що тільки можливо, арійці перетворили на гру. Вся практична діяльність була тотальною грою: господарські операції супроводжувалися піснями, колективні роботи більше нагадували чи то танок, чи то злагоджену роботу гігантської людської мегамашини. Яскравим прикладом такої роботи-гри є заключний епізод геніального фільму Акіри Куросави «Сім самураїв» (1954), у якому селяни під музику, співаючи і пританцьовуючи, виконують ритуал саджання рису. В Україні залишком колишньої тотальної гри була толока, коли за один день усією громадою будували хату – це було суцільне свято праці з піснями, музиками, вечірнім застіллям і веселими танцями. Люди поспішали взяти участь у толоці, бо це було цікаво, весело і повчально.

Дотримуючи принципу «Хочеш миру – готуйся до війни», арійці розгорнули всеохопну мілітаризацію народу: постійно розроблялися передові види озброєнь, регулярно здійснювалося тренування як професійних воїнів (варни кшатріїв), так і всього населення. Але щоб не притягувати до себе негативних подій, підготовка відбувалася у вигляді веселої гри в війну, а також азартних спортивних змагань. Всесвітньо відомі античні Олімпійські, Піфійські та інші ігри були тільки блідим відблиском ігрової активності трипільців.

Останньою масштабною спробою відновити дух Раю стала Запорізька Січ, яка була суцільною традиційною грою з повним «ігровим набором»: окреслена територія, вільні вхід і вихід, тверді внутрішні правила, напружене життя, сповнене пригод і небезпек, радісна творчість, різка відмінність в одязі та звичаях від «неігрової» людності. Яка чарівна сила тягнула українську молодь на Січ? Передусім – радісний дух Гри! Військово-чернечий орден січовиків пропонував людині сповнений ризику й пригод шлях саморозкриття. Польський історик, поет і публіцист Бартош Папроцький (1543–1614) свідчив: «*для вправляння у лицарських справах туди їздять, і з шляхтичів руських, подільських та польських до них немало заїжджає, бо між них добре вивчиться можна в порядку і в чуйності лицарській*»[514].

---

[514] Цит. за: *Вирський Дмитро*. Річпосполитська історіографія України (XVI – середина XVII ст.) – Київ, 2008.

ПРОГРЕС, ДЕГРАДАЦІЯ, НОВІ ВИКЛИКИ

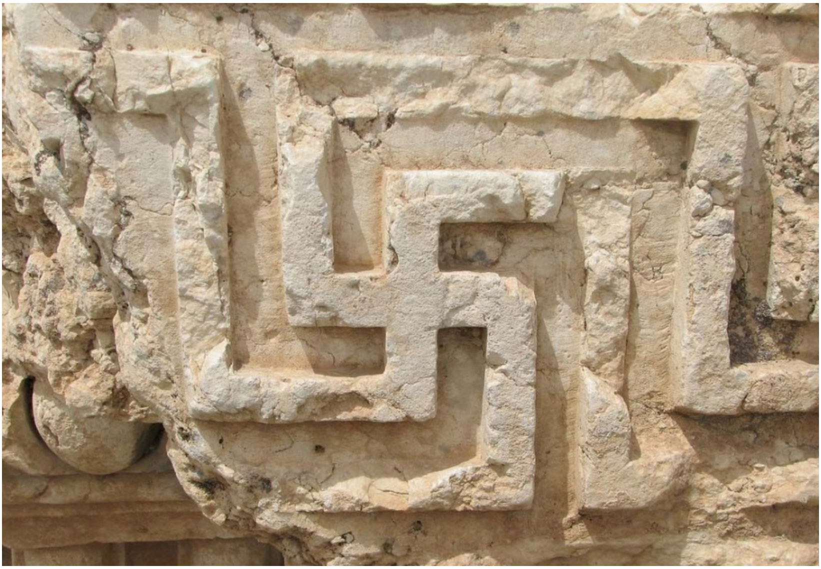
Ми пам’ятаємо, що неоантропи були самодостатньою расою. Їхні нащадки – борійці – потрапили в залежність від дикої природи. Арії повернули собі значну частину первинної самодостатності, але по-іншому: вони почали перетворювати дику природу і керувати нею. Якщо неоантропи просто використовували природу як простір для своїх ігор, а борійці намагалися пристосуватися до природних законів, то арійці почали творити свої закони і доповнювати ними природу.

З погляду опанування навколишнього простору це був явний прогрес, натомість з погляду використання внутрішнього потенціалу – деградація. Вона виявилася у зниженні фізичних можливостей, ослабленні пам’яті та екстрасенсорних здібностей.

Фрагмент храмового комплексу Баальбек.
Бальбек – «місто Ваала» (бога Сонця), інша назва – Геліополіс.

Наприклад, борійці-атланти володіли здатністю керувати гравітацією – вони могли зменшувати вагу предметів. Саме цим можна пояснити мегалітичні споруди доарійської (допотопної) ери, наприклад, Баальбекську терасу, складену з кам’яних блоків масою від 300 до 800 тонн: **тодішнім будівельникам простіше було переносити величезні брили, ніж розрізати їх на частини**. Здатність до левітації (зменшення ваги) простежується і в арійців, але меншою мірою.

Баальбек: сварга – символ сонячного Центру

Здобувши нових союзників, які давали молоко, яйця і мед, арійці майже втратили зв'язок з найважливішою – синтезуючою – мікрофлорою, яка може утворювати все необхідне з повітря. У наш час, тобто під кінець арійського циклу, в організмі більшості людей домінує утилізуюча мікрофлора, якій доводиться розкладати завали із залишків термічно обробленої, штучної та хімічно забрудненої їжі.

У дуже ослабленому стані перебуває також засвоююча мікрофлора, що живиться сирою рослинною клітковиною, тому більшість людей неспроможна різко перейти на живу їжу. Це серйозна проблема сучасної людини, адже **неправильне харчування є причиною майже всіх хвороб, передчасного старіння і смерті.**

Ще однією серйозною загрозою є криза у взаєминах зі сформованою арійцями техносферою. Якщо раніше людина керувала створеною нею технікою, то сучасна людина дедалі більше потрапляє в залежність від цієї техніки. Понад те, інтелектуалізація техніки і загальне, в тому числі вольове та інтелектуальне ослаблення людини, веде до того, що техніка починає керувати людиною.

Для розв'язання означених вище проблем людству треба здійснити новий цивілізаційно-расовий перехід. Ще кілька років тому це виглядало як предмет суто теоретичних пошуків. Нині це вже справа практичної реалізації. Важливо все зробити швидко і грамотно.

Щоразу перехід людини на вищий цивілізаційно-расовий рівень супроводжувався творенням нових союзів. Першим головним союзником неоантропів була мікрофлора першого типу, спроможна синтезувати з повітря всі необхідні для людини речовини. Наступна, борійська, раса встановила союз із рослинним світом і мікрофлорою другого типу, що допомагала людині легко засвоювати живу рослинну клітковину. Арійці взяли в союзники молочних тварин, курей і бджіл, проте поступово втратили зв'язок спочатку із синтезуючою мікрофлорою, а потім і з засвоюючою. Їх вимушеним союзником стала утилізуюча мікрофлора, яка допомагає позбутися непропорційно великих завалів мертвої їжі. Нова людська раса – нові арії – постала перед викликом творчо переглянути колишні союзи і створити нові.

ПРИМИРЕННЯ ІЗ СОЮЗНОЮ МІКРОФЛОРОЮ

Найважливішою для нас є синтезуюча мікрофлора-1, яка дає людині харчову автономність. Її значення особливо зростає в умовах хімічного і генетичного забруднення навколишнього середовища. Проте відновлення союзу з мікрофлорою-1 нереальне в ситуації домінування утилізуючої мікрофлори-3, яка займає в організмі майже весь доступний для мікрофлори простір.

Отже, спочатку треба звільнити місце для союзника. Це досягається прискореним відновленням мікрофлори-2, яка в більшості людей також перебуває у пригніченому стані. Для відновлення союзу-2 потрібно поступово збільшувати споживання сирої рослинної їжі, якою живиться мікрофлора-2. Ознакою відновлення союзу-2 є такий стан, коли людина наїдається самою лише сирою рослинною їжею.

Як відомо, завдяки автолізу сира їжа засвоюється з мінімальною кількістю неперетравлених решток. Це автоматично зменшує потребу в утилізуючій мікрофлорі, її кількість зменшується, відповідно звільняється простір для мікрофлори-2 і мікрофлори-1.

Для відновлення союзу-1 треба не лише звільнити простір для мікрофлори, а й дати їй підживлення. Енергією для мікрофлори-1, як ми вже говорили, є концентрований ефірний потік. Для його отримання треба перебувати у стані святості або близько до нього. Інтенсивною технологією концентрації ефірного потоку є читання Живого Слова.

У зазначений вище спосіб ми поступово відновлюємо баланс трьох типів мікрофлори – відновлюємо великий внутрішній союз, у якому головну роль виконує мікрофлора-1, у разі потреби долучаються мікрофлора-2 (наприклад, при отриманні вологи з фруктів) і мікрофлора-3 (для утилізації неперетравлених решток).

Внутрішнє примирення – найголовніша умова четвертого цивілізаційно-расового переходу, адже мікрофлора – це 90 % всіх клітин людського організму і 99 % його метагеному. Тож можна сказати, що союз із внутрішньою мікрофлорою важливіший за союз із десятьма зовнішніми союзниками. Після примирення зі своїми природними внутрішніми союзниками можемо зробити наступний крок – залучення зовнішніх союзників.

ТЕХНОТРОННИЙ СОЮЗНИК НОВОЇ РАСИ

Активне творення техносфери започаткували ще трипільці 75 століть тому, хоча воно було далеким від нинішнього технологічного буму. Головна увага перших аріїв була звернута на вдосконалення вже існуючих «природних механізмів» – ідеться про одомашнення рослин та тварин, їх селекцію та масове розведення. Натомість творення техніки було принципово новою діяльністю. Першими складними механізмами стали віз-мажа (від якого походить слово «машина») і ткацький верстат.

Вважається, що техніка, на відміну від тварин, не має душі, вона є мертвою. Це не зовсім так: **техніка має зародки душі**. Річ у тім, що будь-яка сутність, що має назву, автоматично стає центром тяжіння для формування егрегору – психоінформаційного банку, що твориться думками й емоціями людей. Наприклад, якщо є тарілка, то люди вже думають про неї, відчувають певні емоції, а все це формує егрегор під іменем «тарілка».

Саме тому люди ще з давніх часів давали імена технічним пристроям, передусім зброї, наче живим істотам. Пам’ятаєте Екскалібур – магічний меч короля Артура? Наявність імені формує егрегор, який може використовувати накопичену енергію для того, щоб меч рубав метал, наче дерево, а куля, навіть вистрілена наосліп, летіла точно в ціль. Цих егрегорів ще називають «богами» (з малої букви), тому «багатобожжя» – це знання егрегорів і вміння ними керувати.

Наявність психіки у технічних пристроїв стає особливо помітною в наш час, коли техніка стає інтелектуалізованою. І це тільки перші кроки «штучного інтелекту». Розумна техніка, передусім комп’ютери і смартфони, вже стала важливим союзником для мільйонів людей. Але, як ми вже говорили, зворотний бік будь-якого союзу – взаємна залежність. Швидке ускладнення техносфери, особливо на тлі розумової деградації людини, веде до того, що інтелектуалізована техніка починає керувати людиною. Наприклад, автомобіль з бортовим комп’ютером і системою навігації: він уже краще за водія знає, куди треба їхати.

Як керувати такою технікою? Тут згодиться арійський досвід керування тваринами. Щоб тварини тебе слухалися, до них треба ставитися з любов'ю і давати їм гарні імена. Почніть зі свого комп'ютера чи смартфона – вони найбільше виявляють якостей живих істот. Дайте їм гарні імена, розмовляйте з ними, тримайте їх у чистоті, оновлюйте «залізо» і програмне забезпечення, видаляйте інформаційне сміття.

Любіть їх – і їхні егрегори любитимуть вас. Це проявиться в тому, що техніка краще працюватиме, а в деяких випадках навіть сама буде ліквідовувати збої в роботі, знаходити потрібну інформацію, робити підказки і навіть телефонувати тим, кому треба. Але щоб чудесні властивості технічних егрегорів проявилися на повну, треба піднятися у «простір чудес» – простір позитивних подій, який прийнято називати Простором волі або Царством божим. Досягайте святості – і тоді техніка дедалі більше ставатиме вашим вірним другом.

Однак пам'ятайте, що подібно до домашніх тварин, техніка слухається сильних і опирається слабким. Тому для керування інтелектуальною технікою треба розвивати власний інтелект. Його фізичним інструментом є головний мозок, а для його розвитку потрібні інтелектуальні навантаження і якісне живлення. Найкращим паливом і будівельним матеріалом для мозку є лактат, який виробляється одним-єдиним способом – інтенсивними фізичними навантаженнями.

Лактат найбільше потрібен для підтримання оперативної пам'яті. Її значення критично зростає в наш час, коли доводиться одночасно утримувати в голові дедалі більші обсяги інформації і швидко ними оперувати. Швидка пам'ять вимагає швидкого палива – лактату. Тому дуже корисно, якщо поряд з вашим комп'ютером будуть турнік, бруси, гантелі, штанга, тренажери та інші корисні «цяці». І що цікавішими і приємнішими вони будуть, то легше тіло включатиметься у гру з виробництва лактату.

ВЕЛИКА СКУФІЯ ПЕРЕМОЖЕ!

Як ми вже знаємо, розвиток Українського геосоціального організму відбувається циклічно[515]. Кожний культурний спалах цього пульсара супроводжується формуванням великого об'єднання, яке в арійській традиції позначається словом Скуфія (Скупія), тобто «скупчення, скупщина, зібрання, союз». У новогрецькій мові, яка поширилася з початку 2 тисячоліття, давнє слово Скуфія часто вимовляли як Скіфія[516]. Проте в наших літописах вживалося первинне ім'я, наприклад: «*В літо 6415 (907) пішов Олег на греків, Ігоря зоставивши в*

[515] Центр і периферія: пробудження Пульсара. – С. 61.
[516] Скуфія брахманів і Русь кшатріїв. – С. 341.

Києві. І взяв він багато варягів, і словен, і чуді, і кривичів, і мері, і полян, і сіверів, і деревлян, і радимичів, і хорватів, і дулібів, і тиверців... Всі ці звуться "Великая Скуфь"»[517].

Сучасна Україна стоїть на порозі творення нової Великої Скуфії. Проте в умовах четвертого цивілізаційно-расового переходу цей термін набуває глибшого сенсу – він означає відновлення всіх давніх союзів і творення нових союзів з:

1) **харчовими союзниками арійської людини**, що дають нам живу рослинну їжу, а також молоко, яйця і мед, які особливо важливі на перехідному етапі від мертвої до живої їжі;
2) **внутрішньою мікрофлорою**, яка робить людину енергетично самодостатньою: завдяки їй людина може мало їсти або й взагалі обходитися без їжі, використовуючи тільки воду з джерел і вологу з фруктів;
3) **зовнішнім природним середовищем** і усім прекрасним Всесвітом, що його сотворив добрий і досконалий Бог-Творець;
4) **своєю власною духовно-божественною сутністю** – частинкою Творця Всесвіту, втіленим гравцем;
5) **арійськими богами-егрегорами:** варновими (Велес-Хрестос, Перун-Миха, Дажбог-Никола), загальнонародними (Небесний Батько Брахма-Сварог, Богородиця-Покрова-Україна), спеціалізованими (професійними, територіальними, мистецькими, ігровими, родовими, корпоративними);
6) **передовою техносферою**: комп'ютерами, зброєю, домашніми і промисловими ро́ботами, створеними власноруч соціальними мережами;
7) **давніми арійськими святими, праведниками і героями;**
8) українськими етнічними громадами всього світу;
9) іншими арійськими етносами планети, передусім геополітичними союзниками, такими як Німеччина, Швеція, Чехія, Хорватія, Литва, Грузія, Італія, Японія.

Творення нової Великої Скуфії вимагає всеохопних перетворень не тільки світогляду, організації та технологій, а й фізіології людини та її способу життя. Єдиним інструментом, спроможним здійснити тотальне перетворення суспільства, є Тотальна Освіта. Всі інші способи є утопією. Тому нова українська нація має стати глобальною ОСВІТНЬОЮ державою-громадою, що єднає українців усього світу спільною вірою і спільною справою: «*Ви – сіль Землі. Ви – світло світу*» (Нагірна проповідь).

---

[517] Повість врем'яних літ. Літопис (за Іпатським списком). – Київ: Радянський письменник, 1990. – С. 42/43.

ТОТАЛЬНА ОСВІТА

Ми живемо в період Четвертого цивілізаційно-расового переходу, коли розпадається стара система і народжується новий світ. Наймогутнішим чинником формування майбутнього є система освіти. Її ще треба створити, оскільки **сучасна освіта є головною загрозою для існування людства**.

1. ТРИ ГОЛОВНІ ВИКЛИКИ ЧАСУ

Головна особливість перехідного періоду – масштабне творення принципово нової формації в умовах порушення екологічної рівноваги і опору з боку вмираючої системи. Оскільки в такі кризові періоди майбутнє несе дедалі більше невідомого, а старі підходи перестають бути корисними, то **креативність** – спроможність до продуктивної творчості – стає важливішою за ерудицію. Це дозволяє сформулювати три головні завдання, які стоять перед творцями нового світу.

ВСЕОХОПНА ТВОРЧІСТЬ. Максимально можливе розкриття вродженого людського потенціалу: кожна людина, яка має найменші задатки до творчості, повинна мати можливість реалізувати їх з найбільшою повнотою.

ПРАВИЛЬНА ТВОРЧІСТЬ. Енергійне творення нового має відбуватися в гармонії з Всесвітом, без шкоди для довкілля. Понад те, «правильна творчість» повинна сприяти відновленню вже порушеної екологічної рівноваги.

ЗАХИЩЕНА ТВОРЧІСТЬ. Вмираюча цивілізаційна система продовжуватиме визискування природи і людини, тому нова цивілізація повинна мати достатньо сили, щоб зупинити знищення планети, захистити екологічно орієнтовані підходи і поширити їх на весь світ.

2. ТРИ ЧИННИКИ ЖИТТЄСПРОМОЖНОСТІ

Попри небачену новизну, властиву для народження нового світу, вимоги до його творців, по суті, ті самі, якими вони були десятки тисяч років тому. Вони зводяться до трьох слів: **святість, озброєність, плодючість.**

СВЯТІСТЬ. Це стан цілісної єдності зі своїм внутрішнім божественним «Я» і зовнішнім Всесвітом та його Творцем. Обов’язковими умовами святості є чистота і внутрішня сила. Святість дозволяє діяти безпомилково, розрізняти суттєве і несуттєве, правду і брехню. Святість різко активує здатність до навчання, творення і вдосконалення, до пізнання світу і самопізнання.

ОЗБРОЄНІСТЬ. Для перетворення себе і навколишнього світу треба володіти відповідним інструментарієм. Ідеться про духовно-вольові і психофізичні якості, правильні знання, технології, вміння, навички, стереотипи, інстинкти, рефлекси. Важливим складником озброєності є техносфера. Озброєність передбачає спроможність захищати себе.

ПЛОДЮЧІСТЬ. У широкому сенсі це здатність масово виробляти і поширювати на цілу планету новий тип людини, її духовний і матеріальний світ, її спосіб життя. Плодючість спільноти також передбачає її спроможність до успішної еволюційної змагальності з іншими спільнотами.

3. НЕСПРОМОЖНІСТЬ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ

Сучасна система освіти була сформована у 19 столітті для обслуговування потреб індустріальної цивілізації. Згідно з нею, людина формується як елемент соціальної мегамашини, звідси наголос на стандартизацію, усереднення, засвоєння загальноприйнятних норм і здатність до їх точного відтворення. На перше місце висувається ерудиція – оперування накопиченими знаннями, натомість здатність до творчості переважно сприймається як відхилення від бажаної норми.

Ця система безнадійно застаріла, не відповідає духові часу, а тому прискорено розпадається. Характерною ознакою занепаду є те, що існуюча освіта стає чимраз дорожчою, натомість користі від неї дедалі менше. Серед іншого, наявність диплома чи наукового звання вже мало що говорить про реальні можливості людини, тому в найпередовіших галузях, передусім інформаційних, на ці формальні атрибути «вченості» вже взагалі не звертають уваги[518]. Більшість видатних звершень нашого часу робляться особистостями, які розвиваються всупереч прийнятій системі освіти: зазвичай це ентузіасти, які навчаються за власною програмою самоосвіти.

Для початку погляньмо загалом на сучасну освіту з погляду означених вище трьох чинників суспільної життєспроможності.

СВЯТІСТЬ. Нині це питання взагалі не ставиться, оскільки сучасна система освіти основана на атеїстичному і, значною мірою, сатанинському світогляді.

ОЗБРОЄНІСТЬ. Проявом загального розпаду стала ліквідація у школах ручної праці, військово-патріотичної підготовки, гуртків за інтересами і спортивних секцій. Школа-тюрма засмоктує здорових, життєрадісних і творчих дітей, які після десяти- чи п’ятнадцятирічної «відсидки» виходять на свободу переважно фізично хворими, духовно зламаними і дезорієнтованими.

---

[518] *Рибакова Ірина*. Чверть роботодавців не цікавляться освітою працівників. – http://sd.org.ua/node/20101

ПЛОДЮЧІСТЬ. Нинішня система освіти створювалася «тюрмою народів» для продукування слухняних рабів без національної гідності, самоповаги і волі до життя. Школа залишається ключовим інструментом контролю і політики «звільнення України від українців», тобто геноциду корінного народу[519].

4. ГОЛОВНА ЗАГРОЗА ІСНУВАННЮ ЛЮДСТВА

А тепер перейдімо до конкретики «тюремної педагогіки»: кілька принципових особливостей, які роблять сучасну освіту інструментом поневолення.

4.1. Ненормований робочий день учнів

Зі всіх соціальних груп тільки школярі з 6-річного віку мають ненормований щоденний двозмінний робочий день тривалістю від 9 до 17 годин, часто без повноцінних вихідних, сну і відпочинку. Відомо, що наявність Кодексу законів про працю примушує працедавців підвищувати продуктивність праці через уведення нових технологій. У галузі освіти застарілі підходи і недопрацювання вчителів компенсуються збільшенням робочого дня школярів.

4.2. Репресивні методи навчання

Навчання відбувається під примусом, воно монотонне і нецікаве. Суцільний потік стресів, породжений екзаменами, викликами до дошки, записами в щоденниках, вчительськими і батьківськими санкціями, у багатьох дітей викликає жах, відразу і ненависть до навчання, бажання втекти в іншу реальність. Шкільний клас – це, по суті, замкнений колектив тюремного типу: дітей там тримають насильно, вони вимушені спілкуватися одне з одним[520].

4.3. Непорушне сидіння в школі та вдома

Упродовж 11-15 років більшу частину свого робочого дня учні змушені непорушно сидіти на шкільних уроках (парах) і вдома над домашніми завданнями. Уроки фізкультури, які проводяться раз на тиждень, скасовуються за першої потреби як необов’язкові, танці взагалі відсутні. Така протиприродна відсутність руху радикально руйнує здоров’я, особливо в учнів молодших класів.

4.4. Вікова сегрегація

Від народження в пологовому будинку і протягом усього перебування в яслах, дитячому садку, середній і вищій школі сучасна людина проходить через два десятки одновікових, ізольованих одна від одної і дорослого світу інкубаційних груп. В результаті

---

[519] «За 20 років незалежності ми свідомо і добровільно вбили 40 мільйонів дітей» - глава УГКЦ. – http://sd.org.ua/node/20825

[520] Кен Робінсон: школа вбиває творчість. – http://sd.org.ua/node/19838

відсутнє нормальне спілкування між дорослими і дітьми, блокується обмін життєво важливою інформацію, не набувається досвід життя в реальному колективі, не формуються навички взаємодії зі старшими і опіки над молодшими.

Ще ніколи за всю історію людського роду молоде покоління не вирощувалося у такий потворний і протиприродний спосіб. Завжди діти народжувалися вдома, у грудному віці були невідлучно з мамою і годувалися її молоком, виростали в різновіковому, багатодітному, люблячому оточенні рідних людей, у спільній з ними продуктивній праці.

4.5. Прірва між навчанням і виробництвом

Навчання перетворилося на засвоєння суто теоретичних дисциплін, відірваних від реального життя і виробництва. Ситуація остаточно доведена до абсурду скасуванням ручної праці і лабораторій для навчальних експериментів. Приходячи на виробництво, випускники змушені все вивчати з нуля.

4.6. Поверховість і предметний калейдоскоп

На кожному уроці чи лекції вивчається інший предмет. У результаті увага постійно переключається, неможливо заглибитися бодай в один предмет і щось у ньому зрозуміти. Натомість відомо, що для опанування якогось предмета потрібне багатоденне занурення в нього. Чергувати треба не предмети, а розумову та фізичну активність.

4.7. Пасивність учнів на уроках

Під час уроків чи лекцій у поті чола працює вчитель, натомість учні пасивно за ним спостерігають. У результаті дорогоцінний навчальний час просто втрачається. Нерідко корисніше і цікавіше просто почитати підручник, лежачи вдома на дивані.

Ситуація погіршується низьким рівнем підготовки педагогів, адже через низькі зарплати і непрестижність учительської праці максимально знижені вимоги вступу до педагогічних вишів. Тому, за винятком ентузіастів педагогіки, на вчителів переважно вчаться ті, кому не вдалося вступити до інших вишів.

4.8. Безстатеве навчання

Між чоловіками і жінками існують фундаментальні відмінності, натомість хлопці й дівчата навчаються разом. У результаті ні одні, ні другі не отримують специфічних знань, які найбільше й потрібні людині для самореалізації – чоловіком або жінкою.

Згадана деформація посилюється тим, що у школах майже не залишилося чоловіків – через низькі зарплати, що не дають можливість прогодувати сім’ю. Тому учні сприймають переважно жіночий стереотип поведінки, що згодом стає перешкодою для налагодження нормальних стосунків між чоловіками і жінками.

4.9. Розрив між школою і сім'єю

Сім'я фактично не бере участі в навчальному процесі і не впливає на нього. Здебільшого взаємодія сім'ї зі школою зводиться тільки до періодичної грошової підтримки «на ремонт». Знання батьків зазвичай залишаються недоступними для дітей, адже для ґрунтовного батьківського навчання вже нема ні сил, ні часу – все забирає школа.

4.10. Ерудиція замість мислення

Освіта орієнтована на засвоєння учнями великого набору фактів і норм, що призводить до інформаційного перенавантаження[521]. Натомість вона не навчає логічно мислити, фільтрувати інформацію та організовувати її в знання, розрізняти суттєве і неважливе, правду й обман.

Велика кількість інформації, запропонована учням, взагалі не потрібна. Водночас нема життєво важливої інформації: як знайти своє покликання, як створити сім'ю, як спілкуватися з психологічно різними людьми, як організувати роботу в колективі тощо.

4.11. Орієнтування на слабких

Школа не дає можливості розкритися талановитим учням, оскільки вчителі завжди орієнтуються на слабіших. Розвинені учні можуть набагато швидше (у 5–10 разів) самостійно вивчити ті шкільні предмети, що їх цікавлять.

4.12. Навчання без виховання

Між сучасним вихованням, яке безнадійно відстало, і сучасними засобами навчання, які швидко розвиваються, виникла величезна прірва. **В результаті кожне нове покоління, отримуючи все більше знань, творить за їх допомогою все більше зла.** Це дозволяє стверджувати, що сучасна система освіти є головною загрозою для існування людства.

5. ДО НОВОЇ ОСВІТИ

Новий світ (новий цивілізаційно-расовий цикл) починається з нової освіти. З погляду трьох головних чинників життєспроможності, освіта нової раси повинна давати:

СВЯТІСТЬ, що формується цілісним, а тому життєрадісним світоглядом, який є основою виховання правильних духовно-вольових якостей;

ОЗБРОЄНІСТЬ, що формується через оволодіння необхідним інструментарієм – знаннями і технологіями;

---

[521] *Новиченко Ірина.* Інформаційне перенавантаження. – http://sd.org.ua/node/10053

ПЛОДЮЧІСТЬ, що формується правильним способом життя, якісним генофондом і расовою свідомістю нових людей.

На цих «трьох китах» основується здатність енергійно і гармонійно творити новий світ, поширювати його і захищати.

6. СВЯТІСТЬ: ЖИТТЯ ЯК БОЖЕСТВЕННА ГРА

Людина є втіленою божественною сутністю, що розвивається шляхом реінкарнації (палінгенезії), тобто багаторазового втілення. Багато мільярдів років тому ці божественні сутності створили земний світ. Божественну цивілізацію творців прийнято позначати збірним словом Творець, а також Бог-Отець, Брахма, Сварог.

Земне життя створене божественними творцями як досконала ГРА. Цьому поняттю в мові Сенсар (давньоукраїнській «мові сонця») відповідає корінь *люд, звідки латинське «ludus» – гра, «ludo» – грати. Цим збірним словом «люд» позначаються гравці – втілені божественні сутності, «люди». Один гравець називається «людина» (суфікс «ин» вказує на одиничність, конкретність), латинською ludens – «гравець». Отже, **глибинний сенс існування людини – бути гравцем.**

Частина божественних істот увійшла в простір Гри, частина за нею спостерігає іззовні. Завдяки цій радісній «грі в життя» божественні сутності відкривають для себе нові можливості навчання, творення, вдосконалення – подібно до гравців комп’ютерної гри.

Гра в життя одночасно відбувається на двох рівнях – у «світі духів» і у «світі людей». Тобто божественна сутність спочатку набуває ігрової духовної оболонки і стає «духом», а потім цей «дух» втілюється і стає «людиною». У кожний конкретний період Гри активність гравця здійснюється або на рівні духів, або на земному рівні. Коли дух втомлюється, він «засинає» і втілюється в людській оболонці, а після її земної смерті дух знову просинається і в бадьорому стані продовжує Гру. Наші предки це добре знали, тому казали: «Смерть – це середина життя».

Цей метафізичний відступ нам знадобився для того, щоб показати, що **гра – це найприродніший стан людини**. Істинна людина – це гравець за визначенням. Тому що більше в житті людей буде гри, то більше вони будуть людьми. Ідеалом і вершиною людського розвитку є боголюдина – людина, яка УСВІДОМЛЮЄ себе втіленим божественним гравцем.

Відповідно, завдання нової освіти полягає в тому, щоб сформувати спільноту справжніх людей – **боголюдську расу гравців**. Расу, для якої перебування у стані гри буде природною і звичною нормою. Цей світлий стан божественної гри й називається СВЯТІСТЮ.

Очевидно, що нинішня система освіти загалом є запереченням духу гри, вона антиігрова, а тому антиприродна й антилюдяна. Відхилення від установлених Творцем правил і природних законів називається гріхом: саме слово гріх означає «похибка», «відхилення», «збочення». Тому **ця система освіти є гріховною.** Противник Творця називається дияволом або сатаною (арамейською «сатана» – «противник», «той хто чинить опір»). **Нинішня протиприродна система освіти в цілому є сатанинською**.

7. ОЗБРОЄНІСТЬ: ІГРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ МИРУ І ВІЙНИ

Найліпше у живих істот виходять ті справи, які відповідають їхній природі. Оскільки людина, повторимо, за своєю природою є гравцем, то її природний стан – гра. Це добре видно на прикладі дітей: вони ще близькі до природного стану (поки їх не зламала школа), тому визнають тільки одну форму діяльності – ігрову. Тільки вона приносить їм справжню радість, а це індикатор того, що людина займається своєю справою і діє згідно з природними законами Творця Всесвіту. Цю тему гарно висвітлив Григорій Сковорода у славетному трактаті «Розмова, названа алфавіт, або Буквар миру» (1775).

З одного боку, **гра приносить радість і задоволення**. Ці позитивні емоції є наслідком того, що у грі людина творить. Тобто гра відкриває людині найкращі можливості для творчого самовираження, а це ж і є головним сенсом «гри в життя» втілених божественних сутностей. У грі людина відкидає всі зовнішні умовності, вона розкріпачується і стає вільною істотою, яка уподібнюється Творцеві Всесвіту і від цього відчуває істинну радість – радість творчості.

З другого боку, **гра є найефективнішою формою продуктивної діяльності**. Найкращі результати в будь-якій галузі досягаються саме у формі гри – це аксіома. Тому коли треба розв’язати якусь складну технічну, екологічну, гуманітарну чи іншу проблему, то зазвичай оголошують конкурси, а це не що інше, як гра. Коли людина весело і невимушено досягає гарних результатів, то кажуть, що вона діє «граючись». **Гра – це ідеальний варіант роботи**, це свята праця. Вона не виснажує людину, а розвиває її, робить сильнішою й досконалішою.

Ця істина здавна відома українцям, тому вони все намагалися робити весело – і обробляти землю, і плекати дітей, і толокою будувати хати, і воювати. «Що вони роблять?!» – запитували здивовані чужинці. «Співають і танцюють!» – так характеризували мандрівники і прадавніх гіперборіїв, і їхніх прямих нащадків – народ козаків.

До гри не можна примусити, інакше це не гра. Люди добровільно погоджуються дотримувати чітких правил і стежать за їх виконанням. Гра – це яскрава змагальність, однак без конфронтації, з доброзичливістю і повагою до всіх гравців. Це також ясна

погоджена мета (наприклад, забити найбільше голів) та чіткі кількісні індикатори наближення до неї (бали, очки, метри, кілограми, секунди тощо).

8. ГОЛОВНІ СКЛАДНИКИ ГРИ

1. Місія (сенс гри), мета, критерії виконання місії та наближення до мети.

2. Чіткі і зрозумілі правила гри. Гравці свідомо дотримують цих правил, а порушники караються або видаляються з гри.

3. Виокремлений ігровий простір (фізичний чи віртуальний).

4. Добровільне входження в гру і добровільний вихід з неї.

5. Відповідальність перед членами своєї команди і глядачами.

6. Святковий настрій, стан радісного збудження, дух і естетика карнавалу, доброзичливе ставлення учасників одне до одного.

7. Невизначеність результату і ризик: невідомо, хто переможе, а хто програє, кожен індивідуальний або колективний учасник (команда) має шанс перемогти.

8. Здорова змагальність, прагнення стати кращим і здобути славу, отримати суспільне визнання, здивувати інших, перевірити себе. Що вища репутація гравця, то цікавішими можуть бути його наступні суперники й ігри.

9. Максимально активна творчість, напруження всіх сил на межі своїх можливостей.

10. Популяризація гри, поступове розширення кола її учасників: активних гравців «на полі», вболівальників, прихильників, організаторів, тренерів, аналітиків, меценатів, музикантів, модельєрів, художників, фотографів, поетів тощо.

У давнину вважалося, що **гра є єдино можливим способом життя шляхетної людини**, яка все робить тільки добровільно і займається тільки тим, що її цікавить.

Найцікавішою грою завжди вважалася війна, бо тут найвища ставка – життя або смерть, відповідно, найвищий ризик, найбільше напруження, найгостріші відчуття. Тому ми й досі говоримо «виграти війну» чи «програти війну».

У наш час війни залишаються найцікавішою грою, при цьому активність бойових дій чимраз більше переноситься на інформаційний і духовно-світоглядний рівні. Тож незалежно від нашого бажання **ми уже живемо у світі надзвичайно гострих, цікавих і динамічних війн** – економічних, інформаційних, світоглядних.

9. ТЕХНОЛОГІЧНІ ВИМОГИ ДО СУЧАСНОЇ ОСВІТИ

1. Навчання має відбуватися **у формі гри**. Відсутність або слабкість ігрового елементу вказує на некомпетентність учителя. Реалізації ігрової освіти доцільно розпочати з дослідження українських народних ігор і давніх пластів українського Звичаю, який на

початку був суцільною грою. Що молодші учні, то більше в їхньому навчанні має бути руху і позитивних емоцій.

2. Освіта повинна **формувати людину-гравця**, спроможну будь-яку продуктивну діяльність, будь-який бізнес перетворити на різновид гри. Яскравий приклад перетворення нудної, а тому важкої роботи на цікаву й продуктивну гру описав Марк Твен у «Пригодах Тома Сойєра». Коли треба було пофарбувати довжелезний паркан, винахідливий Том перетворив цей процес на захопливу гру. Діти відчули себе творцями й отримали задоволення від роботи, Том отримав купу подарунків, а паркан було пофарбовано з небаченою якістю. Вищий пілотаж менеджменту!

3. **Ігровою має бути вся нова Українська держава**. Прообразом можна вважати Запорізьку Січ, яка була суцільною традиційною грою з повним «ігровим набором»: окреслена територія, вільні вхід і вихід, тверді внутрішні правила, напружене життя, сповнене пригод і небезпек, радісна творчість, різка відмінність в одязі та звичаях.

10. ПЛОДЮЧІСТЬ: ЗОВНІШНЯ ЕКСПАНСІЯ

Ідеться про плодючість у широкому сенсі – від демографічного зростання оновлених людей до просування своїх світогляду, культури, торгівлі, способу життя на весь навколишній світ.

Землю України не захистять жодні кордони і жодна армія, доки українці не будуть мати **демографічної переваги**, тобто вищої народжуваності порівняно з навколишніми народами. Що більше води дає джерело, то воно чистіше. Що плодючіша раса, то чистіша її родова колиска. Відтворення плодючості означає, що народження жінкою упродовж життя 10–15 дітей має бути бажаною нормою, активно підтримуваною державою і суспільством[522].

Головними чинниками, які нині підривають плодючість українців, є неправильне виховання, низькоякісне харчування, нездоровий спосіб життя, цілеспрямовані заходи зі скорочення населення (вакцинації, аборти, просування алкоголю, тютюну, розпусти), екологічне забруднення, брудні та агресивні засоби масової інформації, штучна бідність, нестача простору в містах для плекання дітей.

Усі ці проблеми можна розв’язати в процесі освоєння вільного життєвого простору за межами міст – шляхом створення у сільській місцевості «точок росту» нової цивілізації. Кожна така «точка росту» – це нова Січ, сучасний український ігровий майданчик, простір творення нової української людини.

---

[522] *Янович Андрій.* Жінки з Тернопільщини народжують щороку. – http://sd.org.ua/node/20549

11. ЗМІСТ НОВОЇ ОСВІТИ

Освіта повинна давати все, що необхідне для розвитку нової людини і нової раси. Життя окремої людини і всієї спільноти відбувається на семи рівнях буття:

1. Фізичний: поточна життєдіяльність і самозахист.

2. Економічний: господарювання і бізнес.

3. Генетичний: расова свідомість, продовження роду, вдосконалення генофонду.

4. Організаційний: соціальний і державний устрій.

5. Інформаційний: адекватне уявлення про поточну реальність, оперативний доступ до інформаційних джерел.

6. Хронологічний: розуміння історичних процесів, зв’язок із предками, підключення до їхньої енергетики.

7. Світоглядний: метафізика, воля, магія.

Оскільки життя – це божественна гра, то еволюційна змагальність між командами (етносами, націями, корпораціями) відбувається у всіх семи ігрових площинах.

Найгострішою формою змагальності є війна – спроба змінити поведінку противника найбільш рішучими діями. Одночасні координовані воєнні дії на всіх семи рівнях називаються тотальною війною (тобто цілісною війною, від лат. totus – увесь, цілий). Сучасні війни здебільшого носять тотальний характер.

Оскільки гра в життя є тотальною, то такою має бути й освіта, яка готує новий народ до перемог у цій еволюційній грі. Тому сім рівнів гри стають організуючим каркасом для тотальної освіти цивілізації Вишньої Борії[523].

Головне гасло Тотальної Освіти: ***Атакуй першим!*** Це означає: проявляй ініціативу, твори нове, дій на випередження.

Головні принципи: ***Навчайся працюючи! Працюй граючись! Всі навчають усіх!***

[523] Докладніше: Тотальна Освіта. – http://ar25.org/node/20827

ЩО ТАКЕ АРІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ

Для правильного розвитку народу потрібні певні усталені зразки, приклади для наслідування, прояви ідеальної реалізації. Їх може бути дуже багато, проте важливо окреслити певний обов'язковий мінімум. Це особливо важливо на етапі зародження нового арійського етносу. Іншими словами, потрібен Арійський Стандарт.

Саме слово «стандарт» складається з двох коренів: *стан (стабільний, стійкий, постійний, непорушний) і *арта (орт, рота, рита) – істинний, правдивий, правильний, якісний, мистецький, майстерний. Тому **істинне значення слова «стандарт» – це стабільно висока якість, стала досконалість.** Ідеться про обов'язковий мінімум, який дозволяє досягнути високої якості у визначеній сфері.

Рекомендований мінімум для нового етносу формуватиметься поступово. Всі його складники перевірятимуться суспільною практикою, щось буде доповнюватися, а щось уточнюватися. Проте вже зараз ми можемо побачити ескіз «каркасу» способу життя нового українського етносу, його базових принципів і навичок.

1. ЧИСТЕ ХАРЧУВАННЯ, ЧИСТЕ ТІЛО

Уживання якісних харчових продуктів і відмова від вживання отрути. Найбільш якісною є свіжа рослинна їжа, молочні продукти і мед, на порядок нижчу якість має їжа після термічної обробки. Нормальною тваринною їжею вважається та, яка отримана у взаємовигідній співпраці з твариною: молоко, курячі яйця. Наприклад, корова зацікавлена в тому, щоб у неї брали молоко, курка повідомляє людину про знесене яйце. Вживання м'яса допустиме тільки в екстремальних ситуаціях («у поході можна їсти все»).

Найпоширенішими отрутами, що нині вживаються як їжа, є етиловий спирт (яд і наркотик) і оцтова кислота (сильний яд). До отруйних речовин також відносяться штучно виготовлені «вітаміни», «таблетки» (фармацевтичні препарати) і генетично модифіковані організми (ГМО).

Найбільш збоченою практикою є введення отрути прямо в кров, в обхід природних захисних бар'єрів організму. До таких злочинних практик належить вакцинація. Всі вакцини є шкідливими (докладно про вакцинаційний геноцид читайте у книзі: Олександр Коток. «Безжальна імунізація», 2008). Застосування вакцин основане на сатанинському світогляді, згідно з яким Творець начебто є недосконалим, створив світ із недоробками, а його халтуру нині доводиться постійно виправляти «чесним, але непідкупним» вакцинаторам.

Згідно з Арійським світоглядом, людина отримала від Творця досконале тіло, наше завдання – правильно застосувати закладені в нього безмежні можливості. Тому негоже цей дар Божий паплюжити всілякими вакцинаційними отрутами, татуюванням, пірсингом та іншим сатанізмом.

2. ЧИСТА ПСИХІКА, СОНЯЧНИЙ СВІТОГЛЯД

Існує прямий зв'язок між фізичним тілом (плоттю) і психікою (психоенергетичним тілом). Очищення плоті очищує психіку, і навпаки – оздоровлення психіки автоматично веде до поліпшення фізичного здоров'я. Очищення психіки досягається через наповнення її позитивними уявленнями, думками та емоціями з одночасним звільненням від негативної інформації.

Для наповнення позитивною інформацією треба слухати гармонійну музику, споглядати красу, розмовляти чистою мовою, спілкуватися зі світлими людьми, займатися улюбленими справами, робити шляхетні вчинки, уникати негативних емоцій. Найінтенсивнішою, а тому найефективнішою практикою психофізичного оновлення є технологія «Живе Слово». Тому володіння азами цієї технології відносимо до Арійського Стандарту.

3. ФІЗИЧНА АКТИВНІСТЬ

Загальновідомо, що для гарного самопочуття треба щодня рухатися, ходити чи бігати, робити фізичні вправи. Високу ефективність показала система «Око відродження» – п'ять тибетських вправ. Вона робиться за 10–20 хвилин, її легко опанувати, вона придатна для людей будь-якого віку. Отже, володіння «п'ятьма тибетцями» – це також елемент Арійського Стандарту. Арії мають бути не тільки здоровішими за інших, а й красивішими і сильнішими. Тому треба працювати над своїм тілом, розвивати силу, спритність, гармонійність.

4. ПРОСТІР ВОЛІ, АБО ЦАРСТВО БОЖЕ

Чиста, гармонійна людина починає автоматично підноситися у Простір волі – простір гармонійних подій, у євангельській термінології – у Царство боже. Спочатку відбувається гармонізація внутрішніх подій (здоров'я), а потім – зовнішніх (гарні взаємини з людьми, позитивні життєві ситуації).

Правильна фізична активність разом з плеканням чистої психіки і чистого харчування автоматично приводять до того, що людина перестає хворіти і незабаром взагалі забуває, що таке хвороби. У здорових батьків – здорові діти, адже сім'я – це єдина психоенергетична система, тож діти перебувають під енергетичним захистом батьків. Тому стандартом для арійських родин є повна відсутність хвороб.

Гармонізація внутрішнього світу людини неминуче приводить до гармонізації подій навколо неї, починаючи зі стосунків з дітьми, родичами, друзями. Через якийсь час людина починає усвідомлювати, що навколо неї не відбуваються негативні події. Не тому, що вона їх так сприймає, а тому, що їх об'єктивно просто не існує.

Наведені вище чотири пункти Арійського Стандарту забезпечують виконання традиційної релігійної настанови «Освячуйся!» Три наступні пункти є реалізацією релігійної настанови «Озброюйся!»

5. ІНФОРМАЦІЙНА КУЛЬТУРА

Знання і вміння їх застосувати завжди були джерелом сили. В сучасну інформаційну епоху вміння знаходити потрібну інформацію, опановувати її і правильно застосовувати перетворюється на головний показник озброєності. Тому до Арійського Стандарту можна віднести вміння працювати в Інтернеті, установлювати на свій комп'ютер операційні системи і комплекс необхідних програм.

Перевага надається вільному і безкоштовному програмному забезпеченню на основі ОС Лінукс. При цьому використовуємо принцип інформаційної відкритості, властивий для арійського хрестиянства: **все найкраще, створене у світі, належить нам – аріям!** Вміння створювати якісні інформаційні продукти – комп'ютерні програми, бази знань, книги, ігри, освітні курси, мистецькі твори – є головним джерелом економічного процвітання нового етносу. Глибоке розуміння інформаційних процесів і досконале володіння комп'ютерними технологіями – найпотужніша зброя в умовах інформаційної епохи.

6. КУЛЬТУРА ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ

Мирний розвиток нового етносу залежить від його спроможності захистити себе. Арійський етнос не повинен спокушати хижаків можливістю легкої перемоги, а тому, за звичаєм предків, має бути потужно озброєним. Система самозахисту повинна будуватися подібно до «швейцарської моделі».

В ідеалі кожен арій має бути оснащений легальною довгоствольною і короткоствольною вогнепальною зброєю. На жаль, на відміну від багатьох демократичних держав, в Україні ще не узаконене вільне володіння короткоствольною зброєю, тому доцільно:

1) підтримувати громадські й політичні рухи за ухвалення державних законів, що дозволяють законослухняним громадянам вільно зберігати і носити пістолети та револьвери;

2) використовувати легальні можливості для опанування культури вогнепальної зброї.

7. ОРГАНІЗОВАНІ АРІЙСЬКІ ГРОМАДИ

Важливим чинником захищеності є організованість аріїв у місцеві, професійні, відпочинкові та інші громади за інтересами. Арій не повинен бути самотнім: він або приєднується до існуючих громад, або створює свою. Первинні громади, де люди особисто знають одне одного, об'єднуються в Етномережу. Належність арія до громади нового етносу – це також Арійський Стандарт.

8. ПЛОДЮЧІСТЬ

Висока народжуваність є головним, базовим чинником успішного розвитку будь-якого етнічного організму. Новий етнос може перемогти лише за наявності демографічної переваги. Для цього арійські сім'ї повинні мати принаймні трьох дітей. Фундаментальне здоров'я арійських родин та їх включення в організовані громади значно полегшують плекання дітей, навіть в умовах мегаполісів.

Проте про справжню демографічну перевагу і виконання релігійної настанови «Плодися!» можна говорити тільки тоді, коли в арійських сім'ях буде по 10 і більше дітей. Згідно з давньою українською традицією, повноцінною вважалася сім'я з 16 дітьми. Це і є справжній Арійський Стандарт. Нині він досягається тільки в релігійних сільських громадах на Тернопільщині й Волині, де сім'ї виховують по 10–17 дітей. Такого рівня плодючості можна досягнути тільки у вільному просторі за межами міст, у власних садибах.

9. САДИБА У СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ

У містах народження дитини завжди викликає багато проблем, головна з яких – відсутність простору для розвитку. Це потужний стримуючий чинник, це мотивація до мінімальної кількості дітей. Натомість у селі протилежна мотивація, адже **що більше дітей, то більше помічників у господарстві**. Тому наявність власного господарства на своїй землі – ще одна стандартна вимога для успішного розвитку нового етносу.

Проживання в сільській місцевості створює **кращі можливості для виробництва інформаційного продукту** – аби тільки був доступ до Інтернету. Село – це не стільки територія для виробництва продовольства, скільки простір для гармонійного життя. Найкращі мистецькі твори завжди писалися саме тут – у спокої і красі.

У наш час поступово розгортається процес відтоку людей з міст у сільську місцевість. Зазвичай це виглядає як хаотична втеча, адже такі переселенці опиняються самотніми в незнайомій місцевості**. Для освоєння нового цивілізаційного простору потрібна не втеча, а цілеспрямоване переселення вже сформованими громадами.** Тому цей пункт Арійського Стандарту можна реалізувати тільки після реалізації пункту 7, тобто після створення достатньо потужних, добре організованих громад у містах свого теперішнього проживання.

Описані вище 9 пунктів є тільки організуючим каркасом, відкритим для доповнення після ретельного колективного обговорення і практичної перевірки. Кожен з цих пунктів треба наповнити спеціалізованими розділами з конкретними описами принципів, рекомендацій, методик.

Ми тільки стали на шлях творення Арійського Стандарту. Наповнення його конкретним змістом – завдання для багатьох поколінь нової раси. І якщо для нас окремі його пункти ще виглядають далеким ідеалом, то вже для наших внуків Арійський Стандарт сприйматиметься як самозрозуміла буденна норма.

Процес перетворення України та світу вже відбувається і йде з прискоренням. **Новий український етнос буде одночасно і духовною громадою, і глобальною діловою корпорацією, і передовою державою інформаційної епохи, і академією Тотальної Освіти.**

ЯК ЗАКРІПИТИСЯ У ЦАРСТВІ БОЖОМУ

У сучасних умовах нову цивілізацію можна створити тільки у просторі позитивних подій – Просторі волі, який традиційно позначається терміном Царство боже. Натомість у Просторі боротьби для нової цивілізації нема жодного шансу.

Багато хто вже має досвід як перебування в Просторі волі, так і випадання з нього у нижчі простори подій. Піднятися у вищий простір нелегко, але ще важче в ньому втриматися. А все тому, що природа сучасної людини не відповідає природі простору Царства божого через велику кількість «вантажу», який тягне донизу. Якщо ж природа людини відповідатиме цьому простору Царства божого, то перебування в ньому буде легким, невимушеним і стабільним.

ГЕНОТИП НОВОЇ РАСИ

Генотип сучасної людини в цілому не відповідає вібраціям Царства божого, тому людину постійно тягне донизу. Необхідно змінити генетику. Чи це можливо? Так. Річ у тім, що генокод людини є дуже стабільною конструкцією, проте в ній є своєрідні «перемикачі», які можна як вмикати, так і вимикати. Завдання в тому, щоб увімкнути все позитивне і вимкнути все негативне.

Дослідженням цих можливостей займається наука **епігенетика**[524]. Спочатку вчені виявили, що пережиті людиною голод, стреси і агресивне середовище формують якості, які передаються спадково. Пізніше з’ясували, що генотип при цьому залишається тим самим, а зміна фенотипу досягається шляхом **активації або дезактивації певних ділянок генокоду** – через зміну положення «генетичних перемикачів». Включення правильних «перемикачів» дозволяє передати такий відрегульований генокод своїм нащадкам.

Також встановлено, що найсприятливішим часом для «перемикання» генів є час, коли в людини формується механізм виробництва статевих клітин – яйцеклітин і сперматозоїдів. У жінок це період внутрішньоутробного розвитку, у чоловіків – початок статевого дозрівання.

Отже, виникає запитання: **Як практично здійснити правильне налаштування генокоду?**

Людина є істотою триєдиною (дух, душа, плоть), соціальною (є частинкою соціального організму) і геокосмічною (укоріненою в рідну землю). Це означає, що для оптимізації генокоду треба діяти на кожному з цих п’яти рівнів. Почнемо знизу.

---

[524] Фільм «Горизонт» (2005) – http://www.youtube.com/watch?v=1Ks70wrhPG8

1. ПЛОТЬ: СИСТЕМА ХАРЧУВАННЯ

Найпотужнішим чинником впливу на плоть є система харчування, у ширшому сенсі – енергоживлення. Людина має змогу отримувати енергію з трьох типів джерел:
1) мертвої їжі (термообробленої, без спроможності до автолізу),
2) живої їжі (сирої, спроможної до автолізу),
3) прани (концентрованого ефіру).

Засвоєння кожного з трьох типів енергії відбувається за допомогою **трьох типів мікрофлори** людського організму:
1) утилізуюча мікрофлора (мікроби-могильники),
2) засвоююча мікрофлора (розщеплює живу їжу),
3) синтезуюча мікрофлора (синтезує все необхідне з повітря).

Якщо застосувати аналогії, то:

1) утилізуюча мікрофлора нагадує **сміттєспалювальний завод**, коли для видобутку енергії зі сміття треба витратити багато зовнішньої енергії. Людина, яка живиться мертвою їжею, засвоює менше 20 % прихованої в ній енергії. Це «брудне» виробництво: в результаті «спалювання сміття» виділяється багато шлаків і токсинів, які забруднюють організм.

2) засвоююча мікрофлора нагадує **бензиновий електрогенератор**. Очевидно, що ефективність значно вища. Людина, що використовує живу їжу, засвоює до 90 % прихованої в ній енергії. Частка відходів виробництва на порядок менша.

3) синтезуюча мікрофлора нагадує **вічний двигун**, який живиться космічним ефіром і не потребує додаткового живлення. При цьому частка відходів мінімальна.

У людському організмі є всі три типи мікрофлори – три типи «енергогенератора». Потужність кожного з них визначається масою мікрофлори певного типу. Маса залежить від джерела харчування: мертва їжа живить утилізуючу мікрофлору, жива – засвоюючу, а прана – синтезуючу.

Для того щоб перейти на певний режим харчування, окрім наявності мікрофлори та її живлення, необхідно **активувати один з трьох режимів роботи**: «утилізація», «засвоєння», «синтез» – увімкнути відповідний «генетичний перемикач». На практиці це виглядає так, що людина ПОВІРИЛА в можливість жити завдяки певному типу живлення. Скажімо, людина не зможе повністю перейти на живу їжу, якщо в це не повірить. Такого роду «вмикання» відбувається у підсвідомості людини, на рівні її світоглядно-вольових якостей.

Більшість сучасних людей працює в режимі «сміттєспалювального заводу», у них домінує утилізуюча мікрофлора.

Для переходу в режим «електрогенератора» потрібно спочатку виростити засвоюючу мікрофлору (на це йде приблизно один рік) і повірити в можливість «сироїдства». Критерієм переходу на цей режим є відчуття повної ситості від вживання тільки сирої їжі.

Для переходу в режим праноїдства треба виростити синтезуючу мікрофлору і знову ж таки «натиснути кнопку» – повірити в можливість цього режиму. Щоб звільнити місце для синтезуючої мікрофлори, потрібно **поступово** скорочувати живлення засвоюючої та утилізуючої мікрофлори, що досягається **періодичним голодуванням**. Найпростішим є дотримання давньої української традиції понеділкування, тобто голодування **щопонеділка**.

Для отримання концентрованого ефіру, необхідного для живлення синтезуючої мікрофлори, треба перебувати у стані святості або близько до нього. Найпростіший спосіб концентрації ефіру – читання «Живого Слова». Феномен концентрації спостерігається у формі вертикального світлоносного стовба, що його бачать люди з екстрасенсорними здібностями над тим хто читає Живе Слово.

Очевидно, що найбажанішим є перехід на праноїдство, адже він дає людині енергетичну самодостатність. Понад те, є зв'язок між типом їжі і просторами подій:

мертва їжа – Простір страждань і Простір боротьби;
жива їжа – Простір пригод;
прана – Простір волі (Царство боже).

Кожний тип живлення тягне у відповідний простір подій. Перехід на праноїдство автоматично тягне людину у простір Царства божого. Тому ідеальною метою нової раси є перехід на праноїдство, яке робить її енергетично самодостатньою, гармонізує і омолоджує плоть, відкриває простір для вільної реалізації найсміливіших задумів. **Якщо людина перейшла на сироїдство чи праноїдство, то її діти автоматично успадковують цю здатність** (працюють механізми епігенетики).

2. ПСИХІКА: ЖИВЕ СЛОВО

Очищення й освячення психіки досягається через практику Живого Слова. Принципово важливим є запам'ятовування текстів цієї технології. Читання напам'ять боголюдських текстів Живого Слова формує боголюдські структури головного мозку, через які потім циркулює вся інформація, а за їх допомогою відбувається вироблення правильних, боголюдських рішень.

3. ДУХ, СВІТОГЛЯД, ВОЛЯ

Істинний світогляд дозволяє ефективно вдосконалювати психіку і плоть. Тому потрібно постійно очищати його від помилкових стереотипів, передусім щодо природи людини, суспільства і Всесвіту. Новій расі потрібен істинний світогляд.

Три головні критерії істини:

1) логічна цілісність і несуперечливість,
2) позитивні емоції,
3) добрі плоди – позитивні результати, продуктивність (абсолютний критерій).

4. СОЦІАЛЬНЕ ОТОЧЕННЯ

Зазвичай людина почувається найкомфортніше і має найбільше можливостей для творчої реалізації в середовищі свого етносу (за рідкісними винятками). Тому для підняття у простір Царства божого треба розвивати свій рідний етнос. Починати треба з кола своїх родичів, друзів і знайомих. Негативні соціальні зв’язки тягнуть людину донизу, тому треба освячувати наявне соціальне середовище і творити навколо себе нове. Найпростіше з друзями і знайомими: тут можна просто розірвати негативні зв’язки і зав’язати нові, позитивні. Значно важче з близькими кровними родичами, адже ці зв’язки надзвичайно міцні.

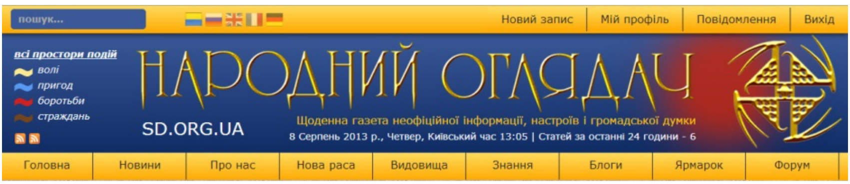
5. ПРИРОДНЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Людина може бути чистою і гармонійною тільки в чистому і гармонійному природному середовищі. Починати треба з наведення ладу у своєму помешканні, будинку, дворі, кварталі, місті. Найбільші можливості гармонізації життєвого простору з’являються за наявності власної державності, тому державотворення – обов’язкова умова персонального і колективного самовдосконалення.

Виконання описаних вище п’яти вимог дозволяє надійно закріпитися у просторі Царства божого й отримати всі можливості для вільного і щасливого розгортання цивілізації Золотої ери.

Радіймо, арії!

Теоретичні дослідження цивілізаційно-расового переходу України і практика творення нової глобальної формації координуються сайтом «Народний Оглядач».

Заходь на **SD.ORG.UA** або **AR25.ORG**, реєструйся, вигадуй собі ігрове ім’я і долучайся до Великої Гри нового циклу!

Хай Буде!

ПІСЛЯМОВА, АБО 5 ПРАВИЛ ПОШИРЕННЯ ЦАРСТВА БОЖОГО

Самовдосконалення людини та її стрімкий рух угору іноді викликає нерозуміння і навіть протидію з боку знайомих, друзів, родичів. Що робити, аби уникнути непотрібних конфліктів з цими людьми, але водночас допомогти їм самим підноситися у простір гармонійних подій?

1. ОСОБИСТИЙ ПРИКЛАД – НАЙСИЛЬНІШИЙ АРГУМЕНТ

Почніть із себе! Якщо ви з кожним днем ставатимете життєрадіснішим, гарнішим, бадьорішим, гармонійнішим – це буде найкращим аргументом на користь вашого світогляду і вашого способу життя. Люди самі почнуть цікавитися, як це вам вдається і що треба робити для оздоровлення та омолодження.

2. ІНФОРМУЙТЕ НЕНАВ'ЯЗЛИВО

Якщо людина дозріла до самовдосконалення, то вона сама вчепиться за ненароком кинуту вами думку і витягне з вас усе, що її цікавить. Якщо ж не дозріла, то ви її ні в чому не переконаєте, а тільки зіпсуєте стосунки.

Тож тактовно інформуйте людину про позитивні можливості нашого світу. Навіть якщо сьогодні вона ще не готова, то може статися, що вже завтра обережно перепитає: «Слухайте, а що це ви таке цікаве розповідали...»

3. ПОСЛАБТЕ ЗВ'ЯЗКИ – І КЕРУЙТЕ НИМИ

Середовище друзів і знайомих змінити доволі просто. Значно важче з кровними родичами, адже з ними ми пов'язані надзвичайно сильними, жорсткими зв'язками – психоенергетичними ланцюгами і канатами. Це створює загрозу зірватися у прірву разом з обтяженою близькою людиною.

Щоб керувати родинними зв'язками, їх треба зробити слабкими, пластичними, «гумовими». Як цього досягнути? Жорсткість зв'язків закладена у світогляді. Більшість людей керується помилковим стереотипом про те, що вони чимось зобов'язані своїм родичам, і якщо не будуть активно опікуватися їхнім удосконаленням, то це призведе до катастрофи.

Насправді **кожна людина приходить у світ вільною істотою** – божественним гравцем. Вона нікому нічого не зобов'язана – і їй також ніхто нічим не зобов'язаний. Якщо ми робимо комусь добро, то не через обов'язок (моральний примус), а тому що **любимо і відчуваємо вдячність**.

Тож якщо людина опирається вашому «вихованню», то треба дати їй можливість вільно пройти обраним нею шляхом і особисто переконатися в його плюсах і мінусах. **Здійснюючи надмірний виховний тиск, ви відбираєте в людини шанс здобути власний досвід пізнання добра і зла.** Часто буває, що як тільки ви припините активне «виховання» і скажете людині «роби, що хочеш», то вона відразу ж почне слідувати вашим рекомендаціям – але вже так, наче це її власні переконання.

4. ФОРМУЙТЕ ПОЗИТИВНЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Людина є колективною істотою: у своїй підсвідомості вона має потужні програми пристосування до загалу і життя «так, як усі». Тому приділяйте свою увагу передусім тим, хто дозрів до перетворення, легко сприймає вас, цінує вашу просвітницьку працю і вдячний за неї. Коли просвітлених людей у вашому середовищі стане достатньо багато, тоді інші, прагнучи бути «такими, як усі», підлаштуються під передові норми без додаткових зусиль з вашого боку.

5. АКТИВНО ПОШИРЮЙТЕ СВІТЛО

Стан людини залежить від того, яку інформацію вона сприймає. А все тому, що кожна нова порція інформації неминуче формує в мозку людини нові нейронні зв'язки і змінює її не лише інформаційно, а й суто фізично. Отже, що більше в суспільстві циркулює позитивної інформації – текстів, картин, музики, кінофільмів, – то позитивнішим стає суспільство.

Тож не соромтеся розповідати про добрі справи, здійснені вами або іншими світлими людьми. Багато гарних людей повмирало тільки тому, що їхні знайомі не поділилися з ними своїм досвідом. Тож краще зайвий раз нагадати людині про Царство боже, ніж потім стояти над могилою і відчувати докори сумління за надмірну делікатність.

Прославляйте будь-яку, навіть найменшу перемогу на шляху до святості. «*Ви – світло світу. Не може сховатись місто, що лежить на верху гори. І не запалюють світла і не ставлять його під посудиною, лише на свічник, і воно світить усім у хаті. Тож хай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Батька, що на небесах*» (Матвій 5.14-16).

І, нарешті, найголовніше. Ваше бажання допомагати іншим має одне езотеричне обмеження: **ця допомога не повинна зупиняти ваше власне просування вгору**. Просування людини до досконалості важливіше за всі найсильніші родинні зв'язки разом узяті. Опускання вниз або еволюційне гальмування нікому не допоможе – ні в цьому житті, ні в наступному. Натомість чим ближче людина до боголюдської реалізації, тим більші її можливості витягнути за собою усіх інших.

Вгору просування – без краплі вагання!

ДОДАТОК 1. ДЖЕК ЛОНДОН. ЗОРЯНИЙ МАНДРІВНИК

Паскаль десь сказав: «Розглядаючи хід еволюції людства, філософський розум повинен дивитися на людство як на одну людину, а не як на конгломерат індивідів». Це правда. Людський зародок за дев'ять місяців з величезною швидкістю переходить мільйони форм і подоб і відбиває всю історію органічного життя від рослини до людини. Так само дитина за своє коротке дитинство відбиває історію первісної людини.

Усе те, що Паскаль осяг своїм генієм, я пережив на практиці. Я був та єдина людина, що її Паскаль споглядав своїм філософським оком. Я бачив себе в тисячі інших постатей, що жили тисячами життів; вони й становлять історію людини, яка з плином віків піднімалася все вище й вище.

І якими величними видаються мої спогади про ці тисячоліття! Господи, ще до того, як я був білочубим есіром і жив у Асгарді, і ще до того, як я був рудоволосим ваніром і жив у Ванагеймі, я вже мав спогади (ще й які живі!) про наше переселення, коли ми, як тирса за вітром, посувалися на південь, тікаючи від полярної криги.

Я гинув з холоду і з голоду, від поводі і від ран, я збирав ягоди на похмурих верхогір'ях світу, викопував їстівне коріння на торф'яних болотах та на луках. Гострим каменем я малював оленів і волохатих мамутів на мамутових бивнях, здобутих на ловах, і на кам'яних стінах печер, куди я ховався, коли ревіла зимова хуга.

Я жив за тих епох, що відомі серед учених під назвою палеолітичної, неолітичної та бронзової. Я пам'ятаю, як разом із нашими одомашненими вовками ми пасли табуни оленів на північних берегах Середземномор'я, там, де тепер Франція, Італія та Іспанія. Це було ще до того, як крига почала танути й відступати до Північного полюса. Я не раз переживав урівноважувальні процеси й не раз гинув у них, тільки, мій читачу,.. я це пам'ятаю, а ти забув.

Я був Сином Плуга і Сином Дерева. В мені живуть усі релігії від початку їхнього народження. Коли священик править щонеділі в церкві за теперішнім звичаєм, я знаю, що він, цей священик, ще зберіг у собі віру в Плуг і Дерево, зберіг культ Астарти й Ночі.

Я був арійським володарем давнього Єгипту, коли мої воїни видряпували написи на різьблених гробницях давно померлих і забутих царів. Під час великого переселення народів на південь і схід, під палючим сонцем, що призвело до загибелі всіх нащадків родів Асгарда й Ванагейма, я був монархом на Цейлоні, будівником арійських пам'ятників за арійських монархів на стародавній Яві та на стародавній Суматрі. Я вмирав сотнями смертей під час Великого переселення народів по Південних морях, і знову відроджувався й ставив такі самі пам'ятники на вулканічних островах у тропіках.

Якби я тільки міг змалювати недосконалими словами все те, що я бачив, що я знаю, що ввійшло до моєї свідомості, що відбувалося раніше, ніж почалась наша писана історія! Ми тоді також мали свою історію. Наші старі люди, наші жерці й мудреці передавали її нам у переказах, і щоб нащадки після нас нічого не забували, вони записували її на зорях. Небо посилало нам живодайний дощ і сонячне світло, ми вивчали його і по зорях лічили час та визначали пору року. Зорі ми називали найменнями своїх героїв, назвами наших харчів та назвами знарядь, що ними здобували ті харчі. Наші мандрівки, наші блукання й пригоди, наші обов'язки, шалені пориви й бажання – усе було написане на зорях.

Я жив у всіх поколіннях, що харчувалися з важкої праці, ставив пастки, ходив на лови, ловив рибу, викорчовував ліс на перші поля, робив незграбне знаряддя з каменю і з кісток, зводив будинки з дерева та вкривав їх листям і соломою, вишукував дикі трави та лугове коріння, піклувався про них, аж вони стали первісним рисом, просом, пшеницею, ячменем і всяким іншим їстівним і корисним зіллям.

Я навчився обробляти землю, сіяти, жати, збирати врожай і зберігати його, здирати волокна зі стеблин, прясти з нього нитки й ткати тканину. Я винайшов системи зрошування і відкрив, як обробляти метали, я прокладав шляхи й утворював ринки, будував судна. Я влаштовував сільське життя, об'єднував селище з селищем, плем'я з племенем, аж поки з того утворювалися нації, я завжди шукав законів усього сущого і складав закони для людей, щоб людськість могла жити в мирі й спільно боротися та нищити інші створіння, що плазують, лазять і ревуть, бо інакше вони знищили б людей.

Я – людина в усіх її народженнях, в усіх її змаганнях, і я лишаюся нею й тепер. Споглядаючи своє нескінченне минуле, я бачу великі й потужні впливи, і з-посеред них головний – кохання до жінки, кохання чоловіка до єдиної жінки. Та людина, що нею я бачу себе, – коханець і завжди коханець. Я був також і видатний воїн, але, сидячи тепер і все зважуючи, бачу, що найчастіше я був великий коханець, а великий воїн тільки тому, що ревно кохав.

Не зрозумійте мене хибно. Я не юнак з палким недозрілим розумом. Я людина літня, вчений і філософ. Як усі покоління філософів, що жили до мене, я знаю, що таке жінка, знаю її вади, її дріб'язковість, нескромність і підступність, знаю, що ноги її завжди прикуті до землі, а очі ніколи не бачать зірок. А проте лишається незаперечною вічна істина: ноги її прекрасні, очі її прекрасні, руки її і груди – рай, чари її найпотужніші за все, що будь-коли приваблювало чоловіка: як полюс притягає компасну стрілку, так і вона мимохіть притягає до себе чоловіка.

Жінка примушувала мене сміятися зі смерті, забувати відстань, нехтувати втомою й сном. Заради неї я йшов на смерть і на ганьбу. Я лежав серед колосків ячменю і жадав побачити її, побачити, як вона

пройде, жадав напоїти очі свої красою її рухів, її кіс, чорних, як ніч, чи русявих, чи ясних, як льон, що золотіє проти сонця.

Бо жінка чарівна... для чоловіка. Вона для нього солодощі й пахощі. Вона запалює вогонь і гримить сурмами в його крові. Голос її для його вух любіший за всяку музику. Його безстрашне серце, тверде й непохитне перед лицем грізних титанів Світла й Темряви, тріпоче перед нею. Чоловік відвів у раю місце для неї – валькірії чи гурії, – адже без жінки він не уявляв собі раю. І дзвін меча в бою не співає йому так солодко, як жінка, просто засміявшись до нього в місячному сяйві, чи любовно зітхнувши в темряві, або майнувши по залитій сонячним світлом стежці своєю стрункою постаттю, коли він лежить у траві й голова йому паморочиться від бажання.

Скільки разів у далекому минулому я віддавав життя, і честь, і становище, і владу задля кохання! Чоловік відрізняється від жінки. Вона близька до безпосереднього і знає тільки потреби хвилини. А ми знаємо честь понад її честь, і гордість, вищу за її уявлення про гордість. Наші очі вдивляються в далечінь, читають на зорях, а її очі бачать лише твердий ґрунт під ногами, груди коханого на своїх грудях та дитину в себе на руках. А проте такі ми вже є, створені віками, що жіночі чари – і в наших мріях, і в наших жилах, і жінка для нас дорожча за наші мрії, за наші змагання, навіть за саму кров нашого життя, дорожча, як кажуть закохані, за цілий світ.

І це правда, а то як іще чоловік був би чоловіком, воїном і переможцем, прокладав би свій кривавий шлях через інші, слабші життя? І якби він не був коханцем, великим коханцем, то з нього ніколи не було б і великого воїна. Найзавзятіше ми б'ємось і найохочіше вмираємо за те, що любимо. І живемо ми найповніше також заради цього.

Я – такий чоловік. Я бачу ті численні «я», що ввійшли до складу мене теперішнього. І я завжди бачу жінку, багато тих жінок, що створювали мене й нищили, що кохали мене і що я їх кохав.

Я був колись Ушу, лучник. Я добре про те пам'ятаю. В густому лісі я відбився від свого племені й заблукав. Коли я вийшов на рівні луки, мене прийняло до себе інше плем'я, близьке до мого, таке саме білошкіре й біловолосе, як і моє, та й мовою не дуже відмінне. А її звали Ігар. Я привабив її своєю піснею, що співав вечорами. Адже їй, дужій, повногрудій, судилося стати матір'ю нової раси, і чоловік з пружними м'язами й широкими грудьми не міг не привабити її. Він співав про свою хоробрість, про те, як убивав ворогів і як здобував їжу, і обіцяв годувати й боронити її в дні її кволості, коли вона глядітиме нащадків, що мають жити й здобувати собі їжу після неї.

Люди її племені були необізнані з мудрістю моїх одноплеменців. Вони здобували їжу за допомогою сітки й сильця, а в бою користувалися дрючками, кидали каміння з пращ і зовсім не знали прудкої стріли з визубнем на кінці, припасованим до натягненої тятиви з оленячої жили, – стріли, пущеної з ясеневого лука.

Поки я співав свою пісню, чоловіки сміялися з мене, і тільки вона, Ігар, мені повірила. Я взяв тільки її з собою на лови в те місце, куди приходить олень на водопій. Моя стріла задзвеніла й заспівала в гущавині – і звір упав забитий. Його тепле м’ясо було ніжне, і тут, коло водопою, Ігар стала моєю.

Задля Ігар я лишився з чужим племенем. І я навчив їх робити луки з червоного пахучого дерева, схожого на кедрину, навчив пильно вдивлятись обома очима й прицілюватися правим оком. Показав їм, як робити тупі стріли на дрібну дичину, а визублені стріли з кісток на рибу в прозорій воді, показав, як із кременю робити гостряки стріл на оленя, дикого коня, лося та Гострого Зуба.

Але коли я почав тесати камінь, люди знову сміялися з мене, аж поки в усіх на очах моя стріла з кам’яним вістрям ввігналася в лося наскрізь так, що вістря показалося з другого боку, а кінець із пером застряг усередині. Тоді все плем’я почало хвалити мене.

Я був Ушу, лучник, а Ігар – моя дружина й товаришка. Сонячними ранками ми тішилися, дивлячись, як наші діти, хлопчик і дівчинка, качалися й борсалися серед квітів, а вночі я стискав її в своїх обіймах. Вона любила мене й умовляла, щоб я лишився в таборі, бо вмію обробляти дерево й тесати вістря для стріл. Хай інші йдуть на небезпечні лови й приносять мені м’ясо. Я послухався її, погладшав тілом, і мені стало важко дихати. Довгими безсонними ночами мене мучили неприємні думки про те, що хоч чоловіки з чужого племені й приносять мені м’ясо і шанують мою мудрість, проте вони сміються з мене, що я такий гладкий і не ходжу на лови та в бій.

Коли ж ми постарілися, коли наші сини стали вже чоловіками, а доньки матерями, з півдня, неначе морські хвилі, на нас ринули темношкірі плоскогубі люди зі стіжкуватими головами, і ми відступили перед ними до підгір’я. І тоді Ігар, як і всі інші мої подруги до неї й після неї, обвившись круг мене руками й ногами, намагалась утримати мене від бою, бо їй не знані були далекі видива.

Але хоч який я був гладкий і хоч як мені було важко дихати, я випручався від неї. Вона плакала, що я перестав її кохати, та все одно я поспішив туди, де билися цілу ніч аж до світанку, під свист міцних тятив, під спів увінчаних пір’ям гострих стріл. Ми показали тим стіжкоголовим людям, як треба вбивати, показали наш бойовий запал. Коли я вмер під кінець бою і навколо чути було пісні смерті, вони здалися мені тими самими піснями, що їх склав я, Ушу-лучник.

Я пам’ятаю багатьох жінок, що єдналися, врешті, у ній, єдиній жінці. Був час, коли Ар, мій брат, і я по черзі лягали спати й по черзі ганялися за диким жеребцем навколо того місця, де один із нас спав. Ми ганяли жеребця, не даючи йому спочинку ні вдень, ні вночі, щоб голодом і спрагою підкорити його. Скінчилося тим, що він покірно стояв і тремтів, поки ми в’язали його мотузками з оленячої шкури. Отже, тільки завдяки нашим ногам, без надмірних зусиль, бо нам

допоміг розум, – план був мій, – ми з братом спіймали цю прудконогу тварину.

І коли вже все було готове і я мав скочити коневі на спину, – бо це видиво із самого початку манило мене, – Сельпа, моя дружина, обхопила мене руками й почала казати, щоб їхав Ар, а не я, бо в Ара нема ні жінки, ні дітей, тож коли він і загине, то нікому не заподіє шкоди. І коли вона почала плакати, моє видиво згасло. А на жеребці, що помчав як вітер, сидів Ар, прилипнувши до нього голим тілом.

А коли сідало сонце, знявся великий плач: тіло Арове принесли з далеких скель. Ара знайшли з розбитою головою, і мозок витікав з неї, як мед із перекинутого вулика. Наша мати посипала голову попелом і вичорнила лице. Жінки, особливо молоді й незаміжні, вкрили мене лайкою. Старі люди хитали мудрими головами й мурмотіли й шамотіли про те, що ні їхні батьки, ні їхніх батьків батьки ніколи не знали такого божевільного бажання.

Сельпа лаялася, поки я заснув. Уранці мене збудило її бурчання. Вона торочила, що я божевільний, що вона й наші діти мають право на мене, та й діти наших дітей, аж доки мені набридло її слухати, і я сказав, що зрікаюся свого видива й відтепер ніколи навіть і в думці не покладатиму, щоб сісти на дикого коня і як вітер мчати пісками й луками.

Про це моє божевілля опісля роками оповідали навколо наших вогнищ, і саме в цьому й виявилася моя помста: мрія моя не вмерла. Молодь, слухаючи сміх і глум, усе одно захоплювалася нею так, що врешті Отар, мій найстарший син, ще зовсім юнаком переміг дикого жеребця, скочив йому на спину і перед очима в нас помчав на ньому, як вітер. Потім, щоб не відстати від нього, інші чоловіки взялися й собі ловити диких коней та приборкувати їх. Чимало тоді загинуло коней, та й чоловіків не трохи, а проте я дожив до того дня, коли, переходячи на інше місце, щоб знайти більше дичини, ми тримали своїх немовлят у кошиках з вербового віття, перевішених на конях, що везли наше нехитре майно.

Ще юнаком я побачив видиво й запалився мрією. Та Сельпа, моя дружина, стримала мої поривання. Але Отар, наш син, що житиме після мене, також побачив те видиво й здійснив мою мрію, і наші мисливці почали приносити багато здобичі.

Була ще одна жінка – під час Великого переселення народів з Європи, цієї втомливої мандрівки багатьох поколінь, коли ми привели з собою в Індію короткорогу худобу та принесли ячмінь. Але ця жінка жила задовго до того, як ми дісталися Індії. То було якраз у розпалі того багатовікового переселення, і в якій саме місцевості лежала та долина, я тепер не знайду в жодній найдокладнішій географії.

Жінку звали Нугіла. А долина була вузька й недовга. На стрімких узбіччях та й вищих горах, що її оточували, містилися тераси, де вирощували рис і просо, що їх ми, Сини Гір, уперше побачили. У долині жив спокійний люд. Він обробляв багату землю і

збільшував її родючість завдяки воді. Тут ми вперше побачили і систему штучного зрошення. Але нам ніколи було розглядати їхні канали та рівчаки, кудою вода з гір стікала на оброблені поля. Нас, Синів Гір, було небагато, і ми відступали перед Кирпатими, бо їх було багато. Ми звали їх Безносими, а самі вони звали себе Синами Орла. Їх було багато, і нам доводилося тікати від них разом із нашими коротконогими чередами, з нашими козами, з нашим ячменем, з нашими жінками й дітьми.

Поки Кирпаті вбивали позад нас нашу молодь, ми вбивали людей, що жили в долині й були слабші від нас. Їхні хати були вибудувані з глини й покриті травою, а довкола села здіймався високий глиняний мур. Ми повбивали людей, що спорудили той мур, і самі заховалися за ним з нашою худобою, жінками й дітьми, і звідти почали ображати Кирпатих. Адже у селі ми знайшли комори, повні рижу й проса, свою худобу могли годувати травою з покрівель, а недалека вже пора дощів мала забезпечити нас водою.

Облога була довга. Ще з самого початку облоги ми зібрали всіх чужих жінок, дітей та старих, що досі не загинули, і вигнали їх за мур. Кирпаті повбивали їх усіх. Отже, і нам у селі, і їм у долині лишилося більше харчів. Як я вже сказав, облога була довга й важка. Серед нас пішли недуги, і ми мерли від пошесті, заражуючись від трупів своїх одноплеменців. Наші сховища спорожніли, рису й проса не стало. Наші кози та коротконога худоба поїли всі покрівлі, а ми, врешті-решт, з'їли їх самих.

Настав час, коли там, де стояло п'ятеро чоловіків на мурі, залишився тільки один. Дітей та підлітків було з півтисячі і не лишилося жодного. Нугіла, моя дружина, відтяла свої коси і сплела з них міцну тятиву до мого лука. Інші жінки зробили так само. Коли почався напад на мур, вони всі стояли поруч з нами і разом зі списами й стрілами на ворога летіли череп'яні горшки та каміння.

Навіть Кирпатих, на що вже вони затяті, ми мало не перевершили своєю затятістю. Коли з десятьох чоловіків на мурі тільки один лишився живий і жінок теж було вже небагато, Кирпаті почали переговори. Вони сказали, що ми дужий народ, що наші жінки родять справжніх чоловіків і що, коли ми віддамо їм наших жінок, то вони дадуть нам спокій у цій долині. А собі ми можемо знайти жінок у південних долинах.

Проте Нугіла сказала «ні». Інші жінки також сказали «ні». Ми почали глузувати з Кирпатих і питали їх, чи вони не втомилися від боїв. Та сміялися ми зі своїх ворогів уже з розпачу. Ми так знесилилися, що вже не годні були довго битися. Ще один напад – і край. Ми це знали, і наші жінки знали також. Нугіла сказала, що ми самі повинні знайти раду й перехитрити Кирпатих. І поки вороги готувалися до нападу, що мав бути останнім, ми повбивали своїх жінок. Нугіла кохала мене й нахилилася, щоб швидше зустріти удар мого меча. А потім і ми, чоловіки, в ім'я свого племені й співплеменців,

перебили один одного. Останніми в цій кривавій різанині були я та мій брат Горда. Він був старший, і я нахилився, щоб зустріти його меч. Але я не зразу вмер. Я, останній із Синів Гір, бачив, як Горда кинувся на свій меч і незабаром сконав. Я вмирав і чув вигуки Кирпатих, коли вони почали напад. Ці вигуки щоразу слабшали в мене у вухах, і я радів, що Кирпаті не матимуть синів, народжених від наших жінок.

Я пам'ятаю Іштар ще до того, як її викрали в нас вавилоняни; була у нас також Еа, володарка пекла, що допомогла Іштар перемогти смерть. Мітра також був добрим богом арійців, поки його в нас викрали чи то ми його зреклись. А через багато років після нашого переселення в Індію, куди ми принесли були з собою наш ячмінь, я пам'ятаю, був час, коли я торгував кіньми і приїхав до Індії з численною челяддю й великим караваном. Тоді там поклонялися богові Бодісатві.

Справді, поклоніння Таємниці мандрувало разом із людьми. Боги, запозичені й викрадені, також пересувалися разом з людьми. Дванадцять завжди було магічним числом в усіх Таємницях, і то задовго до дванадцяти колін Ізраїля. Дуже давно перед ними ті, хто вивчав зорі, вмістили на небі дванадцять знаків зодіаку. Я також пам'ятаю, що коли я належав до есірів та ванірів, то Одін судив людей, оточений дванадцятьма богами, які звалися: Тор, Бальдур, Ньярд, Фрей, Тир, Брагі, Геймдаль, Годер, Відар, Уль, Форсеті й Локі.

У ті часи ми звали себе Синами Ведмедя й Синами Вовка. Вовк і Ведмідь були в нас тоді священними тваринами. Все це діялося ще до нашого переселення на південь, коли ми поєдналися з Синами Лісового Дерева і поділилися з ними своїми тотемами та легендами.

Але на все це треба дуже багато часу, хоч я й хотів би оповісти про Трилистник Життя, або ж... але годі вже про це! А все ж, коли я спокійно зважую те, що оповів, то доходжу висновку, що найбільше в житті, у всіх життях, найважливіше для мене і для всіх чоловіків була, є і буде жінка, доки ходять по небі зорі і доки змінюється само небо.

Хоч співала вона мені облудної пісні, прив'язувала мої ноги до землі й приковувала до себе мій погляд, відриваючи його від зір, але вона носила в собі життя, вона була земна мати, вона дарувала мені величні дні й ночі та повняву життя. Навіть Таємницю я уявляв собі в її образі і, креслячи зоряну карту, помістив її постать на небі.

Уся моя робота, всі мої винаходи вели до неї. У найсміливіших і в найнедосяжніших моїх мріях була вона. Задля жінки та її нащадків, образ яких вона носила в собі, я вмирав на верхів'ях дерев, витримував довгу облогу в тісних печерах та на глиняних мурах. Задля неї я вмістив на небі дванадцять знаків зодіаку. І коли поклонявся десятьом каменям нефриту – то поклонявся їй, вбачаючи в цьому десять місяців плодючості.

Проте жінка завжди лишалася на землі, припадала до неї, наче та куріпка, ховаючи своїх дітей. І завжди у своїх блуканнях я збочував з осяйних шляхів, і моя зоряна стежка повертала мене до неї, до вічного її образу, до жінки, єдиної жінки. Я так прагнув її обіймів, що забував у них про зорі.

Задля жінки я переживав одіссеї, вибирався на гори, долав пустелі, ходив на лови, вів перед у боях, для неї складав і їй співав свої пісні про вчинені подвиги. Всі радощі я мав від неї. І тепер я можу сказати, що не зазнав солодшого й глибшого безумства, як тоді, коли пив забуття в її обіймах і пахучих її косах.

І ще одне слово. Я згадав Дороті. Це було зовсім недавно, коли я читав лекції з агрономії студентам, фермерським синам. Вона була донькою нашого декана й мала одинадцять років. Ще дитина, а проте вже жінка, вона уявила собі, що кохає мене. Я тільки всміхався, бо моє серце належало іншій, і Дороті не могла його зворушити.

Однак усмішка моя була мимоволі ніжна. В цих дитячих очах я бачив жінку, вічну жінку всіх часів і в усіх її образах. В її очах я бачив очі своєї подруги, що була поряд зі мною у пралісах і на вершечках дерев, у печерах і на болотах. В її очах я бачив очі Ігар, коли я був Ушу-лучник, очі Сельпи, коли я мріяв сісти на дикого жеребця, очі Нугіли, що схилилася назустріч ударові мого меча.

Дороті була жінка-дитина, але вона була донькою всіх матерів, що жили до неї, і матір’ю всіх жінок, що прийдуть після неї. Вона була Сар, богиня зерна, і Іштар, що перемогла смерть, цариця Савська й Клеопатра. Вона була Марія-богородиця і Марія Магдалина, Марія, сестра Марти, й сама Марта. Вона була Брунгільда і Джіневра, Ізольда і Джульєтта, Елоїза й Ніколет, Єва і Астарта. Їй було одинадцять років, але в ній була і жінка минулого, і жінка майбутнього.

Я знову житиму багато разів, і знову будуть жінки. Майбутнє береже їх для всіх тих поколінь, які я маю ще пережити. Хай зорі рухаються, небо змінюється, та вона, жінка, завжди вічна, світосяйна і єдина так само, як і я в усіх постатях і знегодах – єдиний чоловік, її товариш.

Смерті нема. Життя – це дух, а дух невмирущий. Лиш тіло вмирає і розпадається на нестійкі хімічні складники, що весь час ферментують, весь час кристалізуються, щоб знову розтопитись у рухові і знову кристалізуватися в якусь форму, що потім зміниться й знову розтопиться. Лише дух є вічний і розвивається угору, до світла. Ким я буду, коли знову почну жити? Хотів би я знати... Хотів би...

Джерело: *Джек Лондон, роман «Міжзоряний мандрівник» (Jack London: The Star Rover, 1915), розділ 21 (зі скороченнями). Твори у дванадцяти томах. Том десятий. Переклад з англійської. – Київ: Дніпро, 1972. – 518 с.*

ДОДАТОК 2. СТАРТАП ВИШНЯ БОРІЯ

Доповідь засновника порталу SD.ORG.UA Ігора Каганця на громадсько-науковій конференції «Культура спільнотної самоорганізації українців і стратегії національного лідерства», що відбулася 17 жовтня 2013 року в Національному університеті «Києво-Могилянська академія»

Найбільше щастя людини – це щастя самореалізації. Те саме стосується й нації: вона щаслива тоді, коли досягає самоздійснення і посідає гідне місце серед народів планети.

Ви можете слушно зауважити, що сучасний світ сповнений боротьби за ресурси і жорсткої конкуренції. Чи спроможна у ньому перемагати нинішня Україна?

МОНОПОЛІЯ НА ЛІДЕРСТВО

Річ у тім, що вистрибнути на вищий рівень і стати локомотивом світового розвитку можна без важкої конкурентної боротьби. Яким чином? Це досягається шляхом масштабної інновації, коли нація творить цивілізаційну новизну. Тоді вона потрапляє у ситуацію, в якій їй просто нема з ким конкурувати.

Здійснюючи глобальну інновацію, нація стає монополістом у відкритій нею новій екологічній ніші. Жодної конкуренції. Інші нації захоплюються цивілізаційним лідером, приймають правила гри, засвоюють нові технології і стиль життя, сприймають націю-новатора як зразок для наслідування.

Тож можна перемогти без боротьби? Так, без зовнішньої боротьби, але не без внутрішньої. Адже для створення цивілізаційної інновації треба докласти величезних внутрішніх зусиль. Щоб краще зрозуміти, про що йдеться, скористаймося досвідом технологічних стартапів.

ВІД ЗЕРНА ДО УРОЖАЮ

Стартап – це інноваційна компанія, яка пропонує світові певну проривну технологію, яка потім поширюється на весь світ. Весь цей процес розділяється на два етапи.

Перший етап – **творення зерна**, тобто життєспроможної технології, внутрішньої системи правил і організаційного людського ядра. Другий етап – засівання цього зерна, його **розмноження**, вирощення урожаю і його збирання, тобто отримання прибутків від глобальної реалізації цієї технології.

Власне, стартапом називаємо інноваційну компанію саме на першому етапі. Стартап завершується там, де починається масове тиражування. Швидке розгортання забезпечується відсутністю конкуренції і повною монополією. Розгортання відбувається без конкурентної боротьби, бо конкурентів ще нема.

ТРИ УМОВИ УСПІШНОГО СТАРТАПУ

Для успішного стартапу необхідно виконати три умови. Першу ми вже розглянули – це **новизна**, яка відкриває браму до швидкого розгортання без конкуренції.

Друга умова – це **актуальність**: інновація має бути корисною для людей, повинна нести їм такі нові можливості та зручності, щоб вони прагнули її отримати і були готові за неї платити.

Третя умова – це **реалістичність,** тобто спроможність інноваційної команди практично реалізувати нову ідею.

Україна зможе стрибнути вгору тільки в одному випадку: якщо запропонує світові щось **нове, актуальне і реалістичне**.

Що може запропонувати Україна, щоб посісти монопольне становище, стати нацією-лідером і досягнути щастя національної самореалізації?

ЦИВІЛІЗАЦІЙНИЙ СТАРТАП

Україна може запропонувати нову цивілізаційну модель і стати цивілізаційним стартапом, тобто носієм не просто нової технології, а цілого комплексу світоглядних, організаційних, гуманітарних, екологічних, технічних й інших новацій.

Розглянемо цю можливість з погляду трьох фундаментальних умов для успішного стартапу, тобто новизни, актуальності та реалістичності.

Новизна полягає у формуванні еволюційно передової спільноти людей – нової раси, яка суттєво відрізняється від існуючого людства світоглядом, станом психіки, рівнем здоров'я, тривалістю життя, способом харчування, формою самоорганізації.

СЕНС ІННОВАЦІЇ

Уже тепер можна означити деякі складники нової цивілізаційно-расової системи. Важливо, що вони перевірені особистим досвідом достатньо великої кількості людей.

1. Всесвіт розглядаємо як ігровий простір, а людину – як божественного **безсмертного гравця**, який розвивається шляхом великої кількості ігрових втілень. Такий світогляд радикально змінює ставлення до життя, природи, прийдешніх поколінь.

2. Навколишні події визначаються мисленням людини-гравця, станом людської психіки. Яка мова – такі й думки, а які думки – така й поведінка. **Людина перебуває в центрі подій.**

Емпірично доведено, що наш світ складається з чотирьох якісно відмінних **просторів подій**, які названо Простір страждань, Простір боротьби, Простір пригод і Простір волі. Для піднесення у вищі простори подій треба скидати баласт інформаційного бруду і наповнювати свою психіку позитивною інформацією. **Нова**

цивілізація формується у просторах позитивних подій, тобто Просторі пригод і Просторі волі.

3. Нова спільнота не хворіє, веде активний і творчий спосіб життя, всі її члени – **довгожителі**.

4. Нова спільнота практикує суттєво інший тип харчування: до її раціону входить тільки **жива їжа**, натомість повністю відсутні алкоголь, тютюн, хімія й інша отрута.

5. Нова спільнота не визнає соціального паразитизму і корупції, тому її **організація** достатньо проста, зрозуміла і прозора.

Чи актуальне це для людства? Ще й як! Практично всі, починаючи зі школи, хронічно хворі, швидко старіють і передчасно вмирають. Унаслідок повільного інформаційного і харчового отруєння людина живе удвічі менше, ніж передбачено природою. Нинішні організаційні форми переускладнені, заплутані, неефективні, не відповідають реаліям інформаційної епохи. Отже, друга умова успішного стартапу – актуальність – також очевидна.

Третя умова стосується спроможності українців практично реалізувати цивілізаційну новизну. Як відомо, в сучасній Україні найшвидше розвивається галузь інформаційних технологій, українських розробників високо цінують у світі, з кожним роком зростає кількість технологічних стартапів.

УКРАЇНА – КРАЇНА ІННОВАЦІЙ

Та чи спроможна українська нація стати великою інноваційною компанією і заснувати цивілізаційний стартап? Для відповіді на це запитання корисно поглянути в минуле. Логіка така: якщо раніше наші предки здійснювали глобальні інновації, то зможемо й ми – якщо дуже захочемо і докладемо зусиль.

Добра новина полягає в тому, що **творення глобальних інновацій органічно притаманне Україні з часу появи першої людини – неоантропа**. Найдавніше у світі поселення неоантропів відкрито в Костенках на Воронежчині, йому понад 40 тисячоліть. Дві інші найвідоміші стоянки людей 20-тисячолітньої давності – це Межиричі на Київщині і Мізин на Чернігівщині.

Тож можна сказати, що першим стартапом України були Адам і Єва в тому сенсі, що з Північного Надчорномор’я почала свій шлях людина сучасного типу.

Другим стартапом можна вважати Трипільську цивілізацію, яка із середини шостого тисячоліття до н. е. стала головним рушієм неолітичної революції. Одна з ключових інновацій цього періоду – перша машина. Йдеться про чумацький віз, позначений словом «мажа», від якого й походить слово «машина». Україна є прабатьківщиною індоєвропейських мов і джерелом основних технологічних новацій європейської цивілізації.

ЕТИМОЛОГІЯ СЛОВА «УКРАЇНА»

Понад те, саме слово Україна, або, як раніше казали, «**Оукраїна», означає не що інше, як країна-зародок, країна-початок**. Слово «Оу» в арійських мовах означає зародок, насіння, зерно, а «країна» – це велика окреслена територія. Готський історик 6 ст. Йордан вказує, що самоназва Скифії звучить як країна «**Оі**ум». Авестійська традиція називає прабатьківщину арійців словом «Ар’яна веджа», що перекладається як «**Арійський зародок**» (від авестійського «ваеджо» – зерно, початок, насіння). Антична традиція називає нашу землю Гіперббóрією і вважає її планетарним полюсом (центром, «пупом») – зрозуміло, що не в географічному, а в духовно-цивілізаційному сенсі. Отже, маємо гарні історичні підстави для заснування цивілізаційного стартапу нового циклу.

ПРАКТИКА ВЕЛИКОГО ПЕРЕХОДУ

Це була теорія, а тепер кілька слів щодо практики. Робота з формування нового цивілізаційного стартапу ведеться на порталі «Народний Оглядач» SD.ORG.UA (СД означає «Спільна Дія»). З 2000 року тут відбувається розвиток теоретичної бази Великого Переходу. Останні 8 років значну увагу приділено питанням психофізичного оздоровлення і омолодження.

Коли набралося достатньо прихильників і активістів, ми створили на порталі соціальну мережу. З жовтня 2013 року в ній почала діяти система енергообміну «Галія», яка дає змогу колективно фінансувати розробку, об’єктивно оцінювати публікації і висувати лідерів.

Зараз на основі цієї етномережі відбувається творення ігрової **Корпорації брахманів «Вишня Борія»**. Чому брахманів? Бо саме ця соціальна підсистема спеціалізується на інноваціях.

ФОРМУВАННЯ ВАРНИ БРАХМАНІВ

Сучасна самоорганізація варни брахманів відбувається за допомогою комп’ютерних технологій у формі ігрової корпорації. Хто може до неї долучитися? Історичні дослідження дозволили сформулювати три умови належності до варни брахманів:

1. Долучення до метафізичних знань. Істинні знання завжди активні, тому після їх засвоєння людина починає внутрішнє самоперетворення. З цього випливає друга умова:

2. Прагнення до святості, постійне самовдосконалення. Змінюючи себе, людина шукає однодумців. Звідси третя умова:

3. Підтримка організації брахманів роботою, грошима, зв’язками, всіма доступними ресурсами.

Для формування цивілізаційного стартапу варна брахманів має стати **масовою організацією**, адже тільки тоді вона буде спрямовуючою силою суспільства і локомотивом його розвитку.

Наприклад, у стародавній Ірландії був період, коли до організації друїдів належало більше половини населення.

У процесі свого розвитку корпорація брахманів сформує **систему правил нового способу життя**. Це буде новий суспільний лад, який традиційно називається Сокупія (Скуфія, Скіфія), тобто об'єднання, «скупщина», федерація вільних арійських громад. Цей брахманський лад тримається на сонячному світогляді, любові, вдячності, мудрості. Визначальним засобом впливу є переконання.

Вже сьогодні будь-який користувач, що самостійно зареєструвався на порталі SD.ORG.UA, може стати акціонером цієї віртуальної корпорації і брати участь в управлінні. Це дозволяє спілкуватися зі світлими людьми, вчитися і розуміти, як працює організація такого типу.

Наступним кроком буде формування моделі держави нового циклу. Ми її бачимо у формі **глобальної української національної духовно-економічної держави-корпорації** з територією базування в Україні.

Усі вказані роботи відповідають чинному законодавству. Правове й аудиторське забезпечення роботи порталу та соціальної мережі здійснює зареєстрована у Запоріжжі юридична особа **Корпорація «Третій Гетьманат»**. Якщо бажаєте долучитися до творення нового світу в ролі розробника, гравця (блогера) або акціонера – ласкаво просимо!

Самоорганізація варни брахманів і Великий Перехід.
Ігор Каганець (зліва) і Віталій Опанащук у радіопрограмі «Від пращурів до нащадків» 26 жовтня 2013 року.
Слухайте і дивіться на сайті Народний Оглядач SD.ORG.UA

Радіймо, шановний читачу!

Якщо вам сподобалася ця книга, ви можете підтримати продовження досліджень та їх популяризацію за допомогою Порталу світоглядних новин Народний Оглядач SD.ORG.UA. Розвиток порталу – це результат нашого ентузіазму і ваших грошей. Завдяки вашій підтримці ми зберігаємо незалежність і твердо проводимо свою інформаційну політику. Це я до того, що нам щомісяця треба платити за сервер, адміністрування і програмування. Закликаю всіх прихильників підтримати нас не тільки до глибини своєї душі, а й до глибини своєї кишені :)

Для початку даю номер своєї **картки у Приватбанку: 5211537404676871.**

На неї зручно робити перекази із розгалуженої мережі відділень цього банку: достатньо на терміналі набрати номер картки, переконатися, що висвітлилося моє прізвище, вставити у приймач потрібну купюру і натиснути підтвердження. Якщо терміналу нема, то можна робити перекази й через касу. Для користувачів онлайн-банкінгу Приват24 це ще простіше.

Ще один спосіб для наших закордонних друзів - **Western Union** або **MoneyGram**. Робіть перекази на **Igor Kaganets, Kyiv, Ukraine.**

Також можна легко переказати кошти через систему **WebMoney** на рахунки у гривнях, російських рублях, доларах США та євро.

U332693072636 гривні
R423818630698 рублі
Z330907838923 долари США
E409914636158 євро

Термінали для переказу вебмані знаходяться майже в кожному супермаркеті, достатньо набрати «Гроші» - «WebMoney» - «номер рахунку» 332693072636 і т. д. Ще легше зробити переказ через інтернет, якщо у вас є свій електронний гаманець.

Якщо будуть інші варіанти переказів або можете допомогти роботою – пишіть мені на ar25@meta.ua, sensar7@gmail.com або sensar@meta.ua. Будемо знайомитися, шукати кращі рішення і разом рухатися вперед.

Багато хто з нас готовий докласти серйозних зусиль для відродження України. Так почнімо з поліпшення свого інформаційного простору і налагодження змістовного спілкування.

Хай Буде!

Ігор Каганець

Київ, 29.07.2014

Каганець Ігор Володимирович.
АРІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ
Технологія переходу в Простір волі

Науково-художнє видання
Гарнітура "Verdana".

Керівник проекту Богдан Фенюк
Редактор С. Карімова
Літературні редактори: І. Дворницька, А. Семенова, А. Пасічник
Технічний редактор А. Трут
Видавництво "Мандрівець", 46400, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 18.
Тел. (0352) 43-39-62, 42-39-62, тел./факс (0352) 52-43-38.
http://mandrivets.com
Свідоцтво про державну реєстрацію ДК № 3650 від 22. 12. 2009 р.

Ваші відгуки, зауваження та пропозиції надсилайте
авторові на адресу:
а/с 23, Київ-108, 04108, Україна
Електронна пошта:
ar25@meta.ua
sensar7@gmail.com

Відгуки, критичні статті, наукове обговорення, а також повідомлення про наступні видання дивіться на сайті
«Народний Оглядач» **SD.ORG.UA** або **AR25.ORG**

Паперове видання цієї книги можна придбати в інтернет-магазинах: uchebka.org та Наш формат

Відеопрезентація книги – http://ar25.org/node/26118

КАГАНЕЦЬ Ігор Володимирович, 1961 р. н., директор Інституту метафізичних досліджень, головний редактор журналу нової еліти «Перехід-IV» і культового сайту «Народний Оглядач» SD.ORG.UA. Автор книг «Нація золотих комірців» (1994), «Психологічні аспекти в менеджменті: типологія Юнга, соціоніка, психоінформатика» (1997), «Арійський Стандарт» (2004), «Пшениця без куколю: Хрестове Євангеліє без вставок і спотворень» (2006), «Третій Гетьманат: політичний аспект» (2006). Футуролог, письменник, журналіст.

Все, що робиться з власної волі, – добро.
Все, що робиться з чужої волі, – зло.
Треба знати це коротке визначення добра і зла.

Арійський вольовий імператив, 55 ст. до н. е

Оздоровлюйся! Роби те, що любиш! Тримайся за своїх!

ISBN 978-966-634-583-0

МАНДРІВЕЦЬ
www.mandrivets.com

НАРОДНИЙ ОГЛЯДАЧ